Este o lume a gheții
Este o lume a sângelui
Este o lume fără zei

Nașterea iernii

LUMEA FĂRĂ ZEI
CARTEA ÎNTÂI

BRIAN RUCKLEY

Brian Ruckley

NAŞTEREA IERNII

LUMEA FĂRĂ ZEI

CARTEA ÎNTÂI

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1 Bucureşti, Romania
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRIAN RUCKLEY
The Godless World
Book 1: Winterbirth
copyright © Brian Ruckley, 2006

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-513-6

Pentru părinții mei, care au făcut totul posibil,
din toate punctele de vedere.

Lista de personaje

Adevărații Blood

Haig
Lannis-Haig
Kilkry-Haig
Dargannan-Haig
Ayth-Haig
Taral-Haig

Haig Blood

Gryvan oc Haig	Mare conte, Contele Conților, în campanie pe teritoriile Dargannan-Haig
Kale	garda de corp a lui Gryvan și căpitanul Scutului acestuia, în campanie pe teritoriile Dargannan-Haig
Aewult nan Haig	primul fiu al lui Gryvan, moștenitorul Blood
Mordyn Jerain, Mâna din umbră	cancelarul lui Haig Blood, Tal Dyreen
Tara Jerain	soția cancelarului
Torquentine	un om din Vaymouth
Magrayn	o femeie din Vaymouth, ușierul lui Torquentine
Behomun Tole	ambasadorul lui Gryvan la Anduran
Lagair Haldyn	ambasadorul lui Gryvan la Kolkyre

Lannis-Haig Blood

Croesan oc Lannis-Haig	conte, stăpânul castelului Anduran
Naradin nan Lannis-Haig	fiul lui Croesan, moştenitorul Blood
Eilan nan Lannis-Haig	soţia lui Naradin
Taim Narran	căpitan al castelului Anduran, în campanie cu Gryvan oc Haig pe teritoriile Dargannan-Haig
Kennet nan Lannis-Haig	fratele lui Croesan, stăpânul castelului Kolglas
Inurian	consilierul lui Kennet, un na'kyrim
Anyara nan Lannis-Haig	fiica lui Kennet
Orisian nan Lannis-Haig	fiul lui Kennet
Rothe	scutierul lui Orisian
Kylane	scutierul lui Orisian
Lairis	soţia lui Kennet (decedată)
Fariel	fiul lui Kennet (decedat)

Kilkry-Haig Blood

Lheanor oc Kilkry-Haig	conte
Ilessa oc Kilkry-Haig	soţia lui Lheanor
Gerain nan Kilkry-Haig	primul fiu al lui Lheanor, moştenitorul Blood
Roaric nan Kilkry-Haig	al doilea fiu al lui Lheanor, în campanie cu Gryvan oc Haig pe teritoriile Dargannan-Haig

Dargannan-Haig Blood

Igryn oc Dargannan-Haig	conte, revoltat împotriva autorităţii lui Gryvan oc Haig

Neamurile Blood de la Drumul Negru

Gyre
Horin-Gyre
Gaven-Gyre
Wyn-Gyre
Fane-Gyre
şi Inkallimii

Gyre Blood

Ragnor oc Gyre	Mare conte, Contele Conţilor

Horin-Gyre Blood

Angain oc Horin-Gyre	conte, stăpânul castelului Hakkan
Vana oc Horin-Gyre	soţia lui Angain
Kanin nan Horin-Gyre	fiul lui Angain, moştenitorul Blood, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Wain nan Horin-Gyre	fiica lui Angain, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Igris	scutierul lui Kanin, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Aeglyss	un na'kyrim în serviciul Horin-Gyre Blood, în campanie la sud de Valea Pietrelor

Inkallimii

Theor	Primul Învăţăturii Inkalle
Nyve	Primul Bătăliei Inkalle
Avenn	Prima Vânătorii Inkkale
Cannek	un Vânător Inkkalim, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Shraeve	femeie-căpitan al Bătăliei Inkalle, în campanie la sud de Valea Pietrelor

Alții

Huanini
Kyrinini
Na'kyrimi

Huanini

Edryn Delyne	căpitanul unei corăbii comerciale Tal Dyreene
Tomas	Primul străjer al orașului Koldihrve

Kyrinini

Ess'yr	o fată din vo'anul lui In'hynyr
Varryn	fratele lui Ess'yr, războinic

Na'kyrimi

Yvane	o femeie na'kyrim care trăia în Car Criagar
Hammarn	un bătrân na'kyrim din Koldihrve
Cerys	o femeie na'kyrim, Aleasa de la Highfast
Tyn	na'kyrim, Visătorul de la Highfast
Eshenna	o femeie na'kyrim, originară din Dyrkyrnon

TAN DIHRIN
BLOOD DE PE DRUMUL NEGRU
DINSIVE
VALEA PIETRELOR
Anduran
ANLAVE
LANNIS-HAIG
Kolkyne
KILKRY-HAIG
RYTH-HAIG
Dun Aygll
TARAL-HAIG
Drandar
Vaymouth
HAIG
DARGANNAN-HAIG
Sloke
Golful de aur
TAL DYRE Zal
COASTA LIBELŞ
DORNACH
ADRAVANE
N
W
E
S
CLANUL
HAIG BLOODS

TAN DIHRIN
VALEA PIETRELOR
CAR DINE
VALEA LACRIMILOR
Tanwrye
Râul Glas
Criagar Vyne
CAR CRIAGAR
Târglas
Trecătoarea Sarn
Râul Dihrve
Koldihrve
Anduran
Grive
Apele Glas
CAR ANAGAIS
ANLANE
Glasbridge
Mormântul
Kolglas
Drinan
Stryne
Spre Kolkyre
N
W
E
S
VALEA GLAS
și
ÎMPREJURIMILE

Prefață

Se spune că lumea nu mai e ce-a fost odată.

La început a fost o singură rasă. Dar i-a dezamăgit pe zeii care o făcuseră și aceștia, deși cu inimile strânse, au distrus-o. În locul ei, au creat alte cinci, rasele celui de-al Doilea Ev: Whreinină și Saolină, Huanină și Kyrinină și Anainã.

Cerurile s-au schimbat de mii și mii de ori și, sub privirea zeilor, copiii lor au prosperat.

Orașe, imperii au înflorit și s-au prăbușit. Dar, în cele din urmă, Huaninii și Kyrininii s-au săturat de cruzimile celor asemenea lupilor, Whreininii. În ciuda zeilor, au declarat război acestei rase și au distrus-o cu totul, alungând-o în afara timpului și a istoriei. Pentru această faptă a lor, Huaninii și Kyrininii au fost numiți Rase Viciate. Și prin această faptă au fost zădărnicite speranțele zeilor, căci au văzut cum cei plămădiți de ei nu erau fără de cusur, ci, dincolo de orice putință de îndreptare, întinați de un nesecat filon de vrajbă și trufie nemăsurate.

Zeii au ținut sfat pe cele mai înalte piscuri ale Tan Dihrinului, unde rotația firmamentului aruncă scântei din vârful munților, și au hotărât să uite că visurile le-au eșuat și să nu mai sufere rebeliunile copiilor lor.

Ei au plecat din lume, către locurile de dincolo de gândurile sau închipuirile propriilor copii, și au luat cu ei tot ce aveau mai bun rasele pe care le-au abandonat.

Așa s-a încheiat Al Doilea Ev și a început Al Treilea. Așa a ajuns să fie o lume fără zei.

Așa se spune.

PROLOG

I. Al Treilea Ev: Anul 942

Singurătatea caprelor sălbatice care își făcuseră sălaș pe stâncile de deasupra Văii Pietrelor era rareori tulburată. Valea ar fi putut fi o trecătoare către semețul Tan Dihrin, dar nu era decât un drum care nu ducea nicăieri: malurile sumbre și înghețate din nord nu le erau sălaș decât triburilor sălbatice. Nimic de acolo nu-i atrăgea pe negustorii sau pe cuceritorii de pe pământurile neamurilor Kilkry Blood, din sud.

De aceea, când un șuvoi de oameni începu să se reverse în susul și în josul Văii Pietrelor, aceasta tulbură cirezile de capre de pe înălțimile abrupte. Cerbii începură să bată din copite; căprioarele își chemară puii. În curând, stâncile se goliră și numai piatra mută rămase martoră la scenele extraordinare din Vale, pe măsură ce zece mii de suflete porneau în recele surghiun.

Uriașa coloană avea în frunte peste o sută de războinici călări.

Mulți erau răniți, după abia pierduta luptă de pe câmpurile de la Kan Avor. Cu toții purtau în ochii roșii și pe pielea palidă semnele epuizării. În spatele lor venea mulțimea: femei, copii și bărbați, deși prea puțini dintre cei din urmă. Mii de femei deveniseră văduve în acel an.

Era un exod istovitor. Drumul le era pavat cu bolovani tari și cu pietre ascuțite care taie picioarele și scrântesc gleznele. Nu puteau să facă nicio pauză. Cine cădea era luat de către cei care veneau din urmă, ridicat în poziție verticală, cu strigăte de încurajare, ca și cum zgomotul singur l-ar fi putut pune înapoi pe picioare.

Dacă nu se putea ridica, acolo rămânea. Deja zeci de vulturi și de corbi survolau leneș coloana. Unii i-au urmat tot drumul, până în valea râului Glas, de la sud, alții își aveau sălașurile în înaltul munților, de unde erau ademeniți acum de promisiunea de hoit.

Doar câțiva dintre cei care se refugiau prin Valea Pietrei fuseseră bogați: negustorii și proprietarii de terenuri din Kan Avor sau din Glasbridge. În panica fugii, reușiseră să-și salveze prea puțin din averea, care acum le aluneca printre degete. Catârii se poticneau și se prăbușeau sub panerele supraîncărcate, doborâți de bicele disperate ale celor care-i conduceau sau de greutatea poverilor; roțile și osiile căruțelor se zdrobeau de bolovani, încărcăturile se vărsau. Slujitorii amăgiți sau amenințați ca să ducă bunurile stăpânilor lor le aruncau acum, căci epuizarea copleșise frica. Averi adunate într-o viață zăceau împrăștiate și abandonate de-a lungul văii, precum bucățile de piele jupuite de pe corpul celor din mulțime de către pereții de stâncă ai trecătorii.

Avann oc Gyre, conte de Gyre Blood și autoproclamatul protector al cultului de la Drumul Negru, călărea printre oamenii de rând. Scutierii lui, care juraseră să-l păzească zi și noapte, renunțaseră de mult să-i mai țină departe de stăpânul lor. Contele însuși ignora masele care se înghesuiau cu totul în el. Capul îi atârna și nu făcea niciun efort de a-și struni calul. Se lăsa dus de mulțime. Pe obrazul lui era o crustă de sânge. Fusese în focul luptei de lângă Kan Avor, orașul său iubit, și supraviețuise doar pentru că scutierii îi încălcaseră poruncile și îl târâseră de pe câmpul de luptă. Dar rana de pe obraz era doar ceva mai mult decât o zgârietură. Alte leziuni, ascunse sub haine și sub bandaje grele, îl sleiau de puteri.

Lancea călărețului Kilkry îl străpunsese pe conte din față, rupându-se, și ieșise prin spate, lăsând în urmă așchii de lemn peste tot prin carnea lui. Avea tămăduitori buni și, dacă ar fi avut timp să stea în cortul lui, să se odihnească și să-și oblojească rănile, aceștia chiar i-ar fi putut salva viața. Avann interzisese însă orice întârziere și refuzase să-și lase calul pentru o targă.

Ce mai rămăsese din oștile contelui venea în urmă. Cu doi ani în urmă, luptătorii Gyre constituiau una dintre cele mai bune trupe de luptători din ținuturile neamurilor Blood Kilkry, dar de atunci măcelul neîncetat le consumase puterea la fel cum un foc dezlănțuit ar fi mistuit o pădure lovită de secetă. În cele din urmă, practic fiecare bărbat apt de muncă – și multe dintre femei – de la Drumul Negru luă calea Kan Avorului, atras nu doar de Gyre, ci și de ceilalți Blood: și tot avuseseră de înfruntat un dușman de trei ori mai numeros. Acum mai rămăseseră doar vreo 1 500 de oameni, o arieргardă amărâtă pentru fuga Drumului Negru spre nord.

Omul care călărea alături de conte era la fel de bătucit și de obosit ca toți ceilalți. Coiful îi era stricat, zalele de pe piept erau pătate de sânge, scutul său rotund era crestat și despicat în jumătate de un topor care găsise un unghi norocos. Cu toate acestea, omul se ținea bine și ochii lui păstrau o licărire de vigoare. Își înghionti calul să treacă prin mulțime și se plecă aproape de Avann.

– Domnule, zise el moale. E Tegric.

Avann se foi, dar fără să ridice capul sau să deschidă ochii.

– S-au întors iscoadele mele, domnule, continuă războinicul. Inamicul se apropie. Călăreții Kilkry sunt la mai puțin de o oră sau două de noi. În spatele lor sunt lăncieri Haig-Kilkry. Ne vor sili să ne confruntăm cu ei înainte de a părăsi valea.

Contele Gyre scuipă sânge.

– Orice ne așteaptă a fost stabilit cu mult timp în urmă, murmură el.

Vocea lui era subțire și slabă.

– N-avem cum să ne temem de ce e scris în cartea Ultimului Zeu.

Unul dintre scutierii contelui li se alătură și îl fixă pe Tegric cu o privire dezaprobatoare.

– Lasă-l în pace pe conte, zise el. Trebuie să-și cruțe forțele.

Atunci Avann își ridică, în sfârșit, capul. Se crispă de durere în timp ce deschidea ochii.

– Moartea mea va veni când va fi momentul. Până atunci sunt conte, nu o babă bolnavă care trebuie ținută la căldură și hrănită cu supă de pui. Tegric încă mă tratează ca pe un conte. Cu atât mai mult ar trebui s-o facă propriii mei scutieri.

Scutierul dădu din cap, acceptând mustrarea, dar rămase prin apropiere.

– Lăsați-mă să aștept aici, domnule, spuse Tegric încet. Dați-mi doar o sută de bărbați. Vom apăra valea până când trec oamenii noștri.

Contele îl privi pe Tegric.

– Avem nevoie de fiecare om în nord. Triburile nu se vor bucura de sosirea noastră.

– Nu va fi nicio sosire dacă dușmanii noștri vin peste noi, aici, în vale. Permiteți-mi să rămân aici și vă promit o jumătate de zi, poate chiar mai mult. În față sunt stânci și există o veche barieră. Pot să păzesc drumul de călăreți; voi vărsa destul sânge cât să-i fac să-și aștepte grosul oștirii înainte de a încerca trecerea a doua oară.

– Și atunci o să fiți o sută împotriva a cinci mii? Șase mii? mormăi Avann.

– Cel puțin, zâmbi Tegric.

Un bătrân căzu în mijlocul mulțimii care îi înconjura. Țipă când o piatră îi tăie genunchiul. O femeie cu părul sur – probabil soția lui – se grăbi să-l ajute să se ridice în picioare, murmurând:

– Ridică-te, ridică-te...

Vreo douăzeci de persoane, printre care și contele, și Tegric, trecură pe lângă ei, înainte ca ea să reușească să-l ridice. Începu să plângă în tăcere, căci bărbatul începuse să șchiopăteze.

– Deja au murit mulți oameni în apărarea credinței noastre, zise Avann oc Gyre, lăsându-și din nou capul să atârne și închizând ochii.

Părea să se micșoreze cum stătea așa, cocoșat în șa.

– Dacă ne dați o jumătate de zi și dacă asta a fost scris în cartea Ultimului Zeu, Domnia Voastră și cele câteva sute de oameni ale Domniei Voastre veți fi amintiți. Când teritoriile care ne-au fost

luate vor fi din nou ale noastre, veți fi considerat primul și cel mai nobil dintre morți. Și, când vom pleca din această lume amară și vom redobândi iubirea zeilor, mă voi uita după Domnia Voastră, pentru a vă prezenta onorul așa cum meritați.

Tegric dădu din cap.

– Ne revedem în lumea renăscută, conte.

Își întoarse calul și-l înghionti să meargă împotriva curentului mulțimii.

Tegric se odihnea pe un bolovan mare. Își scosese tunica și îi cosea metodic o îmbinare de cusătură. Cămașa de zale era întinsă cu grijă pe o stâncă, scutul și sabia în teacă erau alături, iar coiful i se odihnea la picioare. Doar atât îi mai rămăsese, era tot ce avea nevoie. Îi dăduse calul lui unei schiloade, care se lupta să țină pasul cu coloana principală. Mica sa pungă cu monede ajunsese la un copil, un băiat amuțit de șoc sau de răni.

Sus pe cer, vulturii așteptau, coborând în cercuri din ce în ce mai strânse spre cadavrele aflate în apropiere, chiar dacă nu se vedeau. Prezența lui, ca și a sutei sale de oameni, păru să descurajeze pentru o vreme necrofagii, dar el nu le pizmuia hrana. Cei care sălășluiseră cândva în aceste corpuri nu mai aveau nevoie de ele: când zeii se vor întoarce – cum o vor face când toate rasele lumii vor învăța umilința celor de la Drumul Negru –, vor avea corpuri noi, într-o lume nouă.

De unde stătea, Tegric putea vedea curbura lungă, înclinată a Văii Pietrelor. Își ridica des ochii de pe cusătură, ca să arunce o privire spre drumul pe care veniseră. Departe în acea direcție era Grive, unde el își trăise cea mai mare parte a vieții: un loc cu câmpuri de un verde crud, cu vite bine hrănite, atât de diferit de această blestemată Vale a Pietrelor, ca și de orice alt loc. Amintirea aceasta nu stârni în el o emoție aparte. Restul familiei sale nu văzuse adevărul crezului, ca el. Când Avann oc Gyre, contele lor, se convertise la Drumul Negru, aceștia fugiseră din Grive, dispărând din viața lui Tegric. În fiecare Blood, chiar și în Kilkry, înflorirea

Drumului Negru despărțise nenumărate familii, rupsese legăturile și obligațiile care le țineau strâns împreună de generații. Pentru Tegric nu era motiv nici de regret, nici de surpriză. Un adevăr atât de profund precum cel al Drumului Negru nu putea să nu aibă urmări.

Un bătrân îmbrăcat cu o haină cafenie zdrențăroasă și sprijinit într-un baston șchiopătă până în vale. Era, probabil, ultimul venit din cele câteva mii de fugari. Deși erau aproape de cel mai înalt punct al trecătorii, soarele, care ardea pe cerul senin, încă avea putere. Pe fruntea omului erau broboane de sudoare. El se opri înaintea lui Tegric, sprijinindu-și toată greutatea în baston și gâfâind puternic. Războinicul se uită în sus la el, ușor cruciș în bătaia soarelui.

– Am rămas cu mult în urmă? întrebă omul între două respirații grele.

Tegric îi remarcă picioarele bandajate, mâinile tremurânde.

– Într-un fel, spuse el moale.

Omul dădu din cap, deloc surprins și aparent imperturbabil. Își șterse fruntea cu poala hainei; materialul se murdări de transpirație.

– Așteptați aici? îl întrebă pe Tegric, care aprobă din cap.

Omul se uită împrejur, trecându-i în revistă pe războinicii împrăștiați printre bolovanii mari din jurul lui.

– Câți sunteți?

– O sută, îl informă Tegric.

Bătrânul chicoti, dar într-un fel rece și lipsit de umor.

– Atunci ați ajuns la sfârșitul Drumului voi, cei o sută. Mai bine mă grăbesc să descopăr unde mi se termină soarta.

– Așa să faci, spuse Tegric șters.

Se uită cum omul își urmează drumul șovăielnic pe cărarea deja bătătorită de alte multe mii.

În accentul lui blând nu era niciun semn de sânge Gyre sau din valea râului Glas, unde guvernase Avann.

– De unde ești, moșnege? strigă Tegric după el.

– Kilvale, din ținuturile Kilkry, răspunse omul.

– Atunci o ştii pe Femeia pescar? întrebă Tegric, incapabil să-şi ascundă mirarea din voce.

Bătrânul se opri şi se întoarse cu grijă să privească înapoi spre războinic.

– Am auzit-o vorbind. Am cunoscut-o un pic, înainte s-o omoare.

– Va veni o zi, ştii, când Drumul Negru va mărşălui din nou prin acest defileu, spuse Tegric. Dar atunci va fi un marş dinspre nord, nu spre nord. Şi vom mărşălui până la Kilvale şi dincolo de acesta.

Din nou, omul râse cu râsul lui aspru.

– Ai dreptate. Ne-au alungat din casele noastre, iar pe contele vostru chiar din castel, dar cultul supravieţuieşte. Noi doi nu suntem sortiţi să-l vedem, prietene, dar Drumul Negru va ajunge în inimile tuturor într-o zi şi totul se va sfârşi. E un război care nu se va termina până ce lumea nu se va sfârşi.

Tegric îl privi un timp cum pleacă. Apoi se întoarse la cusutul său.

Ceva mai târziu, mâna i se opri din mişcarea ritmică, suspendată cu acul în aer. Ceva se mişca printre stânci, dinspre sudul trecătorii. Lăsă cu atenţie tunica şi se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un genunchi.

– Kilkry, îl auzi pe unul dintre războinici mormăind în stânga sa.

Umbra care se contopea cu stânca şi cu lumina strălucitoare arăta că era, într-adevăr, un călăreţ. Şi nu era singur. Cel puţin douăzeci de călăreţi treceau prin Valea Pietrelor.

Tegric puse mâna instinctiv pe metalul rece al zalelor cămăşii. Putea simţi sub degete sângele uscat, rămas amintire după o săptămână de lupte aproape neîntrerupte. Nu se temea de moarte. Era o teamă de care Drumul Negru îi scăpase pe toţi. Dacă se temea de ceva, asta era că ar putea eşua în hotărârea de a înfrunta, de bunăvoie şi cu umilinţă, orice ar mai putea veni.

– Pregătiţi-vă, zise el, doar cât să nu-l audă decât cei mai apropiaţi.

Trecură vorba de la unul la altul. Tegric rupse aţa şi îşi îmbrăcă tunica. Ridică deasupra capului cămaşa de zale şi îi lăsă pe umeri familiara greutate.

Ca un fum care se ridică dintr-un foc nou aprins, linia de călăreți se lungea, făcea bucle și se curba în drumul său.

Călăreții Kilkry erau cei mai buni războinici călări din toate neamurile Blood, dar priceperea lor avea să conteze prea puțin în locul în care alesese Tegric să-i aștepte. O cădere titanică de stânci aproape ar fi înecat valea în moloz. Călăreții ar fi fost tare stingheriți, poate chiar forțați să descalce. Spadasinii și arcașii lui Tegric ar fi fost avantajați aici. Mai târziu, când corpul principal al armatei din urmă ar fi venit, i-ar fi copleșit, dar n-ar mai fi contat.

Se uită la soare, o sferă mistuitor de luminoasă pe un cer perfect albastru. Putea auzi vulturii și corbii, le putea vedea formele întunecate alunecând în spirale lipsite de efort. Nu părea un loc rău, o zi rea să moară. Nu i-ar fi displăcut dacă, atunci când s-ar fi trezit în noua lume promisă de Drumul Negru, aceasta ar fi fost ultima amintire din prima lui viață, din această lume căzută.

Tegric Wyn dar Gyre se ridică și puse hotărât mâna pe sabia de la cingătoare.

II. Al Treilea Ev: Anul 1087

Negura învăluia satul, astfel că apa, pământul și aerul se amestecaseră. Colibele cu forme rotunjite erau umbre neclare, umflate ici-colo în vaporii dimineții ca niște movile funerare.

Roua se așternea grea pe bucățile de gazon care le acopereau. Un pescar singuratic își scoase cu ușurință barca într-unul dintre canalele care șerpuiau prin stuful din jurul satului. Nu se vedea niciun alt semn de viață în afară de firele subțiri de fum care ieșeau pe coșurile a vreo două colibe. Nicio adiere de vânt nu le deranja ascensiunea, astfel că fumul se ridica în aer înainte de a se pierde el însuși în cenușiul dimprejur.

O colibă ceva mai mare se afla mai într-o parte, pe un teren înălțat. O siluetă apăru din ceață, îndreptându-se către aceasta: un tânăr de nu mai mult de 15 sau 16 ani. Pașii lui lăsau urme adânci

în iarba cu mușchi. Se opri în fața colibei și se adună. Stătea drept, și un moment privi în jur. Inspiră și expiră aerul umed, ca și când s-ar fi curățat. Odată pielea de căprioară care atârna în ușă căzută la loc în spatele lui, interiorul îi provocă o profundă tristețe. Numai o luminiță se scurgea prin mica gaură din centrul acoperișului; turba pentru foc se umezise până la jar. Tânărul putea distinge formele neclare ale unei duzini sau mai mult de persoane stând nemișcate într-un semicerc. Unele dintre fețe erau luminate de lumina jarului, care le atingea un pic obrajii. Îi cunoștea, dar asta era irelevant aici și acum. În acea dimineață, erau una, erau voința locului, a Dyrkyrnonului. Pe fundal, un sunet jos îi ajunse la urechi; un ritm dureros era scandat. Nu mai auzise sunetul înainte, dar știa ce era: un cântec adevăr, un obicei împrumutat de la Kyrininii Heron. Ei căutau înțelepciune.

– Stai jos, zise cineva.

Se așeză și el pe pământ și își încrucișă picioarele. Își fixă privirea asupra vetrei.

– Am stat toată noaptea să ne gândim la asta, spuse altcineva. Să iei asta în considerare.

Tânărul dădu din cap și își strânse buzele subțiri.

– E o sarcină grea, continuă al doilea vorbitor, și o sarcină tristă ca noi să fim invitați să facem astfel de judecăți. Dyrkyrnon este locul unui sanctuar deschis tuturor celor care, asemenea nouă, nu-și pot găsi nici pacea, nici securitatea în lumea exterioară. Cu toate astea, ne-am adunat pentru a hotărî dacă ar trebui să fii respins, Aeglyss, și trimis departe de aici.

Aeglyss nu spuse nimic. Fața lui rămase impasibilă, privirea lui – fermă.

– Ai fost primit și ți s-a oferit alinare. Ai fi murit lângă mama ta, dacă n-ai fi fost găsit și adus aici. Cu toate astea, ai semănat zâzanie. Prietenia și încrederea care ți-au fost oferite au fost răsplătite cu cruzime. Dyrkyrnon suferă acum din cauza ta. Aeglyss, vei părăsi acest loc și nu vei mai discuta cu niciunul dintre cei care își au casa aici. Vei fi aruncat afară.

O licărire de răspuns apăru atunci pe fața tânărului: un tremur în maxilarul strâns, un fior în colțul gurii. Închise ochii. Fumul de turbă era gros. Îi pătrundea până în fundul gâtului și în nas.

– Ești tânăr, Aeglyss, zise vocea de dincolo de focul mocnit, un pic mai blând acum. Poate că vârsta te va învăța ce n-am reușit noi. Dacă așa se va întâmpla, vei fi bine-venit înapoi.

Se uită la fețele luminate pe jumătate din fața lui cu o furie rece în privire.

– Ai venit la noi dintr-o furtună, spuse o femeie, și duci furtuna cu tine. E peste puterile noastre să te îmblânzim. E prea adânc înrădăcinată în tine. Când va pleca sau o vei stăpâni, întoarce-te la noi. Hotărârea poate fi revocată. Locul tău e aici.

El râse auzind asta, un sunet aspru și brusc în atmosfera liniștită. Lacrimi îi izvorau din ochi. Îi alunecau pe obraji, dar nu ajunseră și în glasul lui.

– Locul meu nu-i nicăieri, spuse el și se ridică în picioare. Nici aici, nici altundeva. Vă e frică de mine, vouă, care mai mult decât oricine trebuia să înțelegeți. Vorbiți de alinare și de încredere, dar tot ce văd pe fețele din jurul meu sunt îndoială și teamă. Mirosul fricii voastre mă îmbolnăvește.

Scuipă în jăratic. Un nor de cenușă zbură în aer.

Aeglyss cercetă, încercând să găsească pe cineva în întunericul ce învăluia coliba.

– K'rina. Ești aici. Simt asta. Te-ai lepădat și tu de mine?

– Fii tare, K'rina, spuse cineva.

– Da, să fie tare, mârâi Aeglyss. Fă ce-ți spun ei. Așa e moda aici: pășește ușor, întotdeauna ușor. Niciun deranj. Ai promis să mă iubești, K'rina, în locul mamei mele moarte. Asta e dragostea ta?

Nimeni nu-i răspunse.

– Te-am iubit, K'rina. Te-am iubit!

Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost otravă pe limba lui. Nu mai putea vedea de lacrimi.

– Am vrut doar...

Cuvintele îi murir în gât. Își trase respirația.

– Nu e corect. Ce-am făcut? Nimic din ceea ce altul n-ar face. Nimic.

Siluetele din umbră nu răspunseră. Încăpățânarea lor stătea ca un zid între el și ei. Cu un blestem care aproape îl sufocă, Aeglyss se întoarse și ieși cu pași mari.

După ce el plecă, se așternu o lungă perioadă de liniște. Aproape imperceptibil la început, apoi mai tare, de undeva din umbră se auziră suspine înăbușite.

– Cruță-ți durerea, K'rina. E nevrednic de ea.

– E pupilul meu, îngăimă femeia.

– Nu mai e. E mai bine așa. Are în el prea multă sălbăticie și cruzime. Nu l-am putut elibera de ele, oricât am încercat.

K'rina tăcu, înăbușindu-și durerea.

– Are dreptate într-o privință, spuse altcineva. Ne temem de el.

– Nu e nicio rușine în asta. E mai puternic în Comună decât oricine altcineva am văzut noi în ultimii ani, chiar dacă nu are știința de a utiliza această putere cum ar putea. Cât timp doar juca jocuri crude, răspândea zvonuri și făcea trucuri copilărești, am putut trece totul cu vederea. Dar acum... fata încă strigă în noapte. Dacă ar rămâne printre noi, durerea ar fi cu atât mai mare până la urmă.

– Oriunde se va duce în lumea asta, durerea va fi mare, spuse un om cu spirale sălbatice, întunecate, gravate pe față. Ar fi fost mai bine să isprăvim cu el. Sângele îi va umple urmele. Oriunde s-ar duce.

CAPITOLUL 1

Nașterea iernii

Al Treilea Ev: Anul 1102

Există rituri și ritualuri atât de adânc încastrate în esența unei rase, încât rădăcinile lor au fost de mult uitate. În teritoriile nordice, unde ciclul înfiorător al anotimpurilor stăpânește viața tuturor cu un pumn înghețat, Huaninii au marcat sosirea iernii încă înainte de a exista mijloacele de a înregistra asta în scris. De-a lungul nenumăratelor secole, ceremoniile s-au schimbat, reinventându-se în funcție de temperamentul popoarelor care le practicau, iar firul care le lega de cele ale predecesorilor a fost dat uitării. Dar tema ancestrală trăiește în ele.

Înainte de a deveni regate, triburile crude ale Tan Dihrin practicau rituri sângeroase, ca să câștige protecția zeilor împotriva gheții și furtunii. Când au apărut regatele în Dun Aygll, au păstrat vechile obiceiuri în castelele lor din nord, deși uitaseră ce reprezintă acestea și niciun zeu nu mai era martor la ritualurile lor. Regatul s-a prăbușit, ca toate cele clădite de muritori, dar, cu tot haosul care a urmat nașterii turbulente a neamurilor Blood, anotimpurile s-au schimbat ca de obicei și oamenii din nord și-au amintit că schimbarea trebuie să fie marcată.

Astfel, pentru neamurile Blood Kilkry și Lanis, precum și pentru neamurile Blood de la Drumul Negru din nordul îndepărtat există o noapte spre sfârșitul anului când, mai mult ca oricând, e marcată trecerea timpului. În acea noapte, lumea trece spre frig și întuneric până la trezirea din primăvara următoare. E o noapte de doliu, dar și o sărbătoare, căci în adormirea lumii, care este iarna, se află promisiunea revenirii la lumină și viață.

Din Ședera lui Hallantyr

I

Un corn sună limpede și ascuțit în văzduhul albastru de toamnă. Lătratul câinilor se încolăcea în jurul acestuia ca iedera pe un copac. Orisian nan Lannis-Haig întoarse capul încolo și încoace, încercând să stabilească sursa chemării. Vărul său, Naradin, îi stătea înainte.

– Într-acolo, spuse Naradin, răsucindu-se în șa și arătând spre est. Au găsit ei ceva.

– E ceva distanță până acolo, spuse Orisian.

Calul lui Naradin fremăta sub el, pășind în lateral și întinzând gâtul. Știa ce înseamnă sunetul acela. Era învățat cu vânătoarea, și cornul la așa ceva se folosea. Naradin trânti sulița pentru mistreți, din cauza frustrării.

– Unde sunt blestemații de câini după care trebuie să ne ținem? întrebă el. Fiarele astea inutile nu ne-au condus nicăieri.

– Au luat ei vreo urmă de ne-au adus aici, spuse Rothe placid.

Doar cel mai vîrstnic dintre cei doi scutieri ai lui Orisian ținuse pasul cu el și cu vărul său pe ultima milă și ceva.

Pădurea Anlane era deschisă în aceste părți – un bun domeniu de vânătoare –, însă tot împrăștia o ceață odată ce începea goana.

De-ar fi rămas laolaltă câinii, ar fi fost altceva, reflectă Orisian. Dar s-au împrăștiat. Fusese un ghinion că el și Naradin nu urmaseră câinii potriviți. Orisian nu părea să regrete prea mult. Totuși, știa că vărul lui simte altceva. Cu patru zile în urmă, Naradin devenise tată și tradiția spunea că trebuie să pună pe masa primei sărbători de Naștere a iernii a copilului său carne de animal ucis cu propria mână. Pentru un fermier sau un păstor, asta ar fi însemnat sacrificarea unuia din gospodăria lui. Naradin, moștenitorul contelui de Lannis-Haig Blood, era chemat să facă ceva mai mult.

– Păi, hai să răspundem chemării, spuse Naradin, strângând hățurile calului. S-ar putea să păstreze prada pentru mine, dacă ajungem acolo repede.

Orisian întoarse calul, luptându-se cu sulița uriașă care-i fusese dată pentru vânătoare.

Sulița pentru misteți a unui Lannis era o armă pentru oameni mari și, deși el făcuse 16 ani, încă nu avea destulă putere s-o mânuiască la fel de abil ca Rothe sau ca vărul lui.

– Un moment, spuse Rothe.

Naradin privi aproape cu iritare către mai vârstnicul războinic.

– Nu trebuie să zăbovim, insistă el.

– Mi s-a părut că am auzit ceva, Domnia Voastră, zise scutierul.

Moștenitorul Blood nu părea dispus să-l asculte, dar, înainte de a putea răspunde, dinspre sud veni un schelălăit distinct de câine. Era un sunet de reperare, nu unul care să sugereze că ar fi prins vreo urmă.

– E mai aproape decât ceilalți, observă Orisian.

Naradin se uită la el o clipă, luptându-se să-și controleze calul. Apoi înclină capul scurt și dădu pinteni animalului. Orisian și Rothe se luară după el.

Gazonul sărea sub ei. Covorul de frunze tremura. Păsări zburară din copaci: ciori croncănind răgușit spre cer. Orisian avea încredere în calul său că va găsi drumul prin labirintul de copaci. Era un vânător adevărat, instruit în grajdurile unchiului său, contele, și știa despre asta mai multe decât știa el. Printre trosniturile produse de înaintarea lor puteau auzi copoii, dar de-acum nu doar unul, ci mai mulți.

Găsiră câinii într-un desiș de aluni și stejari. Animalele se adunaseră în tufișuri unde vegetația crescuse deasă, înghesuindu-se și mușcând cu un entuziasm febril. Înconjuraseră locul, adulmecând uneori spre tufișuri, fără a se aventura prea aproape. Naradin dădu un chiot de bucurie.

– Au găsit ceva, asta e sigur, strigă el.

– Sunați din corn, îi ceru Rothe. Avem nevoie de mai mulți lăncieri.

– Au răspuns celuilalt apel. Dacă așteptăm, am putea pierde ce e aici.

Rothe se scărpină în barba întunecată și-i aruncă o privire lui Orisian, care, la rândul lui, simți un fior de neliniște.

Entuziasmul îi putea umbri uneori judecata lui Naradin. Nu existau mistreți mici și blânzi la Anlane.

– Tu aține-te aici, spuse Naradin. Dă-mi două minute să cercetez împrejurimile și apoi asmute câinii. Dacă iese ceva, nu-l ucide. E al meu azi!

Își îndemnă calul înainte, fără să aștepte răspuns.

Mistrețul trecu printre câini ca un șoim printr-un stol de porumbei. Îi împrăștie, unii sărind și răsucindu-se în calea lui, alții dându-se brusc într-o parte. Fiara era imensă, cu partea anterioară formată din plăci uriașe de mușchi, cu colți îngălbeniți de lungimea mâinii unui om. Se repezi la unul dintre copoi, în timp ce alții îl mușcau de coapse.

Naradin își înghionti calul.

– Al meu e! strigă el.

Vârful suliței pivotă spre mistrețul care se scuturase de câini și venea spre el. Era o bătrână înțeleaptă fiară a pădurii și se răsuci în ultimul minut, îndreptându-se spre burta calului. Lama suliței îi străpunse umărul, alunecând până la os. Calul lui Naradin sări peste capul mistrețului.

Aproape încheiase saltul. Un colț îi zgârie însă piciorul și-l făcu să se clatine pe pământul moale. Se ținu pe picioare, dar îl zgâlțâi pe Naradin. El își pierdu scara stângă și fu azvârlit pe grumazul calului. Se agăță de hățuri, puternica lui armă fiind singura care-l împiedica să cadă. Cu toată greutatea sa, răsuci capul calului, și acesta începu să se clatine într-o parte. Ajunse la pământ într-o clipă. Mistrețul se apropie din nou. Câinii veniră și ei, furioși și însetați de sânge, dar prea târziu.

Orisian și Rothe se năpustiră într-un suflet. Fu imposibil de spus care din sulițele lor lovi prima, a lui Orisian, în șoldul fiarei, sau a lui Rothe, între spete. Impactul fu neplăcut pentru sulița neexperimentată a lui Orisian. Rothe era mai bine pregătit. După ce respiră de câteva ori, își trase lancea, cu grimase de efort, și se trezi că rămase cu mânerul în mână.

Naradin alunecă din șa. Trase un cuțit lung de la cingătoare.

- Repede, zise Rothe printre dinți.

Moștenitorul Blood nu ezită. Mistrețul se întinse spre el. Fălci mari, aproape disperate, erau aproape să-i prindă brațul când își duse cuțitul spre pieptul lui. Căută și găsi inima.

Mai apoi, cum ședea pe pământ lângă hoitul imens, cu copoii sărind în jurul lor, Naradin râse. Orisian putea vedea bucuria din ochii vărul său și asta îl făcu și pe el să râdă.

– Asta-i de ținut minte, spuse Naradin. Ia uite ce colți are! E un senior vechi. Un rege al pădurii.

- Pentru o clipă, am crezut că am dat de bucluc, spuse Orisian.

– Aș fi dat eu, dacă n-ați fi fost aici voi doi.

Naradin bău din ploscă puțină apă, apoi își vărsă un strop și pe mâini, ca să se spele de sângele mistrețului. Îi întinse plosca și lui Orisian. Apa era rece și proaspătă, luată de la un izvor din pădure cu doar o oră sau două în urmă. Avea în ea toată limpezimea rece a zilei de toamnă.

- Norocul a fost cu noi toți astăzi, spuse Rothe.

Orisian își știa destul de bine scutierul – erau împreună de șase ani – ca să audă și cuvintele pe care Rothe nu le rostea. Știa că războinicul n-o să-i spună moștenitorului Blood că el credea că nu te iei după un mistreț bătrân cu doar câțiva câini și numai trei sulițe.

Ar trebui să-i chemăm și pe ceilalți, spuse Orisian. Vor vrea să vadă asta.

- Într-o clipă, într-o clipă, zise Naradin ridicându-se în picioare. Câinii se gudurară pe lângă el. Ajunse în dreptul mistrețului și îngenunche. Îi puse, aproape cu respect, o mână pe șold. Atunci ceva îi atrase privirea.

Ia uite aici! Mai e o rană. N-a făcut-o niciunul dintre noi, nu?

Rothe și Orisian îngenunchează lângă el. Era o plagă înțepată în partea din spate a umărului mistrețului.

Sângele se prinsese pe firele de păr rigide din jur. Rothe dădu câteva deoparte cu degetele.

E veche de o zi sau două, aș spune.

– Mi se părea mie că e ciudat să stea și să lupte în felul ăsta, meditä Naradin.

Orisian se aplecă mai aproape. Putea vedea ceva înfipt acolo, în carne. Vârî un cuțit în rană și răsuci, simțind rezistența a ceva mai dur decât mușchii. O altă răsucire de cuțit aduse aproape de suprafață ceva pe care el îl putu trage afară și îl puse în palmă: un vârf de săgeată, plat și elegant.

– Era înfipt adânc, spuse el.

– Pot să văd? întrebă Rothe și, când Orisian aprobă din cap, luă bucățica de metal și o ridică, încruntându-se în timp ce o răsucea pe toate părțile. Liniile de pe dosul mâinii scutierului erau un prim indiciu al vârstei lui înaintate, dar el ținea capul de săgeată cu precizie, delicat.

Naradin arăta ușor dezamăgit.

– Nu e chiar același lucru, dacă știi că deja avea asta în el, zise el.

Rothe i-o dădu înapoi lui Orisian.

– Asta, spuse el, e făcută de Kyrinin. E o săgeată de om al pădurii.

– Oamenii pădurii!? exclamă Naradin. La vânătoare aici?

Rothe aprobă numai din cap. Privi în jur copacii tăcuți, încă lăstari. Starea lui de spirit se schimbă. Se ridică în picioare.

– Bufnițele Albe au tot creat probleme în ultimul an, nu? îl întrebă Orisian pe vărul lui.

– Da, dar suntem la nicio zi de mers de Anduran. N-ar îndrăzni să vină atât de aproape.

Examină el însuși vârful de săgeată.

– Are dreptate, totuși. E de Bufniță Albă.

Orisian n-avea nicio îndoială în această privință. Rothe se luptase cu Kyrininii în Anlane suficient de des pentru a le cunoaște armele.

Se uită la scutierul lui. Uriașul era cuprins de o tensiune nefirească.

– Cred că e timpul pentru corn, spuse Rothe, fără a-și lua ochii de la pădure.

– N-ar trebui să stăm aici mai mult decât trebuie.

Naradin nu ezită. Puse cornul la buze și trimise un apel lung, o chemare joasă, invitându-i pe vânători la pradă.

În dimineața următoare, Orisian privea fix dintre crenelurile castelului Anduran norii cenușii care se adunau în jurul Car Criagar, în nord-vest. Creasta marelui munte se contura dincolo de valea râului Glas. Deși nu erau decât dealuri până la vastele ținuturi înalte, acestea rămâneau invizibile dincolo de ele. Erau rămășițe ale unor orașe antice până acolo, de mult abandonate de uitații lor locuitori.

Acum nimeni nu mai trăia printre stânci și nori.

Era aici, la castelul unchiului său, de două săptămâni, iar vremea se schimbase vizibil chiar și în acest scurt timp. Cerul devenise mai greu. Pământul, câmpurile și pădurile se întunecaseră sub acesta. Pământul și cerul știau ce avea să vină și se pregăteau pentru asta, împărtășind sentimente blânde de toamnă.

În câteva săptămâni va ninge, chiar și aici sus. Sărbătoarea de Nașterea iernii era aproape. Nu era momentul de cel mai bun augur pentru o naștere, dar asta nu diminuase sărbătoarea venirii pe lume a primului nepot al contelui. Durase zile, culminând cu vânătoarea la care Naradin își găsise mistrețul. Acum, că totul se încheiase, un aer de epuizare mulțumită se lăsase peste castel și peste orașul din vecinătate. Era o perioadă de acalmie între furtuni, până la iminentele delectări ale zilei de Nașterea iernii, comparabile ca intensitate și chiar ca durată cu cele care tocmai trecuseră.

Odată cu apropierea festivalului, venise timpul pentru Orisian să plece acasă, la Kolglas, la castelul de pe apă. Un stol de gâște trecură în zbor, țipând una la alta ca și când i-ar fi trasat drumul spre valea dinspre mare, precedându-l pe Orisian în călătoria lui. Pentru un timp, le urmări cu privirea. Se urcase aici pentru o ultimă privire asupra amplei întinderi, cu valea unchiului său desfășurându-i-se sub ochi. Kolglas avea orizonturi mult mai limitate, din mai multe privințe.

Un sunet de pași îi atrase atenția. Rothe ieși din scara îngustă de lângă el.

– Caii sunt gata, spuse scutierul cu o voce mereu morocănoasă.

Asta îl făcea întotdeauna pe Orisian să-şi imagineze că avea pietre pe undeva pe gât.

– Unchiul Domniei Voastre e în curte, ca să-şi ia la revedere.

– Atunci e timpul de plecare, spuse Orisian. Va fi o plimbare friguroasă până la Kolglas.

Rothe zâmbi.

– La fel de bine, focul şi merindele ne aşteaptă pe drum.

Coborâră scările în spirală şi ajunseră într-o curte largă, pietruită. De partea cealaltă a porţii, rândaşii ţineau trei cai, care slobozeau nori de abur de respiraţie în aerul dimineţii.

Kylane, cel de-al doilea scutier al lui Orisian, verifică meticulos copitele cailor, încercând să descopere orice neregulă în munca rândaşilor. Unchiul lui Orisian, contele Croesan oc Lannis-Haig, stătea în apropiere.

Croesan îi luă mâna în Orisian. Era cu mai bine de un cap mai înalt decât tânărul şi îi zâmbi privind în jos la el.

– Două săptămâni e prea puţin pentru o vizită, Orisian.

– Aş mai rămâne bucuros, dar trebuie să fiu înapoi la Kolglas pentru Naşterea iernii. Probabil că tatăl meu va coborî în curând de pe patul lui de suferinţă.

Zâmbetul lui Croesan se stinse o clipă şi el dădu din cap.

– Întunecata soartă şi amarul sunt adânc înrădăcinate în măruntaiele fratelui meu. Totuşi, sărbătoarea de Naşterea iernii îi poate ridica moralul. În orice caz, nu lăsa bolile lui Kennet să-ţi umbrească festivalul, Orisian!

– Nu le voi lăsa, spuse Orisian, ştiind că era o promisiune pe care nu putea s-o ţină.

Croesan îl bătu pe spate.

– Bine. Şi spune-i să ne viziteze cât de curând. S-ar putea să-i placă văzând cum s-au schimbat lucrurile aici.

– Am să-i spun. Unde-i Naradin?

Întrebarea îi readuse într-o clipă un zâmbet larg pe faţă lui Croesan, iar marele şi gravul conte Blood deveni deodată un mândru tată şi bunic.

– Vine într-o clipă. Mi-a spus să te țin aici până ajunge, ca să fie sigur că nepotul meu are șansa de a-ți spune la revedere.

– Ei bine, mă bucur că i-am găsit mistrețul, zâmbi Orisian. Sper că bebelușul apreciază asta.

– Într-adevăr. Sunt sigur că Naradin îl va plictisi pe băiat cu povești de la uciderea acestuia când va fi destul de mare pentru a înțelege. Va crește gândindu-se la tine și la Naradin ca la niște mari eroi, cei mai buni vânători din valea râului Glas care s-au văzut vreodată.

Gândul îl făcu pe Orisian să râdă.

– Va fi dezamăgit apoi, dacă mă va vedea vreodată vânând.

Croesan ridică din umeri.

– Nu fi atât de sigur. Când va fi destul de mare ca să facă diferența, vei fi o provocare pentru cei mai mulți dintre vânătorii mei. Oricum, te întorci pentru Numirea copilului, din moment ce ai fost aici la naștere, nu?

– Dacă pot, spuse Orisian.

Și era sincer.

Numirea unui copil sortit să fie conte într-o zi fusese un eveniment care putea întruchipa întreaga istorie, toate legăturile care îi făcuseră pe Lannis Blood ceea ce erau.

Nimic nu putea avea o semnificație mai puternică decât o istorie lungă și un viitor plin de speranță, iar, după prăpădul provocat de Febra Inimii și suferințele tatălui său, Orisian le învățase valoarea amândurora.

Naradin și soția lui, Eilan, se iviră din castel. Moștenitorul Blood își purta fiul în brațe și mergea cu o grijă și o precizie aproape comice. Nu învățase încă să se relaxeze în preajma acelei vieți care părea atât de fragilă.

Croesan se aplecă spre Orisian și murmură conspirativ:

Poți să crezi că m-au făcut bunic, Orisian? Bunic!

Eu abia pot să cred că Naradin e tată, ce să mai vorbim de bunic, zâmbi Orisian. Asta, reflectă el, e doar pe jumătate adevărat, deși într-un fel nevinovat. Naradin a fost, de când îl știa, gata și dornic să devină tată. Nimic neobișnuit pentru unul care purta pe umeri viitorul celor din neamul Blood.

Eilan îl îmbrățișă pe Orisian. Era o femeie frumoasă, dar de iubit o iubea pentru felul ei blând și generos de a fi și pentru că aceste calități îi aminteau de mama lui.

– Să ai o călătorie plăcută, Orisian, îi murmură ea la ureche. Transmite-i dragostea mea surorii tale.

Naradin înclină copilul spre Orisian.

– Acum, cel mic, spuse moștenitorul Blood. Spune-i la revedere lui Orisian.

Fețișoara se uită în gol din cuibul de pături groase, cu buze băloase și fără să scoată vreun sunet. O limbă roz ieși vag spre Orisian.

– Așa, zise Naradin cu satisfacție. Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

– Cred că nu, căzu de acord Orisian. Ai grijă de el și pune la saramură o parte din mistrețul lui și pentru mine. Ne vedem la Numire.

Orisian sări în șa, mângâind gâtul musculos al calului în semn de salut. Rothe și Kylane îl flancară în timp ce treceau prin poarta masivă. Când Orisian se uită înapoi peste umăr, Croesan, Naradin și Eilan încă stăteau împreună, fiecare având ridicată o mână în semn de rămas-bun. Cu un ultimul gest, Orisian și scutierii săi o luară spre sud, pe străzile aglomerate din Anduran, către drumul care îi ducea în vale și la Kolglas, apoi acasă.

În timpul cât cei trei călăreți au ajuns dincolo de marginea orașului, aproape nevăzuți din cauza distanței, Croesan oc Lannis-Haig i-a privit de la una dintre cele mai mari ferestre ale donjonului castelului Anduran. Cum i se întâmpla adesea, simțea un junghi de tristețe când se gândea la Orisian, și asta aducea un amestec de sentimente familiare pentru tatăl băiatului, Kennet: o dragoste fraternă, umbrită însă de frustrare și durere.

Tristețea din inima lui Kennet părea să se fi adâncit și să fi devenit din ce în ce mai neagră în cei cinci ani de la cumplitele morți ale lui Lairis și Fariel, soția și fiul lui mai mare. Kolglas și toți cei care locuiau acolo trăiau sub povara acestor pierderi. Croesan își pierduse soția cu mulți ani în urmă, astfel că știa ce simte Kennet, dar el

renunţase la orice speranţă că fratele lui va uita durerea şi suferea că trecutul îi apasă atât de greu pe cei pe care îi iubea. Orisian şi sora lui, Anyara, pierduseră, la urma urmelor, la fel de mult ca şi Kennet şi găsiseră puterea să suporte pierderea pe umerii mult mai tineri şi mai puţin robuşti decât ai stăpânului castelului Kolglas. Contele oftă şi lăsă gândurile deoparte când se întoarse de la fereastră.

Un servitor aştepta în uşă. Croesan se uită la el.

– Găseşte-l pe ambasador, spuse el, incapabil să-şi ascundă oboseala din glas. Spune-i să vină aici.

Servitorul dădu din cap şi ieşi din încăpere. Croesan îşi trecu mâna prin părul gros. Se uită prin cameră. O masă uriaşă, făcută de una dintre cele mai bune tâmplării din Anduran cu cincizeci de ani în urmă, la ordinul străunchiului său Gahan, se întindea pe aproape toată lungimea acesteia. Pe pereţi erau trei tapiserii uriaşe. Trecerea timpului şi lumina soarelui le decoloraseră oarecum, dar încă erau delicate la atingere, aşa cum le făcuseră meşteşugarii de la Kolkyre. Fuseseră comandate de însuşi Sirian cel Mare, primul conte Lannis, şi înfăţişau scene din lupta care pusese bazele neamului Blood. Croesan privi imaginile o vreme.

Poate că nu erau potrivite ca fundal pentru discuţia pe care era pe cale s-o poarte.

Zorindu-se în urma servitorului care încerca să-i anunţe sosirea, ambasadorul intră în încăpere: Behomun Tole dar Haig, emisar al Contelui Conţilor pe moşiile lui Croesan. Făcu reverenţa cuvenită, iar Croesan arătă spre un scaun, concediindu-l în acelaşi timp pe servitor cu un gest al capului.

Trăsăturile aspre şi inteligente şi aroganţa prost ascunsă ale lui Behomun nu încetau să-l exaspereze pe Croesan. Omul avea aerul mulţumit al unuia care ştia lucruri pe care alţii nu le ştiau. Un surâs dispreţuitor îi atârna în colţul gurii, aşteptând cu nerăbdare orice şansă de a se strecura afară din ascunzătoare şi a i se lăfăi pe buze. Era însă ochii şi urechile Marelui Conte Gryvan oc Haig, căruia Croesan îi jurase credinţă şi, ca atare, trebuia să-l trateze cu o anumită

grijă. Era pentru Croesan ca o mâncărime la care putea ajunge, dar nu i se permitea s-o scarpine.

– Observ că tânărul Orisian a plecat, spuse Behomun pe un ton preocupat. A fost distant cu mine. Am vrut să-l întreb de sănătatea tatălui său. Ați aflat cum îi merge fratelui Domniei Voastre?

– Am primit ieri vești din sud, spuse Croesan calm. Mi s-a spus că luptele nu merg bine pentru Igryn, că Dargannan Blood va fi supus în curând.

– Și eu am primit aceleași vești, continuă Behomun, fără a fi deranjat că Croesan nu-i răspunsese la întrebare. Se pare că rebelii vor fi înfrânți înainte de a se intra prea mult în iarnă și că neamurile Haig-Blood vor fi unite din nou.

– Mi s-a spus și că oamenii Lannis s-au purtat onorabil în aceste bătălii, continuă Croesan. Atât de onorabil încât doar câțiva se vor mai întoarce acasă.

– Neamul Blood a produs întotdeauna războinici viteji, Domnia Voastră!

Croesan ridică o sprânceană și se uită lung la trimisul lui Gryvan oc Haig.

– Onoarea și vitejia nu îi vor hrăni pe orfanii de la Anduran sau Glasbridge în iarna care vine. Nu-mi vor păzi terenurile de oamenii pădurii sau de neamurile Blood Gyre. Aproape o șesime dintre oamenii mei au murit de Febra Inimii cu doar cinci ani în urmă și cel mai bun sfert din forțele mele de luptă le-am lăsat să meargă spre sud, sub comanda Marelui Conte, să moară vitejește.

Ultima dată când am trimis atât de mulți oameni în sud, în câteva săptămâni armatele Horin-Gyre mărșăluiau la frontiera noastră. Am câștigat atunci. Cine spune ce se va întâmpla dacă Drumul Negru vine din nou peste Valea Pietrelor? Știi la fel de bine ca și mine, Behomun, că în aceste ultimele câteva săptămâni au fost mai mult lupte în Vale decât în mai bine de un an. Și fiul meu a ucis un mistreț cu o săgeată de om al pădurii în el la nicio zi de mers de acest castel. Când s-au mai abătut Bufnițele Albe atât de departe în teritoriile mele?

– Oamenii pădurii nu pot amenința serios un Blood atât de versat în arta războiului cum sunteți Domnia Voastră. Arcurile și sulițele Kyrininilor nu sunt pe măsura săbiilor unui Lannis-Haig. Cât despre neamurile Blood de la Drumul Negru, sunt sigur că, dacă vă vor ataca, îi veți sili să se întoarcă de unde au venit, așa cum ați făcut mereu, conte.

– O, scutește-mă de lingușeală, ambasadorule, spuse Croesan cu exasperare. Aici nu e Vaymouth. Păstrează-ți vorbele mieroase pentru Gryvan. N-aș vrea să le irosești pe mine.

Manierele lui Behomun se schimbară. Abia își ținea în frâu un surâs disprețuitor.

– Cum doriți. Poate că veți primi mai bine un alt răspuns: că nu vă veți putea lăsa problemele la ușa lui Gryvan oc Haig. Bufnița Albă Kyrinin vă vânează tăietorii de lemne și păstorii, pentru că v-ați pus oamenii să curețe pădurile de la Anlane. Trebuia să fi știut că veți stârni necazuri zgândărind acel cuib de viespi.

Și, dacă granițele de nord nu sunt prea bine păzite împotriva celor de la Drumul Negru pe cum v-ați dori, ar fi trebuit să-i acordați Marelui Conte terenuri pentru veteranii lui. O armată de războinici adevărați ar fi umplut acum fermele golite de febră, dacă ați fi găsit un loc pentru ei. În orice caz, dacă ați considerat că există o amenințare serioasă, cu siguranță n-ar fi trebuit să le permiteți deloc lui Taim Narran și altora să meargă în sud. Nu-i prima oară când sfidați un ordin de-al Marelui Conte.

– Războinicii pe care voia Gryvan să-i așeze aici nu mi-ar fi jurat mie credință. Nici clanului meu, se repezi Croesan.

Ambasadorul pufni și flutură din mână.

– Cu toții îi sunt deja loiali neamului Haig-Blood, deja îi sunt juruiți lui Gryvan oc Haig însuși. Și Domnia Voastră sunteți Blood, în caz că ați uitat. De ce i-ați pune să treacă prin vechile ritualuri?

Croesan făcu o pauză, își luă o clipă privirea de la fața ambasadorului, ridicând-o spre tapiseria de pe peretele din spatele acestuia. Sirius era acolo, gonind trupele celor din neamul Blood Gyre. Croesan se simți bătrân, aproape prea obosit ca să se mai certe fără

rost cu acest om căruia nu-i păsa de trecut. Când fusese făcută tapiseria, cu ceva mai mult de un secol în urmă, nimeni n-ar fi pus la îndoială valoarea jurămintelor. Nimeni nu le-ar fi considerat simple ritualuri. Dar Kilkry erau în acele zile cei mai măreți dintre Adevărații Blood și multe lucruri erau diferite. Acum Lheanor, conte de Kilkry, i se închina lui Gryvan oc Haig, la fel ca toți ceilalți.

– Dacă aș fi știut că Gryvan îmi va pedepsi refuzul luând viețile oamenilor mei, m-aș fi gândit poate mai mult, rosti Croesan în cele din urmă.

Behomun dădu să protesteze, agitându-și mâinile pentru a nega ceea ce Croesan spusese. Contele i-o luă înainte.

– Dar răspunsul meu nu s-ar fi schimbat. Oricine vrea să fie războinic pentru Lannis Blood trebuie să jure credință. Nu e chiar atât de mult de când aceeași lege era respectată și în ținuturile Haig, deși stăpânul tău pare să fi uitat asta, Behomun.

– Vremurile se schimbă.

Croesan oftă.

– Așa e, deși doar câteva lucruri sunt cu adevărat noi în lume. Aveam regi și înainte. Șobolanii și câinii le-au moștenit palatele din Dun Aygll. Mi s-a spus că noile conace din Vaymouth rivalizează în glorie cu ele.

– Marele Conte n-are nicio dorință să se facă rege.

– Cum zici. Dar acum nu mai contează. Voi trimite vorbă în sud, lui Taim Narran, să se întoarcă acasă cu oamenii mei care mai trăiesc, imediat ce Igryn oc Dargannan-Haig este capturat. Doar asta am vrut să-ți spun. N-aș vrea ca grăbirea plecării să fie luată în nume de rău.

Ambasadorul dădu din cap.

– Narran este la comanda Domniei Voastre, desigur. Sunt sigur că Marele Conte nu va dori să-i întârzie întoarcerea.

– Sper că nu va dori și nici nu o va face, replică scurt Croesan.

Behomun zâmbi.

Drumul sudic din Anduran era unul circulat. Orisian, Rothe și Kylane depășiră vitele păstorilor și pe agricultori, precum și căruțele

cu lână, blănuri şi mobilier sculptat în tâmplăriile din Anduran, care erau duse în portul Glasbridge. Mai târziu în acea dimineaţă, depăşiră şi o jumătate de duzină de căruţe cu lemne, trase de cai de povară gigantici duşi de căpăstru de pădurarii Lannis.

Nu mult după plecarea din Anduran, traversară râul Glas, iar drumul urma de-acum malul nordic, protejat de un mic dig. Deşi râul avea un nivel ridicat, alimentat de ploile de la munte, de dincolo de frontierele Lannis-Haig, mai avea mult până să se reverse peste dig şi să ameninţe drumul. Câmpurile deschise spre sud nu aveau o astfel de protecţie şi erau presărate cu băltoace care vesteau inundaţiile de iarnă.

După un timp, drumul făcu o curbă la nord de râul Glas. Uriaşa deltă a râului ascundea un hăţiş de iazuri, canale şi smârcuri. Într-o lună sau două, nu avea să mai fie acolo decât o oglindă neîntreruptă de apă, care să acopere valea cât vedeai cu ochii. Călărind de-a lungul acestui loc sălbatic, Orisian putea vedea, cu inima strânsă, turnurile distruse ale vechiului Kan Avor. Turnuleţele şi turnurile avariate ale oraşului înecat se ridicau deasupra apelor, precum o corabie fantomatică la orizontul mării.

Imaginea îi stârnea, ca întotdeauna, o oarecare neliniştе. Copil fiind, se dusese odată acolo, cu fratele lui, Fariel. Era în toiul verii, o secetă nemaipomenită, iar apele erau suficient de scăzute ca ei să se plimbe pe străzile pustii ale oraşului. Ruinele pline de cruste de noroi şi de buruieni se ridicau împrejurul lor, ascunzând soarele. Orisian se gândise că e un loc bântuit, urât şi nu s-ar mai fi întors acolo, cu toate că Fariel îl tachina pe tema fricii lui.

Fariel nu pusese niciodată prea mult preţ pe frică.

– Ar trebui să-l dărâme, zise Kylane, văzând încotro se uita Orisian. Nu e bine să ai acolo un aşa loc scârbos, plin de putreziciune. Şi se scufundă şi terenurile agricole împreună cu el.

– Oamenii au nevoie să-şi amintească, murmură Rothe. Drumul Negru e încă acolo, în nord. Fără ruinele astea, care să le reamintească, uită cât de curând. Mulţi deja au făcut-o.

Kylane ridică din umeri.

– Nu-i poți învinovăți pe oameni că se bucură de pace. De mai bine de treizeci de ani nu s-a mai dat nicio bătălie. Poţi să-i învinovățești dacă încep să creadă că pacea va dura o veșnicie. În fiecare zi, cei de dincolo de Valea Pietrelor se trezesc gândindu-se că zeii se vor întoarce doar dacă ne conving pe toți să ne supunem prețiosului lor cult. Doar nu-ți imaginezi că nu vor mai dori înapoi aceste teritorii doar pentru că n-au mai încercat să le ia în ultimii treizeci de ani, nu?

Aici, aproape de la malurile râului Glas, drumul fusese reparat prost și adâncile făgașuri noroiase le blocară de mai multe ori înaintarea. Luptându-se cu un astfel de obstacol, Kylane scose un strigăt de surpriză și se aplecă riscant în șa. Când își trase piciorul, flutură un trofeu: un os de maxilar uman.

– Una dintre comorile râului Glas, rânji el către Orisian. Știți că unii fermieri spun că e semn de mare noroc să descoperi unul?

Orisian se strâmbă.

– Am auzit, recunoscu el. Totuși, nu cred că avem atât de mare nevoie de noroc în momentul ăsta.

Osul vechi era îngropat și murdar de pământ. Kylane îl examină cu o curiozitate batjocoritoare.

– Erou sau mișel, ce credeți? întrebă el.

Încețoșat și ursuz, râul Glas curgea peste mormintele a mii de oameni care muriseră pe câmpia Kan Avor, în bătălia finală a războiului care-i făcuse pe adepții Drumului Negru – conduși de Gyre Blood, a cărui cetate era Kan Avor în acele zile – să plece spre nord, dincolo de Valea Pietrei. Incendiile pârjoliseră după aceea zi și noapte acest pământ, dar nu îndeajuns pentru a mistui toate cadavrele.

După exilarea neamului Gyre, Kan Avor, neîngrijit, a intrat treptat în declin, dar ruina sa finală a venit mai târziu, când au apărut cei din Lannis Blood și și-au impus dominația peste valea râului Glas. Una dintre primele comenzi ale lui Sirian, noul conte, a fost ca orașul să fie ars și inundat. Dezintegrarea lentă a Kan Avorului sub acțiunea apei constituia o permanentă aducere-aminte a hotărârii lui de a-și lăsa amprenta asupra noului său domeniu.

– Mişel, aş spune, decise Kylane să-şi răspundă singur la întrebare. Ăsta e Drum Negru sută la sută.

Aruncă osul departe, cu o simplă mişcare a încheieturii mâinii.

– Nu e un tovarăş de călătorie potrivit pentru nepotul contelui Lannis.

Lumina zilei începuse să slăbească atunci când ajunseră la capătul de sud al râului Glas. Un grup de case scunde se iviră prin burniţa subţire care începuse să cadă.

– Vom petrece noaptea la Stăvilarul lui Sirian? întrebă Kylane.

– De ce nu? încuviinţă Orisian. Mâine vom ajunge repede la Glasbridge. Încercaţi totuşi să nu vă lipsiţi prea mult de somn din cauza băuturii şi a zarurilor.

Kylane îşi duse o mână la piept.

– Vai, Orisian, dar ştii că eu nu sunt dintre cei care cedează la astfel de ispite!

Rothe le-o luă un pic înainte, pufnind a batjocură, dar nu spuse nimic.

Stăvilarul lui Sirian i se păruse dintotdeauna lui Orisian un sat sumbru.

Treizeci sau patruzeci de cocioabe mici, grupate laolaltă, înconjurate de rânduri umede şi reci de copaci lungi şi subţiri. Singura clădire mai răsărită era casa de odihnă.

Luminile de la ferestrele sale promiteau cel puţin căldură şi hrană. Dependinţele – grajdurile, fierăria şi atelierul rotarului – erau la fel de apropiate de case ca nişte copii care caută protecţie lângă fusta doicii. Totul era dominat de linia mare şi aspră a stăvilarului lui Sirian în sine. Digul masiv de lemn, piatră şi pământ, mai înalt decât un stat de om, se întindea începând de la marginea satului şi se pierdea în amurg. Aici erau mijloacele prin care Sirian înecase Kan Avorul.

În toţi anii care trecuseră de la construirea acestuia, cea mai mare parte a locuitorilor satului lucrase cu simbrie la conţii neamului Lannis, ca să nu lase acest bastion în voia râului şi să păstreze Kan Avorul legat în lanţurile apoase ale acestuia.

Cu caii aranjați pentru noapte, Orisian, Rothe și Kylane intrară în han. Proprietarul apăru lângă ei, înainte chiar să-și fi găsit masă. Făcu o plecăciune în fața lui Orisian.

– Fiți bine-venit, fiți bine-venit! Suntem onorați să vă avem ca oaspete, domnule!

Hanul era pe jumătate plin cu un amestec de săteni și turiști. În timp ce Orisian și scutierii lui se așezară la o masă, în cameră se așternu tăcerea, dar nu dură mult: rubedeniile contelui nu erau o priveliște rară în aceste locuri.

Orisian se prăbuși în scaunul său, savurând aerul cald pe piele și mirosul bogat de mâncare. Își trase cizmele și își îndoi picioarele. Încercă, fără succes, să-și aducă aminte ce mâncase ultima dată când trăsese la acest han – fusese ceva bun și acum îi era foame –, când o slujnică veni și se ploconi în fața lui. Îi dărui un zâmbet la fel de cald ca un pat cald. Îi zâmbi și el și așteptă să fie întrebat ce dorește. Ea nu spuse nimic, iar cei doi se priviră așa pentru câteva secunde. Doar zâmbetul ei deveni mai expansiv, iar ochii mai umezi, așa cum stătea acolo. Kylane râse.

– Bere și mâncare, spuse Rothe ferm. Orice-ar fi, numai să fie bun.

Fata se uită la el cam nedumerită de ce spusese și zâmbetul îi îngheță o fracțiune de secundă, fără să-i dispară de pe buze.

– Da, Domnia Voastră, spuse ea și plecă, înclinând din nou capul către Orisian.

– Și vin, și apă, rogu-te, strigă el după ea și primi încă un zâmbet aruncat peste umăr.

Kylane continua să chicotească.

– Teribil efect aveți asupra femeilor, observă scutierul.

Rothe se încruntă la mai tânărul lui camarad de arme. Dezaprobarea se irosi în van, căci Kylane deja își rotea privirile prin han, căutând un joc sau poate o tovarășă potrivită pentru el.

Orisian îl bătu amabil pe Kylane peste fluierul piciorului.

– Nu-i vorba de mine, ci de cel care mi-e unchi, zise el.

– Vă subestimați, spuse Kylane distrat. Nicio fată de tavernă nu v-ar socoti urât, chiar dacă ați fi nepot de păstor de capre.

Orisian zâmbi, în timp ce și fruntea lui Rothe se brăzdă de riduri. Bărbatul mai în vârstă dădea de multe ori impresia că e exasperat de frivolitatea lui Kylane, dar Orisian știa că între cei doi era adânc înrădăcinat respectul reciproc. Rothe îi era scutier de când împlinise zece ani. Kylane preluase sarcina doar de vara trecută – semn rău, suspecta Orisian, care credea că Rothe, îmbătrânind, se îngrijea să aibă un succesor –, dar chiar și așa el se purta cu o familiaritate cum nu mulți ar fi îndrăznit să facă. Să fii scutierul unui nepot de conte nu era același lucru cu a-l păzi pe Croesan însuși, dar nici nu era un simplu rol de paradă. Kylane făcuse o promisiune, la fel ca Rothe, înaintea lui, prin care punea viața lui Orisian mai presus de a lui.

Băură și mâncară bine, iar hangiul acceptă plata de la Rothe numai după ce se făcu că nu vrea să primească. Li se dădură cele mai bune camere. Orisian suspectă vinovat că foștii rezidenți fuseseră evacuați din scurt. În timp ce gândurile sale cochetau cu somnul, Orisian le surprinse, spre vaga lui uimire, deviind spre Kolglas. Cu ochii minții, vedea castelul din mare și își dădea seama că era mai fericit să se întoarcă acasă decât se aștepta. Somnul veni repede și nu putu zăbovi asupra constatării.

Lekan Tirane dar Lannis-Haig fugea mai iute decât fugise el vreodată. Groaza îi mișca picioarele grele. Zbura prin pădure de parcă l-ar fi urmărit o haită de lupi. Sărea pe terenul denivelat, clătinându-se, dar fără să-și piardă echilibrul. Se avânta prin tufișuri, unde spinii i se agățau de haine, rupându-i-le. Unele animale de talie mare, surprinse de apariția lui, se traseră deoparte. El abia dacă băgă de seamă.

Frica de ceea ce era în spatele lui îl lovea în spate ca un ciocan.

Lumina pălea. Curând, întunericul avea să înghită pădurea și atunci se va termina cu el, căci cei care îl urmăreau nu aveau nevoie de atâta lumină precum el. Totuși, exista o rază de speranță. Nu știa sigur unde era sau cât de departe ajunsese, dar drumul care lega Kolglasul de Drinan nu putea fi prea departe.

Dacă ar fi ajuns la drumul ăsta, poate ar fi găsit călători să-l ajute. Dacă nu, ar fi avut măcar șansa de a ajunge teafăr la Kolglas, urmând o cale ușoară și cunoscută. Orașul n-avea cum să fie la mai mult de câteva mile spre nord. Și asta era, în felul ei, o parte din groaza lui: că urmăritorii săi ar fi putut fi atât de dornici de sânge uman, încât ar veni până aproape de garnizoana de la Kolglas. Oamenii pădurii nu fuseseră atât de curajoși sau de imprudenți de mulți ani.

Lui Lekan nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, când, cu o zi înainte, hotărâse să plece în căutare de carne de vânat pentru sărbătoarea familiei sale de Nașterea iernii, că s-ar putea să dea peste ceva mai periculos decât mistreți sau urși. De pe vremea tatălui său, în ținuturile din jurul Kolglasului nu mai fusese văzut niciun Kyrinin și, deși se știa că Bufnițele Albe făceau raiduri în forță prin pădurea de la Anlane dinspre est, nu fusese nicio problemă acolo, cu excepția câtorva cai furați din cătunele de lângă Drinan.

Se oprise sub un frasin mare, fără să respire și să facă vreun zgomot, în timp ce se uita după o urmă de-a cerbului pe care îl urmărise o jumătate de milă prin tufărișuri și crânguri. Un semn pe pământ, probabil cea mai slabă urmă de copită de căprioară, îi atrase privirea și se aplecă să se uite mai atent. Sunetul fu atât de brusc și de neașteptat, că la început nu-i putu identifica sursa, iar când văzu săgeata vibrând înfiptă în trunchiul copacului, mintea lui neîncrezătoare îi neagă instinctiv semnificația. Și totuși, era, fără nicio îndoială, o săgeată kyrinină.

Și apoi o luă la goană, lăsând arcul și tolba deoparte și aruncându-și desaga cât colo, pentru a avea mai mult spor.

Nu mai fusese niciun alt semn, în afară de săgeata în sine, niciun sunet, ci doar șuieratul și pocnetul ascuțit în lemn. Totuși, el știa că erau în spatele lui, aproape, și că singura speranță de salvare stătea în vigoarea picioarelor sale.

Trecu pe lângă un copac, un stejar mare, noduros, care-i părea familiar. Nu mai fusese pe-aici de mult, dar era – știa asta sigur – un copac în care se urcase pe când era copil. Dacă avea dreptate, cărarea, calea care îl putea duce la adăpost era la numai două sau trei sute de

paşi distanţă. Gândul aduse o nouă viaţă în muşchii lui obosiţi şi sări în faţă cu şi mai mare avânt. Speranţa ardea mai puternic.

Nu-l durea nimic, simţise doar o lovitură dură în mijlocul spatelui, ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o piatră. Nicio durere, dar picioarele parcă nu mai erau ale sale şi el stătea întins cu faţa în jos în aşternutul de frunze umede. Se mobiliză, luptându-se să se ridice. Picioarele nu-l ascultară. Ajunse să atingă coada săgeţii înfipte în spinarea lui. Simţi cum îi creşte ceva în gât.

Apoi simţi o strângere puternică de braţ şi se întoarse. Săgeata se rupse şi trimise prin el un val de durere ascuţită, care-i străbătu sternul şi coloana vertebrală. Ţipă şi strânse ochii trăgând de ea. Când îi deschise din nou, clipind prin ceaţa lacrimilor, avu o ultimă surpriză. Nu se uita la faţa palidă a unui Kyrinin, aşa cum s-ar fi aşteptat. În schimb, întâlni privirea uneia de-a lui: o femeie cu părul negru, îmbrăcată în piele neagră, cu o sabie atârnată de-a curmezişul spatelui.

– Oamenii pădurii te-au doborât, dar potrivit ar fi ca lovitura mortală să vină de la adevăratul inamic, spuse ea cu un accent aspru, brut, pe care Lekan nu-l recunoscu.

Mai erau şi alte siluete adunate în spatele ei. Lekan nu le putea vedea clar. Femeia războinic îşi trase cu încetineală sabia peste umăr. Ea văzu confuzia din ochii lui Lekan.

– Ar trebui să ştii de ce mori, spuse ea, aşa că află următoarele: Copiii Sutei au venit după voi, după toţi. Neamurile Blood de la Drumul Negru vor lua înapoi ceea ce este al nostru şi unde te duci tu acum te vor urma toţi cei din familia Lannis-Haig.

Gura lui Lekan se mişcă. Nu se auzi niciun sunet. Lovitura căzu, iar el se cufundă în Întunericul Adormit.

II

Drumul de-a doua zi fu uşor, iar Orisian şi scutierii lui avură o călătorie plăcută. De la Stăvilar până la Glasbridge drumul era bine întreţinut. Malul plat al râului era numai bun pentru agricultură şi

aici fuseseră încropite nenumărate ferme mici. O ploaie răcoroasă, care căzuse cea mai mare parte a zilei, făcea ca pe drum să fie totuși puțini oameni. Două sau trei bărci pluteau în derivă. Orisian și ceilalți ar fi putut găsi cu ușurință o barcă pentru a-i duce la Glasbridge, dar puțini cai ar fi îndurat liniștiți o astfel de călătorie și oricum Orisian prefera să rămână în șa.

Pe la mijlocul după-amiezii, se apropiară de poarta de nord a Glasbridge-ului, al doilea oraș al familiei Lannis-Haig. Era un port plin de viață, iar mirosul de mare și țipetele de pescărușii umplură aerul pe când coborau spre chei. Era plin de oameni. Kylane începu să se agite la vederea celei mai mari din duzina de vase ancorate de-a lungul cheiurilor: o corabie cu pânze lungă și groasă care călărea apa.

Uitați, spuse el, atingând brațul lui Orisian. E o corabie comercială din Tal Dyre.

Tânărul scutier îi spusese lui Orisian odată, când se îmbătase, că visase în copilărie să se facă mus pe o corabie din Tal Dyre. Auzise povești fantastice despre faptele căpitanilor de pe acea mare și despre averile negustorilor. Orisian privea acum cu reticență astfel de povești, dar cu trei sau patru ani în urmă acestea stârniseră și în el aceleași aspirații ca în Kylane.

Erau momente când ar fi dat orice ca să scape dintre zidurile castelului Kolglas și amintirile pe care acestea le trezeau în el. Și-atunci își închipuia, privind marea întindere a estuarului, de sus, din dormitorul său, cum călărește valurile asemenea lui Tal Dyre. Părea o perspectivă ispititoare să lase totul în urmă.

– Căpitanul portului ne face cu mâna, spuse Rothe, cu o ușoară deznădejde.

Orisian privi spre biroul mai degrabă ostentativ al căpitanului de port, aflat aproape, pe malul mării. Într-adevăr, Renairan Tair dar Lannis-Haig se apleca – oarecum neglijent, având în vedere circumferința lui – peste marginea unui balcon, fluturând energic din mâini și salutându-i. Trecând prin Glasbridge în drumul său spre Anduran, cu două săptămâni înainte, Orisian îi promisese

căpitanului de port să-l viziteze la întoarcere. El ar fi preferat să-și petreacă noaptea liniștit, în casa pe care Croesan o avea aici, dar comandantul portului era un om greu de refuzat. În orice clipă, veselia lui nestăvilită se putea transforma în cea mai cutremurătoare tristețe.

– Orisian! strigă Renairan. Aici, aici!

– Cred că nu putem pretinde că nu l-am auzit, murmură Rothe, în timp ce zeci de capete din mulțime se întoarseră spre comandantul portului.

– Va fi o seară lungă, spuse Kylane încet.

Spusele lui Kylane se adeveriră, dar nu și pentru el și Rothe. Orisian fu prezentat respectuos oaspeților pe care Renairan îi invitase la masă, ca un trofeu al unei vânători politicoase.

Comandantul portului nu mai avea nevoie să-și dovedească importanța – familia lui avusese mult timp o mare influență în Glasbridge –, dar prezența unui membru al familiei contelui în casa lui era o prea mare tentație pentru a-i rezista. Cei doi scutieri ai lui Orisian, mai mult spre ușurarea lor, nu fuseseră invitați. Era o urmă de vanitate în Renairan, care îi excludea pe simplii luptători de la o astfel de adunare, chiar dacă aceștia erau protectorii nepotului contelui. Rothe protestă, dar nici chiar el nu putea pretinde serios că Orisian ar fi putut fi în pericol în mijlocul marelui și liniștitului Glasbridge.

Sala de festivități fusese împodobită cu stejar, ienupăr și ramuri de pin, decorațiuni tradiționale pentru așteptata sărbătoare a Nașterii iernii.

În șemineul de la un capăt al sălii ardeau bușteni de pin, umplând aerul cu mirosul lor ascuțit. Mirosul îi readuse în memorie lui Orisian una dintre primele sale amintiri și aruncă o umbră peste starea lui de spirit. Unele dintre amintirile sale cele mai clare despre mama lui, Lairis, erau legate de prezența ei strălucitoare la sărbătoarea de Nașterea iernii la castelul Kolglas. În mintea lui, acele imagini

erau învăluite în miros amar de pin. Ea fusese sufletul acelor festivaluri, muzica lor cea mai dulce.

Orisian făcu cât putu de bine pe oaspetele de onoare. El povesti despre festivitățile legate de nașterea nepotului contelui și despre cum Naradin ucisese mistrețul. Odată curiozitatea satisfăcută, conversația devie spre problemele care îi preocupau pe cei din Glasbridge: capturile din ultima săptămână ale pescarilor, furtunile care amenințau să vină odată cu schimbarea anotimpului, precum și prețurile obținute de ultimul negustor care navigase la sud, spre Kolkyre. În mare parte, erau aspecte despre care Orisian nu știa mai nimic. El fu silit să se concentreze ca să prindă momentele când era nevoie să zâmbească, să încline capul sau să aprobe ceva. Nu după mult timp, își dori să fi fost cu Rothe și Kylane, ascunși în bucătărie sau oriunde în altă parte.

Pe măsură ce seara avansa, Orisian se convinse că soția lui Renairan, Carienna, și tânăra ei fiică vorbeau despre el. Din ce în ce mai des, observă cum Carienna se uită la el printre urcioare de vin, carne și pâine, cu o privire îndrăzneață, pătrunzătoare. Nici el nu știa de ce îl deranja asta, așa că încercă să se uite în altă parte.

Unul dintre oaspeții care îi captă interesul lui Orisian era căpitanul navei comerciale din Tal Dyre, Edryn Delyne. Îi întâlnise pe cei din Tal Dyre și înainte, când se opriseră la Kolglas și îi făcuseră o vizită de curtoazie tatălui lui, dar acest om era cel mai impresionant din tagma lui pe care el îl văzuse vreodată. Era înalt și blond, cu o barbă scurtă, care, cel puțin în povești, era marca oricărui aventurier din Tal Dyre.

Delyne încântă adunarea cu povești de luptă de departe, din sud. Mulți bărbați din clanul Lannis fuseseră acolo, luptând sub comanda lui Gryvan oc Haig împotriva rebelilor Dargannan Blood, și interesul în jurul mesei era ridicat. Delyne asigură audiența că lupta se va încheia curând și că recalcitrantul conte Igryn va fi omorât sau luat prizonier. Renairan și invitații săi, printre care și Orisian, primiră vestea doar cu un entuziasm mut. Clanurile Lannis Blood și Haig nu se îndrăgeau prea tare. Orisian auzise adesea că cei peste

două mii de bărbaţi ai lui Taim Narran care se duseseră spre sud, răspunzând convocării Marelui Conte, ar fi făcut o treabă mai bună dacă ar fi mărşăluit spre palatul lui Gryvan din Vaymouth, mai degrabă decât spre forturile montane ale lui Igryn oc Dargannan-Haig.

Cu cât înainta seara cu atât Orisian îşi ţinea mai greu ochii deschişi. Deşi îşi îndoise atent vinul cu apă, căldura focului şi mirosul greu din aer îl îmbiau la somn.

Vocea expansivă a lui Renairan îl luă pe nepregătite. Încercă să pară treaz. Hohotele de râs ale comandatului portului îi dădură de înţeles că strădaniile sale fuseseră zadarnice.

– Prea multă mâncare bună şi vin pentru tânărul nostru oaspete, cred, spuse Renairan.

Orisian zâmbi a scuză.

– Iartă-mă, zise el. Cele două zile călare îşi spun cuvântul.

– Desigur, desigur, strigă Renairan. Trebuie să vă retrageţi, Orisian. Mâine veţi petrece o altă zi în şa.

– Vă mulţumesc pentru masa bună, spuse Orisian în timp ce se ridica.

Oaspeţii se ridicară şi ei, însoţindu-i plecarea cu mici reverenţe sau înclinări ale capului. Soţia şi fiica lui Renairan se apropiară de el, în timp ce se îndrepta spre uşă, şi el trebui să reziste tentaţiei puternice de a o lua la fugă şi de a da năvală în dormitorul lui. Masa fu reluată zgomotos în spatele lor, pe când Orisian fu fixat vesel, dar cumva insistent cu privirea de către Carienna.

– Ce păcat că n-am avut şansa să stăm de vorbă, spuse ea. Dar trebuie să schimbaţi vreo două vorbe cu Lynna, fiica mea, înainte de a vă retrage.

O împinse în faţă pe tânără.

– Lynna! rosti Carienna şi, oarecum stânjenită, fata îşi drese glasul.

– A fost o plăcere foarte mare să vă cunosc, stăpâne Orisian, spuse ea zâmbindu-i delicat şi făcând o reverenţă.

– A! zise Orisian.

– Lynna are aproape 15 ani, spuse Carienna cu o voce în care pusese un întreg fagure de miere.

– Aha, zise Orisian, eu am...

Realiză că uitase ce vârstă are el.

– 16, cred, spuse Carienna veselă.

Lui Orisian îi luă un timp să găsească o formulă de rămas-bun. Rothe îl aștepta la ușa camerei. Scutierul zâmbi înțelegător când Orisian îi spuse ce se întâmplase.

– 16 ani e o vârstă periculoasă pentru un bărbat singur din familia contelui.

Kylane fu tăcut în dimineața următoare, oblojindu-și mahmureala și urmările a ceea ce fusese în mod limpede o costisitoare sesiune de jocuri de noroc cu oamenii comandantului portului. Rothe, bucuros de perspectiva de a fi înapoi la Kolglas la căderea nopții și, probabil, de nenorocirea tovarășului său, era vioi. El și Orisian vorbiră bucuroși despre vânătoare, despre Croesan și despre grandoarea în creștere a Anduranului, în timp ce treceau pe străzile din Glasbridge, peste râul larg care curgea prin inima acestuia și ieșea pe poarta de vest a orașului.

Urmară drumul pietruit apărut de-a lungul țărmului sudic al estuarului râului Glas. Aceasta era o întindere intens populată, cu mai multe ferme și cătune de-a lungul drumului. Mici mori de apă, cu roțile scârțâind în timp ce se învârteau, se înșirau pe cursul apei care se îndrepta spre mare. Ici-colo, mici bărci de pescuit erau trase pe stânci. Se opriră la o casă de pe marginea drumului să cumpere niște plăcinte de ovăz și brânză de capră, și le mâncară în timp ce mergeau mai departe. Starea de spirit a lui Kylane se îmbunătăți un pic, în mare parte datorită mâncării. El le spuse poveștile culese în noaptea dinainte la zaruri, despre indecențele care aveau loc în casa comandantului portului.

După-amiaza târziu, ocoliră un mic promontoriu și ajunseră să vadă Kolglasul. Orașul se întindea pe îndepărtatul mal al unui golf de mică adâncime împânzit cu insule stâncoase și mărginit de pădure. Castelul Kolglas se înălța semeț pe insula sa cu o adâncime de o sută de yarzi: un bastion de piatră bătut de vreme, atât de vechi

că părea a face parte din peisajul natural, la fel ca stâncile lovite de valuri de sub zidurile sale. Mareea se retrăsese, așa că digul îngust dintre oraș și castel rămăsese expus. De-a lungul acestuia putea fi văzută o cotigă care ducea lemn de foc pentru vetrele castelului. Un zâmbet larg se înfiripă pe fața lui Orisian.

– Întrecere! strigă el și își îndemnă calul să pornească în galop.

Auzi strigătul exasperat al lui Rothe, apoi un zgomot de copite, semn că cei doi scutieri veneau în grabă după el. Nu le luă mult să ocolească malul, dar caii începură să gâfâie în timp ce încetineau apropiindu-se de Kolglas.

Strada principală, precum și străduțele mai mici care se revărsau din ambele părți erau aglomerate. Ca de obicei, în preajma sărbătorii Nașterii iernii, Kolglas îi atrăgea pe oameni, așa cum o barcă plină de pește atrage pescărușii. La tarabele așezate de jur împrejurul pieței se vindea cu succes absolut orice, de la lumânări la bărci, iar faptul că atât de mulți bani treceau din mână-n mână făcea ca aerul să fie încărcat de bună dispoziție. Unii dintre deținătorii de prăvălii strigară și fluturară din mâini când trecu Orisian.

Prin contrast, zona cairnului din inima pieței era aproape goală și doar o ceată gălăgioasă de copii se alerga în jurul micii movile de pietre.

Monumentul comemora Bătălia de la Kolglas. Sirian era pe-atunci doar stăpân al Kolglasului, deținându-l în numele contelui Kilkry într-un moment când surghiunul neamului Gyre Blood și al adepților acestora abia începuse, iar dorința lor de a reveni era prioritară și urgentă. Lui Sirian îi revenise misiunea de a respinge armatele Drumului Negru când acestea se revărsaseră din sudul Văii Pietrelor și de pe valea râului Glas. Răsplata lui pentru victorie: dreptul de a întemeia propriul neam Blood, care să stăpânească peste valea pe care o apărase și să o ferească în permanență de atacurile surghiuniților din nord.

Cairnul stătea aici de mai bine de un secol, cu copii jucându-se în jurul lui și cu călători odihnindu-se alături. În ciuda faptului că

era atât de familiar, păstra o puternică semnificație simbolică pentru întregul neam Lannis Blood.

Niciunul dintre cei care plecau din Kolglas nu putea spune că s-a întors cu adevărat până nu ajungea lângă el. Mai întâi Orisian, apoi Rothe și Kylane se aplecară să pună o mână pe bătrâna piatră rotundă din vârful cairnului. Se netezise de la atingerea atâtor degete.

– Spre castel, atunci? întrebă Rothe, iar Orisian aprobă din cap.

O luară spre mare. Cum mergeau călare pe drumul pietruit, norii se sparseră pentru prima dată în acea zi, iar soarele aflat la scăpătat, aruncă cea mai slabă dintre umbre peste apa liniștită. Zidurile curate ale castelului arătau aproape calde în lumină. Poarta se deschise și, cum trecură dincolo, în curte, Orisian se surprinse zâmbind din nou. La urma urmelor, era bine să fii acasă.

Era puțină lume în jur: un mic grup care stivuia lemnele de foc la grajduri și o mână de războinici care își ascuțeau săbiile pe o piatră abrazivă în afara barăcilor. Jumătate dintre luptătorii castelului și ai orașului plecaseră cu aproape un an în urmă spre sud, să se alăture războiului împotriva neamului Dargannan-Haig. De-atunci, locul era liniștit.

Orisian și scutierii lui trecură spre clădirea de grajduri și descălecară. Bair, cel mai tânăr dintre grăjdari, alergă să le ia caii.

– Ai grijă de ei, Bair, spuse Orisian. Au fost blânzi cu noi.

Unii dintre cei molipsiți cu Febra Inimii supraviețuiseră molimei, iar sora lui Orisian, Anyara, era una dintre ei. Fusese norocoasă și nu rămăsese cu sechele după boală. Alți supraviețuitori, cum era Bair, nu scăpaseră la fel de ușor. Băiatul era mut. Cu toate acestea, el avea una dintre cele mai pline de viață și expresive fețe pe care le văzuse Orisian vreodată și o fire mereu veselă, ca a nimănui altcuiva. Cu un zâmbet, Bair luă hățurile și duse caii spre grajduri.

– Înapoi la viața liniștită acum, spuse Rothe, prefăcându-se dezamăgit.

– Numai pentru o zi-două, spuse Orisian. Sărbătoarea Nașterii iernii ar trebui să aducă toată agitația pe care ți-ai putea-o dori.

Cei doi scutieri își luară rămas-bun, își puseră bagajele pe umeri și se îndreptară către clădirea străjilor.

Orisian privi către castel. Ferestrele erau întunecate și goale, iar clădirea avea un aer lipsit de viață.

Cu o mișcare ușoară, lentă a corpului, își luă bagajul de călătorie și se îndreptă spre scara principală.

Din pădurea din susul drumului, ochi care nu erau umani îi urmăriseră pe cei trei călăreți care galopau pe ultima linie dreaptă spre marginea orașului. Lumina avea să dispară în curând. Vederea iscoditorului era puternică, dar, odată noaptea instalată, nici chiar el n-ar fi fost în stare să distingă vreo mișcare pe drum de la această distanță.

Deși Huaninii din casele și fermele împrăștiate de-a lungul coastei erau aproape orbi în întuneric, ar fi existat totuși o mică șansă să-l descopere, dacă s-ar fi apropiat mai mult, ieșind din îmbrățișarea drăgăstoasă a pădurii. Nu ar fi câștigat prea mare lucru dacă risca astfel. Era clar că dușmanii nu bănuiau ce li se pregătea. Își vedeau de viețile lor brute, dure, cum făceau de fiecare dată.

Iscoditorul se ridică. Se chircise și rămăsese așa, nemișcat, o jumătate de zi, însă mădularele-i suple nu înțepeniseră deloc. Își ajustă poziția arcului și a tolbei de pe spate și ridică sulița. Pentru o clipă, își puse degetele lungi, conice în vârful acesteia. I-ar fi plăcut să-l scalde în sânge de Huanin. Își simți sufletul înălțându-i-se la acest gând.

Se îndepărtă de colierul firav de lumini care țâșneau din cocioabele aflate de-a lungul țărmului, și umbrele pădurii îl îmbrățișară.

În dormitorul lui Orisian era frig, dar confortul acestuia consta în familiaritatea lui.

Imediat ce apucă să se schimbe, în ușă se auzi o bătaie, anunțând sosirea celei mai bâtrâne cameriste din castel, Ilain.

– Nu știam sigur când vă întoarceți ca să vă așteptăm cu mâncarea pregătită.

Căldura și severitatea se împleteau în vocea ei. Trebăluia în timp ce vorbea, adunând hainele de călărie aruncate de el și strângându-le la piept.

– Îmi pare rău, Ilain. Dar în niciun caz nu mi-e foame. Am mâncat pe drum.

– Bine, spuse ea. E la fel de sigur că stomacul o să vă dea de furcă, așa cum e că peștii sunt uzi. Nu contează. Doriți să vă odihniți?

– Nu. Serios, sunt bine.

Camerista se încruntă.

– Măcar focul să vi-l fac.

– Da, te rog, răspunse prompt Orisian, cunoscând-o prea bine cât să n-o refuze din nou.

Ea se întoarse, cu hainele lui încă în brațe, să meargă și să aducă o lumânare.

– Unde e toată lumea, Ilain? întrebă Orisian.

– Cred ca Anyara este cu tatăl Domniei Voastre. Încă se simte rău.

– Și Inurian?

Ilain ridică ochii spre cer și Orisian simți instinctiv un junghi de vinovăție la nemulțumirea ei. Încă nu se scuturase de amintirea mustrărilor lui Ilain din copilărie. De cele mai multe ori, Anyara sau Fariel fuseseră la originea accidentelor care atrăseseră mânia cameristei; cu toate acestea, ea avea obiceiul de a-l pune pe Orisian să suporte consecințele, chiar dacă nu participase, fiindcă ceilalți doi știau când e momentul ideal să dispară.

Acum era prea mare ca să-l mai certe, dar când Ilain dezaproba ceva, nu se obosea s-o ascundă.

Inurian era sfetnicul tatălui lui Orisian și persoana cel mai aproape de a-i fi prieten lui Kennet nan Lannis-Haig. Asta nu era suficient pentru ca toată lumea să-i aprecieze prezența la castel.

– E în odăile lui, fără îndoială, spuse Ilain și ieși.

Orisian ezită. Știa că ar trebui să-și viziteze tatăl, dar simțea o dorință puternică de a amâna asta cât mai mult. Mult mai ușor îi venea să meargă la Inurian. Cu el cel puțin ar fi fost o întâlnire fără complicații sentimentale.

Ușa de la apartamentul lui Inurian, de la etajul cel mai de sus al castelului, era închisă ca întotdeauna. Orisian ascultă un moment. Niciun sunet nu se auzea înăuntru. Bătu.

– Intră, Orisian!

De cum intră, remarcă parfumul unic ce-l întâmpina întotdeauna aici: un amestec îmbietor și bogat de pergament, piele și ierburi. Camera era mică și aglomerată. Rafturi ticsite cu cărți acopereau un perete; rafturi cu borcane și oale pline cu ierburi, condimente, pulberi, chiar și cu pământ, un altul. Pe o masă veche, sculptată erau documente și hărți împrăștiate și o colecție de ciuperci uscate frumos aranjată. Într-o parte, o perdea ascundea dormitorul mic în care dormea Inurian. Prin fereastra îngustă se vedea Idrin, o cioară care se fâțâia în sus și-n jos pe creanga sa.

O mână de figurine sculptate din lemn și o grămadă mică de manuscrise acopereau biroul. Inurian însuși era așezat în spatele acesteia, sprijinindu-se pe spate cu brațele încrucișate pe piept. Era un bărbat scund, de vârstă mijlocie, cu un păr ciufulit, castaniu-deschis, presărat ici-colo cu smocuri gri, ca firele de argint.

Primul aspect pe care oricine îl întâlnea pentru prima dată îl observa era însă că era na'kyrim: copilul a două rase. În el, Huaninii și Kyrininii se amestecau. Tatăl lui Kyrinin îi dăduse ochii de un cenușiu penetrant, pietros, pur și trăsăturile fine și buzele subțiri, aproape incolore, ale rasei lui neumane.

Când ieși din spatele biroului și ajunse să-l salute pe Orisian, degetele lui slabe, lungi și unghiile întunecate îi trădară, de asemenea, originea amestecată.

Mai erau și alte semne invizibile. Inurian n-avea să aibă copii, căci un na'kyrim nu putea să aibă. Și mai era și Comuna, acel tărâm misterios, intangibil, situat sub suprafața existenței. Era dincolo de atingerea și înțelegerea celor de rasă pură Huanin și Kyrinin, cu toate că amestecul de sânge între cele două rase îi dăduse uneori unui copil na'kyrim acces la secretele și la puterile acesteia. Cei care dezvoltau aceste relații cu Comuna erau numiți veghetori. Inurian era unul dintre ei.

Orisian nu-și putea aminti vremurile în care Inurian nu fusese aici, în odăile sale mici din vârful castelului. Venise la Kolglas înainte de nașterea lui Orisian, găsind în Kennet nan Lannis-Haig ceva rar în acele zile: un om care își oferea prietenia unui na'kyrim. Nu era un sentiment împărtășit în tot castelul. Războiul Viciaților pusese capăt pentru totdeauna zilelor când Huanin și Kyrinin merseseră alături. Nu exista niciun pic de bunăvoință pentru odraslele vreunei uniuni care să nu țină cont de povara acelei istorii și chiar mai puțină pentru acești veghetori din Comună. Totuși, Inurian îi era loial castelanului din Kolglas de ani buni. Și, de la moartea lui Lairis și a lui Fariel și declinul lui Kennet, devenise din ce în ce mai important și pentru Orisian.

– Cum a fost călătoria? întrebă Inurian cu vocea lui moale și caldă.

– Friguroasă. Un pic umedă.

Idrin croncăni în fereastră și Inurian chicoti.

– Păi, în orice caz, suntem amândoi bucuroși să te revedem. Croesan e bine? Și copilul lui Naradin s-a născut în condiții de siguranță?

Orisian se aplecă peste masă, cercetă ciupercile de acolo și împunse una cu degetul.

– Răspunsul e da, la ambele întrebări. Croesan are un nepot cât se poate de sănătos. Astea pentru ce sunt, Inurian?

Na'kyrimul flutură o mână a desconsiderare.

– Curiosule. Unele facilitează nașterea viteilor, altele calmează durerile de articulații și așa mai departe. Nimic prea important.

– Înseamnă că ai fost în pădure din nou.

– E-adevărat. Coastele Car Anagais ascund multe secrete pentru cei care știu unde să caute.

– Când pot să vin și eu cu tine? întrebă Orisian.

Inurian ridică din umeri.

– Mai vedem, spuse el.

– Cât de curând, probabil.

Așa zicea mereu.

Orisian se duse s-o bată pe Idrin pe pieptul lucios. Cioara clipi și își înclină capul în speranța că acesta o va mângâia pe ceafă.

– Mă agăț de speranța subțire că, dacă o să caut mult și din greu, voi putea găsi un leac pentru neascultare, bun pentru ciori, murmură Inurian.

– Dar o Idrin ascultătoare n-ar fi Idrin, zise Orisian.

– Adevărat.

Orisian se așeză pe un colț de birou.

– Tata? întrebă el liniștit.

Inurian se întoarse la locul lui cu un oftat.

– Mă tem că pentru el nu am niciun leac. Nu că i l-aș putea administra, chiar dacă l-aș avea, cât timp nu vrea să vadă pe nimeni altcineva decât pe sora ta. Nu s-a dezlipit de el de când ai plecat la Anduran. Durerea lui trebuie să-și urmeze cursul, Orisian. Își va veni în fire în curând.

– Va veni la sărbătoare?

– Sunt sigur că vine. Știi că stările astea sunt trecătoare.

– Știu... Totuși, se pare că-i ia din ce în ce mai mult de fiecare dată. Mă tem că va veni ziua în care nu-l vor mai lăsa.

Inurian îl privi pe tânăr un moment, cu tristețea citindu-i-se la colțurile gurii.

– Mergem la vânătoare în prima zi de iarnă? întrebă el.

Orisian se lumină un pic la această sugestie.

– Ar trebui. Mi-au lipsit șoimii cât timp am fost la Anduran. Unchiul Croesan preferă vânătoarea prin pădure, cu haite de copoi. A trebuit să merg cu el, dar nu e chiar genul meu de vânătoare.

– Un fapt de viață: Conții trebuie să facă mai multă zarvă pe marginea treburilor lor decât oamenii de rând, indiferent despre ce fel de treburi vorbim.

– Ce e planificat pentru sărbătoarea de Nașterea iernii? întrebă Orisian.

– O, nu sunt eu persoana potrivită pe care s-o întrebi, spuse Inurian. Știi că jumătate din ce se întâmplă aici e un mister pentru mine.

– Da' de unde!

– Păi, în orice caz, nu am acordat prea mare atenție pregătirilor. Va fi toată lăcomia obișnuită, desigur. Am auzit ceva și despre niște animatori. O trupă de acrobați sau așa ceva, venită în oraș. Oameni liberi.

Orisian ridică sprâncenele a surpriză. Oamenii liberi, cei care nu datorau supunere niciunui Blood, nu erau o privelişte necunoscută în aceste părți, dar cei mai mulți dintre ei erau negustori singuratici sau vânători de pe dealurile și munți din nord. Veneau pe moșiile Lannis-Haig doar pentru a-și prezenta marfa la Glasbridge sau Anduran. El nu-și amintea să fi auzit ca mai mult de doi sau trei să călătorească împreună.

– Îmi imaginez că voi fi chemat și eu, continuă Inurian, din moment ce va fi respectat, probabil, obiceiul acordării de daruri.

– Fără îndoială, spuse Orisian.

Nu înțelegea prea multe dintre talentele ciudate, chiar imprevizibile, cu care un na'kyrim era înzestrat – Comuna era ceva despre care Inurian nu vorbea –, dar știa că lui Inurian nu-i plăcea să și le afișeze ostentativ. Iar asta ar trebui să fie pe primul plan la acordarea darurilor.

– Tatălui tău îi place, spuse Inurian. Sau cel puțin îi plăcea. S-ar putea... să-l înveselească un pic.

Orisian aprobă din cap.

– Ar cam trebui să mă duc la el.

– Ar trebui, fu de acord Inurian. Va fi bucuros să te vadă. Nu uita că el te iubește, Orisian. Uneori se poate să uite și el, dar adevăratul Kennet te iubește foarte mult. Tu știi că eu, mai mult ca oricine, nu se poate să mă înșel în această privință.

Orisian știa și el atâta lucru. Nu există secrete față de un na'kyrim înzestrat cu darul de a vedea ce e înlăuntru. Inurian știa întotdeauna ce ai în suflet.

– Știu că ai dreptate, spuse Orisian. Însă uneori e greu să ne amintim.

– Vino la mine când ai nevoie să-ți reamintești, zâmbi ușor Inurian.

– Nu așa fac mereu?

– Vrei să vin cu tine? îl întrebă Inurian.

O clipă, Orisian fu tentat. Clătină din cap cu hotărâre. Indiferent de povară, el și tatăl său o vor purta. Nu se putea aștepta ca alții să pună umărul pentru el, nici chiar Inurian, care știa că ar fi făcut-o de bunăvoie.

Se opri în fața camerei tatălui său. Această ușă, spre deosebire de cea care îi păzea secretele lui Inurian, era veche și mare, cu modele de iederă care curgeau pe panourile sale sculptate. Torțele aliniate pe scara în spirală coloraseră de-a lungul anilor lemnul în așa fel că lui Orisian i se părea de fiecare dată că e proiectată acolo o prezență amenințătoare. Întinse mâna spre ușă, simțindu-i asperitățile cu vârful degetelor. Lemnul era rece.

O rafală de aer rece îl întâmpină de la intrare. O fereastră era larg deschisă. Camera era sumbră și singurul sunet care se auzea era mișcarea mării de afară. Tatăl său zăcea în patul mare de lângă peretele cel mai îndepărtat. Părul sur al lui Kennet se odihnea pe perne; brațele erau pe cuvertură. Ținea ochii închiși. Avea riduri adânci pe față, ca și cum pielea i s-ar fi pliat singură, sub greutatea durerii, și umbre grele i se ascundeau sub ochi. Pe chip i se adunase cel puțin încă un deceniu în ultimii câțiva ani.

Anyara, sora mai mare a lui Orisian, stătea așezată pe pat și își ridică privirea când îl auzi intrând. Se vedea că era ostenită, iar pletele ei lungi și roșcate erau lipsite de viață. Ea duse un deget la buze și murmură:

– Doarme.

Orisian ezită, la jumătatea drumului dintre ușă și pat. Ar fi putut pleca, degrevat de o parte din responsabilitate de somnul tatălui său. În schimb, se duse și închise fereastra. Kennet reacționă la sunetul pașilor lui.

– Las-o!

– Mi s-a părut că e frig, spuse Orisian.

Ochii tatălui său erau roșii și goi.

– Așa îmi place.

Orisian se așeză lângă Anyara.

– Te-ai întors, zise Kennet.

– De vreo oră.

Kennet mormăi. Vorbitul părea un chin pentru el. Pleoapele îi fluturară și se închiseră. Anyara puse ușor mâna pe brațul lui Orisian și se uită la el. Strânse ușor.

– Croesan îți transmite urări de bine, spuse Orisian. Vrea să-l vizitezi. Cred că ar vrea să-ți arate cum crește Anduranul.

– A, zise Kennet fără să deschidă ochii.

– Vei fi mai bine de sărbătoarea Nașterii iernii? întrebă Orisian, iar întrebarea sună pripită și dură chiar și în propriile urechi. Nu știa ce ar mai putea spune ca tatăl pe care și-l amintea și-l iubea să-l audă.

Tatăl său întoarse capul pe pernă să se uite la el.

– Când e asta? întrebă el.

– Tată, doar am vorbit despre asta în această după-amiază, spuse Anyara. E poimâine. Îți amintești? Vor fi acrobați și cântece, și povești. Îți amintești?

Privirea lui Kennet rătăci, ca și când el n-ar mai fi căutat aici și acum, ci în amintiri mai reale pentru el decât prezentul.

– Inurian mi-a spus că acrobații sunt Oamenii liberi, zise Orisian, căruia îi spunea inima că amintirea trecutelor sărbători de Nașterea iernii ar putea aduce tot atâta durere câtă căldură. Așa se întâmpla de obicei între ei: conversațiile alunecau spre un tărâm primejdios. La fel de multe lucruri nespuse câte erau spuse.

Cunoașterea modelului nu îl făcea mai ușor de contracarat.

Kennet oftă, ceea ce produse o tuse superficială, uscată, care îl zgudui.

– Poimâine, spuse el după ce tusea se potoli. Păi, mi se pare că trebuie să fiu acolo.

– Desigur, spuse Anyara. Te vei face bine.

Kennet îi zâmbi fiicei sale și vederea acelei expresii slăbite fu cât pe ce să-l facă pe Orisian să se întoarcă.

– Du-te cu Orisian, îi spuse el fetei. N-ar trebui să fii tot timpul la capul patului meu. Deși trebuie să aprindă cineva câteva lumânări aici. Nu vreau întuneric. Nu încă.

– Nu e mai bine, zise Orisian în timp ce cobora scările împreună cu Anyara. Speram să fie de-acum.

– Nu mult mai bine, fu de acord Anyara. Totuși, va fi acolo pentru sărbătoarea Nașterii iernii. E ceva. I-a fost dor de tine, să știi. E bine pentru el că te-ai întors.

Orisian își dorea ca asta să fie adevărat. Boala tatălui său atingea puncte dureroase în el. În lunile după ce Febra îi luase mama și fratele, lipsa acestora lăsase un pustiu dureros și de netrecut în viața lui Orisian. O rană care nu se vindecase, dar cel puțin devenise suportabilă. La fel se întâmplase și în cazul tatălui său în primul an: tristețe profundă și nemișcare, însă și o împăcare cu gândul că viața trebuie să meargă înainte. Schimbarea venise la prima comemorare a morții celor doi. După aceea, stările întunecate începuseră să apară din ce în ce mai des, izolându-l pe Kennet de tot ce era în jurul lui.

Orisian era profund îndurerat pentru tatăl lui și se simțea vinovat pentru incapacitatea sa de a-i ușura durerea. Dar mai simțea și alt tip de vinovăție, mai puțin blândă. Uneori trebuia să se lupte împotriva exploziei de resentimente față de puternicul atașament care îl lega pe tatăl său de cei morți. Era un atașament atât de puternic, încât îl secătuise pe Kennet de orice energie care îl ținea legat de viață și care părea că-i pune în umbră – până la respingere – durerea și pierderea ce îi fuseseră astfel trecute lui Orisian.

Deseori, când tatăl său se uita la el, Orisian avea senzația că nu-l vede sau că poate îl vede pe Fariel, fratele lui mort. Iar Fariel fusese atât de puternic, de inteligent, atât de iute de mână și de ochi, că Orisian n-ar fi putut concura niciodată cu bărbatul care ar fi putut fi acum acesta. Ieși în curte împreună cu sora lui. Noaptea se apropia rapid, iar temperatura scăzuse.

Norii de mai devreme se risipiseră, dezvăluind un cer pe care deja sclipeau nenumărate stele. În curând, luna se va transforma și

iarna se va naște. Fratele și sora stăteau în mijlocul curții, uitându-se în sus. Anyara își pierdu repede interesul.

– Deci, cum a fost în Anduran? întrebă ea, frecându-și brațele să se încălzească.

– Prosper, spuse Orisian. Unchiul Croesan e plin de planuri.

– Ca întotdeauna.

– A construit un palat mare în piață și șoproane noi lângă castel. Toate pădurile din sud au fost curățate și amenajate ca ferme și terenuri de pășunat. Toată lumea e ocupată.

– Păi, era și timpul. Febra a plecat de mult, spuse Anyara pe un ton de parcă pe ea n-ar fi afectat-o niciodată așa ceva.

Orisian nu putea uita cum se simțise când sora lui era pe moarte, gândindu-se că el ar fi putut-o pierde și pe ea. Poate că a fost mai ușor, într-un fel, că a petrecut acele zile lungi și cumplite în delir decât să-l fi privit din afară.

Anyara strănută.

– E frig aici. Ți-e foame?

– Un pic.

Anyara îl luă de braț.

– Să mergem la bucătărie, să vedem ce au gătit.

– Anyara, protestă Orisian, vom avea numai probleme.

– Babo! rânji sora lui.

Bucătăriile ocupau cea mai mare parte a parterului. Ca întotdeauna la acest moment al serii, slujitorii roiau acolo ca într-un stup. Băieți tineri cărau oale și tigăi de la masă la cuptor și înapoi, în timp ce bucătarii tocau și amestecau, pisau și trăncăneau într-o frenezie de haos organizat. Un șir de potârnichi grase fuseseră atârnate în cârlige de o grindă. Pe una dintre mese se răcea o duzină de pâini, umplând aerul cu aroma lor delicioasă. La început, nimeni nu păru să-i observe pe Orisian și Anyara. O clipă mai târziu, Etha, bucătăreasa-șefă porni să șontâcăie, ștergându-și mâinile pe șorț. Era o femeie mărunțică, în vârstă, cu articulații bolnave, care o făceau să meargă strâmb. Starea de spirit nu-i era însă afectată de asta. Ea îl bătu pe Orisian pe braț cu o mână strâmbă.

– În sfârşit înapoi acasă, spuse ea.

– Şi la timp. Va fi o sărbătoare frumoasă anul ăsta. Nu se făcea s-o rataţi.

– N-aş fi vrut, spuse el serios, arătând spre păsările cu pene negre de deasupra capetelor lor.

– Se pare ca vom mânca bine.

– Da, da. Şi sunt mai multe decât astea.

Fu întreruptă de un strigăt furios din spatele ei. Anyara jongla cu o pâine încă fierbinte. Unul dintre bucătari o urma cu un polonic de supă, împrăştiind picături groase de bulion în toate direcţiile.

– Of, fata asta, murmură Etha. Tot ca un copil se poartă.

Se întoarse spre Orisian şi-i înfipse un deget ţeapăn în piept.

– Şi Domnia Voastră, tinere. Cu un an sau doi mai mic ca ea, dar n-aveţi vreo scuză mai bună. N-a trecut o zi de când v-aţi întors şi deja aţi început să vă purtaţi ca o pereche de hoţi!

Orisian se retrase, încercând să pară ruşinat. O descoperi pe Anyara stând afară, chicotind şi rupând din pâine. I se alătură şi înfulecară în tăcere o jumătate din pâine. Era caldă şi liniştitoare şi avea un gust minunat. Trăncăniră o vreme, aproape tremurând în aerul rece al nopţii. Redeveniseră copii, se tachinau unul pe altul şi şuşoteau în timp ce respiraţia lor forma între ei norişori de ceaţă. Apoi unul dintre băieţii de la bucătarie ieşi în curte, lovind o oală mare de cupru cu o lingură, pentru a semnala că masa de seară era gata, şi ei intrară în sala comună, alături de soldaţi şi grăjdari, menajere şi slujitori.

Dincolo de ziduri, se apropia mareea. Valurile, tivite cu lumina lunii, acoperiseră drumul pietruit, iar castelul era singur pe insula sa de stâncă.

III

Gryvan oc Haig, Mare conte Haig-Blood, fu trezit dintr-un somn tulburat de vocea valetului. Se deşteptă şi îşi protejă ochii de lumina lămpii purtată de acesta.

– Un mesager de la Fort, domnule, spuse valetul.

Gryvan își apăsă arătătorul și degetul mare pe ochi.

– Ce oră e? întrebă el.

– Trei dimineața, domnule.

Contele Conților mormăi și se săltă în șezut. Își umezi buzele, descoperindu-și gura uscată și stătută de la vinul băut în noaptea dinainte.

– Adu-mi niște apă, spuse el.

Servitorul se întoarse și ieși din cortul cel mare. Lumina plecă împreună cu el. Gryvan rămase o clipă cu ochii închiși, ascultând mișcarea grea a pânzei în briza nopții. Simți cum alunecă înapoi spre somn. În întuneric, dădu cearșaful la o parte și se ridică, un pic nesigur, de jos. Era în picioare când valetul se întoarse, părând ceva mai agitat decât înainte. Știa, poate, că ar fi făcut mai bine să lase lampa. Aducea o cană cu apă.

Gryvan o goli.

– Dă-mi mantia, zise el.

Valetul se grăbi să-i aducă pelerina de blană groasă, de pe spătarul Marelui Conte, unde era întinsă. Erau în munți, pe moșiile Dargannan-Haig, iar altitudinea făcea ca nopțile de toamnă să fie reci chiar și atât de departe spre sud. Gryvan își aranjă mantia pe umeri. Îi luă marginile aurite și își trecu brațele prin ele. Un fior scurt, involuntar, îl străbătu și el pufni.

Simțindu-se stângaci, își trase cizmele. Pielea lor era rece și rigidă.

– Deci, unde e mesagerul?

– Așteaptă lângă cortul consiliului.

– Atunci, luminează-mi drumul.

Hann încuviință din cap, iar Gryvan îl urmă la deal.

Marele Conte tremura din nou, de parcă voia să se scuture de greutatea somnului. Când era tânăr, se trezea ușor din somn. În cel de-al șaselea deceniu de viață însă, acesta părea să i se fixeze tot mai adânc în oase. Nopțile reci petrecute departe de confortul propriei locuințe își spuneau cuvântul.

Pe pantele stâncoase din jur erau presărate mici focuri ale armatei sale. Din loc în loc, se auzeau voci slabe din corturi. Se uită în sus, la conturul întunecat al fortului asediat An Caman. Erau câteva lumini acolo.

La intrarea de la cortul consiliului se aflau două torțe înfipte în suporturi metalice înalte, iar flăcările lor pâlpâiau încoace și-ncolo în vânt. Gărzile stăteau lângă acestea, în picioare și în stare de alertă, deși erau la ceas târziu. Kale, Căpetenia Scutierilor Marelui Conte, era și el acolo, iar un bărbat înalt, brunet părea a fi mesagerul.

Gryvan îi ignoră, intrând. Se așeză pe un scaun de lemn, cu spătar înalt.

– Poftește-i înăuntru, îi zise el valetului.

Kale intră primul, arătând slab în lumina pâlpâitoare. Trăsăturile sale păreau tăiate în dealurile de granit ale Ayth-Haig. În spatele lui venea mesagerul: un bărbat tânăr, observă Gryvan, probabil de nu mai mult de 25 de ani. Stema roșie de pe piept – o sabie și o suliță încrucișate – arăta că omul era un mercenar din regatul Dornach.

Gryvan se scărpină în barbă și căscă. Mesagerul stătea în fața lui, cu o anumită nesiguranță în mișcarea rapidă a ochilor. Kale, ca întotdeauna, era un monument de tăcere, încă în faza de observație.

– Deci, zise Gryvan. M-ai sculat din pat, când bătrânele mele mădulare tânjesc după odihnă. Graba trebuie să fie mare, iar importanța mesajului de-a dreptul copleșitoare. Să-l aud!

Mercenarul plecă scurt capul.

– Sunt Jain T'erin, căpitan peste o sută de oameni de la Dornach. Vorbesc doar în numele lor și sunt aici fără știrea oștenilor Dargannan din fort.

– Dargannan-Haig, îl corectă Gryvan moale. Îmi datorează supunere în continuare, chiar dacă ei au uitat asta.

– Așa cum ați spus. Ei luptă pentru motivele lor, oamenii mei și cu mine, pentru ale noastre. Am apărat fortul împotriva Domniei Voastre timp de trei săptămâni și am mai putea face asta pentru alte trei, dar pare o luptă inutilă. Armatele voastre din sud îl caută pe Contele Dargannan-Haig și, deși e ținut departe de coastă pentru

moment, ar putea trece oricând apa. Fără îndoială, ați prefera ca oamenii pe care i-ați campat aici să se alăture vânătorii.

E posibil să ajungem la o înțelegere, astfel ca interesele amândurora să fie servite?

Gryvan ridică din sprîncene.

– Deci, ce vreți? O întoarcere în siguranță acasă? Sau să schimbați aurul Dargannan-Haig pe aurul meu?

Jain T'erin zâmbi ușor. Nervozitatea îi dispăruse cu totul.

– Dacă îmi dați cuvântul că oamenii mei vor fi în siguranță în ceea ce va urma, vă predau fortul. După aceea ne puteți angaja dacă doriți. Sau ne putem întoarce în țara noastră.

– Igryn a judecat mereu greșit. Se pare că nici măcar nu poate cumpăra loialitatea oamenilor.

Gryvan îl privi o clipă pe mesager.

– Ești cam tânăr ca să conduci o trupă de războinici. Destul de copt totuși pentru a vedea cum trebuie să decurgă lupta asta și destul de copt pentru a încerca să-ți pui oamenii în siguranță. Cred că ți-a trebuit un oarecare curaj să riști să vii în fața mea.

Marele Conte închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise, îl fixă pe T'erin cu strălucirea rece de pe fața lui devenită severă.

– Am să-ți dau un răspuns, zise Gryvan. Ai luat bani de la dușmanul meu și oamenii tăi stau alături de ai lui pe zidurile pe care am jurat să le cuceresc. Igryn oc Dargannan-Haig însuși a greșit când a renegat jurământul față de mine și a încercat să anuleze obligațiile pe care neamul lui le avea față de neamul meu. A păstrat pentru sine birurile care sunt de drept ale mele, și asta doar din lăcomie. Îi adăpostește pe piratii și tâlharii care îi pradă pe negustorii din Vaymouth și Tal Dyre, iar bunurile pe care aceștia le fură își găsesc loc în vistieria lui. Și când îi cer recompensă, îmi ia ambasadorul prizonier și-mi neagă autoritatea. Aurul cu care Igryn v-a cumpărat pe tine și pe războinicii tăi e al meu, curvă de soldat ce ești!

În orice peșteră sau colibă s-ar ascunde, armatele mele îl vor găsi în curând și va afla prețul trădării. Ca toți cei care vor sta împotriva

mea. Nicio piatră nu va mai rămâne din fortul de mai sus. Niciunul dintre cei de pe zidurile sale nu vor mai vedea zorile după ce le voi cuceri, și tu vei fi adus în fața mea cu mâinile tăiate și cu ochii scoși. Îți voi scoate chiar eu mațele și îți voi trimite capul regișorului tău din Dornach.

– Dar... bâigui T'erin. Vă dau An Caman. Nu va mai fi nevoie să vărsați sângele oamenilor după asta...

Gryvan râse aspru.

– Crezi că Marele Conte e atât de slab, de fricos sau de moale, ca să-l preocupe vederea sângelui? A uitat Dornach atât de ușor curajul Adevăraților Blood? Dacă ar fi să înot prin sângele vărsat de oamenii mei ca să fac asta, voi vedea fiecare făptură dintre aceste ziduri moartă la picioarele mele. Du-te înapoi și spune-le oamenilor tăi să nu aștepte de la mine nimic altceva decât o călătorie rapidă spre Întunericul Adormit.

Mercenarul își întinse mâinile și dădu să vorbească. Înainte de a face asta, Kale îi prinse brațele și îl împinse afară din cort. Marele Conte oftă și se așeză mai confortabil în scaunul lui, în timp ce garda lui de corp se întorcea. Îl concedie pe valet cu o simplă mișcare a încheieturii mâinii.

Gryvan îi făcu semn lui Kale să se apropie, iar războinicul veni, înclinând capul ca să audă șoaptele contelui.

– Prietenul nostru din Dornach e ghinionist să se prindă într-o plasă mai deasă decât își putea imagina. În alte vremuri, oferta lui ar fi fost bine-venită, dar Dargannan nu e singurul Blood care are o lecție de învățat. N-am terminat nici cu Kilkry și Lannis. Le voi vedea puterea desfășurată și zdrobită pe aceste coaste.

– Puterea asta a dispărut, domnule, spuse Kale. Au trimis câte două mii de oameni pentru a lupta alături de Domnia Voastră. Au mai rămas mai puțin de jumătate dintre ei, care să poată participa acum la luptă.

– Totuși, sunt mai mulți decât le voi trimite înapoi. Chiar dacă se prefac mai bine decât Igryn și ei au răzvrătirea în sânge.

Contele își apăsă palmele pe ochi.

– Of, Kale, spuse el, oasele mele sunt prea bătrâne pentru comploturi în miez de noapte. Abia aștept să mă întorc la Vaymouth. A trecut prea mult de data asta.

– Oasele Domniei Voastre nu sunt chiar atât de bătrâne, zise garda de corp fără să zâmbească. Și să comploteze este soarta contelui tuturor neamurilor Blood. Igryn e aproape terminat. Nu se poate ascunde toată viața. Am putea fi înapoi în Vaymouth într-o lună, cred.

Gryvan căscă, punând o clipă mâna pe umărul lui Kale.

– Fără îndoială, spuse el. Păi, acum, că m-am trezit, nu mă mai culc la loc. Somnul e un tovarăș din ce în ce mai nesigur odată cu trecerea anilor: irezistibil când ești în brațele lui, apoi greu de împăcat dacă te desparți de el o vreme. Trimite după căpitanii noștri fideli din nord și să-mi aducă cineva haine mai potrivite pentru a-i întâmpina!

Kale se înclină ușor – în timp ce mergea cu spatele –, apoi se întoarse și ieși în noapte.

Taim Narran dar Lannis-Haig, căpitan al castelului Anduran, fu condus de Kale în cortul consiliului. Cei doi schimbară o privire lipsită de iubire. Imediat în spatele lui venea Roaric nan Kilkry-Haig, fiul cel mic al lui Lheanor, contele de Kilkry Blood. Gryvan îi aștepta pe tronul lui de lemn, purtând acum o frumoasă pelerină ceremonială și o sabie în teacă pe genunchi. De fiecare parte a lui erau paznicii scutieri, strălucitori, în ținută oficială, privind înainte.

– O noapte rece, pentru a face planuri, spuse Gryvan. Dar războiul ne cere sacrificii dure tuturor.

Taim nu zise nimic. Roaric se foi incomodat lângă el.

– Prea frig pentru amabilități, văd. Deci, continuă Marele Conte, când se va face lumină, vom încerca din nou tăria zidurilor. Companiile voastre vor conduce asaltul.

Taim își coborî privirea, își încleștă dinții și degetele sale albe arătau că strângea mânerul sabiei. Pe fața lui se produse o contractură mică auzindu-l pe Roaric trăgându-și respirația lângă el. Taim

ştia prea bine cât de repede îşi pierdea cumpătul fiul lui Lheanor atunci când era agitat. Bărbatul mai tânăr lăsă mânia să i se strecoare în voce.

- Tatăl meu mi-a dat două mii dintre cei mai buni oameni ai noştri ca răspuns la solicitarea Domniei Voastre pentru război, spuse Roaric. Şi câteva sute dintre ei şi-au dat viaţa pentru Domnia Voastră. Mai mult de cinci sute au murit de ciumă şi de febră sau pe câmpul de luptă, şi tot atâţia nu s-au mai ridicat din pat. În fiecare bătălie şi acum în fiecare asalt asupra zidurilor acestui castel neînsemnat, Kilkry şi Lannis au trebuit să fie în prima linie. Să-mi las chiar toţi oamenii morţi pe aceste dealuri? Când vor trece la conducere şi ceilalţi Blood?

– Văd că setea de glorie a fraţilor noştri din nord nu mai e ce era odată, zise Marele Conte cu glas calm.

Roaric dădu să răspundă. Gryvan îi taie vorba.

– Ar trebui să-ţi alegi cuvintele cu mai multă grijă atunci când i te adresezi Marelui tău Conte. E mult de când ai voştri erau primii dintre neamurile Blood. Tatăl tău mi-a jurat credinţă mie, la fel ca şi Croesan, stăpânul lui Taim, prietenul nostru de faţă. Acum sunteţi sub jurământ. Eşti tânăr şi de dragul tatălui tău voi trece cu vederea, dar greşeşti când numeşti aceasta cauza mea. Este problema tuturor neamurilor Blood şi a tuturor conţilor că unul ca Igryn oc Dargannan-Haig îşi uită atribuţiile şi trebuie îngenuncheat. Nu poate fi nicio ordine dacă cei ca el nu sunt îngrădiţi. Cred că nu-ţi doreşti să domnească haosul, nu?

Obrajii lui Roaric se colorară şi ochii săi scăpărară pentru o clipă sălbatic, dar apoi se stăpâni.

– Nu avem maşinării de asediu cu care să străpungem zidurile cetăţii, rosti el cu un glas sugrumat.

Gryvan zâmbi pe jumătate.

– Aici nu e Highfast, să ne distrugem armatele de zidurile lui. Ăsta nu speria decât bandiţii şi tâlharii. Ai scări de escaladare şi curajul oamenilor tăi: apropie-te la o lungime de braţ de creneluri şi armata te va urma ca un şuvoi.

Se întoarse spre Taim Narran.

– Și căpitanul nostru de Lannis-Haig îți împărtășește temerile?

Taim își ridică privirea. Fața lui era brăzdată de riduri mai profunde și avea o nuanță mai închisă decât a lui Roaric. Părul scurt și negru în tinerețe era acum decolorat. Nimic din expresia lui nu-i trăda gândurile, cu excepția ochilor. O forță măsurată, adânc înrădăcinată era în ei când întâlni privirea Marelui Conte.

– Nici eu, nici vreunul dintre oamenii mei nu ne temem să murim, spuse el. Deși și eu, și ei am prefera să avem un motiv mai bun pentru a ne cufunda în Întunericul Adormit. Ei nu dispun de provizii în fort pentru a mai rezista încă o lună și, dacă mai așteptăm, ar putea ieși de bunăvoie. Igryn însuși este bătut, un fugar pe care doar munții îl apără de capturare. Aveți o jumătate de duzină de companii care-l vânează în munți de la sud de aici. Îl veți prinde într-o zi sau într-o săptămână, apoi, din nou, această cetățuie va cădea.

Gryvan oc Haig vorbi lent și clar:

– Poate că spui adevărul, Taim Narran. Nu-mi pasă. Înțelegeți-mă bine: este voința mea ca zidurile de mai sus să fie cucerite și ca Lannis și Kilkry să conducă operațiunea. Iar aici și acum, voința mea face legea. Domeniul tău e castelul Anduran și el se află foarte departe de aici. Domeniul meu începe de la Glas și se termină pe dealurile astea. Sunt Contele Conților, stăpânul stăpânului tău. Fiecare dintre oamenii tăi care poate să meargă și să țină o sabie va fi gata în zori.

– Prea bine, domnule, spuse Taim, plecându-și capul.

Roaric vru să vorbească din nou. Taim îi atinse brațul și îl făcu să se întoarcă. Îi plăcea Roaric, în ciuda exceselor lui tinerești, și nu voia să-l vadă coborând și mai mult în ochii Marelui Conte. Ieșiră din cort și se duseră să-și trezească oamenii și să aștepte o nouă zi.

Gryvan mormăi și se uită la Kale.

– Roaric e nesăbuit, zise el. Nu e potrivit cu poziția înaltă a tatălui său. Prietenul nostru Taim Narran e dintr-o stofă mai bună, mi se pare.

Kale ridică din umeri.

– El nu cunoaşte altă loialitate decât cea pentru Lannis-Haig, domnule. Daţi-mi voie să tocmesc un cuţitar pentru el. S-ar face treaba fără să putem fi acuzaţi de ceva, iar pierderea lui l-ar lovi crunt pe Croesan.

– Chiar aşa, râse Gryvan. Dar lasi antipatia faţă de el să-ţi întunece judecata. Mâna mea din Umbră de la Vaymouth n-ar ierta o astfel de impulsivitate. Nu, nu trebuie să ne pripim să facem un asemenea pas. Taim îşi va conduce oamenii la tăiere mâine, deşi inima l-ar îndemna ca mai curând să-mi zboare mie capul de pe umeri. Ar trebui să fim recunoscători că vechile tradiţii încă ne leagă de Lannis şi Kilkry. Cum Croesan mi s-a supus mie, la fel va face şi Taim la rândul lui. Ar fi o dezonoare pentru el să facă altminteri.

Contele Conţilor îşi frecă mâinile.

– Frigul ăsta ar putea crăpa un pin de munte. Adu o tipsie. Şi pâine. Trebuie să fiu puternic şi viguros, ca să pot savura ceea ce va aduce dimineaţa.

IV

Orisian se trezi târziu, dintr-un vis care se risipi înainte de a-l putea înţelege. În primele clipe tulburi de veghe, persistă memoria trecătoare a feţei fratelui său. Se ridică în capul oaselor şi se uită prin cameră. O împărtise cu Fariel până când acesta murise. Pe măsură ce boala avansa prin pasajele şi camerele din castel, Fariel fusese adus să zacă aici: asudat, delirând, cufundându-se şi trezindu-se din somnul agitat. În cursul acelor săptămâni groaznice, Orisian dormise în camera Anyarei, până când şi ea căzuse bolnavă. Apoi se dusese cu Ilain în aripa servitorilor.

Câteva luni după ce fratele său fusese înfăşurat în giulgiu şi dus la Mormânt cu un vas îndoliat, Orisian refuzase să se întoarcă în acest dormitor. Când, în cele din urmă, găsi curajul de a veni înapoi, se simţi neaşteptat de liniştit. Îl visase de multe ori pe fratele lui în acest pat şi aproape de fiecare dată erau vise bune. Şi mama lui,

Lairis, părea să fi lăsat ceva din prezența ei în cameră, deși amintirile lui Orisian despre ea aveau o specificitate care lipsea din cele despre Fariel. Imaginea mamei sale se transformase peste ani într-un mozaic de detalii: mirosul și felul în care îi simțise părul pe fața lui, strângerea caldă, fermă a mâinii ei, sunetul vocii ei când cânta. Toate acestea i se infiltraseră în vise și fuseseră vremuri când se trezea descoperind cu mirare și confuzie că ea nu e cu el. Erau momente în care se simțea singur, dar care îl și linișteau în felul lor.

Tocmai se scutura de somn când Ilain se agită, aducând apă și o cârpă. Vorbi cu greu, urându-i o dimineață bună. Gândurile ei despre obiceiul de a te trezi târziu erau aproape palpabile. Până să plece, Orisian își reproșă lenea.

Ziua trecu repede. Dimineața, merse cu Anyara pe drumul pietruit spre oraș. Rătăciră prin piață, făcându-și loc prin mulțimea binevoitoare. Dădură peste Jienna, fiica unui comerciant care deținea un sfert din parcelele pe care se aflau prăvăliile. Era de aceeași vârstă cu Orisian și drăguță. Ea și Anyara se puseră vesele pe bârfit, ignorându-l pe Orisian mai mult sau mai puțin. Când prinse o pauză în conversația lor și îi lăudă rochia, ea râse. Din fericire, era un râs prietenos, recunoscător.

După asta, Anyara îl bătu pe spate tachinându-l. El roși și o bombăni. Curând, ea obosi de joc și se întoarse la discuția care trena: cât de mulți vizitatori vor veni la sărbătoare, la castel, cine va fi Regele Iernii la serbare, care dintre negustorii din piață vor avea cele mai mari vânzări...

Găsiră un stand unde se vindeau prăjiturele cu miere, o delicatesă care-i plăcuse dintotdeauna tatălui lor. Când erau copii, iar el se întorcea de la Drinan sau Glasbridge, de multe ori avea ascunse în bagaje astfel de pachete. Pentru Orisian, Anyara și Fariel era un joc obișnuit să scotocească prin lucrurile lui Kennet în căutarea bunătăților lipicioase pe care nega că le cumpărase, până ce erau descoperite. Trecerea timpului inversase însă rolurile și relațiile. Acum, Orisian și Anyara cumpărară o cutiuță cu prăjituri pentru a i-o duce tatălui lor.

Mai târziu, Orisian plecase în căutarea lui Inurian. Îl căută fără succes prin castel. În cele din urmă, fu îndrumat spre portița ascunsă în spatele grajdurilor. Un pasaj se prelingea pe lângă zidurile castelului și dădea afară, printr-o ușă grea din drugi de oțel, pe stâncile dinspre mare ale insulei.

Era acolo un debarcader neisprăvit și, alături de el, o bărcuță cu pânze: era a lui Inurian, lăsată probabil acolo după cea mai recentă trecere pe malul celălalt al estuarului. Era o barcă simplă, rapidă, destul de robustă pentru scurte excursii pe vreme bună. N-ar fi rezistat totuși într-o astfel de dană expusă vântului sau valurilor, și Orisian presupunea că în curând va fi mutată pe cheiurile orașului.

Se bucura întotdeauna de acele rare ocazii când Inurian îl lua cu el pe apă, să treacă razant de suprafața pe care o mână întinsă putea atinge brazda spumantă din valuri. Scurta călătorie de la castel la port putea fi ultima șansă de a apuca să se plimbe cu barca înainte ca iarna să-și intre în drepturi.

Cum stătea cu spatele la cea mai mare parte a castelului, niciun semn de viață sau de locuire umană nu-i perturba lui Orisian vederea spre nord, până dincolo de înălțimile estuarului Glas. Nu bătea vântul aproape deloc și marele golf era cât se poate de liniștit. Așteptă un moment, privind formele îndepărtate de păsări albe care se urmăreau unele pe altele deasupra apei. Car Anagais, o creastă accidentată de munte, cu păduri întunecate pe vârfuri, domina malul de nord. Piscurile se succedau unul după altul într-o linie întreruptă ce se întindea în ambele părți.

Spre nord, știa el, tot urcau spre Glasbridge, unde se pierdeau în mai impunătoarele metereze ale Car Criagarului, iar departe spre sud mărșăluiau în jos, spre promontoriul nisipos al Dol Harigaigului, unde creasta se prăbușea în mare, într-un talmeș-balmeș de stânci. Departe, dincolo de vederea lui Orisian, era o insulă sumbră, biciuită de ocean. Era ascunsă după vârful Dol Harigaig, ca și cum acest ultim munte alunecase cu totul în apă și îi rămăsese deasupra talazurilor numai vârful.

O poveste veche spunea că insula fusese corpul unui uriaș din Prima Rasă, aruncat în mare. Aceasta avea acum sens mai ales pentru oamenii din Kolglas. Zeci dintre semenii lor își găsiseră acolo odihna veșnică în timpul Febrei, corpurile lor fiind duse spre rugurile uriașe de acolo de bărci cu pânze negre. Așa fusese și ultima călătorie a fratelui și mamei lui Orisian, înfășurați în cearșafuri și înghesuiți cu alți morți pe puntea unei nave-dric. Până în acel an sumbru, insula se numise Il Dromnone, un nume străvechi. Acum toată lumea îi spunea Mormântul.

Orisian alunecă și se târî de-a lungul stâncilor, până la poalele peretelui de unde îl putea vedea pe Inurian chircit la marginea apei, scormonind printre pietre cu un băț. Tivul hainei întunecate a na'kyrimului se târșâia în mare.

Orisian strigă la el:

– Ce faci?

– Mă uit după arici-de-mare.

– De ce?

Inurian se așeză comod pe un bolovan.

– Păi, în primul rând pentru că, dacă îi usuci și îi pisezi, se spune că previn umezeala din piept atunci când îi fierbi în supă. Eu mă îndoiesc, dar cine știe? În al doilea rând, pentru că deja aveam culeși destui, moment în care Idrin a ales să-mi răstoarne borcanul. Cei mai mulți au dispărut în crăpăturile podelei.

– A!

Inurian aruncă demoralizat bățul în apă.

– Totuși, nu sunt nici aici, zise el.

Orisian se așeză alături de el. Priviră spre dealuri. Inurian observă, în sfârșit, că haina lui era îmbibată de apă și începu s-o stoarcă, bombănind.

După un minut, Orisian își mijì ochii și își lăsă capul într-o parte. Credea că nu vede bine, fiindcă era atât de slab, că ar fi putut să nu fie nimic. Un fum subțire cât un fir de păr se ridica printre copacii de pe celălalt mal.

– Vezi fumul? întrebă el, ştiind că ochii lui Inurian, pe jumătate Kyrinin, vedeau mult mai clar decât ai lui.

– Într-adevăr, zise Inurian fără să îşi ridice privirea. E acolo de ceva timp. Destul de neatent.

Pentru o clipă, Orisian fu nedumerit, apoi înţelese şi se uită la na'kyrim.

– Kyrinin? O tabără Kyrinină?

Inurian dădu din cap.

– Vulpile, atunci? insistă Orisian. Clanul Vulpea e, nu?

Tatăl Kyrinin al lui Inurian era din clanul Vulpea. În afară de asta, Orisian nu ştia aproape nimic despre partea neumană a ascendenţei lui.

Deşi nu îndrăznise să întrebe, era aproape sigur că Inurian fusese pe dealuri şi în pădurile de la Car Anagais nu doar în căutare de ciuperci sau de plante aromatice, ci şi pentru a vizita taberele Vulpii. Mare parte din dorinţa lui de a-l însoţi pe na'kyrim într-una dintre aceste călătorii era legată de dorinţa de a vedea o astfel de tabără. Orice vor fi crezând semenii săi, Orisian simţea o curiozitate mai mare decât oricare în privinţa Kyrininilor care trăiau la hotarele ţării.

– Numai Vulpile pot fi, fu de acord Inurian. Cred că au dreptate să se considere în siguranţă într-un astfel de loc inaccesibil. Dar eu consider neglijenţă un astfel de semn clar. Credeam că o duce mai bine capul.

– Pe cine? întrebă Orisian.

Inurian clipi.

– Pe cine-o fi în tabără, zise el. Pe ei.

– Sigur nu e niciun pericol pentru ei acolo? zise Orisian.

Inurian ridică din umeri.

– Unchiul tău revendică acel pământ, chiar dacă nu locuieşte nimeni acolo. Nu e cel mai bun moment pentru Kyrinini să se arate între hotarele Lannis-Haig.

– Dar dacă ei sunt Vulpi... doar Bufniţele Albe din Anlane fac probleme.

Inurian își privi tânărul însoțitor cu o sprânceană arcuită.

– Chiar crezi că asta e o distincție pe care o fac toți compatrioții tăi, Orisian? Cred că știi mai bine, altfel înseamnă că nu ești atât de isteț pe cât te credeam. Nu toată lumea gândește ca tine. Foarte puțini o fac, de fapt. Vulpile și Bufnițele Albe au fost dușmani cu mult înainte să apară clanurile Blood, dar pentru prietenii voștri Huanini ei sunt toți oamenii pădurii și cu asta basta.

Orisian nu putea nega asta. Războiul Viciaților pusese o prăpastie între cele două rase. Cele trei regate ale Huaninilor – Aygll, Alsire și Adravane – înfruntaseră împreună forțele unite ale clanurilor Kyrinine. Cu toate sălbăticiile întâmplate în secolele de atunci încoace, nimic nu egalase măcelul din acel vast conflict. Morții umpluseră câmpurile până când duhoarea îi sufocase chiar și pe mâncătorii de stârvuri, iar un om putea merge o zi doar pe spatele cadavrelor. Orașul Tane, al Kyrininilor, cel mai minunat oraș care existase vreodată, fusese distrus. Războiul se încheiase numai atunci când Anain, cea mai puternică și mai misterioasă dintre toate rasele, ieșise din necunoscutul său adăpost, pentru a intra în posesia ruinatului Tane și a înălța imensul Deep Rove, ca să-l înghită pe el și toate împrejurimile sale.

N-a existat nicio răsplată pentru regatele victorioase. Alsire a decăzut într-o dezordine tristă, până când a renăscut sub forma unui regat mai mic, Dornach, iar Adravane și-a început îndelunga retragere în decadență, nebunie și izolare. Aygll a fost sfâșiat din interior și s-a stins în vărsarea de sânge din Anii Furtunii, iar pământurile i-au fost moștenite de acei Blood care s-au ridicat din cenușa lui.

Toată această istorie tulbure ieșise la suprafață în momentul în care Orisian privise spre îndepărtatul foc de tabără al poporului pe care era posibil să nu-l cunoască niciodată.

– Nu ți-am povestit despre mistrețul lui Naradin, nu? întrebă Orisian. Avea în el un vârf de săgeată de Bufniță Albă, o rană recentă. Și nu eram departe de Anduran. Rothe zicea că de ani de zile niciun Kyrinin n-a mai fost văzut atât de aproape de oraș.

– Asta chiar că e ciudat, zise Inurian.

O umbră de încruntare trecu peste trăsăturile sale blânde.

– Croesan crede ca erau doar nişte vânători tineri, care îşi etalau vitejia apropiindu-se atât de mult de ţinuturile noastre.

Inurian clătină din cap.

– Contele interpretează greşit. Nu e sezonul pentru partide de vânătoare prea îndepărtate.

– Nu, nu-mi miroase a bine. Oricare ar fi fost motivul, n-a fost vreo bravadă tinerească. Croesan ar face bine să dea mai multă atenţie unor astfel de semne.

Încruntarea na'kyrimului se accentuă. Se adânci în gânduri, privind fără să vadă către stânci sau la picioarele sale.

Orisian se uita spre malul de nord.

– N-ar trebui să meargă la adăposturile lor de iarnă? întrebă el, cu o urmă de melancolie în glas.

– Ba da, zise Inurian, vibrând şi el. Sunt în mişcare. Toate a'anurile risipite prin păduri se vor strânge împreună la vo'anuri, taberele de iarnă, pentru a aştepta primăvara. Ăsta e un a'an mic. Zece sau douăzeci de persoane.

Orisian se uită la urmele subţiri de fum. Oricât de imposibil de împlinit părea, dorinţa lui de a afla ce însemna asta nu avea să dispară. Undeva acolo era o lume în care trecutul nu cântărea atât de mult, în care nu se întrezăreau ziduri întunecate, pline de amărăciune care să apese şi unde nimeni nu-şi amintea de ceea ce ar fi putut fi. Dacă acea lume nu se afla pe puntea vreunei corăbii din Tal Dyre, poate că se întrupase în viaţa rătăcitoare, legată de pădure a Kyrininilor. Chiar în timp ce el privea, focul se stinse departe, până când nu mai fu niciun indiciu că ar fi existat vreodată. Privi la Inurian.

– Inurian, tu îţi doreşti vreodată...

Inurian îl întrerupse.

– Nu e înţelept să cochetezi cu dorinţele decât dacă simţi că ţi le poţi îndeplini. Altfel nu faci decât să-ţi otrăveşti rapid inima.

Na'kyrim îi ciufuli părul lui Orisian cu o afecţiune aspră.

– Inima ta e cel mai puțin otrăvită din câte am cunoscut, Orisian. Îmi place asta.

Orisian își ținu gura. Un vag sentiment de dor rămase în el.

– După sărbătoarea Nașterii iernii, trebuie să-mi duc barca la adăpost, zise Inurian. O să mă ajuți?

Orisian zâmbi.

Soarele răsări în ultima zi de toamnă. Razele sale palide atinseră câmpurile înzăpezite și vârfurile uriașului Tan Dihrin și apoi se întinseră peste valea râului Glas. Căzură mai întâi asupra fortificatului oraș Tanwrye, de la poalele Văii Pietrelor, care marca hotarul nordic al clanului Lannis-Haig.

În spatele zidurilor, oamenii plictisiți își părăseau posturile de pază și bolurile cu terci, iar pâinea începeau să treacă dinspre oalele aburinde.

Lumina cenușie trecu mai departe spre sud și vest, peste trestia și papura de pe pășunile de lângă Targlas. Vitele se treziseră din somn, iar becațele și fluierarii se agitau prin mlaștini.

Ajuns la Targlas, soarele lumină fuioarele de fum care se înălțau de la o sută de vetre la care negustori de vite, păstori și vânători își încălzeau oasele înghețate și moleșite. O turmă de oi era mânată de un cioban care striga la câinii lui. Marele fluviu Glas își împletea drumul prin oraș și soarele continuă până găsi Anduranul.

Orașul era deja pe jumătate trezit. Negustorii își aranjaseră tarabele în piață și câinii se vânau unii pe alții pe străzile laterale. Castelul cel mare de pe Glas își deschisese porțile chiar la primul semn al zorilor. Torțele de pe metereze fuseseră stinse și un stol de ciori croncăneau spre cerul luminat. Dincolo de Anduran, zorile ajunseseră la bălțile și insulele încetoșate de pe râul Glas, trezind smârcurile din somn. Ruinele vechiului Kan Avor ieșiră anevoios și cu părere de rău din noapte.

Stârcii coborâră cu aripile întinse de pe aceste ziduri dărâmate, plecând la vânătoare peste apă.

Prima rază de lumină a zilei găsi oamenii deja la muncă pe Stăvilarul lui Sirian, reparând porțiuni ale marelui baraj, care era posibil să nu țină până în sezonul viitor.

În cele din urmă, soarele ajunse la Glasbridge și la mare. Docurile erau vii și fremătau, cu bărcile de pescuit deschizându-și calele și mulțimile adunându-se să se târguiască pe cea mai bună captură. Râul Glas se vărsa în mare și lumina se grăbi să treacă pe deasupra golfului larg, conturând crestele înspumate ale valurilor. Spre nord, se jucă pe creasta stâncoasă a Car Anagaisului și se încreți pe deasupra vârfurilor copacilor din întunecatele păduri de pe țărm. Spre sud, alungă întunericul din cătunele și gospodăriile aflate de-a lungul coastei, până când căzu în cele din urmă pe Kolglas. Ca o mare colină de granit, castelul de pe insula sa fu luminat de lumina zilei, iar lămpile care ardeau în ferestrele sale se stinseră una câte una.

Când noua zi avea să se preschimbe în noapte, iarna urma să se nască.

În acea dimineață strălucitoare, contele de Lannis-Haig Blood plecă de la castelul lui către inima Anduranului. Jumătate dintre servitori îl însoțeau. Scutierii lui Croesan mărșăluiau în capul procesiunii, purtând flamuri. Contelele însuși călărea în spatele acestora, flancat de o duzină de arbaletieri. Călărea un magnific cal de luptă sur, împodobit cu o armură de argint și cu panglici la căpăstru și la șa. În spatele lui Croesan veneau Naradin – moștenitorul Blood – și Eilan, soția acestuia, călărind alături și făcându-le cu mâna celor ieșiți pe străzi.

În spatele lor urma o succesiune de suite, funcționari și distinși vizitatori din Glasbridge și Targlas. Toți erau îmbrăcați extravagant, ca și cum ar fi fost o luxuriantă procesiune proaspăt venită în oraș, cu steaguri și stindarde fluturând în vântul proaspăt, un spectacol pe care locuitorii din Anduran nu-l mai văzuseră de la nunta moștenitorului Blood, din urmă cu două veri.

Strada care cobora de la castel prin cartierul Meșteșugurilor și spre piața mare din centrul orașului era plină de oameni, care-l

aplaudau pe contele lor. Noul palat de festivități era o clădire impunătoare în partea de vest a pieței: un edificiu mare din lemn, care făcea să pară pipernicite casele grupate de fiecare parte a acesteia. Ușile sale grele erau așezate într-un cadru sculptat, deasupra căruia se afla blazonul familiei Lannis.

În fața clădirii fusese construit un podium din lemn. Croesan se opri și descălecă. În timp ce scutierii săi se grăbeau să formeze șiruri pe platformă, el intră în palat doar cu Naradin și Eilan.

În contrast cu entuziasmul de afară, camera pustie era de o măreție liniștită. Grinzile sale de stejar, zidurile și aerul dinăuntru păreau îmbibate cu speranță.

Croesan se întoarse spre tânărul cuplu și zâmbi.

– Aceasta va fi cea mai fericită sărbătoare de Naștere a iernii pe care a văzut-o Anduranul de mulți ani, zise el.

Își puse mâinile în jurul umerilor lor, strângându-i lângă el.

– Să fii bunic cred că e cel mai bun lucru din lume, chicoti el.

– Chiar și pentru un conte? întrebă Eilan.

– Mai ales pentru un conte. În acest moment, nepotul meu înseamnă pentru mine mai mult decât toate terenurile și castelele la un loc.

– Ai grijă, zise Naradin. Poate te aude cineva.

Croesan râse și îl eliberă pe fiul său, care se așeză pe cel mai apropiat scaun. Eilan îl sărută pe conte pe obraz.

– Veți fi cel mai bun bunic pe care și l-ar dori orice băiat, zise ea.

– Mulțumesc, zise Croesan. Sper să ai dreptate.

– Sigur că are, zise Naradin.

Croesan se îndreptă spre masa cea înaltă. Se așeză lângă scaunul imens, unde urma să stea în timpul serbărilor din timpul nopții, și puse mâna pe ea.

– E ciudat să simți ca ai ajuns undeva unde ai călătorit fără să știi. Anduranul înflorește, nepotul meu doarme în castel. Pot vedea viitorul prin ochii lui. El va sta în acest scaun în anii ce vor urma, înconjurat de oamenii lui și de propriii copii. În seara asta cel puțin, îmi imaginez că eu nu mai am nimic de făcut.

– Până mâine, zise ironic Eilan.

– Până mâine, recunoscu Croesan.

Oftă, distras momentan de la plăcerea lui.

– Mama ta ar fi fost tare mândră de tine, îi spuse lui Naradin.

Moștenitorul Blood nu-și cunoscuse mama – murise la nașterea lui –, totuși, o expresie gravă i se întipări pe față.

– Și de tine, zise el.

Croesan ridică din umeri.

– Am făcut doar ceea ce se cuvenea să fac, zise el.

Zâmbetul îi reveni pe față.

– Nimic din toate astea nu mi-a dat nici jumătate din bucuria de a deveni bunic. Am libertatea de a-mi imagina că nu mai am nimic de făcut, dar nu la fel se poate spune și despre voi doi.

Eilan ridică din sprâncene.

– Vreau și o nepoată, continuă Croesan. Și alții după aceea. Vreau să dau în mintea copiilor cu ei. Am nevoie de mulți ca să mă tragă de barbă și să-mi joace feste, profitând că nu mai văd bine și deranjându-mă cu râsetele lor. Asta chiar că ar fi o fericire peste măsură!

Eilan râse. Naradin se prefăcu îngrozit.

– Sper că ne vei acorda un timp pentru a ne recupera după primul, murmură el.

Pentru asta primi un ghiont în coaste de la soția lui.

– Noi!? Ce ai tu de recuperat? întrebă ea. Efortul a fost al meu, după cum îmi amintesc.

– Destul, destul, zise contele. Nu aveți scăpare.

Se mai uită o dată în jur și scoase un sunet profund, satisfăcut, de undeva din fundul gâtului.

– Nu am încheiat de construit încă, zise el. Vă voi da vouă și fiului vostru un cadou. O casă potrivită pentru viitorul conte, unde vă puteți petrece verile. Nu, faceți-i pe voie unui om bătrân. Vom construi o casă mare în Grive, destul de aproape ca să pot veni și eu și să stau când anii vor cântări atât de mult că voi avea nevoie de câteva zile să mă odihnesc departe de Anduran.

Vom face grădini unde copiii voştri să se poată juca, precum şi grajduri şi ţarcuri pentru caii şi câinii de vânătoare.

– E o idee bună, zise Naradin. Mulţumesc.

Eilan îl îmbrăţişă pe conte şi-l sărută din nou. Croesan zâmbi mulţumit şi îşi trecu o mână prin părul ei fin.

– Mă laşi un pic singur cu fiul meu, Eilan? Poate încerci să-i distrezi câteva minute pe oaspeţii noştri. Oricum, sunt sigur că ei îşi doresc mai degrabă compania ta decât pe-a mea.

Când soţia moştenitorului Blood părăsi sala, se auziră din nou chiote din mulţime.

– O iubesc aproape la fel de mult ca tine sau ca mine, observă Croesan.

– Nu la fel de mult ca mine, zise Naradin. Oricum, pe ei i-ar înveseli astăzi şi un măgar bine îmbrăcat. A fost un an bun. Sunt gata să sărbătorească.

Croesan dădu din cap.

– Cel mai bun an după o lungă perioadă. Deşi există o umbră de care nu pot scăpa nici chiar acum. Îmi doresc din toată inima ca Taim Narran să fi fost aici, să împărtăşească toate astea cu noi. Sărbătoarea de Naşterea iernii nu va fi cum trebuie fără omul ăla aici. N-ar fi trebuit să-l las să plece spre sud.

– Ce altceva ai fi putut face? întrebă fiul său. N-ai fi putut refuza ordinul direct al Marelui Conte într-o astfel de situaţie: am fi putut comenta la zeciuieli şi taxe şi la stabilirea războinicilor lui pe meleagurile noastre, dar o chemare la arme e altceva. Iar Taim n-ar fi fost de acord să trimiţi atât de mulţi dintre oamenii lui fără el. Doar îl ştii cum e.

– Mai bine decât se ştie el însuşi. El nu mai are inimă pentru viaţa sub sabie. Doar loialitatea lui l-a mai ţinut. Această vărsare de sânge în Dargannan-Haig va fi fost grea pentru el.

– Încă un lucru trecut pe răboj împotriva lui Gryvan oc Haig, zise Naradin.

Croesan mângâie braţul jilţului şi se uită la fiul său.

– Aşa cum ai spus. Încă unul, printre multe altele. Nu le uita. Nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri în ceea ce ar trebui să fie o zi plină de bucurie, dar ar trebui să ştii că mă tem că Gryvan încă n-a terminat cu noi. Din indiciile ambasadorului cred că Marele nostru Conte e pe cale să ceară tribut în plus, pentru a acoperi costurile legate de supunerea lui Igryn.

– Sângele războinicilor noştri nu e suficient pentru el, murmură Naradin.

– Se pare că nu. O parte din mine ar vrea să-l refuze dacă îmi cere asta, dar vreau sfatul tău. Aceste decizii nu mai sunt doar ale mele. Siguranţa neamului nostru Blood va cădea pe umerii tăi peste câţiva ani.

– Ştii ce are de gând Lheanor? întrebă Naradin. Dacă Gryvan vrea să ne oprime, la fel va vrea să facă şi cu Kilkry.

– Aşa e, încuviinţă Croesan. Nu vede nicio diferenţă între Lannis şi Kilkry şi nici n-aş vrea să vadă. Am trimis vorbă la Lheanor. Oricum, e timpul ca noi doi să ne întâlnim din nou.

Naradin clătină din cap.

– Gryvan chiar devine atât de orb încât nu vede niciun pericol în a-i conduce astfel pe Adevăraţii Blood? Nu-i mai pasă că noi stăm de pază la hotarele sale împotriva Drumului Negru?

– A, bine, nu ăsta e miezul problemei? Neamul Gyre Blood n-a mai dat niciun semn de treizeci de ani. Par mult mai interesaţi să se certe între ei decât să repornească vrajba cu noi. Dintre toţi, numai Horin-Gyre ne mai deranjează trimiţând cercetaşi şi călăreţi peste Valea Pietrelor.

Îi tot amintesc lui Behomun că încă sunt lupte acolo, dar mă tem că stăpânul său Gryvan ştie că – pentru moment, cel puţin – ameninţarea din nord nu mai e ce era odată. Astfel se simte liber să-şi facă jocurile. La urma urmelor, cu Kilkry de partea noastră am putea reface întregul neam Blood Horin-Gyre; Haig e altceva. Dacă s-ar ajunge la război făţiş, Gryvan ar putea conta pe Ayth şi Taral împotriva noastră. Am rezista câteva luni, în cel mai bun caz.

– Deci, zise Naradin, oricât ne-am dori să-l sfidăm pe Gryvan oc Haig, ne vom mușca limbile și vom face ce trebuie ca să evităm o încălcare deschisă a jurământului.

– Da, oftă Croesan. I-am jurat credință lui Haig când am devenit conte, așa cum, fără îndoială, va trebui să faci și tu când timpul meu va trece și va veni al tău. Poate Gryvan nu-și pune mare nădejde în acest jurământ, dar eu sper s-o putem respecta, cu toate provocările lui.

Contele își împreună mâinile și se scutură, ca și cum a fi vrut să alunge gânduri nedorite.

– Hai să nu insistăm pe astfel de lucruri mai mult decât trebuie, zise el. Sărbătorile sunt pe punctul de a începe și vreau să mă bucur de ele.

Naradin se ridică de pe scaun și îi luă mâinile tatălui său într-ale sale.

– Într-o zi, nepotul tău te va iubi la fel de mult ca mine și ca Eilan. Nici chiar Marele Conte nu ne poate lua asta.

Croesan îl bătu pe Naradin pe umăr.

– Adevărat, adevărat. Acum hai să mergem și să-ți salvăm soția iubită din nebunia asta.

Rothe îl căută pe Orisian în camerele sale. În timpul sejurului lor la Anduran neglijaseră antrenamentul lor regulat, iar scutierul insista acum ca acesta să fie reluat. Astfel Orisian se trezi în curtea castelului, parând loviturile grele ale uriașului, în timp ce-și dădeau târcoale reciproc. Foloseau săbii de lemn pentru antrenament, dar impactul tot îi dădea înțepături în mână lui Orisian. Când era mai mic, i se păreau jenante astfel de exerciții.

Adeseori, atrăgeau și un mic public. El nu avusese niciodată înclinație pentru mânuirea sabiei, iar procesul de învățare era lung și uneori dureros. Măcar acum devenise suficient de bun ca evoluția lui să nu mai provoace veselie în rândul asistenței. Astăzi, cel puțin, toată lumea era ocupată cu pregătirile pentru sărbătoarea de Naștere a iernii și doar rareori mai era aruncată vreo privire către cei doi

parteneri nepotriviți de antrenament. Singura excepție era Kylane, care se oprise să se uite în timp ce trecea pe-acolo. Prezența lui îi distrase atenția lui Orisian, care primi de îndată o lovitură de toată frumusețea peste degete. Kylane o luă din loc, chicotind înfundat și clătinând din cap. Probabil, gândea Orisian, plângându-se de nepriceperea viitorului lui conducător.

La final, când Orisian se așezase pe caldarâm cu respirația tăiată, încovoiat și masându-și mâna cu care ținea sabia, Rothe mormăi aprobator:

– Până la urmă, veți ajunge spadasin.

– Dacă nu-mi cade brațul înainte, răspunse Orisian.

Rothe îi întinse mâna. Orisian o luă și se ridică în picioare, simțind asprimea pielii războinicului. Rothe își petrecuse cea mai mare a vieții cu o sabie în mână, luptând cu Kyrininii la Anlane sau cu Drumul Negru în Valea Pietrelor, și rămăsese cu urme de la armă. Nu se căsătorise niciodată; Kylane spunea – dar numai când nu-l auzea Rothe – că sabia era prea geloasă pentru a permite cuiva să stea între ei. Deși nu era o viață pe care Orisian ar fi ales-o, la Rothe el nu văzuse niciodată vreo urmă de regret.

– Ce ai fi fost dacă n-ai fi fost scutier, Rothe? întrebă el, într-o doară.

Un început de zâmbet se înfiripă în barba lui Rothe și uriașul ridică ușor, aproape vulnerabil, din umeri.

– Mai sunt și alte lucruri de valoare, zise el. Dar nu știam nimic despre niciunul. Cum aș putea să spun ce altceva aș fi putut fi decât ceea ce sunt?

Mai târziu în după-amiaza acelei zile, Orisian urmări de la o fereastră a donjonului o scenă ciudată.

Acrobații veniți să facă spectacol la sărbătoare intraseră pe porțile castelului și ajunseseră în curte.

Erau oameni voinici, cu mușchii accentuați de hainele de blană brute și de cape. Purtau cizme de piele și pantaloni și fiecare ducea un mic bagaj pe umăr. Ultimii câțiva care intrară erau încărcați cu

lădițe, butoaie și îmbrăcăminte și cu două trunchiuri de copac lungi și groase, ce păreau proaspăt tăiate.

Erau cam o duzină în cadrul companiei. Orisian nu văzuse niciodată atât de mulți oameni liberi la un loc.

Toți aveau părul lung, legat la spate și colorat în nuanțe exotice de ruginiu și auriu. În ciuda mărimii lor, aveau un mers ușor. Când Orisian se uită mai atent, își dădu seama că erau și câteva femei printre ei, ceva mai scunde decât bărbații, dar îmbrăcate asemănător și arătând la fel de puternice.

O găsi pe Anyara pierzând vremea la ușa de la poalele donjonului, uitându-se la nou-sosiți cu o fascinație sinceră.

– Sunt foarte... mari, nu? spuse ea.

– Așa zic și eu. Toți arată la fel.

– Păi, poate că sunt rude, rânji Anyara. Știi ce se spune despre obiceiurile de împerechere ale oamenilor liberi. Totuși, după părerea mea, arată destul de bine făcuți.

Câțiva dintre străjerii castelului se adunară în fața barăcilor lor. Râdeau înfundat din când în când, ceea ce indica vreo remarcă obscenă despre femeile nou-venite, însă niciunul dintre acrobați nu aruncă vreo privire în jur. Ei lucrau cu eficiență în tăcere, aranjându-și echipamentul pe pavaj și verificându-l.

– Probabil că va fi un spectacol bun, cu atât de mulți protagoniști, medita Orisian. Unde au de gând să-l prezinte?

– Ilain spune că au de gând să dea spectacolul în sală, iar mai târziu vor să facă unele trucuri aici, în curte.

– De unde crezi că sunt de fel? Trebuie să fie din Koldihrve sau de undeva din zona de acolo, de sunt atât de mulți. Nu crezi?

Anyara ridică din umeri.

– Sau de undeva de pe coasta Kilkry. Există încă sate de oameni liberi acolo, nu?

În timp ce priveau, Bair, grăjdarul, veni să arunce un ochi la mărfurile din curte. Atinse un colac de frânghie groasă, dar unul dintre acrobați ridică rapid mâna și-l prinse de încheietură. Din cauza surprizei, Bair deschise larg ochii și gura și, dacă n-ar fi fost mut, cu

siguranţă ar fi strigat. Omul clătină uşor din cap înainte ca Bair să apuce să gesticuleze. Băiatul se trase deoparte, continuând să urmărească totul curios dintr-unul dintre staulele de la grajduri.

Orisian îşi ridică privirea spre cer. Se mai întunecase în ultima jumătate de oră, pe măsură ce soarele cobora. Curtea castelului era învăluită în umbră. Aveau să fie aduse torţe în curând, căci în noaptea de Naşterea iernii întunericul trebuia ţinut la distanţă.

– Ar trebui să ne pregătim, îi zise el Anyarei. Nu mai e mult până începe sărbătoarea.

Ea dădu din cap, întorcându-se ca să-l urmeze în donjon şi aruncând o privire aproape melancolică peste umăr, spre grupul de acrobaţi.

În interior începuseră să se adune primii sosiţi pentru ospăţul de noapte, formând mici grupuri în sala mare. Ici-colo erau pachete de cadouri aduse pentru conte. Starea de spirit era deja jovială. Conversaţii animate umpleau sala de sunete. Etha se mişca printre mese, verificând tăvile de pâine şi sticlele cu bere şi vin care fuseseră trimise. Nu băga deloc în seamă mulţimea din jur, ci bombănea, întocmind, fără îndoială, o listă de mustrări pentru cei care aşezaseră mesele.

– Va fi o noapte lungă, spuse Orisian, amintindu-şi, cu un zâmbet uşor, cuvintele lui Kylane de la Glasbridge.

– Bineînţeles că va fi, spuse Anyara. Aşa e mereu.

Inurian îi interceptă pe drumul spre camerele lor, unde mergeau să se schimbe.

– Iată-vă, iată-vă! spuse na'kyrimul.

– Iată-ne, într-adevăr, aprobă Anyara cu gravitate.

– Tatăl vostru a cerut să vă vadă pe amândoi, spuse Inurian. El m-a trimis să vă găsesc.

– Asta înseamnă că s-a trezit? întrebă Orisian, cu un licăr de speranţă.

Poate că norii se ridicaseră, în sfârşit.

– Vino şi vezi singur, zise Inurian, făcându-le semn să-l urmeze în sus pe scări.

Îl găsiră pe Kennet în picioare, în mijlocul dormitorului său, încruntându-se concentrat în timp ce examina mantia grea de blană pe care o purta. Când cei trei intrară, ridică privirea și chiar din prima clipă Orisian putu vedea că tatăl său își revenise, cel puțin parțial. Privirea lui era concentrată și vie, cum nu mai fusese de mult.

– Mantia asta nu mai e ce era odată, zise stăpânul castelului Kolglas cu un aer posomorât.

Anyara se strecură în brațele lui și îl îmbrățișă în jurul pieptului. Kennet șovăi și pentru o clipă păru nesigur de ce trebuie să facă, apoi o îmbrățișă și el.

– E plină piața de blănuri, spuse Anyara retrăgându-se. Vom cumpăra una nouă.

Kennet îi zâmbi fiicei sale și îi luă fața pentru o clipă în mâna aspră.

– Foarte bine, atunci. Așa vom face.

Orisian îl privea, neputându-se abține să nu constate cât de îmbătrânit arăta Kennet. Poate că reușise să se smulgă din nou de sub stăpânirea umbrelor, dar prețul trebuia plătit. Cu toată lumina din ochii lui, pielea de sub ei era întunecată, pleoapele moi și grele. Când zâmbea, așa cum făcea acum, întorcându-se spre Orisian, expresia lui Kennet trebuia să-și găsească drumul din adâncurile în care fusese lăsată, uitată și nefolosită de mai multe săptămâni.

– Orisian, zise Kennet, vino încoace să te văd.

Își măsură fiul din priviri.

– Arăți bine, spuse el.

– Și tu arăți mai bine, răspunse Orisian.

Simți o ușurare familiară coborând în el, slăbind tensiunea. Asta simțea întotdeauna când tatăl său își revenea din câte una dintre stările lui întunecate: teama că într-o zi durerea paralizantă nu va mai dispărea, ci se va fixa pentru totdeauna în inima și în oasele lui Kennet.

– Așa e, spuse Kennet. Poate că prăjiturile cu miere pe care le-ați cumpărat pentru mine sunt de vină, nu?

– Sau promisiunea de a mânca și a bea în exces în seara asta, poate? sugeră Inurian.

– Ia lasă, îl certă Kennet pe na'kyrim. Doar pentru că tu nu împărtășești slăbiciunile noastre umane nu e cazul să ne strici și nouă plăcerea, vechiul meu prieten.

Își puse un braț pe după umărul lui Orisian și o trase lângă el pe Anyara în cealaltă parte.

– Îmi veți ierta slăbiciunea din ultima vreme? îi întrebă moale.

– Nu e nimic de iertat, murmură Orisian.

– Și nu e o slăbiciune să fii trist, adăugă Anyara empatică.

Tatăl lor îi strânse mai tare pentru o clipă și apoi îi eliberă din îmbrățișare.

– Fie că e sau nu slăbiciune, trebuie să știți că îmi pare rău. V-aș fi scutit de ea dacă aș fi putut. Vă iubesc atât de mult și meritați mai mult...

Vocea lui șovăi și, pentru scurt timp, pe față îi apăru durerea. Clătină din cap brusc, aproape furios.

– Trebuie să mă odihnesc un pic înainte de sărbătoare. Doar un pic. Dar hai să facem mai întâi un plan. Odată sărbătoarea Nașterii iernii încheiată, vom face o călătorie. A trecut prea mult de când n-am mai ieșit împreună în afara acestor ziduri, noi trei.

– Unde? întrebă Anyara. Anduran?

– Nu, zise Kennet un pic prea repede. Voi avea timp suficient mai târziu să-l văd pe fratele meu. Doar noi trei.

– Să mergem la Kolkyre, spuse Orisian liniștit. În piețe și în port.

El unul vizitase reședința conților Kilkry de vreo două ori și-i plăcuse vigoarea acesteia, dar știa că tatăl lui o iubea. Kennet spunea mereu că vânturile de acolo veneau curate de dincolo de orizontul vestic: aerul respirat acolo era nou, fără trecut.

– Da, zâmbi Kennet. Kolkyre. Un oraș pe cinste.

Departe, în nord, dincolo de Valea Pietrelor, un castel întins, gigantic – un labirint de ziduri, turnuri unghiulare și piatră brută – se întinde de-a lungul golașelor pante stâncoase ale unui munte.

Puncte de foc apar acolo unde torțele ard în noaptea iminentă, cu flăcările pâlpâind în vânt. Pete de zăpadă pot fi observate în jurul cetății. Aici, pe flancurile de nord ale vastului Tan Dihrin, suflarea rece a iernii s-a făcut simțită cu mai multe zile în urmă. Totuși, conform tradiției vechi, aceasta era noaptea sărbătorii Nașterii iernii și doar odată cu Luna nouă se putea spune că anotimpul înghețat a sosit cu adevărat.

Adânc în măruntaiele castelului, într-o cameră drapată cu piei de lup și tapiserii, se afla un pat mare. Stâlpi groși cât coapsa unui războinic susțineau un baldachin căzut și sub acesta stătea ghemuit un bătrân fragil care, în timp ce visa, își aduna cearșafurile și păturile pe el, ca un cocon. La picioarele patului, întins pe o blană de urs, stătea un câine: un bătrân câine de vânătoare cu o blană deasă de păr sârmos și sur.

Ușa de la cameră se deschise ușor și un băiat păși pe trepte, purtând o lampă pe care o acoperea cu mâna. Câinele își ridică ușor capul, dar nu scoase niciun sunet. Băiatul păși încet către pat. Bărbatul culcat acolo gemu și se întoarse. Băiatul făcu speriat un pas înapoi și lumina licări în mâna-i tremurândă. Un zornăit se auzea în gâtul omului adormit. El tuși și deschise ochii urduroși. Maxilarul i se mișcă atunci când își umezi buzele crăpate.

– Iertați-mă, domnule, murmură băiatul. Mi-ați spus să vă trezesc.

Omul scoase o mână subțire de sub așternuturi și și-o trecu peste obrajii scofâlciți, părând că încearcă să-și amintească cine este.

– Tămăduitorii au interzis asta, dar nu m-au văzut venind, spuse băiatul. Nici doamna.

– Ai făcut bine, croncăni omul și își lăsă mâna să cadă. Tămăduitorii sunt niște proști. Ei știu la fel de bine ca mine că toată agitația lor nu-mi va împiedica moartea, dacă Drumul meu a ajuns la capăt.

Auzind vocea stăpânului, câinele veni să se ghemuiască lângă degetele atârnate.

– Este sărbătoarea Nașterii iernii, domnule. Se face noapte curând.

– Ridică-mă, zise omul, și băiatul îl așeză în șezut, punându-i o pernă la spate. Omul era ușor, ca și cum viața ar fi început deja să-l elibereze de sub greutatea ei.

– Sărbătoarea Nașterii iernii, suflă el. Atunci în seara asta și mâine se va spune tot. Sorții vor fi de partea noastră sau a vrăjmașilor noștri.

Urmându-și drumul prin pasaje complicate și pe casa scărilor, sunetul de distracție venea dinspre o sală ceva mai îndepărtată.

– Adu-mi ceva de băut, băiete, zise bătrânul. În seara asta trebuie să închin paharul în cinstea puterii fiului și fiicei mele, care ne poartă visele pe Drumul Negru. Nu vor avea parte de căldură la această sărbătoare a Nașterii iernii. Numai de luptă și sânge.

Băiatul așeză lampa pe o masă și se grăbi să iasă. Ochii bărbatului se închiseră și capul îi căzu ușor în piept. Câinele îl privea relativ nemișcat și liniștit. Contele Angain oc Horin-Gyre, muribund în vasta sa locuință bătută de vânturi, fortăreața Hakkan, avea să aștipească din nou până când se va fi întors băiatul, aducând un pahar plin.

V

Sala mare a castelului Kolglas era mai plină de viață și de zgomot cum nu mai fusese de o lungă perioadă de timp. Multe torțe ardeau cu flacără mare pe pereții de piatră, aruncând umbre ce dansau peste ghirlandele de stejar, de iederă și de pin înșirate între ele. Un foc mare ardea în șemineu și vasele pentru jăratic străluceau în colțurile sălii. Mesele mărginite de bănci aglomerate se întindeau pe toată lungimea acesteia. Cel mai aproape de foc se afla masa mare, unde Kennet nan Lannis-Haig stătea cu Orisian, Anyara și Inurian. Două scaune – din dreapta și stânga lui Kennet – erau goale. Farfurii, căni pline cu vin erau așezate înaintea lor ca pentru niște oaspeți întârziați, doar că cei pentru care fuseseră rezervate aceste locuri n-aveau să vină să le revendice. La sărbătoarea Nașterii iernii, morții erau tulburați din somnul lor veșnic și în unele case se păstra încă

vechiul obicei de a le fi păstrate locuri la festin. Dar în castelul Kolglas masa era amenajată astfel în fiecare noapte a anului. Kennet era flancat, ca de obicei, de amintirea pierderii suferite.

La restul meselor erau așezați atât oameni din castel, cât și din oraș. Oamenii de vază și cei de rând din Kolglas se adunau laolaltă în această noapte. Sărbătoarea începuse la apus și avea să continue toată noaptea, până la primii zori ai iernii. După mai puțin de un ceas, berea și vinul care curgeau din belșug provocaseră deja un vacarm de strigăte și râsete. Servitorii alergau în toate părțile, oferind băuturi și platouri cu pâine și carne. Oaspeții care își ostoiseră complet setea loveau cu cănile în mese, obligându-i pe servitori la eforturi și mai mari. Una dintre cele mai tinere slujnice de la bucătărie se împiedică de un câine de vânătoare care schelălăi și o zbughi de-acolo. Voioșia crescu, însoțită de strigătele de deznădejde atunci când urciorul cu bere se făcu țăndări. Hohotele o stârniră pe cioara Idrin, care zbură de pe craca sa pe o grindă mare din acoperiș și fâlfâi din aripi pe următoarea, croncănind nervos.

Kennet râse împreună cu ceilalți, în timp ce fata, cam ametită, se chinuia să se ridice de jos. Era îngropat în haina lui mare de blană ca un bătrân vânător cărunt prins în zăpadă. Se tot plânsese de frig încă de când intrase în sală, dar părea să se simtă destul de bine.

– Ar trebui să vorbești, Kennet, înainte ca mulțimea să devină prea zgomotoasă pentru a te mai asculta, spuse Inurian.

Kennet se ridică în picioare și bătu în masă cu un pumn încleștat. Petrecăreții făcură liniște și își întoarseră cu toții fața spre stăpânul castelului Kolglas. El își drese glasul și luă o gură de bere.

– Vă reține de la mâncare doar pentru câteva momente, strigă el, declanșând un cor înăbușit de aprobare. Dar sunt lucruri care trebuie rostite în această noapte.

Vocea lui căpătă un ritm nou, mai lent, și o tăcere absolută se așternu în sală.

– În seara asta este noaptea de sărbătoare a Nașterii iernii, spuse Kennet. Și în această noapte nu trebuie să existe nicăieri aici întuneric. Vă rog să păstrați aprinse focurile și să țineți departe

întunericul și iarna. În lunile reci care vor veni, lăsați această noapte de foc și voie bună să fie o amintire caldă în inimile voastre. Când zeii au părăsit această lume, au luat cu ei multe dintre cele luminoase și bune. Dar ciclul vindecător al anotimpurilor ne-a rămas și nu este cel mai mic dintre darurile lăsate. Odihna vindecă multe boli, pentru pământul de sub picioarele noastre, ca și pentru noi.

Vara își află rădăcinile și verdele veșnic chiar și în cea mai grea iarnă va reveni. Așa că haideți să plângem alunecarea anului în somn și să sărbătorim promisiunea trezirii și reînnoirii sale.

Își lăsă capul în jos, iar când îl ridică din nou vocea lui se întoarse la tonul obișnuit.

– Există mâncare și băutură suficiente cât pentru încă pe-atâția și vor fi cântece, și povești, și acrobați, și muzică. Dar amintiți-vă în timp ce goliți farfuriile și secați cănile că mulți dintre cei care ar trebui să fie aici, cu noi, în seara asta, nu sunt. Noi nu mai suntem cum erau strămoșii noștri în zilele zeilor – lumea nu mai naște eroi acum –, dar încă suntem o rasă destoinică. Totuși, chiar și cei mai tari dintre noi pot regreta despărțirea de cei dragi. Unii dintre cei care nu pot lua parte la mesele noastre din seara asta se odihnesc în Întunericul Adormit, luați de la noi înainte de vreme, iar alții chiar ar putea să se întoarcă. Mulți dintre cei mai buni dintre noi sunt departe, în munții din Dargannan, unde servesc jurământul care leagă neamul nostru Blood de neamul Blood al lui Haig. Știu că mulți dintre voi ar dori să fie altfel și îndoielile voastre sunt și ale mele.

Cu toate acestea, onoarea noastră, a celor din neamul Lannis Blood, este apărată de vitejia lor. Fără Zei care să ne îndrume și să vegheze asupra noastră, trebuie să găsim alte lucruri pe lume în care să ne punem bază. Onoarea nu este cea mai rea alegere. De aceea vă rog să vă gândiți și la acei oameni de ispravă care luptă în sud, în timp ce noi sărbătorim sfârșitul de an. Să sperăm că ei vor reveni în curând, la fel ca primăvara.

Auzind asta, se stârni o bucurie mare. Zgomotul o trezi din nou pe Idrin și, când Kennet se așeză înapoi în scaunul său, pasărea neagră aterizâ pe umărul lui Inurian. Kennet o privi pieziș.

– Nu poți ține pasărea aia sub control, Inurian? întrebă el prin vacarm. Scoate-o din sală sau leag-o. Trebuie s-o vedem zburând pe-aici?

– Sunt sigur că Idrin n-ar dori mai puțin ca noi, ceilalți, să rateze divertismentul din seara asta, domnule, spuse Inurian, dând ciorii o delicatesă din farfuria sa. Și îmbufnarea ei m-ar durea dacă i-ar fi refuzată plăcerea.

Kennet se uită cu îndoială.

– Atunci ține-o departe de mine, dacă sentimentele ei delicate vor permite măcar atât.

Un zâmbet slab în colțul gurii contrazise asprimea cuvintelor lui Kennet. Inurian scutură din umeri pentru a o alunga pe Idrin și cioara zbură înapoi în tavan. Orisian își întoarse privirea spre ușa sălii. Aproape în aceeași clipă, persoana pe care o aștepta, întâmpinată cu urlete în care se amestecau urările de bun venit și urme de groază, ridică zgomotul pe noi și asurzitoare culmi. Regele Iernii ajunsese la sărbătoare.

Un personaj mărunțel, dansator, care trăgea după el o mantie din ace de pin și era încoronat cu stejar și vâsc, zburdă spre mijlocul sălii. Era Bair. Fața lui era schimonosită într-o imitație de nebunie, în timp ce încerca un dans sălbatic. Fusese bine instruit de Etha și de ceilalți slujitori pe umerii cărora cădea în fiecare an alegerea Regelui Iernii.

Bair se repezi la una dintre mese, șterpelind resturile de mâncare de pe platourile oaspeților și clătinând din mers cupele și halbele cu bere. Tot ce reușea să sustragă băga în gură, astfel că fălcile îi erau umflate. Victimele sale încercau să-l apuce. El își urma însă drumul în jurul sălii, până când, în cele din urmă, sări pe una dintre mese și o mătură cu extravaganta lui haină de pin, care răsturnă vasele. Oaspeții stropiți cu mâncare și băutură strigară protestând cu voie bună, în timp ce Bair sări pe podea, în fața mesei celei mari, unde stăteau, printre alții, Kennet și Orisian.

Orisian nu se putu abține să nu râdă văzând entuziasmul strălucind în ochii grăjdarului. Anyara îi aruncă Regelui Iernii o bucată

de pâine și era pe punctul să îi dea și ce mai rămăsese în cupă, când Kennet se ridică și se aplecă peste masa largă. Bair, cu ochii încă dansând veseli, păși înainte și își lăsă capul în jos, pentru ca stăpânul Kolglasului să ajungă la el mai ușor. Kennet puse o mână pe umărul băiatului și cu cealaltă îi ridică de pe cap coroana verde, având grijă s-o desprindă ușor din părul lui lins. Apoi Bair se întoarse și Kennet luă mantaua de ace de pin de pe el. O împături și o puse pe masă, cu cununa de stejar și vâsc deasupra. Bair o luă la sănătoasa. Regele Iernii nu mai exista.

Kennet își ridică brațele.

– Ardeți trena Regelui Iernii! strigă.

Unul dintre scutierii care stăteau cel mai aproape de masa mare sări de la locul său. Luă mantia și coroana, le duse ceremonios către focul din vatră. Făcu o pauză și privi către Kennet.

– Arde-le! se auzi din nou porunca și toți cei din sală o repetară. Orisian strigă alături de ceilalți și aplaudă când scutierul aruncă lucrurile în foc. Mantia de pin sfârâi, scoțând fuioare de fum. Focul ardea atât de aprig, încât se domoli doar câteva clipe, apoi se înteți și trosni cu vigoare în timp ce mistuia veșmintele Regelui Iernii.

Jocul anual, jucat într-o formă sau alta în sălile de pe valea râului Glas și dincolo de aceasta, încă dinainte să fi apărut neamurile Blood, se încheiase și, treptat, oaspeții se întoarseră la trăncăneala obișnuită pentru orice sărbătoare mare.

Tăvi cu bucate – mai multe decât putea Orisian să-și amintească să fi văzut la oricare altă sărbătoare a Nașterii iernii – veniră și plecară, până ce le pierdu socoteala. Servitorii, cu fețe tot mai roșii și cu ochi tot mai sălbatici, se grăbeau din bucătărie în sală și apoi îndărăt. După aceea, când nimeni din sala mare nu va mai putea înghiți nicio bucățică în plus, aveau să urmeze și festivitățile lor. Pentru moment, erau la cheremul unei hoarde tot mai exigente și mai bete. Ochii lui Orisian se măriseră din cauza oboselii date de vin și o căldură plăcută îi străbătea fața, când îl auzi pe Kennet spunându-i lui Inurian:

– E timpul pentru daruri, prietene. Dacă mai aşteptăm, va fi imposibil să ne mai auzim şi gândurile.

Orisian se agită şi se ridică în scaun. Inurian se aşeză în spatele lui Kennet.

Scutierii aleseseră un mic grup de persoane din capătul îndepărtat al sălii. Erau solicitanţii ale căror nume fuseseră trase la sorţi, câştigând dreptul de a-i cere o favoare stăpânului lor, în această noapte de tradiţie adânc înrădăcinată.

Primul se apropie de masa cea mare un om mic, subţirel. Orisian îl cunoştea: era Lomas, care locuia la hotarul dintre oraş şi pădure şi păştea o mică turmă de vite pe păşunile din pădure. Lomas se plecă în faţa lui Kennet şi, cu grijă exagerată, puse pe masă un pergament legat cu şnur roşu. Hârtia era goală: era doar un simbol al petiţiei pe care dorea el s-o prezinte.

– Vrei să-ţi fac o favoare? întrebă Kennet şi Lomas confirmă, mai mult bâlbâindu-se.

– Şi, dacă ascult cazul tău, vei accepta, sub puterea jurământului făcut de tine neamului Blood, orice răspuns îţi voi da, fie în favoarea ta sau nu?

– Da, spuse văcarul şi Kennet, mulţumit, preluă pergamentul.

– Vorbeşte, atunci, îi zise lui Lomas.

Petiţia era una simplă, spre dezamăgirea publicului. Întotdeauna exista speranţa că un litigiu scandalos va însufleţi petrecerea şi va da prilej de zvonuri, pentru a le încălzi limbile în serile lungi şi întunecate ce aveau să vină. Tot ce dorea Lomas însă era să fie scutit un an de dijma datorată clanului Blood, căci mai multe dintre vitele lui muriseră de putregaiul copitei. Când îngrijitorul de animale termină, Kennet dădu din cap şi îl chemă pe Inurian.

Îl consultă pe consilierul său na'kyrim în şoaptă, prea încet pentru a se auzi până la celelalte mese. Cu toate acestea, Orisian prinse cea mai mare parte a discuţiei.

– Spune adevărul, murmură Inurian. Se teme, dar doar de ocazie şi de şansa pe care ar putea s-o piardă. Nu cred că e niciun vicleşug la mijloc.

Probabil că de multe ori de-a lungul veacurilor vreun domn binevoitor fusese păcălit să acorde un mare avantaj nemeritat. Niciunul dintre cei care veneau înaintea lui Kennet nan Lannis Haig n-ar fi încercat aşa ceva, de când sosise Inurian la Kolglas. La fiecare favoare acordată, el era lângă Kennet şi toţi petiţionarii ştiau că nu-şi pot ascunde adevăratele intenţii de na'kyrim.

– Prea bine, îi zise Kennet lui Lomas. Eşti scutit de dijmă vreme de un an. Te sfătuiesc să-ţi petreci acest timp amintindu-ţi regulile de bază ale creşterii animalelor, căci putregaiul copitei poate fi prevenit cu uşurinţă dacă le acorzi dobitoacelor grija şi atenţia cuvenite.

Lomas, ruşinat şi uşurat în egală măsură, se retrase în sală, mulţumind întruna în timp ce se depărta. Fluierături binevoitoare îl însoţiră tot drumul. Cineva îi oferi în gura mare un sfat cu privire la prevenirea putregaiului copitei la vite.

Unul câte unul, şi restul de petiţionari avansară, îşi prezentară revendicările legate cu fundă roşie lui Kennet şi îşi prezentară cererile. De fiecare dată, Inurian se apleca să-i şoptească la ureche stăpânului său. Orisian îl privea pe Inurian cu atenţie avidă, căutând, fără succes, un semn exterior al competenţelor na'kyrimului. Darurile misterioase ale celor care aveau în vene atât sânge Huanin, cât şi Kyrinin puteau fi o sursă de uimire, teamă, curiozitate sau invidie, în funcţie de firea observatorului. Orisian era fascinat. Chiar şi aşa, venite din subconştient, cunoştinţele legate de adevăr izvorau din aceeaşi sursă – Comuna – cu a puterilor cumplite deţinute în anii dinaintea şi din timpul Războiului Viciaţilor. Na'kyrimi cu capacităţi de neimaginat acum au luptat atât alături de oameni, cât şi de Kyrinini, în timpul îndelungii vărsări de sânge. În ultimele sale luni, condamnatul Tarcene, regele Aygllului, fusese posedat şi înrobit de unul dintre aceştia: Kingbinder Orlane, cel mai mare dintre toţi cumpliţii seniori na'kyrimi ai acelor vremuri. Fiica lui Tarcene, disperată, îi tăiase gâtul cu un cuţit de vânătoare.

Zilele când na'kyrimii ridicau şi doborau regi erau de mult apuse. Puţini na'kyrimi rămăseseră în lume şi niciunul cu puterea din vremurile de demult. Cu toate acestea, nici chiar trecerea secolelor nu

putuse stinge amintirea a ceea ce fusese și printre fețele atente din sala castelului Kolglas erau mai multe care trădau neliniște. Cei înclinați să vadă observaseră că o umbră a trecutului întunecat zăbovea în prezicerile benigne ale lui Inurian.

Cu toate acestea, starea de spirit era prea veselă și vinul prea din abundență pentru ca mulți să zăbovească îndelung asupra unor astfel de preocupări. Unul dintre petiționari – Amella Tirane, care rugase cu lacrimi în ochi ca pădurile să fie scotocite după soțul ei care nu se întorsese de la o vânătoare – a atras un cor rezervat de simpatie, alții au oferit mai multe motive de amuzament decât de tristețe. Marien, al cincilea și ultimul caz, o văduvă aprigă din fire și cu limba ascuțită, i-a cerut lui Kennet să intervină într-o dispută cu vecinii ei.

Ignorând amuzamentul din sală, Kennet a ascultat-o cum descrie nopțile nedormite de ea din cauza gălăgiei din casa vecină, a zgomotelor – declara ea cu toată gravitatea vârstei sale – pe care un bărbat și soția lui au dreptul să le facă, dar nu în fiecare noapte și nu cu o astfel de stare de abandon.

Orisian n-a auzit ce sfaturi i-a dat Inurian lui Kennet. Tatăl lui i-a explicat lui Marien că, oricât de mult ar compătimi-o, nu poate interveni într-un pat matrimonial. Văduva s-a întors la locul ei rumegându-și nemulțumirea.

Numai după ce veselia s-a potolit, Orisian, singurul dintre toți cei prezenți în sală, a remarcat expresia obosită și tristă de pe fața lui Inurian și s-a întrebat ce anume văzuse na'kyrimul în inima lui Marien pentru a o căpăta.

Ospățul fu reluat cât se poate de serios. Orisian bea adânc din cupa lui, care era reumplută de către una dintre fetele care serveau de îndată ce o lăsa jos. Se simțea încălzit și fericit. Tatăl lui părea împăcat într-un fel în care nu mai fusese de săptămâni și cel puțin în seara asta starea bună de moment părea suficientă pentru a ține la distanță amintirile. Orisian se gârbovi în scaunul lui, lăsându-se cuprins de un sentiment de mulțumire.

– Când mergem la Kolkyre, vom face o sabie pentru tine, Orisian. Să știi că au acolo cei mai buni meșteșugari de arme de la

nord de Vaymouth. Și tatăl meu a făcut una pentru mine în anul când a devenit conte.

– Aș fi mândru s-o am, spuse Orisian, conștient într-un fel că vinul îi influențase precizia din voce. Atenție, s-ar putea să vrei să-l întrebi pe Rothe dacă o merit. Nu cred că sunt cel mai bun elev pe care l-a avut el vreodată.

Kennet îi alungă îngrijorarea cu un zâmbet strâmb.

– Dacă tu crezi că acel om ar spune vreodată ceva rău împotriva ta înseamnă că încă nu-l cunoști destul. Oricum, mi-a spus cu luni în urmă că într-o zi o să fii un bun spadasin. Asta după ce n-o să-ți mai faci atâtea griji că nu ești suficient de bun.

– Am... dădu să spună Orisian.

Fu întrerupt de o vânzoleală din capătul celălalt al sălii. Intrară acrobații și fură întâmpinați cu urale care făceau conversația imposibilă pentru moment.

Ca un exploziv stol de păsări mari, se răspândiră prin sală și de îndată făcură bile și măciuci să zboare în cascade spectaculoase.

Oaspeții aclamau și aplaudau în timp ce numerele de jonglerie deveneau tot mai complicate.

Tempoul crescu implacabil. Doi dintre jongleri săriră pe mese opuse și aruncară de la unul la altul torțe aprinse, pe aproape toată lățimea sălii.

Alții aprinseră tăciuni din foc. Flăcările zburau prin aer.

Orisian era impresionat. Nu așa ceva îi venea în minte până atunci când se gândea la oamenii liberi. Vânătorii singuratici și negustorii care treceau pe moșia Lannis aveau un aspect neîngrijit și sălbatic, ceea ce se potrivea cu imaginea comună a oamenilor liberi, lipsiți de obligații față de un Blood învestit cu puteri. Ori de câte ori văzuse astfel de oameni, fusese frapat de sălbăticia lor, de faptul că se simțeau stânjeniți în fața oamenilor dintr-un oraș sau sat. Acrobații aceștia erau cu totul diferiți: puternici, concentrați asupra artei lor, emanând încredere.

Unul dintre ei ieși în față. Purta în mâini sfere mici de sticlă. Când începu să le jongleze, acestea sclipiră și fulgerară, apoi deveniră un

arc strălucitor în care se reflecta focul. La început lent și apoi mai iute, el modifica zborul globurilor, astfel că acestea își tăiau drumul unul altuia prin aer. Din public se auziră exclamații de admirație. Orisian aproape râdea de plăcere și se uită în jur, la cei de lângă el. Anyara și Kennet erau la fel de încântați ca el, cu ochii țintă la sferele dansatoare, pâlpâitoare. Numai pe fața lui Inurian era o altfel de expresie. Și el se uita cu atenție, dar brazdele subțiri de pe fruntea lui trădau o nedumerire.

Orisian se întoarse la spectacol, la timp cât să surprindă una dintre sfere alunecând spre lespezile de piatră, însă doar pentru a fi prinsă delicat pe vârful botinei moi a jonglerului, tocmai când începuseră să se audă gemete de dezamăgire. Acesta făcu o reverență, în aclamațiile care urmară, apoi ridică brațele, cerând liniște. Când zgomotul se diminuă, el vorbi cu un accent moale, ciudat, care suna cumva ca și cum acea voce nu ieșea din gura lui:

– Avem nevoie de mai mult spațiu decât poate oferi această sală. Vă rugăm să vă alăturați nouă afară, pentru că nu este atât de frig. Noaptea e încă la început și cele mai bune trucuri abia urmează.

Cu aceasta, se răsuci și conduse restul trupei spre ușa principală a sălii. Pe dată, oamenii săriră în picioare să-i urmeze, răsturnând în graba lor mai multe halbe și platouri.

Inurian se ridică mult mai lent. El era încruntat, aproape crispat, ca și cum ar fi fost afectat de o durere de cap ascuțită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Orisian.

Na'kyrimul clipi și zâmbi, distras de întrebare.

– Mă simt un pic... ciudat, spuse el. Nu sunt sigur: ceva... anormal. Poate că oferirea darurilor m-a afectat.

– Haide, spuse Orisian, luându-i brațul prietenului său și simțind brusc în acel moment dimensiunea afecțiunii sale pentru na'kyrim.

– Să nu pierdem restul spectacolului.

– Nu, spuse Inurian. Să nu pierdem.

Dar era mai multă îngrijorare decât entuziasm în glasul lui.

Mulțimea se revărsă afară, în curte, respirațiile aburinde și vocile încântate umplând spațiul limitat.

În vârful colțului de sud al zidurilor castelului, stăteau și priveau doi războinici. Turnul circular unde erau ei era deschis, dar erau feriți de briza nopții dacă se lăsau în spatele crenelurilor și își încălzeau mâinile la un mic vas cu jăratic. Flăcările nu-i ajutau să vadă în întuneric, dar la sărbătoarea Nașterii iernii era mai important să ai lumină și căldură decât să-ți faci prea multe griji pentru astfel de lucruri. Cu ceva timp în urmă, o servitoare le adusese de la bucătărie pâine și felii groase de carne de vită. Tava zăcea pe pardoseala de piatră. Bărbații se simțeau satisfăcuți. Erau ghiftuiți și nu era chiar atât de frig cum ar fi putut să fie. Când petrecerea se mutase din sala mare de jos în curte, auziseră strigătele și uralele mulțimii. Nu le dădură prea multă atenție. Ei erau puși să vegheze peste țărmurile de sud ale golfului Kolglas, deși erau șanse mici să vadă prin întuneric, întrezărind conturul pantelor împădurite.

Scârțâitul deschiderii trapei îi făcu să-și întoarcă ochii de la coastă. O figură apăru de sub scara întunecată. Era unul dintre artiști: o femeie încălțată cu cizme de piele și îmbrăcată în pantaloni scurți și cu o jachetă din piele închisă la culoare.

– Ce cauți aici? o întrebă unul dintre străjeri, ducând reflex mâna către sulița rezemată de creneluri.

Nou-venita zâmbi subțire.

– Am adus spectacolul la voi, spuse ea cu o voce profundă.

Avea deja în mâini sfere de sticlă, care păreau făcute din aerul nopții. Apoi începu să miște sferele după un model sinuos. Oglindeau lumina galbenă a focului de mangal și făceau arce strălucitoare. Obiecțiile gardienilor se stinseră când începură să urmărească extraordinarul dans de lumină.

Femeia jongler se mai apropie un pas de ei.

– Priviți cu atenție, spuse ea încet.

– Foarte iscusit, spuse unul dintre bărbați. Dar tot...

Ea se repezi înainte, agitându-și brațele. Lamele mici care-i alunecară din manșetele jachetei le retezară beregățile celor doi bărbați. Bilele de sticlă cu care jonglase căzură la pământ și se sfărâmară. Străjerii se prăbușiră, cu ochii larg deschiși, în sângele care le țâșnea

din gâturi. Ea se așeză lângă ei în genunchi și le împinse cuțitele sub un anumit unghi, în oasele mandibulelor. Bărbații muriră în tăcere.

Jonglera se ridică în picioare, cu mare băgare de seamă. Se uită pe meterezele castelului după vreun semn de alertă. Nu observă nicio mișcare: Kolglasul păstra doar o strajă de formă în această noapte, iar cei care avuseseră ghinionul să fie de gardă aveau ochii îndreptați altundeva și urechile pline cu zgomotul uralelor și aplauzelor din curte. Femeia se duse la vasul cu jăratic, pășind peste băltoaca de sânge ce se întindea tot mai mult. Scoase din jachetă o pereche de mănuși de piele și le trase pe mâini. Fără șovăială, își vârî mâinile în jăratic și ridică de acolo câțiva tăciuni încinși. Aruncă o ultimă privire scurtă împrejur. Asigurându-se că nu fusese observată, se aplecă peste metereze și își deschise pumnii. Fărâme galbene și portocalii căzură din turn, stingându-se și dispărând în apa și pe stâncile de dedesubt.

Femeia trecu prin trapă, alunecă în turlă și porni în jos pe scara în spirală care o scotea înapoi în curte.

La sud de Kolglas, drumul urma țărmul stâncos. Câteva sute de metri dincolo de marginea orașului se înghesuiau arbuști și copaci, năpădind poteca între ei și mare. Întunericul era profund.

Orașul propriu-zis era în afara razei vizuale, ascuns de un dâmb scund, existența lui fiind trădată doar de strălucirea pe cer a focurilor sale colorate. Exteriorul castelului era marcat de lumina revărsată de la ferestrele acestuia. Niciun alt sunet nu se auzea, în afară de lovirea domoală a valurilor de țărm, de ușorul freamăt al ultimelor frunze de toamnă în briză și de murmurul de sărbătoare ce plutea dinspre castel.

Un cerb mare ieși în luminiș și făcu câțiva pași pe drum. Se opri și își săltă coarnele grele, adulmecând aerul nopții. Se alarmă pe dată și privi neliniștit spre pădure. Merse o vreme pe potecă, apoi se afundă din nou printre copaci și dispăru.

Nicio mișcare nu se simți minute îndelungate. Apoi, de pe colțul apropiat al meterezelor castelului căzu peste apă o ploaie de luminițe

ca niște licurici. După nu mai mult de două bătăi de inimă, se istoviră și apoi dispărură, lăsând în urmă doar o vagă dâră în ochii celor care le priveau. Lăstărișul tremură și ei ieșiră pe drum.

Umbre întunecate printre umbrele nopții ieșiră tăcute în drum: războinici, bărbați și femei, cu săbiile legate în spate. Unul câte unul, ajunseră la mal, intrară în apa rece câțiva pași și apoi o loviră cu mișcări puternice și măsurate. În câteva momente, treizeci dintre ei trecură dinspre pădure spre mare și se îndreptară înot către silueta castelului care se profila la orizont.

Erau, practic, invizibili în întuneric și oricum singurii străjeri de pe ziduri care ar fi putut să-i vadă apropiindu-se zăceau morți lângă vasul cu jar din vârful turnului de pe colț.

Ieșiră chirciți din apă, deplasându-se dezordonat pe stânci, pentru a se afunda în cel mai adânc întuneric, la poalele zidurilor castelului. Mergeau în șir de-a lungul peretelui, lipindu-se de piatra rece a acestuia, călcând ferm pe suprafața umedă, accidentată. La următorul colț se opriră. Un singur om se târî pe burtă peste pietrele incrustate cu cochilii, pentru a arunca o privire spre poarta închisă a castelului. Valul venea rapid acum și ici-colo drumul pietruit întrerupea apa dintre castel și țărm. Orașul era inundat de lumina torțelor și a focurilor în aer liber.

Nu mai era nimeni pe malul apei. Iscoada alunecă înapoi, pentru a se alătura însoțitorilor săi, își dezlegă sabia și așteptă în umbra vechiului castel.

În curtea castelului Kolglas, totul era foc și mișcare. Publicul se îngrămădise în fața cetățuii și în jurul grajdurilor, răcnind și scandând pentru a-i încuraja pe acrobați să înfăptuiască isprăvi și mai impresionante. Kennet însuși stătea în capul scărilor ce duceau la intrarea principală a cetățuii. Orisian se afla în fața lui și simțea mâinile tatălui său pe umeri. Senzația îi făcea plăcere.

Mulțimea vuia, tot înghesuindu-se veselă pentru un loc mai bun. De pe trepte, Orisian putea vedea bine peste capetele oamenilor spațiul larg luminat de flăcări în care acrobații făceau tumbe.

Ei se rostogoleau pe caldarâm, azvârlind tăciuni aprinşi de la unul la altul. Cele două trunchiuri lungi pe care le văzuse el aduse de ei în castel fură duse în centrul curţii şi bărbaţii le ţinură în poziţie verticală în timp ce câte o femeie se căţăra repede, desculţă, pe fiecare din ele. În vârful trunchiurilor, femeile se tensionară o clipă, apoi săriră în gol în aceeaşi clipă, făcând schimb de locuri în mijlocul saltului. Trunchiurile se legănară violent când aterizară, dar se agăţară de ele cu uşurinţă, înclinându-se la auzul uralelor care se înălţară din mulţime.

Orisian îşi auzi tatăl scoţând un strigăt scurt de uimire.

– Frumos spectacol, nu? îi zbieră Kennet în ureche, strângându-l de umeri.

Orisian dădu din cap energic. Anyara, care era lângă el, îl privi şi zâmbi, iar el simţi o căldură în inimă. Era, în sfârşit, o sărbătoare a Naşterii iernii de care se putea bucura.

Torţe fură aruncate până la femeile din vârful trunchiurilor, care le aruncară de la una la alta cu o viteză nebunească. Atunci când terminară, lăsară tăciunii să cadă, pentru a fi prinşi de către oamenii de jos. Cum unii dintre cei căzuţi pe pământ se transformau într-un strălucitor val care se rostogolea, oamenii care susţineau trunchiurile le ridicară de pe pământ, susţinându-le toată greutatea cu mâinile împreunate. Cu feţele încordate de efort şi concentrare, se mutară prudent, pas cu pas, spre poartă.

– Ce fac? întrebă Inurian, venind lângă Orisian.

Idrin stătea pe umărul na'kyrimului, cu capul aplecat într-o parte, clipind către Orisian.

– Nu ştiu, spuse Orisian, cu ochii la spectacol.

– E ceva în neregulă, murmură Inurian.

Unul dintre acrobaţi ridica acum un butoi mare deasupra capului, cu faţa schimonosită din cauza efortului. Orisian îşi luă ochii de la el ca să se uite la Inurian.

– Ce? întrebă el.

– Nu ştiu... Nu mă pot concentra. E ceva cu oamenii ăştia... dar nu-mi dau seama ce.

Cioara zbură de pe umărul lui Inurian, o frântură de întuneric în urcare spre bolta neagră a nopții.

– O, nu-ți mai face griji, râse Anyara. Bucură-te de spectacol!

Inurian mormăi și clătină ușor din cap. Starea de spirit a lui Orisian se schimbă. Inurian putea simți textura gândurilor din capul unui om. În nimeni n-avea Orisian o încredere mai mare și, dacă na'kyrimul era tulburat, probabil că exista un motiv pentru asta.

Un cor de exclamații îl făcu să-și întoarcă privirea către acrobați. Făcu asta la timp ca să vadă cele două femei sărind de pe trunchiuri până pe meterezele de deasupra porții. Un străjer de acolo venise până la margine să vadă ce se întâmplă. Una din femei păru să se prăbușească peste el și căzură amândoi pe spate. Era o dovadă de neîndemânare nelalocul ei. Orisian se întoarse pe jumătate să îi spună ceva tatălui său.

Oamenii care ținuseră trunchiurile le dădură drumul brusc și acestea începură să se rostogolească, la început încet și apoi foarte repede, către spectatorii care strigau alarmați și încercau să se dea la o parte. Omul care ridicase butoiul în mijlocul curții scoase un strigăt puternic și-l aruncă jos. Acesta se sparse de caldarîm, împrăștiind aschii. Dintre doagele sparte se revărsară săbii scurte.

Doi dintre acrobați aruncară torțele aprinse în mulțime. Toată lumea striga, dar nu mai erau strigăte de bucurie, ci țipete de șoc.

– Ce-i asta? îl auzi Orisian pe tatăl său cu o voce nedumerită, derutată.

Trunchiurile se izbiră de pământ. O formă întunecată căzu din vârful porții, rostogolindu-se pe caldarâm. Era străjerul. Într-o licărire de torțe, Orisian zări unghiul nefiresc în care stătea gâtul acestuia și ochii lui deschiși, lipsiți de viață. Bărbații care ținuseră trunchiurile erau acum la poartă, ridicând drugul cel mare și trăgând de ea, ca s-o deschidă. Săbiile care fuseseră ascunse în butoi fură smulse de acrobați, bărbați și femei deopotrivă. Ei se întoarseră împotriva celor care cu câteva momente mai devreme îi aclamaseră. Într-o clipă, curtea se umplu de haos și de luptă.

La sunetul scârțâit al porții deschise, războinicii de dincolo de ziduri ieșiră din locul în care se ascundeau. Dădură năvală. În același moment, pe drumul pietruit dinspre oraș venea un călăreț: un tânăr care galopa, biciuindu-și calul.

– Treziți castelul! striga el. Treziți castelul! Oamenii pădurii atacă orașul! Un raid al Bufnițelor Albe!

Când tovarășii săi năvăliră prin poarta deschisă ca să se alăture luptei de dinăuntru, un bărbat se întoarse și se lăsă pe vine în întâmpinarea călărețului. Își duse mâna peste umăr și scoase încet sabia din teacă. Mesagerul se apropie fără să încetinească, încă strigând alarma. Cu o clipă înainte de a fi călcat în picioare, războinicul se dădu la o parte și-i tăie calului picioarele din față. Impactul îi zbură sabia din mâini, dar animalul necheză și se prăbuși, aruncându-și călărețul. Tânărul încercă să se ridice. În cădere, își rupsese brațul și nu reuși să-și susțină greutatea. Războinicul scoase un cuțit din cizmă și îi tăie omului gâtul. Ignoră tânguitul calului care se zbătea, își luă sabia și trecu prin poarta castelului, ținând lejer lama în mână.

Pretutindeni era un tumult. Oamenii care se adunaseră pentru sărbătoarea Nașterii iernii se împrăștiară, călcându-se în picioare în încercarea zadarnică de a se pune la adăpost. Acrobații li se alăturară războinicilor, care acum se revărsau prin poartă, și se năpustiră asupra mulțimii panicate. Nu le dădeau prea multă atenție locuitorilor orașului și slujitorilor de la castel, îndepărtându-i ca pe niște tufișuri care ar fi blocat un drum forestier. Ținta lor erau luptătorii de la castelul Kolglas.

Ici-colo, se ciocneau lamele în mulțime. Era o luptă inegală. Războinicii Lannis-Haig erau mai numeroși, dar erau nepregătiți și jumătate dintre ei erau cel puțin amețiți de băutură. Chiar și atunci când ajungeau să-și înfrunte inamicul era ca și cum s-ar fi luptat cu niște umbre. Invadatorii erau iuți ca gândul, fiecare lovitură de sabie împotriva lor nimerind doar aerul sau fiind parată cu o respingere ce se transforma apoi într-o împunsătură mortală.

Fără să-i vină a crede, Orisian văzu cum un războinic îl spintecă pe unul dintre scutierii tatălui său. Cămașa grea a omului fusese

sfârtecată în luptă şi acum atârna zdrenţuită. Sub broboanele de apă de mare ce acopereau încă acea spinare încordată, Orisian zări o formă întunecată şi ameninţătoare ce se întindea peste omoplaţi şi coloana vertebrală. Un tatuaj înfăţişând un corb cu aripile larg întinse. Orisian înlemni, înţelegând ce înseamnă asta.

În acelaşi moment, undeva în mulţime se auzi un strigăt care dădea glas gândului lui Orisian:

– Inkallimii! Inkallimii!

Tatăl lui Orisian trecu pe lângă el, coborând scara. Avea o sabie în mână şi o furie teribilă în ochi.

– Inkallimii, îl auzi Orisian spunând, în timp ce se aruncă în luptă şi dispăru din raza lui vizuală.

Inkallimii: corbii neamurilor Blood Gyre. Erau războinicii de elită ai Drumului Negru, care serveau cultul mai degrabă decât pe orice conte şi care aveau o reputaţie de temut. Orisian se scutură ca să-şi revină din şoc. Anyara era aproape de el, strângându-i braţul cu degete de fier şi privind cu groază la masacrul din faţa lor. Un grup de bărbaţi şi femei – negustori pe care Orisian îi ştia din piaţa de la Kolglas – o luară pe scări în sus, disperaţi să ajungă la refugiul din donjon. Năvăleau, uitând de Orisian şi Anyara.

– Staţi! strigă Orisian în zadar. El şi sora lui fură împinşi şi căzură împreună de pe scări. Aterizară grămadă, greutatea Anyarei trântindu-l pe Orisian de piatra din curte.

Privirea i se tulbură şi pieptul strivit îl împiedică să respire.

Undeva, departe, el auzi o voce, poate a lui Rothe, ridicându-se peste zgomotul luptei şi al terorii.

– Lannis! Lannis! Păzeşte-ţi stăpânul!

Apoi mâini puternice îl ridicară pe Orisian. El clipi şi îl privi în faţă pe Kylane.

– Sunteţi rănit? întrebă tânărul lui scutier.

Orisian clătină din cap. Încă nu putea respira.

– Anyara, strigă Kylane. Sunteţi rănită?

– Sunt bine, spuse ea, clătinându-se pe picioare. Sunt doar vânătăi.

Aerul umplu în mare grabă plămânii lui Orisian, iar el ameți când îl eliberă.

– Unde e tata? întrebă dintr-o răsuflare.

– Undeva în mulțime. Trebuie să vă ducem la adăpost, spuse Kylane. Sunteți înarmat?

Orisian îi arătă mâinile goale și Kylane îi puse un cuțit într-una din ele. Când simți plăselele armei în palmă, îi veni în minte o altă întrebare.

– Inurian, unde e Inurian? întrebă el.

– Nu știu, spuse Kylane. Lăsați-l acum. Doar voi doi contați.

Anyara încercă să strige un avertisment, dar cumva Kylane era deja în mișcare, ca reacție la o amenințare mai degrabă simțită decât auzită sau văzută. El se lăsă în jos și se răsuci, văzându-l pe războinicul Inkallim care venea spre ei, și îl lovi cu sabia peste genunchiul drept, retezându-i ligamentul. Omul căzu pe jumătate și Kylane îi înfipse sabia în gât. Scoase tăișul și se uită către Orisian și Anyara.

– Stați aproape de mine, în spatele meu. Vă vom ascunde în donjon.

Ei aprobară din cap.

Kylane îi conduse prin fața treptelor și groaza care cuprinsese castelul le inundă simțurile. Curtea era plină cu cadavre. Orășeni neînarmați zăceau morți alături de războinici.

Pe pavaj curgeau pârâuri întunecate de sânge. Aproape de dependințe, un grup de oameni Lannis era încercuit de Inkallimi. În poarta cea mare, cinci Inkallimi erau în picioare, unii privind impasibili la măcel, alții stând cu ochii pe drum. În stânga, în capătul cel mai îndepărtat al curții, era în desfășurare o luptă mult mai deschisă. Cu inima grea, Orisian îi văzu pe tatăl lui, pe Rothe și o jumătate de duzină de alți războinici luptând cu disperare pentru a ține la respect tot atâția Inkallimi. Se opri înlemnit. Unul dintre luptătorii Lannis căzuse, având genunchiul zdrobit. Kennet primi o lovitură năucitoare într-o parte a capului și se clătină, ca și cum ar fi băut prea mult. Instinctiv, Orisian traversă curtea, strângând mai tare mâna pe pumnal.

– Orisian, strigă disperat Kylane de la jumătatea scărilor. Staţi cu mine!

Dar era prea târziu. Mintea lui Orisian urla şi picioarele îi purtau trupul spre încăierare. Doi dintre Inkallimii care păzeau poarta – un bărbat şi o femeie – se desprinseră de camarazii lor şi alergară spre el. Orisian se opri, întorcându-se pe jumătate. Constată cu detaşare că nu mai putea ajunge nici la tatăl lui, nici la adăpostul oferit de donjon. Războinicii se apropiară de el. Strigătele de luptă se îndepărtau, şi el îşi auzea în adâncul urechilor doar bătăile inimii.

Kylane trecu în grabă pe lângă Orisian, ca să se pună între el şi năvalnicii Inkallimi. Scutierul reuşi să ridice sabia la timp pentru a bloca o primă lovitură. Impactul îi aruncă lama din mână, mult prea departe pentru a mai ajunge la ea cât să pareze loviturile femeii războinic pe flancul expus. El îşi puse braţul stâng în calea sabiei şi încasă toată puterea loviturii între încheietură şi cot. Lama aproape îi reteză braţul lui Kylane, făcând să apară o protuberanţă a osului, în timp ce mâna se rupse. El se târî la o parte. Tăie şi el, trăgând o mică brazdă roşie pe coapsa atacatoarei sale. Pe faţa ei nu se citi niciun semn că ar fi simţit lovitura. Îl urmă calmă pe Kylane, în timp ce el se clătina pe picioare şi, ţinând sabia cu ambele mâini, îi tăie capul scutierului cu o singură lovitură.

Orisian îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos şi el ţipă, repezindu-se înainte. O auzi pe Anyara strigând ceva la el din uşa donjonului. Se aruncă asupra Inkallimei care îl ucisese pe Kylane. Femeia îl înlătură cu o lovitură de cot. Orisian se rostogoli pe pământ. Simţi o bufnitură chiar în buric şi se învârti prin aer, ridicat de jos de vigoarea loviturii de picior. Vederea i se înceţoşă.

– El e băiatul? crezu el că o aude pe femeie întrebând.

Orisian se chinui să se ridice. Înţepătura pe care o simţea în coaste îl ţintuia jos. Vederea i se limpezi şi văzu o sabie ridicându-se.

Atunci veni Rothe. Marele scutier se repezi asupra lor. Cei doi Inkallimi se îndepărtară de Orisian, trăgându-se într-o parte. Gemând în agonie, Orisian se întinse şi îşi implântă adânc pumnalul într-un călcâi. Lama îi zbură din mână când războinicul dădu din

picior, luat prin surprindere. Fu îndeajuns cât să-l dezechilibreze pe Inkallim, iar fandarea bruscă a lui Rothe îl lăsă lat. Orisian întinse brațul după sabia omului căzut, încleștându-se de aceasta cu toată puterea disperării cuiva care se agață de o creangă într-o inundație. Rothe pară o lovitură de-a femeii, aplecându-i vârful sabiei. Avea un cuțit cu lamă lungă în mâna stângă și într-o clipită i-l înfipse de două ori până-n plăsele în stomac. Ea căzu. Chiar în timp ce Rothe se întorcea, celălalt Inkallim izbuti să scape din strânsoarea slabă a lui Orisian și se ridică într-un genunchi. Sabia lui Rothe aproape că reteză maxilarul omului din fața lui.

Rothe îl săltă pe Orisian în picioare. Războinica era încă în viață, chircindu-se și scoțând icnete ciudate în timp ce se ținea cu mâinile de pântece.

– Kylane... murmură Orisian.

Asta îi trimise valuri de foc în piept și el nu putu spune mai mult.

Rothe îl ignoră.

Sprijinindu-se de scutierul său, Orisian văzu că ușa donjonului era închisă. Nici urmă de Anyara. Privi în jur. Lupta era aproape terminată. O mână de oameni Lannis rămăseseră lângă barăci, împiedicându-se de morți în timp ce luptau cu disperare tăcută, zadarnică. La stânga, o armată de Inkallimi îi înconjurase pe Kennet și pe cei câțiva apărători cu care mai rămăsese, printre care și Inurian, lipit de peretele castelului. Rothe îl lăsase pe tatăl lui ca să vină la el, își dădu Orisian seama, fără să știe ce să creadă despre asta.

Privi spre poarta castelului, așteptând cu speranțe mici ca garnizoana din oraș să năvălească și să-i salveze.

Dacă ăsta nu era un coșmar, ar cam fi fost timpul s-o facă. Siluetele erau, într-adevăr, în mișcare pe sub poartă, venind de pe drumul pietruit, dar ei nu erau oameni Lannis. Erau alți Inkallimi, câțiva călări, și în fruntea lor un om al cărui aspect făcea ca scena să pară și mai ireală: un na'kyrim. Mult mai tânăr decât Inurian, mai înalt și mai suplu, dar, fără îndoială, copilul a două rase.

Apoi Rothe îl târî prin curte spre grajduri.

– Donjonul e închis, se răsti Rothe. Trebuie să te scoatem de aici.

– Tata... suspină Orisian.

Inkallimii veniră după ei. Rothe îl aruncă pe Orisian în grajduri. El se întinse printre paie, răsturnând o găleată cu apă. Nările i se umplură de mirosul locului și de cel de fum. Undeva se pornise un incendiu. Caii băteau din picioare și sforăiau. În paie era un corp mic, cu ochii negri în ochii lui Orisian: Bair. O parte a feței băiatului fusese tăiată, lăsând să se vadă osul. Orisian se luptă să se ridice în picioare, sprijinindu-se de crupa unui cal care se ridică, panicat.

Privind în curte, îl văzu pe Inurian doborât, lovit pe partea laterală a capului de mânerul unei săbii. Na'kyrimul nou-sosit venea călare, strigând:

– Ține-l în viață! Ăsta e al meu.

Ultimul scutier al lui Kennet păși în fața stăpânului său pentru a intercepta o lovitură de sabie și muri.

Kennet, strigând fără cuvinte, cu fața contorsionată de furie, mai tăie încă un Inkallim înainte de a fi copleșit și țintuit la zid. Fu ținut cu brațele apăsate pe piatră și i se luă sabia din mână. Lovea cu picioarele spre atacatori. Ei erau dincolo de raza lui de acțiune.

Orisian țâșni, conștient că nu are nicio armă, dar fără să-i pese. Drumul îi fu blocat de un cal care-i tăie calea. Rothe îl bătea zdravăn cu latul sabiei, împingându-i pe el și pe ceilalți cai afară din grajduri spre urmăritorii lor. Fără să se oprească, scutierul se roti apucându-l pe Orisian cu brațul liber și ducându-l înapoi în umbră.

Peste umărul scutierului său, îl văzu pe Kennet scuipând blesteme către răpitorii săi. Apoi unul dintre Inkallimi păși înainte și își implântă adânc cuțitul în pieptul lui Kennet. Orisian urlă. Raza vizuală îi fu micșorată de Rothe, care îl duse la poarta ascunsă în fundul grajdurilor.

El se luptă să scape din strânsoarea scutierului. Rothe rupse bara de la ușă și îl târî pe Orisian printr-un scurt tunel spre poarta exterioară.

Ieșiră pe malul mării, unde nu erau nici fum și nici lumină, iar aerul nopții era înspăimântător. Orisian se împiedică de pietre, alunecă și căzu. Se clătina pe picioare. Apoi Rothe îi fu alături

din nou, orientându-l spre dig și spre forma întunecată a bărcii lui Inurian.

– Nu! strigă Orisian. Trebuie să ne întoarcem!

Rothe îl aruncă voinicește în barcă și îi azvârli și sabia după el. Smulse funia de acostare și, cu efort, împinse barca de la debarcader.

Orisian se ridică, clătinându-se.

– Rothe, nu! strigă el.

Simți o bufnitură zdravănă pe partea lui. Puterea îi părăsi picioarele și căzu. Apucă mânerul cuțitului ce se implântase în el. Îl privi. Nu simțea nicio durere.

Pe stânci se vedeau siluete grăbite. Inkallimii se mișcau rapid, ca în plină zi.

Barca porni spre larg. Rothe sări înăuntru. Îngenunche lângă Orisian și vâsli cu o singură vâslă. Ieșiră cu ușurință de sub zidurile înalte ale castelului și ajunseră în largul golfului.

Orisian se întinse pe spate, cu senzația că lumea alunecă departe de el. Se uită în sus, la cerul pe care erau împrăștiate mii de steluțe reci. Apa de pe fundul bărcii îi uda ceafa. Putea simți sângele care-i curgea peste mâna cu care-și apăsa rana. Auzi valurile lovind prova ambarcațiunii. Îl auzi pe Rothe gâfâind. Și văzu chipul tatălui său.

Închise ochii.

Capitolul 2

Kyrininii

Cărturarii Huanini vă vor spune că toți Kyrininii sunt o entitate; că asemănarea lor îi unește și îi pune în opoziție cu tot ce e asemenea omenirii. Acești cărturari sunt orbi la ceea ce nu înțeleg. Când Zeul Plimbăreț, Zeul care a Râs, a pășit în lume și i-a zămislit pe Kyrinini, el n-a făcut un singur clan, ci mai multe. Huaninii și Kyrininii au ajuns să se măcelărească unii pe alții la mult timp după ce zeii au plecat din lumea lor; clanurile Kyrinine și-au vărsat sângele unul altuia încă de la începutul existenței lor.

Și puțini și-au scăldat sulițele mai des decât Bufnițele Albe și Vulpile.

Un prunc din clanul Bufnițelor Albe învață să urască Vulpile încă de la sânul maică-sii. Copilul Vulpii știe că Bufnițele Albe îi sunt dușmani înainte să poată exprima asta în cuvinte. La ceasul maximei splendori a clanurilor Kyrinine, înainte de Războiul Viciaților și înainte ca Tane, acel nemaipomenit oraș de vis, să cadă și să se scufunde sub Loviturile Anainilor, Vulpile și Bufnițele Albe nu au cunoscut pacea. Multe s-au schimbat la reașezarea lucrurilor ce a urmat după ce seminția lor a fost înfrântă de Huanini, dar cele două clanuri și-au păstrat ura unul față de celălalt, păzind-o cu strășnicie, așa cum își păzesc focurile mereu aprinse din taberele lor de iarnă. Dacă ești Vulpe înseamnă că Bufnițele Albe îți sunt vrăjmași, iar dacă ești Bufniță Albă înseamnă că ești vrăjmașul Vulpilor, de la prima până la ultima suflare. Nici piatra nu-i la fel de trainică precum vrajba dintre ei.

Din Istoriile Kyrininilor
De Adymnan din Heron

I

Armata își așezase tabăra într-o vale înaltă. O mare de o mie de corturi acoperea iarba, lăsând să se vadă doar petice de stâncă ici-colo. Sute de cai de luptă erau legați pe panta lină a vârfurilor din jur. Soarele strălucea deasupra văii. Vulturii și corbii pluteau în derivă în razele sale, în timp ce vegheau invazia de pe vasta întindere muntoasă.

Gryvan oc Haig stătea în fața celui mai mare dintre corturi. Era strălucitor în hainele lui cele mai frumoase: mantia roșu-carmin a Contelui Conților, cu o platoșă dintr-un metal strălucitor pe sub ea, o teacă bătută cu pietre prețioase pe o parte și lanțul de aur primit de la străbunicul lui, la gât. Mâinile i se odihneau pe mânerul sabiei. Vârful lamei împungea pământul la picioarele lui, ca și cum voia să arate că pământul însuși i se supunea. Kale și alții din Scutul Marelui Conte stăteau de ambele părți. Sute de războinici se adunaseră în fața lor într-un imens semicerc. Igryn oc Dargannan-Haig era îngenuncheat în fața lui Gryvan. Contele învins fusese țintuit de un trunchi de copac, cu încheieturile mâinilor legate de sfori groase. În locul acela pielea îi fusese smulsă. O altă sfoară îi ținea gâtul, dar mai lejer.

Gryvan își privi prizonierul cu o satisfacție fățișă.

– Unde ți-e mândria acum, Igryn? întrebă el.

Igryn nu dădu niciun răspuns. Capul îi atârna.

– Legat fedeleș ca un hoț oarecare, îl batjocori Gryvan. O soartă potrivită pentru un trădător, nu crezi? Pentru un câine necredincios? Pentru cineva care știe mai puține despre datorie decât ultimul dintre oamenii liberi?

Se auziră strigăte de aprobare și batjocură din rândurile armatei adunate. Gryvan potoli vocile ridicând o mână și se uită în jur la războinicii înghesuiți înaintea lui. Îi cuprinse cu privirea și îi lăsă să vadă în ochii lui că era unul de-al lor.

– Vedeți cum a ajuns dușmanul vostru, strigă el. Vedeți roadele aroganței lui. E doborât de puterea armelor voastre!

La asta, izbucniră urale entuziaste.

– Ridică-i capul, îi zise Gryvan lui Kale.

Kale făcu un pas în faţă şi îl înşfăcă pe Igryn de coama-i roşcată, trăgându-i capul pe spate pentru a-l sili să dea ochii cu Contele Conţilor. Avea barba murdară şi încâlcită din cauza sângelui închegat. O rană recentă se întindea de la tâmplă la falcă, zdrenţuită şi înroşită pe margini.

– Familia ta a venit la bunicul meu să-i cerşească ajutorul împotriva armatelor din Dornach, pe vremea când nu eraţi decât nişte piraţi şi tâlhari, spuse Gryvan. Preţul ajutorului – de a te înălţa la rangul de Conte, de a transforma măruntul fief de bandiţi într-un neam Blood – a fost angajamentul de loialitate faţă de Haig şi Vaymouth. Oameni mai buni decât tine, din neamurile Blood şi cu o istorie îndelungată, au onorat acest angajament, cu mult înainte ca al tău să fi fost chiar şi un vis. Cu toate acestea, l-ai încălcat şi l-ai aruncat ca pe un şal. Ai păstrat pentru tine dijmele care mi se cuveneau, ai oferit adăpost pentru piraţi şi mi-ai luat prizonier ambasadorul. Mai rău, aflăm acum că ţi-ai uitat şi propria demnitate, cumpărând oameni din Dornach pentru a servi în armatele tale împotriva mea. Ai ceva de spus în apărarea ta, Igryn? Nu ţi-e chiar deloc ruşine?

Contele prizonier îşi depărtă buzele într-un zâmbet crud. Avea sânge în gură.

– Nimic, spuse el.

Dacă Gryvan era dezamăgit, n-o arătă.

– Foarte bine. E drum lung înapoi spre Vaymouth.

Poate îţi va reveni graiul până ajungem acolo. Apoi putem discuta despre cine ar putea fi un înlocuitor potrivit pentru tine, în calitate de conte al acestor meleaguri nelegiuite.

Marele Conte ridică sabia şi o băgă înapoi în teaca ornamentată, întorcându-i spatele celui îngenunchеat. Kale îşi scoase mâinile din părul omului, şi capul lui Igryn căzu înainte în timp ce el se balansă pe genunchi.

Gryvan îl chemă pe Kale la el. Vorbi încet, numai pentru căpetenia scutierilor săi.

– Nu vreau să moară. Va fi mai de folos ca amintire vie pentru aceia care cârtesc împotriva mea. Gândul că Igryn va putrezi într-o temniță ar putea să-i facă să înceteze, cel puțin pentru un timp. Dar chiar și un prizonier poate fi incomod dacă revendică tronul, așa că trebuie să trăiască, însă fără a conduce. Regii știau cum merg aceste lucruri. Mila lor a făcut treabă bună în trecut. E timpul să reînnoim această tradiție. Ocupă-te de asta diseară.

În timp ce Igryn oc Dargannan-Haig era târât departe, starea de spirit a mulțimilor dispersate dădu în clocot. Taim Narran își ținea ochii în jos, în timp ce se strecura prin mulțime. Nu voia să întâlnească privirea vreunui războinic Haig aflat în jubilație și să fie obligat să arate niște sentimente pe care nu le împărtășea. Venise să vadă umilirea contelui capturat doar pentru că trebuia să asiste la momentul pentru care atât de mulți dintre oamenii lui muriseră. Acum nu-și dorea decât singurătatea din cortul său. Neputând obține asta, dacă tot trebuia să aibă companie, măcar să fie a camarazilor săi care supraviețuiseră.

Oamenii Lannis fuseseră campați la marginea armatei reunite, păstrându-se la o distanță precaută de mult mai numeroasele grupuri de războinici Haig, Ayth și Taral, care formau cea mai mare parte a forței lui Gryvan. Trecând pe lângă un șir de căruțe mari, Taim fu întrerupt din reverie de o voce familiară, mânioasă. Își ridică privirea, pentru a-l vedea pe Roaric nan Kilkry-Haig certându-l pe conducătorul convoiului de căruțe. Fiul contelui Kilkry striga, cu fața roșie de furie. Ținta nemulțumirii lui își păstra calmul impasibil și nu dădea niciun semn evident că ar fi fost intimidat de statutul lui Roaric.

Taim oftă. Reputația clanurilor Kilkiry și Lannis Blood părea să scadă pe zi ce trece.

Sărmanul Roaric înțelegea și el asta, însă singura lui reacție la nervii și durerea pe care această informație le generase fusese să devină tot mai înverșunat și mai țâfnos. Asta nu era de bun augur pentru viitor.

– Roaric, spuse Taim liniştit, lăsând mâna pe braţul mai tânărului bărbat.

Roaric se răsuci şi fu cât pe ce să se dezlănţuie şi mai abitir. De cum îl recunoscu pe Taim, se stăpâni însă şi răsuflă lung şi adânc.

– Scuză-mă, murmură el. Am crezut că eşti unul dintre lacheii lui Gryvan.

– Vino cu mine, spuse Taim. Am vin şi carne de vită bine sărată. Eşti bine-venit să le împărţim.

Cu o privire acidă aruncată peste umăr, Roaric se lăsă luat de-acolo. Roşeaţa din obraji îi păli treptat.

– Ştiu că nu fac bine, spuse el, anticipând o mustrare din partea lui Taim. Dar ne-au tratat cu atâta dispreţ! Omul ăsta a tăiat aprovizionarea cu alimente pentru răniţii mei. El spune că toată lumea e tratată la fel, dar n-am văzut să flămânzească niciun om din clanul lui Haig.

– Îţi pot oferi eu nişte provizii, spuse Taim liniştit. Le-am strâns pentru drumul spre casă.

– N-am cerut asta, răspunse Roaric.

– Ştiu, dar e o ofertă cinstită. Lannis şi Kilkry se ajută la nevoie, îţi aminteşti?

– Mulţumesc.

Mergeau pe drum în tăcere. Un mic grup de oameni se adunase în jurul a doi bărbaţi care se rostogoleau pe iarbă, cărându-şi pumni unul altuia. Cum combatanţii se dădeau în toate părţile, Roaric şi Taim fură nevoiţi să treacă pe lângă ei. Mulţimea de spectatori aclama şi cerea un efort mai mare, poate şi un pic de sânge.

– Cel puţin s-a terminat, murmură Taim. Nu vor mai fi lupte acum că Igryn a fost prins.

– Aşa e, aprobă Roaric.

Se uită aproape speriat la Taim.

– Am pierdut mai mult de o mie dintre oamenii tatălui meu.

– Nu i-ai pierdut tu, mai degrabă ţi-au fost luaţi.

– Totuşi, mi-e ruşine. Trebuia să fi făcut mai mult. Tatăl meu va fi îngrozit să vadă cât de puţini dintre noi se întorc.

Poate dacă l-ar fi trimis pe Gerain în locul meu...

– Lheanor te-a ales pe tine să conduci, nu pe fratele tău, îl întrerupse Taim. Nu te va învinui pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat și nici tu n-ar trebui să te învinovățești. Și, dacă moștenitorul Blood fi fost aici, în locul tău, rezultatul ar fi fost același. Ar fi avut grijă Gryvan de asta.

– O, știu! În sufletul meu, știu asta. Dar în ce stare jalnică ne găsim! Familia mea a fost de mari conți, iar acum iată-ne la cheremul lui Gryvan oc Haig. Ne închinăm și ne târâm, alergăm înainte și înapoi la comanda lui. O sută cincizeci de ani i-am condus pe Adevărații Blood. Când a apărut Drumul Negru, i s-au împotrivit conții Kilkry; când Gyre a amenințat că va dezbina totul, noi a trebuit să păstrăm toate neamurile Blood împreună. Lannis ne apără hotarele împotriva lor de mai bine de un secol, Taim. Și îi pasă lui Gryvan de toate astea? Deloc! Haig conduce acum și asta e tot ce contează pentru el.

– Roaric...

Taim dădu să îl liniștească.

– Știi că e adevărat. Ayth și Taral sunt atât de strâns legați de Haig, încât cu greu merită să mai fie numiți Blood. Acum Dargannan este înfrânt, și Gryvan e cu ochii pe noi. Se va proclama Rege într-o zi, iar, dacă nu el, atunci unul dintre fiii săi. Vei vedea.

– Nu știu ce se va întâmpla în viitor. Azi îmi pasă, și asta ar trebui să-ți pese și ție, să-mi duc oamenii care mi-au mai rămas pe la casele lor. Lasă-i pe Croesan și pe Lheanor să decidă ce se întâmplă apoi. A venit iarna, Roaric! Du-ți oamenii înapoi la căldura focului, a paturilor și a soțiilor iubitoare. Vei avea suficient timp după aceea să fii furios.

Roaric nu părea convins pe deplin, dar tăcu supus. Taim fu tentat să-și pună brațul în jurul umerilor lui. O fi fost el fiu de conte, dar era ceva copilăresc în furia și mândria rănită a lui Roaric.

Odată cu căderea nopții, valea începu să înghețe. Aerul era tăios ca un cristal. În ciuda frigului amarnic, în mare parte din tabără era sărbătoare. Adunați în jurul luminii focurilor, grupuri mici de

oameni uitaseră de oboseala picioarelor şi cântau, strigau şi beau pe săturate. Ici-colo printre războinici dansau femei care veniseră în urma armatei tot drumul de la Vaymouth. Câinii hoinăreau de la foc la foc şi de la grup la grup, lătrând şi fugărindu-se prin mulţimea de picioare. Deşi era devreme, deja pe pământ erau bărbaţi care se îndepărtaseră de foc şi căzuseră pradă vinului. Noaptea îngheţată putea pretinde astfel încă vreo câteva vieţi dintre cele cruţate de luptele din ultimele săptămâni.

Taim Narran îşi făcu loc prin această scenă haotică. Respinse încercările mulţimilor zgomotoase de a-l ademeni şi dădu deoparte burdufurile cu vin care i se ofereau. Era familiarizat cu astfel de scene. Tânăr fiind, agitat şi încântat de gustul primei sale lupte, fusese la Tanwrye în zilele pline de excese care urmaseră victoriei asupra clanului Horin-Gyre Blood în Valea Pietrelor. Nu fusese cea mai impresionantă luptă: câteva mii de invadatori, lipsiţi de sprijinul altor Gyre Blood. Totuşi, fusese ameţitoare. Lannis Blood se împotriviseră duşmanilor lor vechi, schimbând lovituri cu ei şi ieşind triumfători.

Cu toate acestea, în seara asta nu era nici bucuros, nici entuziasmat. Simţea doar o vagă uşurare că era încă în viaţă şi imaginea deformată a acestei uşurări: se credea vinovat că e în viaţă când atât de mulţi dintre oamenii pe care-i adusese aici nu mai erau. Sufletul îi era la fel de istovit ca oasele.

Veni la cortul lui Gryvan oc Haig şi aşteptă până când unul dintre străjeri îi dădu permisiunea să treacă. Cum stătea acolo, foindu-se de pe un picior pe altul, în efortul de a-şi abate atenţia de la frigul pătrunzător, se simţi spionat. Kale stătea la mică distanţă de el, pe jumătate ascuns în umbra cortului, privindu-l impasibil. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Taim îşi mută primul privirea.

– Ai venit să cerşeşti resturi de la masa mare? întrebă Kale moale.

Taim se încordă. Cuvintele omului şi încărcătura lor disprețuitoare îi aprinseră mânia în piept. Se crezuse stăpân pe sentimentele sale, dar fu surprins să le vadă strecurându-se printre gratiile cuştii.

– Ai grijă, Narran, îl auzi pe Kale spunând, ca și cum omul ar fi putut citi în mintea lui. Se spune că ești cel mai bun luptător cu sabia de pe valea râului Glas, dar acum joci într-un joc mai mare.

Un alt val de ură îl năpădi pe Taim și, fără să vrea, se trezi cu degetele pe mânerul sabiei. Dar, când ridică privirea, nesigur de ce avea să se întâmple în continuare sau de ce ar fi vrut el să se întâmple, Kale plecase.

Între timp, ajuns în sfârșit înaintea Marelui Conte, Taim avu surpriza să găsească un gol mare în interiorul lui. Se așteptase să trebuiască să se lupte să-și stăpânească furia, să-și înghită cuvintele pe care voia să i le spună acestui om. Cu toate acestea, era doar obosit, ca și cum scurta confruntare cu Kale l-ar fi stors de ultimele rezerve de pasiune, și așa insuficiente. Într-un fel, era recunoscător pentru asta. Îl sfătuise pe Roaric nan Kilkry-Haig să-și ascundă furia și știa că și el trebuie să urmeze acest sfat.

Gryvan oc Haig se lăfăia pe niște perne mari, care fuseseră așezate în fața tronului.

Înfuleca alene dintr-un picior de oaie, cu un pocal de aur în cealaltă mână, în timp ce se uita cum dansează o fată pe jumătate dezbrăcată, care se agita și se unduia în centrul cortului. În spatele Contelui Conților, flancând tronul gol, muzicienii cântau o melodie sinuoasă din liră și fluiere. Ei purtau cămăși vaporoase de damasc alb, în genul animatorilor care-i slujeau pe prinții-negustori din Tal Dyre.

Zece sau cincisprezece persoane erau împrăștiate în jurul covorului pe care dansa fata: căpitani din armatele Haig Blood, funcționari de la curtea lui Gryvan și războinici Taral-Haig și Ayth-Haig. Fiecare avea înainte câte un platou de argint cu carne, pâine și fructe. Nici urmă de Roaric.

Nici Kilkry, nici Lannis Blood nu fuseseră invitați la această adunare.

Gryvan își desprinse pentru un moment privirea de la dansatoare și flutură bucata de carne zdrențuită în direcția lui Taim.

– Căpitane de Lannis-Haig, strigă el, acoperind sunetul muzicii. Alătură-te nouă!

Taim clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, Domnia Voastră, zise el trăgându-se într-o parte, fiindcă dansatoarea se interpusese între el și Contele Conților.

Gryvan îi făcu semn fetei.

– Gata! puse el punct. Destul!

Muzicienii tăcură de-ndată. Dansatoarea se dădu la o parte și se ghemui. Taim merse înainte, fără să se gândească la nimic, parcă mânat de golul lăsat de ea. Covorul de sub picioarele lui avea un model bogat, cu ghirlande de flori și frunze. Era o priveliște ciudată, nelalocul ei aici, în munții sălbatici ai Dargannan-Haigului.

– Nu bei ceva cu noi? întrebă Marele Conte.

– Iertați-mă, Domnia Voastră, dar am venit doar să vă vorbesc. Nu știam că aveți oaspeți.

– Ha! râse Gryvan, lăsând jos mâncarea și ștergându-și degetele pe una dintre perne. Sigur că am oaspeți! Ce altceva poți să faci într-o astfel de noapte?

– Desigur, zise Taim. Se simțea incomod sub atât de multe priviri atente. Știa că n-avea niciun prieten aici. Greșise venind, dar gândirea lui nu mai era chiar atât de clară după măcelul de la fortul An Caman. Companiile Lannis și Kilkry înfrânseseră rezistența în cele din urmă, cu costul a peste două sute de vieți. Ceea ce urmase – masacrul metodic al fiecărui prizonier luat – păruse la fel de inutil. Cu atât mai mult cu cât peste doar câteva zile fusese capturat Igryn.

Contele cândva puternic al clanului Dargannan Blood fusese încolțit într-o cocioabă părăsită de ciobani, cu doar o mână de războinici înfometați și istoviți rămași din Scutul său.

– Păi, zise Gryvan, dacă nu vrei să ni te alături, va trebui să-mi spui ce ai de spus.

– Domnule... începu Taim.

Un geamăt ascuțit îl întrerupse. În spatele cercului de căpitani și curteni petrecăreți, chircit pe o saltea de paie ca un copil speriat din somn, era Igryn oc Dargannan-Haig. Stătea cu spatele la Taim

și cu genunchii strânși la piept. Chiar și așa, Taim îi putea vedea bandajul murdar de la cap. În timp ce el privea, umerii contelui învins se scuturară și un fior trecu prin corpul lui mare.

Gryvan se uită la prizonierul lui.

– Ah, da, zise el ușor. Cum vezi, până și Igryn, prietenul nostru neascultător, ni s-a alăturat în această seară.

– Nu pare să se simtă bine, murmură Taim.

Știa ce avea în fața ochilor. Ceea ce cu mult timp în urmă fusese numită Mila Regilor: soarta domnilor care râvniseră la tron, dar nu-l obținuseră.

– Din păcate, așa e, zise Gryvan. A fost despărțit de ochii lui, ca să poată reflecta mai bine la nesăbuința lui. Spune-mi ce vrei, Narran!

Tonul vocii Marelui Conte îi atrase atenția lui Taim. Își drese glasul.

– Aș dori să-mi iau oamenii de-aici, domnule. Mâine-dimineață.

Gryvan ridică din sprâncene.

– Plecăm în două zile. Știți asta. Chiar astăzi am trimis călăreți la Vaymouth, să pregătească o primire triumfală pentru noi toți.

O tăcere absolută se așternu în încăpere. Oaspeții Marelui Conte priveau cu atenție concentrată. Taim simți cum i se înfierbântă fața.

– Oamenilor mei le e dor de casă, Domnia Voastră. Au neveste la care să se întoarcă. Și eu la fel. A venit sărbătoarea de Nașterea iernii și e un drum de o lună. Mai mult chiar, cu răniții și bolnavii pe care îi avem cu noi. Vremea în Kilkry și Lannis se înrăutățește cu fiecare zi cu care întârziem.

– Dar cum rămâne cu sărbătoarea de aici? întrebă Gryvan aparent îngrijorat. Nu merită și oamenii tăi șansa să se odihnească și să marcheze izbânda la care au contribuit?

Cuvintele îl înțepară pe Taim, care simți, în sfârșit, o ușoară urmă a furiei pe care i-o trezise Kale.

– Nici ei, nici eu nu avem inimă pentru așa ceva, zise el.

Marele Conte îl privi câteva secunde. Părea pe punctul de a spune ceva. În schimb, se relaxă brusc pe pernele lui voluminoase.

– Ei, ce mai contează? Du-te, dacă trebuie. Ia-ţi oamenii. Eu nu te împiedic.

Taim îşi regăsi suflul, cu o uşurare pe care se lupta s-o ascundă. Făcu o plecăciune în faţa Contelui Conţilor şi se retrase.

– Mulţumesc, Domnia Voastră. Vom pleca înainte de ivirea zorilor.

Se întoarse pentru a ridica clapa cortului.

– Narran, zise liniştit Marele Conte în spatele lui.

Taim se opri, pe jumătate ieşit în noapte şi simţindu-i aerul rece, şi se uită înapoi. Gryvan îl privea cu ochii mijiţi.

– Câţi oameni se vor întoarce cu tine la Anduran?

– Opt sute, dacă-i socotim şi pe cei care totuşi pot muri, zise Taim cu voce plată.

Gryvan dădu din cap gânditor, fără să-l scape pe Taim din ochi.

– Spune-i lui Croesan că am întrebat, da? fu tot ce mai zise.

II

În momentul în care chila bărcii ajunse pe pietre, se zdruncină şi se opri, Orisian nu putu să se ridice. Cămaşa i se lipise însângerată de piele. Îşi simţea capul greu, ca şi cum inima i-ar fi bătut acolo, mai degrabă decât în piept, şi nu putea respira fără ca asta să trimită ace dureroase prin tot corpul. Tuşi chinuitor şi simţi un lichid gros bolborosindu-i în interior. Îl auzi pe Rothe sărind din barcă, cizmele lui lovind plaja pietroasă.

– Trebuie să ne ţinem departe de mal, zise Rothe.

Orisian încercă să spună că nu se poate mişca. Numai un murmur vag veni de pe buzele lui. Le simţea uscate şi gata să se rupă. Îşi trecu limba peste ele, dar constată că era prea deshidratat. Apoi Rothe îl luă de talie şi îl ridică din barcă. Orisian scoase un strigăt de durere.

– Iertaţi-mă, îl auzi pe Rothe şoptind.

Orisian nu vedea nimic acum, cu excepția unur pete neclare, care se atenuau și se scurgeau în afara razei vederii sale, în ritmul bătăilor inimii.

– Nu mai văd, cârâi el în întuneric.

Rothe nu răspunse. Se mișcau, dar în afară de asta Orisian nu știa nimic altceva. Coastele îi erau calde și umede, deși o senzație de amorțeală rece i se insinuase în mâini.

– Stați cu mine, auzi pe cineva, foarte departe, spunând cu disperare. Stați cu mine, Orisian!

Apoi fu întins pe o parte pe o suprafață moale, elastică. Pentru o clipă, vederea i se limpezi. Copacii se arcuiau peste el, îndoindu-se în noapte, ca și cum ar fi vrut să-i atingă fața cu ramurile lor. S-ar fi răsucit dacă i-ar mai fi rămas vreun strop de putere. Se auzi un sunet ciudat, aspru, care după o clipă sau două îi aminti de lătratul unei vulpi.

– O vulpe, murmură el, venindu-i să râdă.

O umbră plană deasupra lui. Era Rothe, aplecându-se deasupra lui.

– Ce e? zise omul.

Apoi Rothe sări într-o parte. Orisian auzi o răsuflare, un sunet oftat, ca și cum vântul alerga prin iarba înaltă, și simți impactul a ceva greu lovind pământul. Niște siluete săriră peste el: umbre palide care păreau ieșite din pământ. „Fantome", crezu el.

Ultimul lucru pe care îl simți înainte să leșine fură mai multe mâini pe el, care îl ridicau.

* * *

Febra lăsase unghere întunecate în mintea Anyarei. Acum, după cinci ani, amintirea halucinantelor sale vise de pe patul de suferință nu mai era tot atât de vie cum fusese în primele săptămâni de recuperare. Totuși, uneori, seara târziu, încă o mai cuprindea teama bruscă de a adormi: teama că se putea să nu se mai trezească, teama că se putea pierde pentru totdeauna la acel aprig hotar în care toate visele sunt coșmaruri. Nu-și închipuise niciodată că acest delir febril

avea s-o urmărească și când era trează. În noaptea sărbătorii de Nașterea iernii, așa ceva plutea în aer.

Căzuse atunci când Kylane o aruncase prin ușa deschisă a donjonului. Își recăpătase echilibrul, la timp pentru a-l vedea interpunându-se între Orisian și Inkallimi și la timp să-l vadă decapitat. Un strigăt sugrumat îi murise în gât, în timp ce fusese trasă din ușă de către un negustor voinic. Acesta trântise ușa și o blocase. Strigătele și conflictul armat se auzeau prin ușa de lemn.

– Ascundeți-vă! Trebuie să ne ascundem! strigase negustorul.

Un mic grup de orășeni îngroziți – cei suficient de norocoși cât să ajungă la ușă – se înghesuiau la baza scărilor. Negustorul se întorsese spre ei, fluturând brațele ca și când ar fi fost o turmă de oi.

– La etaj! strigase el.

Porniseră să escaladeze scările de piatră. Negustorul o apucase pe Anyara, trăgând-o după el.

Ea văzuse în ochii lui ceva între teroare și furie și îi fusese frică. Instinctiv, se desprinsese din strânsoarea lui și țâșnise spre sala de petreceri.

Era goală. Când începuseră luptele, servitorii se împrăștiaseră la bucătarii sau în alte părți care credeau ei că le oferă adăpost. Focul încă ardea. Mesele erau pline de bucate: hălci de carne pe jumătate mâncate, bucăți de pâine împrăștiate și ici-colo câte o halbă răsturnată în graba de a ieși și a vedea spectacolul.

Se oprise, reținută de nepotrivirea dintre această scenă de sărbătoare întreruptă și violentul tumult pe care îl auzea afară.

O bătaie în ușa donjonului o speriase. În primul moment, crezuse că e altcineva care caută refugiu și se întorsese. Apoi auzise un glas aspru strigând cu un accent abia înțeles de ea și un fior de teamă o furnicase pe spate.

„Ușa blocată e rezistentă, își spusese ea. Va ține un timp." Trebuia să găsească un colț întunecat să se ascundă până când ar fi fost în siguranță să iasă. Își înăbușise mica voce interioară care se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar mai fi putut să iasă niciodată în siguranță. Și totuși, nu se putea ascunde ca un copil. Nevoia de a

vedea, de a ști ce se întâmplă o rodea. Tatăl ei era acolo. Și Orisian. Printre strigăte și sunete de săbii care se loveau una de alta.

Se uitase la ferestrele înalte ale sălii. Erau sus, dar, dacă ar fi pus o bancă dedesubt și s-ar fi întins, ar fi putut să vadă în curte. Încruntându-se concentrată, luase cea mai apropiată bancă și o trăsese.

Fereastra explodase atunci spre interior, ca lovită de o piatră mare. Cioburi de sticlă se răspândiseră în sală, formând un nor strălucitor ce aureola figura întunecată care zbura prin aer. Anyara sărise înapoi.

Banca îi căzuse din mâini. Inkallimul aterizase pe una dintre mesele mari, făcând ca platourile și cupele să alunece pe pardoseală. El se ghemuise ca un animal, echilibrat pe vârfurile picioarelor, în timp ce se uita în jur. Pe antebrațele lui goale era sânge. Cioburile de sticlă îi pătrunseseră în carne. Își fixase ochii asupra Anyarei. Ea se încordase, gata s-o ia la fugă.

Atunci o a doua siluetă masivă trecuse într-o clipă prin fereastră și sărise în sală.

Primul războinic țâșnise în clipa de neatenție a Anyarei. Ea se întorsese pe călcâie și se îndreptase spre ușă. După câțiva pași, primise o lovitură în spate care o aruncase înainte. Picioarele îi părăsiseră pământul și ea zburase spre vasul cu jăratic de lângă ușă. Impactul trecuse prin ea, făcându-i umerii să vibreze. Amețită, simțise o căldură puternică învăluind-o când vasul cu jăratic se răsturnase. Se rostogolise, împrăștiind jarul fierbinte de pe spate. Vederea îi filase, dar simțise umbra Inkallimului crescând deasupra ei. Lumina galbenă părea să provină de la flăcările reflectate în lama sabiei lui. Ea dăduse din picioare. El se trăsese înapoi, evitând-o cu ușurință. Înainte să se poată mișca din nou, simțise vârful sabiei apăsându-i pieptul și o mână puternică o prinsese de păr, strecurându-se până la rădăcini. Îi ridicase capul și apoi o pocnise o dată, fulgerător, de pardoseala de piatră. Ea simțise o explozie umedă de sânge pe partea din spate a scalpului.

– Potolește-te! șuierase Inkallimul.

– Dă-mi drumul! strigase ea.

Apoi fusese ridicată, cu brațele imobilizate la spate. Nările i se umpluseră cu miros de ars, de sânge, de sudoare. Cel de-al doilea Inkallim venise înaintea ei și îi prinsese fața între mâini. Îi întorsese capul dintr-o parte în alta, examinând-o. Mormăise și zisese ceva ce Anyara nu înțelesese. Cel care o prinsese rămăsese impasibil la zbaterile ei. Cei doi bărbați schimbaseră aproape șoptit ceva mai multe cuvinte, apoi o împinseseră spre ușa donjonului. Verificaseră scările. Umbrele erau nemișcate. Al doilea războinic ridicase drugul de la ușă și Inkallimii năvăliseră în clădire. Se repeziseră pe scări, cu chef de măcel în ochii sumbri și cu lamele deja însângerate.

Anyara fusese aruncată afară, în curte. Se rostogolise pe scări și se lungise pe pavaj, temându-se că, dacă o să-și miște corpul, nu se va mai putea ține pe picioare. Cineva o apucase și o obligase să stea pe picioare. Ea își mijise ochii din cauza strălucirii flăcărilor care cuprinseseră grajdurile. Prin toată curtea castelului erau împrăștiate corpuri. Bălți de sânge străluceau întunecat, însuflețite de reflexia incendiilor.

Fumul făcea vălătuci între zidurile castelului. Puținii cai fuseseră scoși din staulele lor, iar Inkallimii se chinuiau să-i strunească. Animalele tropăiau și loveau cu copita, fugind de incendiu, aruncând umbre sălbatice. La poalele celui mai îndepărat zid se formase o movilită de cadavre. Încovoiat în mijlocul acesteia, căzut în genunchi, era tatăl ei. Privindu-l, ei i se păruse că se scufundă, alunecând spre pământ.

– Tată! strigase ea, iar mâinile care o țineau de braț își încleștaseră strânsoarea, rănind-o.

Un grup de Inkallimi venise spre ea, blocându-i vederea. Îl târau de mâini pe Inurian. Cu ei era și un na'kyrim slab, pe care Anyara nu-l mai văzuse până atunci.

Ea dădea din picioare și se zbătea. Inurian își ridicase privirea. Sângele îi șiroia din rana de la cap și nu se putea ține pe picioare.

– Anyara, zisese el.

– Taci! se răstise celălalt na'kyrim.

Îi aruncaseră pe Inurian și pe Anyara pe cai. Inkallimii ieșiseră încă o dată din donjon, mișcându-se cu scop, dar fără grabă. Anyara se uitase la ferestre. Toate erau întunecate. Ea și Inurian fuseseră legați și aruncați pe gâtul celor doi cai, în timp ce războinicii ședeau în șei în spatele lor. O rafală de vânt adusese scântei și fum în jurul curții, arzându-i ochii. Calul se lăsase într-o parte și aproape o făcuse să alunece. O mână fermă o ținuse în loc.

În câteva momente, Inkallimii se adunaseră. Erau mai puțini decât fuseseră la începutul luptei, dar nu cu mult. Una dintre femei strigase comenzi scurte, pe care Anyara nu le putea deslușI. O jumătate de duzină de Inkallimi urcase pe alți cai și îi conduseseră prin poartă. Restul alergaseră în formație restrânsă alături de animalele care-i purtau pe Inurian și Anyara.

Cum ajunseseră pe drumul pietruit, Anyara simțise briza mării pe față. Se străduise să-și ridice capul, dar se bălăngănea în trapul calului, iar tensiunea din gâtul ei era prea mare.

Totuși, zărise orașul în față. Era luminat puternic, nu doar de torțele și focurile în aer liber ale sărbătorii de Nașterea iernii, ci și de incendii puternice. Casele ardeau. Dincolo de tropăitul copitelor calului pe drumul pietruit care se întrezărea, la urechile ei ajunsese și sunetul țipetelor și al strigătelor.

În oraș se purta o luptă.

Pe malul mării se auzeau strigăte haotice, de oameni care plonjau, de săbii lovindu-se. Inkallimii merseseră susținut, tropăind pe strada îngustă dinspre piață, lovindu-l pe orice locuitor al orașului care le stătea în cale. Câțiva din garnizoana orașului, atrași de sunetul de luptă din castel și de vaga priveliște de fum ridicată dinspre metereze, veniseră până la drumul pietruit.

Erau prea puțini și prea nepregătiți pentru a le ține piept Inkallimilor. Chiar și așa, se gândise Anyara, grupul de călăreți urma să intre în piață dintr-o clipă-n alta, urmând a fi înconjurat și căsăpit. Dar cotiseră pe o stradă lăturalnică. Unii dintre Inkallimi se desprinseseră pentru a împiedica urmărirea și ea auzise țipete și zgomot de săbii.

Se întunecase cât se depărtaseră din centrul Kolglasului, apoi trecuseră pe lângă o casă în flăcări, iar Anyara simţise valuri de căldură învăluind-o şi fumul iritându-i plămânii.

Îşi întorsese privirea. Când se uitase din nou, ajunseseră la marginea oraşului, ieşind pe drumul principal care ducea spre sud, de-a lungul coastei. Fără ca ea să fi detectat vreun semnal, banda de războinici ieşise de pe potecă şi se înfundase în pădurea întunecată.

Luminişurile pădurii erau deschise, curăţate de tufişuri de către orăşeni. Cum intraseră, se apropiaseră de pădurea sălbatică. Nuielele şi ramuri îi zgâriaseră obrajii Anyarei. Ea îşi lipise faţa de gâtul calului, simţindu-i muşchii masivi jucându-i ritmic sub piele. Cu o clipă înainte de a închide ochii ca să-şi alunge din minte ororile nopţii, văzuse alergând alături de ei siluete pe jumătate ascunse. Şi nu erau Inkallimi, supli şi palizi. Dar mergeau prea repede, iar pădurea era prea întunecată ca ea să poată spune ce nou coşmar se născuse, alăturându-se fugii lor.

Acea primă noapte petrecută în Pădurea Anlane păruse a dura o veşnicie. După o vreme, se opriseră şi Anyara fusese ridicată în şa. Legăturile îi provocaseră o durere usturătoare la încheieturi. Era prea întunecat ca să vadă bine. Vântul se înteţise, şuierând printre copacii desfrunziţi ai pădurii. Se uitase împrejur după Inurian şi văzuse o siluetă cocoşată aşezată în faţa unui călăreţ aflat la câţiva paşi. Apoi Inkallimul care o prinsese îşi încolăcise braţul în jurul ei, apucând din nou hăţurile şi îmboldind calul. Simţise cum pieptul lui îi apasă umerii şi încercă să se aplece în faţă. Când bidiviul îşi intrase în ritm, ea se trăsese înapoi şi fusese nevoită să se sprijine de războinic.

Păstraseră un ritm constant, strecurându-se prin pădurea tot mai deasă. Din ce putea deslusi Anyara peste capul calului, păreau să înainteze orbeşte. Copacii se iveau din întuneric, crengile se repezeau spre ea. Din când în când, zărea cu coada ochiului oameni care alergau înainte. Unii erau Inkallimi, judecând după statură. Alţii, mai depărtaţi, erau aceleaşi siluete firave pe care le observase şi

înainte, forme zvelte și sprintene ce se furișau prin codru. Își dăduse seama că erau Kyrinini: oamenii pădurii din clanul Bufnițelor Albe îi călăuzeau pe Inkallimi prin Anlane. Poate că tot ei fuseseră cei care aprinseseră focurile din Kolglas, împiedicându-i pe cei din castel să primească ajutor. Acest gând îi înghețase inima: nu era doar în mâinile dușmanilor clanului său, ci în cele ale dușmanilor rasei sale.

Când prima rază a zorilor pătrunsese prin acoperișul pădurii, copacii prinseseră contur în întuneric. Ieșeau din noapte și, treptat, căpătaseră formă și substanță. Gândurile Anyarei hoinăreau în voie și ea începuse să-și revină, ca și cum se trezea dintr-un somn de veghe. Se legăna pe cal. Ochii, spatele, gâtul, totul o durea și se temuse că putea să cadă în orice moment. Privise în jur. Mergeau pe un drum îngust, aproape acoperit de vegetație. Înaintea ei, Inkallimii mergeau într-un singur șir, menținând un ritm constant, atent. Nu era nici urmă de Kyrinini.

Își întinsese gâtul ca să vadă în spate și zărise alți cai și călăreți înainte ca răpitorul ei s-o plesnească peste față.

După vreo oră, când nuanțele cenușii ale zorilor se transformaseră în lumina clară a zilei, neobositul ritm încetinise un pic. Drumul se lărgise. Anyara simțise adânc în interiorul ei epuizarea și frigul. Deși între timp se mai încălzise, răcoarea nopții prinsese rădăcini în corpul ei și nu o părăsea.

Un alt cal venise lângă ea, iar ea se întorsese pentru a-l vedea pe Inurian așezat în fața unui războinic înnegrit de funingine. Arăta palid și tras. Sângele făcuse cruste pe fruntea lui, iar pe obrazul stâng avea pete negre. Anyara dăduse să spună ceva, apoi își mușcase buza, la auzul unui al treilea cal care venea din spatele lor. Îi ajunsese și ea îl recunoscuse pe na'kyrimul care apăruse după luptele de la castel. Era mult mai tânăr decât Inurian și Anyarei i se păruse că pielea lui era de o mare paloare. Părul blond îi atârna lipsit de viață pe umeri.

Încântarea se citea pe fața nou-venitului care se aplecase spre Inurian, ca și cum zorii, fuga și războinicii din jur îi produceau o bucurie sălbatică.

– Numele meu este Aeglyss, zisese el.

Inurian îşi fixase privirea pe drum înainte.

– Aşa e că nu m-ai simţit? spusese Aeglyss. Nici n-ai intrat în mintea acestor Inkallimi. Să ştii că nu eram sigur că le pot ascunde intenţia de tine. Tu, marele na'kyrim care poate citi gândurile omului. Le-am promis corbilor că o voi face, i-am lăsat să-şi joace mica şaradă, dar în inima mea nu ştiam. Dar vezi! Am fost mai puternic, nu? M-am dovedit mai înzestrat decât tine.

Inurian îl ignorase în continuare. Aeglyss păruse să se destindă puţin, lăsându-se pe spate în şa şi apucând hăţurile mai bine.

– Câţi ani ai? întrebase el o clipă mai târziu, cu voce mai calmă acum, mult mai măsurată.

– Destul de mulţi pentru a mai fi văzut de-ăştia ca tine, răspunsese Inurian.

Vocea lui era îngheţată.

– De care de-ăştia?

– Căţei care se cred lupi.

Aeglyss râsese la remarca asta. Fusese un sunet neregulat, ca şi cum cineva râdea la aflarea unui dezastru.

– Te-ar fi ucis dacă nu eram eu, micuţule. Copiii Sutei nu prea îi au la suflet pe na'kyrimi. Pe mine m-au tolerat doar pentru că ştiu că le pot fi de folos. Te-am salvat din mâinile lor şi ai face bine să nu uiţi asta. Vom avea multe de discutat mai târziu.

Se uitase în treacăt la Anyara, apoi îşi lovise calul. Acesta pornise înainte, în trap, până spre capul coloanei.

– Ce... dăduse Anyara să spună, dar o încordare bruscă a braţului pazniculuiei o avertizase să-şi ţină gura.

Se uitase la Inurian şi el avusese timp să dea din cap înainte ca cei doi cai ai lor să se despartă din nou, şi el să fie dus înainte şi în afara vederii.

Urmaseră căi pe care Anyara de multe ori nu le putu desluşi. Cărarea se împleticea prin ceea ce păreau a fi tufişuri impenetrabile.

Merseseră repede, cu Inkallimii alergând alături şi cu caii grupaţi în mijlocul coloanei. Kyrininii reapăruseră pe la jumătatea dimineţii. Apăreau şi dispăreau, siluete care treceau fără foşnet sau

zgomot de paşi printre copacii de pe fiecare parte. Triluri obsedante de păsări, despre care Anyara nu credea că sunt scoase de vreo pasăre, se auzeau des din pădure.

Se opriseră fără niciun avertisment, la începutul după-amiezii, aşa cum îşi putuse da seama Anyara după unghiul în care cădeau razele soarelui, lângă un curs de apă mărginit de sălcii şi arini. Ea şi Inurian se aşezaseră pe pietre, în timp ce paznicii lor Inkallimi băuseră din pârâu. Luptătorii acrobaţi îşi plecaseră capetele în apă şi îşi spălau vopseaua din păr. Asta o făcuse pe Anyara să se gândească, absurd, la nişte săteni care îşi spală hainele în vârtejurile unei mori. Valuri colorate în chihlimbar şi roşu se răsuceau în apă, duse la vale de curent. Apoi ei începuseră meticulos revopsirea. Războinicii scoseseră pachete cu prafuri de la cingători şi din pungi. Amestecate cu apă, acestea formau o pastă groasă, pe care şi-o întindeau prin păr. Totul dură ceva timp. Când se îndreptară, fiecare bărbat şi femeie avea şuviţele de un negru lucios. Anyara se uitase în jur. Inkallimii, îşi amintise ea că i se spusese, îşi vopseau părul negru în amintirea păsărilor care odinioară îl însoţiseră pe zeul numit Corbul: Moartea.

Câţiva Kyrinini veniseră şi se ghemuiseră cu Aeglyss şi unii dintre Inkallimi, vorbind pe un ton scăzut.

Anyara nu se putea abţine să nu-şi ţină respiraţia la apropierea lor. Mai văzuse o singură dată până atunci Kyrinini, şi aceia morţi, aduşi din pădure de către luptătorii trimişi de tatăl ei să-i găsească.

Pielea acestor fiinţe ciudate, înfricoşătoare i se părea aproape incoloră, translucidă. Trăsăturile pe care Inurian le moştenise de la strămoşii lui Kyrinini i se înfăţişau acum în cea mai pură formă a lor: degete lungi şi dibace, încheiate cu unghii albe, uniforme, ochi de un cenuşiu plat, viguros, feţe fine, cu trăsături ascuţite, părul blond, de o strălucire aproape luminoasă. Doi dintre ei purtau tatuaje despre care ea auzise din poveşti. Linii albastre subţiri se desfăşurau în spirale mari, cârlionţi şi curbe pe feţele lor, ca nişte măşti feroce. Dacă poveştile spuneau adevărul, aceste tatuaje erau însemne de onoare purtate de către cei mai sălbatici războinici Kyrinini. Abia

acum, văzându-i șușotind la doar câțiva metri distanță, înțelesese Anyara cu adevărat cât de neomenească era această seminție. Mai mult decât prin orice altceva, se diferențiau prin aerul lor detașat și grația autoindusă, prin modul în care se controlau și prin limbajul nerostit al mișcărilor și gesturilor lor.

După un minut sau două, Kyrininii se ridicaseră și porniseră în direcția din care veniseră, făcându-se nevăzuți.

– Verifică dacă avem urmăritori, murmurase Inurian.

Părea mai puțin buimac și istovit decât fusese mai devreme în acea dimineață.

– Nu vor găsi niciunul, continuă el, vorbind la fel de mult cu sine însuși cât cu Anyara. Am ajuns prea departe și rapid. Numai alți Kyrinini ar putea ține pasul cu noi pe-aici.

Își mușcase buza de jos.

– Încotro ne îndreptăm, totuși?

Un spadasin Inkallim apăruse înaintea lor. Făcuse un gest spre Anyara cu un burduf cu apă. Ea rezistase tentației de a scutura capul. Era însetată și n-avea nimic de câștigat dacă nega asta.

Războinicul îi ținuse punga astfel ca ea să poată lua câteva înghițituri. I-o oferise și lui Inurian, dar na'kyrimul o ignorase.

– Sigur nu către vreun vo'an de-al Bufnițelor Albe, nu? cugetase Inurian cu voce tare când Inkallimul se îndepărtase. Și nu tot drumul până la Kan Dredar?

– Vom afla mai devreme decât ne-am dori, zisese Anyara, încruntată.

Inurian se uitase la ea ca și cum numai auzul vocii ei i-ar fi amintit că e și ea acolo.

– Adevărat, zisese el. Adevărat.

– Știi unde suntem? îl întrebase Anyara.

Inurian se încruntase.

– Nu cu certitudine. Am fost duși adânc în interiorul Anlaneului în tot acest timp, spre nord și est. Am trecut noaptea drumul de la Kolglas la Drinan. Nu prea are sens, cu excepția cazului în care au

de gând să-și petreacă iarna aici, dar eu cred că nici chiar Inkallimii, cu tot ajutorul Kyrininilor, n-ar face asta.

Anyara oftase. Văzuse ochii unuia dintre paznicii lor care se uita la ea amenințător și își coborâse privirea.

– Ar fi nebuni chiar și să încerce asta, murmurase ea. Orice ar încerca.

– Nu nebuni, zisese Inurian. Are sens, dacă le cunoști credința. N-au nimic de pierdut, la urma urmelor. Pentru ei, eșec înseamnă moarte, iar la lumea pe care o așteaptă cu nerăbdare nu pot ajunge fără a muri mai întâi. Ei urăsc această lume.

– De ce-i ajută Bufnițele Albe?

– Asta aș fi interesat să știu, murmurase Inurian, dar cred ca nesuferitul nostru amic Aeglyss e parte a răspunsului.

– Inurian... zisese Anyara după un timp. Tata...

Brațele lui trăseseră de legăturile care le țineau și ea crezuse că el vrea să ajungă la ea. Sforile nu cedaseră.

– Îmi pare rău, Anyara. Am încercat să-l apărăm, dar erau prea mulți.

– Orisian?

– Nu știu. Aș fi dat orice ca să împiedic asta, dar am fost prea lent, prea neîncrezător în propriile instincte. Darurile pe care le am n-au fost suficiente. Știam că e ceva în neregulă, dar... cumva, Aeglyss mi-a tocit percepțiile. Niciodată înainte nu mi-am dorit să am o mai mare putere în Comună sau una diferită, Anyara! Acum îmi doresc asta mai mult ca orice.

Își lăsase capul în jos. Anyara aproape vrusese să se întoarcă, atât de mare ecou își aflase durerea lui în ea.

– Și doar acum câteva zile l-am avertizat pe fratele tău să fie atent ce-și dorește, zisese Inurian liniștit.

Rămăseseră împreună în tăcere, fiecare din ei dorind în felul lui ca lumea să fie altfel decât era.

În noaptea aceea dormiseră într-un luminiș îngust, unde se opriseră mult timp după apusul soarelui. Anyara și Inurian fuseseră

separați. Ea se chircise jos, cu capul sprijinit de un smoc de iarbă. Durerea și disperarea se zbăteau în ea și simțise că e aproape să izbucnească în lacrimi. Apoi se stăpânise. N-aveau s-o vadă plângând. O pătură aspră fusese aruncată peste ea, dar era insuficientă pentru a împiedica frigul de la munte. Crezuse că durerea din încheieturile și mâinile amorțite, pământul dur și iarba umedă, scârțâitul copacilor din jur o vor împiedica să doarmă. Însă osteneala o copleșise și adormise în câteva minute.

Din când în când, se trezea pe jumătate și își schimba poziția, încercând să-și ușureze unele dureri din spate sau din brațe.

Filtrate prin vălul de somnolență, ajungeau la ea sunete ciudate: chemarea jalnică a unei bufnițe; clămpănit de aripi deasupra copacilor și, la un moment dat, șușotitul unor voci, undeva aproape. Când cineva o înghiontise ca s-o trezească, înainte chiar ca zorile să risipească întunericul, pătura alunecase departe, și ea abia se mai putea mișca, într-atât de rigid și dureros îi era trupul. Se simțea ca și cum ar fi închis ochii doar cu câteva momente în urmă.

În acea dimineață, îi puseseră pe Anyara și Inurian să meargă pe jos o vreme. Un călăreț – una dintre femeile Inkallim – mersese înaintea lor, trăgându-i de frânghii. Ori de câte ori încercau să vorbească unul cu altul, ea îi trăgea de legături. Anyara se simțea la fel de slabă ca în primele zile de Febră. De când îi răpiseră de la castel, nu primiseră nimic altceva decât apă, și capul îi era ușor. Se tot dădea într-o parte, iar când și când cădea. De fiecare dată era târâtă puțin, și Inurian striga la femeia de pe cal să-și struneasc animalul și să-i permită Anyarei să se pună din nou pe picioare.

Aeglyss venise și mersese o vreme călare în spatele lor.

– Ați dormit bine? întrebase el.

Inurian își îndreptase spatele și mersese mai departe. Anyara se uitase peste umăr.

– Mi-e foame, zisese ea.

– Fără îndoială, zisese Aeglyss, dar ochii lui erau fixați pe Inurian.

– Te-am întrebat dacă ai dormit bine.

Inurian tot nu-l băga în seamă.

– Am nevoie de ceva de mâncare, insistase Anyara.

– Foamea ta nu e așa de mare, zisese na'kyrimul în cele din urmă, acum cu un glas blând, lent și profund.

În mod ciudat, vorbele lui o alinaseră cumva pe Anyara.

– Nu mai e la fel de mare cum a fost. O fată puternică așa cum ești tu ar putea să stea fără să mănânce încă multe ore, chiar zile. Gândește-te în schimb la picioare. Lasă ritmul lor să fie singurul tău gând. Picioarele tale sunt puternice. Nu da nicio atenție foamei.

Anyara simțise cum percepția de sine i se schimbă un pic. Aeglyss avea dreptate: ridicarea și lăsarea picioarelor dădeau un tempo. Pașii ei deveniseră mai stabili acum. Nu se mai poticnea. Se pierduse apoi în sentimentul de mers pe jos și începuse să audă undeva în depărtare restul celor zise, fără a le înțelege însă.

– Ar trebui să fie liniștită un timp, zisese Aeglyss. Vocea a fost întotdeauna una dintre calitățile mele deosebite. Pot fi foarte... convingător, dar ea e deosebit de maleabilă.

– E epuizată, i-o retezase Inurian. Și slăbită de foame și de șoc. E un truc copilăresc pe care mă îndoiesc că l-ai putea aplica pe cineva zdravăn și sănătos.

– A, dar pot! Pot! Sunt mai puternic decât crezi. Și cel puțin acum ai ceva de spus. Am crezut că voi continua să vorbesc singur.

– Sunt sigur că n-ai considera asta o povară prea mare.

– Haide, Inurian! Noi doi n-ar trebui să ne certăm. Suntem na'kyrimi amândoi. Rasa noastră are și-așa suficienți dușmani și fără să ne luptăm între noi.

– Nu eu am început lupta și mai degrabă aș vrea să uit că suntem de aceeași rasă.

– Dar suntem, zisese Aeglyss rapid. Suntem! Te-am salvat, nu? I-am împiedicat pe corbi să te omoare? Fata au vrut s-o ia în viață, dar pe tine te-ar fi ucis într-o clipă dacă nu eram eu. Na'kyrimii trebuie să se ajute între ei, căci nimeni altcineva n-o va face.

– Iartă-mă dacă nu-ți mulțumesc că m-ai salvat de criminalii pe care i-ai adus cu tine.

Aeglyss oftase exasperat.

– Eu vreau doar să fim prieteni, Inurian, zisese el. Ai văzut ce pot face. Comuna trăiește puternic în mine, după cum ai putut vedea. Dar sunt încă tânăr, mai am multe de învățat. Am auzit că nimeni nu cunoaște Comuna mai bine decât tine. Se vorbește despre tine la superlativ. De aceea am venit la Kolglas, să știi! Inkallimii au venit pentru familia contelui. Eu am venit pentru tine.

Cum Inurian nu răspunsese, Aeglyss continuase, acum ceva mai insistent:

– Ai putea să mă înveți. Și eu ți-aș putea împrumuta puterea mea. Câți ai cunoscut care s-au putut opune puterilor tale așa cum am făcut-o eu? Aș putea face în așa fel încât să ne ridicăm amândoi. Și am prieteni puternici. Fără mine, Bufnițele Albe n-ar fi fost de acord să ajute neamurile Blood Gyre. Nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără ajutor. Horin-Gyre este responsabilitatea mea. Când totul se va încheia, voi fi eu însumi unul dintre cei mai puternici. Ai putea fi și tu parte din asta.

Aeglyss nu mai zisese nimic pentru câteva momente, apoi:

– Prea bine. Cu timpul îți vei schimba modul de gândire. Fată! Anyara!

Claritatea bruscă a vocii lui o dezmeticise pe Anyara. Ea își ridicase capul, care i se îngreunase. Ochii ei erau limpezi, căci norii de care nu fusese conștientă până în acel moment se îndepărtaseră.

– Ți-e foame, fată? întrebase Aeglyss.

Și în clipa aceea foamea se întorsese, rozând mai mult decât oricând la groapa din stomacul ei și secându-i puterea din membre. Fusese cât pe ce să-și piardă ritmul și să cadă. Inurian se uitase la ea, îngrijorat și cu un fel de durere pe față. Ea încercase să zâmbească, dar nu putea fi sigură dacă reușise. Riscase o scurtă privire în spate. Aeglyss plecase, ieșind din raza vizuală.

– Aproape adormisem, zisese ea.

– Nu chiar, replicase Inurian posomorât înainte ca o plesnitură peste mâinile legate să le aducă aminte că tăcerea e de aur.

Porniseră pe un teren și mai accidentat. Mult timp, mici denivelări apăreau prin pădure urcând și coborând peste acestea. Trecuseră pârâiașe și se strecuraseră printre bolovani mari presărați pe pante. Pădurea era deschisă, un amestec de mesteacăn, pin și lichen de stejar. Anyara era sigură că încă se aflau în ținutul neamului ei, dar nu văzuse nici țipenie de om sau de animal. Păstorii ajungeau vara în aceste ținuturi sălbatice, dar asta numai dacă nu găseau nicio pășune mai aproape de casă.

La un moment dat după-amiaza, dăduseră peste niște oameni de-ai neamului Lannis-Haig. Asta nu le adusese nicio bucurie. Aceștia fuseseră la pescuit pe un pârâu pe care Anyara îl putea auzi susurând peste pietre. Când ajunseseră la cursul de apă, ea văzuse că acolo fusese o tabără vânătorească. Aceasta era însă distrusă acum, corturile aruncate, focul de gătit udat. Cei trei bărbați care-l făcuseră acolo erau toți morți. Anyara se holbse la ei când trecuse pe-acolo. Unul dintre ei zăcea pe spate, cu fața goală întoarsă, cu limba atârnându-i printre buze. Era tânăr, poate de 16 ani. De vârsta lui Orisian. Ea simțise cum i se pune un nod în gât și se uitase în altă parte.

Nu mult timp după aceea, fuseseră puși din nou pe cai, iar ceata mărise ritmul.

Stomacul Anyarei chiorăia de-acum cu atâta insistență, că devenise aproape dureros. Se străduia din răsputeri să nu cadă pradă somnului. Brațele strânse ale călărețului Inkallim o țineau să nu cadă. Era conștientă în somn că urcau constant o pantă.

Mai târziu, doar pe jumătate conștientă, simțise o adiere pe față și mâini puternice trăgând de cal. Fusese aruncată la pământ, incapabilă să se miște. Pleoapele ei grele ca plumbul se ridicaseră și văzuse norii alergând pe cer. Pentru prima dată în ceea ce părea o viață de om, vederea nu-i mai era împiedicată de crengi. Departe, departe în sus, la o distanță de netrecut de peticul de teren accidentat pe care

se afla, un vultur plana calm peste pădure. Ea își fixase ochii pe el pentru un timp și aproape își putuse imagina propriile gânduri călărind aripile uriașe departe, în liniște.

În jurul ei, Inkallimii așezau tabăra pentru noapte. Se opriseră într-un luminiș mare, lângă o movilă. Pământul se înălța acolo deasupra mantiei de copaci, precum o spinare de balenă ieșind din mare.

Apoi Aeglyss îngenunchease lângă ea. Se aplecase în așa fel încât ea nu mai vedea nimic altceva decât fața lui. Se uitase în ochii lui cenușii și nu văzuse nimic acolo. El o rostogolise și îi tăiase legăturile cu un cuțit. O durere bruscă și valuri de căldură îi pulsaseră în mâini. Pielea de pe încheieturi era luată.

– Ridică-te, zisese Aeglyss, trăgând-o în picioare.

Ea se clătinase. Un braț apăruse în jurul taliei ei, sprijinind-o, și îl regăsise pe Inurian alături de ea.

– Uite! zisese Aeglyss.

Ea nu înțelegea ce voia să spună și în epuizarea ei totală rămăsese pe loc, sprijinindu-se cu tot trupul pe Inurian. Brațul lui o apucase strâns și o ridicase. Apoi Aeglyss pusese o mână pe umărul ei și strânsese.

– Uite! șuierase el, arătând.

Ea urmase linia brațului întins. Pădurea cădea sub ei pe o pantă lungă și se oprea pe terenul plat de dincolo de aceasta. Privise peste bolta Anlane, la vederea căreia ametise. Copacii se întindeau până aproape de limita a ceea ce ar fi putut vedea ea, dar departe, spre nord, se întrezărea tonul cenușiu al terenului deschis, iar mai departe, deși ștearsă ca o umbră, era culmea unor munți înalți: Car Criagar, conturați peste valea râului Glas.

– Ce? întrebase ea, auzind cuvântul ca și cum ar fi fost rostit de altcineva.

Brațul lui Inurian se strânsese din nou și ea se întrebase de ce.

– Uită-te la fum, zisese Aeglyss.

Din nou, ea se uitase. Și remarcase cum de undeva din spațiul dintre pădure și munți urcă un fum negru, murdar. Îi fusese clar că undeva pe râu ardea un foc foarte mare.

– Nu-nțeleg, murmurase ea.

– Vei înțelege, râsese Aeglyss și plecase.

Ea se uitase în sus, la fața lui Inurian. El privise spre nord, apoi oftase și-și plecase capul.

– Acum cred că știu unde mergem. La Anduran, Anyara. Anduranul arde.

III

Aerul se umplu cu o duhoare de fum acru. Vântul îl adunase din oraș și îl împrăștiase în jurul castelului. Soarele era un disc palid în spatele unui văl cenușiu. Croesan oc Lannis-Haig se uită în sus la cenușa Anduranului urcând în spirală spre cer.

Stătea pe acoperișul donjonului principal al castelului. Undeva dedesubt, într-o sală, sfetnicii și dregătorii lui țineau sfat. Urcaseră cu toții aici când simțiseră prima oară fumul. Îi alungase pe ceilalți după câteva minute. Rămăsese doar el, țintuit locului de imaginea orașului său incendiat. Ici și colo se vedeau flăcări țâșnind printre clădiri. În mare parte însă se vedea doar fumul. Acesta se înălța de parcă pământul însuși ar fi răsuflat din toți rărunchii. În mod ciudat, nu se auzea nimic în afara trosnetului îndepărtat al focurilor și geamătului ocazional al vreunei clădiri ce se prăbușea. Nici strigăte, nici urlete, nici tropot de picioare pe caldarâm. Acea tăcere stranie nu făcea decât să-i sporească și mai mult amărăciunea lui Croesan. Era ca și cum orașul ar fi fost deja mort, iar acum asista la incinerarea leșului său.

Erau în noua sală mare de lângă piață când sosise mesagerul. Croesan era fericit cum nu mai fusese de mult, cu spiritul plin de lumină, de o emoție anticipativă, mai potrivită copiilor. Sala se umpluse cu sute de oameni, toți râdeau și sporovăiau, așteptând începutul marii sărbători de Nașterea iernii. Apoi venise mesagerul și totul se transformase în praf.

Omul călărise fără pauză de la Tanwrye, aducând vorbă că o armată vine în jos, prin Valea Pietrelor, ca să reînnoiască sângerosul conflict dintre Drumul Negru şi Adevăraţii Blood. De mai bine de treizeci de ani nu se mai înfruntaseră armatele. Atunci, la vârsta de 17 ani, gustase Croesan prima sa luptă, sub zidurile de la Tanwrye, călărind cu tatăl şi fratele lui pentru a respinge forţele Horin-Gyre. Cum auzise cuvintele mesagerului buimăcit, înconjurat de luxul sărbătorii care nu urma să mai aibă loc, Croesan se reîntorsese pentru o clipă în pielea tânărului de odinioară. Nimic nu se schimbase în toţi anii care trecuseră. Contele trebuia să mai călărească o dată la Anduran şi să înfrunte vechiul duşman al celor din neamul Blood.

La o oră de la sosirea mesagerului, două sute de oameni – jumătate din ei din garnizoana din oraş – ieşeau din Anduran pe poarta de nord şi călăreţii lui Croesan erau răspândiţi pe terenurile agricole din jurul oraşului, luându-i pe oameni cu arcanul. În câteva zile, el ar fi putut avea încă cinci sute de oameni gata să lupte pentru Tanwrye. Dar nu fusese să fie.

În puterea nopţii, unul dintre scutierii lui venise să-l caute pe conte. El era închis într-o cameră din donjon, vorbind cu Naradin şi cu căpitanii săi. Făceau planuri, care n-aveau să mai fie niciodată puse în practică.

– E un fermier afară, domnule, zisese scutierul grav. Prima dată l-am alungat, dar a venit acum înapoi cu alţii ca el, spunând aceeaşi poveste. Altfel nu am fi...

– Despre ce vorbeşti? întrebă Croesan.

Buna lui dispoziţie de mai devreme dispăruse de mult.

Un om cu părul despletit şi încâlcit şi cu o barbă sfrijită crăpă uşa, reţinut de scutieri.

– Drumul Negru, Domnia Voastră! strigase el. Vin dinspre Anlane! Sunt mii, ard fermele, ard casele.

Murmure de neîncredere se auziră în jurul mesei. Scutierii contelui îl luară pe fermier pe sus şi-l scoaseră din cameră.

– Ferma mea, de-acolo, de la marginea pădurii, nu mai e, Domnia Voastră! striga omul.

– Zici că mai sunt și alții care spun aceeași poveste? întrebase Croesan.

Și în curând ajunseră s-o creadă toți. Țărani și păstori, pădurari și vânători soseau în Anduran, toți fugind de devastarea caselor și a pământurilor. În primele ceasuri ale nopții, o oaste ieșise de la liziera pădurii și înaintase în câmp deschis. Cumva, prin cine știe ce mijloace de neînchipuit, dușmanul străbătuse toată pustietatea nemărginită a Anlaneului, teritoriul Kyrininilor sălbatici din clanul Bufnițelor Albe, aducându-și oastea până în apropierea Anduranului: tocmai se întâmplase imposibilul.

Familii întregi fugiseră în oraș, prin noapte, încărcate în căruțe sau călări pe cai sfrijiți, părăsindu-și casele și căutând să se pună la adăpost. În întuneric, frica își găsise drumul spre inimile lor. Bogați și săraci, puternici și umili, toți ajunseseră la concluzia că speranța lor cea mai mare se află în fugă. În primii zori de iarnă, drumul de sud spre Glasbridge era, la rândul său, plin de un aflux constant de orășeni. Și în aceiași zori, o armată se adunase în fața zidurilor castelului.

Croesan își dăduse seama atunci că orașul era pierdut. Tanwrye fusese marele bastion al neamului său Blood împotriva Drumului Negru: tăria acestuia fusese mereu invocată pentru a bloca trecerea prin Valea Pietrelor.

Zidurile Anduranului erau prost întreținute, jumătate din garnizoana – deja redusă de cerințele lui Gryvan oc Haig – era pe drumul spre Tanwrye. Castelul lui Croesan putea ține piept asaltului; Anduranul însă nu.

Tot atunci înțelese că el și neamul lui Blood nu mai știau, la urma urmelor, ceea ce știuseră odată. Pacea sădise o scăpare fatală în amintirile lor. Ei uitaseră că împotriva neîndurătorului Drum Negru era nevoie de foc în inimă și în sânge, pentru a face față celui care ardea în nordici; n-ar fi trebuit să lase niciodată garda jos. Croesan crezuse că-i conștient de pericole. Acum, respirând cenușa Anduranului, știind că jumătate dintre locuitorii orașului fugiseră îngroziți din calea inamicului, simțea gustul costului erorii de judecată.

Contele fusese trezit din reveria lui întunecată de sunetul făcut de cineva care venea în spatele lui.

– N-ar trebui să stați atât de expus vederii inamicului, zisese Behomun Tole dar Haig. Am văzut mai devreme arbalete jos.

Croesan mormăise:

– Sunt prea ocupați să stingă incendiile, zisese el.

Behomun rămăsese alături de el pentru o clipă, privind peste acoperișuri, prin ceață.

– Își vor regreta faptele când vor veni ploaia și frigul.

– Nu sunt proști, murmurase Croesan. Au cruțat hambarele și multe dintre case. Știu ce fac.

– Am venit să văd dacă vă întoarceți la sfat. A început agitația acolo jos. Oamenii Domniei Voastre au nevoie de o mână fermă să-i ghideze.

– Acum sunt din nou oamenii mei, cum văd. Îi aparțin lui Gryvan când are el nevoie de ei ca să lupte în sud, dar acum sunt ai mei din nou.

Behomun ridică din umeri. De la începutul asediului, își pierduse o parte din aroganță și detașare.

– Nu asta am vrut să spun, zise el încet.

– Poate. Dar asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Marele Conte se gândește doar la sud, mereu la sud. Salivează la bogățiile Coastei Libere și ale Tal Dyre, ca o vulpe pe pășunea mieilor. Când domnea clanul Kilkry, celelalte neamuri Blood trimiteau oameni aici, pe pământurile noastre, să ne protejeze împotriva Drumului Negru. Acum războinicii noștri sunt chemați în sud. Uite rezultatul: un cer plin cu fumul caselor noastre arse.

– Nu are rost să mai discutăm acum despre asta și oricum nici nu m-ar lăsa inima s-o fac. Și familia mea este blocată aici. Așa a fost să fie.

– Așa a fost să fie, repetase Croesan, distant.

– Orașul nu putea fi apărat, zisese Behomun, ghicindu-i gândurile contelui. Am fi murit, probabil, cu toții dacă ați fi decis ca apărarea să se facă de pe ziduri, în loc de aici, din castel.

– Știu asta foarte bine. Oricum au murit prea mulți.

– N-ați fi putut să primiți mai mulți. Toate coridoarele sunt pline ochi. În grajduri dorm mai mulți oameni decât cai.

Croesan dăduse din cap. Era ciudat să-l vadă pe ambasadorul lui Gryvan atât de lipsit de controverse și de conflicte.

– Ai fi putut să pleci, zisese el, privindu-l pe Behomun în ochi.

– Adevărat, dar eu sunt ambasadorul Contelui Conților aici. Știu și eu ce-i datoria.

Behomun privise nostalgic spre vest.

– A fost, probabil, o alegere prostească. Acum trebuie să am încredere că pereții Domniei Voastre îmi vor ține soția și copiii în siguranță.

– Sper că așa va fi, zisese Croesan.

– Nu poate dura mult până la eliberare. Va veni Lheanor de la Kolkyre sau vor veni oamenii Domniei Voastre de la Glasbridge și Kolglas. Cei din Drumul Negru s-au supraevaluat, oricât de mult ar predica smerenia. Nu sunt mai mulți de câteva mii în oraș. Cât timp Tanwrye rezistă, și la fel vom face și noi aici, ei nu vor merge mai departe spre sud.

– O, da! Vor pierde acest război. Dar neamul meu Blood a plătit deja un preț prea mare pentru victorie.

Croesan se scuturase ca și cum un fior îi trecuse pe spate.

– Vino, am face mai bine să mergem jos. M-am complăcut rămânând aici. Mai am și eu datorii.

* * *

În timp ce se îndreptau spre nord, în sus, prin pădurea deasă, Anyara se pomeni uitându-se la spatele femeii Inkallim care mergea pe jos în fața calului. Nu visase niciodată că va avea în fața ochilor pe una de-a lor. Inkallimii – războinici și acoliți, călăi și asasini – erau subiecte de povești șoptite în copilărie. Lipsa de cunoștințe despre ei permisese o asemenea acumulare de zvonuri, că mitul devenise colosal în mintea celor care trăiau la sud de Valea Pietrelor, reprezentându-i ca încarnări sângeroase ale morții înseși.

Anyara se întrebă câți oameni ucisese această femeie slabă, sârmoasă, care mergea în fața ei. Femeile Haig Blood nu foloseau armele. Tatăl ei îi spusese odată că nevoia îi mâna și pe cei din Drumul Negru să facă asta, nu doar pe Inkallimi: avuseseră nevoie de fiecare războinic pe care îl puteau găsi în primii lor ani de exil dincolo de Valea Pietrelor, atunci când trebuiseră să supună triburile sălbatice Tarbain și să respingă armatele Marelui conte Kilkry, care îi urmăreau. Indiferent de motiv, Drumul Negru dăduse dovadă de cruzime față de adepții săi.

Se opriră un timp și Anyara se sprijini cu spatele de un copac. Ea și Inurian erau ținuți separat.

Unul dintre Inkallimi îi aduse niște biscuiți uscați. Îi eliberă mâinile, ca să poată mânca. Când el plecă, și le întoarse ca să-și examineze starea încheieturilor. Dureau, dar nu cât să nu poată suporta.

Își puse ceafa pe trunchiul unui copac. Privind în sus, printre ramurile goale, urmărea trecerea norilor grei, cenușii pe cer. Venea ploaia. Zilele de după sărbătoarea Nașterii iernii erau adesea ploioase pe valea râului Glas. Fu distrasă de la gândurile ei de mișcarea unei siluete întunecate în copacul sub care stătea. Înclină capul, încercând să descopere sursa acesteia. Aproape ascunsă în coroana bogată a copacului, o pasăre neagră sărea de pe o ramură pe alta: o cioară. Se uită în altă parte, dar când și când privirea i se întorcea într-acolo. Cioara rămânea pe creangă, plimbându-se răbdătoare înainte și înapoi. Își dădu seama, cu certitudine absolută, că era Idrin, cioara lui Inurian.

Deschise gura și o închise apoi la loc, neștiind ce să facă. Se uită după Inurian. Stătea jos la circa treizeci de pași. O privea. Ea ridică sprâncenele la el, întrebându-se cum i-ar fi putut da vestea. Nu era sigură, dar i se păruse că văzuse pe buzele lui o ușoară urmă de zâmbet și apoi, așa rapidă că ar fi putut-o rata cu ușurință, o clipire din ochi, înainte ca el să se uite în altă parte.

Orele curgeau una după alta. Ea își pierduse simțul direcției. Nu se vedeau stelele pe timpul nopții, iar în timpul zilei soarele era ascuns de nori. Ea tremura, suferea de durere și dormea prost.

Din când în când, Aeglyss mergea călare alături de ei și o privea într-o tăcere provocatoare. Ea se străduia să-l ignore și să nu-i întâlnească ochii ciudați, pe jumătate umani.

În acele ore lungi, singuratice, pe spatele calului, ea se lăsa pradă gândurilor sumbre și fanteziilor pe care nu le putea alunga. Tatăl ei râsese în noaptea aceea, în sala de ospăț, când jongleri dădeau reprezentația. Fusese fericit. Îi putea vedea fața când închidea ochii. Putea să-i vadă astfel și fața când era căzut, sprijinit fără vlagă de zidul castelului. Nu-i văzuse corpul lui Orisian în curte, totuși ar fi putut fi acolo.

Inurian era undeva în spatele ei pe traseu și o cuprinse dorința de a fi aproape de el. Orisian fusese întotdeauna mai apropiat de na'kyrim decât ea. Cumva puterea lui Inurian, probabil singurul din toată lumea care o avea, de a putea vedea durerea și teama din inima ei o făcuse să se țină la o anumită distanță de el. Cu toate acestea, el fusese întotdeauna amabil și acum era tot ce-i mai rămăsese. Era singurul rămas dintre toți cei care îi umpluseră viața.

După-amiază Anyara și Inurian fură dezlegați și lăsați, în sfârșit, să stea împreună, în timp ce caii era adăpați la izvor. Ea își lipi fața de umărul lui. Nu plângea încă, dar contactul deschise o rană. Inurian își masa și își palpa genunchiul drept. Îl lăsă apoi, punându-i brațul în jurul umerilor.

– Mai fii tare un timp, zise el.

– Da. Știu, știu...

– Atunci l-ai văzut pe Idrin.

Anyara îi zâmbi. Era mai bine să nu vorbească despre toate celelalte gânduri care-i treceau prin cap.

– Ne-a urmărit tot drumul? întrebă ea.

– O, da. A fost întotdeauna un încăpățânat. E o trăsătură a ciorilor, în general, pe care el a rafinat-o, aducând-o în forma cea mai pură.

– Când eram mai mici, spuneam că Inkallimii se pot transforma în ciori, murmură Anyara.

– Poate fiindcă auzeați că li se spune corbi. O confuzie pe care copiii o fac ușor. Dar nu, Whreininii și Saolinii au fost singurele rase

cu talentul de schimbare a formei. Anainii n-au niciun fel de formă, deci nu se pun.

– Oricum, credeam că Inkallimii sunt doar o poveste, zise Anyara obosită.

– Păcat că nu sunt.

Tăcură apoi o vreme. Anyara își găsi alte temeri din copilărie bântuindu-i gândurile: amintirea serilor lungi pe care ea, Orisian și Fariel și le petreceau încercând să se sperie unul pe altul cu povești de groază.

– Aeglyss seamănă cu na'kyrimii de odinioară? întrebă ea. Cu cei atât de cumpliți?

Inurian clătină încet din cap.

– Nu, nu cred. Asta a fost cu foarte mult timp în urmă, Anyara. Nu e cazul să te temi de ceva dispărut de mult. Aeglyss e puternic, cu siguranță: Comuna clocotește în jurul lui. Dar nu cred că știe cu adevărat cum s-o folosească. Am rămas atât de puțini acum, am uitat în toți acești ani cea mai mare parte din ceea ce știau na'kyrimii. De mai bine de trei secole, dinainte de Războiul Viciaților, n-a mai existat niciun mare maestru al Comunei. Oricum, probabil că poveștile despre ei au fost exagerate de frică și de trecerea timpului.

– Păi, sper să nu mai revină la viață și alte povești, zise Anyara.

– Și eu sper la fel, răspunse Inurian.

Detașarea și seriozitatea din tonul lui o făcură să tremure. El simți și îi zâmbi larg.

– Nu-ți face griji, zise el. Gata cu poveștile.

Curând după aceea, răpitorii veniră și-i traseră din nou în picioare.

O ploaie liniștită căzuse în cele două ore de când Inkallimii ridicaseră tabăra. Se răspândiseră pe marginea unui câmp cu iarbă aspră, având o mică dumbravă de arini în spate. Puținii Kyrinini – zece sau doisprezece – care rămăseseră cu grupul după ce acesta părăsise pădurile protectoare de la Anlane își făcuseră culcuș sub

copaci. Un stol de ciori se îngrămădiseră pe ramurile de sus, aşteptând să treacă ploaia.

De îndată ce ajunseseră la popas, Inkallimii improvizaseră copertine din puieţii subţiri din dumbravă, peste care aruncaseră pelerine şi foi de cort. Se strânseseră sub ele acum, vorbind încet, curăţându-şi armele şi mestecând biscuiţi şi carne uscată. Colectau apa de ploaie în nişte vase mici şi beau din ele. Caii îi legaseră la marginea dumbrăvii.

Inurian şi Anyara fuseseră lăsaţi să stea fără protecţie pe iarba rece, cu mâinile şi picioarele legate. Cu părul şi hainele ude, priveau la cele câteva vite care păşteau apatice în mijlocul câmpului. Anduranul era la mai puţin de o oră de mers pe jos. Formele înceţoşate de ploaie ale clădirilor oraşului se zăreau spre nord. Acum nu se vedea niciun fum acolo; probabil că incendiile fuseseră stinse.

Aeglyss veni la ei şi se aşeză pe vine, ignorând ploaia. Inurian îşi coborî privirea, aţintind-o asupra pământului din faţa lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anyara. De ce ne-am oprit?

– Trebuie să ne întâlnim cu Kanin nan Horin-Gyre. Este o onoare, zâmbi Aeglyss.

– Moştenitorul Horin-Gyre Blood? Ei au făcut asta? Bine, dar putea la fel de uşor să se întâlnească cu noi la Anduran, sub un acoperiş.

Aeglyss ridică din umeri.

– Cine ştie de ce toţi cei puternici fac ceea ce fac? A spus că vrea să se întâlnească cu noi în afara oraşului.

– Oricum ne va ucide, murmură Anyara. Probabil că nu vrea s-o facă la vedere.

– O, pe tine nu, domniţă, o asigură Aeglyss. A fost mulţumit că o parte din familia ta a rămas în viaţă. Sunt sigur că îţi poate găsi ceva de făcut. Sau sora lui. Dacă vrei să te temi de cineva, eu pe ea aş alege-o.

Se uită la Inurian, care ignora evident discuţia.

– Firește, cu prietenul tău de față poate fi o altă poveste. Moştenitorul Blood poate prefera să-l vadă mort. Exceptând cazul în care l-aş convinge eu să n-o facă, desigur.

Inurian privi în sus, cu o expresie plictisită.

– Niciunul dintre cei din neamurile Blood Gyre nu e renumit pentru clemența lui. Mă îndoiesc că unul ca tine l-ar putea face să se răzgândească.

– Unul ca mine? Am adus clanul Bufnițele Albe de partea neamului său Blood. Dacă Bufnițele Albe ar fi ridicat sulițele împotriva lui în loc să-i fie ghid și să-l servească, cum și-ar fi putut aduce armata prin Anlane? Fără mine, nu ar avea tabăra întinsă acum la porțile castelului Anduran. Vei vedea că moștenitorul Horin-Gyre Blood își amintește de prietenii lui.

– Bufnițele Albe nu-ți vor mulțumi pentru ce-ai făcut, zise Inurian.

– Ce-ți pasă, Vulpe? i-o tăie Aeglyss. Îmi vor mulțumi din plin când Lannis Blood va dispărea.

Inurian privi către grupul sever de războinici adunați sub copertine.

– Mai bine Lannis decât Inkallimi și Blood de la Drumul Negru. Bufnițele Albe vor afla asta în curând.

El se întoarse către Aeglyss.

– Mama sau tatăl tău a fost Bufniță Albă?

Bărbatul mai tânăr ezită, luat prin surprindere de întrebare. O clipă păru că nu va răspunde.

– Mama, zise el. Tatăl meu a fost din neamul Horin-Gyre Blood, deci ai grijă ce spui, moșule!

Inurian îl privi o clipă.

– Înseamnă că te-ai născut la scurt timp după bătălia de la Tanwrye de acum 30 de ani, zise el. Tatăl tău a fugit în Anlane după ce armata Horin-Gyre a fost învinsă? A fost capturat de Bufnițele Albe?

Lovitura veni prea repede pentru ca Inurian s-o evite. Aeglyss îl lovise tare peste obraz, trimițându-l la pământ. Anyara se întinse spre Aeglyss, dar el o împinse deoparte. Inurian zăcu acolo pentru câteva secunde, apoi se ridică. Din colțul gurii îi curgea sânge. Fu spălat de ploaie.

Aeglyss îl împunse cu un deget în piept pe Inurian. Ochii îi erau plini de o furie rece. Anyara putea vedea un mușchi încleștat așa de strâns în maxilarul lui, că părea un toiag de fier pus peste oase. Pe moment, ea avu senzația teribilă că na'kyrimul e gata să izbucnească și să reverse un groaznic, arzător potop de mânie și ură asupra lor.

– Mai bine nu vorbi de lucruri despre care nu știi nimic, șuieră Aeglyss și se ridică în picioare.

– Să așteptăm să vedem ce vrea Kanin să facă cu tine, aruncă el peste umăr, ducându-se să se alăture din nou Inkallimilor.

Anyara se întoarse spre Inurian cu un aer îngrijorat. Inurian scuipă neelegant.

– Sunt bine, zise el. Filiația lui pare a fi un subiect sensibil.

Se aplecă un pic mai aproape de Anyara.

– Ai grijă cu ăsta! Indiferent ce se întâmplă cu mine, ține-te departe de el. Poate fi mai periculos decât am crezut.

– Deja părea destul de periculos, murmură Anyara.

Inurian clătină din cap.

– Cea mai mare parte e fanfaronadă. Sub aceasta e un nod de furie și durere. Asta îl otrăvește. Cu toate acestea, există în el mai multă putere decât își dă seama. Când e furios ca acum, simt Comuna în el ca un nor de furtună. Dacă ar ști cum s-o atragă asupra lui, ar fi capabil de multe.

– În orice caz, zise Anyara cu o lejeritate forțată, nimic nu se va întâmpla cu tine.

Inurian îi zâmbi.

– Ține minte. Stai departe de el!

O agitație bruscă se produse printre Inkallimi. Se ridicaseră în picioare. Privind prin ploaia cenușie, Inurian și Anyara putură remarca un grup de călăreți care tocmai veneau spre ei pe câmp.

– E Kanin, zise Inurian. Vine moștenitorul Blood.

Moștenitorul contelui de Horin-Gyre Blood era un bărbat înalt, puternic, de 20 și ceva de ani. Din cauza ploii, părul negru, greu i se mătuise. Asta îi dădea un aer strengăresc, mai degrabă decât murdar. Poate dacă n-ar fi știu cine e, Anyara l-ar fi considerat chipeș.

În schimb, ea se simți cutremurată de ură. Dintre toate neamurile Blood de la Drumul Negru, Horin-Gyre, cu fortărețele lor din capătul de nord al Văii Pietrelor, reprezentaseră întotdeauna cea mai mare amenințare.

O duzină de războinici din Scutul moștenitorului Blood veniseră cu el. Zalele lor zăngăniră încet când descălecară. Își legară caii la marginea dumbrăvii, ignorându-i pe Kyrininii dintre copaci, iar Aeglyss merse să-l salute pe moștenitorul Blood. Kanin trecu pe lângă el fără să-l învrednicească măcar cu o privire. Aruncă priviri ascuțite către Inkallimii care ieșeau unul câte unul de sub adăposturile lor, către războinicii Kyrinin, care se ridicaseră acum în picioare printre copaci, și, în final, către Inurian și Anyara, legați pe iarba udă. Își dădu părul de pe față cu o mână înmănușată, uitându-se cu atenție la prizonieri.

– Cine e corcitura? întrebă Kanin.

Vocea lui era puternică, plină de autoritatea instinctivă pe care i-o conferea dreptul de întâi născut.

– Consilierul lui Kennet, zise Aeglyss cu nerăbdare. Ne-am gândit că ar putea avea o oarecare valoare.

Kanin merse spre Inurian și Anyara. Războinici săi îl urmară. Se lăsă pe un genunchi și îi luă în mână bărbia lui Inurian, forțându-l să se uite în ochii lui.

– Cred că am auzit de tine. Inurian, nu?

Inurian rămase tăcut. Kanin îl eliberă și se întoarse spre Anyara.

– Nepoata contelui, presupun, zise el.

Veselia suprimată i se vedea în ochi și în colțul gurii.

– Un trofeu drăguț.

Anyara îl privi amenințător.

– Dar se pare că nu și într-o stare de spirit drăguță, zise Kanin ridicându-se în picioare. Ai face bine să te obișnuiești cu noile aranjamente. Această vale se va întoarce la proprietarii de drept.

– Ați mai încercat și înainte și n-ați reușit, zise Anyara cu acreală.

Moștenitorul Blood râse. Fu un sunet bogat.

– Nu și de data asta. De data asta trecutul va fi înmormântat.

Se întoarse spre Inkallimi.

– Kolglas? întrebă el.

Unul dintre luptători păși în față, cu precizie apatică și putere reținută.

– Ars, zise el.

– Și Kennet și fiul său?

– Fratele contelui e mort. Băiatul a scăpat pe apă, dar a fost rănit. A murit, probabil, până acum.

Anyarei îi scăpă un mic geamăt printre buze. Kanin o ignoră.

– Probabil, zise el, cu o nuanță de sarcasm în ton. Deci, un copil a fost scăpat de faimoșii luptători Inkallimi. Toți cei din neamul Lannis trebuia să fi fost morți sau prinși. Asta era important.

Gura Inkallimului se strânse.

– Am răspuns la comanda lui Shraeve. Ea poruncește aici luptătorilor Inkallimi, nu tu.

Pentru o clipă, cei doi bărbați se încruntară unul la celălalt. Privindu-i, Anyara înțelese mai bine ca niciodată că Inkallimii nu erau doar simpli războinici. Bărbatul acesta care se uita urât la fiul Contelui Horin-Gyre făcea asta ca un egal, trăgându-și tăria dintr-un miez atât de dur încât anula orice urmă de respect temător.

Kanin se relaxă și se șterse pe față.

– Foarte bine. O veți găsi pe Shraeve undeva în piață. Să-i spuneți ei povestea. Cel puțin îi avem pe conte și pe odrasla lui închiși în castel.

Se scutură de frig, apoi le zâmbi Anyarei și lui Inurian.

– Vremea voastră nu e ospitalieră. Mai bine vă găsim adăpost în oraș. V-am ales o cazare bună.

Se întoarse pe călcâie și se urcă din nou pe cal. Se opri brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva nesemnificativ, care-i scăpase din minte până atunci. Privi către Aeglyss.

– Nu vreau ca Bufnițele Albe să vină mai departe, corcitură. Spune-le că, dacă sunt văzuți mai aproape de-atât de oraș, îi vom trata ca pe dușmani.

Aeglyss clipi, tresărind de parcă el ar fi fost lovit.

– M-am gândit... începu el.

Kanin își ridică sprâncenele prefăcându-se surprins. O notă de dispreț îi alunecă în voce când vorbi.

– Doar n-ai nesăbuința să te certi cu mine? întrebă el. Bufnițele Albe au obținut ce-au vrut – distrugerea Lannis Blood – și nu mai avem nevoie de ei.

– Tatăl Domniei Voastre a spus...

– Nu-mi forța mâna, corcitură. Tatăl meu se află pe patul de suferință în Hakkan și eu sunt aici să-i reprezint autoritatea. Acesta e teritoriu Horin-Gyre acum și nu vreau Bufnițe rătăcind liberi pe el. Tu poți să intri în Anduran dacă vrei, dar ei nu.

– Bufnițele Albe vor fi... dezamăgiți, zise Aeglyss. Alții – unii dintre conducătorii lor – nu sunt cu mult în spatele nostru. Vor dori să vă întâlnească, pentru a întări angajamentele tatălui Domniei Voastre. Așezările din Anlane demolate, vitele și fierul dăruite. Le-am promis asta în numele vostru, cum a dorit tatăl Domniei Voastre.

Anyara remarcă o rezonanță ciudată, liniștitoare în vocea ma'kyrimului.

Expresia lui Kanin se întunecă brusc și făcu un pas ferm către Aeglyss.

– Dacă m-aș gândi, chiar și pentru un moment, că ai căuta să-mi joci feste, cu vocea ta, corcitură, ți-aș crăpa țeasta. Știu destul de bine de ce trucuri ești în stare. Poți tulbura mințile oamenilor pădurii cu tonurile tale dulci și, cât timp asta servește nevoilor mele, nu mă plâng. Dar nu face greșeala să te gândești că o poți încerca și cu mine.

Ploaia deveni mai deasă. Kanin își șterse picăturile de pe frunte și scutură ușor din cap. Trimise o ocheadă către Kyrininii care îi urmăreau printre copaci.

– Când i-ai promis tatălui meu că vei aduce acești oameni ai pădurii de partea noastră, a făcut o înțelegere cu tine. Acum s-a încheiat. Nu mai vreau să am de-a face cu sălbaticii tăi și cu siguranță nu vreau să mă întâlnesc cu ei. Uită-te la ei: oamenii pădurii îmbrăcați în piei de animale. Dacă vor vite, să le ia pe astea.

Făcu un gest spre animalele care păşteau în apropiere.

– Dacă vor aşezări rase de pe faţa pământului, s-o facă ei înşişi, dar te avertizez că, dacă ard o singură clădire mai apropiată de o zi de mers de intrarea în Anduran, am să te ucid şi apoi îi voi vâna pe ei. Dacă sunt dezamăgiţi, aminteşte-le că în curând vom fi lorzi de Anduran. Şi suntem nişte duşmani neînduplecaţi.

Aeglyss deschise gura să vorbească, dar Kanin deja se răsucise în şa.

– Am probleme mult mai importante cu care să-mi ocup timpul. Vezi să nu se ţină după noi oamenii pădurii, îi zise el unuia dintre scutierii de pe partea sa. Şi adu fata şi pe celălalt la mine la Anduran.

Cu asta, moştenitorul Blood îşi îndemnă violent calul şi porni peste câmp. Trei dintre ai săi se duseră după el. Ceilalţi rămaseră, cu ochii la Aeglyss, care privea în jur ezitant.

Inkallimii deja îşi strângeau echipamentul.

Câţiva dintre războinicii Horin-Gyre merseră călare spre Inurian şi Anyara. Le tăiară legăturile din jurul gleznelor şi îi săltară pe cai.

– Staţi! strigă Aeglyss după ce silueta lui Kanin dispăru. Măcar daţi-mi-l pe Inurian. Voi n-aveţi nevoie de el.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie.

Pentru Anyara, ultima imagine a na'kyrimului în timp ce era cărată spre oraşul învăluit în ploaie de la distanţă a fost a unui singuratic, o figură stafidită privind după ei. Acum, că îi apărea atât de nenorocit şi neputicios, se întreba cum de o intimidase vreodată. În spatele na'kyrimului veneau de sub adăpostul de copaci Bufniţele Albe, încercuindu-l.

O singură cioară se ridică dintre cele care se adăposteau în dumbravă şi zbură alene prin ploaie. Măturând aerul cu câteva bătăi lungi de aripi, aceasta se întoarse şi se îndreptă spre Anduran.

Oraşul nu semăna cu cel pe care şi-l amintea Anyara. Cea mai impunătoare creaţie a neamului ei fusese lovită de o feroce furtună. Cele mai multe dintre fermele din suburbii erau intacte, deşi aveau

un aer părăsit și dădeau senzația de degradare incipientă. Nu se vedea nici țipenie de om, nici lumini în ferestre, nici fum ieșind pe coșuri. Era un peisaj pustiu.

De cum intrară în Anduran, mirosul de lemn ud, ars le umplu nările. Din multe case nu mai rămăseseră decât niște schelete eviscerate. Pe alocuri, molozul se prăbușise peste caldarâm. Caii călcau peste corpurile care nu fuseseră ridicate încă. Un braț carbonizat, negru se întindea spre Anyara de dincolo de prag.

Un singur cearșaf alb, pătat de fum, atârna, îmbibat cu apă, la o fereastră deschisă.

Un vultur se așezase peste resturile unui acoperiș de lemn, privindu-i cu capul aplecat într-o parte.

Se învârteau pe străzi, tot mai aproape de piață și de castelul de dincolo de aceasta.

Nu mai erau cadavre. Morții fuseseră adunați de pe aceste străzi. Doar câini și ciori care bântuiau aleile. Erau și războinici, făcându-și drum în grupuri mici printre ruine, ca să colecteze puțina pradă care mai rămăsese. Anyarei îi căzu privirea pe un grup, cățărându-se pe o epavă de casă ca niște șobolani pe un hoit, care diferea de celelalte. Ei purtau blănuri și pantaloni din piele, iar părul lor încâlcit era împletit cu chingi de piele. Se opriră un moment să privească trecerea călăreților, apoi se reîntoarseră la căutarea lor. Când se strigau unul pe altul, foloseau o limbă aspră care o făcu pe Anyara să se gândească la câini. Probabil că sunt Tarbaini, se gândi ea: membrii tribului sălbatic din nord care fuseseră acolo cu mult înainte ca Drumul Negru să fi sosit. În cazul în care Kanin îi adusese și în sud, puține de pe valea râului Glas ar fi scăpat de jaf.

Clădirile aliniate odată pe latura de sud a pieței dispăruseră, reduse la mormane de resturi înnegrite. Unul dintre incendii de aici trebuie să fi pornit. Mistuise din temelii casele negustorilor, magazinele, depozitele.

Dincolo de asta, piața în sine era aglomerată. Caii erau legați în rând pe-o parte, paznici morocănoși vegheau de la adăpostul acoperișurilor dărâmate. Un convoi de catâri încărcați cu saci de alimente

şi lăzi cu arme treceau prin extinsa deschidere. Vreo treizeci de lăncieri îl escortau. Pe partea de vest a pieţei, o fierărie era un stup de activitate, cu izbucniri de flăcări şi lovituri de ciocane.

Kanin nan Horin-Gyre ocupase cea mai mare casă rămasă în picioare din piaţă, locuinţa unui negustor de blănuri care plecase în grabă, astfel că un balot de blană de jder încă zăcea pe podea, la capătul mesei. Kanin stătea pe acesta când îi fură aduşi în faţă Anyara şi Inurian. În cameră era şi o mână de războinici aspri, unii cocoţaţi pe marginile mesei, alţii sprijinindu-se de scaunele scumpe.

Era acolo şi o femeie tânără, cu vreo cinci ani mai mare ca Anyara. Ea purta o vestă strălucitoare, lucrată delicat din lanţuri de metal. În jurul gâtului avea un lanţ gros de aur şi pe degete inele strălucitoare. Avea părul lung şi de un negru lucios, ca de fire din fibră de obsidian. Când Anyara se uită la ea, văzu doar o aroganţă rece, moartă şi dispreţ.

– Bine aţi venit! zâmbi Kanin. Am găsit un tron, după cum vedeţi.

Îşi trecu mâinile prin blana de culoare închisă de sub el.

– Îmi imaginez că valorează mai mult decât cel pe care stă Croesan la castelul lui. Dacă ar fi fost casa mea, n-aş fi lăsat o astfel de pradă în urmă.

– Asta e casa ta acum, punctă femeia.

– Într-adevăr. Trebuie să fie, se uită Kanin la Anyara. Iartă-mă. N-ai fost prezentată. Aceasta este sora mea, Wain. Şi Wain, aceasta este Anyara, fiica răposatului senior de Kolglas.

Wain nan Horin-Gyre înclină capul cu un respect batjocoritor. Îşi tot răsucea unul dintre inele pe deget.

– E o plăcere, zise ea.

Anyara nu dădu niciun răspuns, străduindu-se să arboreze un aer de dispreţ, în ciuda faptului că era udă până la piele şi acoperită de zgârieturi şi de murdărie.

– Nu-i lua în seamă grosolănia, surioară, zise moştenitorul Blood ridicându-se în picioare. A avut o călătorie obositoare. Nu cred că Inkallimii şi oamenii pădurii sunt genul de tovarăşi de călătorie cu care e obişnuită ea.

Asta declanșă râsete printre ceilalți din cameră. Anyara se simți împresurată, asaltată de o haită de lupi prea bine hrăniți să o omoare, dar prea satisfăcuți de suferința ei ca să o lase să plece. Frica și furia rivalizau în ea pentru supremație. Furia câștigă.

– Eu cel puțin n-am avut de ales de am rămas în compania lor, cedă ea. Voi v-ați ales corbii și oamenii pădurii ca aliați și la fel și pe Tarbaini. A venit vreunul dintre ceilalți Blood cu voi? Horin-Gyre are prieteni chiar mai puțini decât știam eu.

Kanin îi zâmbi. Ea îi văzu dinții.

– Se pare că îi avem pe cei de care avem nevoie pentru a vă supune. Și n-am văzut niciun om Haig pe zidurile castelului lui Croesan; nici călăreți Kilkry în valea voastră. Prietenii voștri unde sunt, domniță?

– Pe drum, rosti Anyara.

– Ca și ai noștri, zise Wain cu un calm pe care Anyara și l-ar fi dorit, cu certitudine, pentru ea însăși.

– Gyre va fi aici înainte de Haig. Ne crezi proști, jucând jocuri de copii? Vă urmărim de mult, copilă, de când Febra Inimii vă mânca oamenii, de când războinicii voștri au fost chemați departe de Gryvan oc Haig. Am privit și am așteptat momentul potrivit. Acesta e momentul potrivit.

– Cred că sunteți nebuni! strigă Anyara. Veți muri aici. Fie că te temi sau nu, moartea...

– Nu înaintea ta, o întrerupse Wain. Sau a tatălui tău. El se temea de moarte?

– Gata cu amabilitățile, zise Kanin.

Izbucnirea Anyarei nu-l neliniștise deloc, deși i se păruse că în căutătura urâtă a lui Wain se simțea veninul.

– Nu prea le am la inimă de cele mai multe ori. Ar fi bine ca oaspeții noștri să fie duși la locul de dormit. Închisoarea orașului. Sper că-l veți găsi pe plac.

Gărzile se mișcară ca să-i ia pe cei doi prizonieri.

– Mai întâi o vorbă pentru tine, corcitură, zise Kanin, ridicând un deget dojenitor la Inurian, căruia îi remarcă prezența pentru

prima dată. Îmi imaginez că posezi unele dintre micile trucuri ale celor de felul tău, deși cred că Aeglyss mi-a zis odată că ai doar un talent meschin. Cu toate acestea, cred că vom lua gărzile din calea ta și ne vom încrede în bare și pietre pentru a te ține închis. Fii sigur că și tânăra ta însoțitoare va fi urmărită. Va muri în clipa în care va exista orice suspiciune de înșelăciune. Dacă e să se întâmple, propria ta moarte va fi neplăcută. Poți deveni un cadou util pentru cineva într-o zi, dar nu face greșeala să te gândești că-ți prețuiesc viața mai mult decât pe cea a unui câine.

– Nici nu mi-ar trece prin minte așa ceva, murmură Inurian.

– Excelent. Acum, mă tem că trebuie să vă trimit pe drumul vostru. Pentru când ne vom întâlni din nou, poate ceva timp petrecut în celulele unchiului tău îți va rotunji limba, Anyara!

Făcu o plecăciune exagerată în direcția ei. Ea se trase un pas înapoi, intimidată de gest, și își blestemă în tăcere reacția. Remarcă grimasa disprețuitoare din colțul gurii lui Wain nan Horin-Gyre, în timp ce era scoasă din cameră.

Închisoarea din Anduran se afla pe lunga și larga stradă a Meșteșugarilor, care trecea prin piața orașului către aripa de nord a castelului. Când ea și Inurian erau duși spre aceasta, prin ploaia care era de-acum tare și destul de tăioasă pentru a-i înțepa pielea capului, Anyara păși peste și ocoli resturile lăsate în urmă de naufragiul orașului. Ca și fragmentele de case distruse și arse, drumul era plin cu resturi pierdute de orășenii fugari sau de soldații jefuitori: aici o păpușă de paie a unui copil, colo o mănușă desperecheată de pânză, o capă de matroană, un fular de copil. Toate se scufundaseră sau bălteau în râulețe și bălți de apă murdară.

Dușmanii stăteau la pândă în multe dintre clădiri, adăpostindu-se de ploaie. Fețe sumbre, ostile îi priveau din uși pe Anyara și Inurian.

La un moment dat, de la etajul superior al uneia dintre case, cineva aruncase o bucată de pâine pe jumătate mâncată, care ricoșase în umărul Anyarei.

Ea mergea târându-și picioarele.

Închisoarea arăta ca o cetate sau o cazarmă în miniatură.

Anyara și Inurian fură conduși prin poarta din lungul zid exterior. Înăuntru era câte un corp separat de celule pe fiecare parte. Ferestrele închise ermetic, cu gratii metalice, îi fixau pe nou-veniți cu o privire sumbră. Camera gardienilor și dormitoarele erau atașate de fiecare dintre blocuri și doar casa temnicerului-șef stătea izolată. Un grup de războinici Horin-Gyre se adunaseră în fața acesteia. Se uitau cum leșurile a doi tineri erau doborâte din spânzurătorile improvizate care flancau clădirea.

– Inurian, strigă ea.

El se uită la ea cu ceva care semăna a angoasă pe față.

– Fii tare, zise el. Încă nu s-a terminat.

Anyara reuși să încline din cap, iar apoi cineva îi împinse capul în jos și înainte, în timp ce o împingea să intre printr-o ușiță și fu înghițită de întunericul închisorii.

Mai târziu, aruncată pe podeaua tare a unei celule înguste – ușa fusese trântită și zăvorâtă, iar stropi de ploaie intrau prin ferestruica din zid –, cum nimeni n-o vedea acolo, ea plânse în sfârșit.

IV

Lheanor oc Kilkry-Haig se certa de ceva vreme cu ambasadorul Marelui Conte. Lagair Haldyn dar Haig nu era cel mai rău dintre ambasadorii cu care Lheanor fusese nevoit să se înțeleagă de-a lungul timpului. De când devenise contele nemului său Blood, existaseră trei titulari ai acestui post și al doilea – Pallick – fusese de-a dreptul imposibil până la sfârșitul mandatului său. Chiar Gryvan oc Haig fusese de acord în cele din urmă că prezența acelui om la Kolkyre nu servea nimănui și îl trimisese în schimb la curtea lui Igryn oc Dargannan-Haig.

Nu fusese nicio mare surpriză când, mai târziu, Lheanor auzise că Pallick fusese aruncat în închisoare de către Igryn. Uneori se întreba dacă numirea omului în postul de ambasador în ținutul Dargannan nu fusese cumva o strategie pentru a-l provoca pe Igryn

să se revolte. Gryvan oc Haig sau serviciul lui secret nu erau, cu siguranță, mai presus de astfel de manipulări și, deși puțini oameni ar putea provoca de unii singuri o revoltă prin încăpățânarea și aroganța lor, Pallick putea fi, probabil, unul dintre ei.

Prin comparație, cusururile lui Lagair se limitau la indolență și la o indiferență totală față de preocupările altora. Asta făcea ca cearta cu el să fie o sarcină ingrată. Lheanor era un om bătrân și găsea efortul obositor. Era recunoscător că fiul său, Gerain, moștenitorul Blood, era acolo ca să împartă povara cu el.

– Eu nu vă contest dreptul de a acționa, zise ambasadorul.

Din anumite motive, el nu se uita la conte sau la Gerain, ci în gol, la focul care ardea în șemineu.

– Am insistat doar să vă abțineți să treceți cu armata prin valea râului Glas până când vom avea mai întâi o idee clară legată de ceea ce se întâmplă acolo și, doi, până când vom afla de la Vaymouth intenția Marelui Conte.

– Avem deja călăreți pe drum ca să afle ce se întâmplă, răspunse cu calm moștenitorul Blood. Dar, indiferent de detalii, nu puteți nega necesitatea de a acționa. Ai văzut mesajele pe care le-am văzut și noi: mai mult de o sută de persoane din Kolglas și din satele din jurul acestuia au trecut deja hotarele noastre. Îi urmează și alții. Kolglasul a fost atacat, castelul și jumătate din oraș, arse și Kennet nan Lannis-Haig ucis. Kyrininii din tribul Bufnițelor Albe jefuiesc fermele, iar Inkallimii sunt adunați în Anlane. Inkallimi, ambasadorule! În cazul în care corbii de la Drumul Negru se aruncă în luptă la sud de Kolglas, cum te mai poți îndoi că ne amenință dezastrul?

Lagair se scărpină la rădăcina nasului, încruntându-se concentrat.

– Dacă e ceva ce-am învățat în toți acești ani, rosti ambasadorul – iar Lheanor pufni în sinea sa la auzul frazei pompoase pe care Lagair o repeta frecvent –, iată ce este: concluziile evidente nu sunt adeverite întotdeauna de evenimentele ulterioare. Gândiți-vă o clipă. Kolglas a fost prădat, nu ocupat. Din câte știm noi, Inkallimii nu sunt decât câteva mii, așa că este puțin probabil să mărșăluiască spre Kolkyre pe cont propriu. Nu, mie mi se pare doar o dovadă de

trufie, nimic mai mult. Câţiva Inkallimi au izbutit cumva să se furişeze în Kolglas, să-l ucidă pe fratele Contelui şi apoi să fugă înapoi în Kan Dredar sau pe unde şi-or mai avea bârlogul. Au reuşit totodată să-i ridice la luptă pe oamenii pădurii, ceea ce este surprinzător, recunosc, dar nu tocmai dezastruos.

Gerain o ascundea bine, dar Lheanor putuse vedea că fiul lui fusese la un pas să-şi iasă din fire. Moştenitorul Blood avea în general un temperament echilibrat – cel puţin în comparaţie cu fratele său, Roaric –, dar reuşea din când în când să aibă astfel de izbucniri necontrolate. Oricum, probabil că-i ajunsese.

– Păi, vom cunoaşte în curând care e adevărul, zise Lheanor liniştit.

Ambasadorul îşi ridică privirea şi îi zâmbi distrat, fără sens contelui.

– Cele mai bune iscoade ale noastre sunt pe drum chiar acum şi vom avea rapoartele lor cam peste o zi, continuă Lheanor.

– Da, domnule, fu de acord Lagair. Adevărat. O zi sau două de răbdare nu înseamnă mare lucru.

– E o diferenţă între răbdare şi lipsă de activitate, zise Lheanor. Oricare ar fi incertitudinile, am dreptul să fac ce cred de cuviinţă pentru a-mi proteja hotarele şi pentru siguranţa Lannis Blood. Doar nu te aştepţi să stau cu mâinile-n sân în timp ce alţi Adevăraţi Blood înfruntă... Mă rog, ce-or înfrunta.

Lagair părea sceptic, dar îşi ţinu gura.

– Aştept cu nerăbdare să aflu ce crede Marele Conte despre asta – i-ai trimis deja, fără îndoială, rapoarte detaliate la Vaymouth –, dar între timp o să iau măsurile care mi se vor părea înţelepte şi prudente. Te asigur că nu voi merge atât de departe încât să-mi trimit întreaga armată în valea râului Glas, zise Lheanor cu claritate studiată. Te-ai făcut înţeles şi, prin urmare, Gryvan oc Haig va dezaproba o astfel de măsură, iar cum e, în orice caz, un act prostesc, mă bucur că pot să promit că mă voi abţine să-l înfăptuiesc.

– Da, foarte bine, zise Lagair.

Expresia lui sugera că nu punea mare preț pe promisiunea lui Lheanor.

– Desigur, dacă după ce vom ști ce se întâmplă de fapt nu va mai părea prostesc, atunci voi desfășura întreaga armată oricând voi dori, zise contele Kilkry. Doar e a mea, la urma urmelor. Măcar partea din ea pe care Marele Conte mi-a lăsat-o.

După ce ambasadorul plecă, Lheanor luă masa doar cu fiul și cu soția lui, Ilessa. Erau cu toții foarte rezervați și starea lor de spirit li se transmitea servitorilor, care pășeau ușor în jurul mesei și aveau grijă să se țină deoparte până era nevoie de ei.

Între neamurile Blood Kilkry și Lannis erau strânse legături de prietenie. Kennet nan Lannis-Haig fusese un oaspete frecvent și plăcut la Kolkyre înainte de Febra Inimii. Lheanor nu apucase să îl cunoască la fel de bine ca pe Croesan, dar îl socotea un om bun și de nădejde. Deși pentru Lagair Haldyn și pentru Marele Conte pe care îl servea ambasadorul asta nu însemna nimic, pentru Lheanor și familia sa moartea lui Kennet reprezenta un motiv de mare mâhnire. Cu atât mai mult dacă aceasta fusese provocată de vrăjmașii de la Drumul Negru.

Gerain era dezinteresat de mâncarea lui. Luase doar câteva înghițituri rare.

– Mă lași să mă duc? întrebă el.

Ilessa își ridică privirea din farfurie spre fiul ei, dar ochii acestuia îl fixau pe Lheanor. Pentru o clipă, contele păru să nu fi auzit întrebarea. Își tăia carnea din față cu fruntea încruntată.

– Câți oameni vrei să iei? întrebă contele în cele din urmă.

– Doar două sau trei sute, răspunse Gerain imediat.

Părea nerăbdător, deși se străduia din greu să-și mențină nivelul tonului.

– Oamenii mei: niciunul dintre grăniceri sau dintre gărzile de la castel. Doar compania mea.

Lheanor oftă și îi făcu semn unuia dintre servitori să ia mâncarea neterminată din fața lui. Își turnă niște vin. Vărsă un pic de el, cu mâinile tremurând ușor din cauza vârstei.

– Încă nicio veste de la Roaric, murmură el. N-am mai auzit nimic de el de... când? De două săptămâni?

– Trei, zise Ilessa liniștită.

– Nu putem să stăm și să așteptăm, oricât s-ar plânge ambasadorul, zise Gerain. I-ai spus și tu, tată. Dintre toate neamurile Blood, Lannis este singurul pe care îl putem considera cu adevărat prieten.

– Crezi că eu nu știu asta?

Contele nu-și putu reține iritarea din voce, dar mimica lui arătă că regretase imediat asta. Ridică pe jumătate o mână împăciuitoare.

– Ce vremuri trăim! Ambii mei fii trebuie să fie în pericol? Dați-mi voie să mă căiesc de asta.

– Sunt fiii tatălui lor, zise Ilessa. De-asta fac ce fac. Când erai de vârsta lui Gerain, erai primul care se arunca pe cal.

Contele răspunse zâmbetului ei blând. Lheanor și Ilessa se căsătoriseră tineri, aproape prea tineri pentru a înțelege ce fac. Dar nu regretaseră nicio clipă. Îmbătrâniseră împreună, cu o voie bună pe care orice pereche și-ar dori-o.

– Îmi amintesc destul de bine, zise Lheanor.

Sângele i se înfierbânta adesea când era tânăr. Pe când era moștenitor Blood, era cel puțin la fel de dornic, de pasional ca Gerain. Privind acum înapoi la anii de demult, nu-și putea aminti momentul în care prudența – ceva ce ar fi putea fi numit chiar aproape frică – începuse să-i erodeze vigoarea tinerească. Poate că a fost acela în care devenise conte.

– Eu nu caut ceartă, dar, dacă ne caută ea pe noi, nu ne putem opune, zise Gerain. Lasă-mă să plec. Poate Croesan n-are nevoie de ajutorul nostru. Poate că tot ce o să pot face va fi să-i transmit condoleanțe pentru moartea lui Kennet. Dar, dacă are nevoie de ajutorul nostru – de sulițele noastre –, ar fi mai mare rușinea să așteptăm permisiunea Gryvan oc Haig ca să i-l oferim.

– Nu vei găsi pe nimeni pe meleagurile noastre, cu excepția ambasadorului lui Gryvan, să nu fie de acord cu asta. Dar nu schimbă faptul că el e Marele Conte. Trebuie să-l tratăm cu grijă, asta-i tot. Ne vom purta cu mănuși cu Gryvan și cu ambasadorul

lui. Ia-ți oamenii la Kolglas și ai grijă. Vreau ca amândoi fiii mei să fie în viață, pentru a sărbători următoarea Naștere a iernii aici, cu familia voastră.

V

Orisian își reveni din starea de inconștiență ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn vâscos. Era transportat prin pădure, pe un fel de targă. Avea o idee începătoare despre această mișcare, dar trupul său nu răspundea în niciun fel. Privirea lui fixă era zdruncinată în ritmul celor care îl cărau. Trunchiurile cojite ale mestecenilor se perindau, unul după altul, prin fața lui și apoi dispăreau. Văzu un covor de iarbă aspră, mușchi verde-închis și frunze căzute. Cu coada ochiului, prinse imaginea trecătoare a unor siluete înalte, palide, în mers. Nu se auzea niciun sunet. Era ca un vis. Simțea o durere surdă, zvâcnindu-i în coaste. Nu-și imagina de ce e acolo, dar ajunse să-l ardă ca un junghi care apoi se retrase în același ritm. Alunecă din nou într-un somn întunecat.

Când deschise ochii mai târziu, tot nu putu alunga stupoarea de care era cuprins. Îl treziseră vocile. Vedea și auzea fără să înțeleagă. Erau sunete asemenea conversațiilor dintre veverițe, croncănitului de ciori sau mișcării frunzelor în vânt. Fusese dus către niște ciudate corturi în formă de bulb. Văzu o femeie ghemuită la ușă, cu o față cu trăsături delicate, impasibile, încercând să-i spună ceva ce el nu înțelegea. O piele de animal era întinsă pe un cadru de lemn. Mirosea a lemn ars. Copii se agitau în jur. Ca într-un coșmar sau o halucinație, o față mare împletită din crengi și nuiele se holba la el. Un stâlp era înfipt în pământ, iar pe acesta erau fixate, unul deasupra celuilalt, cranii de căprioară. Îl priveau cu orbitele lor moarte, ca și cum murise, și el și propriii ochi se poticneau și se închideau sub privirea lor tristă.

Când văzu din nou, o față era aproape de a lui: ochii cenușii, de culoarea prafului, priveau într-ai lui; pielea fragilă era atât de

aproape, că și-ar fi putut pune buzele pe ea. Simți căldura respirației cuiva pe obraji și pe frunte. Era undeva în interior, sub un acoperiș curbat din piele de căprioară.

Undeva, foarte departe, crezu că aude o voce cunoscută strigându-l pe nume. Se făcu liniște și, cum zăcea pe pământ, își pierdu cunoștința din nou.

Își reveni, fără să știe la început cine e. Clipi și se întoarse ușor spre lumina slabă.

Mișcarea fu suficientă pentru a-i provoca dureri într-o parte. Se strâmbă, întrebându-se de ce simțea așa ceva. Durerea se diminuă și el continuă să stea întins pentru un timp. Amintirile îi reveniră încet, dar păreau ireale și el nu putea sorta adevărul de vis. Sau de coșmar.

Se uită în sus, la acoperișul ciudat al cortului: o grămadă de piei de animale pe un cadru de stâlpi.

Peste el fuseseră întinse blănuri care-i umplură nările cu miros de mosc. Încercă din nou să-și mute capul spre lumina care se filtra undeva în stânga lui. Era pregătit pentru durere; cu toate acestea, când veni, îi tăie răsuflarea. Își ridică mâna ca de plumb și o puse pe-o parte. Găsi un soi de bandaj acolo, cald și umed pe pielea lui. Fu cuprins de un acces de tuse care îi făcu pieptul să ia foc și îi aduse steluțe în fața ochilor. Le privi dansând în interiorul pleoapelor, cuprins de amețeli.

Apoi cineva din cort îi puse o palmă rece pe frunte și ridică blănurile să se uite la coastele lui bandajate. Avea în față un chip din visele sale: frumos, palid, încadrat de un păr platinat, pe care se aflau ochi cenușii care-l priveau. Mâna de pe fruntea lui se retrase și el zări degetele fine încheiate cu unghii lungi, albe. Buzele subțiri se mișcară.

– Stai cuminte, se auzi o voce la fel de luminoasă și de diafană în urechile lui Orisian ca o adiere de vânt de vară.

Kyrinin, îi indică o părticică din mintea sa. Gândul se îndepărtă, incapabil să găsească ceva acolo.

– Odihnește-te, o auzi el spunând și așa făcu.

Fariel era acolo, între somn și veghe. Fratele lui mort stătea în ușa cortului. Era chipeș, aproape frumos, băiat tânăr de-acum. Își dădu părul lung din ochi în timp ce porni înainte.

– Vino cu mine, îi zise el și Orisian se ridică și îl urmă pe fratele lui afară, în lumina înserării.

Pădurea era scăldată de soarele la apus, copacii aruncau umbre ascuțite pe iarbă. Fluturi migrau de la lumină la umbră și înapoi la lumină. Fratele lui îl aștepta și-l prinse de o mână.

– Să mergem până la mare, zise el și Orisian aprobă din cap.

Copacii erau depărtați unul de altul și mărgineau drumul în jos, spre valuri. Apa era strălucitoare. Cei doi stăteau unul lângă altul și se uitau spre vest. Globul mare al soarelui tocmai atingea linia orizontului. Sufla o briză caldă.

– E frumos, zise Orisian și Fariel zâmbi.

– Foarte, zise el.

– Ai fost plecat mult timp, zise Orisian.

Fratele lui luă o piatră și o aruncă departe, departe. Își șterse apoi mâna pe tunică.

– Nu atât de mult și nu atât de departe.

– Nu, niciodată n-am crezut că ești foarte departe, zise Orisian.

Porniră de-a lungul țărmului. Păsările de deasupra lor strigau cu voci aproape umane, un amestec de spaimă și pierdere.

– Mi-ar plăcea să vii înapoi, zise Orisian.

– Nu pot. Îmi pare rău, zise Fariel fără să se uite la fratele lui.

– Ești singur? Este... vocea lui Orisian se stinse.

Fariel râse ușor.

– Da, e și ea cu mine. Și tata.

Asta îl puse pe Orisian în impas. Se uită în ceafa lui Fariel în timp ce fratele lui mai mare mai merse câțiva pași înainte să se oprească și să se întoarcă. Orisian simți greața ridicându-i-se din stomac. Pescărușii zgâriau aerul cu țipetele lor. Soarele agoniza, căpătând o nuanță roșiatică.

Fariel arătă spre mare și acolo, ireal de aproape, era castelul Kolglas. Era ca o coajă arsă, cu fumul înălțându-se încă de la

ferestrele sparte, cu bucăţi de zid dărâmate şi sfărâmate, cu porţile rupte în bucăţi şi ca nişte rămăşiţe care plutesc la marginea apei. În timp ce Orisian privea, un bloc mare de piatră căzu de pe creneluri, prăbuşindu-se pe stânci în mare şi aruncând stropi. El întinse braţele, ca şi cum ar fi putut atinge castelul distrus. Se simţi ameţit. Adânc în mintea sa, îşi văzu tatăl, cu sângele scurgându-i-se pe la colţul gurii, cu mânerul masivului cuţit ieşindu-i din piept. Icni.

– Ai uitat, zise Fariel.

Orisian înclină capul.

– Ce-ar trebui să fac?

– Nu ştiu să-ţi spun, răspunse fratele lui. Nimeni nu poate să-ţi mai spună asta. Va trebui să decizi singur.

Orisian îşi ridică privirea. Fariel clătina din cap cu tristeţe. Părea că se îndepărtase, undeva peste apă.

Orisian nu-i mai putea distinge trăsăturile.

– Stai, strigă Orisian, ridicându-se în picioare. Nu pleca!

Fariel zise ceva, dar acum Orisian abia îl putea auzi.

– Unde e Anyara? strigă Orisian.

Fratele lui se stinse în semicercul strălucitor al soarelui la apus.

– Nu mă lăsa, zise Orisian.

Simţi că se prăbuşeşte pe spate, căzând spre pământ. Pică pe ceva moale şi se scufundă în el.

– Nu mă lăsa, mai şopti o dată, apoi totul se întunecă.

Se trezi simţind pe faţă o atingere uşoară. Când reuşi să-şi limpezească privirea, o întoarse către tânăra Kyrinină care se uita la el. Mirosea a pădure, a căldură.

Fire fine din părul ei moale îi mângâiau obrazul. Îşi mişcă buzele fără zgomot.

– Fii fără grijă, zise ea cu un glas minunat, în timp ce se îndrepta. Ce-a fost mai rău a trecut.

– Mai rău, repetă el.

– Ai văzut moartea şi ai venit înapoi.

Durerea surdă din coaste pe care gândurile lui o conştientizaseră confirmă adevărul din spusele ei. Se agită, încercând să dea deoparte blănurile care îl înveleau. Ea îi puse o mână blândă, dar fermă peste a lui. Ochii ei limpezi îl fixară. Nu era nicio imperfecţiune în ei, văzu el, niciun defect în zona pură care-i înconjura pupilele mici ca un inel lustruit de silex. Ochii lui Inurian nu erau atât de perfecţi. Avea un dram de uman în ei. Multe se întoarseră la Orisian atunci, prea multe pentru a le aduna şi a le da formă. Simţi o zbatere de panică în piept, ca şi cum o pasăre adormită s-ar fi trezit.

– Rothe? Scutierul meu. A fost cu mine când... El m-a pus în barcă.

– Uriaşul. E aici. Trăieşte.

Îi examina trăsăturile feţei. El se simţi inconfortabil la atingerea privirii.

– Unde e? întrebă el.

– Aici, repetă ea.

– Vreau să-l văd.

Ea se ridică în picioare, înălţându-se deasupra lui.

– Aşteaptă. O să întreb.

Orisian îşi lunecă o mână pe pântece. Îl simţea gol, parţial de foame, parţial din cauza amintirilor amare şi violente care îi bântuiau gândurile. Unul îi atrase atenţia pe moment.

– Fariel, suflă el.

Ea se întoarse, aproape ieşită din cort. Se uită înapoi la el.

– N-am auzit, zise ea.

– L-am visat pe Fariel, murmură el.

– Fratele tău, zise ea.

Orisian vru s-o întrebe de unde ştia ea numele fratelui său, dar clapa din piele de căprioară se închisese deja la loc în spatele ei.

Rothe veni şi Orisian fu silit să-şi ascundă surpriza. Scutierul lui arăta diferit. Mare parte din volum îi dispăruse, faţa îi era mai slabă, ochii, înainte să se aprindă la vederea lui Orisian, erau împovăraţi. Când intrase Rothe, Orisian zărise siluetele înalte de

afară. Nu-l urmaseră înăuntru. Rothe puse o mână mare pe umărul lui Orisian.

– Mă bucur să vă văd din nou, zise încet bărbatul mai vârstnic. M-am temut...

Orisian se luptă să se salte în capul oaselor, dar Rothe îl împinse înapoi.

– Rămâneți culcat, zise el. Nu vă obosiți.

– Sunt bine, zise Orisian.

– Poate, poate. A fost totuși o rană adâncă și ar fi mai bine să n-o puneți la încercare. Cine știe ce efecte poate avea poțiunea acestor oameni ai pădurii?

Orisian își puse degetele pe bandajul din jurul pieptului.

– Ei au pus cataplasma asta pe mine, zise el.

– Mai bine să nu ne întrebăm ce ar putea fi în ea, se strâmbă Rothe.

– Cât timp a trecut?

– Șapte zile, Orisian.

– Șapte zile! Am crezut că două sau trei, poate. De-abia dacă îmi mai amintesc ceva.

– Șapte. Și ne-am mișcat în mare parte din timp. Am ajuns aici doar acum trei zile. În tot acest timp nu mi-au spus ce se întâmplă. Nici măcar o dată nu m-au lăsat să vă văd. Și mi-au luat și sabia, sabia mea pe care o am de jumătate de viață.

Orisian observă pentru prima dată vânătăile, acum aproape dispărute, de pe obrazul și fruntea lui Rothe și linia roșie subțire de la baza nasului, unde rana începuse să se vindece. Putea ghici prin câte greutăți trecuse omul, încercând să vină lângă el.

– Păi, zise el, cel puțin acum suntem din nou împreună.

– Împreună ca prizonieri într-o tabără a oamenilor pădurii. Am încercat să ajungem la Glasbridge, chiar am încercat, dar n-am îndemânarea să manevrez bărci, și curenții au fost prea puternici. Ne-au împins spre Car Anagais. Acești oameni ai pădurii ne-au prins aproape în clipa în care am pus piciorul pe pământ.

O expresie îndurerată trecu peste fața scutierului.

– Iertați-mă, Orisian, că v-am dus departe împotriva voinței Domniei Voastre. N-am avut de ales. Nu puteam să vă las să vă duceți la tatăl Domniei Voastre.

– Ești scutierul meu și mi-ai salvat viața. Ar trebui să iert asta? Am fost... bine, las-o așa. Acum știi unde suntem?

– Greu de spus. N-am făcut nicio pauză în pădure, tot drumul. Aș spune că încă undeva în Car Anagais. Poate pe pantele sudice ale Car Criagarului, dar nu cred să fi acoperit atât de mult teren.

Orisian se gândi la asta câteva momente.

– Ce vom face? întrebă el.

– Așteptați până vă mai vindecați un pic. Sper ca acestor creaturi să nu le treacă prin cap să ne ucidă înainte de a avea o șansă să scăpăm.

– Totuși, acesta trebuie să fie clanul Vulpea, zise Orisian. Ei n-ar avea niciun motiv să ne facă rău. Nu sunt ca Bufnițele Albe...

– Gândurile unui om al pădurii nu sunt mai umane decât ochii lui. Să n-aveți încredere în ei, Orisian! Aici trebuie să ne păzim unul pe altul.

Orisian vru să spună că va fi bine, că acesta era clanul tatălui lui Inurian, dar el știa că pentru Rothe asta n-avea nicio importanță. Scutierul fusese toată viața lui luptător în serviciul Lannis Blood și în tot acest timp existaseră două constante care îl conduceau: amenințarea neamurilor Blood Gyre în nord și Kyrininii care umpleau pădurile din jurul văii. Chiar și Orisian, știind că Vulpile și Bufnițele Albe nu erau la fel, nu putea ține departe de mintea lui poveștile cu masacrele săvârșite de oamenii pădurii și cu familiile arse în cocioabele din pădure.

Atunci veni fata Kyrinină. Tensiunea apăru în ochii și brațele lui Rothe la sunetul făcut de intrarea ei, deși el nu se întoarse.

– Destul cu vorba, zise ea. Amândoi afară.

– El ar trebui să se odihnească, zise Rothe, încă refuzând să se uite la femeie.

Spre surpriza lui Orisian, ea râse: un râs bogat, muzical, cum el nu mai auzise la nimeni, probabil, într-un fel, cu excepția lui Inurian. Rothe era furios.

– S-a odihnit de-ajuns, zise ea. E bine acum.

Ea veni să-l ajute pe Orisian să se ridice, dar Rothe se interpuse între ei. Înfășură un braț puternic în jurul lui Orisian și îl ajută să se ridice din pat. Femeia luă o pelerină groasă de blană de culoare închisă. Rothe i-o smulse și o puse în jurul umerilor lui Orisian.

– Sunteți suficient de puternic? întrebă el.

Orisian medită la asta. Deși se simțea slăbit și destul de fragil, nu simțea o durere chiar atât de mare și trupul său părea să-i dea dreptate Kyrininei că se odihnise suficient. Mușchii lui erau atrofiați și gata să se întindă.

– Da, zise el.

Încă sprijinindu-și o mare parte din greutate pe brațul lui Rothe, Orisian o urmă pe femeie afară, în lumina zilei.

Ochii lui uitaseră să simtă și fu nevoit să-i mijească în fața strălucirii, dar atingerea bruscă a brizei pe fața lui și a aerului rece pe piele fu ca o scufundare într-un bazin rece într-o zi fierbinte. Îl trezi.

Clipi și inhală profund, scuturând ușor din cap. Femeia se uita la el cu un zâmbet amuzat pe buze.

Lumina soarelui scăzu și dispăru spre vest. Un câine trecu schelălăind pe margine, de la lumină la umbră și înapoi. O mică gașcă de copii îl fugăreau, râzând și strigând.

Când îi zăriră pe Orisian și Rothe în picioare în fața cortului, se opriră și se înghesuiră unul într-altul, zgâindu-se la ei. Ochii lui Orisian urmăriră câinele cum fugea și dispărea printre colibe.

Era într-o mare tabără a Kyrininilor din clanul Vulpea. Corturile rotunjite făcute din piei brute și prelucrate erau puncte în pădure, cât vedeai cu ochii printre copaci. Kyrininii se mișcau printre ele. Erau câini și câteva capre rătăcind prin tabără în dorul lelii, după iarbă sau tufișuri. Era o zi strălucitoare de iarnă, vioaie, iar scena trezea un sentiment pașnic.

Apoi văzu obiectul care stătea nu prea departe de coliba în care se odihnise el. Era modelat din nuiele împletite și ierburi, sprijinit pe un cadru de lemn: un țesut complex care sugera mai degrabă decât arăta imaginea unei fete. Și-o amintea din visele sale de om bolnav.

– Ce-i asta? întrebase el. Femeia îi urmări privirea, dar nu-i răspunse.

Începură să se adune Kyrininii. Se codeau să răspundă mai mult decât cu invitații mute de a se strânge într-un semicerc larg, ca să-i vadă pe Orisian și Rothe. Mulți dintre ei purtau sulițe. Rothe se agită neliniștit. Fata zise ceva în limba ei și se înregistrară câteva aprobări ușoare în rândul mulțimii. Vederea copiilor către ciudații vizitatori ai taberei lor fu blocată de sosirea adulților și ei se strecurată din nou în față prin pădurea de picioare.

– Ți-e foame? întrebă fata.

Orisian dădu din cap. Mulțimea se risipi fără un sunet. În timp ce treceau printre Kyrinini, Orisian se simți cuprins de neliniște, de parcă aceasta ar fi sărit din corpul lui Rothe în al lui. Ochi de un cenușiu intens se fixară asupra lui. Aceste persoane, atât de aproape că le-ar fi putut atinge, nu erau așa cum își imaginase el. Când le vedea în visele sale, acestea erau delicate, aproape fragile. Cu toată grația osaturii lor subțiri, aveau rezistență musculară, dar și încredere. Chiar și tăcerea lor era mai mult prezență decât absență. Era bucuros că brațul lui Rothe îl înconjura, ceea ce părea a fi atunci la fel de mult protecție, cât susținere.

Femeia îi duse dincolo de inelul de Kyrinini, la un foc mic. O fată învârtea un iepure pe frigare.

Grăsimea cădea în flăcări, sfârâind și pocnind. Fata sări deoparte când se apropiară ei.

– Mâncați, zise femeia.

Orisian se așeză pe pământ, cu picioarele încrucișate. Mirosul de carne îi trezi o foame lacomă. Rothe ridică iepurele din foc și-l puse pe o piatră. Ciuguliră resturi de carne din carcasă. Orisian cu greu ar fi putut mânca suficient de rapid cât să-și satisfacă nevoia. Carnea atât de dulce cum rareori gustase, pelerina caldă de pe el și

aerul atât de curat şi de proaspăt îl făcură să simtă pentru prima oară de când se trezise că redevine el însuşi. Se opri numai când iepurele fusese redus la un morman de oase unsuroase. Încercă să-şi şteargă zeama din jurul gurii. Se lipise de el.

Se uită la femeia care stătea într-o parte.

– Cum de ştii că pe fratele meu îl chema Fariel? întrebă el.

Nicio reacţie nu apăru în expresia Kyrininei.

– Inurian vorbea despre el, zise ea, apoi se întoarse.

– Îl ştii pe Inurian? strigă el după ea.

Ea se îndreptă spre mulţimea care privea şi începu să vorbească cu unii dintre cei de acolo. Un câine slab veni şi apucă un os. Rothe îl alungă. Acesta mârâi sinistru la el, apoi se aşeză ca să aibă la îndemână şi să supravegheze cu o privire obsesivă rămăşiţele de la masă. Orisian se uită în mijlocul focului. Îl rugase de multe ori pe Inurian să-l lase să vină în călătoriile sale pe aceste dealuri. Şi acum era aici, printre persoanele pe care na'kyrimul le cunoscuse şi le vizitase. Se apropiase, printr-un coşmar, de partea secretă a vieţii lui Inurian, faţă de care el fusese întotdeauna atât de curios. Şi Inurian nu era aici cu el. Nimic nu era cum sperase el să fie.

– Ea se întoarce, murmură Rothe.

– Trebuie să te duci înapoi, zise femeia.

Rothe şi Orisian se despărţiră. Separarea forţată aduse o furie furtunoasă pe faţa lui Rothe.

– E-n regulă, îi strigă Orisian scutierului său, deşi nu era sigur de un astfel de adevăr.

Spre surpriza lui, femeia îl urmă în cort şi-l privi cum se aşază din nou pe salteaua de dormit. Ea se ghemui lângă el.

Îl ştii bine pe Inurian? o întrebă el.

Mâine trebuie să vorbesc cu In'hynyr, zise ea.

Orisian era nedumerit.

– Vo'an'tyrul...

Ea făcu o grimasă, aparent frustrată în căutarea de cuvinte potrivite.

– Ea e voinţa vo'anului.

– Înțeleg, zise Orisian plictisit.

– Unii vor să vă trimită la salcie.

– Ce înseamnă asta?

– Să vă ia viețile.

– De ce? întrebă Orisian.

– Sunteți Huanini. Poate că nu prieteni cu Vulpea. Unii spun că n-ar trebui să fiți aici.

– Dar am fost aduși aici, protestă Orisian. Nu noi am ales să venim.

– Ai fi fost mort dacă nu te aduceam. Medicamentul de care aveai nevoie era aici.

Orisian își presă mâinile pe ochi. Poate că Rothe avusese dreptate. Era doar pericol aici. Acești oameni ai pădurii erau sălbatici, la urma urmelor, cu gândirea răsucită în moduri ciudate.

– Vo'an'tyrul va trimite după tine.

Ea se ridică și dădu a părăsi cortul.

– Stai, zise el. Vei fi acolo mâine?

Femeia clătină din cap.

– Vor vorbi limba mea? întrebă Orisian.

– In'hynyr a iernat de multe ori la Koldihrve.

Pentru o clipă, Orisian fu nedumerit, apoi înțelese. Koldihrve: așezarea de oameni liberi la gura râului Dihrve de dincolo de Car Criagar. Avea reputația unui oraș sălbatic, periculos, cu atât mai mult cu cât Kyrininii din clanul Vulpea aveau o tabără de iarnă la marginea acestuia. Era singurul loc unde Orisian auzise că Huaninii și Kyrininii încă trăiau laolaltă.

– Acolo ai învățat-o atât de bine? întrebă el.

– Gata cu întrebările.

Se îndreptă spre ușă.

– Spune-mi cel puțin care e numele tău, zise Orisian.

– Ess'yr, zise ea.

Cu asta, ea plecă și Orisian rămase singur. După un timp – un spațiu mort în care gândurile goniră nestingherite și haotice prin

capul lui –, fără niciun motiv evident, dar pentru toate acestea, descoperi că are lacrimi în ochi.

Veniră după el dimineața devreme. Se trezise de puțin timp. Lătratul de câini de afară îl trezise înainte de ivirea zorilor și gândurile negre îl ținuseră așa, odată trezit.

Când intră Kyrininul în cort, își examina rana, dând la o parte pansamentul. Era de un roșu aprins, dar părea să se vindece. N-avea niciun moment pentru a înlocui cataplasma. Tăcuții războinici Kyrinini îl conduseră afară din cort.

Cădea burnița, mai mult ca o ceață grea decât ca o ploaie. Sub voalul acesteia, vo'anul era un loc tăcut, plin de forme neclare. Traversaseră o parte a taberei pe care el n-o văzuse înainte, urcând o pantă spre o livadă în care un adăpost era separat de celelalte. În fața acestuia era un petic de pământ gol, în care erau înfipți stâlpi înalți. Unul avea pe el o coloană de cranii de căprioară, altele piei de castor, în jurul unui al treilea erau răsucite crengi de stejar. Îl trimiseră singur înăuntru.

Aerul din interior avea o intensitate saturată, pe bază de plante, aproape tangibilă, ca și cum cineva ți-ar fi apăsat peste nas și gură o cârpă pe care a picurat parfum. El se luptă cu un val brusc de greață. Un foc ardea luminos în centrul cortului și o mulțime de Kyrinini se așezaseră în jurul lui. Când intră, toți se întoarseră să se uite la el. Una dintre femei se ridică și ajunse lângă el. El se feri de atingere. Ea îi puse mâna pe umăr și-l apăsă să se așeze. Se așeză și ea pe pământ. Zăduful din aer păru să se mai domolească și capul lui încetă să se mai învârtă. Femeia îi puse un mic bol de lemn în mâini.

– Bea, zise ea.

El ridică bolul la buze și tresări gustând lichidul fierbinte, amar, pe care îl conținea. Nu îndrăzni să-l pună deoparte, căci n-avea nicio idee ce semnifica aici. Undeva în interiorul lui, nu atât de departe de suprafață cum și-ar fi dorit, era doar un băiețel tremurând de frică și de singurătate. Știa că acum, probabil prima dată, sosise momentul să nu-i mai îngăduie acelui băiat să facă parte din

gândurile lui. Puse vasul pe genunchi și se uită în jur cu ceea ce spera el că va trece drept calm.

Erau, probabil, douăzeci de Kyrinini înghesuiți în cort, în fața și pe lateralele lui, în rânduri strânse. Ici-colo, putea vedea fețe de bărbați și femei cu tatuaje faciale cârlionțate, despre care el bănuia că desemnau războinicii sau căpeteniile. În Războiul Viciaților, auzise el, războinicii regilor tăiaseră pielea pe care erau imprimate astfel de mărci de pe fețele Kyrininilor morți, pentru a dovedi ce dușmani periculoși uciseseră.

În fața lui, dincolo de flăcările strălucitoare, se afla o femeie mică, mai în vârstă decât majoritatea celorlalți. Era înfășurată într-o mantie dintr-o țesătură decorată cu vârtejuri negre și albastre. Șuvițe roșii, îndrăznețe se vedeau prin părul ei argintiu, care îi cădea pe umeri. Avea trăsături ascuțite, dar ridurile de la colțurile ochilor și ale gurii trădau trecerea anilor. Ochii ei goi, cenușii se fixaseră pe Orisian.

– Eu sunt In'hynyr. Eu sunt vo'an'tyrul, rosti ea, cu o voce ușoară și mlădioasă ce avea și o urmă de oțel în ea.

Orisian dădu din cap. Lichidul pe care îl înghițise lăsase în urmă o dâră care îi ardea gâtul și pieptul.

– Vom vorbi, zise In'hynyr.

– Cum doriți, replică Orisian slab.

Nu știa ce altceva să spună sau dacă nu cumva nu trebuia să spună nimic.

– Există cinci vo'anuri ale clanului Vulpea în acest sezon, zise In'hynyr. Un număr bun. Acesta în care ne aflăm acum este unul bun. Pante însorite cu păduri bogate. O bună sursă de hrană. Pădurea e generoasă. Acesta e primul anotimp când avem un vo'an aici, de când îmi căram prima copilă în spate. Acum, ea are propriii copii. A fost o lungă așteptare înainte ca Vulpea să se întoarcă. Atunci când a mai existat un vo'an în acest loc, Huaninii din vale ne-au văzut focurile și au venit să ne caute. Noi i-am condus pe teren accidentat și prin văi abrupte. I-am omorât pe unii dintre ei și au plecat. Tu ești din vale, picioare groase și iuți?

– Eu... eu sunt din Kolglas, se bâlbâi Orisian, prins pe nepregătite de întrebarea bruscă.

Vocea lui In'hynyr era ritmică, adormitoare și îl distrase de la înțelesul cuvintelor rostite.

– De ce ai venit la acest vo'an? întrebă In'hynyr.

– Am fost rănit. Am fost adus aici. Ess'yr spune... răspunse Orisian.

Încercă să continue, dar In'hynyr pufni și vorbi peste el:

– Clanul Vulpea știa că va fi război în vale în acest anotimp. Sulițașii noștri A'ani s-au întors astă-vară din ținuturile inamice cu vești despre o armată Huanină. Ei au spus că Bufnițele Albe, care sunt mâncători de hoituri, vor porni război împotriva locuitorilor văii alături de această armată. Bufnițele Albe, care n-au memorie, s-au băgat slugi la Huanini. Asta e bine. Vor suferi din cauza asta. E bine și că e război în vale. Dacă e război în vale, vom fi lăsați noi în pace. Așa că am revenit la acest vo'an după mulți ani.

Orisian se lupta să urmărească tot ce spunea. Dacă Bufnițele Albe le-au dat ajutor Inkallimilor, se explica astfel cum ajunseseră la Kolglas. Cu ghizi Kyrinini, puteau trece neobservați prin Anlane. Cu toate acestea, părea o alianță imposibilă. Bufnițele Albe nu erau prieteni cu oamenii și neamurile Blood de la Drumul Negru cu siguranță nu erau cu Kyrininii.

– Acesta este un vo'an bun, continuă In'hynyr. Ne întoarcem aici și anotimpul următor dacă totul e bine. A'anul de la Yr'vyrain v-a găsit pe tine și pe uriaș pe apă. Ess'yr a acestui a'an a vrut să te facă bine și te-a adus aici. Așa ți-am salvat viața, pentru că ai fost la un pas de moarte. Acum ești bine.

– E grav că tu și uriașul ați venit aici. Când clanurile erau mai tinere, când orașul strălucea ca soarele, un Huanin a venit într-un vo'an de-al Vulpii de pe un curs de apă neînghețat, într-o vale de stejari. Se rătăcise. I s-a dat hrană și adăpost. Dar a făcut prostia de a vorbi despre lucruri nebunești, ca un copil care nu știe să fie cuminte. După un timp, i s-a spus să plece. Și pentru că inima Huaninilor e fierbinte și gândurile lor sunt ca focul, el s-a supărat. A luat pământ

în mână și l-a aruncat pe torkyr și a blestemat Vulpea. Pentru așa ceva, a fost luat și trimis la salcie. Asta n-a vindecat rana. Mulți dintre cei din vo'an s-au îmbolnăvit și au murit în vara anului viitor. Flăcările din torkyr pe care le-au dus cu ei erau întinate de furia lui.

– Vrei să mă omori din cauza a ceva ce s-a întâmplat cu sute de ani în urmă? întrebă Orisian, străduindu-se să nu trădeze în voce tensiunea care îi înnoda stomacul.

– Acel om a fost trimis la salcie acum o mie cinci sute de ani, îl corectă In'hynyr. Când cei asemenea lupilor încă făceau umbră în lume. Când Vulpea trăia mai aproape de soare, în ținuturi mai primitoare. Dar numele lui nu e uitat. Știu numele persoanelor care au murit de boală, în vara care a urmat. Ele nu sunt uitate. Noi cântăm încă pentru ele. Noi nu uităm. Voi? Huaninii uită trecutul?

– Nu, nu uităm, dar... Eu nu sunt ca acel om. Greșeala lui... nebunia lui... nu este a mea. Orisian se simți pierdut. O decizie se formula din argumente pe care el nu le înțelegea pe deplin. Se simțea neputincios. Îi trecu prin minte că Fariel ar fi știut ce să spună, ce să facă.

Și Inurian ar fi știut. I se făcu incomod de cald. Pereții cortului apăsau asupra lui.

– Știm că poate fi și bine, și rău în Huanini, zise In'hynyr. În locul pe care îl numiți voi Koldihrve e pace între Huanini și Kyrinini. Poate fi bine și la oamenii din vale. Acum două veri, un tânăr din a'anul de la Taynan a fost la vânătoare. Era cam nebun și un mistreț l-a rănit. Un bărbat din vale l-a găsit și l-a îngrijit. L-a făcut bine și tânărul s-a întors la a'anul lui. De asta știm că sunt și oameni buni în vale. Aveți acest bine în voi?

– Eu aș ajuta pe cineva dacă ar fi rănit, zise Orisian. Așa cum Ess'yr a încercat să mă ajute pe mine. Nu toți Huaninii gândesc rău despre Kyrinini, la fel cum nu cred că toți Kyrininii gândesc rău despre noi. Eu nu doresc răul Vulpii.

– Nu-i dorești răul Vulpii, zise In'hynyr, ca și cum ar fi vrut să guste singură adevărul din cuvintele lui.

Se opri și o tăcere intensă se așternu. Orisian își trecu privirea de la unul la celălalt. Ochi goi îi întâlniră pe ai lui. Nu putea fi făcută nicio legătură cu aceste ființe. Îl priveau cu detașarea cu care un măcelar punea oaia sub cuțit.

– Ess'yr ne-a spus că ești mare printre ai tăi. Că ești unul dintre conducători, zise In'hynyr.

– Nu, zise Orisian. Nu tocmai. Unchiul meu este conte. Inurian este prietenul meu...

Din nou ea pufni. El se întrebă dacă In'hynyr era nemulțumită. Crezuse că numele lui Inurian putea cumpăra pentru el ceva prietenie aici. Nu părea să funcționeze. Căută altceva, care i-ar fi putut servi mai bine. Se putea să nu fie adevărat că Fariel ar fi știut ce să spună, se gândi el. El nu vorbise cu Inurian despre Kyrinini, cum făcuse Orisian adesea, el nu s-ar fi imaginat niciodată vizitând o tabără de-a Vulpii, nici măcar n-ar fi crezut că așa ceva e posibil. El nu vedea nicio diferență între Vulpe și Bufnițele Albe.

– Familia mea nu este dușmanul Vulpii, zise el. Și nu suntem prieteni cu Bufnițele Albe.

– Omul de la castelul din vale luptă cu Bufnițele Albe. Asta e bine. Ați pornit război și împotriva dușmanului din Anlane?

– Eu unul n-am luptat, dacă asta vrei să spui. Războinicii casei mele da, atunci când ne-au atacat oamenii în pădure. Rothe, omul care e cu mine, a luptat. El e un dușman al Bufnițelor Albe.

Orisian începu să se simtă rău din nou, de la căldură, de la mirosul îmbătător din interiorul cortului, de la oboseala pe care o simțea în oase.

– Totul este împotriva Vulpii, zise In'hynyr. Suntem un clan mărunt. Optzeci de a'anuri. Bufnițele Albe, care roiesc ca albinele, sunt de cinci ori pe-atât. Neamul tău umple valea ca șoarecii prin iarbă. Suntem un clan mărunt, dar le ținem piept dușmanilor noștri. Ca să facem asta, vederea trebuie să ne fie ageră ca a vulpii, iar gândurile limpezi. Ess'yr s-a simțit datoare față de voi, iar noi i-am îngăduit să vă ajute. Datoria noastră este față de vo'an. Este vo'anul în siguranță?

– Nu vreau decât să mă întorc la oamenii mei. Nu voi spune nimănui unde e vo'anul. Nici Rothe, dacă-i voi cere eu. Vrem doar să ne întoarcem.

Nu mai putu vorbi. În spatele privirii lui era ceva trepidant. Tot ceea ce auzise el vreodată despre Kyrinini, fiecare poveste despre măceluri i se învârtea în cap reținându-i atenția: copii uciși în paturile lor, la ferme, războinici capturați în încăierări din pădure și torturați. Cu toate acestea, el încă se agăța de ideea că poveștile erau doar povești și că nu-l priveau pe el aici, acum. Nu putea să creadă că a scăpat de ororile de Nașterea iernii doar pentru a fi condamnat la moarte de către această bătrână micuță, cu șuvițe roșii în părul ei argintiu.

– Bea, zise In'hynyr. Orisian se uită la ea o clipă, neînțelegând, apoi își aminti de micul bol de lemn care încă i se odihnea pe genunchi. Ezitant, amintindu-și gustul înțepător al băuturii, îl ridică la buze și sorbi. Lichidul se răcise puțin și, deși încă mai avea un gust aspru, nu mai ardea atât de tare. Capul i se limpezi un pic. Căldura apăsătoare părea să se ridice de pe fața lui.

– Ce înseamnă promisiunea ta? îl întrebă In'hynyr.

Orisian făcu o pauză, căutând o formulă prin care ar fi putut să comunice cu această femeie.

– Va fi o datorie pentru mine, zise el. La fel cum tu ai o datorie față de vo'an, cum spui că Ess'yr a simțit o datorie față de mine. Promisiunea mea este o datorie față de mine și față de tine.

– Unde vei merge?

– Să merg? Eu...

Ezită. Unde o să meargă? Tatăl lui murise și probabil că și Anyara și Inurian. Și Kolglas era departe, dacă Rothe avea dreptate în legătură cu cât de mult călătoriseră.

– Aș merge la Anduran pentru început, zise el. La unchiul meu, contele. Dacă ceea ce spui e adevărat, oamenii mei trebuie să pornească război împotriva Drumului Negru și a Bufnițelor Albe. Trebuie să particip și eu la asta.

Undeva în cort, ascuns în umbră, cineva începu să cânte. Era o melodie moale, cântată pe un ton atât de jos și de profund că părea un murmur îndepărtat. Orisian nu putea fi sigur nici dacă era o singură voce sau mai multe. Nu putea auzi cuvintele, ci doar cântecul. Unul cu o sonoritate funebră.

– Nu-i voi face niciun rău Vulpii, zise el din nou. Nu sunt dușmanul vostru. Dacă va fi război, va fi împotriva altor Huanini și împotriva Bufnițelor Albe. Nu a Vulpii.

Nu știa ce altceva să mai spună.

O lungă perioadă de timp, nimeni nu zise nimic. Doar melodia curgea în jurul lui. Își plecă ochii și se uită la vasul scobit din poală, la lichidul din interior. Căldura îi dispăruse rapid. Câteva valuri fragile de abur i se ridicară spre față.

– Du-te, zise In'hynyr într-un final.

– Atunci avem voie să părăsim vo'anul? întrebă el.

– Ne vom gândi la asta, fu tot ce spuse In'hynyr.

VI

Stătea de ore bune cu picioarele încrucișate în ușa cortului. Îi dăduseră o mantie de blană de jder care mirosea atât de puternic, de parcă abia fusese jupuită de pe animale. Avea nevoie de ea, căci cu fiecare zi aerul devenea din ce în ce mai aspru.

Cu două săptămâni în urmă, o viață, ar fi fost un vis împlinit pentru el să se afle în mijlocul unei tabere de-a Vulpii. Chiar și acum, în ciuda frământărilor provocate de amintirea a ceea ce-l adusese acolo, era conștient de atmosfera nepământească de pace și calm din tabără. Kyrininii se mișcau cu precizie și echilibru, fie că erau adulți sau copii. Cei mai vârstnici dintre ei, stafidiți și chiar un pic cocoșați, își păstrau o grație naturală pe care Orisian n-o văzuse la cei din neamul lui. Adulții erau toleranți cu grupurile de copii care țâșneau încoace și-ncolo printre corturi. Îi supravegheau,

uneori alăturându-li-se la lupte și alergări. Orisian nu auzise niciodată voci ridicate, de furie sau de enervare.

Ploile trecuseră, împreună cu norii rapizi care le purtau și mare parte din timp cerul era luminos. Lumina soarelui arunca umbrele rigide ale copacilor desfrunziți asupra taberei și făcea să strălucească verde iarba, în amintirea verii. Stoluri de păsări mici rătăceau prin vo'an. Kyrininii veneau și plecau. Vânau, adunau lemne de foc, găteau, la fel ca orice sătean. Dar în mijlocul familiarului erau momente departe de ceea ce știa și înțelegea el. Fața cea mare țesută din crengi, stând în picioare ca o santinelă care supraveghea inima vo'anului, îl descumpănea.

O dată sau de două ori, îi văzuse pe Kyrinini atingând-o cu degetele și murmurând câteva cuvinte. Uneori, când lumina cădea într-un anumit fel, stâlpii decorați cu cranii de animale aveau un aspect amenințător. Poate cel mai enervant dintre toate, el observa cum, uneori, unul dintre cei din clanul Vulpea se holba în tăcere la el dintre corturi. Când își întorcea ochii într-acolo, nu descoperea nici urmă din stinghereala pe care ar fi simțit-o un om dacă ar fi fost prins. De fiecare dată, Orisian își muta primul privirea.

O dată sau de două ori pe zi, el și Rothe aveau voie să-și petreacă ceva timp împreună. Discuția pe ton scăzut cu Rothe îl umplea de îngrijorare pe Orisian și se referea la planuri de evadare de îndată ce amândoi ar fi fost suficient de puternici. Orisian știa că nu puteau scăpa dacă Vulpea s-ar fi opus. Siguranța lor se fundamenta pe rațiune și răbdare, nu pe fugă. În adâncul inimii lui, Rothe credea probabil la fel. Poate că vorbea despre evadare numai pentru că asta credea el că avea nevoie Orisian să audă pentru a-și menține moralul ridicat. Dacă așa era, atunci niciunul din ei nu era complet sincer, pentru că Orisian nu-i spusese scutierului despre întâlnirea lui cu vo'an'tyrul. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Rothe să știe că soarta lor încă atârnă de-un fir de păr. Cel puțin nu încă.

Ess'yr îl vizita adesea, uneori aducând mâncare, alteori pentru a-i verifica rana, alteori pentru niciun motiv evident pentru el. Aștepta cu nerăbdare s-o revadă. Deși zâmbea rar, în felul ei de-a fi

exista multă bunăvoință. Totuși, ea vorbea în cercuri ciudate, așa cum făcuse și In'hynyr, și el simțea de fiecare dată că pierde jumătate din sensul cuvintelor rostite.

Uneori, îi răspundea la întrebări. Câte persoane erau în vo'an? întrebase el. Două sau trei sute, îi spusese ea. Șapte a'anuri, care urmau să se disperseze din nou în primăvară. Unde era restul familiei ei? Părinții ei plecaseră la salcie. Fratele ei vâna în Car Criagar.

Apoi, când Orisian punea vreo întrebare ce depășea limita invizibilă care le îngrădea conversația, ea îl ignora sau pleca. Nu voia să discute despre soarta lui și a lui Rothe, și nici despre Inurian. Iar când o întreba despre chipul nepământesc din vreascuri și crenguțe, ea clătina încet din cap. Treptat, învăță să se poarte cu băgare de seamă.

Noaptea se întindea să doarmă în mijlocul mirosurilor ciudate din cortul Kyrinin, ascultând sunetele străine ale pădurii și taberei. În acele ore singuratice, în strânsoarea întunericului, pierdea lupta cu imaginile și amintirile care se ciocneau în capul lui. Erau de la castelul Kolglas, din noaptea Nașterii iernii. Dar persoana de care îi era cel mai dor, a cărei lipsă îl durea mai mult decât oricare alta era cineva pierdut cu mult timp înainte: Lairis, mama lui. Golul lăsat de ea în viața lui era mai cavernos ca niciodată, iar rana redeschisă. Strângea lângă el blănurile de pe pat, ca și cum acestea ar fi fost brațele ei.

În dimineața celei de-a patra zile de când se trezise, când Ess'yr îi aduse un castron cu supă apoasă, el simți că s-a schimbat ceva. Era o lumină în ea care nu fusese acolo înainte. O întrebă dacă In'hynyr a luat vreo decizie, dar Ess'yr se făcu că nu aude.

– S-a întors fratele meu, zise ea. O să vă cunoașteți.

Înaltul, zveltul vânător pe care Ess'yr îl aduse mai târziu în colibă era mult mai impunător decât oricare alt Kyrinin văzut de Orisian până atunci. În simplul act de a intra, fără un cuvânt, spațiul devenise al lui. Părul lung, argintiu avea un luciu aproape metalic. Fața lui întinsă era acoperită de un vârtej complex de linii

albastru-închis tatuate în piele. Ochii de culoarea fumului rămâneau impasibili, dar colțul gurii sale se ridică aproape imperceptibil la vederea tânărului Huanin chircit pe salteaua de dormit.

– Fratele meu, zise Ess'yr. Varryn.

– Eu sunt Orisian, zise el, dorindu-și să nu i se oprească inima.

Înaltul Kyrinin înclină capul și îngustă ochii. Orisian se simți țintuit.

– Ulyin, zise Varryn și ieși în aerul dimineții.

Ess'yr se uită după el, scărpinându-se pe obraz cu o unghie albă. Orisian își drese glasul.

– Ce înseamnă ulyin? întrebă el.

– Un pui de pasăre. Fără pene. Din cei care cad din cuiburi.

Se uită la el.

– Vânătoare proastă, zise ea și se duse după fratele ei.

El îl văzu pe Varryn din nou după-amiază, când Ess'yr îl scoase din cort și îl îndrumă către un foc unde îl aștepta un castron cu tocană. Cum stăteau alături, mâncând în tăcere, fratele ei li se alăturase.

Orisian îl privi cu coada ochiului. Precauția rivaliză o vreme cu curiozitatea de a vedea tatuajele dense de pe pielea Kyrininului. În cele din urmă, puse vasul jos și se întoarse către Varryn.

– Ce...

Orisian ezită un moment.

– Ce înseamnă desenele de pe fața ta?

Ess'yr vorbi înainte ca fratele ei să poată răspunde.

– E kin'thyn. De trei ori. Foarte puțini îl au pe al treilea. Pot să-ți spun cum a câștigat kin'thynul. E de acord. Vrei? îi zise ea lui Orisian.

– Da, mi-ar plăcea.

– Primul Kin'thyn a fost când avea 13 veri.

Era ceva aproape reverențios în tonul lui Ess'yr.

– Era în a'anul arcașilor din Tyn'vyr, traversând teritoriile Bufnițelor Albe. I-au vânat pe dușmani timp de cinci zile. A săgetat unul bătrân din spatele unui copac. Al doilea, când avea 15 ani. Un a'an de arcași al inamicului se apropiase. L-a înjunghiat pe unul dintre ei cu un cuțit. Apoi multe veri înainte de-al treilea. Kyrkynii au

chemat un a'an de arcași și s-au dus peste vale, intrând adânc în teritoriile inamice. Pe un curs de apă au găsit o familie și i-au trimis pe toți la salcie. Varryn le-a luat foc din tabără. Au fugit de la râu, dar inamicul era asemenea lupilor în spatele lor. Mulți au căzut. Kyrkyni și alți zece. Cinci au ieșit din spatele copacilor și s-au întors. Varryn a luat focul cu el. Numai pentru așa ceva se dă al treilea kin'thyn. Pentru focul inamicului.

În timpul poveștii, Varryn îl privise pe Orisian cu o privire fixă, lipsită de orice emoție. Asta îl făcuse să vrea să se întoarcă. În schimb, întrebă:

– Cum de traversați valea în Anlane atât de ușor? Fără ca noi, cei din neamul Blood, să știm că sunteți acolo?

Întrebarea era direcționată către Ess'yr, Orisian presupunând că fratele ei nu va înțelege, dar Varryn se ridică în picioare, lăsându-și deoparte vasul, deși era încă pe jumătate plin de tocană aburindă.

– Huaninii nu știu, zise el.

El plecă, oprindu-se după câțiva pași și întorcându-se pe jumătate.

– Ochii și urechile sunt groase și grele. Ca și picioarele și tălpile voastre.

Orisian îi privi spatele Kyrininului în timp ce acesta pleca mai departe.

– Varryn nu-i prea place pe Huanini, zise Ess'yr.

– Nu, fu Orisian de acord. Tu nu pari să simți la fel.

– Nu-mi place rasa voastră. Dar Inurian vorbește bine de voi. De tine.

Orisian uită cu totul de Varryn. Prinsese crăpătura din scutul pe care Ess'yr îl menținea împotriva întrebării pe care el își dorea să o pună.

– Îl cunoști? Pe Inurian, vreau să spun. A venit să vă viziteze tabăra?

– Te-am văzut cu uriașul și v-am recunoscut. Te văzusem înainte, cu trei veri înainte, cu Inurian într-o barcă. Aproape de mal. Tu nu mă vedeai, dar el știa că mă uit. A făcut un semn.

– N-am fost niciodată la Car Anagais, zise Orisian, gândindu-se repede, întrebându-se cum s-o facă pe Ess'yr să vrea să vorbească.

– Întotdeauna am vrut să vin cu el în pădure. Știam că vine în tabăra voastră și am vrut să vin cu el. M-a refuzat de fiecare dată.

Ess'yr îl privi în ochi.

– De ce ai vrut să vii la noi? Huaninii nu vin într-un vo'an.

– Știu că multora dintre oamenii mei nu le plac Kyrininii. Ei se tem, cred, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Eu doar... Am vrut doar să văd cum sunt taberele voastre. Să văd cum trăiți. E greu de explicat, dar în ultimii ani am vrut de multe ori să... să fiu în altă parte decât acasă. Într-un loc diferit, nou. Și am vrut să văd unde vine Inurian și unde pleacă în călătoriile sale, cred.

– El e important pentru tine.

– Da. A fost foarte bun cu mine în ultimii ani.

Ess'yr își îndepărtă un fir de păr de pe față. Gestul era atât de obișnuit, atât de lipsit de importanță, că pentru o clipă luminoasă Orisian se agăță de el și se eliberă de toată lumea de dincolo de această mână sculpturală și de languroasa ei mișcare. Ess'yr rămase tăcută timp de încă vreo câteva respirații. Apoi se ridică în picioare, ca și cum ar fi ajuns la unele concluzii.

– Vino! O să-ți arăt. Poate Inurian dorește asta.

Îl duse prin vo'an. Cum mergeau în tăcere, ea înainte și el în urmă, Orisian se gândi că Rothe ar fi văzut aici șansa de a evada. De a o birui pe Ess'yr și a fugi. Dar Orisian nu luă asta în considerare nicio clipă. El se îndoia că ar putea fi mai bun decât femeia Kyrinin, chiar dacă ar fi încercat, și, oricum, Rothe ar fi rămas singur în tabără. Scutierul lui ar fi văzut asta ca moarte sigură, Orisian știa, dar n-ar fi putut în niciun caz să-l lase în urmă pe Rothe. Și mai era și sentimentul că avea o datorie față de Ess'yr. Ar fi fost mort dacă ea nu l-ar fi găsit și nu l-ar fi adus aici.

Ajunseră într-un loc unde terenul era drept. Pământul era mlăștinos și acoperit de mușchi și se lăsa sub picioarele lui Orisian. În față era o dumbravă deasă de sălcii. De undeva dintre copaci venea sunetul unei curgeri de apă. Ess'yr îl conduse către un popas la mică

distanţă de sălcii. Câteva păsări mici, surprinse de apropierea lor, ţâşniră din tufiş. Orisian deschise gura să vorbească. Înainte de a face asta, degetul ei subţire îi atinse buzele, uşor ca aerul.

– Respiră uşor, zise ea. Vorbeşte încet. Locul tău nu e aici. Eşti urmărit.

Orisian aşteptă ca Ess'yr să-i explice.

– E o hane dyn. Un loc al morţii. Corpul intră în pământ. O creangă de salcie îi e plantată în mâini. Dacă aceasta înmugureşte, spiritul va merge la Darlankyn. Dacă nu face muguri, rămâne. Aceştia sunt kar'hane: observatorii.

Privind înainte, Orisian putea vedea că prin densitatea sălciilor cu trunchiuri şi ramuri curbate erau risipite câteva trunchiuri subţiri, fără frunze, care probabil că erau neregeneratele ramuri de înmormântare ale Kyrininilor. Vederea acestora îl făcu să-şi imagineze ochi fantomatici asupra lui. Nenumăratele ramuri vii de salcie suspinau împreună. Fiecare copac, îşi dădu el seama, marca mormântul unui Kyrinin, rădăcinile acestuia încolăcindu-se în jurul oaselor din pământul moale.

– Trimis la salcie, zise Ess'yr încet.

Un mormânt rece în solul umed de pe malul unui curs de apă din pădure, îşi spuse Orisian. Ştia de mult că Kyrininii, ca şi oamenii lui, îşi îngropau morţii, în loc să-i ardă. Totuşi, nu-şi amintea să mai fi auzit despre copaci. Îi trecu prin cap că, atunci când călărea cu tatăl său sau cu oamenii lui Croesan, la vânătoare, era posibil să mai fi trecut prin astfel de locuri. Cine ştie peste câte sute de Kyrinini care-şi dormeau somnul de veci trecuse cu copitele calului său?

– Iar cei care nu sunt în graţii? întrebă Orisian.

În loc de răspuns la întrebarea lui, Ess'yr zise:

– Lui Inurian îi plac dyn haneurile. Le numeşte tărâmuri ale păcii. De asta ţi l-am arătat.

– Mulţumesc, îi zise Orisian lui Ess'yr.

Pe drumul către centrul vo'anului, ea îi arătă faţa făcută din ramuri. Ca întotdeauna, lui i se păru sinistră, ca şi cum o grămadă colcăitoare de şerpi fusese brusc îngheţată.

– Te întrebi ce e asta. E...

Ess'yr făcu o pauză, căutând un cuvânt sau o frază care nu-i venea ușor pe buze.

– ... o capcană de morți. E anhyne. Imaginea unui Anain.

În momentul în care ea rosti cuvintele, el le putu vedea și se întrebă cum de nu le ghicise înainte. Anainii fuseseră diferiți de toate celelalte rase. Mai apropiați de zei, așa cum unii și erau. Dacă ei aveau o formă, deși mulți au spus că n-aveau, aceasta era din lemn, crengi și frunze revenite la viață. Asta, gândul necunoscut al pământului verde care curge prin pădurile și prin locurile sălbatice ale lumii, era ceea ce Kyrininii încercaseră să reprezinte.

Tot ce știa Orisian despre Anaini era pe jumătate legendă. Spicuiri din povești și zvonuri. Nu era mai mult de o mână de povești de-ale oamenilor care întâlniseră unul dintre ei și aproape toate se terminau rău. Una dintre aceste povești o cunoștea bine fiecare Huanin sau Kyrinin deopotrivă: la sfârșitul Războiului Viciaților, atunci când regii cuceriseră Tane și zdrobiseră puterea celor mai mari clanuri Kyrinine, Anainii se treziseră. Ridicaseră o pădure vastă – Marele Hățiș – unde nu fusese nimic înainte, înghițind Tane și toate pământurile acestuia. Puseseră o sălbatică, impenetrabilă barieră între armatele umane și Kyrininii ce se retrăgeau în est. Asta, la fel de mult ca asediul și prăbușirea Tane, încheiase vărsarea de sânge. Și aici, în pașnica inimă a vo'anului, era o reprezentare a îngrozitoarei puteri, veghind asupra copiilor care se jucau și a caprelor rătăcitore.

– Ce înseamnă aceasta? întrebă Orisian, vorbind pe ton scăzut fără să vrea.

Ess'yr se încruntă ușor. Era o expresie ciudată pe trăsăturile ei în mod normal imperturbabile, ca și cum o pasăre trecuse pentru o clipă prin fața soarelui și-i aruncase o pâlpâire de umbră pe față.

– Dacă un corp nu ajunge la dyn hane... spiritul nu se va odihni. Anyhne veghează împotriva a așa ceva. Îi aduce aproape pe Anaini. Ei protejează împotriva morților fără tihnă.

„Morții fără tihnă în pace", se gândi Orisian. Era un nume potrivit pentru ei. El nu credea în fantome – nu în felul la care înțelesese că se referise Ess'yr –, dar erau alte modalități pentru ca morții să nu-și găsească tihna.

– Nu știam că au fost și Anaini pe-aici, zise el.

– Îți apar în fața ochilor în câteva locuri. În ceea ce voi numiți Marele Hățiș. În Anlane, unde e dușmanul. În Din Sive. Dar ochiul nu e tot. Ei umplu lumea verde. Tu nu-i vezi, dar ei sunt aici.

Apoi nu mai spuse nimic. Spusese suficient cât să-l lase pe Orisian să se lupte ore întregi cu senzația, și mai acută decât simțise înainte, că e urmărit. Nu conta că Ess'yr zisese că Anain erau o protecție, el nu voia să stea expus privirii unor astfel de ființe legendare. În noaptea aceea râvni la zidurile de piatră de la Kolglas, cu soliditatea și intimitatea lor, într-un fel în care n-o mai făcuse de ani întregi.

Orisian fu trezit de mâini care trăgeau blănurile de pe el și de voci insistente care-l smulgeau din moțăială. Încă pe jumătate adormit, primul lui instinct fusese să se zbată și să lupte împotriva trupurilor care păreau să tabere pe el. Erau prea multe și el abandonase orice rezistență. Fusese tras și împins afară, în noaptea rece. El se uitase în jur cu privirea împăienjenită.

O mare mulțime de Kyrinini era adunată în fața cortului său: atât de mare, încât el crezu că fiecare bărbat, femeie și copil din vo'an trebuia să se fi strâns acolo. Stăteau în tăcere, cu ochii fixați pe el. Cei care îl treziseră se topiseră în mulțime, lăsându-l singur, încă un pic instabil pe picioare. Pădurea era scăldată în lumina radiantă a lunii, care arunca o strălucire eterică pe fețele incolore care îl înfruntau. El privi în sus și văzu deasupra capului o lună mare și complet albă agățată pe cer.

Rothe fu împins înainte ca să i se alăture. Scutierul părea mai treaz și mai alert decât se simțea Orisian.

– Stați aproape de mine, mormăi el și, cum stătea în picioare, îi luă brațul lui Orisian și-l prinse strâns.

– Nu arătați că vă e frică.

Orisian se uită în jur la zidul de trupuri mișcătoare cu care se confrunta. Nu se auzea niciun sunet, în afară de huhuitul unei bufnițe undeva în pădure. Avu deodată senzația intensă că el și Rothe nu aparțineau acestui loc, că au deviat cumva de la lumea de veghe și au trecut altundeva.

Ceva se întâmpla sau era pe cale să se întâmple.

– Nu spune nimic, îi șopti lui Rothe, realizând că era mult mai probabil ca scutierul lui să facă o greșeală în acest moment, decât el însuși.

Mulțimea se despărți, deschizând o cale îngustă pentru a lăsa o siluetă să avanseze. De sub tivul rochiei drepte se vedeau picioarele goale. Fâșii de blană atârnau pe umerii a ceea ce trebuia să fi fost o femeie Kyrinin, dar fața care se uita la Orisian și Rothe era a unei vulpi mari. Cum capul se întorcea încolo și-ncoace, el putu vedea legăturile care țineau masca pe loc. Stătea peste fire lungi de păr cenușiu, presărate cu dungi roșii care străluceau în lumina lunii.

Era In'hynyr, realiză Orisian. Recunoașterea nu atenuase aspectul sălbatic al măștii, atunci când ea se întorsese să se holbeze la el. În mâna stângă, frământa o cârjă înaltă de care fusese legată o duzină de mici cranii de animale. Oasele se loveau unul de altul când ea se mișca. Se înregistră o clipă prelungită de tensiune când vo'an'tyrul se confruntă cu cei doi oameni, apoi ea se răsuci cu totul și își ridică brațele. Rămase astfel între ei și gazdele Kyrinini pentru câteva secunde. Vocea ei, când începu să vorbească, era înăbușită sub masca de vulpe, iar asta făcea sunetul cu atât mai straniu cu cât era scuipat prin deschizătură. Vorbea în limba Kyrinină: o rostogolire de cuvinte care suna aproape ca o incantație.

– Fii pregătit pentru orice, murmură Orisian.

In'hynyr vorbi, și toți ochii fură ațintiți asupra ei. Își scuturâ cârja, și micile cranii mici de pe aceasta începură să clincăne. Vocea ei creștea și scădea în intensitate. Respirația ei scotea aburi care se ridicau ca și când ar fi fost atrași de luna jucăușă.

Masca de vulpe se răsuci cu un strigăt și In'hynyr aruncă un braț spre cei doi. Rothe tresări.

Orisian nu se mișcă. Făcuse tot ce putuse pentru a se salva atunci când vorbise cu vo'an'tyrul. Nu știa ce ar fi putut schimba acum tot ce era să se întâmple. In'hynyr tăcu și o șoaptă se răspândi prin mulțime. Ici-colo se înclinau capete. Mai întâi unul câte unul și apoi în grupuri mici, mulțimea începu să se destrame și să se disperseze. Kyrininii dispărură, cufundați în întuneric. In'hynyr se îndepărtă o vreme cu spatele de Orisian și Rothe, păstrând pe față masca, apoi se întoarse și plecă, singură. În decurs de câteva clipe, din toată mulțimea rămase doar Ess'yr. Stătea și îl privea pe Orisian.

Mâna lui Rothe îi ridică brațul și îl auzi pe uriaș expirând profund. Ess'yr veni spre ei.

– Vo'an'tyrul a vorbit, zise Ess'yr. Puteți pleca. Mâine. O zi în plus și veți fi trimiși la salcie. O să vin la voi de dimineață.

În zorii zilei, o ceață grea se așternuse peste tabără. Orisian ieși din cortul lui. Dormise puțin după ce adunarea se dispersase, răsucindu-se și învârtindu-se cea mai mare parte din ceea ce mai rămăsese din noapte, cu mintea mult prea aglomerată pentru a-i permite să se odihnească.

Rothe mergea cu pași mari prin ceața de afară. Îi zâmbi lui Orisian în timp ce se apropia.

– Libertatea ne cheamă, atunci.

Orisian îi întoarse zâmbetul.

– Așa se pare.

– N-aș fi crezut că ieșim din asta cu pieile întregi pe spinare, zise Rothe. Dar iată că am ieșit. Va fi o poveste bună de povestit.

Orisian aruncă o privire în jurul vo'anului. Văluri schimbătoare de ceață înăbușeau orice sunet și câteva siluete pe jumătate ascunse se mișcară. Un miros de fum plutea în aerul umed. Era finalul poveștii sejurului lor de aici.

Ess'yr sosi. Aducea cu ea o pereche de carcase costelive, jupuite.

– Mâncați repede, zise ea.

El și Rothe priviră în tăcere cum Ess'yr pune veverițele la proțap pe un foc mic. Cum stăteau acolo și așteptau, apăru Varryn.

Rămase alături de ei, sprijinindu-se pe o suliță lungă. Rothe îl privea pe războinicul Kyrinin cu ostilitate nedisimulată.

– Acesta este Varryn, fratele lui Ess'yr, zise Orisian.

Rothe mormăi și își întoarse ochii din nou la foc. Varryn nu dădu vreun semn că le-ar fi remarcat existența. Chiar și atunci când Ess'yr îi spuse ceva cu voce scăzută, Orisian nu detectă nicio fracțiune de răspuns. Poate că Ess'yr văzuse ceva ce el nu văzuse, pentru că ea nu părea afectată.

– Unde vă duceți? îl întrebă ea pe Orisian.

Se uită la Rothe, conștient că nu discutase problema cu el.

– La Anduran, zise el. Orașul din vale.

Scutierul său aprobă din cap.

– E aproape, nu? o întrebă Orisian pe Ess'yr.

– Nu e departe, zise ea. O să vă ghidăm de la marginea pădurii. Eu și Varryn.

– Nu-i nevoie, zise Rothe, privind-o fix pe Ess'yr.

– E mai bine, zise Varryn. Oamenii noștri sunt în pădure. Pot crede că sunteți dușmani. Veți sfârși cu atâtea pene în voi de veți părea porci-spinoși. Vă ducem rapid și în siguranță.

Rothe părea că se străduiește să rămână calm.

– Sunt sigur că ne putem descurca și singuri, rosti el printre dinții încleștați.

– Fratele meu... se joacă, zise Ess'yr. Dar are dreptate. Vă vom duce pe drumuri în așa fel încât să nu mai puteți găsi acest vo'an din nou. Vă vom duce pe drumuri sigure. Vă vom purta de grijă până veți părăsi pământurile Vulpii. De asta a spus vo'an'tyrul să vă însoțim. Așa va fi. Și am încheiat discuția.

O expresie întunecată se așternu pe fața lui Rothe și Orisian reflectă că o călătorie cu scutierul și cu un mândru războinic Kyrinin în același grup n-avea să fie ușoară.

– Să ne pregătim, zise Ess'yr. Când terminați, veniți la marginea vo'anului. Cea din est.

Ea și fratele ei îi lăsară pe Orisian și Rothe să pigulească din veverițe. Scutierul bombăni în tonuri grave despre greșeala de a te încrede în Kyrinini.

– N-avem de-ales, murmură Orisian. Nu cred că ar arăta amabilitate la refuz. Oricum, nu va fi pentru mult timp. Ei doar încearcă să se protejeze, asigurându-se că nu putem găsi prea uşor drumul înapoi aici.

Orisian supse un os. Neobservaţi, copiii se adunaseră în jurul lor. El se uită, descoperind o duzină sau chiar mai mulţi, veniţi să arunce o ultimă privire la aceşti ciudaţi vizitatori ai lor. Rothe aruncă în foc resturile de la masa lui şi se ridică în picioare. Copiii se traseră la o parte pentru a-i deschide calea.

Cei doi porniră spre marginea taberei, cum fuseseră instruiţi. Nimeni nu-i băgă în seamă.

Trecură de două bătrâne care spărgeau nuci pe o nicovală de piatră. O fată mai tânără întindea o piele încă umedă şi însângerată a unui cerb pe un cadru de uscare. Ea nici măcar nu ridică privirea când trecură ei.

Ess'yr şi fratele ei stăteau împreună la marginea vo'anului, unde erau răpândite din loc în loc ultimele câteva corturi. Aveau în faţă nişte pachetele, suliţe, tolbe cu săgeţi şi arcuri. Stând în picioare în faţa lor, aşteptând cu o răbdare pe care n-ai întâlni-o la un copil uman, era o tânără Kyrinin. Ea se uita la Ess'yr şi Varryn cum îşi leagă de mâini lungi benzi de piele, înnodându-le la intervale regulate. Temându-se să nu întrerupă concentrarea intensă de care era pătruns micul grup, Orisian stătea de-o parte cu Rothe. Sabia scutierului şi teaca erau pe pământ.

Fără să aştepte să fie invitat, el le luă şi începu să le examineze în cele mai mici detalii.

Fiecare nod era legat cu precizie şi umezit cu un strop de salivă înainte de a fi strâns. Nod după nod era adăugat benzilor, ca mărgelele dintr-un colier. În cele din urmă, în aproape acelaşi moment, ambii părură mulţumiţi de munca lor. Fiecare îi dădu bucata lui de piele copilei. Ea luă câte una în fiecare mână şi plecă.

Ess'yr se întoarse spre Orisian. Scoase un cuţit subţire din interiorul jachetei. Era făcut pentru aruncat, cu un mâner de lemn neted căruia îi lipsea o plăsea.

– Asta era în tine, zise ea, întinzându-i-l lui Orisian. Tu n-ai nicio armă. Ia-l!

El îl luă și îl strecură la cingătoare. Așa îți reaminti de rană și pentru un moment simți dureri acolo, dar era mai bine să aibă acest cuțit decât niciunul.

– O armă de-a Inkallimilor, rosti Rothe aproape admirativ. Foarte rar se întâmplă să pui mâna pe un asemenea trofeu.

Fără un cuvânt, Ess'yr și Varryn Rose își preluară pachetele și armele și porniră spre pădure.

Orisian și Rothe se uitară unul la altul. Rothe ridică din umeri. Îi urmară pe Kyrinini departe de vo'an.

Numai după ce merseră pe jos câteva minute putu Orisian s-o întrebe pe Ess'yr ce semnificație au corzile înnodate din piele.

– Un nod e un gând, zise ea. Gândul la persoane, la timp, la viață. Așa se face înainte de călătorie. Dacă trupurile noastre nu se mai întorc, coarda merge la dyn hane și e îngropată. Acesta va lega spiritele noastre de salcie. Noi nu vom fi fără de tihnă.

Cei doi Kyrinini stabiliră un ritm solicitant. Pădurea era deschisă, cu întinderi mari de iarbă între pâlcuri de copaci. La fiecare câteva sute de pași, treceau pe lângă un stejar vechi într-un loc ferit.

Adesea traseul lor își schimba direcția pe sub ramurile unuia dintre stejari și Orisian suspecta că Kyrininii mergeau printre acești copaci noduroși folosindu-i ca puncte de reper pe o hartă realizată în capul lor.

– Cât de departe suntem de Anduran? îi strigă el din spate.

– Nu prea departe, îi răspunse tot Ess'yr, fără ca măcar să se întoarcă.

Ajunseră la o porțiune mult mai dificilă, unde un șir de copaci căzuse și un desiș de puieți apăruse în jurul trunchiurilor acestora. Varryn se îndreptă direct către tufișuri. Orisian și Rothe considerară drumul dificil de parcurs. Ieșiră, zgâriați, prin altă parte, găsindu-l pe războinicul Kyrinin așteptându-i, sprijinindu-se încă o dată în suliță, ca și cum stătea astfel de ore.

– Nici măcar un mistreț înjunghiat nu face atâta zgomot, zise el.

Grav afectat de insultă, Rothe îl privi într-un mod care l-ar fi făcut pe Orisian să zâmbească dacă nu s-ar fi temut că schimbul de cuvinte dintre cei doi se putea transforma în ceva mult mai fizic. În orice caz, scutierul n-avu nicio ocazie să-i răspundă. Plasându-și ironia, Varryn se întoarse pe călcâie și se opri din nou.

– Un mistreț înjunghiat... murmură Rothe. Trebuia să zică asta acest... urmărindu-i pe oamenii pădurii prin pădure ca niște copii. Am purtat barbă înainte ca acest... acest om al pădurii să fie o umflătură în nădragii tatălui său.

– E o zi tristă, fu Orisian de acord. Totuși, mai bine să nu ne lăsăm doborâți.

Făcură pași mari în urma celor doi Kyrinini, luând-o de-a lungul flancului sudic al Car Criagarului, spre Anduran.

Capitolul 3

Drumul Negru

În zilele când Monach oc Kilkry era Mare Conte în Kolkyre, când neamul lui Blood domnea peste toate celelalte de aproape o sută de ani, femeia-pescar Amanath a căzut în somn în Kilvale. A stat astfel trei zile și trei nopți și familia ei a crezut că își începuse călătoria în Întunericul Adormit. Ei au cântat cântece de pierdere și i-au pus uleiuri pe ochi. Dar în a patra zi ea s-a trezit și a început să vorbească. A vorbit despre Zeul cu Glugă, Ultimul Zeu, și de cum a rămas el atunci când frații și surorile lui au părăsit lumea. A vorbit despre Cartea Vieții pe care el o studiase și despre poveștile pe care el le citise în paginile acesteia; povești care spun istoria fiecărei vieți care a fost sau va fi vreodată. Și aceste povești ea le-a numit Drumul Negru, care este calea menită de la naștere până la moarte. Ea a vorbit de Kall: ziua când omenirea va fi unită de cultul Drumului; când zeii vor răspunde apelului la această unitate și se vor întoarce pentru a nimici și a reface lumea. Și ea propovăduia că numai credincioșii cultului se vor renaște în lumea nouă.

Învățăturile femeii-pescar nu au fost pe placul mai-marilor vremii. Oamenii Marelui Conte au spânzurat-o de un mesteacăn. Toți Conții au simțit gustul fricii, în afară de unul: lui Avann oc Gyre-Kilkry, care domnea în Kan Avor, cuvintele lui Amanath i-au mers drept la inimă. I-a adunat la el pe toți cei care văzuseră adevărul și le-a oferit adăpost. Și, când s-a pornit războiul, neamul său Blood le-a înfruntat pe celelalte în numele acelui adevăr. Avann a fost cel care, atunci când a căzut Kan Avorul, i-a condus pe cei zece mii prin Valea Pietrelor, în nord. Adevărul propovăduit de Amanath încă mai există acolo, printre neamurile Blood create de el. Flacăra încă arde și nu se stinge.

Auzi bine! Acesta este adevărul, pentru cei care au urechi de auzit. Lasă deoparte mândria şi pune deoparte frica. Ziua morţii tale e deja scrisă în paginile Cărţii Ultimului Zeu. Nu există decât o cale predestinată. Nu există decât Drumul Negru.

dintr-un comentariu anonim după
Cartea Drumului

I

Zidurile extinse ale Vaymouthului, strălucind în ultimele raze ale soarelui, se înălţau deasupra lui Taim Narran dar Lannis-Haig şi a companiei sale.

Capitala lui Haig Blood devenise în ultimii o sută de ani ceea ce ar fi putut fi considerat cel mai mare oraş din lume. Fortificaţiile sale erau la o scară nemaivăzută de când Oraşul Strălucitor al Kyrininilor fusese pus la pământ. Poarta de sud, numită Poarta de Aur, era deschisă, uşile mari placate cu fier pivotară în spate şi fură legate la loc. O mână de gardieni erau grupaţi într-o parte, sprijinindu-se în suliţe, şi se uitau impasibili la grupul de bărbaţi care se apropia. Cerşetorii, ale căror colibe erau aliniate de-a lungul zidurilor oraşului, ajunseră lângă războinicii Lannis-Haig.

În timp ce trecea pe-acolo, Taim simţi dezgustul său obişnuit pentru oraş şi întruparea unei ambiţii de grandoare. Ar fi fost bucuros să fi trecut pe-acolo şi să se fi îndreptat spre câmpiile de coastă către teritoriile Ayth-Haig şi drumul de nord, dar unii dintre oamenii săi n-ar fi supravieţuit fără odihnă. Zece muriseră deja pe drumul înapoi de la muntele Dargannan-Haig. Obosise să ardă cadavre pe ruguri improvizate pe marginea drumului.

Trecu călare prin poarta de acces şi se cufundă în umbra zidurilor, ca înghiţit de un animal gigantic. O siluetă păşi înainte pe drum. Cu un sentiment de resemnare rece, Taim îl recunoscu pe omul care îi blocase calea: Mordyn Jerain, cancelarul Marelui Conte. Născut şi crescut în Tal Dyre, dar adoptat cu mult timp în urmă de Vaymouth, Jerain fusese alături de Gryvan oc Haig timp de aproape

douăzeci de ani. Era un bărbat chipeș, cu părul castaniu, iar fiecare mișcare a lui era precisă, echilibrată și studiată. Își etala puterea cu ușurință. Era, de asemenea, purtătorul unei reputații întunecate. În locurile în care relațiile complicate de la curtea Haig nu erau privite cu ochi prea buni, cancelarul era numit Mâna din Umbră.

– Mi s-a zis că vii, rosti Mordyn când Taim își struni calul.

– Desigur.

Cancelarul zâmbi și era un zâmbet strălucitor, dar și gol.

– Am venit să te întâlnesc, zise el cu claritate. Sunt aspecte pe care trebuie să le discutăm.

– Oamenii mei au nevoie de odihnă și îngrijire. E singurul motiv pentru care sunt aici. Am permisiunea să-mi încartiruiesc compania în interiorul zidurilor. Ne vom odihni o vreme și apoi ne vom vedea de drum.

Ochii lui Mordyn se îngustară și el puse grațios mâna pe căpăstrul calului lui Taim.

– Sunt cancelarul lui Haig Blood, Narran. Sunt multe probleme în vremea asta. Eu nu vin la poartă ca să le satisfac plăcerile călătorilor.

Oboseala trecu prin Taim și odată cu ea o urmă de mânie, care era adânc îngropată. Se uită la mâna cancelarului și la manșeta brodată a mânecii. O urmă fină de fir de aur străbătea catifeaua. Haina era cel mai probabil de contrabandă, adusă din regatul Adravane din sud, în prezent regatul Dornach, și de acolo fie prin pietele de la Tal Dyre, fie prin orașele oamenilor liberi de pe Coasta Liberă, către Vaymouth. Călătoria făcuse ca prețul unei asemenea haine să fie amețitor și însăși posesia sa spunea multe despre statutul lui Mordyn Jerain, mai multe decât orice titlu. Nu era un om de nimic, dar Taim lăsase mare parte din aprecierea sa pentru neamurile Blood pe grohotișurile pătate de sânge de la poalele fortului An Caman.

– Și eu nu vorbesc cu cancelarii, zise el.

Smulse hamul calului din strânsoarea lui Mordyn și își îndemnă animalul să meargă înainte. Cancelarul clătină din cap ca un om care a dat peste un copil bosumflat. Ridică o mână și gărzile se răspândiră

de-a lungul porții de acces. Dincolo de ei, în interiorul orașului, o mică mulțime se adunase la vederea infamului ei cancelar.

– Ești obosit și drumul trebuie să fi fost lung și greu pentru tine și pentru oamenii tăi, zise Mordyn. Nerăbdarea e de înțeles. Cu toate acestea, trebuie să insist să-ți găsești timp să vorbești cu mine. Am veşti pe care ai dori să le auzi mai degrabă acum decât mai târziu și n-o să ți le dau în drum.

Taim coborî din șa, când calul încetini. În spatele lui, o parte dintre oamenii lui erau nerăbdători și el le putea simți tensiunea chiar fără să se uite în jur. Nu voia decât să găsească un pat liniștit, cald și să doarmă fără vise. Visele sale erau necruțătoare în ultima vreme. Ar fi vrut să oprească lumea în loc, fie și doar pentru o noapte.

În schimb, se răsuci spre cancelar.

– Prea bine, zise el.

Descălecă și îi trecu hățurile celui mai apropiat dintre oamenii lui. Trimise compania înainte, fără el, în timp ce el îi urmă pe jos pe Mordyn și garda lui de onoare în Palatul Pietrei Roșii.

Palatul, una dintre cele câteva reședințe magnifice construite pentru familie și pentru înalții oficiali ai Haig Blood, nu era departe. Acesta se sprijinea pe fața interioară a zidului orașului și era ridicat pe o terasă plină de viță-de-vie și arbuști. În zidurile sale erau inserate medalioane de porfir roșu. Santinele cu platoşe și gorgeturi impecabil lustruite stăteau pe treptele largi care duceau spre intrare. La coifuri purtau pene de culoarea porumbului.

Un parfum vag, bogat îi atrase atenția lui Taim, în timp ce mergea alături de cancelar prin sălile de marmură. Sunetele orașului se stinseseră din spatele lor, sub cupola masivului palat. Stâlpi la fel de groși precum copacii bătrâni de sute de ani susțineau plafonul pictat. Trecură pe lângă un grătar traforat, fixat în perete, și Taim zări fețele feminine din spatele acesteia, care îl priveau cum trece. I se păru că aude șoapte și râsete.

Cancelarul îl conduse într-o sală de audienţe. Înăuntru se afla un birou masiv, dintr-un lemn aproape negru, decorat cu frunze de

aur. Mordyn Jerain nu-l băgă în seamă și-i făcu un semn spre două scaune capitonate.

– Te rog să iei loc, zise cancelarul. Să trimit după ceva de mâncat sau de băut?

O servitoare așezată între gardienii nemișcați care flancau ușa se uita plină de speranță.

Taim respinse propunerea cu un scuturat din cap și femeia plecă.

Taim se scufundă în scaun și, pe moment, fu sedus de luxosul confort. Aproape că trebui să-și reprime un oftat de relaxare și de ușurare. Sentimentul îl duse la o mie de mile de amintirea de nezdruncinat a munților de la Dargannan-Haig. Vocea lui Mordyn risipi senzația:

– Mă vei ierta, cred, pentru insistența mea și pentru că am renunțat la bunele maniere, când vei auzi ce am de spus. Mi s-a spus ieri că Inkallimii au cucerit castelul Kolglas.

Mintea lui Taim se goli. Își fixă privirea pe nodurile și spiralele brațului de lemn al scaunului. Începu să-l strângă cu înverșunare, brusc, cum observă el cu detașare. Mirosul saturat din sălile prin care trecuse se întoarse. Avea o textură de cuișoare, picantă.

– Nu se știe precis, totuși pare sigur că acest castel a fost ars și că atacatorii au fugit în pădure, continuă cancelarul.

– Kennet? întrebă Taim.

Voia să creadă că Mordyn îl mințea. Deși nu-și putea imagina niciun motiv pentru care ar fi pus la cale o astfel de înșelăciune.

– Nu știu. Aștept din moment în moment să vină mai mulți mesageri. Deocamdată nu știu decât ce ți-am spus.

– Nu-i posibil. Nu pot ajunge la Kolglas. Dar Tanwrye? Și Anduran?

Pentru prima dată, o mică umbră de îndoială păru să apară în colțul ochilor lui Mordyn. Rămase doar cât durează o bătaie de inimă, apoi se stinse.

– Se vorbește despre Kyrinini, zise el. E... Ei bine, pare absurd, dar e posibil ca oamenii pădurii să fie și ei implicați. Știi ce confuzie domnește în astfel de momente, așa că n-aș avea prea mare încredere

în zvonuri. Totuși, dacă Bufnițele Albe au ajutat Drumul Negru, s-ar putea explica inexplicabilul.

Taim rămăsese fără cuvinte. Clătină din cap.

– Mă tem că așa ceva poate să anunțe vești și mai rele, zise Mordyn. Pare puțin probabil ca neamurile Blood Gyre să le permită Inkallimilor să intre atât de mult dincolo de frontierele lor, în număr suficient de mare pentru a cuceri un castel, dacă asta n-ar fi parte dintr-un plan mai mare. Întreaga vale poate fi luată cu asalt. În curând, dacă nu e deja.

Taim îl privi fix pe cancelar. Mordyn era imperturbabil.

– Spun adevărul, Taim. Trebuie să-l știi. Inkallimii nu fac gesturi gratuite.

– Ce...

Taim se luptă să se stăpânească, luptă cu un val de emoție care amenința să-l orbească.

– Ce vei face?

Mordyn își arcui sprâncenele.

– Eu? Voi aștepta întoarcerea Marelui Conte. Am trimis mesageri în sud îndată ce am primit de veste. Sunt sigur că ai trecut pe lângă ei când ai venit încoace.

– Să aștept? i-o tăie Taim.

– Și să ne adunăm forțele cât de repede putem. Chiar dacă ar exista acum și aici o armată pregătită, ne-ar lua cel puțin trei săptămâni să ajungem la Anduran. Asta înseamnă luptă pe timp de iarnă, iar, dacă vrem să facem asta, va trebui s-o facem în forță, pentru a ne asigura de o victorie rapidă.

– Lheanor nu va aștepta, zise Taim întunecat.

– Îmi închipui că contele de Kilkry-Haig va face ce îi va comanda stăpânul său.

– Nu va aștepta, repetă Taim. El e un prieten adevărat pentru neamul meu Blood.

– Taim, Taim, zise cancelarul. Prietenul cel mai de încredere al neamului tău Blood este de-acum Gryvan oc Haig. El poate aduce

douăzeci, treizeci de mii de oameni pentru a-l ajuta pe Croesan. Da, va dura ceva timp, dar Gyre își va regreta ambiția.

– Nu-mi pasă de Gyre, murmură Taim. Numai Lannis... Lannis-Haig.. și contele meu.

– Desigur, zise cancelarul. Înțeleg și te sfătuiesc să nu-ți lași temerile să se îndepărteze de cunoștințele noastre. Poate că n-a fost decât un raid. Și neamul tău Blood a mai repurtat, la urma urmelor, victorii mari asupra Drumului Negru. S-ar putea ca sprijinul Marelui Conte sau al lui Lheanor să nu fie chiar necesar.

– Poate că nu. Se putea foarte bine să nu se fi întâmplat așa ceva dacă eu și cei două mii de oameni ai mei nu eram chemați în sud.

Mordyn Jerain zâmbi îngăduitor.

– Cu toți împărtășim acest regret. Deși știi că era necesar. Sfidarea deschisă a Marelui Conte de către Igryn nu putea fi trecută cu vederea. Adevărații Blood nu sunt nimic dacă nu se unesc în fața rebeliunii unuia de-al lor. Era potrivit ca fiecare Blood să-și asume rolul în înfrângerea lui Igryn. Nu, mai mult decât potrivit: era esențial. Trăim vremuri periculoase. Dacă dușmanii noștri văd că suntem dezbinați, nu vor întârzia să acționeze.

– Drumul Negru este dușmanul nostru cel mai mare, murmură Taim. Dintotdeauna. Neamul meu Blood n-a uitat asta. Și nici Kilkry-Haig. Adevărații Blood s-ar putea descurca mai ușor împreună dacă și alții împărtășesc acest punct de vedere, mai degrabă decât să-și petreacă tot timpul visând la bogățiile care ar putea fi ale lor dacă numai Coasta Liberă sau Tal Dyre, sau chiar Dornach le-ar cădea în mâini.

O tuse respectuoasă le atrase atenția celor doi bărbați spre ușă. Femeia care stătea acolo era de o frumusețe care, pentru o clipă, îi tăie răsuflarea lui Taim. Părul negru gros, lucios îi cădea pe umeri; ea purta o rochie de mătase care nu putea fi imaginată pe altcineva, atât de perfect i se potrivea și o îmbrăca. Aur îi atârna la urechi, gât și la încheieturi; o saturare de metal care ar fi putut hipnotiza un suflet mai lacom decât al lui Taim. Lui i se păru că și mirosul bogat care domnea în palat intrase în cameră adus de ea.

O recunoscu pe dată: Tara Jerain, soția cancelarului. O văzuse călărind alături de Mordyn în timpul ceremonialului de trecere în revistă a armatei de către Marele Conte, înainte de a porni spre sud. Odată remarcată, o astfel de prezență nu mai era uitată.

Taim se ridică și înclină capul cât putu de grațios.

– Sunt onorat să vă cunosc, doamnă!

– Și eu pe dumneata! răspunse femeia cu o voce la fel de luxuriantă ca bijuteriile sale. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut într-o zi mai fericită.

Taim fu surprins că soția cancelarului se referea în mod direct la sursa mâhnirii sale, apoi își aminti zvonurile legate de această femeie. Nu erau exagerări și toate sugerau că ea deținea, în felul ei, o influență aproape la fel de mare ca a soțului său. Era o soție demnă de Mâna din Umbră și, presupunea Taim, probabil că știa tot ce făcuse Mordyn legat de evenimentele din nord.

– Am rugat-o pe Tara să ni se alăture, în eventualitatea că putea face ceva pentru ca oamenii tăi să se simtă mai confortabil aici, în oraș, zise cancelarul. Ea poate să le asigure tot ce au nevoie.

– Într-adevăr, confirmă Tara. Mâncare, băutură, grijă să aibă tămăduitori. Spune-mi ce vor oamenii tăi și se rezolvă, căpitane Narran!

– Vom vedea și de nevoile lor, zise Taim, incapabil să-și stăpânească vocea.

Se simțea încolțit. Fusese respins; delicat, cu simpatie, dar destul de deliberat.

Soția cancelarul îi făcu un semn subtil, clipind scurt, ca și cum o briză i-ar fi atins ochii.

– Cum dorești, zise ea.

– Cel puțin te vei odihni aici pentru un timp, sugeră Mordyn. Voi pregăti o cameră.

Taim se întoarse spre cancelar. Se controlă înainte de a-și dezvălui pe deplin simțămintele.

– Mulțumesc, dar gusturile mele sunt simple. Mă voi odihni cu oamenii mei și mă voi pregăti pentru călătoria spre Kolkyre. Și spre Anduran.

– Înseamnă că nu aştepţi revenirea Marelui Conte? întrebă Tara cu vocea ei nevinovată, dar iscoditoare. Sigur e la doar două, trei zile în urma ta pe drum?

Taim îi zâmbi. Era nevoie de el, chiar dacă el simţea că tot ce conta acum îl aştepta undeva în nord.

– Trebuie să plec, doamnă, zise el. Locul meu este lângă contele meu. Şi am o soţie pe care îmi doresc mai mult decât oricând s-o revăd.

Anduran şi Glasbridge, cele mai mari aşezări ale neamului Blood al lui Taim, păreau sate în comparaţie cu enormitatea Vaymouthului şi a maselor sale de populaţie. Oamenii se frământau în sus şi-n jos pe străzi, înghesuiţi ca peştii într-un năvod. Taim refuzase oferta cancelarului de a primi o escortă şi un cal. Ştia destul de bine drumul spre cazarmă şi voia să se elibereze de grija lui Mordyn Jerain şi a casei lui, care-l apăsa. Acum, luptându-se să străbată prin mulţime, nu mai era la fel de sigur. Deşi mai fusese de două ori înainte în capitala neamurilor Blood, exuberanţa brutală şi dimensiunile acesteia încă aveau asupra lui efect de dezorientare.

Taim se întrebă cum de se desfăşoară viaţa cu toată vigoarea aceasta haotică. Lumea lui se clătina, fundaţiile îi fuseseră fisurate de veştile lui Mordyn Jerain, dar pe aceste străzi era o zi ca oricare alta. Departe, la hotarul de nord al patriei lui, poate că mureau oameni; oameni pe care îi ştia bine de pe vremea când era în garnizoana de la Tanwrye. Aici, comercianţii îşi laudau gălăgioşi marfa şi locuitorii oraşului îşi vedeau de treburile lor.

Simţi un fel de ură faţă de toţi oamenii din jurul lui.

Cazarma se afla în centrul oraşului. Fusese o plimbare lungă. După un timp, deasupra acoperişurilor îndepărtate începură să se vadă turnurile şi turlele balcoanelor Palatului Lunii, unde trăia familia lui Gryvan oc Haig şi de unde conducea acesta. După o ultimă cotitură, presiunea mulţimii scăzu, căci strada dădea într-o piaţă mare. Garnizoana oraşului era austeră şi masivă în partea din spate.

În spațiul deschis, dădeau reprezentații artiștii, jonglând cu obiecte sau făcând trucuri pentru grupuri de spectatori care îi apreciau.

Unul dintre ei era un jongler cu focul a cărui piele măslinie și tunică și pantaloni colorați spuneau despre el că era un nomad din Insulele Oaselor din Dornach. În publicul lui, un om mic, slab se fâțâia încolo și-ncoace, cu zdrențele săltând în timp ce sărea dintr-un picior în altul.

– N-au plecat, striga el către cer. Nu e adevărat. I-am văzut, încă veghează peste noi. L-am întâlnit pe Paznicul porții pe o stradă din Drandar. Creatorul! Am mers în Pădurile Învăluite și l-am văzut acolo pe Sălbatic, ospătându-se cu cerbul pe care el îl ucisese.

„Un nebun", se gândi Taim. Odinioară, pentru astfel de cuvinte călăul i-ar fi luat gâtul.

Monach oc Kilkry era nemilos pe vremea când femeia-pescar din Kilvale dăduse naștere Drumului Negru.

Convins că astfel de erezii n-ar fi putut aduce decât mizerie și haos, el nici nu clipise când vrajba se transformase într-un război civil. Acum, nimeni nici măcar nu mai asculta. Nimănui nu-i păsa de astfel de lucruri, nu aici, unde domneau normele lui Gryvan. Odinoară, stabilitatea și ordinea erau singurele scopuri ale neamurilor Blood. Ei trebuiau, la urma urmelor, să ofere un răspuns la tumultul de după Anii Furtunoși, când regatul Aygll se prăbușise. Acum, i se părea lui Taim, serveau un scop diferit: acela de a susține ambițiile lui Haig Blood.

Taim trecu prin porțile cazarmei, ignorând privirile fixe ale paznicilor. Își găsi oamenii într-o sală din colțul cel mai amplu al labirintului de clădiri, curți și armurării. Simți atunci cum povara poziției sale și a veștilor pe care le aducea crește atât de mult, că devine aproape de nesuportat.

Văzu epuizare în trupurile și în ochii oamenilor lui. Erau negri de murdăria călătoriei și hainele le erau tocite. În capătul îndepărtat al sălii, răniții și bolnavii zăceau pe saltele. Nu le putea oferi odihna și confortul pe care ei toți o meritau din plin și trebuia să-i ridice să

plece la lungul drum spre casă și, probabil, spre o bătălie mai mare decât cea pe care o lăsaseră în urmă.

Nu era chiar atât de dificil până la urmă. Taim se mândri cu hotărârea lor obosită, dar, cu toată oboseala, el nu dormi bine în noaptea aceea.

II

Celula din Anduran a Anyarei era rece și lipsită de confort. Nu-i dăduseră să mănânce decât un terci subțire, cu câteva bucăți de pâine cenușie plutind în el. Îi era adus de către gardieni, unii dintre ei femei care nu vorbeau niciodată. Ele stăteau și o priveau mâncând. Le simțea disprețul pentru ea și, uneori, ceva mai puternic: aproape ură. O făceau să se înfurie. Era nepoata contelui, încarcerată în țara ei de niște intruși. Ea era îndreptățită să urască, nu temnicerii ei.

Furia ei dăduse pe dinafară o singură dată. Aruncase vasul la picioarele paznicului și scuipase blesteme către el. El se uitase la terciul împăștiat peste cizmele lui și apoi o lovise cu dosul palmei. Ea țipase și se strânsese de nas într-o încercare zadarnică de a opri sângele care țâșnea. El o lovise din nou, peste cap, și o trântise la pământ. Luase vasul gol și îl dusese de-acolo, trântind bara pe ușa celulei în urma lui. După asta, Anyara își ținuse mai bine sentimentele în frâu.

Noaptea tânjea după somn, încercând să scape în vise. Însă somnul venea greu. Stătea întinsă pe salteaua roasă pe care i-o dăduseră, ghemuită ca un vierme în măruntaiele de piatră ale vreunui mare animal ce-o înghițise. Drumul Negru îi bântuia osteneala. Ei i se părea o credință dezolantă. Ideea că întreaga-ți viață, cât și moartea care-i punea capăt erau fixate încă de la naștere i se părea detestabilă, însă neputința sa de acum nu făcea decât să o întărească. Toată forța acumulată în ultimii cinci ani nu mai conta deloc. Alții îi sorociseră o moarte crudă, și ea nu putea face nimic în această privință.

Ea își aminti cum, cu mult timp în urmă, într-o lume acum fragilă ca un vis pentru ea, stătea pe genunchii tatălui ei, în sala de la

Kolglas, ascultându-i vechile povești de luptă. Tânăr fiind, Kennet luptase alături de tatăl și de fratele lui împotriva războinicilor de la Drumul Negru, la Tanwrye. În vocea lui moale, cu care în acea zi îi șoptea în ureche povești, ea detectase un respect amar pentru dușmanii săi. O companie de Inkallimi stătuse deoparte și privise cum o armată Horin-Gyre era înconjurată și distrusă sub zidurile de la Tanwrye. Unii spuneau că asta se întâmplase, deoarece corbii voiau să reducă aroganța neamului Blood, alții că Marele Conte de Gyre interzisese invazia și Horin-Gyre era astfel pedepsit pentru nesupunerea sa. Cu toate acestea, murmurase Kennet, nu existase nici urmă de teamă în rândul sacrificaților. Ei se luptau și mureau, oră după oră.

Lairis îl certase pe Kennet că-i spunea astfel de povești unei fetițe în toiul mesei, dar el o mustrase pe iubita lui soție.

– Trebuie să cunoască și ea felul de-a fi al dușmanului ei, zisese el.

Deși cunoștințele îi făcuseră prea puțin bine, credea Anyara, își cunoștea dușmanul și știa cât de nemiloasă și de vie era ura acestuia.

Putea vedea prin fereastra mare, îngustă a celulei ei un petic de cer. Asta îi oferea putină voioșie, urmărind norii cu gravitate sumbră. Uneori, auzea ploaia pe acoperiș și se gândea că până și aceste picături ar fi fost o atingere liniștitoare pentru capul ei, dacă ar fi putut merge fie și doar pentru câteva momente sub ele. Orele erau lungi. De-a lungul anilor, ea își construise o apărare puternică împotriva propriilor temeri și a durerii, împotriva Febrei, a morții, a suferinței tatălui ei.

Acum această apărare era pusă la grea încercare.

Cei mai mulți dintre gardieni aveau pași grei, pe care îi putea recunoaște înainte de a ajunge la ușa celulei sale. Când, după trei sau patru zile de închisoare, auzise un pas ușor apropiindu-se, starea de spirit i se îmbunătățise la gândul unei schimbări în zdrobitoarea rutină. Însă se deprimă la loc când văzu cine intra pe ușă. Era Wain, sora moștenitorul Blood Horin-Gyre. Părul ei lung era un pic mai puțin lucios decât ultima dată când o văzuse Anyara, hainele ei un

pic mai atinse de fum și de murdărie, dar privirea ei era la fel de aspră, de disprețuitoare.

Rânjise la vederea Anyarei, care reușise să-și stăpânească impulsul de a-și netezi părul și hainele. Trecuse timpul când putea pretinde că e altfel decât înfrigurată și înfometată, și ciufulită.

– Pesemne că aceste ziduri n-au văzut niciodată un astfel de oaspete distins, zisese Wain.

– Ce vrei?

– Ce limbă ascuțită! Nu prea îți prieste închisoarea, ha?

Wain întinse mâna și prinse încheietura Anyarei, făcând un adevărat spectacol din examinarea palmelor și a degetelor ei.

– Ești o chestie fragilă, nu? căzu ea pe gânduri. Nu vei rezista o iarnă întreagă în nord. Femeile fragile fac bărbați molatici, s-ar părea, căci neamul tău Blood e atât de ușor de învins!

Anyara își smulse mâna și o privi fix pe Wain.

– Nu suntem încă bătuți. Croesan vă va lua capetele ție și lui Kanin înainte de a încheia.

Wain râse. Își duse degetele spre lanțul de aur de la gât.

– Preocuparea ta pentru capetele noastre e înduioșătoare, zise ea. Dar eu nu mă tem de ceea ce se va întâmpla. Zeul cu Glugă a citit povestea vieții mele în cartea sa în ziua nașterii mele; finalul era stabilit la acel moment. Picioarele mele sunt pe Drumul Negru și nicio dorință de-a ta nu le va schimba cursul. Oricum, cred că moartea ta e scrisă pentru acest timp și acest loc, nu a mea. Am venit să-ți spun că am trimis săgeți cu mesaje în castel. I-am transmis unchiului tău că te avem și că trebuie să trateze cu noi dacă nu vrea să te vadă jupuită sub zidurile sale.

Se opri ca și cum ar fi vrut să observe reacția Anyarei, dar nu văzu niciuna, ceea ce o făcu să continue: Ce crezi? Cât de molatici au devenit oamenii Lannis-Haig?

– Nu sunt deloc molatici, zise Anyara, sperând să nu lase frica să i se citească în voce.

Știa că se putea ajunge la această situație – de ce altceva ar fi ținut-o în viață, dacă nu pentru un astfel de joc? –, dar gândul era

unul pe care aproape că reuşise să-l ţină la distanţă până în prezent. Întotdeauna există speranţă, îşi zise ea prea puţin convinsă. Numai adepţii Drumului Negru cred că evenimentele pot urma un singur curs.

– Păi, s-ar putea să ai dreptate, zise Wain. Din păcate pentru tine. Cel puţin poţi fi sigură că Croesan te va urma în întuneric. Preţiosul tău conte nu va mai rezista mult în castelul lui. Acest teritoriu va fi al nostru din nou.

– N-a fost niciodată al vostru. Vrei să spui că va fi al lui Gyre. Din câte am auzit, familia Horin nu era decât una de criminali din Glasbridge înainte de a fugi în nord. Cel puţin Gyre descinde din adevăraţii conţi, chiar dacă a pierdut dreptul la titlu atunci când...

Wain făcu brusc un pas înainte şi Anyara se retrase, aşteptând să vină lovitura. Wain îşi flexă mâna dreaptă, poate imaginându-şi ce daune pot produce inelele grele care o împodobeau. Păru să se gândească mai bine, şi în loc de asta râse. Gânditoare, începu să răsucească pe deget unul dintre inele.

– Văd că ţi-a mai rămas un pic de spirit, zise ea. Este adevărat că Ragnor oc Gyre va domni aici, dar neamul meu Blood, fratele meu, îi va reda tronul. Dar tronul e numai mijlocul, nu scopul. Asta nu poţi să vezi tu. Vom acţiona doar pentru a răspândi lumina adevăratului cult. Dacă lumina străluceşte în fiecare inimă, atunci zeii vor reveni la noi.

– O vei face în altă parte. Nu vei putea trece mai departe de tarabele Anduranului. Şi Tanwrye nu se poate să fi căzut încă.

Anyara văzu în ochii celeilalte adevărul spuselor sale. Ea citi acolo pericol, aşa că nu forţă nota.

– Atâta încredere, zâmbi Wain. Atâta aroganţă, încât crezi că cele mai puternice ziduri pot sta în picioare chiar dacă e scris că trebuie să se năruie. Crezi că toată speranţa ta, toată lupta din această lume căzută înseamnă ceva în faţa valului destinului? Acesta e genul de mândrie la care zeii ne cer să renunţăm ca să se întoarcă. Drumul Negru există pentru a ne învăţa smerenia. Dacă strămoşii noştri ar fi fost mai smeriţi, zeii n-ar fi plecat.

Ea înaintă din nou și Anyara se trase înapoi până ajunse să se lipească de perete. Wain îi prinse brațele pe piatra rece. Anyara simți o putere îngrozitoare în cealaltă femeie; nu doar în prinderea de fier a mâinilor ei, ci și în liniștea de gheață din ochii ei. Se întrebă ce făcea Wain acolo. Nu putea fi doar dorința de a o speria sau de a-și bate joc de ea. Poate că era doar curiozitatea de a vedea modul în care această fată moale de la Kolglas rezistă în captivitate sau dorința de a-și testa puterea credinței în fața refuzului Anyarei.

– Drumul Negru va triumfa, zise sora moștenitorului Blood. Fiindcă e adevărul și, până când zeii nu se vor întoarce, nici lumea nu se va reînnoi. Tu și toți cei ca tine nu vă puteți opune și, prin urmare, veți cădea.

Brusc, o eliberă pe Anyara și se întoarse la ale sale. Plecă fără vreun cuvânt. Anyara își masă brațele în locul de unde o cuprinsese Wain. Știa că vor apărea vânătăi acolo. Era ultima dintre grijile ei. De la unchiul ei nu venise nicio veste care să-i distragă atenția de la călăii Horin-Gyre. Se putea nici să nu vină, fiindcă viața ei nu era pusă în balanță cu a neamului Blood însuși.

* * *

Încă nu era nicio boală la castel. Cel puțin pentru asta, asediații puteau fi recunoscători. Dar nu prea mai era nici mâncare. Lovitura venise atât de neașteptat, că nu mai fusese timp pentru a aduce provizii mai multe din hambarele cele mari de la Anduran. Dacă n-ar fi fost de hrănit decât populația obișnuită a castelului, rezervele ar fi ajuns pentru câteva săptămâni; erau de două ori mai mulți, veniți aici când dușmanul se apropia. În curte, în grajduri, în camerele mari din donjon, oamenii se strânseseră împreună în jurul celor câteva bunuri pe care reușiseră să le salveze. Mamele își alăptau bebelușii pe coridoare. Rațiile de alimente erau insuficiente pentru a nu se goli depozitele. Copiii plângeau de foame, nervii erau întinși la maximum.

Numai la sfârșit de tot, când avangarda Horin-Gyre ajunsese pe ziduri și în oraș, își închisese castelul porțile. Apoi Croesan crezu

că nu putea exista pe lume niciun sunet mai amar decât vocile disperate ale celor rămaşi pe dinafară.

Speranţa scăzu un pic în pieptul contelui în această ultimă zi. Dacă ajutorul ar fi venit de la Kolglas sau de la Glasbridge, ar fi ajuns până acum şi adevărul era că el nu era sigur cât de mult ar fi putut face ei oricum. Taim Narran luase cu el, în sud, cea mai mare parte a luptătorilor. Cea mai bună şi cea mai mare parte a forţelor lăsate de Lannis-Haig erau pe hotarul de nord şi probabil că acum erau prinse în Tanwrye.

Singurele speranţe de ajutor erau la Kolkyre şi la bătrânul conte Lheanor oc Kilkry-Haig. Croesan ştia că el ar fi venit dacă ar fi putut. Kilkry şi Lannis erau strâns legate chiar din ziua când Sirian fusese făcut conte. Era doar o chestiune de timp. Armata Drumului Negru care ţinea Anduranul în gheara ei nu avea arme de asediu pentru a sparge poarta castelului sau zidurile; astfel de maşinării n-ar fi putut fi transportate prin Anlane. Dacă ajutorul venea înainte ca acestea să poată fi construite şi înainte ca proviziile castelului să fie epuizate, încă puteau fi făcute calcule, chiar cu duşmanul la poartă.

Sigiliul Lannis-Haig era atârnat la gâtul contelui. El îl ridică în mână. Reprezenta imaginea castelului Kolglas, izvorul nesecat al neamului său Blood. Se întrebă dacă fratele lui era mort, cum susţinea mesajul primit de la Kanin nan Horin-Gyre. Se putea să fie aşa. Faptul că Kennet nu ajunsese încă la Anduran putea însemna doar că îl împiedicase ceva şi era greu de imaginat că duşmanul ar fi putut s-o ia pe Anyara – aşa cum se susţinea, de asemenea, în mesajul din vârful săgeţii – altfel decât peste cadavrul tatălui ei.

În această sală îi fusese pus lui Croesan sigiliul în jurul gâtului. Tatăl său era mort de doar câteva ore, doborât de febră, la puţine luni după ce revenise neatins din bătălia de pe Valea Pietrelor. Acum alte trei generaţii ale liniei Lannis stăteau în magnifica încăpere. Croesan privi la Naradin şi Eilan, aceasta din urmă ţinându-l în braţe pe fiul lor bebeluş. Cei doi soţi erau îmbrăcaţi în haine albe, simple, până-n pământ. Copilul era înfăşurat într-un scutec de culoare crem.

În spatele lor era adunat un grup solemn de funcționari și ofițeri ai castelului. Era o adunare mai mică decât s-ar fi cuvenit. În vremuri normale, fiecare familie importantă de pe moșiile contelui ar fi fost reprezentată aici să asiste la ceea ce era pe cale să se întâmple.

Într-o parte, aproape de conte, pe un suport de stejar, se afla un bol de argint plin cu apă. Athol Kintyne, Maestrul Jurămintelor al neamului Lannis-Haig Blood, aștepta în fața acestuia. Părul și barba lui sure, umerii plecați și pielea lui tăbăcită îi confereau o aură de înțelepciune îmbătrânită. Atribuțiile sale, împărtășite cu zeci de Oameni ai Jurămintelor care îl ajutau, erau așezate în centrul vieții și istoriei neamului Blood. Una dintre aceste îndatoriri era numirea copiilor. Aceasta avea loc, de regulă, la sfârșitul primelor trei luni de viață. Din motive pe care nimeni nu simțea nevoia să le numească, nepotul contelui urma să-și primească numele înainte de a împlini chiar o lună.

– Ar trebui să începem, murmură Croesan.

Naradin și Eilan veniră înainte. Ei se opriră lângă vasul de argint și își plecară capetele în fața Maestrului Jurămintelor.

– Cine e copilul? întrebă Athol.

Eilan fu cea care răspunse:

– E fiul lui Eilan, fiica lui Clachan și Dimayne, și e fiul lui Naradin, fiul lui Croesan și Liann.

Athol dădu din cap.

– Spălați-l, zise el.

Naradin și Eilan îndepărtară împreună scutecul copilului și-l scufundară în apa din vas.

Umblau cu atenție. El nu scoase niciun scâncet când Naradin îl ținu și Eilan luă apă în pumni și i-o vărsă în cap. Naradin îl ridică din nou și Athol îi oferi un scutec nou, imaculat din cel mai pur satin alb, în care fu înfășat.

– Cine e copilul? întrebă din nou Maestrul Jurămintelor.

După o foarte mică ezitare, Eilan răspunse cu o voce clară și puternică:

– Este Croesan nan Lannis-Haig.

Naradin se uită la tatăl său. Era un zâmbet trist pe fața acestuia. Nu știuse despre asta. Clipi. Ochii lui căpătară o strălucire apoasă.

Athol păși înainte și legă o fâșie fină de pânză la încheietura mâinii copilului.

– Croesan nan Lannis-Haig, fiu al lui Naradin și al lui Eilan, fii bine-venit printre noi! Poartă-ți numele cu onoare!

Un val de aprobare domoală și de felicitări veni dinspre martori, în timp ce Maestrul Jurămintelor se îndreptă și le zâmbi mamei și tatălui.

– Un nume bine ales, zise el.

– Așa credem și noi, zâmbi Eilan.

– Mai e ceva, zise Naradin.

Se întoarse către tatăl său.

– Conte, e dorința mea de a sta în locul fiului meu și de a primi legămintele familiei în numele său.

Croesan ridică din sprâncene.

– E neobișnuit...

Privi la Athol.

– Dar e posibil, desigur, confirmă Maestrul Jurămintelor. E permis ca cineva să stea în locul altcuiva în anumite circumstanțe.

Se opri pentru o clipă, cu o urmă de incertitudine traversându-i fața.

– Dacă... dacă există probabilitatea de deces înainte de împlinirea vârstei când ar putea s-o facă el însuși.

Eilan dezmierdă fața copilului. Se aplecase peste el ca și cum era tot ce exista în lume.

– Fiul nostru are un nume, zise ea, fără să se uite în sus. Dar asta nu e suficient pentru nepotul unui conte în astfel de vremuri. N-ar fi potrivit să moară cu un nume, dar fără un stăpân.

Croesan oftă. Gura îi tremura, iar pentru o clipă păru că nu e în stare să vorbească.

– Prea bine, zise el gros. Nu e nevoie, fiindcă niciun rău nu i se va întâmpla copilului, dar e alegerea părinților. Athol, acceptă legămintele nepotului meu! Naradin îi va ține locul.

– Așază copilul pe podea, moștenitorule Blood, și îngenunchează lângă el, zise Athol.

Naradin făcu ce i se spuse. Scutecul alb strălucea pe covorul grena. Contele strânse din buze și se întoarse, luptându-se în acel moment să-și potolească emoțiile puternice. Copilul scotea mici sunete nearticulate. Mânuțele lui zgâriau aerul ca și cum s-ar fi străduit să înșface niște fire de praf zburătoare pe care numai el le vedea.

Athol păși înainte, interpunându-se între conte și Naradin. Vorbi cu o voce profundă, impersonală:

– În numele lui Sirian și Powll, Anvar și Gahan și Tavan, al conților care au fost, al lui Croesan oc Lannis-Haig, contele de acum, și al conților care o să mai vină, vă poruncesc tuturor să auziți toate legămintele luate. Sunt conte și Blood, trecut și viitor, și această viață va fi una cu a mea. Vă poruncesc tuturor să fiți atenți la asta!

Întinse o mână deschisă către Naradin.

– Ai lama? întrebă el.

Fără cuvinte, Naradin trase dintr-o teacă de la centura sa un cuțit scurt, cu lamă plată, cu un mâner sculptat din corn de cerb. Îl puse în palma Maestrului Jurămintelor. Athol luă cuțitul și îl examină.

– Lama e proaspăt forjată? Neatinsă de sânge? Nemarcată? întrebă el și Naradin mărturisi că așa era.

– Cu ce drept vei vorbi pentru cel care primește legămintele? întrebă Athol.

– E fiul meu, răspunse Naradin.

– Vei da sânge pentru a pecetlui acest legământ? întrebă Athol.

– Da, zise Naradin în numele copilului său.

– Prin acest jurământ viața ta va fi totuna cu a mea, intonă Maestrul Jurămintelor. Cuvântul contelui de Lannis-Haig este legea și regula, cum e cuvântul tatălui pentru un copil. Viața ta este viață de Blood Lannis-Haig.

Făcu o mică tăietură în pielea brațului copilului. Se formă un șirag de mărgele de sânge. O expresie de nedumerire ofensată apăru pe fața micului Croesan. El scoase un sunet de tuse care amenința să se dezvolte în hohote. Athol prinse o picătură de sânge pe

vârful cuțitului legământului. Cu degetul mare, el începu să întindă lichidul pe lamă.

– Îți pui viața în slujba neamului Lannis-Haig Blood? întrebă Athol și Naradin confirmă încet.

– Te supui contelui, care este Lannis-Haig Blood?

– Da, zise Naradin.

– Nimic nu poate interveni între tine și acest jurământ, zise Athol cu asprime. Prin acest jurământ îți lași deoparte toate celelalte datorii. Blood te va susține și te va proteja. Tu vei susține Blood. Rostește-ți legământul.

Naradin respiră profund și zise:

– Vorbesc în numele lui Croesan nan Lannis-Haig, fiul lui Naradin și Eilan. Prin sângele meu mă angajez să-mi dau viața pentru Lannis-Haig. Cuvântul contelui e legea mea și a statului, e rădăcina și toiagul vieții mele. Dușmanul neamului Blood este și dușmanul meu. Dușmanul meu este și dușmanul neamului Blood. Până la moarte!

Athol se aplecă înainte și puse cuțitul pătat pe pieptul gol al copilului.

– Până la moarte, zise el și se întoarse.

Naradin își ridică fiul în brațe. Copilul plângea acum. Eilan veni și îi pansă brațul rănit. Avea lacrimi pe obraji când îl sărută ușor pe frunte. Contele Croesan își luă nepotul. Ținu capul copilului în mâna lui mare și se uită în jos cu o față schimonosită de nefericire.

– Șșș, șșșș, șopti contele. Blood te va susține, micule Croesan! Blood te va sprijini.

Își puse toată credința în cuvinte. Credea în ele din toată inima, dar știa că era doar o parte din târg. Blood n-o susținea pe fiica fratelui său, închisă undeva în acest oraș pe care Sirian îl construise. Croesan însuși ținuse mesajul mototolit din partea asediatorilor lui la flacăra unei lămpi și privise viața Anyarei cum arde în mâna lui. N-avea de ales și nu doar pentru că nu exista nicio alegere, ci și pentru că închisese porțile castelului în nasul locuitorilor orașului său atunci când inamicul ajunsese prea aproape. Da, Blood își

susține oamenii. Uneori, sunt prea multe cereri ale acestora, care ar frânge și inima cea mai puternică, iar inima lui Croesan nu fusese niciodată printre cele mai tari lucruri.

* * *

Anyara găsi semne zgâriate pe peretele celulei sale. Din câte își putea da seama, trecându-și degetele peste ele, nu erau nimic mai mult decât o numărătoare de zile: linii ciudate, superficiale, săpate în piatră de către un ocupant anterior al închisorii.

Zilele îi treceau cu o încetineală măcinătoare, fiecare minut prelungindu-se ca pentru a-i savura neputința.

Chiar și așa, ea se surprinse dorindu-și să încetinească și mai mult, astfel ca momentul în care speranța va muri să fie întârziat. În fiecare dimineață se trezea așteptându-se ca ei să vină și s-o ia ca s-o ucidă.

Sări în sus și se apucă de gratiile de la ferestruică pentru a le testa rezistența și le găsi de neclintit. Încercă să înceapă o discuție cu unul dintre gardieni, alegând pe cineva care părea ceva mai puțin neînduplecat decât ceilalți. El nu răspunse la abordările ei și nu dădu niciun semn că ar fi observat-o, chiar dacă ea zâmbise cu cel mai drăguț zâmbet al ei și își pipăise pentru el tivul neregulat al fustei. Timp de o jumătate de zi simulase boala, în speranța că ei ar putea s-o mute într-un loc mai puțin păzit. Se zvârcolise pe saltea, ținându-se de pântece și imitând sunetele pe care le auzise la servitoare, în Kolglas, când năștea. Când un paznic venise și o întrebase ce s-a întâmplat, se prefăcuse că nu poate răspunde. Femeia o prinsese de păr și o întorsesese cu fața în sus, examinând-o câteva secunde, iar apoi pufni și plecă. După câteva ore în care nimeni altcineva nu mai venise, renunțase să se mai prefacă.

Trecuse atât de mult timp, că începuse să creadă că totuși n-au de gând s-o omoare. Respinse acest gând. Speranța de care avea ea nevoie trebuia să fie una puternică, nu una bazată pe iluzia că lumea o să-și schimbe felul de a fi și o să devină bună și milostivă. Trebuia să își poarte singură de grijă. Asta făcuse întotdeauna.

III

O familie – mama, tatăl și doi băieți tineri – era executată în piața principală a Anduranului.

Kanin nan Horin-Gyre era acolo să asiste. Ei încercaseră să ascundă alimente de unul dintre grupurile moștenitorului Blood aflate în căutarea hranei. O scândură prost așezată la loc în podeaua casei lor trădase prezența câtorva pungi cu făină și a cărnii uscate și toți fuseseră condamnați la moarte. Nimeni nu contesta faptul că și copiii trebuie să moară alături de părinții lor. Raționamentul era propriu neamurilor Blood nordice: dacă o viață trebuie luată, ia-le tot atunci și pe ale celor care ar putea s-o răzbune. Cu toate acestea, Kanin poruncise ca familia să aibă parte de moarte rapidă, cu gâturile tăiate cu cuțite ascuțite, în timp ce erau îngenuncheați și legați la ochi pe pavajul pieței. Cruzimea n-ar fi contribuit cu nimic la mesajul pe care moartea lor era menită să-l transmită.

Nu rezistența tăcută a acestor oameni de rând îi stricase dispoziția moștenitorului Blood Horin-Gyre. El se aștepta la altceva; se aștepta la mai mult decât găsise, de fapt. De vină era mai degrabă simplul fapt că stătea aici, în burnița mizerabilă, privindu-i cum mor în timp ce adevărații lui dușmani erau ascunși în spatele zidurilor de nezdruncinat. Îndrăznise să-și imagineze, în timp ce lupta cu armata lui prin pustiul aparent nesfârșit din Anlane, că soarta va fi bună cu el. Sperase că până acum capul contelui Lannis va fi fost deja înfipt în vârful porții castelului. În schimb, se confrunta cu perspectiva unui asediu, cu timpul drept al unui dușman la fel de mare ca războinicii de pe zidurile castelului Anduran.

Se străduia să accepte cu umilință împlinirea sorții lui, cum îi cerea credința, dar era greu.

Acest război fusese un gest disperat de la început, inițiat în speranța că soarta le va răsplăti cutezanța. Cetatea de frontieră de la Tanwrye era un obstacol prea important pentru a fi depășit ușor, după cum Blood Horin-Gyre știau deja, dar când corcitura Aeglyss apăruse la fortăreața Horin-Gyre de la Hakkan, promițând ajutorul

Kyrininilor Bufnițe Albe, Angain, tatăl lui Kanin, profitase de prilejul oferit.

Deși Kanin nu simțise nimic altceva decât dispreț pentru odrasla ieșită dintr-o asemenea încrucișare obscenă – și Aeglyss i se păruse de la început un exemplar dezagreabil, tipic pentru cei ca el –, chiar și el fusese bucuros de posibilitatea pe care na'kyrimul i-o oferise: o întreagă armată Horin-Gyre traversând Anlaneul până în adâncul teritoriului inamic, făcând din Tanwrye ceva irelevant. Înainte de nașterea lui Kanin, atunci când Angain era el însuși moștenitorul Blood, cei mai viteji luptători ai neamului Blood Horin-Gyre fuseseră măcelăriți la Tanwrye de către armata Lannis-Haig. Fratele mai mic al lui Angain murise acolo în timp ce Angain se afla pe patul de suferință, din cauza unei răni primite la o vânătoare de urs. Aeglyss îi oferise contelui nu doar răzbunare, ci și un fel de vindecare atunci când îi promisese că-i va deschide o cale spre inima Lannis-Haig.

În centrul pieței, unul dintre scutierii lui Kanin citi cu voce tare sentința. Nu era mult public. În afară de moștenitorul Blood și de o parte din scutul său, singurii gură-cască erau doar cele câteva grupuri de războinici încorsetați în hainele lor și o mână de locuitori ai orașului care fuseseră târâți afară pentru a fi de față. Erau oameni săraci, îmbrăcați în zdrențe și își țineau privirea în jos. Dădeau dovadă de totală indiferență față de ceea ce se întâmpla în fața lor. Kanin știa însă că ei vor răspândi veștile despre justiția Horin-Gyre în rândul puținei populații rămase în Anduran.

La început, celelalte neamuri Blood de la Drumul Negru își bătuseră joc de propunerea lui Angain, în primul rând pentru că găseau respingătoare ideea de alianță cu un clan Kyrinin. Chiar și atunci când acordul fusese încheiat, nu-i fuseseră împrumutate mai mult de o mie de săbii Gyre, și asta numai în sprijinul atacului simulat împotriva Tanwrye.

Mai mulți aveau să vină dacă soarta le va arăta calea, promisese Marele Conte; era evident ce probabilitate credea el că era. Veniseră și circa o sută de luptători Inkallimi, cu Shraeve în fruntea lor,

desigur. Gândul încă îi sfredelea intestinele lui Kanin. Inkallimii îi trădaseră familia atunci, la Tanwrye, urmărind de pe un dâmb cum războinicii Horin-Gyre erau copleşiţi, şi el nu avea acum încredere în ei. Shraeve totuşi era cea care sugerase că nu doar contele, ci şi toată linia Lannis-Haig ar trebui să moară şi oferise o parte dintre luptătorii ei pentru un atac asupra Kolglas. Aeglyss îi asigurase din nou ajutorul Bufniţelor Albe pentru atac. Oricât de mult l-ar fi dispreţuit Kanin pe na'kyrim, valoarea lui era incontestabilă. Fără merindele şi călăuzele furnizate de oamenii pădurii, şi-ar fi pierdut jumătate dintre războinici în marşul prin Anlane, iar cealaltă jumătate ar fi fost, probabil, ucisă în lupte sporadice dacă Bufniţele Albe le-ar fi fost ostili.

Soarta le jucase o festă crudă în ultimele zile înainte ca armata să pornească la drum. Viaţa începuse să slăbească în Angain oc Horin-Gyre. Puterea îi dispărea şi toată voinţa lui nu era de-ajuns pentru a-l ţine pe lume. Deci, când venise timpul, Kanin şi sora lui, Wain, îngenunchează la marginea patului tatălui lor, cu mirosul de boală umplându-le nările, şi promiseră să distrugă Lannis-Haigul pentru el.

Călăii legară la spate părul victimelor lor. Unul dintre băieţi – cel mai mic, judecând după mărimea lui – se lupta cu frica. Buzele îi tremurau, convulsionate de suspinele pe jumătate sugrumate care îi ieşeau din gât. Kanin văzu, dar ignoră. Gândurile sale rătăceau departe de ceea ce-i vedeau ochii.

Ajunseseră atât de aproape de succes. Atacul de pe Valea Pietrelor îi ţinuseră ocupaţi în nord pe cei mai mulţi dintre Lannis-Haigi; castelul de la Kolglas era incendiat şi fratele contelui ucis; însuşi oraşul Anduran căzuse jalnic de uşor. Totuşi, nu era de-ajuns. Castelul rezista şi contele îşi aştepta aliaţii să vină alături de el. Dacă Tanwrye ar fi fost asaltat câteva ore mai devreme sau dacă Kanin însuşi ar fi plecat cu o singură zi mai devreme din Anlane, poate că ar fi putut să ia castelul lipsit de războinicii rămaşi în Anduran. Croesan ar fi fost prins expus pe drumul dintre capitală şi Tanwrye. Asta fusese intenţia; speranţa. Astfel lucrau căile sorţii.

În piață, lamele tăiau carnea. Patru corpuri căzură înainte. Picioarele zvâcniră; capetele se zbătură un timp, din ce în ce mai slab. Sângele vărsat pe pământ se scurgea în modele complicate de-a lungul nenumăratelor canale din caldarâm. Kanin își întoarse calul și îl înghionti să meargă spre casa negustorului pe care el și Wain o făcuseră a lor.

Wain. Jumătatea lui; jumătatea lui mai puternică, se gândea uneori. Știa foarte bine că majoritatea războinicilor de sub comanda lor se temeau mai mult de ea decât de el. Fervoarea cu care credea Wain în Drumul Negru și în neamul lor Blood era un exemplu pentru ei toți. Aceeași credință ardea și în pieptul lui Kanin, dar în Wain era completată cu o pasiune feroce și orbitoare.

Angain încercase adesea să-și convingă fiul să se căsătorească. Niciuna dintre miresele oferite lui Kanin – fete răsfățate de mari latifundiari, chiar fermecătoarea nepoată a lui Orinn oc Wyn-Gyre – nu fusese pe placul surorii lui. Kanin nu se putea imagina căsătorit până când nu găsea o femeie care s-ar fi putut măsura cu Wain și ar fi rezistat comparației.

O găsi sus, în ceea ce fusese odată un dormitor mare.

Negustorul a cărui familie trăise aici trebuie să fi fost un comerciant de succes, pentru că avea o casă mai rafinată ca oricare alta văzută de Kanin în patria sa, cu excepția caselor contelui și ale neamurilor lor. Panouri din lemn sculptate cu scene de vânătoare acopereau pereții. Suporturi ornate de fier susțineau lumânări pâlpâitoare. Pe podea erau piei de lup și de urs. Le găsiseră în pod, alături de alte duzini uitate sau abandonate de familie în fugă.

Wain era așezată în fața unei mese lungi, înguste. Își pusese un scut lustruit în față și se strâmba la reflexia ei distorsionată în timp ce-și trecea prin păr un pieptene din corn de cerb.

– Gata? întrebă ea, fără să se uite în jur.

– Gata. Mai bine i-am fi pus să lucreze pe ziduri.

– Cu patru perechi de mâini în plus nu faci orașul mai potrivit pentru atac, zise Wain. Patru gâturi tăiate pot fi o afacere mult mai bună dacă își cedează alimentele.

– Așa e.

Obosit, Kanin își dezbrăcă tunica de piele și o aruncă pe podea. Cămașa ușoară pe care o purta pe sub aceasta era udă.

– O să pun pe cineva să facă focul, zise sora lui.

El traversă camera și-i luă pieptenele din mână.

– Mai stai puțin. Lasă-mă pe mine. O să-ți smulgi părul înainte să-l îndrepți.

Rămase în tăcere timp de câteva minute, pieptănându-i părul cu persistență și migală. Concentrarea asupra acestei sarcini îl distrăgea de la problemele sale. Buclele ei erau frumoase, chiar dacă murdare și încâlcite. El putea mirosi fumul și murdăria și sudoarea de pe ea.

– Ai muncit? întrebă el.

– Cu cei care fac mașinile. Avem aici lemn și frânghie de-ajuns pentru a face o sută de mașinării de război. Ne lipsesc doar oamenii calificați. I-am pierdut în pădure pe unii dintre cei mai buni. Cu toate astea, în câteva zile le vom băga pe gât ruinele prețiosului lor oraș.

– Alte câteva zile. Și după o săptămână le spargem zidurile sau poarta. Sau două săptămâni? Sau șase? Avem atât de mult, Wain?

Ea ridică din umeri. Privind în jos, la mâinile care i se odihneau în poală, Kanin vedea că ea se juca cu inelele. Asta îl făcu să zâmbească. Avea obiceiul ăsta de când și-o amintea și o putea vedea și acum cu claritate perfectă cum, copil indisciplinat, independent, îmbrăcat în cămașa de noapte, făcea același lucru: răsucea întruna inelul de pe deget. Se întâmpla atunci când mintea ei lucra, ca și cum gândurile i se derulau cu atâta forță, încât era necesar să aibă și un ecou extern. Ea nu mai conștientiza de mult ce face și, dacă vreodată Kanin îi atrăgea atenția – cum, uneori, făcuse, cu un aer voit nevinovat –, ea s-ar fi holbat la el cu atâta iritare că el ar fi râs. Și asta îi amintea de ea când era mică, de expresia ei severă ori de câte ori observa ceva care îi ofensa simțul dreptății.

– Mi-au spus gărzile că te-ai dus la prizoniera noastră, zise el, nerezistând tentației s-o necăjească.

– Așa e.

– Și?

– Fata e mai puternică decât mă aşteptam. Nu e aşa cum par cei mai mulţi dintre ei. Îi e frică totuşi la fel ca tuturor celorlalţi. Ei trăiesc în frică.

– Şi corcitura?

Reflexia lui Wain arăta lipsa ei de interes.

– Nu cred că a spus vreun cuvânt de când a fost închis. Gardienii stau departe de el. Ar trebui să-l omorâm şi gata.

Răbdarea nu făcuse niciodată parte din arsenalul lui Wain. Când erau copii, ea era întotdeauna prima care se alegea cu o mustruluială când asmuţea câinii prea curând la o vânătoare sau când se aventura pe gheaţă prea devreme, înainte ca adulţii s-o considere suficient de groasă. Kanin ştia că ei îi era greu cu toată această inactivitate. De aceea se dusese s-o momească pe fata Lannis-Haig. De aceea îi condusese din greu pe muncitorii care făceau maşinării pentru asediu.

– Nu ştii niciodată când te poţi folosi chiar şi de un şobolan, zise Kanin. Uită-te la Aeglyss. El a servit un scop. Totuşi, mai vedem. După ce vor mai fierbe un pic în castel, îi vom putea lăsa să vadă cum omorâm fata. Poate că ar trebui să omorâm şi corcitura în acelaşi timp.

Mâinile lui Wain se calmară. De regulă, asta însemna că ajunsese la unele concluzii. Kanin îi întâlni privirea în reflexie. Era încântată.

– Se apropie, zise Wain. Simt asta în oase. Drumul va coti, într-un fel sau altul. Ce crezi? Lumină sau întuneric pentru noi?

– Ori una ori alta, Wain, zise el. Una ori alta. Ajutorul ne va veni nouă din nord sau îi va veni lui Croesan din sud. Ăsta e un cal pe care nu putem să stăm decât călare. Nu-l putem duce unde vrem noi.

– Da, da.

Şi el auzi în vocea ei acea certitudine acerbă pe care o ştia atât de bine.

– Dar tot cred că se apropie ceva. Într-un fel sau altul.

Un uriaș numai mușchi apăru în ușă: Igris, căpetenia scutierilor lui Kanin. Aștepta în tăcere, cu ochii privind rigid înainte. Kanin lăsă pieptenele.

– Ce e? întrebă el.

– Corcitura a cerut o audiență. Noi i-am spus că nu-l primiți.

Vocea lui era profundă și puternică.

– Totuși, insistă, zise Igris. Așteaptă afară. Cere să-i fie permis să vorbească cu cealaltă corcitură, cea de la Kolglas. Gardienii l-au întors din drum când a încercat să intre în închisoare.

Kanin oftă iritat.

– Deci, te-a făcut mesagerul lui, nu?

Pentru prima dată scutierul se uită la stăpânul său. Fața lui era impasibilă, dar în ochi era o mică pâlpâire de îndoială.

– Poate că te-a fermecat cu vocea lui? sugeră Kanin. Poate că ai ascultat un pic prea de aproape când a sugerat că ar trebui să-i faci cunoscută cererea?

– Nu, domnule. Nu cred.

– Nu crezi, nu? Tu ce crezi, Wain? Poate că ar trebui să scăpăm de Aeglyss.

Sora lui testa marginea lamei sale cu degetul mare.

– E obsedat de corcitura lui Kennet. Lasă-i să vorbească amândoi. Ce rău pot face? Asta cel puțin l-ar putea păstra pe Aeglyss liniștit pentru o vreme.

* * *

Pentru Inurian, Comuna era locul unde-și găsea pacea. Sustrăgându-se de la pălăvrăgeala simțurilor sale și eliberându-și mintea de orice contact cu lumea din jur, se putea scufunda în straturile profunde de liniște și întuneric. Putea ajunge până la disoluție. Era o lipsă de simțăminte pe care numai un alt na'kyrim ar fi putut spera s-o înțeleagă, și chiar printre aceștia prea puțini puteau atinge așa ceva. Timpul își pierduse sensul aici, în locurile abisale, și mintea putea găsi consolare. Era răgazul de care el avea nevoie în timpul încarcerării sale în Anduran.

În cea de-a cincea noapte a captivității sale, se întinsese pe podea. Lăsase starea de conștiență să îl părăsească. Pusese surdină vocilor aspre din curtea de afară și pârâurilor murmurânde de ploaie care se scurgeau pe pereții închisorii. Respirația i se opri, intrând într-un ritm de transă. Își lăsă gândurile să alunece în spatele lui, asemenea turbulențelor în urma unei corăbii. Mintea lui era fum, atenuată. El era mii, mii de mii. Era Huanin, Kyrinin, chiar vesel Saolin. El fugea cu vânătorii Kyrinin, simțea teama de a se îndrăgosti a fiecărei mame Huanin, bucuria abandonată a schimbării formei Saolinilor.

Chiar și Whreininii lăsaseră urme în eternitatea Comunei. Deși cei asemenea lupilor erau de mult plecați, au mers și ei o dată în lume și Comuna nu i-a uitat. El putea simți cruzimea sălbatică a celor asemenea lupilor, care făcuse în cele din urmă ca Rasele Blestemate să-i vâneze până la dispariție, dar nu era niciun raționament în aceste senzații. Comuna era toate acestea și nu era nici bun, nici rău în ea, nici drept, nici greșit. Era doar existență sau amintirea existenței.

Doar Anainii erau dincolo de el. Erau și ei acolo, la fel ca restul – o prezență nemăsurată, nelimitată, în cazul lor –, dar natura lor era una diferită și nu era ceva ce orice na'kyrim ar fi putut înțelege sau gusta.

Inurian dispărea, dispersat într-o unitate perfectă care stătea la baza gândirii și a vieții. Se preda pe sine însuși Comunei cum făcuse de mai multe ori în viață, dar de data asta experiența era întinată.

Ceva îi distrăsese conștiința, refuzând să-i permită purificatoarea dizolvare. Era ca și cum ultimele fire fragile ale minții sale se agățaseră de niște obstacole și îl țineau în loc. Pentru o clipă, se strădui să risipească aceste ultime elemente ale sinelui său. Concentrarea crescu puternic. Senzația că gândurile sale fuzionează era aproape fizică. Îl întrista că i se refuză astfel eliberarea. În timp ce urca până conștiință, simți ce îl împiedicase să se apropie de evadare: o umbră turbulentă pe care singur o așezase peste el și mirosul ascuțit de alterare din jurul lui. Ca o picătură care cade pe suprafața liniștită a unei băltoace, ceva întinase perfecțiunea Comunei.

Deschise ochii şi îl găsi pe Aeglyss stând în faţa lui.

– Nu sunt sigur ce faci, dar aş vrea să învăţ şi eu, zise Aeglyss liniştit.

Un zâmbet slab îi juca pe buzele palide, subţiri.

Inurian se ridică şi îşi flexă genunchiul drept pentru a-i uşura durerile. Plimbarea lungă prin Anlane, umezeala şi frigul din celula sa nenorocită îi reaminteau de căzătura torsionată din urmă cu mult timp, de pe pantele dure ale Car Anagaisului. Îşi întoarse privirea către tăcutul lui vizitator, ascunzându-şi surpriza şi brusca presimţire de groază care o însoţea. Era clar că Aeglyss era cauza turbulenţelor din Comună; ceea ce implica faptul că acesta avea potenţialul de a înfige o aşchie de teamă în inima lui Inurian.

– Acum putem sta de vorbă? insistă Aeglyss. Nu vreau decât să învăţ de la tine. Am nevoie de ajutorul tău, de îndrumarea ta, pentru a valorifica puterea pe care ştiu că o deţin.

Făcu un mic pas spre Inurian.

– Interesele noastre sunt convergente. Aceşti oameni te-ar ucide fără să se gândească de două ori: ţi-am luat apărarea încă de când am ajuns aici.

– Asta e o minciună, zise Inurian, pe un ton calm.

– A, deci eşti interesat suficient pentru a cerceta în interiorul capului meu. Ce vezi acolo? Aş putea să te ţin departe – am făcut-o la Kolglas –, dar nu e nevoie. Trebuie să ştii că nu vreau să-ţi fac niciun rău.

– N-am nevoie de Comună ca să ştiu că nu-mi eşti prieten, răspunse Inurian.

Asta era doar parţial adevărat. Nu era pregătit pentru a da nici cel mai mic indiciu despre cât de tulburător era ce simţise în Aeglyss. Tânărul purta în el un nod de sedimente de mânie şi resentimente, căruia Inurian aproape îi putuse simţi gustul.

– Foloseşte-mă, atunci, dacă prietenia mea o refuzi, zise Aeglyss repede. Am sperat la mai mult de la un alt na'kyrim, dar ar fi trebuit să ştiu mai bine. Din partea na'kyrimilor am avut parte de mai puţin bine decât din partea oricui. De ce ar fi fost acum altfel?

Inurian fu nevoit să facă un efort ca să nu tresară la durere ascuțită, bruscă, izbucnită în Aeglyss în timp ce vorbea. Asta stătea la baza tuturor celorlalte emoții mult mai feroce care ardeau în Aeglyss. Sub amărăciune era durerea: o rană adânc înrădăcinată, profundă și singuratică.

– Ajută-mă ca să te pot ajuta, insistă Aeglyss. Eu nu te pot forța – știu că încă nu am asemenea putere –, dar, dacă mă vei ajuta să înțeleg de ce sunt în stare, vei beneficia și tu de asta la fel de mult ca mine. Știu că pot face lucruri pe care nimeni nu le-a mai făcut de ani buni în Comună. Știu asta!

Inurian îl privi. Aproape că-i era milă de el. Aproape, dar nu îndeajuns.

– Nu, clătină el din cap. Nu te pot ajuta.

Pentru o clipă, în ochii lui Aeglyss scânteie o furie teribilă. Neputând să-i înfrunte privirea, Inurian își întoarse ochii de la el. Când se sili să îl privească din nou, furia dispăruse.

– Poate mai vorbim despre asta altă dată, zise Aeglyss.

Plecă, închizând și blocând ușa după el.

* * *

În primele ceasuri de lumină ale zilei, Copiii Sutei ieșiră în piața din Anduran. Kanin era acolo, organizând un grup de războinici Horin-Gyre care urma să se îndrepte spre sud, pe vale în jos. Anduranul în sine căzuse repede, dar exista o problematică rezistență, care acționa sporadic în întreaga țară.

Supraviețuitorii micii bătălii din apropierea Targlasului, la jumătatea distanței dintre Anduran și Tanwrye, tocmai se împrăștiaseră: erau victorioși și probabil frânseseră voința populației orașului, dar cu prețul a treizeci de vieți pe care Kanin nu prea și le putea permite.

Deja într-o proastă dispoziție, el îi urmărise pe Inkallimi ocupându-și pozițiile de luptă. În fiecare dimineață făceau asta, urmându-și elaboratele și precisele lupte ritualice sub privirea de oțel a lui Shraeve, lidera lor.

Ea rămase atentă şi nemişcată încă de la primul sunet de cioc-nire a lamelor. Era o femeie înaltă, suplă şi puternică. Părul ei lung, vopsit negru ca al tuturor Inkallimilor, era legat la spate. Două săbii erau încrucişate pe spatele ei. Kanin n-o văzuse încă trăgându-le. Ar fi fost letală, ştia: să ucidă era singurul scop al Inkallimilor. Deşi dintre cei peste o sută rămăseseră doar ceva mai mulţi de optzeci care îi însoţiseră în lungul marş prin Anlane – veniseră şi vreo du-zină din Vânătoarea Inkallimă, dar interesul acestora nu era pe câmpul de luptă –, optzeci dintre cei de la Bătălie valorau cel puţin cât două sute de războinici obişnuiţi, poate chiar mai mult. Totuşi, ei executau ordinele lui Shraeve. Kanin nu le putea spune când şi unde să-şi folosească abilităţile, cum nu putea porunci norilor pe cer. Oricum, nici nu avea de gând să încerce; avea la fel de multă încredere într-unul dintre cei asemenea lupilor morţi demult, câtă avea în loialitatea corbilor pentru cauza sa.

Wain îi puse o mână pe umăr, întrerupându-i meditaţiile întu-necate.

– Vino, zise ea. A sosit clipa încercării.

El se uită la ea întrebător.

– Iscoadele noastre au găsit o armată adunată între Glasbridge şi Kolglas. Vine din sudul văii.

– Atât de curând? zise Kanin. Speram... Mă rog, nu contează. Cât de mulţi?

– Trei sau patru mii, spun ei. Cu călăreţi Kilkry-Haig în frunte.

Asta era o lovitură puternică. Cu Lannis singuri, Kanin ar fi sperat să învingă, dar o armată de călăreţi întărită cu mândrii că-lăreţi Kilkry era un test mai dur. Urma să fie ceva complet diferit de luptele pe care le dăduse în sus şi-n jos pe vale în ultimele zile. El avea, în cel mai bun caz, un număr egal de luptători gata să se opună inamicului şi sute dintre cei care trebuiau să rămână pe po-ziţii în jurul castelului, pentru a-l împiedica în continuare pe Croesan să spargă asediul. Mai rău, aproape o treime din forţele sale era formată din membrii tribului Tarbain, care erau ca iarba sub coasa cavaleriei Kilkry.

Shraeve și Inkallimii ei ar fi putut fi suficienți pentru a face diferența, dar el nu voia să-i ceară ajutorul.

– Ar trebui să trimitem după Aeglyss, zise Wain.

Ea clătină ușor din cap văzând îndoiala de pe fața lui Kanin.

– El n-a renunțat la speranța de a ne câștiga favoarea. Ne putem folosi de asta. El poate să convingă Bufnițele Albe să mai lupte o dată. Probabil nu va funcționa, dar nu pierdem nimic dacă încercăm. Dacă reușește, ne putem dispensa de el și de oamenii pădurii, cum am mai făcut; dacă nu reușește, nu reușește.

Kanin se strâmbă.

– Atât de disperați suntem? Vom face asta împreună, pentru tatăl nostru. Pentru Blood. Nu vreau... mizerii. Oricum, ce pot face un na'kyrim și câțiva oameni ai pădurii împotriva unei armate?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Dar ce e rău în a încerca? Nici eu nu l-am plăcut mai mult ca tine, dar, dacă soarta dictează ca Aeglyss să fie o armă și trebuie s-o folosim împotriva dușmanilor noștri, așa vom face. Nu noi alegem.

– Presupun că oamenii pădurii sunt buni arcași, dacă nu altceva.

Kanin privi în spate, spre Inkallimi. Săbiile lor străluceau intermitent în lumina scăzută a dimineții. Shraeve îl privea, observă el. Își ignora războinicii și se uita direct la moștenitorul Blood.

El se întoarse.

– Foarte bine. Hai să vorbim cu Aeglyss. Dacă el poate aduce din nou Bufnițele Albe lângă cauza noastră, atunci are talente chiar mai multe decât am crezut. Dar, cum spui, nu pierdem nimic încercând.

IV

Nu erau cântece sau urale în rândurile armatei lui Kanin și Wain de la Anduran. O liniște sinistră atârna asupra companiilor înghesuite de luptători. Era o anumită hotărâre în liniștea bărbaților și a femeilor Horin-Gyre; aceea că trupele Tarbain care le

umflaseră numărul erau mai curând nervoase în legătură cu această situaţie. Lupta deschisă, grupată, împotriva unui duşman puternic nu era modul în care membrii tribului ar fi ales să facă război. În inimile lor, ei erau tot jefuitori şi luptători de ambuscadă.

Deşi Kanin şi sora lui dezbătuseră aproape până în ultimul moment ce era mai înţelept să facă, rezultatul nu fusese niciodată pus serios la îndoială. Amândoi ştiau că nu se vor putea retrage spre nord. Dacă ar fi făcut-o, Croesan şi Lheanor oc Kilkry Haig doar şi-ar fi adunat forţele şi ar fi venit după ei. Rămânând în picioare şi luptând, victoria era încă posibilă dacă sorţii erau de partea lor. Şi, dacă această victorie ar fi fost obţinută, castelul Anduran ar fi putut fi foarte bine cucerit înainte ca duşmanii lor să poată primi vreun ajutor. Wain confirmă ferm instinctul lui Kanin: să dea lupta. Testând soarta şi făcând-o pe teren deschis, prea departe de oraş pentru ca Croesan să primească ajutor. Povestea cursului Drumului fusese spusă cu mult timp în urmă. Nu putu fi altfel; doar confruntată. Măcar Inkallimii mergeau cu ei, cu Shraeve în frunte. Kanin nu le ceruse să vină. Şi în acest caz, ca în toate celelalte situaţii, Inkallimii făceau doar ce voiau. Deşi îşi vopsiseră părul înainte de marş: era la fel de negru ca smoala strălucitoare proaspătă. Asta putea însemna că urmau să lupte.

Sub un cer greu şi o ploaie moale, au trecut prin Grive. Orăşelul era liniştit. Niciun fum nu se ridica din hornuri, străzile erau goale şi ferestrele caselor se închideau rapid. Cei mai mulţi dintre locuitori fugiseră. Restul se ascundeau. Terenul era plat aici, străbătut de şanţuri înguste, presărate cu mici crânguri de salcie şi arin. Vitele abandonate rămaseră nepăsătoare când armata trecu. Kanin a trimis o mână de războinici să le ducă înapoi la Anduran. Un vârtej de ciori, ulii şi vulturi se învârteau deasupra unei carcase nevăzute. „Veţi fi îmbuibaţi în curând", gândi Kanin.

Nu erau cu mult dincolo de Grive când reveniră iscoadele lui Kanin. Acestea raportară că inamicul era la câteva ore distanţă, se deplasa de-a lungul marginii de sud a râului Glas. Kanin găsi un loc în care orice atac asupra liniilor sale ar fi urmat să vină pe solul

umed, greu, al unui câmp cu iarbă mare, și își opri forțele. Șanțurile de la nord și de la sud ar fi împiedicat orice tentativă de a-i schimba poziția; sângeroasă și cu vânătăi, așa cum va fi, o confruntare față-n față, dezbrăcată de orice subtilitate sau manevră, părea să-i ofere lui cea mai bună șansă de victorie. Cei peste două sute de oameni astfel aranjați îi ținu în ariergardă cu scutul său.

Inkallimii se așezaseră în dreapta lui, în spatele liniei principale. Se ghemuiseră pe iarbă.

Kanin îi ignoră. Nu se va înjosi s-o întrebe pe Shraeve ce intenții are.

Moștenitorul Blood nu putea ataca, nu cu atât de puțini călăreți. Mult prea mulți dintre caii cu care plecaseră din Hakkan muriseră sau ajunseseră mâncare pentru trupele flămânde în Anlane. Nu putea decât să aștepte și să spere că sulițele, curajul și terenul noroios aveau să fie de-ajuns împotriva șarjei cavaleriei inamice. Dacă Aeglyss izbutea să convingă câteva Bufnițe Albe să lupte, asta i-ar fi ajutat cât de cât, însă Kanin se resemnase deja la gândul că și corcitura va da greș. Aeglyss era plecat de mai bine de o zi, iar timpul expirase. Nu era o surpriză prea mare: indiferent ce trucuri subtile de convingere și înșelăciune putea să facă na'kyrimul cu vocea lui doar pe jumătate omenească, Kanin nu crezuse cu adevărat că-i va putea convinge încă o dată pe oamenii pădurii să slujească scopurilor Drumului Negru. Însă disponibilitatea lui de a încerca era jenantă și ridicolă. Dorința disperată a corciturii de a intra în grațiile sale era jalnică.

La distanță, în dreapta lui, putea vedea o masă întunecată care se profila pe întinderea plată a malurilor apei Glasului. Nu putea fi decât Kan Avor, orașul înecat care fusese odată reședința neamului Blood Gyre și chema acum asemenea unui iubit încarcerat în toate acele mile inima fiecărui nordic. Ar fi fost potrivit pentru a testa destinele aici, în apropierea tuturor acelor turnuri prăbușite. Și atât de aproape de Grive: fusese casa lui Tegric, ale cărui sute de oameni apăraseră Valea Pietrelor împotriva tuturor neamurilor Blood Kilkry în ziua când cei din Drumul Negru au izbutit să scape spre

nord. Inkallimii erau cei care îşi spuneau Copiii Sutei, dar oricare alt războinic putea să se inspire din exemplul lui Tegric. Aici, astăzi, Kanin va face propriul act de vitejie.

* * *

Departe de Anduran, dincolo de vârfurile vertiginoase şi de gheţarii înalţi din Tan Dihrin, o ninsoare uşoară cădea pe pantele din jurul castelului Hakkan. În noaptea nu de mult încheiată, pentru prima dată în ultima săptămână, hoinarul vânt nordic încetase să mai sufle pe pământurile Horin-Gyre şi ninsoarea de dimineaţă se aşternuse pe solul îngheţat.

Acesta scârţâia sub picioarele lui Ragnor oc Gyre, Marele Conte al tuturor neamurilor Blood de la Drumul Negru. El merse cu paşi mari spre intrarea în catacombe. Pelerina sa din blană de samur atingea pământul, amestecând stratul subţire de zăpadă ca praful ridicat în piruete cu o mătură. În spatele lui veneau servitorii lui Angain oc Horin-Gyre. Ultimii scutieri ai contelui erau în mijlocul procesiunii, purtându-i trupul învăluit în giulgiu pe umerii lor. Nu se auzea niciun sunet, în afară de târşâirea picioarelor şi de clopotele care băteau la castelul de mai jos şi pe toate piscurile stâncoase din jur. Norii mici, plaţi prindeau sunetul clopotelor din vale, construind ecou din ecou până când aerul era zguduit de el.

Marele Conte deschise drumul până la gura de tunel. Se căsca asemenea gurii unei imense fiare a muntelui. În interior ardeau torţe, luminând trecerea către încăperea în care Angain urma să se alăture celor care mai călătoriseră în acest fel înainte. Ragnor nu intră. El se trase deoparte la intrarea purtătorilor de cadavru. Văduva lui Angain, Vana, îmbrăcată cu hermină, cum numai văduvele purtau, îi urmă. Ea trecu de Marele Conte fără să se uite la el. Bătrânul câine de vânătoare al soţului ei decedat – copoiul cenuşiu care îl veghease la picioarele patului în ultimele sale zile – mergea alături de ea. Avea un mers lent şi obosit.

Singura care mai intră în catacombă, mergând pe jos în spatele Vanei, era o siluetă ascunsă sub o încăpătoare mantie cenuşie.

O glugă mare îi acoperea fața. Era Theor, Primul Învățăturii Inkalle. Haina lui nu se distingea cu nimic de cea a celui mai modest Inkallim în primii lui ani de serviciu; nimic nu spunea că el avea pe aceste meleaguri o putere la fel de mare, în felul ei, ca a Marelui Conte.

Scutul lui Angain, care se achita de ultima sa datorie, apăru primul. La scurt timp, îl urmară Vana și Theor. Mergând prin pasaj, ei stinseră torțele aliniate pe ziduri, astfel încât, pe măsură ce ieșeau înapoi spre lumină, întunericul își recâștiga teritoriul și intra în posesia contelui mort.

Ragnor înclină capul când Vana se apropie de el. Îi oferi mâna și ea i-o luă iute. Câinele de lângă ea se uită în sus la Ragnor cu ochi leneși.

– El așteaptă în pace, doamnă, zise Marele Conte. Un om norocos, să lase în spate această lume amară.

Se uită la dosul mânii ei. Cu mulți ani în urmă, înainte ca ea să se logodească, el încercase să se culce cu această femeie – era o fată magnifică, arogantă –, și îl refuzase. Asta cerea curaj, căci temperamentul lui din acele zile era extravagant.

Acum se uita la dosul mâinii ei și se mira cât de mică și de bătrână era, ținută acolo, în strânsoarea lui.

– Norocos, într-adevăr, zise ea. Îl voi vedea din nou. Aștept asta cu nerăbdare.

Vocea nu-i era atât de fragilă ca mâna. Fata de care-și amintea Ragnor încă era acolo. Plecă să se alăture celorlalți, care se îngrămădiră în jurul ei.

Primul Învățăturii Inkalle stătea lângă Ragnor. Priveau în timp ce mulțimea își împărțea dulciuri și pahărele cu alcool de cereale. Un murmur moale de conversație începu să crească, o atingere de râs ici-colo. Probabil îi spuneau Vanei povești din prima, de-acum, viață a soțului ei și o așteaptau cu nerăbdare pe-a doua. Moartea nu era o ocazie pentru prea mult doliu în ținuturile Drumului Negru. Unul câte unul, clopotele din jurul văii tăcură.

Theor lăsă să cadă gluga pelerinei, descoperind un uimitor păr gri-argintiu. Buzele lui, într-o barbă scurtă, erau colorate în negru

după ani de folosire a tulpinii-văzătorului. Pielea lui uitase tinereţea şi se lăsase pe pomeţi. Numai ochii păstrau aparenţa de vigoare, pentru că erau luminoşi şi s-ar fi potrivit foarte bine pe o faţă cu treizeci de ani mai tânără.

Scârţâitul unei căruţe împovărate îi atrase atenţia către drumul care mergea de-a lungul fundului văii. Doi cai biciuiţi de un grup de Tarbaini se chinuiau să care o căruţă cu platformă pe terenul accidentat. Duceau o cuşcă, în care se legăna un urs masiv, scoţând un mormăit prelung, gros, de furie suprimată.

– E pentru castelul Hakkan, fără îndoială, oftă Theor cu o uşoară scuturare a capului.

– Nu eşti de acord, zise Ragnor, uitându-se la creatura din cuşcă.

– Aceste momeli de urşi la moartea unui lord sunt o relicvă a credinţelor Tarbain înainte de a veni noi aici, atunci când ursul era simbolul căpeteniilor lor. A aprobat Învăţătura Inkallă adoptarea acestuia de către un Blood de la Drum?

Căruţa se zgudui, iar una dintre roţile sale uriaşe sări într-un şanţ. Ursul urlă şi răpitorii lui Tarbaini strigară la el lovind gratiile cuştii cu suliţele lor.

Buza întunecată a Inkallimului se strâmbă de dezgust.

– Oricare i-ar fi meritele, este o tradiţie urâtă. Angain a plecat ca să aştepte renaşterea într-o lume mai luminoasă, nu către vreun munte păzit de duhurile urşilor. Avem destule probleme cu scoaterea acestor Tarbaini din întunericul ignoranţei lor şi fără să le mai susţină şi Conţii noştri ritualurile.

Ragnor pufni.

– Acum suntem cu toţii Tarbaini, Theor.

Theor se încruntă la Marele Conte.

– Nu există niciun pic de sânge Tarbain în familia mea. Nici într-a ta.

– Dacă spui tu, Păstrătorule al Învăţăturii. Deşi asta ar însemna să fim singurele două linii genealogice pure din nord. Ce mai contează? Fane şi Wyn, chiar propriul Blood numără mulţi Tarbaini printre urmaşii lor legaţi prin legământ. Şi în scutul meu sunt o

mulțime în parte Tarbaini. Și tu știi la fel de bine ca mine că omul pe care l-am dus să se odihnească, fie el țărână și să nu se mai trezească – el văzuse, dar ignorase înțepătura dezgustată din expresia lui Theor –, a avut ceva mai mult de-o picătură de sălbăticie în el. Se spune că poftele bunicii lui erau destul de neobișnuite. Oricum, dacă nu am fi avut sânge sălbatic pentru a ni-l primeni pe al nostru, am fi ieșit de-acum doar nebuni și idioți. Când mă uit la unele dintre odraslele vasalilor mei, mă întreb dacă avem destul.

Theor se pregăti să riposteze, dar se răzgândi și privi din nou spre urs.

– Poate că ai dreptate, zise el. Oricum, au mai rămas doar câțiva Tarbaini care nu ți s-au supus până acum. Cei mai mulți sunt Salvați.

– Într-adevăr.

Ragnor scoase o ploscă din mantia lui grea și o desfăcu. Luă o înghițitură lungă din conținutul acesteia și apoi își șterse buzele cu satisfacție. Îi oferi plosca lui Theor, care o refuză.

– Tu pierzi, murmură Marele Conte. O protecție puternică împotriva frigului, chestia asta. Mergi cu mine o bucată de drum? Oricât de dornici de distracție sunt ceilalți, nu vor îndrăzni să revină la castel până nu ne mișcăm noi și nu mi-ar plăcea să-i lăsăm să înghețe.

Merseră cot la cot, lordul neamurilor Blood Gyre și lordul Inkallimilor, iar restul veniră în spatele lor ca o companie bine instruită de soldați. Scutul Marelui Conte asigura menținerea unei distanțe respectuoase, pentru a le oferi intimitate mai-marilor. Jos, la poalele versantului, ursul din cușcă urma un drum paralel, îndreptându-se spre castelul unde îl aștepta sfârșitul sângeros.

– Ai stat ceva timp în catacombă cu Vana, observă Marele Conte.

– Am stat puțin de vorbă, zise Theor. Mi-a cerut părerea dacă soțul ei a fost un slujitor destul de bun al Drumului pentru a-și câștiga renașterea în noua lume.

– Nu pot să spun că îmi pare rău să-i văd spatele lui Angain, zise Ragnor. A fost un spirit vrednic de dispreț.

– Era dedicat, în inima lui, Drumului Negru.

– Asta da. Ce-i al lui e-al lui.

Și Marele Conte mai luă o înghițitură mare din fortifiantul lichid. Zăpada i se așezase pe păr, topindu-se și scurgându-i-se pe frunte.

– Prost moment să moară, cu copiii săi plecați în această aventură nebunească din sud.

– Fac cum îi mână soarta, replică Theor. Însă da, ar fi fost mai ușor pentru noi toți dacă ar mai fi trăit puțin sau dacă ar fi rămas măcar Kanin în Hakkan.

– Cu toate astea, ți-ai trimis mica ta fecioară războinică acolo, cu ei, chicoti Ragnor. Ce mai femeie! Aș da o mulțime pe câteva ca ea în scutul meu.

– Shraeve este... propria stăpână, murmură Theor. Și nu e ușor de deviat de la un parcurs, odată ce s-a decis să-l urmeze. Ea a crezut că Kolglas poate fi cucerit. Când cineva își dorește atât de intens să-și testeze soarta, e dreptul lui s-o facă. Oricum, eu nu mă amestec în ce face Bătălia Inkallă. E domeniul lui Nyve.

– Păi, a făcut un adevărat corb îndârjit din Shraeve. Totuși, s-ar putea să-și fi găsit nașul în persoana lui Wain. Mi-e milă de bietul Croesan. Cu Shraeve și Wain ca dușmani și Gryvan oc Haig ca aliat, e la fel de norocos ca un om încolțit de lupi și care nu găsește să încalece decât un măgar.

Își goli plosca și o aruncă departe, spărgând-o de stânci. Își goli obrajii de aer și își ridică gulerul.

– Va fi o seară rece. Norul ăsta nu va mai fi aici după ce vor apărea stelele.

Merseră o vreme în tăcere. Căruța care transporta ursul se bloca din nou și Ragnor se uită în jos, pe pantă, la escortele Tarbaine care se străduiau să elibereze roata blocată. Strigau blesteme în limba lor aspră. Căruța se legăna din nou înainte și înapoi. Coapsele cailor erau însângerate sub loviturile lor. Ragnor pufni cu dezgust.

– Niciodată n-au știut cum să se poarte cu caii ființele astea.

– Nu era niciunul aici până n-am venit noi. Spune-mi, ce crezi că se va întâmpla dacă Wain și Kanin nu se întorc din sudul Văii?

– A, te ocupi de poveşti cu spioni? Păi, eu sunt pregătit. Ai mei spun că aceşti vulturi Gaven sunt deja cu ochii pe teritoriile Horin. Să presupunem că Lakkan a pus deoparte ca să-mi ofere producţia pe zece ani a minelor sale de argint, dacă copiii lui Angain mor. Ce ţi-a şoptit la ureche Vânătoarea Inkallă?

Păstrătorul Învăţăturii ridică din umeri.

– La fel. Dar o râvneşte şi Orinn oc Wyn-Gyre şi n-ar voi s-o vadă ajunsă la Gaven-Gyre. Angain te-ar fi servit mai bine dacă ar fi avut o familie mai mare sau dacă măcar şi-ar fi păstrat în siguranţă moştenitorul.

– Copiii lui m-au dezamăgit, zâmbi Ragnor. Ochii lui Kanin se concentrează prea mult pe casă, iar Wain e la fel de amabilă cu pretendenţii cum e fiara din cuşca de-acolo. Sunt un prost exemplu, când noi ne petrecem atât de mult timp explicându-le oamenilor de rând că e de datoria lor să se înmulţească. Horin a fost întotdeauna un Blood care mai mult isca probleme decât le rezolva. Eu n-aş vărsa prea multe lacrimi dacă va dispărea, nici chiar dacă Gaven şi Wyn sar unul la gâtul celuilalt.

– Aşa cum nici Gryvan oc Haig nu varsă lacrimi pentru Lannis Blood, zise Theor accentuat. Nu crezi?

– Tatăl tău a avut întotdeauna încredere în Inkallimi. N-au existat secrete între el şi predecesorul meu, însă eu sunt nesigur în ceea ce priveşte intenţiile tale de a permite ca acest război să înceapă.

– Corbii erau acolo când eu şi Angain le-am discutat. A fost şi Nyve o dată, din câte îmi amintesc. A făcut o serie de observaţii utile în ceea ce priveşte fortificaţiile din Tanwrye.

Primul Învăţăturii Inkalle arăta grav.

– Sunt sigur că Angain ţi-a cunoscut toate intenţiile. Cu toate acestea, au fost ocazii când tatăl tău a avut planuri care nu şi-au găsit drumul spre urechile conţilor mai mici. În astfel de momente, s-a orientat către Inkallimi. Aşa a făcut când Horin-Gyre Blood a trebuit pedepsit, dacă îţi aduci aminte.

– Îmi amintesc, zise încet Marele Conte. Erau o droaie şi mai gălăgioşi în acele zile. Dar, hai, dacă mă bănuieşti că am secrete faţă

de tine, spune-o. Învățătura Inkallă s-a bucurat întotdeauna de libertatea de a vorbi deschis.

– Nu fac nicio acuzație. Sunt sigur că orice planuri sau dispozitive ai în desfășurare, sunt destinate să promoveze cauza Drumului Negru. Pentru a consolida cultul, mai degrabă decât pentru a-l slăbi. Sau pentru a-i ajuta pe dușmanii acestuia.

Ragnor se opri. După câțiva pași, Theor se întoarse și privi înapoi la Marele Conte. În spatele lor, scutul lui Ragnor se oprise și procesiunea funerară ajunsese în impas, nedumerită de întârzierea bruscă. Totuși, nicio voce nu se ridică să întrebe sau să protesteze. Mulțimea stătea pur și simplu în ninsoarea care cădea ușor și aștepta. Când Ragnor vorbi, vocea lui era scăzută, asigurându-se că nimeni în afară de Theor nu-l poate auzi, dar era de o precizie rece.

– Nu e o acuzație, dar e poate o amenințare? Mi-aș ucide orice om care ar sugera că vreo acțiune de-a mea ar slăbi cultul. Cu excepția unuia dintre Învățații Inkallimi, care se bucură de o poziție privilegiată în astfel de chestiuni.

Primul Învățăturii zâmbi.

– Astfel de privilegii nu se extind dincolo de cult, desigur, continuă Ragnor.

– Desigur. Dar nu mă înțelege greșit, Mare Conte. Nici n-am acuzat, nici n-am amenințat. Singura mea dorință este de a vedea că între Gyre și Inkallimi nu sunt secrete. Noi suntem rădăcinile și crengile de la Drumul Negru, Gyre Blood și Inkallimii. În ultimii ani, cultul a fost salvat sau reînnoit din timp în timp de noi doi, când am acționat împreună. Orice subminează această unitate mă îngrijorează.

– Da. Păi, ești custodele cultului și...

Cuvintele Marelui Conte fură întrerupte de o hărmălaie bruscă de strigăte și de lemn scârțâind. El și Theor se întoarseră pentru a vedea unul dintre caii de la căruță intrând în panică. Însoțitorii acesteia porniră înainte, răsucind căruța. Roata blocată se eliberă și ajunse pe o stâncă pe care o răzui cu partea laterală. Ursul fu trezit

de tumultul din jur și se ridică pe jumătate pe picioarele din spate. Membrii tribului strigară furioși.

Ragnor știa ce se va întâmpla cu o clipă înainte să se întâmple și murmură:

– Ce proști!

Platforma căruței se înclină, cușca se deplasă și ursul se răsturnă într-o parte. Cu o lentoare inevitabilă, însoțită de o răsunătoare, generatoare de aschii prăbușite, căruța și cușca se răsturnară. Tarbainii strigară încă și mai tare. Caii de la căruță se ridicară în două picioare și se smuciră. Mormăind, ursul imens își croi drum prin epavă și se înălță cât era de lung. Bărbații se risipiră. Unul fu o idee mai lent și fiara îl puse jos din câteva lovituri. Cu o singură mișcare de labă îl lăsă lat și fălcile sale îi înghițiră capul. Ursul își zgudui prada dintr-o parte în alta și secționarea bruscă a gâtului Tarbainului fu auzită clar de toți cei din cortegiu. Ceilalți membri ai tribului care supraviețuiseră fugiră în jos pe drum, în timp ce ursul rămase câteva clipe lângă corp, apoi se întoarse, privind fix la mulțimea aflată la circa o sută de metri mai sus.

– Mda, bănuiesc că ar trebui să facem ceva, rosti Ragnor.

La o mișcare a capului său, scutierii se desprinseră de restul grupului și își scoaseră arbaletele. Ursul se scutură și făcu câțiva pași spre ei. Se ridică din nou pe picioarele din spate și scoase un răget.

– Magnific, murmură Marele Conte.

Unii dintre războinici îngenunchează, restul se înșiruiau în spatele lor. Își puneau săgeți în arbalete. Ursul se lăsă pe toate cele patru labe și se trase pe margine, aproape de stânci. Se ridică din nou, mugind sfidător. Câinele lui Angain lătra furios, ca și cum și-ar fi imaginat că stăpânul lui mort era încă lângă el.

O duzină de arbalete vibrară și zeci de săgeți înfloriră împreună în pieptul ursului. Se legănă, căzând în față, pe toate labele, făcu câțiva pași nesiguri și apoi se prăbuși. Coastele lui mari zvâcneau și i se auzea respirația nervoasă. Unul dintre scutieri scoase sabia și se duse cu pași mari jos, pentru a-i da lovitura finală.

– Un animal magnific, nu crezi? îi zise Ragnor Învățatului Inkallim. Neînfricat în fața morții cum orice credincios adevărat speră să poată fi.

– Neînfricat sau neștiutor, zise Theor absent.

Nu pierdu nicio clipă din vedere ursul când războiniciul îi înfipse sabia-n gât. O ușoară încruntare i se așternu pe față.

– E ca și cum și n-ai aprecia vechile simboluri Tarbain, zise Ragnor. Într-o zi ca asta, așa ceva ar putea părea semn rău pentru cei înclinați să-l vadă astfel: prevestind moartea unui mare senior sau vremuri schimbătoare, sau alte astfel de prostii.

Se întoarse și se îndreptă spre castelul Hakkan, râzând înfundat.

Maestrul Învățăturii Inkalle nu-l urmă imediat. El privi cum scutierul își trage lama din blana groasă a hoitului, pentru a o curăța de sânge. Când păși pe urmele Marelui Conte, avea o expresie gânditoare. Își trase din nou gluga cenușie, acoprindu-și fața. Zăpada devenea din ce în ce mai grea.

* * *

Un șir negru apăru din burnița neguroasă. Mai mult de trei mii, estimă Kanin, în timp ce companiile se așezară pe poziții ca să se confrunte cu ale sale. Unii dintre ei păreau oameni obșnuiți: agricultori, pescari și săteni adunați din sudul teritoriului Lannis-Haig. Mulți erau însă luptători. Cele două linii nu erau departe una de alta și, în ciuda aerului de plumb, el putea auzi strigătele și alergările încoace și-ncolo din rândurile inamice, precum și tropăitul cailor și sunetul scos de hamurile lor. Văzu câteva stindarde atârnând fără vlagă. Putu identifica doar câteva dintre ele. În mijlocul unei mase de călăreți se afla unul care purta însemnele Kilkry-Haig. Kanin strănută și își scutură picăturile de ploaie din păr. Îi aruncă o privire lui Wain. Ea stătea călare pe cal în apropiere, având în preajmă jumătate de duzină de războinici din scutul ei.

– Se pare că avem șansa să ne facem un nume prin noi înșine, zise Kanin. E moștenitorul Kilkry Blood, nu?

Sora lui zâmbi.

– Ar fi o izbândă dulce.

– Cum va voi soarta, murmură Kanin. Putem spera.

Așteptarea era un chin. Ploaia cădea liniștit, lipind hainele ude de trupuri. Kanin își simți mușchii încordându-se în șa. Tarbainii din fața lui deveniră neliniștiți, foindu-se, mormăind și strigând unul la altul pe limba lor barbară. Kanin merse călare de-a lungul liniei, liniștindu-i cu o privire feroce. Războinicii Horin-Gyre aflați printre membrii tribului erau calmi, liniștiți. Îi văzu pe unii dintre ei șușotind în timp ce se uitau fix înainte. Își descoperi buzele mișcându-se din proprie inițiativă, șoptind cuvintele fără să le fi gândit:

– Picioarele mele sunt pe Drum. Merg fără frică. Nu cunosc mândria.

Din nou și din nou, și din nou, și din nou. Zeul cu Glugă îl auzea și-l aproba dacă cuvintele erau rostite cu credință adevărată. Și, dacă credința va fi încă în inimă atunci când va veni clipa morții, îi va aduna pe cei căzuți la el pentru a se odihni până la reînnoirea lumii.

În cele din urmă, după vreo oră începură mișcările de trupe. Călăreții începură să se adune pe flancul stâng al celeilalte armate. Cu fiecare minut, numărul lor sporea: o sută, două sute și mai mulți. În același timp, un șir de arcași ieși în față, avansând până la o aruncătură de săgeată de ei înainte să îngenuncheze. Kanin simți cum îi bate inima mai tare pe măsură ce se apropia momentul-cheie. Acum avea să își primească răspunsul. Orice s-ar fi întâmplat, oricum ar fi fost mai bine decât așteptarea asta.

Săgeți trecură peste ei fluierând. Se lăsară în jos, multe căzură scurt, altele zăngăniră în scuturile ridicate sau loviră în coapsă sau piept. Era un sunet care nu semăna cu nimic altceva această bufnitură de săgeată intrată în carne. Calul lui Kanin sări în lateral, în timp ce primele strigăte se ridicară și începu să se simtă miros de luptă. El îi mângâie gâtul. Urmă a doua ploaie de săgeți, apoi a treia.

– Mai multe arbalete, ca să facem față călăreților! îi strigă el lui Wain și ea dădu din cap și se centră pe asta. Strigă câteva comenzi către arbaletrieri care săriră de la stânga la dreapta pentru a ocupa

poziții opuse călăreților Kilkry. Aveau foarte puțin timp, în uriașa zarvă și sunetul de corn care se ridica din spatele călăreților, iar aceștia veneau călare și începuseră să avanseze de-a lungul câmpului. Veni încă o ploaie de săgeți. Una rătăcită trecu peste linie și lovi un războinic Tarbain din apropierea lui Kanin. În timp ce murea, el se uită la Kanin cu o expresie fixă, șocată, pe față.

Călăreții veniră încet la început, ținând strâns frâiele cailor. Apoi viteza lor crescu până când, într-o fulminantă explozie de copite și de bulgări de pământ, trecură în galop. Și era tot un sunet inconfundabil: visceralul, bogatul huruit care vibra în sol și în aer al șarjei. Acesta îl atinse în profunzime pe Kanin, dându-i frisoane în capul pieptului, și el simți că sălbatica așteptare a încleștării care trebuia să urmeze îl înalță de la pământ. O salvă de săgeți fulgeră în întâmpinarea șarjei. Caii se prăbușiră pe arătura moale, azvârlidu-și călăreții sub copitele care veneau din urmă. Arbaletrierii se traseră înapoi, grăbindu-se să reîncarce, și ieșiră în față lăncierii. Când veniră, impactul fu ca vuietul fără cuvinte a o mie de voci.

Șirul de lăncieri nu era îndeajuns de dens pentru a descuraja toți caii, iar șarja mătură și puse la pământ pedestrimea. În câteva momente, flancul drept al liniei era cuprins de haos. Caii se repezeau prin noroi și peste cadavre, în timp ce călăreții lor îi biciuiau. Cei din tribul Tarbain fugeau deja îngroziți în spatele pozițiilor lui Kanin. Se formară noduri de războinici Horin-Gyre, cu cavaleria trecând ca un vârtej printre ele. Luptătorii cu sabia și lăncierii tăiau și înjunghiau caii, în timp ce arbaletrierii îi luau la țintă pe călăreți. Țipete de animale și de oameni se amestecau împreună într-o unică și mare cacofonie.

Kanin privi la ce mai rămăsese din linia sa. Peste tot se agitau Tarbaini, în grupuri care își părăseau pozițiile, înghesuindu-se și certându-se cu trupele Horin-Gyre. Ei erau obișnuiți să se teamă de șarjele de cavalerie ale neamurilor Gyre-Blood însele și, spre deosebire de războinicii în cămăși de zale de la Drumul Negru, aveau doar scuturi mici de răchită pentru protecția împotriva săgeților care încă picau în cascadă. Kanin înjură.

Wain veni în galop ușor. Fața îi era stropită de noroi, dar în ochii ei era un fel de exaltare.

– O să ne copleșească pe flanc în curând! răcni ea ca să se audă în hărmălaie.

– Du-te acolo, strigă moștenitorul Blood, arătând în stânga lui. Lăsați-i pe sălbatici în locurile lor. Eu acopăr dreapta.

Kanin își întoarse calul. În spatele lui, Scutul său – un grup format din cei mai buni războinici Blood – aștepta în șiruri nemișcate, tăcute. Igris, căpitanul lor, cel care avea fața cea mai împietrită dintre toți, mângâia ușor coama calului său. Ochii lui erau fixați pe Kanin. Dincolo de Scut, puțina și prețioasa cavalerie a lui Kanin se uita la el așteptând. Ei voiau sânge și, așa cum se întâmpla de multe ori cu războinicii Drumului, prinși în anticiparea feroce a luptei, conta prea puțin dacă era al inamicului lor sau al lor. Soarta cerea astăzi o oaste de morți; cei care ar fi căzut ar fi răspuns apelului care fusese făcut încă de la nașterea lor.

– După mine, fu tot ce strigă Kanin, iar apoi tăcu, galopând în fruntea lor spre furioasa bătălie de pe flancul drept. O sălbatică libertate îl umplu în timp ce se avânta în lupta corp la corp. Aici era doar unul dintre cei mulți și ar fi fost un mod bun de a-și încheia prima viață. Călăreții Horin-Gyre plonjară între cei Kilkry-Haig, greutatea șarjei lor purtându-i înainte, tot înainte. Calul se ciocnea de alt cal, lama se lovea de lamă. Săgețile arbaletrierilor șuierau prin aer. Minute lungi n-a mai fost decât sânge și tumult, și moarte. Apoi Kanin descoperi că nu mai era niciun inamic în fața lui. Călăreții Kilkry se retrăseseră spre liniile proprii. Pedestrașii se îndreptaseră spre grupurile lor, încadrându-i pe răniți și pe cei rămași fără cai. Kanin își opri calul și privi în jur. Câmplul era negru de cadavre. Ici-colo, câte un cal schilodit se chinuia să se ridice din noroi. Printre cadavre se auzeau strigăte disperate de ajutor. Kanin aproape râse cu voce tare.

Făcu drumul înapoi, spre locul unde Wain era în așteptare, cu jubilanta sa companie de cavalerie urmându-l. Mulți dintre ei căzuseră în luptă. Supraviețuitorilor nu le păsa.

– Şi acum? întrebă Wain.

– Un moment, zise Kanin. Inima îi bătea ca un ciocan şi faţa îi era îmbujorată. Se stăpâni, lăsând deoparte pofta roşie a luptei. Privi spre inamic, iar asta îl ajută să se calmeze. Mai era încă mult. Disciplinaţii călăreţi Kilkry se regrupau, iar arcaşii îşi continuau activitatea metodică, neobosită. Companiile de lăncieri se organizau pentru a avansa spre centru.

– Atât de aproape, murmură.

Wain se uită la el întrebătoare.

– Nu putem decât să stăm şi să luptăm, zise el.

– Aceşti Tarbaini nu sunt mai utili decât o capră pentru acest tip de activitate, murmură Wain.

Se auzi din nou un cor de strigăte şi de sunete de corn. Peste câmp, rânduri-rânduri, războinicii începuseră să avanseze. Undeva, bătea o tobă.

– Atunci hai să vedem ce se alege de noi, strigă Wain şi îşi întoarse calul.

Armata de Lannis şi Kilkry veni prin iarbă. Parcursul era dificil în mijlocul câmpului şi liniile lor începură să se rupă, iar oamenii să se împiedice, supţi de pământul ud de sub picioarele lor. Cavaleria veni din nou în şarjă, spulberând pământul. Kanin îşi conduse propriii călăreţi pentru a-i întâlni. Săgeţile se îngrămădiră între liniile de închidere. Stindardul oraşului Glasbridge căzu şi fu smuls într-o secundă.

Kanin lovea cu biciul orice siluetă care-i venea la îndemână. Ar fi vrut să-l găsească pe Gerain Kilkry-Haig, moştenitorul Blood al cărui stindard îl văzuse, dar în haosul luptei n-ar fi avut nicio şansă să-l găsească.

O săgeată îl lovi în umărul cămăşii de zale. Se strecură pe sub o sabie şi lovi în coapsa expusă a duşmanului. Lama tăie prin piele şi o pată de sânge i se îmbibă pe mănuşă. Calul său se împiedică şi-l duse câţiva paşi în lateral, înainte de a-şi regăsi echilibrul.

Kanin se stabiliză şi privi în jur. Războinicii săi erau depăşiţi numeric şi, deşi le produseseră mari pagube inamicilor, era doar o

chestiune de timp înainte să cedeze. Cu toate acestea, un fior mare trecu prin masa de combatanți, ca și cum un val ar fi venit peste ei. Se întoarse și-i văzu pe Inkallimi croindu-și drum în luptă, ca o furtună drapată în negru.

În mijlocul lor era Shraeve, iar săbiile ei dansau ca lumina. Ea dădu buzna alături de Tarbaini, chircindu-se și sărind să dea un războinic Kilkry jos din șa. Omul era pe moarte – stomacul îi fusese spintecat – înainte de a se lovi de pământ și Shraeve plecă mai departe pentru a tăia picioarele unui al doilea cal.

Niciunul dintre cei aflați pe câmpul de luptă, în afară de cei care fuseseră la Kolglas în noaptea de sărbătoare a Nașterii iernii, nu-i întâlniseră niciodată în luptă pe Copiii Sutei. Îi știau numai după reputația teribilă. Acum îi văzuseră: sărind, rotindu-se, croindu-și o potecă însângerată în luptă cu ușurința unei păsări care se joacă în vârtejurile furtunii.

În primele câteva minute de măcel, timp în care corbii transformară imaginația în realitate și om după om căzu sub lamele lor, voința războinicilor Kilkry și Lannis, care aveau parte de un adevărat șoc, se zgudui, ezită și se frânse. Mai întâi unul, apoi o duzină, apoi o sută dintre ei se întoarseră cu spatele și o porniră înapoi pe drumul pe care veniseră. Își călcau în picioare camarazii, în dorința lor disperată de a scăpa. Unii dintre călăreții Horin-Gyre, încântați de schimbarea bruscă de situație, scuipară spre dușmanii lor. Și Tarbainii se grăbeau înainte, dornici de măcel, acum că le văzuseră călcâiele vrăjmașilor.

Inkallimii nu se opriră decât când adversarii lor fură înfrânți. Furia lor era rece, controlată. Kanin strigă, adunându-i la el pe toți luptătorii care îl ascultau. El știa la fel de bine ca Shraeve și corbii ei că lupta nu era câștigată. Poate că flancul era salvat, dar cea mai mare parte a liniei era un vârtej.

Arcașii inamici, fără să se îngrijească unde ajungeau săgețile lor, le aruncau în rafale de ploaie în vâltoarea bătăliei.

Centrul poziției Horin-Gyre se clătina. Nu se mai retrăgeau doar Tarbaini.

Tot ce mai rămăsese din Scutul lui Kanin venise la el şi el raliase încă patruzeci sau cincizeci de războinici. Se uită la ei, ridică sabia în aer şi, fără un cuvânt, lovi coapsa calului său şi porni către locul în care era cea mai cumplită luptă. Inkallimii alergară alături de el. Lumea căzu între două respiraţii. Sângele şi noroiul erau una; urletul fără formă al luptei umplu aerul, cuprinzând în sine orice alt sunet. Trupurile se aruncară unul asupra altuia şi fură tăiate, rupte, străpunse. Cei căzuţi fură măcinaţi de pământ de picioarele celor vii.

Kanin se regăsi pentru o clipă pe un petic curat de pământ, cu niciun adversar care să-l înfrunte. O mână retezată zăcea într-o urmă adâncă de copită. Era acolo o suliţă ruptă, abandonată. Pieptul i se agită şi îl arse. Ştia că avea sânge pe faţă, fiindcă îi putea simţi gustul. N-avea nicio idee al cui era. Calul lui tremura. Apoi Wain îi apăru în faţă, strigând. El se încruntă. Îi putea vedea buzele mişcându-se, dar auzea doar strigăte de moarte şi confruntare de săbii ieşindu-i din gură.

– Uite! auzi în cele din urmă. Din pădure.

– Ce...? zise Kanin confuz.

– Kyrininii! strigă Wain. Bufniţele Albe.

Avea dreptate, constată el. Chiar şi în lumina fadă a acelei zile şi la distanţa care-i separa, el putu vedea că nu era o armată umană. Era o privelişte care l-ar fi surprins pe orice spectator. Se spunea că cele câteva clanuri mari de Kyrinini rămase în estul îndepărtat şi în sud încă mai aveau voinţa de a da bătălii în câmp deschis, dar lui Kanin îi era greu să creadă aşa ceva despre Bufniţele Albe. Faptul că o făceau în numele Drumului Negru, cu bună ştiinţă sau nu, l-ar fi umplut de un fel de extaz feroce.

Oamenii Kilkry şi Lannis priviră cu alţi ochi. Ei vedeau un inamic nou, sute de inamici puternici, atacând pe flanc şi din spate. Un fulger de incertitudine trecu printre rândurile lor. Unii încercară să se smulgă din lupta corp la corp, pentru a face faţă ameninţării. Arcaşii care se ţinuseră departe de bătălia principală se simţiră brusc expuşi şi vulnerabili şi începură să se clatine. Războinicii Horin-Gyre nu ştiau nimic, în afară de faptul că oamenii dinaintea

lor ezitau. Căpătară un nou suflu de speranță și încurajare de a merge înainte.

Bufnițele Albe, încă departe de focul luptei, se opriseră. Sute de arcuri fură trase în tăcere. Un nor de săgeți străbătu aerul, zburând pe o distanță mare. Cea de-a doua cascadă de săgeți plecă înainte ca prima să fi căzut. Fusese lansată printre ariergarda Lannis și arcași.

Shraeve și Inkallimii ei își croiră drum prin rândurile inamicului.

– Înainte! Înainte! strigă Kanin.

Igris șarjă la rândul lui.

În câteva minute, totul deveni haos. Dușmanii cădeau pe capete: războinici de pe moșiile Kolglas, Glasbridge și Kilkry; orășeni și săteni care se băteau pentru neamul Blood de care aparțineau. Trupurile lor fură îngrămădite în galerii, ca niște grămezi de băligar care așteaptă să fie aruncate peste pământul arat. Supraviețuitorii porniră în dezordine spre sud, cuprinși de panică, urmăriți de câțiva războinici Horin-Gyre călări. Gerain nan Kilkry-Haig murise, nerecunoscut, strivit de calul său uriaș care căzuse, paralizat și eviscerat de cuțite abil mânuite.

Grupuri de Tarbaini se zbenguiau pe câmp, jefuindu-i pe cei căzuți și ucigându-i pe răniți. Kanin privea cum propriile victime erau adunate de pe tot câmpul. Erau mulți membri ai tribului Tarbain printre ai lui. Gemeau și se zvârcoleau, luptându-se cu durerea. Neamul său Blood, ca toate cele de la Drumul Negru, își stabilise teritoriile nordice doar după lungi lupte cu acești sălbatici. Ei erau, din punctul de vedere al lui Kanin, puțin mai sus decât oamenii pădurii. Cei mai mulți dintre ei erau Salvați acum, ochii lor se deschiseseră la adevărul Drumului Negru, chiar dacă, după cum vedea el după modul în care îi afectau rănile și suferința lor, cultul era superficial înrădăcinat în ei. Oamenii lui, războinicii Horin-Gyre, suportau în tăcere. Ei își acceptau soarta bine și lui Kanin îi plăcea să-i vadă.

În acceptare consta forța; în cunoașterea naturii lumii. Cei ale căror răni erau prea severe urmau să facă cunoștință, cu demni-

tate, cu Lama Tămăduitoare – un cuțit special conceput pentru a aluneca între coaste până în inimă, pe care fiecare tămăduitor de la Drumul Negru îl poseda – și să plece cu bucurie spre o nouă viață, într-o lume reînnoită.

Kyrininii nu se mișcaseră de la sfârșitul luptei. Acum, un mic pâlc se separă de grupul principal al Bufnițelor Albe. Venea prin iarbă, alegându-și drumul printre cadavre și ocolindu-le: o duzină de războinici, cu fețele estompate de tatuaje ample, spiralate, mergea în formație degajată având în mijloc o siluetă înaltă, neînarmată. Lui Kanin îi luă câteva momente ca să-l recunoască. Wain fu cu un pas în fața lui.

– Aeglyss, murmură ea.

Pe măsură de grupul de Kyrinini se apropia, trecea printre cete de războinici care îi fixau cu priviri ostile. Bufnițele Albe nu păreau să observe. Kanin putea vedea expresia amuzată care-i juca pe față lui Aeglyss. Aceasta se transformă într-un zâmbet subțire când na'kyrimul veni la el.

– Nu păreți încântați să mă vedeți, zise Aeglyss înainte să poată vorbi Kanin. Am sperat la un bun venit mai călduros.

– Sunt doar surprins, atâta tot.

Aeglyss râse scurt, ascuțit.

– Nu am niciun dubiu. Dar plăcut surprins, sper.

Kanin se încruntă. Corcitura renunțase complet la tonul lingușitor și slugarnic din ziua precedentă. Acum, făptura duhnea de aroganță și de mulțumire de sine, poate chiar văzându-se ca un erou. Era la fel de imprevizibil și de inconsecvent ca un copil.

– Ar trebui să-mi mulțumiți, zise Aeglyss, indicând câmpul de luptă cu o mișcare a brațului. Dacă n-am fi ajuns la timp, altfel ar fi stat lucrurile.

Kanin îi urmări cu privirea gestul, surprinzând hoiturile de bărbați și femei și cai; pământ răscolit, frământat, dezbrăcat de orice urmă de verde; membrii triburilor Tarbaine fâțâindu-se încolo și-ncoace în căutare de pradă. I se părea urât, acum că venise Aeglyss.

– Cred că da, murmură el.

– Iată că a spus-o, zise Aeglyss cu vocea încărcată de sarcasm.

Kanin se pregăti să răspundă, dar na'kyrimul îi întinsese deja o mână împăciuitoare.

– Să nu ne certăm, zise Aeglyss. Ne-am reunit la victorie. Ar fi păcat să stricăm momentul.

– Într-adevăr, zise Kanin.

– N-o să vă mai deranjez acum, accentuă Aeglyss. Dar poate vom avea mai mult timp să vorbim după ce ne întoarcem la Anduran.

Era un sunet argintiu, calmant în vocea na'kyrimului când rosti ultimele cuvinte. Kanin simți relaxarea și închise ochii pentru un moment. Când îi deschise din nou, Aeglyss deja se întorsese și pornise înapoi, în fruntea escortei lui Kyrinine.

– Stai, strigă Kanin.

– Vă vom urma în oraș, moștenitorule Blood! strigă Aeglyss fără a privi înapoi. Voi veni la Domnia Voastră acolo.

– Pare să creadă că ți-a intrat în grații acum, zise Wain.

Tonul ei era aproape amuzat.

Kanin clătină din cap.

– E nebun, murmură el.

V

Maeștrii meșteșugari îi aduceau daruri Contelui Conților. În sala mare a Palatul Lunii din Vaymouth se succedau depunând comorile înaintea tronului lui Gryvan. Așa se desfășurau lucrurile de când Haig îi înlocuise pe Kilkry în funcția de capi ai neamurilor Blood: Marele Conte, întors victorios din luptă, primea tributul artizanilor, în semn de recunoștință pentru restaurarea păcii și a prosperității.

Cu o zi înainte, oamenii de rând din Vaymouth se înghesuiseră pe străzi ca să ovaționeze înaintarea triumfală a lui Gryvan oc Haig de la Poarta de Aur la palatul său. Drumul durase două ore, într-o agitație jubilantă, atât de necesară unei comunități care întâmpina

armata ce se întorcea cu căruțe de prizonieri înjugați. Acum, mai-marii din Vaymouth își prezentau și ei omagiile.

În prezența întregii Curți, fabricanții de arme îi dădură lui Gryvan sulițe și buzdugane suflate cu aur, armurierii o cârmă solidă de argint. Viticultorii îi puseră înainte carafe cu cele mai bune vinuri Taral-Haig și cojocarii blana unui uriaș urs alb. Una după alta, fiecare dintre cele șaisprezece bresle îi aducea un omagiu, și Gryvan oc Haig se arăta recunoscător pentru fiecare cadou, dând din cap grațios și zâmbind.

Un pic în spatele tronului, Mordyn Jerain privea impasibil. În ultimele câteva zile, Mâna din Umbră își primise propriile daruri de la unii dintre maeștrii meșteșugari – cei care aveau cel mai mare interes legat de soarta neamului Blood Dargannan-Haig, acum lipsit de conte. Dargannan era un neam Blood tânăr, fără tradiție și istorie, care se putea prăbuși la vreme de criză, iar Igryn nu avea niciun fiu; luptele făcuseră ca relațiile sale să se rupă imediat ce le stabilise. Odată cu fiecare cadou, era șoptită și o sugestie legată de modul în care ar fi putut fi restaurată cel mai bine stabilitatea, care rudă a lui Igryn ar fi fost cea mai potrivită pentru a-l înlocui ca domnitor peste teritoriile Dargannan. Cu toată curtoazia și umilința de care trebuia să dea dovadă, mândria maeștrilor meșteșugari creștea an de an. Mordyn simțea că se apropia vremea când avea să fie necesar să le amintească faptul că Marele Conte încă deținea cea mai mare putere.

Pe treptele ce duceau până la podiumul tronului se afla o demonstrație vie a puterii. Igryn, fostul conte Dargannan, era acum o simplă epavă batjocorită și fără ochi. Părul și barba tunse și pieptănate, hainele noi și orbitele goale ascunse în spatele unei benzi negre de mătase îl făceau prezentabil, cât să apară în mijlocul splendorilor Curții. Totuși, era lăsat să stea pe treptele de marmură rece, asemenea unui copil sau unui idiot.

Mordyn nu-și închipuise că imaginea smerită a puternicului Igryn le-ar fi putut crea vreun disconfort maeștrilor meșteșugari. Ei presupuneau că discreția lor, ambițiile modeste nu meritau un astfel

de răspuns violent. Gryvan ordonase orbirea pentru un alt public: pentru succesorul lui Igryn și pentru problematicii – deși acum asaltați de propriile necazuri – conți de Lannis și Kilkry. Instinctele Marelui Conte îl împingeau întotdeauna spre gesturi contondente. Mordyn ar fi împiedicat asta dacă ar fi fost acolo, în sălbăticia Dargannan-Haig. Renașterea bruscă a Milei Regilor stabilise prea clar o legătură între Gryvan și acei monarhi de mult căzuți din Dun Aygll. Ar fi fost mai bine să-l fi ucis pe Igryn direct.

Mordyn își suprimă un zâmbet și aruncă o privire în jur. Tara era acolo, în mulțimea din sală. Cancelarul savură familiarul sentiment de surpriză că putea fi iubit de o femeie de o frumusețe uluitoare și plină de calități. După atâția ani de căsnicie, încă îi era greu să creadă că merita un asemenea noroc. Totuși, acum se uita la discretele picături de aur care îi atârnau ei la urechi. Lammain, maestrul aurar, le depusese personal în mâinile Tarei acum doar două nopți, exprimându-și speranța că ar putea fi un ornament potrivit în această zi pentru o doamnă ca ea. Mai târziu, într-una dintre camerele private din Palatul Pietrei Roșii al lui Mordyn, în timp ce zăboveau asupra unor pahare cu vin aromat, meșterul meșteșugar se întrebase cu voce tare dacă Gann nan Dargannan-Haig, un văr de-al lui Igryn, n-ar fi putut fi instalat conte. Mordyn îl știa pe Gann drept un lăudăros necioplit, cum știa bine și că de câțiva ani aurarii îl îmbogățeau în secret pe tânăr. Probabil cu tot ce deținea acum. Dealurile Dargannan-Haig aveau mari zăcăminte de aur și ideea unui conte docil fără îndoială că ar fi fost pe placul aurarilor.

Mordyn avu grijă să-i transmită maestrului meșteșugar mulțumirea că cerceii atrăseseră privirile asistenței. Gann n-avea să fie niciodată conte – iar Lammain știa deja asta, probabil –, dar se putea găsi pentru el altă poziție înaltă care să le permită aurarilor să obțină profit din investiția lor. Cel puțin până când cancelarul ar putea stabili exact cât de adânc și-au scufundat ghearele în bunurile Dargannan-Haig Blood.

Gryvan și soția lui, Abeh, erau magnifici, așezați unul lângă altul pe podium. Mantia lui carmin depășea orice altceva din sala

mare şi atrăgea ea însăşi fiecare privire. Abeh, ca întotdeauna, nu avea nici intenţia, nici înclinaţia să ascundă bucuria pe care o aprindea în ea toată această ceremonie şi opulenţă. Ori de câte ori o vedea pe soţia Marelui Conte într-o astfel de stare, Mordyn era asaltat de imaginea unei scroafe tăvălindu-se extatică în noroi.

Aertan oc Taral-Haig era aproape de podium, înconjurat de o mulţime atentă, formată din urmaşii săi. Contele de Taral petrecuse aproape la fel de mult timp în Vaymouth cât în Drandar, propriul oraş. Îşi petrecuse cea mai mare parte a verii într-o aripă a Palatul Lunii, aşteptând întoarcerea lui Gryvan din campanie. Nu atât disconfortul unei veri fierbinţi în inima uscată a Taral-Haig îl tulburase pe Aertan când luxul din Vaymouth îl chema, cât interminabilele dispute neînsemnate ale micilor nobili. Măcar pentru unii nu trebuie să ne facem griji, se gândea Mordyn. Loialitatea lui Aertan nu trebuia pusă la îndoială cât timp aceasta îi aducea confort şi bunăstare. În spatele lui, ascuns după mulţime, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie în altă parte, era Roaric nan Kilkry-Haig. Chiar şi de la distanţă, Mordyn, cu experienţa lui de a citi stările unui om, putea vedea ura care sclipea în ochii tânărului. Era o ură neputincioasă, cât timp tatăl lui, Lheanor, rămânea legat de Gryvan prin legământul său de credinţă, şi lui Mordyn îi dădea prea puţin de gândit.

O figură mai problematică stătea lângă contele de Taral: Alem T'anarch, ambasadorul regatului Dornach. Cu părul lui blond legat la spate şi cu o încheietoare făcută dintr-un diamant ostentativ la gulerul pelerinei lui negre, ambasadorul era o prezenţă exotică, vag tulburătoare. De la întoarcerea lui, Gryvan refuzase să-l întâlnească pe T'anarch, în ciuda cererilor insistente ale acestuia; fără să se lase intimidat, ambasadorul îi prezentase o cerere de despăgubiri pentru familiile celor peste două sute de locuitori din Dornach care fuseseră angajaţi ca mercenari şi care fuseseră capturaţi şi executaţi de Gryvan în timpul campaniei. Era o cerere scandaloasă şi întreaga dispută îi mirosea lui Mordyn a genul de joc ce îţi poate scăpa cu uşurinţă din mână. Războiul cu regatul era inevitabil dacă

dominația lui Haig avea să continue să se răspândească în țările bogate din sud, dar încă nu era momentul ca lupta să înceapă.

Când Mordyn se duse să vorbească cu el în acea seară, Gryvan era într-o dispoziție bună. Mordyn îi putea mirosi vinul dulce din răsuflare. Marele Conte băuse cu fiii săi, în timp ce antrenau vulturii de vânătoare pe una dintre terasele înalte și lungi ale grădinilor de pe flancul palatului. Mordyn avea prea puțin timp pentru Aewult, moștenitorul Blood, sau pentru Stravan, fratele mai mic al acestuia. Niciunul nu avea foamea obsedantă a tatălui lor pentru putere și asta, din punctul de vedere al cancelarului, îi făcea moștenitori nedemni ai mantiei lui Gryvan. Sau ai serviciilor sale. Dar Contele Conților îi iubea foarte mult, astfel că Mordyn își ținea gândurile pentru sine. Încă mai era timp; unul dintre ei putea deveni într-o zi ceea ce era necesar, pentru a menține în mișcare lenta avalanșă a supremației lui Haig.

Frații plecaseră să caute distracții mai însuflețite în altă parte, în timp ce Mordyn veni călcând ușor pe iarbă să i se alăture lui Gryvan. Marele Conte era la marginea terasei, uitându-se peste orașul său. Un grup de vânători stăteau la o distanță respectuoasă, cu masivii vulturi maro pe brațe. Kale, scutierul lui Gryvan, era cu ei. Atât el, cât și păsările îl priviră pe nou-venit cum i se alătură lui Gryvan. Mordyn era în serviciul acestui om de prea mult timp ca să nu-i poată citi și cele mai ascunse stări, fără ca vreun cuvânt să fie schimbat și Gryvan avea prea puține stări de spirit care să necesite descrieri subtile. Acum, cancelarul simțea că stăpânul lui era cuprins de exaltare.

Sub ei, mii de case erau înghesuite una-ntr-alta, formând șerpării de străzi înguste, de unde se ridica murmurul nenumăratelor vieți de-acolo. Ici-colo, dispersate între Palatul Lunii și orizontul îndepărtat al zidului orașului, deasupra acoperișurilor se ridicau clădiri mai mari, ca niște insule într-o mare întunecată, zbuciumată. La distanță, Mordyn putu vedea propriul Palat al Pietrei Roșii, cu porfirul său strălucind slab în ultimele raze ale soarelui, și el se gândi că Tara îl așteaptă undeva, în îmbrățișarea ei profundă pentru el, să se

întoarcă la ea. Mai erau şi alte construcţii mari: Palatul moştenitorului Blood, unde Aewult găzduia delectări la care Mordyn prefera să nu participe; Palatul Alb, cu faţa de marmură, unde îşi avea casa Abeh ori de câte ori Marele Conte era plecat mult timp în afara oraşului; Casa Meşteşugarilor, a giuvaiergiilor, al cărei turn, mai înalt decât orice altceva din Vaymouth, în afară de Palatul Lunii, abia îi fusese adăugat în vara anului trecut. Acest edificiu îi atrase lui Mordyn atenţia ceva mai mult decât restul. Îi stârnea amintiri neplăcute cu privire la primele sale meditaţii legate de progresul meşteşugurilor. Nu permise gândului să-i distragă atenţia. Avea alte îngrijorări să-i împărtăşească contelui său în seara aceasta.

– O adevărată privelişte, nu, Mordyn? oftă Gryvan.

– Într-adevăr, zise cancelarul încet.

– Când eram copil, erau acolo câmpuri suficient de mari pentru a alerga cu caii în interiorul zidurilor Vaymouthului. Livezi suficiente cât să-i oferi fiecărui copil câte un măr în fiecare zi în timpul sezonului. Toate au dispărut acum; au apărut casele şi atelierele de lucru, şi pieţele.

Nu era nicio nostalgie în tonul lui Gryvan. Era un fel de mirare pe care o rostea.

– Am înghiţit lumea, tu şi cu mine, zise el. Am construit un loc ce îşi are propria viaţă. Crezi că Dun Aygll a arătat vreodată astfel?

– Nu, zise Mordyn, nuanţându-şi cu atenţie vocea a reflecţie şi gândire. Nu astfel.

– Au căzut, deoarece s-au moleşit... Regii Aygll. Nu au mai făcut nimic nou vreme îndelungată. Au uitat să-şi copleşească războinicii cu onoruri tot mai mari.

Nu era cea mai corectă evaluare a prăbuşirii dinastiei Aygll, se gândi Mordyn. Ei au căzut pentru că şi-au consumat puterea pe câmpurile de luptă ale Războiului Viciaţilor, pentru că minele din Far Dyne au fost epuizate şi pentru că ultimul rege al liniei lor care meritase acest nume fusese transformat într-o marionetă de na'kyrimul Orlane. Totuşi, Marele Conte îşi putea permite aceste fantezii alimentate de alcool.

Chiar și atunci când era beat, lua, de obicei, în seamă sfatul înțelept, nu cel oferit de vin.

– Cei mari nu trebuie să se moleșească, dacă vor să prospere, zise Gryvan. Trebuie să fie întotdeauna în mișcare. Sudul mă cheamă. Ah, e un apel tentant. În anul următor sau peste încă un an, înainte de fi prea bătrân pentru testare, trebuie să ne măsurăm cu regatul Dornach. Dacă nu pot umili acest cuib de hoți și de soldați-curve, ce moștenire să-i las fiului meu, nu?

Mordyn nu se putu abține să se gândească la faptul că Marele Conte subestima impactul lăsat de trecerea anilor asupra sa. Omul nu se recuperase la fel de repede ca altădată după recenta campanie. Și fața lui avea un aspect stafidit și era o oboseală în cearcănele de sub ochii lui care nu fusese acolo înainte să plece și să ducă război cu Igryn oc Dargannan-Haig. O campanie împotriva Dornach ar cere un efort și mai mare.

– Într-adevăr, spuse Mâna din Umbră. Deși Dargannan trebuie asigurat în primul rând, pentru ca o astfel de întreprindere să reușească.

Gryvan își smulse privirea de la grozava perspectivă dinaintea lui. Își privi cancelarul cu un zâmbet ciudat.

– Tot om practic, zise el.

– Eu îmi împărtășesc viziunea, zise Mordyn și se gândi: „N-aveai nici pe jumătate din asta înainte de a deschide urechile la mine".

– Totuși, gloria de peste doi ani se va baza pe ce facem mâine și săptămâna viitoare, și luna viitoare.

Gryvan îl bătu pe umăr și râse.

– Știu, știu. Îmi amintești tu destul de des cât să nu uit. Și vom alege în curând succesorul lui Igryn, deși sunt tentat să abandonez această spiță însetată de sânge și să mă îndrept către altceva, un timp mai lung. Nu poate veni niciun mare rău cât timp cei o mie de oameni pe care i-am lăsat acolo rămân.

Mordyn dădu din cap și consideră că e momentul să-i împărtășească mica îngrijorare care îl sâcâia de câteva zile.

– Atacarea sudului e de perspectivă, dar mă tem că trebuie să ne gândim la evenimentele din nord, domnule.

Marele Conte nu era atât de beat cât să nu ridice o sprânceană la asta şi să-l fixeze pe Mordyn cu o privire de oţel.

– Credeam că acolo suntem pe un teren sigur, Mordyn. Am fost de acord înainte de a merge spre sud că nimic din ce se întâmplă pe valea râului Glas nu contează prea mult pe termen lung.

– Desigur, zise Mordyn cu o uşurare pe care nu mai era sigur că o simte cu adevărat. Gyre îşi doreşte tot atât de mult să-i vadă pe Blood Horin consumându-şi forţele, cât ne dorim noi să-i vedem pe Lannis goliţi de ele. Ragnor oc Gyre nu va veni în ajutorul Horin-Gyre.

Cancelarul încă mai credea asta. Atât el, cât şi Marele Conte ştiuseră de la bun început că valea Glas ar putea fi atacată după ce vor pleca de-acolo cei mai viteji războinici ai lui Croesan, dar Mordyn era sigur că Ragnor oc Gyre nu şi-ar fi trimis toate trupele la luptă. Avea câteva iscoade preţioase infiltrate printre cei de la Drumul Negru şi ştia cam cum stau lucrurile acolo. Şi, mai important, se baza chiar pe cuvintele Contelui Gyre. Oamenii din ambele ţinuturi s-ar fi răzvrătit împotriva conducătorilor lor dacă s-ar fi aflat de mesajele dintre Gryvan şi Ragnor şi mai ales de conţinutul acestora. Nu se făcuse nicio promisiune, nu se oferise nicio garanţie, dar se ajunsese la un soi de înţelegere: Gryvan nu avea să ameninţe cetăţile Drumului Negru câtă vreme Ragnor nu-i ameninţa pe Adevăraţii Blood. Dacă vreun neam Blood mai mărunt – precum Lannis şi Horin, de exemplu – isca vreo gâlceavă, niciunul dintre Marii Conţi nu avea să permită ca acel conflict să degenereze într-un război în toată regula şi nici nu aveau să le îngăduie oamenilor lor să ocupe noi teritorii. Conflictul scăpat din frâu nu era în interesul nimănui. Câtă vreme se respecta această înţelegere, cele mai recente tulburări nu puteau decât să rănească mândria neamului Lannis, cel mult.

Numai în ultimele zile o aşchie de îndoială îi ştirbise încrederea lui Mordyn. Nu primise nici cea mai mică veste de la Behomun Tole, din Anduran, iar ultimul mesaj de la Lagair, ambasadorul în Kolkyre, raporta zvonuri despre asedierea capitalei Lannis-Haig.

Cancelarul nu era obișnuit să fie surprins; veștile astea îl speriaseră. Era un mister cum o armată Horin-Gyre putuse tăbărî asupra Anduranului atât de repede, având în vedere puternica apărare a frontierelor de nord ale Lannis-Haigului. Posibilitatea cea mai îngrijorătoare – ca neamurile Blood de la Drumul Negru să se fi unit, la urma urmelor, în atac și să invadeze pur și simplu Tanwrye cu o armată imensă – era una pe care cancelarul nu i-o sugera lui Gryvan, dar care cerea unele măsuri de precauție. Dacă era, într-adevăr, așa, atunci Ragnor oc Gyre își pierduse rațiunea. El trebuia să știe că, mai devreme sau mai târziu, neamurile Blood Haig vor distruge chiar și cea mai mare armată pe care Drumul Negru ar menține-o la sud de Valea Pietrelor.

– Deci, dacă nu te temi că Ragnor ne ia de proști, care e problema? întrebă Marele Conte.

– Pot doar să admit că se pare că forțele Horin-Gyre s-au mișcat mai rapid decât mine, decât s-ar fi gândit oricare dintre noi, probabil, zise Mordyn cu toată umilința de care era capabil. Nu e cine știe ce problemă. Încă avem timp suficient să ne ocupăm de ei. Nu, Kilkry-Haig mă pun pe gânduri.

Era destul adevăr în această argumentare pentru a-l convinge pe Gryvan, crezu Mordyn.

– Trebuie să fie ceva îndoieli cu privire la cât de mult îl va ține departe de focul bătăliei pe Lheanor teama de Domnia Voastră. Nu vrem ca el să obțină de unul singur victorii glorioase. Oricum, dacă va fi atras acolo înainte de a ne aduna puterile ar putea deveni o treabă mult mai îndelungată decât e nevoie. Rezultatul ar fi același, desigur, dar ar fi mult mai multe... pierderi.

– Pierderi, repetă Marele Conte. Și tu urăști pierderile, nu, Mordyn? Păi, nu rezolvi problema dacă nu dai un răspuns la ea, așa că ia spune-mi-l!

– Îi amintim lui Lheanor că trebuie să aștepte sosirea armatelor celorlalte neamuri Blood înainte de a-și începe campania, domnule. Și poate trimitem câțiva oameni să-l reasigure că ne grăbim s-o facem. Câteva sute ar fi de-ajuns.

Gryvan dădu din cap.

– Destul de ușor de făcut, zise el.

– Și, probabil, să urgentăm un pic adunarea forței noastre principale? continuă Mordyn. Dacă Anduranul este, într-adevăr, deja asediat, există puține posibilități să fie recâștigat în caz că întârziem. Cu Drumul Negru la ușa lui, Croesan va avea o pauză de gândire. Dacă nici acum nu înțelege că e interesul lui să rămână suspusul Domniei Voastre, nu va înțelege niciodată.

Gryvan se întoarse și mai privi o dată peste Vaymouth. Noaptea venea repede și orașul se cufundă în umbră. Peste toată întinsa capitală a Haig Blood apărură puncte de lumină când cetățenii aprinseră torțe, lumânări și felinare. Marele Conte căscă și își frecă fața.

– Fă-o, atunci, zise el. Îi putem folosi pe unii dintre oamenii care s-au întors de la Dargannan-Haig; încă nu s-au dispersat. Cei mari trebuie să se mențină în mișcare, dar bine ar fi dacă am avea și un pic de timp de odihnă între triumfurile noastre.

Gryvan râse la propriile cuvinte și Mordyn, mulțumit de munca lui de seară, i se alătură.

Cancelarul se întoarse călare la palatul său, flancat de gărzile grandios îmbrăcate și precedat de o pereche de purtători de torțe care îi croiau drum prin mulțimile de pe străzi. Regiunea Vaymouth părea mai plină de viață în orele de întuneric decât în plină zi. În vara anului trecut, apăruse o modă a pieților de noapte și, chiar dacă spre seară nu mai era așa cald, erau câteva încă funcționale.

Mulțimile fremătânde se despărțiră în general fără vreun semn de protest, la apropierea grupului cancelarului. Chiar și cei care nu-l recunoșteau puteau spune după escorta acestuia și după cum era îmbrăcat că era un om important. Fiul negustorului de lemn reușise să se ridice la o înălțime amețitoare, dar Mordyn Jerain nu fusese niciodată asemenea altor fii de negustori. Ca tânăr băiat din Tal Dyre, când Vaymouth era doar numele unui alt oraș străin, nu fusese popular printre colegii săi. Își imagina că trebuie să fie un copil arogant: mai deștept decât majoritatea, mult mai conștient

intuitiv de propriul potențial, chiar de la acea vârstă atât de fragedă. Nu-și putea aminti cu adevărat. De multe ori părea că altcineva îi trăise copilăria, cineva legat de omul care era acum doar mai slab din fire. Învățase arta manipulării ca formă de apărare și o transformase într-o a doua natură. Cu timpul, după ce părăsise insula, la vârsta de 14 ani, începuse să aibă printre ceilalți copii mai mulți aliați decât dușmani, iar cei care vorbeau împotriva lui puteau ajunge rapid să fie bătuți.

Îi plăcea să creadă că a știut că, de îndată ce va vedea Vaymouthul, nu va mai reveni la Tal Dyre.

În acele zile, insula negustorilor încă rivaliza cu Vaymouthul, cel puțin în ceea ce privește bogăția, dar capitala neamurilor Blood Haig era atât de vastă și de grosolan vibrantă, că îl îmbătase pe ambițiosul tânăr Mordyn. În timp ce tatăl lui muncea în oraș pentru a pune pe picioare o afacere, Mordyn se concentrase pe propria educație. Mordyn îi frânsese, probabil, inima tatălui său, abandonându-și rădăcinile Tal Dyreene și angajându-se la curtea lui Haig ca umil funcționar. Probabil, dar cancelarul nu putea fi sigur, pentru că nu mai revăzuse pe nimeni din familia lui. Ei părăsiseră orașul și se întorseseră la Tal Dyre cu mulți ani în urmă. Contactele lui din Tal Dyre știau că nu trebuie să-l deranjeze cu vești despre ei.

Palatul Pietrei Roșii era plin de miros de cuișoare cu miere. Venea printre zăbrelele de deasupra vaselor cu jăratic. Era o favoare de-a iubitei lui soții, pe care cancelarul n-o putea refuza. O briză ușoară cochetă cu draperiile de mătase care atârnau la ferestrele dormitorului. Mordyn putea auzi sunetul metalic făcut de încălțările uneia dintre gărzile sale de pe terasă. Sunetul era atât de familiar, că abia îl înregistră și nu-l distrăgea de la sarcina sa. Cu degete îndemânatice întindea balsam pe umerii goi ai Tarei. Senzația pielii ei, pliată sub atingerea lui avea asupra sa un efect aproape hipnotic. Inhală profund, savurând un amestec bogat de mirosuri: usturoi, ulei, ea.

Pentru el, nimic pe lume nu era mai perfect, de o textură mai complexă, ca un astfel de moment.

O sărută uşor pe ceafă, simţind gustul uleiului pe buze. Ea scoase un sunet apreciativ. Îi atinse pielea cu limba.

– Am văzut că te uitai la mine în sala mare, de dimineaţă, şopti ea.

– Cum era să nu? întrebă el.

El îi stropi pielea cu mai mult ulei şi începu să-i maseze gâtul. Capul ei se aplecă uşor înainte şi ea îşi ridică părul din calea degetelor lui.

– Cred că ai obosit, zise ea.

– Nu încă.

– Ţi-a dat Gryvan ce-ai vrut?

– O, da. N-am cerut mare lucru. Nimic altceva decât raţiune.

– Deci, în curând va fi război în nord? Doamnele de la Curte ciripesc ca un stol de păsări. Nu au mai fost de mult atât de entuziasmate. Războiul împotriva Drumului Negru ar fi cu mult mai... tradiţional decât strivirea unui conte rebel. Nimic altceva nu le condimentează viaţa în afară de manevrele armatei şi de rapoartele victoriilor îndepărtate.

– Victoriile îndepărtate sunt cele mai bune, zise Mordyn încet.

Îşi apăsă urechea pe spatele ei, ascultându-i inima.

– Încă una sau două din astea şi vom avea cel mai iubit conte Haig Blood văzut vreodată.

El asculta. Îşi imagina că inima lui bate în acelaşi timp cu a ei.

– Da, zise ea, în timp ce se întorcea să-l ia în braţe.

– Păstraţi sângele şi lupta la distanţă sigură şi nu ne vor mai preocupa decât lucrurile bune.

VI

În Anduran, o catapultă mare era trasă prin piaţă de nişte catâri. Maşina arăta ca o creatură unghiulară de pe un alt tărâm, pătrunsă la ordin în oraş.

– Deplasează al doilea mecanism, zise Kanin.

Wain privi peste umăr. Stăteau în picioare la o fereastră mare, în casa lor rechiziționată.

– Să sperăm că asta e făcută mai bine decât prima, zise ea.

Brațul de aruncare al celei dintâi se rupsese când fusese încordat. Omul care nu depistase defectul își pierduse jumătate din pielea de pe spate pentru această scăpare.

– În cât timp sunt gata? întrebă Kanin.

– Ar trebui să avem trei sau patru până dimineață.

O cunoștea destul de bine pentru a-i detecta detașarea din glas.

– Insuficiente, nu crezi? accentuă el.

– Cine știe? Am câștigat puțin timp cu victoria de la Grive, dar nu prea mult. Poate că vor ieși din proprie inițiativă, odată ce vom începe să aruncăm capete înăuntru. Ar putea fi deja înfometați sau bolnavi. Șansele noastre ar fi fost mai mari dacă era miezul verii.

– Poate, fu de acord Kanin. Acum, că euforia victoriei lor trecuse, el știa la fel de bine ca Wain că poziția lor era mai fragilă ca niciodată. Urmau să mai fie multe armate în marș până în vale, în curând. Trimiseră mesageri cu ordin pentru armata asediatoare de la Tanwrye să vină în sud.

Asta putea fi posibil sau nu: garnizoana Lannis de acolo ar fi ieșit din asediu la cel mai mic semn de slăbiciune.

Alți mesageri merseseră mai departe, ajungând la Kan Dredar. Ei pledaseră în fața lui Ragnor oc Gyre să-și trimită propria armată puternică, acum că îndrăzneala Horin-Gyre făcuse aproape posibilă o așa recoltă bogată.

Că Marele Conte avea să răspundă sau nu, Kanin n-avea nicio idee.

O agitație de afară ajunse la el prin fereastră. Jos, un grup de Tarbaini mânau un vițel. Animalul era agitat, trăgând de căpăstru în semn de protest. Membrii tribului, întărâtați, îl loveau cu sulițele și strigau unul la altul. Pete de sânge apăruseră pe pielea vițelului.

– De unde l-au luat? izbucni Kanin. Igris!

Scutierul său veni imediat și i se alătură la fereastră.

– Află de unde au adus acest animal! porunci moștenitorul Blood. Dacă l-au adus din apropierea orașului, pune să fie biciuți. Ei știu că toate bunurile din apropierea orașului trebuie predate și înregistrate, nu?

– Știu, dar Tarbainii sunt ca niște copii. N-au ținere de minte.

– De ce mi-ar păsa? izbucni Kanin. Nu vreau să-mi spui că sunt copii. Vreau să-mi pui în aplicare ordinele!

Furia din vocea lui Kanin îl făcu pe scutier să își îndrepte spatele, cu o expresie de ascultare rigidă pe față. Kanin aproape că vru să spună ceva pentru a dilua asprimea cuvintelor sale. Decise să n-o facă.

Igris ieși. Kanin îl putea auzi strigând în timp ce cobora scările. Era în natura furiei să fie transmisă mai departe și să crească, și avea să fie transmisă sălbaticilor din piață.

– În curând, acești Tarbaini vor fi imposibil de stăpânit, zise Wain. Zeci dintre ei s-au împrăștiat deja prin vale. Aproape toți cei sălbatici au plecat; chiar și unii dintre Salvați.

– Lasă-i să plece. Am știut că așa se va întâmpla, iar asta înseamnă pentru Lannis și Kilkry un pic mai multe motive să-și facă griji. Deși orașul și cele mai apropiate ferme trebuie să hrănească armata. Dacă Gyre ne-ar fi dat toate săbiile pe care le-am cerut, n-ar mai fi trebuit să ne bazăm pe acești barbari.

Jos, Igris apăru cu doi bărbați și se îndreptă cu pași mari spre Tarbains. El începu să-i mustre, și ei strigară la el, gesticulând cu sulițele. Vițelul, scăpat din vedere de răpitorii săi, se liniști și își coborî capul să caute iarbă prin crăpăturile din caldarâm.

– Mă duc la castel, zise Wain.

Kanin dădu din cap. Nu se întoarse când ea părăsi încăperea. În schimb, se uită cum Igris îl doboară cu dosul palmei pe unul dintre membrii tribului. Vițelul rătăcea. Se iscă o încăierare.

Pe meterezele castelului Anduran se vedeau trecând siluete. De la adăpostul oferit de o casă din preajmă, Wain le putea distinge, deși lumina era prea slabă ca să le vadă clar. Alții erau mai bine

plasați decât ea: câteva săgeți de arbaletă țâșniră dintre ridicăturile de pământ și scuturile de răchită aflate sub zidurile castelului. Siluetele de pe metereze dispărură. Era sigură că nu fusese nimerit nimeni. Se afla acolo de o oră, așteptând sosirea mașinăriilor de război.

Sora moștenitorului Blood blestemă în barbă. În timp ce mergea cu pași mari spre centrul Anduranului, ea se uită la grupurile de luptători obosiți, despletiți, pe lângă care trecea. Uzura asediului o umplea de frustrare. Știa că trebuie să accepte orice ar fi decis soarta și asta făcea; dar credința îi permitea – ba chiar încuraja – speranța. Cele mai improbabile victorii puteau fi obținute uneori, pentru că nu conta decât ceea ce Ultimul Zeu povestise și soarta ținea rareori seama de ceea ce părea probabil în mintea muritorilor. Fie și numai sosirea lui Aeglyss și a Bufnițelor lui Albe demonstrase asta.

O tuse care se lichefia a unui invalid îi întrerupse gândurile. În rândurile armatei Horin-Gyre începuseră să apară semne de boală. Răni care supurau din cauza umezelii și a murdăriei. Febra caldă și rece bântuia pe străzi. Cei mai slabi pieriseră înainte chiar de a ajunge în oraș; zeci muriseră pe drum, prin Anlane. Acum avea loc o nouă triere.

Prezența unei trupe uriașe de războinici Kyrinini care își așezase tabăra dincolo de zidurile orașului semiabandonat nu era de ajutor pentru atmosfera din rândul asediatorilor. În ciuda participării lor la luptă, nimeni nu avea încredere în oamenii pădurii sau chiar nu înțelegea ce-i scosese din vizuinele lor din pădure, într-un număr așa de mare. Spre iritarea ei, Wain se trezi din nou cu Aeglyss pe cap. Fratele ei refuzase să se întâlnească cu na'kyrimul și insistase ca Bufnițele Albe să rămână departe de oraș.

Wain împărtășea disprețul fratelui ei pentru toți na'kyrimii. Existența lor era un simptom pentru încălcarea intenționată a ordinii lumii naturale, care îi dusese la disperare pe zei. Cu toate astea, ea nu se putea elibera de sentimentul că Aeglyss însemna ceva. Își dovedise valoarea mai mult de o singură dată de-acum.

Kanin n-avea decât să refuze asta, dar soarta putea folosi instrumentele cele mai ciudate la țeserea modelului său.

Ea găsi catapulta căzută în stradă, în afara închisorii, ca un monstru de mare aruncat neajutorat pe un ţărm stâncos. Una dintre osii i se rupsese. Muncitorii încercau s-o repare şi la apropierea ei se concentrară cu îndârjire asupra sarcinii, fiecare încercând să-i întreacă pe ceilalţi cu eforturile sale. Ea privi timp de câteva minute. Conducătorul grupului continua s-o privească. Fiecare spate era tensionat, aşteptând să fie muştruluit în orice moment de ea. Nu se întâmplă aşa. Ea nu mai credea cu adevărat că armele de asediu erau cheia în această blocadă. Îi lăsă pe oameni cu munca lor şi plecă mai departe.

Merse la zidul exterior al oraşului. Urcând pe şubredele ruine de apărare, se uită peste câmpurile de dincolo. Erau acolo corturi şi focuri de Kyrinini, o tabără tăcută ca de obicei. Ea rămase şi se uită un timp. Habar n-avea ce căuta. Nu era nimic ce nu mai văzuse înainte.

Se uită în jos, la pietrele de sub picioarele ei. Fuseseră mari blocuri în construcţie, zale din armura oraşului. Acum erau erodate şi cioplite, amestecate într-un morman şi deja pornite pe drumul secular spre praf. Timpul şi soarta nu acordă nicio atenţie intenţiei muritorilor de rând.

– Wain...

Vocea moale de lângă umărul ei o sperie şi aproape că îi alunecă piciorul pe piatră. Mâna lui fu acolo într-o clipă, la cotul ei, susţinând-o. Ea îşi smulse braţul.

– Nu mă atinge, corcitură! şuieră.

– Cum doriţi, zise Aeglyss indiferent.

El aruncă o privire spre tabăra Bufniţelor Albe.

– Vă uitaţi în tabără. Ce vedeţi?

– Sălbatici.

Apropierea lui îi înfioră pielea.

– Şi ei ar spune acelaşi lucru despre Domnia Voastră. E o greşeală să vezi întotdeauna numai ceea ce e mai uşor de văzut.

Imboldul de a pleca departe de el, de ochii lui cenuşii şi de pielea lui palidă, de cadavru, era puternic. Cu toate acestea, vocea lui o reţinu.

– De ce Domnia Voastră și fratele Domniei Voastre mă goniți?

Mâna lui era din nou pe brațul ei, dar de această dată ea nu și-l retrase.

– Vreau doar să vă ajut să realizați ce vă doriți.

– Ce crezi tu că doresc? întrebă ea sever.

– Același lucru ca tatăl și fratele Domniei Voastre: răzbunarea înfrângerilor trecute, triumful Drumului Negru, onoarea neamului Blood. Sfârșitul acestei lumi. Kall. Dar arde mai tare în Domnia Voastră decât în ei, Wain. Pot să-l simt ca și cum ați avea soarele însuși în piept.

Se îndepărtă cu grijă un pas, desfăcându-și brațul din strânsoarea lui. Nu se temuse de nimeni în viața ei, dar na'kyrimul îi făcea cunoscută această emoție. Deși știa că îi putea rupe gâtul sau îi putea răsuci încheietura mâinii într-o clipă, o parte din ea credea că ea era cea slabă. Și privirea lui de neclintit, și calmul său, vocea fermecătoare îi spuneau că el ar putea să-i dea ceea ce voia ea. E mai mult decât pare, își aminti ea. Îți putea răsuci gândurile, îți putea încețoșa mintea cu vocea aceea.

– Stați departe de mine, zise el. Vă e frică?

– Nu de tine, zise ea. Dar n-am încredere în vocea ta. Ce vrei?

– Vorbiți cu Kanin. Convingeți-l să mă repună în grațiile sale. Convingeți-l să-mi permită să vă ajut, în orice fel pot.

Ea ezită. Nici ezitarea nu-i stătea în fire, la fel ca frica.

– Până acum am făcut ce-am promis, șopti Aeglyss. V-am supus Bufnițele Albe. Tatăl Domniei Voastre avea încredere în mine că pot să vă ajut. Învățați această încredere de la el, Wain. Învățați-l și pe fratele Domniei Voastre.

O tensiune teribilă crescu în Wain, înnodându-i mușchii stomacului și umerii, făcând să-i pulseze capul. Nu mai putea suporta.

– Prea bine, zise ea, fără să știe exact ce spune. Voi vorbi cu fratele meu. Vino la noi mâine-dimineață. Vom organiza un consiliu în sala din piață.

Începu să coboare de pe zid.

– Stai, zise el și ea se pomeni că se întorce spre el. De ce mă disprețuiți astfel, Wain?

– Tu ești ce ești, iar eu sunt ce sunt, îi zise ea. Nu te disprețuiesc, dar tu nu ești pe Drum. Și nu ești de-ai mei.

Vocea lui era diferită acum. I se păru că aude nevoia din ea. Refuză să se încreadă în gând.

– Tatăl meu era, totuși. El a avut același sânge ca al Domniei Voastre. Asta ar trebui să însemne ceva. Dar nu îndeajuns, nu? Nu pentru Domnia Voastră. Nu-nțeleg ce-am făcut pentru a avea parte de disprețul Domniei Voastre și al fratelui Domniei Voastre. N-am făcut decât ce-ați dorit. Am căutat doar să fiu bine văzut de Domnia Voastră.

– Nesăbuiții caută motive, zise încet Wain. Ce a fost și ce va fi sunt una. Ele sunt Drumul și se întâmplă pentru că așa trebuie.

– O să mă vedeți altfel dacă vă voi da ce voiți?

El zâmbi și era un zâmbet care o cutremură.

– Atât sunt de îngrozitor în ochii Domniei Voastre? Domnia Voastră apăreți atât de specială într-ai mei! Nu sunteți ca toți ceilalți. Nu vreau decât să aveți încredere în mine, să mă lăsați să fac parte din asta, alături de Domnia Voastră.

Ea respiră ușor, cu o vibrație în gât. El ajunse în fața ei. Ea se simți ca și cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii mari și lumea i-ar fi fugit de sub picioare. Apoi îi văzu unghiile și se întunecă. Își aminti cine și ce era el. Se întoarse și porni să sară peste blocurile mari de piatră, până ajunse jos, în stradă.

– Vă rog... parcă îl auzi spunând, aproape neauzit.

Se forță să nu alerge, în timp ce mergea cu pași mari prin oraș, și nu privi înapoi, deși îi putea simți ochii pe spatele ei arzând-o ca doi tăciuni.

* * *

Inurian nici măcar nu auzise de data asta când intrase celălalt. Îi simți prezența și fusese de-ajuns ca să-l trezească. Era ca o răsuflare pe care o simțea în ceafă; o piatră căzută în Comună. Inurian se răsuci.

Aeglyss era așezat cu spatele la perete, cu genunchii la piept și cu brațele încrucișate. Fața lui era în umbră. Era o tăcere ca în inima nopții, când toată lumea și toți locuitorii sunt liniștiți. Inurian nu spuse nimic. Își privi vizitatorul și așteptă.

Aeglyss vorbi:

– N-am știut niciodată numele tatălui meu. L-au ucis înainte de-a mă naște eu, de îndată ce și-au dat seama că sunt acolo, în pântecele mamei mele. Ea nu mi-a spus niciodată ce-au făcut cu el, dar Bufnițele Albe sunt cruzi. Cu un Huanin și un captiv ca acesta, care a îndrăznit să-și facă iubită una de-al lor... Bine. Ar fi putut la fel de ușor să-i ia și ei viața. Să termine cu mine înainte de a ajunge să respir prima dată.

Inurian nu îndrăzni să se amestece. Aproape putea vedea emoția care se încolăcea și se descolăcea în celălalt, ca un șarpe în foc.

– Când aveam... 6 ani? 8? Unul dintre copii – o fată –, ah, cum o chema? Nu-mi amintesc. M-a hărțuit, m-a chinuit. Kyrininii nu sunt mai blânzi decât Huaninii cu cei ca tine și ca mine. Ziua aceea a fost prea mult. I-am spus să-și scoată cuțitul pentru jupuire pe care-l avea la centură. Eu i-am spus... ea l-a luat în mână. A fost prima dată când am înțeles cu adevărat ceva despre Comună, am înțeles de ce le era frică de mine. M-au închis. Ar fi vrut să mă omoare atunci, cred, dar a venit mama. A tăiat o bucată din cort și m-a scos afară. Ne-am dus în pădure, doar noi doi. Știi ce înseamnă pentru cineva care părăsește vo'anul să fie singur afară iarna?

Râse brusc, aspru, cu capul plecat convulsionându-se și lovindu-se de zidul de piatră.

– Sigur că știi ce înseamnă. Știi exact despre ce vorbesc, nu? Oricum, a fost o iarnă rea, nu era momentul să fii singur în inima ținutului Anlane. Totuși, ea m-a ținut în viață cumva. Era o femeie puternică. A, și frumoasă. La fel de frumoasă ca orice Kyrinin văzut vreodată. Îmi amintesc că am mers pe jos, prin troiene mari cât mine și printr-unele așa de mari, că trebuia să mă care în spate. Îmi amintesc cum la un moment dat ne ascundeam cu zilele. Am părăsit teritoriile Bufnițelor Albe, am trecut într-ale Șarpelui și apoi

dincolo și tot timpul ne-am ascuns. Îți imaginezi? Încă mai simt frigul uneori, chiar și atunci când arde un foc. Nu mă pot încălzi. O lungă perioadă am fost mereu în mișcare, mereu înfometați, mereu singuri.

Își frământă mâinile. Inurian le văzu crispându-se.

– La un moment dat, s-a iscat o furtună, mai rea decât toate cele de dinainte, zise Aeglyss. Într-o dimineață, ea a rămas adormită. Nu s-a mai trezit oricât am scuturat-o. M-am întins lângă ea și i-am pus brațele în jurul meu. Am știut... Am simțit... că, dacă aș fi aflat calea de a o folosi, Comuna ar fi ținut-o în viață. Era ca și cum aș fi văzut o lumină care dispărea de fiecare dată când încercam să ajung la ea. Pot spune că în Comună era căldură, dar n-aveam nicio idee cum s-o scot de-acolo. Nimeni nu m-a învățat. Deci, ea a murit și eu am așteptat să vină sfârșitul. În schimb, au venit ei. Ea ajunsese suficient de departe, să știi. Și-a dat... ultima suflare după destul de mult timp. M-au găsit alături de ea și m-au luat în mlaștini.

Aeglyss se întrerupse din nou. Se uită la Inurian pentru prima dată. Lumina lunii nu era de-ajuns pentru a-i dezvălui clar trăsăturile lui Inurian. Totuși, pe fața lui se vedea o paloare fantomatică, ce-l făcea să pară neprietenos.

– Acolo am auzit prima dată numele tău, zise Aeglyss. La proștii ăia care stăteau în corturi și cabane; se spunea că ai înțeles mai multe decât majoritatea despre Comună, chiar dacă nu era puternică în tine. Atunci n-am crezut nimic. Și totuși, în toți anii care au urmat, m-am trezit în Hakkan vorbind despre Kolglas și mi-am amintit de tine. Ha! Aproape suficient pentru a te face să crezi în Drumul Negru, nu?

Și iată-ne aici! Tu și cu mine, cunoașterea și puterea. Două jumătăți a ceva care ar putea fi destul de inedit. Așa ar trebui să fie. Trebuie să mă călăuzești prin adâncurile Comunei. Este acolo, în mine: această... vastitate, la care nu știu cum să ajung, pe care nu știu cum s-o folosesc. Înțelegi?

Inurian putea simți nevoia bărbatului, dorul lui. Ceva în Aeglyss era sfâșiere sau poate fusese sfâșiat cu mult timp în urmă.

– Nu pot să te ajut, zise Inurian. Ți-am mai spus.

– Nu poți? strigă Aeglyss, țâșnind în picioare.

Vocea lui biciuia. Inurian își simți pielea de parcă se târau pe ea o mie de insecte imaginare. Putea și muri acum, se gândi el. Acum, în această celulă, fără martori, putea muri cu ușurință.

Aeglyss se rezemă de perete. O mână îi spânzura într-o parte. Cealaltă era presată de piatră, ca un păianjen uriaș, rigid. Vorbi din nou, cu o voce egală:

– Poți vedea ce e în interiorul cuiva.

– Știu, uneori... ce nu e rostit, zise Inurian cu prudență.

– Și ce vezi în mine? întrebă Aeglyss.

Inurian închise ochii pentru o clipă. Era încă destul de liniștit sub privirea intensă a lui Aeglyss. Simțea pardoseala tare, rece a celulei. Se concentră pe ea, închizându-se în bezna care se străduia să pătrundă cu forța în mintea lui.

Aeglyss râse amar.

– Ți-e frică. Toată lumea se teme de mine. Așa a fost întotdeauna. Bufnițele Albe au vrut să mă omoare; Dyrkyrnon m-a aruncat afară. Chiar și ticăloșii de la Drumul Negru, după ce i-am adus la marginea măreției. Orice aș face pentru ei, tot nu mă vor lăsa să fiu unul de-al lor. Știu asta.

Cunoașterea nu e același lucru cu credința inimii, reflectă Inurian. Orice ar fi spus Aeglyss, speranța – necesitatea – de acceptare era atât de puternică în el, că îi punea minciuni în cuvinte chiar în timp ce le rostea. El încă râvnea la aprobarea conducătorilor Horin-Gyre. Dorința lui de a aparține de undeva, de oriunde, era dureros de evidentă pentru Inurian.

– Teama lor e prea mare, continuă Aeglyss. Toți se tem, iar acum ei nu știu nici măcar de ce se tem. Nu voi mai fi dat deoparte. Nu voi mai fi! Tu, tu dintre toți oamenii, nu-mi vei mai întoarce spatele.

Tremura și își împreună mâinile pe piept. Se clătină.

– Cine a fost cel mai mare din neamul nostru? Dorthyn, care i-a gonit pe Whreinini din sud? Minon Torționarul? Orlane Făcătorul de Regi?

– Toți au fost puternici în felul lor, murmură Inurian. Puterea lor a adus prea puțină fericire în lume, dar, în orice caz, îți supraestimezi puterea dacă vrei să o compari cu a lor.

– Ai putea să mă înveți căile lor, zise Aeglyss. Apoi, fără să i se mai adreseze lui Inurian, continuă: Să faci un rege... Se scutură. Cred... Cred că nu mai pot continua așa. Cred că-mi voi pierde mințile. Sau poate voi muri. Mă ajuți, Inurian?

Cum Inurian nu răspunse, Aeglyss se întoarse să plece. Inurian se săltă, sprijinindu-se într-un braț.

– Te-aș ajuta dacă aș putea, Aeglyss, zise el.

Aeglyss se opri. Rămase acolo, cu capul plecat, cu mâinile încleștate pe umeri.

– Nu doar de dragul tău, continuă Inurian, ci pentru ceea ce ai putea face. Însă e prea târziu. Inima ta, intenția ta sunt prea... deteriorate. Am cunoscut un pic dragostea în viața mea, Aeglyss. Toți cei ca noi învață de ce să se teamă, ce trebuie să respingă. Îmi pare rău pentru ce ai suferit, dar nu durerea trebuie să te conducă undeva, tu trebuie să te regăsești acolo. Nu ar fi trebuit să te aducă în starea asta.

– Ajută-mă, atunci, zise Aeglyss repede. Nu mă refuza. Te rog, tu ești singurul care ar putea înțelege. Îți dau tot ce vrei.

– E adevărat că asta-i tot ce ai văzut tu în Comună? Putere? Modalitatea de a-i faci pe alții să se supună voinței tale?

– Vorbești despre putere de parcă ar fi ceva rău. Văd puterea care îmi este dată mie, nu altora. Numai un nebun ar refuza un astfel de avantaj. Ce altceva ai vrea să fi văzut?

– Totul este una. Dacă folosești Comuna pentru a le face rău altora, îți faci ție rău.

– Totul este una. Totul este una! Nu, nu cred. Totul este ură, frică, durere. Dacă alții încearcă să-mi rău – așa cum vor, așa cum au făcut mereu –, ai vrea să stau calm și să nu protestez sub loviturile lor?

– Atunci, îmi pare rău. Eu nu te pot învăța să vezi ceea ce vezi, nu-ți pot vindeca rănile. N-ai ține cont de nimic din ce te-aș învăța de bine.

Inurian se întinse pe podea și închise ochii. Îl putea simți pe Aeglyss stând acolo o vreme, simțea greutatea prezenței lui.

– Voi aștepta să te răzgândești, Inurian, oftă Aeglyss. Dar nu pentru mult timp. Nu pentru mult timp.

Apoi plecă.

Inurian nu adormi multă vreme. Stătea treaz, cu ochii pe pereții celulei. Din anumite motive, din tot ce se spusese, numele rostite de Aeglyss îl bântuiau cel mai mult: Dorthyn, Minon și Orlane Făcătorul de Regi, cei mai temuți dintre ei toți. Fuseseră mari puteri la vremea lor; adevărați formatori, care modelaseră mersul lumii.

Na'kyrimii de acum nu erau decât ecoul a ceea ce fuseseră aceștia când lumea era mai tânără și Inurian considerase întotdeauna că era mai bine așa. Puterea marilor na'kyrimi din vechea rasă îi înfricoșa și-i dezgusta deopotrivă pe Huanini și Kyrinini, care nu puteau spera s-o înțeleagă. Mai rău, îi corupsese pe na'kyrimi înșiși, făcându-i să se îmbete de puterea lor. Mulți deveniseră ochii furtunilor sângeroase. În rândul acestora voia să intre Aeglyss, iar Inurian aproape mirosise adevărul. Acest tânăr na'kyrim tulburat, care ardea de furie și durere, ar arunca o umbră lungă dacă ar ajunge vreodată la puterea la care râvnea. Inurian simțea ororile de care era plină istoria cum se înghesuiau să se dezlănțuie încă o dată în lume.

El știa cum e să fii evitat de toți, alungat din ambele lumi din care te tragi. Toate semințiile lumii fuseseră proscrise – toate râvnind la certitudini, pentru a le înlocui pe cele care le fuseseră luate de zei –, dar niciunul nu fusese atât de văduvit ca na'kyrimii, fără un loc al lor, fără rasă, fără copii. Totuși, Inurian găsise în Kennet nan Lannis-Haig un om care, când privea un na'kyrim, vedea un egal în spatele ochilor gri care-i întorceau privirea. Găsise o întreagă familie pe care o putuse iubi, care o înlocuise pe cea pe care n-o va avea niciodată: pe Kennet și Lairis, al căror devotament unul față de altul încălzea toate sălile reci ale Kolglasului; pe Fariel, minunatul Fariel, care își etalase calitățile cu o grație neobișnuită la cineva atât de tânăr; pe Anyara, care nu putea ascunde de ochiul interior al lui Inurian lucrurile pe care le ascundea atât de bine de alții. Și pe

Orisian. Băiatul care crescuse în umbra fratelui său, doar pentru a i se frânge inima când îi fusese luat și când el fusese expus în lumina aspră, feroce. Îl iubea pe fiecare dintre ei, dar pe Orisian mai mult decât pe toți.

Și eșuase, în final. Lairis și Fariel fuseseră duși la Cimitir, Kennet căsăpit, mergând prea bucuros la moarte. Poate că Orisian încă trăia – el ar fi știut, cu siguranță, dacă era mort –, dar, chiar dacă trăia, Inurian nu-l putea ajuta pentru moment. Mai era doar Anyara acum.

Cumva, dacă viața i-ar fi permis asta, trebuia să găsească o cale s-o protejeze.

Auzi fâlfâit de aripi la fereastra celulei. Se ridică și se uită în sus. Nu putea ajunge la fereastră și nu văzu nimic altceva decât cerul nopții. Se auzi croncănitul moale, iritat al unei ciori.

Inurian zâmbi trist și se culcă la loc.

Avu parte de un somn agitat. Dalele pe care stătea erau dure și pătura subțire nu ținea de frig. În cele din urmă, îl trezi ceva mai puțin imediat, mai puțin tangibil: o chemare în visele sale, ca și cum un glas îndepărtat îl striga. Își presă mâinile pe ochi, rămânând în semiîntuneric.

Lumina slabă a primilor zori intră prin fereastra mare, iluminând celula. Nu se auzea niciun sunet, în afară de râcâitul ghearelor unui șobolan ascuns undeva și răpăitul slab al ploii pe acoperiș.

El se răsuci pe-o parte și se ridică în capul oaselor. Privind în jur, cu ochii încă încețoșați de somn, nu văzu nimic la început. Apoi o mică distorsiune a aerului în cealaltă parte a celulei îi atrase atenția.

Urmări forma ce se materializa din nimic. Era prea diluată, iar celula era prea întunecată ca să poată observa vreun detaliu, dar își putea da seama că avea în fața ochilor o siluetă feminină. Ploaia se înteți afară, răpăitul de pe acoperiș fiind tot mai puternic.

– M-am gândit că ești moartă, zise Inurian.

– Mă îndoiesc că te-ai gândit vreun pic la mine, veni răspunsul aproape pierdut de încet, de parcă pereții înșiși ar fi vorbit.

Inurian mormăi și își frecă umerii.

– Și nici n-am încercat să mă gândesc la tine de ceva vreme, până când am dat peste tine acum, continuă vocea feminină.

– Păi, nu-mi pare rău să te văd, Yvane.

Pentru o clipă, în celulă se auzi cel mai subțire cu putință fir de râs și apoi nimic.

– Asta e chiar mai drăguț decât m-aș fi așteptat.

Inurian flutură nervos o mână, deși știa că vizitatoarea lui nu putea să-l vadă. Nu cu ochii, cel puțin.

– Nu e momentul să dezgropăm dispute vechi, zise el. Ai venit aici, fiindcă simți ceva în Comună.

– Știu că nu poți fi tu sursa. Doar dacă nu ți-ai schimbat în bine comportamentul de când te-am văzut ultima oară.

Tonul abordării vădea mai multe indicii de confruntare.

– Yvane, Yvane, te rog! Nu mă cert cu tine.

Se făcu liniște și apoi se auzi răspunsul plat:

– Prea bine.

– Mai e cineva aici. Pe el l-ai simțit. Numele lui este Aeglyss. E tânăr, foarte crud, dar Comuna lucrează puternic în el. Poate mai puternic decât în oricine altcineva de ani de zile.

– Da, sigur, zise Yvane.

Scepticismul din vocea ei era evident.

– Da, insistă Inurian. Ne-am certat. Furia lui tulbură Comuna. E plin de ură, de resentimente. Toate celelalte sunt aglomerate în el. Îmi cunoști darurile și îți spun adevărul despre el.

– Ce face în Kolglas?

– Nu sunt în Kolglas, zise Inurian obosit. Sunt în Anduran. Drumul Negru m-a luat prizonier.

– Drumul Negru? A ocupat Anduranul?

– Aproape.

– Hm! Nu se termină niciodată, nu? Prețioșii tăi Huanini trăiesc pentru șansa de a se scălda unul în sângele altuia. Cum ai ajuns să fii tu în mijlocul a așa ceva? Și mizerabilul bătrân care te-a ținut sub acoperișul lui?

– Of, Yvane, oftă Inurian. Te rog!

Îşi lăsă capul în jos, tuşind cu toată puterea. Imaginea vizitatoarei lui licări ca atinsă de o adiere, deşi aerul era liniştit.

– Deci, eşti prizonier, atunci? întrebă ea.

– Da. Yvane, dacă eu nu scap cu viaţă, Highfast ar trebui să ştie de Aeglyss. Poate chiar şi Dyrkyrnon: cred că el a locuit acolo o vreme. Spune că a fost alungat. Dacă el continuă în jos calea pe care o urmează, s-ar putea ca numai Highfast sau Dyrkyrnon să-l ţină în frâu.

Un timp, nu se auzi niciun răspuns, apoi:

– Ei tânjesc după aceste vărsări de sânge. Gyre, Haig, Lannis, toţi cei ca ei. Din leagăn visează la răzbunarea unei crime sau a unei fapte de altă natură, comisă în trecutul îndepărtat. Tatăl ucide tatăl, astfel încât copilul trebuie să ucidă copilul. Nu se termină niciodată. Lasă-i cu jocurile lor crude. Nimeni nu le va mulţumi na'kyrimilor că intervin.

– Aeglyss a intervenit deja, zise Inurian, fixând pardoseala cu privirea. Neamurile Blood Gyre ar putea crede că e marioneta lor, dar mă îndoiesc că înţeleg în ce s-au băgat.

Cum Yvane nu răspunse, Inurian privi în sus, gândindu-se o clipă că ea îl părăsise. Conturul siluetei ei era încă acolo, un fragment de nor strălucitor pălind spre interior.

– Aş... regreta dacă ai muri, zise ea încet.

– Şi eu la fel.

– Poate că ar trebui să văd cu ochii mei, zise ea.

Figura palidă începu în acel moment să se estompeze.

– Nu, şuieră Inurian, întinzând un braţ. Doar îl vei alarma. E periculos. Yvane!

Dar ea plecă şi el rămase din nou singur.

Stătu fără să se mişte o lungă perioadă de timp. Apoi smulse dantela de la una din cizmele sale şi o scoase. Cu ochii închişi, începu s-o înnoade. Un nod mic, strâns, după un altul, pe toată lungimea, oprindu-se la fiecare pentru a savura forma de sub degetele sale.

Afară se crăpa de ziuă.

* * *

Neamul Blood Horin-Gyre își ținu consiliul de război în sala de ospăț în care Croesan oc Lannis-Haig organizase sărbătoarea Naș-terii Iernii. Camera cu tavan înalt era în dezordine. Mesele și scaunele fuseseră răsturnate și toate decorațiunile rupte. O singură masă imensă stătea în centru, cu peste o duzină de persoane adunate în jurul ei.

Kanin nan Horin-Gyre era așezat în jilțul mare, sculptat, care fusese al lui Croesan. Sabia o ținea pe masă, în fața lui. Wain era în stânga lui, Igris, scutierul său, în dreapta. Erau acolo și Shraeve, purtând o cuirasă din piele neagră întărită, care semăna cu carapacea unui gândac războinic, și toate căpeteniile armatei moștenitorului Blood. O singură căpetenie Tarbain, bătrână și buimacă, într-o jachetă împodobită cu piei de urs roase de molii, ocupa un capăt al mesei. Arăta de parcă ar fi putut să adoarmă în orice moment. Na'kyrimul Aeglyss stătea un pic mai departe de ceilalți, cu scaunul tras înapoi: el era aici doar datorită indulgenței surorii moștenitorului Blood și Kanin nu-i acordase un loc la masă.

– Trebuie să încercăm, spuse Wain.

În privirea ei se citeau intensitatea feroce și certitudinea.

– N-avem timp să stăm aici și să așteptăm să ne fie predat castelul. Trebuie să mergem și să-l luăm.

Nimeni nu părea înclinat să-i conteste hotărârea, deși Kanin știa că nu toată lumea de aici era de acord cu ea. Și el avea îndoielile lui.

– Avem vreo veste proaspătă de la iscoade în dimineața asta? întrebă el.

Unul dintre războinici clătină din cap.

– Sunt grupuri de fermieri și de săteni care se învârt dincolo de Grive și Dyke, dar deocamdată niciun semn de vreo armată. Vor petrece un timp lingându-și rănile de la Grive.

– Asta numai până când vor apărea alte câteva mii de călăreți Kilkry, murmură Wain. Și atunci? Nu putem lupta împotriva lor cu Tarbaini și cu oamenii pădurii.

Ea îi aruncă o privire furioasă căpeteniei Tarbain din capul mesei. El îi zâmbi şi nu zise nimic. Avea mulţi dinţi lipsă.

– Încă nu ştim cât timp va trece până să primim ajutor din nord, zise Kanin. Tanwrye n-a căzut şi nici n-o va face în următoarele zile, poate chiar săptămâni. Nu poate fi luat cu asalt, în afara cazului în care Ragnor oc Gyre s-ar răzgândi şi şi-ar trimite întreaga armată să acţioneze. Asediatorii s-ar putea lipsi de câteva sute de sulițaşi, dar nu mai mult, cel puţin nu pentru moment.

Se întoarse spre un om mic, subţire care stătea alături de Shraeve.

– Cannek, ce ştii despre puterea castelului?

Omul îl privi. Purta haine greu de definit din piele moale; faţa îi era simplă, fără trăsături distinctive. Dacă treceai pe lângă el pe stradă, nu-l observai pe el, ci cuţitele lungi, ascunse în pelerină, care fuseseră legate de fiecare antebraţ. El era conducătorul duzinei de Vânători Inkallimi care însoţiseră armata. Vânătoarea avea propriile metode pentru colectarea de informaţii şi, deşi Kanin nu voia să ştie care erau acestea, el era fericit să obţină orice avantaj posibil.

– Păi, nu putem fi siguri, desigur, zise Cannek, cu un zâmbet slab, dezarmant. I-am interogat pe mulţi dintre locuitorii oraşului, dar nu prea avem cu cine lucra. Oamenii obişnuiţi, ştiţi, rareori acordă atenţie chestiunilor importante, cum ar fi produsele alimentare şi punctele forte ale garnizoanei.

Kanin dădu din cap cu toată răbdarea pe care o putuse aduna. Vânătoarea era cea mai mică dintre cele trei Inkallime, împreună constituind Copiii Sutei – atât Învăţătura, cât şi Bătălia o depăşeau ca număr şi vechime –, dar în jurul ei se ţesuseră probabil cele mai întunecate poveşti.

Orice ar fi insinuat Cannek, nu se puteau baza pe informaţii extrase de la prizonieri. Vânătoarea avea zeci, poate sute de oameni obişnuiţi în solda sa, în rândurile tuturor neamurilor Blood de la Drumul Negru şi umbla vorba că până şi în ale aşa-zişilor Adevăraţi Blood. Dacă era cineva din acea adunare care să ştie ce se afla în spatele încăpăţânatelor ziduri ale castelului Anduran, acela era Cannek.

Inkallimul îndepărtă un fir rătăcit de păr de pe dosul mâinii.

– Li se termină proviziile însă, continuă el. De asta putem fi destul de siguri. În ce privește cifrele exacte, nu putem decât să ne dăm cu presupusul. Nu cred că sunt prea mulți războinici. Dar câți oameni au apucat să intre pe poartă înainte să se închidă? Asta nu putem ști.

Kanin se încruntă, dar imediat se strădui să pară relaxat. N-ar fi fost înțelept să-și arate nemulțumirea. Dacă s-ar fi pus rău cu Vânătoarea Inkallă, ar fi avut numai dificultăți. Totuși, îl suspecta pe Cannek că, dacă ar fi vrut, ar fi fost mai precis.

– Poate că ar trebui s-o executați pe această fată Lannis sub ziduri, așa cum ați amenințat, medită Cannek.

– Asta nu rezolvă nimic, zise Kanin. E mult mai utilă în viață, deocamdată. Din moment ce fratele ei n-a fost capturat la Kolglas – se uită la Shraeve, care-l ignora –, am putea să ne tocmim totuși cu el, cu timpul. Ea ar putea face atunci obiectul negocierii.

Sunetul ușor al unui picior de scaun târșâit pe piatră din spatele lui îi atrase atenția lui Kanin.

Aeglyss se aplecase în față în scaun, ca și cum ar fi încercat să închidă prăpastia dintre el și ceilalți de față. El ar fi refuzat sugestia lui Wain ca corcitura să participe, dar ea îl convinsese cu atâta calm că își dăduse acordul. Ea insista în convingerea că acesta s-ar putea dovedi de folos în continuare și Kanin nu avea niciun argument mai puternic decât aversiunea față de el pentru a sta împotriva acestei convingeri.

– E prea puțin important dacă cincizeci sau cinci sute de săbii apără zidurile castelului, zise Wain. Suntem în mâinile destinului din ziua în care am plecat de la Hakkan. De ce ne-am abate acum? Fie că reușim sau nu, vom fi trăit de bunăvoie și cu curaj poveștile spuse de Zeul cu Glugă.

E întotdeauna atât de sigură, se gândi Kanin. Întotdeauna prima gata să vadă ce-i rezervă soarta. Dacă toți ne-am putea dedica Drumului așa cum o face Wain, armatele noastre ar fi un potop de nestăvilit, care ar mătura Kilkry, Haig, chiar regatele din sud.

Dacă toţi am fi fost la fel de hotărâţi ca Wain, poate Kall ar fi venit cu ani în urmă.

– A venit cineva.

Cuvintele fură atât de neaşteptate, atât de rupte de context, că la început nimeni nu îşi dădu seama de unde veniseră. Apoi, unul câte unul, cu toţii întoarseră privirea către Aeglyss. Na'kyrimul stătea drept pe scaun, cu ochii urmărindu-i gânditor. Îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să prindă şi cea mai slabă dintre şoapte. Se uită în sus la tavan, spre cele mai îndepărtate colţuri ale sălii.

– Un oaspete nepoftit, murmură el.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Kanin.

– Sssst, zise Aeglyss.

Ochii moştenitorului Blood se măriră şi el se ridică în picioare.

– Să nu crezi... începu el, dar tăcu când na'kyrimul se strâmbă brusc şi se ridică şi el în picioare.

Un val de nelinişte trecu prin sală. Aeglyss făcu doi paşi spre uşă, cu mâna dreaptă la tâmplă.

– Pe mine mă caută... zise el.

Era clar că era abia conştient de prezenţa lui Kanin şi a celorlalţi. Se opri şi se uită brusc la podiumul de la capătul holului. Râse, deşi era un râs tensionat.

– Ce isteţ mai eşti, oricine ai fi. Ca un fum... o femeie, dacă văd eu bine.

Kanin urmă privirea na'kyrimului, dar nu văzu nimic. Podiumul era gol, doar cu praf şi cu decoraţiunile de la sărbătoarea Naşterii Iernii căzute. Igris se ridică de pe scaunul lui şi păşi înainte. Scutierul se uită întrebător la moştenitorul Blood.

– Asta e o abilitate admirabilă, zise Aeglyss în timp ce mai făcu un pas spre podium. Mi-ar plăcea foarte mult să cunosc trucul, doamnă, dacă ne vom mai întâlni la un moment dat. Totuşi, nu acum. Nu, oricine ai fi, nu te voi lăsa să te uiţi peste umărul meu.

Mâinile i se smuciră de parcă ar fi vrut să ajungă la ceea ce credea că vede pe podium. Umerii i se întinseră şi maxilarul i se blocă de concentrare şi efort.

– Pleacă! scuipă el printre dinții scrâșniți. Pleacă!

– Și-a pierdut mințile, îi șopti Igris lui Kanin la ureche. Lăsați-mă să-l omor.

Kanin ezită, vrând să admită cererea scutierului său, dar fiind reținut de un fel de fascinație morbidă. Înainte de a putea vorbi, Aeglyss scoase un strigăt și se prăbuși la pământ. Zăcea nemișcat. Pe fața lui era sânge: își mușcase buza de jos.

La mulți kilometri distanță, în mijlocul vechilor ruine ridicate pe vârfurile înzăpezite ale Car Criagarului, se auziră sunetele scoase de o femeie care plângea de durere. Dură doar o secundă sau două și apoi muri, bătută de vântul care se intensifica în munți.

În sala din Anduran, Kanin se uită la forma inconștientă de pe podea.

– Extraordinar! murmură Cannek.

Kanin clipi.

– Ia-l de-aici, îi zise el celui mai apropiat dintre căpitanii lui. Dă-l înapoi prietenilor lui sălbatici sau lasă-l în vreo colibă. Nu-mi pasă.

Când Aeglyss fu târât afară, Kanin se așeză din nou pe scaunul lui.

– Cum spunea sora mea... începu el.

– Eu cred că acest castel poate fi cucerit, zise Shraeve liniștită.

Kanin se uită la ea cu mirare. Nu vorbise de când intraseră în sală. El nu se aștepta ca ea să fie prea interesată de pregătiri.

– Te poate costa cea mai mare parte a forțelor care ți-au mai rămas, dar, dacă dai greș, nu vei mai avea nevoie de niciun fel de forțe, spuse Inkallima. Iar dacă reușești... ei bine, cine știe ce se poate întâmpla după aceea?

– Așa cred și eu, zise Wain.

Kanin se uită la ea și văzu ce înghețată era privirea cu care o fixa pe Shraeve. Kanin știa că cele două femei nu se plac. Prea se asemănau, poate, ca să se simtă bine una în compania celeilalte. Dar semănau ca dârzenie, ca implacabilitate. Dacă amândouă erau pentru atacarea castelului, Kanin știa deja ce va hotărî consiliul.

VII

Să călătorească prin pădure în compania Kyrininilor era o revelație pentru Orisian. El fusese la vânătoare destul de des – călărind în grupurile unchiului său sau mergând mai încet, cu un șoim pe braț – și când era mai mic se jucase cu Fariel și Anyara la marginea pădurii din jurul Kolglasului și se dusese cu tatăl său să viziteze Drinan sau Stryne, adânc în pădure, dar nimic din toate acestea nu schimbase faptul că inima lui aparținea panoramei ample a coastei și văii râului Glas.

Asta li se întâmpla celor mai mulți dintre oamenii Lannis Blood. Chiar dacă unii își păsteau vitele adânc în teritoriul Anlane în sezonul potrivit, iar oamenii pădurii își creșteau caii puternici pentru a transporta cherestea la ateliere din Anduran, ei nu mai aparțineau de pădure. Era un loc sălbatic ce trebuia desțelenit sau o sursă de hrană, lemn și furaje, care puteau fi luate doar stând cu ochii-n patru.

Acum, urmându-i pe Ess'yr și Varryn, Orisian își dădea seama că putea privi pădurea și altfel. Și nu doar din cauză că Kyrininii străbăteau încrezători și rapid terenurile pe care nu se aflau trasee clare, ci și pentru aspecte pe care până atunci el nici măcar nu le zărise. Când Ess'yr se oprise brusc prima dată și își ridicase capul, la fel ca o ciută, înainte de merge mai departe, el fu nedumerit. După ce se întâmplă și a două oară, își dădu seama că ea auzise, mirosise sau simțise ceva care pe el îl depășea.

Odată ce înțelese asta, începu să vadă pădurea cu alți ochi. Păsările care treceau croncănind pe deasupra păreau că strigă un nume pe care el nu-l înțelegea. Copacii păreau figuri umane înghețate în toiul unor mișcări contorsionate. A doua zi de când părăsiseră vo'anul, când cei patru ajunseră la marginea unui desiș impenetrabil de spini și puieți, cei doi Kyrinini înghețară, într-o liniște uimitor de adâncă. Orisian și Rothe se opriră și ei. Ess'yr și Varryn se culcară la pământ și le făcură semn oamenilor să facă la fel.

Așteptarea păru să dureze o veșnicie. Mușchii de la picioarele lui Orisian se întinseseră și pulsau. Voi să întrebe ce se întâmplă și

ştia că oricâtă frustrare simţea, în Rothe aceasta era înzecită. Să fie astfel la bunul plac al Kyrininilor îi înfuria scutierul.

Într-un final, de undeva din faţă, se auzi foşnet şi trosnituri ascuţite de crengi căzute, sub greutatea unor paşi. O creatură mare era în mişcare prin pădure, urcând liniştită panta, nepăsătoare faţă de orice tufiş care îi bloca drumul. Sunetele zăboviră câteva minute şi apoi se stinseră, fiindcă animalul se îndepărtase şi nu mai putea fi auzit. Chiar şi aşa, Kyrininii rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi pentru o lungă perioadă de timp.

În cele din urmă, Varryn se ridică şi, fără a privi înapoi, porni din nou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Urs. Vântul e bun cu noi, zise Ess'yr.

După asta, Orisian îşi imagină creatura undeva deasupra lor, o prezenţă întunecată, difuză, care-i privea de departe.

Când se opriră să se odihnească, Huaninii şi Kyrininii se ţinură departe unii de alţii, punând distanţă între ei. Rothe mirosi suspicios hrana pe care le-o oferise Ess'yr. Erau mici felii de carne uscată, atât de deshidratate şi de vechi, că erau aproape negre, şi o mână de seminţe mari, pe care Orisian nu le recunoscu. Când sparse una între dinţi, constată că are un gust accentuat de alună. Rothe roase carnea cu o grimasă circumspectă. Îşi încreţi nasul, dar smulse o fâşie de material fibros şi începu s-o mestece.

– Ce n-aş da pentru un grătar cu friptură de porc, murmură Rothe în timp ce-şi scobea cu o unghie resturile de mâncare dintre dinţi.

– Poate când ajungem la Anduran, zise Orisian.

– Asta ar fi bine, fu Rothe de acord. Şi o bancă, în loc să stăm pe iarba udă, şi un pat în care să ne culcăm la sfârşitul zilei.

– Nu ştiam că-ţi place atât de mult confortul, zise Orisian cu un zâmbet.

– E normal să-mi doresc să fiu în altă parte decât sub stele când vine iarna. Am avut destul parte de pietre în loc de perne şi de copaci în loc de acoperiş. Cu trecerea anilor dispare şi răbdarea unui om cu

astfel de lucruri. Totuși, n-ar trebui să duc dorul confortului, sărăcăcios sau altfel. Nu vom găsi ospăț și somn liniștit unde ne ducem.

– Nu, murmură Orisian.

Și într-un fel, și-ntr-altul, nu putea fi decât război acolo unde mergeau; uneori, nu se simțea pregătit pentru așa ceva, pentru ceva căruia nu era sigur că-i va face față cum trebuie.

Cu toate acestea, o parte din el simțea că nu putea fi decât război după ororile de la sărbătoarea Nașterii Iernii. Orisian avea uneori o senzație pe care n-o mai avusese niciodată până atunci: o dorință de sânge, care să spele sângele. Simți gândul ca pe o tenie în măruntaiele minții. Aproape că-l putea vedea pe Inurian clătinând blând din cap a dezaprobare.

Rothe simți tristețea care îl distrăgea și-l bătu pe umăr. Era atingerea moale a unei mâini pline de bătături, tăbăcite.

– Vom scăpa teferi din asta, Orisian. Veți vedea. Blood e puternic. Și eu nu vă voi părăsi, indiferent ce se va întâmpla.

– Atunci voi fi mai în siguranță decât oricine din vale.

– Sigur. Am ucis un Inkallim. Nici chiar Taim Narran nu se poate lăuda cu așa ceva.

Faptul că îl avea pe Rothe cu el îl îmbărbăta pe Orisian. Într-un singur fel făcuse scutierul călătoria mai puțin ușoară, și asta era din cauza tensiunii dintre el și Varryn.

Frustrarea lui Rothe – furia, aproape – că trebuia să-l urmeze pe Kyrinin nu fusese niciodată bine ascunsă. Era vizibilă în rigiditatea maxilarului său și în modul în care se trăgea uneori distrat de barbă în timp ce privea înainte.

Era clar că Varryn nu avea de gând să le facă viața mai ușoară. El nu făcea niciun fel de concesii agilității reduse a oamenilor sau siguranței acestora pe picioare pe traseele pe care le alegea el și nu dădea explicații pentru nimic din ce făcea. Chiar și lui Orisian, al cărui instinct, chiar dacă ezitant, era să aibă încredere în cei doi Kyrinini, asta i se părea a fi o aroganță rece a lui Varryn. Iar tatuajele lui kin'thyne, care se învârteau pe fața lui ca un dans de licurici albaștri, nu atenuau deloc impresia. Deși simțea o strângere de inimă

la lipsa de loialitate pe care o dovedea gândind astfel, Orisian suspecta că Rothe nici măcar nu era o provocare pentru Kyrinin, cel puțin nu pe acest teritoriu.

Poate că asta era o parte din ceea ce era între cei doi bărbați; probabil astfel de războinici se cântăreau instinctiv, evaluându-se unul pe altul, imaginându-și confruntări, pentru a vedea cine ar ieși învingător.

Aroganța lui Varryn putea fi a celui care triumfase atât în propria imaginație, cât și în cea a lui Rothe.

De mai multe ori, când se rătăcise urmărind peticele de mușchi sau când rupea câte o crenguță în drumul său, Orisian auzea un mormăit – Ulyin – dinspre Varryn. Odată, prinsese și Rothe cuvântul.

– Ce credeți că înseamnă „Ulyin"? îl întrebă el posomorât pe Orisian.

– Nu știu, minți Orisian. Probabil, „Fii atent".

Așa cum își urmau drumul de-a lungul flancului muntelui, era uneori greu de crezut că erau încă pe teritoriile revendicate de către unchiul lui, Croesan. De vreo două ori, ajunseseră lângă căi proaspăt croite și era evident că erau opera Kyrininilor. Varryn nu-i lăsa să urmeze astfel de rute.

Uneori, de asemenea, treceau pe lângă poieni pe care se vedea că păscuseră vitele sau pe care erau cicatrici lăsate de niscaiva oameni ai pădurii sau de vreo tabără de vânători. Niciunul dintre aceste semne lăsate în pădure de oamenii lui nu i se păru lui Orisian altfel decât trecător. Nu vedea nimic care să nu poată fi vindecat.

Se gândi la fața Anainului ce veghea asupra vo'anului lui In'hynyr. Ess'yr spusese că Anainii sunt aici, chiar dacă ei nu se arătau. Orisian se surprinse uitându-se după umbrele care pâlpâiau și la mișcarea ramurilor în vânt.

Tresări când un stol de porumbei își luă brusc zborul din copaci. Lătratul brusc al vulpilor în amurg îi provocă frisoane.

Neliniștea lui era accentuată de micile ritualuri urmate de Ess'yr și Varryn. Ei nu făceau niciodată focul până nu cădea întunericul,

apoi aprindeau doar unul mic, pe care îl înconjurau cu un paravan improvizat din crengi, pentru a masca lumina. Când venea momentul, în timp ce fratele ei punea cărbunii de foc din noaptea precedentă în recipientul din coajă de mesteacăn pe care îl ducea cu el, Ess'yr găsea o piatră plată. O ducea la locul noului foc şi punea resturi de mâncare pe ea. Cu o voce aproape neauzită, murmura câteva cuvinte. Când termina, Varryn îşi lăsa capul în jos peste mâncare şi şoptea aceeaşi incantaţie. Dimineaţa, lăsau alimentele acolo şi plecau mai departe.

Orisian ezită s-o întrebe pe Ess'yr ce semnifica asta. Curiozitatea lui era, probabil, slab ascunsă, fiindcă în a treia seară Ess'yr se aşeză lângă el la foc.

– Mâncarea e pentru morţii fără tihnă. Cei care merg. Niciun anhyne să ne păzească aici. Dacă unul fără tihnă vine în noapte, el va lua hrana. Ne va lăsa pe noi în pace.

– Morţi fără tihnă, repetă Orisian ca un ecou, simţind agitaţia întunericului de dincolo de lumina focului slab.

Morţi neîngropaţi.

– Vă temeţi de morţi, murmură el.

– Nu teamă. Milă. Numai de cei care n-au tihnă.

Orisian nu era sigur cum trebuie să se comporte cu Ess'yr. Simţea că acum ei îi era mai puţin uşor cu el decât atunci când erau în vo'an. Putea fi din cauza prezenţei lui Varryn sau a faptului că ea nu îi mai era tămăduitoare, ci gardă, călăuză şi escortă. Totuşi, ea nu-şi bătea joc de el ca Varryn. Ea vorbea cu el şi-i spunea lucruri, deşi nu la fel de liber ca în tabără. Mai des decât fratele ei, ea îi aştepta pe el şi pe Rothe să-i prindă din urmă atunci când întârziau.

Ajunseră la un pârâu care bolborosea printre stânci acoperite de muşchi. Exista un bazin în care se oprea apa, adunându-se înainte de a se rostogoli iute la vale. În timp ce Varryn şi Rothe se aşezară în tăcere, Ess'yr îl luă pe Orisian la marginea apei şi-l făcu să îngenuncheze alături de ea.

El o făcu prudent, încercând să-şi protejeze coastele. Rana începuse să-l doară ceva mai mult în ultima zi şi ceva.

Ea își trase mâneca jachetei de piele, expunându-și pe toată lungimea antebrațul palid, sculptat. El o privi cum își flexează degetele lungi. Vârî mâna în apă, cu delicatețe, lăsând doar o ușoară urmă a trecerii sale pe suprafață. În timp ce se întindea spre marginea malului, nu se uita nici la apă, nici la brațul ei, ci la Orisian. El nu-și putea lua privirea de la acei ochi extrem de cenușii.

Chipul ei nu trăda nici expectativă, nici concentrare. Suprafața sa nu era mai încrețită decât cea a bazinului. Își scoase mâna din apă și în ea era un pește mic, scânteietor. Era un păstrăv de munte, cu puncte roșii presărate pe laturi. Orisian râse și, pentru o clipă buzele lui Ess'yr schițară un zâmbet, de parcă ar fi atins-o soarele.

– Tu, zise ea.

El ascultă, scufundându-și mâna în apă. Își plimbă mâna de-a lungul malului, simțind pământul în timp ce peria pietricele cu degetele. Atinse ceva viu, rece și neted. Închizând mâna cu toată grija de care era capabil, scoase un pește. Când îl aduse aproape de suprafața apei, acesta se răsuci o singură dată, disprețuitor, și se eliberă din strânsoare, sărind cât colo și dispărând.

Pe fața lui se vedea dezamăgirea. Ess'yr zâmbi din nou.

Nu mai prinseră niciun pește și împărțiră în patru puțina carne a singurei prăzi. Chiar și așa, era cea mai bună masă pe care o mâncaseră de la plecarea din vo'an.

Buzele lui Rothe se strânseră când se uită la rana dintre coastele lui Orisian. Orisian era întins pe pământ, cu jacheta ridicată.

– Cum arată? întrebă el.

Rothe ridică din umeri evaziv.

– Contează mai mult cum se simte.

– Nu prea rău. Mă mănâncă uneori. E vindecată?

– Va fi în curând, dacă o tratați cu blândețe. E încă roșie.

El mirosi bandajul cu pastă pe care îl ridicase de pe rană.

– Aș vrea să știu ce-au pus pe el, totuși.

– Orice ar fi pus, a funcționat. Mă voi mulțumi cu atât.

Rothe mormăi și se îndreptă.

Orisian îşi îmbrăcă jacheta şi se îndreptă cu atenţie, încă abţinându-se să-şi facă muşchii să vibreze în zona coastelor.

– Sunt sigur că au ştiut ce fac, zise el. Sunt leacuri Kyrinine, are şi Inurian toate aceste medicamente. El n-a făcut nimănui, niciodată, niciun rău cu ele, nu?

– Nu, dar nici n-a vindecat tot ce a încercat, zise Rothe.

– Păi, oricum, ăsta a mers.

Rothe se încruntă la cataplasma din mâna lui. Orisian se uită către locul unde Ess'yr stătea în continuare pe pantă, cu spatele la ei. Ea spusese că ar fi bine ca pansamentul să fie schimbat, fără să mai adauge altceva. Varryn dispăruse cu puţin timp în urmă: plecase în recunoaştere sau la vânătoare. Ca de obicei, nu găsise de cuviinţă să explice ce-are de gând.

– Ar trebui să plecăm, şopti scutierul. Să-i lăsăm. Nu mai suntem prizonierii lor de-acum, orice ar crede ei.

Orisian clătină din cap, dar Rothe insistă.

– Durează prea mult. Anduranul nu poate fi departe. Dacă mergem direct în jos, într-o oră sau două vom fi cu siguranţă în vale. Orisian, aceşti oameni ai pădurii nu sunt prietenii noştri. N-avem nevoie de ei.

Orisian aruncă o privire nervoasă spre Ess'yr, temându-se c-a auzit ce-a zis Rothe. Ea nu se mişcă.

– Ne-au spus că ne duc, Rothe. Mi-ar plăcea să ajung mai repede dacă aş putea, dar vo'an'tyrul lor le-a spus să ne escorteze, ca să ne vadă afară din teritoriile lor. Nu ne vor lăsa să plecăm pe cont propriu.

– N-avem nevoie de permisiunea lor, şuieră Rothe iute. Şi ăsta nu e teritoriul lor. E al nostru; al Domniei Voastre. Acum e momentul s-o facem. Sunteţi aproape vindecat. Fratele ei nu e aici. Ea nu se poate pune singură cu noi amândoi.

Din nou, Orisian aruncă o privire îngrijorată spre Ess'yr. Capul şi umerii ei rămaseră la fel de nemişcaţi şi de relaxaţi ca întotdeauna. Totuşi, el văzu că mâna ei dreaptă se odihneşte pe o suliţă de lângă ea, de care el nu-şi amintea să fi fost acolo înainte. Simţi brusc gustul

fricii și al senzației că ceva îngrozitor aștepta să se întâmple în viitorul apropiat.

– Nu, Rothe, insistă el cât putu de liniștit. Nu. Oprește-te! Vom sta cu ei.

Simți cuvintele nefamiliare și dizgrațioase pe limba lui în timp ce le rostea. Știa de ce: nu-i mai dăduse niciodată, niciun fel de poruncă lui Rothe. Nu fusese nevoie. Scutierul clipi și pentru o clipă Orisian văzu în ochii lui instinctul de a continua cearta. Se stinse. Tensiunea dispăru de pe fața războinicului.

– Cum porunciți, zise Rothe, iar Orisian nu simți în vocea lui nicio urmă de frustrare sau de dezacord.

La scurt timp după aceea, Varryn se întoarse și se așeză în tăcere alături de sora lui. O vijelie de ploaie trecu peste ei. Venise din nordul văii, udând pădurea și zgâlțâind copacii timp de o jumătate de oră. Îmbibați de apă, Kyrininii își scuturară capetele ca niște animale prinse de ploaie. Ess'yr se aplecă înainte, astfel că părul ei lung rămase atârnat ca o perdea, și-și trecu degetele strânse prin el. Orisian o privi cum stoarce apa cu câteva mișcări lungi ale mâinii.

Corpul copilului era răsucit acolo unde căzuse, cu un braț îndoit și prins sub corp. Rothe își puse mâna pe umărul băiatului mort și îl întoarse. Membrele lui se mutară anevoios. Moartea survenise de puțin timp, căci articulațiile lui erau anchilozate, dar încă nu înțepenite. Orisian zări chipul mutilat – pielea despicată era amestecată cu fragmente de dinte sau de os, o mulțime de sânge – înainte ca Rothe, așezat în genunchi, să-i blocheze vederea.

Cadavrul era încălțat cu opinci de piele netăbăcită. Jambierele erau de lână nevopsită. Era îmbrăcămintea cuiva dintr-o familie săracă: păstori, poate, sau oameni ai pădurii. Băiatul stătea într-o mică văgăună. Copacii se aplecau peste el. Iarba verde era luxuriantă și umedă de la ploaia recentă.

– Nu e mort de mult, zise scutierul.

Se ridică. „Arată obosit", se gândi Orisian.

Nu puteau fi la mai mult de o zi de mers pe jos de Anduran, într-un cotlon de dealuri care ascundea vederii valea râului Glas. În ultimele două ore, merseseră pe jos prin zone din pădure unde se păscuse din plin în timpul verii. Cei mai mulţi dintre copaci erau tineri şi subţiri; doar butucii mai rămăseseră dintre cei care se transformaseră în lemn de foc.

– Asta era în rană, zise Rothe, arătând ce ţinea în mână. În palma lui se afla o bucată subţire de corn, cu vârf ascuţit.

– Ce este? întrebă Orisian.

– Tarbainii din nord pun aşa ceva în măciucile lor. Ei l-au ucis: Tarbainii.

Aruncă o privire spre Ess'yr şi Varryn.

– Sălbatici. Abia dacă sunt oameni.

– Tarbaini, zise Orisian liniştit. Atunci e de rău, nu?

Rothe dădu din cap. Aruncă aşchia de corn departe. Acesta dispăru în iarbă ca şi când n-ar fi existat niciodată.

– Da, zise el. Dacă Tarbainii umblă atât de departe în sud, e foarte rău. Nu puteau veni aici decât cu armata Drumului Negru. N-aş fi crezut dacă mi-ar fi spus altcineva, dar am văzut cu ochii mei.

– Ar trebui să avem grijă de cadavru, zise Orisian.

– Cei care au făcut asta nu pot fi departe. N-ar fi înţelept să zăbovim.

Orisian se uită la băiatul mort. După ce plecase, viaţa nu lăsase nicio urmă. Corpul era într-o stare proastă. Era dificil să-ţi imaginezi că fusese locuit. Din câte ştia el, toată familia lui ajunsese aşa: cu siguranţă Fariel şi Lairis şi, probabil, Kennet şi Anyara. Toţi. Vru să se uite în altă parte, dar nu-şi putea lua ochii de la peticul de pe spatele jachetei băiatului, unde unele rupturi mai vechi fuseseră reparate cu grijă.

– Câţi ani crezi că are?

– Nu sunt sigur, murmură Rothe.

– Totuşi, câţi ani crezi că are? repetă Orisian şi auzi insistenţa ciudată din vocea lui ca şi când altcineva vorbise.

– Poate 12. 13.

– Trebuie să-i găsim pe cei care au făcut asta, zise Orisian.

– Nu cred că... începu Rothe.

Orisian arătă spre buza văgăunii. Iarba era bătătorită.

– Chiar și eu pot vedea urmele, zise el.

– Mai bine ne vedem de drum și ajungem la Anduran, spuse Rothe.

– Nu. Băiatul n-ar fi aici pe cont propriu. Familia lui, casa lui nu poate fi departe. S-ar putea ca părinții lui să-l caute.

– Mai degrabă sunt morți și ei și Tarbainii se ospătează din inimile lor, așteptându-ne pe noi.

Orisian se uita fix la scutierul lui. Rothe îl privi și el. Fața lui era relativ calmă, fermă.

– Atunci o să-i ucidem, zise Orisian. Am de gând să urmăresc traseul acestui băiat, chiar dacă e sau nu înțelept. Sunt oamenii noștri. Ar trebui să nu-i băgăm în seamă?

Rothe își mângâie barba.

– Voi face asta, Rothe. Sunt nepotul contelui, zise Orisian liniștit.

Niciodată până atunci nu crezuse cu adevărat că poziția unchiului său conta pentru ceea ce era el, în inima lui; poate că, la urma urmelor, conta.

Scutierul îi susținu o clipă privirea lui Orisian, apoi îngenunche și începu să examineze solul.

Orisian se uită la Ess'yr. Ea și fratele ei nu se agitau. Nu arătau niciun interes pentru ce se întâmpla.

– Vom găsi familia acestui băiat, le zise el.

Ess'yr dădu ușor din cap. El n-avea nicio idee ce însemna asta, în afară de faptul că ea îi înțelesese cuvintele.

– Au fost trei sau patru, zise Rothe. L-au alergat și l-au ucis cu măciuci și sulițe. E ușor de spus, Orisian, dar înțelegeți că, dacă ne văd, trebuie să-i omorâm? Pe toți. Dacă unul scapă, el poate reveni cu mai mulți.

– Desigur.

Orisian auzi răceala din propria voce.

Rothe se ridică şi dădu ochii cu Ess'yr şi Varryn. De vorbit, vorbi totuşi cu Orisian.

– N-avem decât un cuţit. Cei câţiva care au făcut asta s-ar putea să nu fie singurii din jur. Am putea avea nevoie de ajutor.

Orisian se uită la Kyrinini. Ambii se uitau la el, nu la Rothe.

– Ess'yr, dacă va trebui să ne luptăm, vom avea nevoie de ajutorul vostru. Te rog!

Răspunse însă Varryn:

– Noi nu avem ceartă aici.

– Poate că n-aveţi. Vă înţeleg dacă nu veniţi cu noi. Dar, dacă Tarbainii au venit de departe, pot şi merge mai departe. Îi vor ucide pe Kyrinini la fel de bine ca pe Huanini.

– Vom veni, zise Ess'yr. Trebuie să vă ducem la marginea pădurii. Nu suntem încă acolo.

După ce porniră pe traseul făcut de băiat şi de urmăritorii lui, Rothe îi şopti lui Orisian:

– Eu sunt scutierul Domniei Voastre şi va trebui să-mi permiteţi să vă apăr. Staţi în spate dacă apar probleme. Dacă va trebui să luptaţi, nu arătaţi nicio teamă. Orice se întâmplă, nu fugiţi. Tarbainii sunt periculoşi, dar şi laşi. Sunt asemenea lupilor: întorc rapid coada dacă constată că ai dinţii mai ascuţiţi ca ei. Dacă vă confruntaţi cu vreunul, arătaţi-i dinţii. Şi să sperăm că prietenii Domniei Voastre ştiu cum să folosească aceste arcuri.

Băiatul nu venea de departe. Traversase un pârâiaş care curgea pe sub ramurile ample ale unui stejar uriaş care scăpase de topor din cine ştie ce motiv şi traversase o poiană care probabil că primăvara era plină de flori. Nu departe.

Se aşezară în iarba umedă înaltă, privind printre copacii rari spre bordeiul care se afla la câţiva paşi. Era genul de locuinţă în care trăiau sute de oameni simpli Lannis: pătrată, făcută din lemn şi piatră, cu un mic şopron de lemn lipit de ea. Pe pereţi, sub streaşină, atârnau capcane pentru animale. O grămadă de buşteni necrăpaţi se afla în faţa şopronului, ca şi cum în orice moment un om ar fi

putut ieși din bordei cu toporul. Putea fi un miner sau un vânător, sau chiar un apicultor, cu stupii ascunși undeva vederii. Ușa bordeiului atârna deschisă, stâlcită, iar vocile pe care le putea auzi Orisian nu erau ale unui om al pădurii și ale familiei lui. Erau brute, abrazive și strigau într-o limbă pe care el n-o mai auzise până atunci. Orisian era tensionat. Îi fusese foarte clar, stând deasupra cadavrului din văgăună, că asta trebuia făcut; un scurt moment de claritate, atunci când lucrurile păreau, în sfârșit, simple.

Acum, confruntându-se cu consecința voinței sale, nu mai era atât de sigur. Rothe avusese dreptate, desigur. Ar fi fost mai înțelept să-și vadă de treabă. Dar el era nepotul contelui și cei care trăiau aici erau oamenii neamului său Blood. Orisian făcuse un legământ. Dușmanul neamului Blood era dușmanul său. Dacă asta însemna ceva, cu siguranță asta era?

Apoi o siluetă ieșit din bordei. Era un bărbat, dar unul diferit de oricare altul văzut de Orisian înainte. Era înalt și sprinten ca un câine slab. Avea părul murdar și încâlcit în noduri și codițe. Zeci de așchii de os fuseseră cusute în vesta soioasă de blană pe care o purta, ornamentată sinistru. Avea brațele goale, dar cu două brasarde din piele, una la încheietura mâinii, cealaltă imediat sub umăr. Arma mare care i se odihnea pe umăr avea un aspect respingător: un baston lung, cu un cap gros din care ieșeau cinci sau șase piroane.

Bărbatul se opri în fața ușii. Scuipă și se scărpină pe față. Se uită în jur și, deși privirea îi alunecă spre locul unde erau Orisian și ceilalți, nu-i văzu. Era relaxat, lipsit de griji.

Tarbainul intră din nou în bordei. Puternicul cor de voci fu reînnoit, în ceea ce părea a fi o dispută. Rothe se retrase din vârful movilei. Cei patru se înghesuiseră unul într-altul când se ascunseseră de cei din bordei.

– Nu pot să spun cât sunt de mulți acolo, șopti Rothe. Totuși, nu par să fie mai mulți de patru-cinci.

– Nici urmă de familia băiatului, zise Orisian. Crezi că ar putea fi înăuntru?

Rothe ridică din umeri.

– Dacă sunt acolo, sunt morți sau mai rău. Acești Tarbaini nu iau prizonieri, Orisian. Probabil vor sta aici o vreme, vor mânca și vor bea pe săturate și apoi se vor duce după cu totul altceva.

– Și ar putea face la fel și cu familia următoare peste care se vor duce?

– Poate. Acum, că suntem aici, aș fi bucuros să-i văd morți. Totuși, ar fi bine să iasă. Dacă ne vom grăbi, vom ajunge și noi hrană vulturilor, ca ei.

Varryn îi șopti ceva surorii lui. Ea dădu din cap și el plecă, mergând aplecat pe linia crestei. Ess'yr luă o săgeată din tolba ei și îi prinse coada între buze, netezindu-i penele. Fusese o mișcare delicată, aproape senzuală. Rothe se alarmă.

– Ce se întâmplă? întrebă el cu un șuierat.

– Trebuie să fie sub cer, nu? Pentru a-i ucide? spuse Ess'yr.

Ea începu să se târască din locul de unde supravegheaseră până atunci bordeiul.

Rothe scose sabia din teacă și ridică din sprâncene la Orisian înainte de-a o urma.

Vocile se liniștiră. Totul în jurul bordeiului era liniștit. Un vânt ușor mângâia ramurile cele mai de sus ale copacilor. Atingea și ușa ruptă, făcând să scârțâie singura balama rămasă. Orisian se surprinse ținându-și răsuflarea.

– Ce se întâmplă? întrebă din nou Rothe.

Era gata să se înfurie.

Ess'yr arătă cu degetul. Varryn era acolo, chircit lângă cel mai apropiat perete al bordeiului. Ess'yr se așeză într-un genunchi și puse săgeata pe coarda arcului. Rothe scoase un mic mârâit de iritare, dar se înălță și el pe jumătate și ridică sabia. Cuțitul Inkallim era încă la centura lui Orisian. Îi prinse mânerul între degete. Cum stătea în genunchi, simți junghiuri de protest în coaste și se crispă.

Varryn se ridică și merse înainte. Își ținea sulița lejer. Arcul era încă pe spate. Ieși douăzeci de pași în spațiul din fața bordeiului.

– Eu n-aș face asta, murmură Rothe.

Varryn le aruncă o privire rapidă, în sus. Ess'yr trase coarda arcului și o ținu întinsă. Varryn făcu câțiva pași lateral și se așază la vedere, în ușa deschisă. Sprijini sulița de pământ și rămase acolo.

– Nu uitați, stați în spate, șopti Rothe la urechea lui Orisian.

Din interiorul bordeiului se auzi un cor de strigăte. Varryn sprintă spre Orisian și spre ceilalți. Tarbainii se năpustiră după el, urlând și aproape călcând unul peste un altul, în graba lor. Ei văzuseră un singur Kyrinin fugind și venind după el. Erau șase. Orisian le văzut dinții lipsă, măciucile și sulițele agitate în aer.

Săgeata porni și se înfipse chiar înainte ca Orisian să-și dea seama că Ess'yr o eliberase. Îl străpunse pe Tarbainul din spate drept în piept. Se prăbuși din picioare. Rothe sări în sus și alergă înainte, strigând ca un nebun:

– Lannis! Lannis!

O altă săgeată vibră în aer și întâlni un umăr. Îl făcu pe bărbat să se răsucească, dar el nu căzu. Orisian rămase pe loc și trase cuțitul afară. Doi dintre Tarbaini încetiniră, realizând că se confruntă cu mai mulți dușmani. Totuși, doi se apropiară și mai mult, prea frenetici ca să le pese de ce se întâmplă.

La jumătatea pantei, Varryn se întoarse ca să-i întâlnească. Primul Tarbain care ajunse la el era cel pe care îl văzuseră mai devreme în fața bordeiului. Învârtea un ciomag cu țepi. Kyrininul alunecă sub acesta și își implântă sulița în burta bărbatului. Îl trimise la pământ, pocnindu-l printre straturi de blănuri și carne și înjunghiindu-l în șale. Varryn lăsă corpul și arma să cadă și se confruntă cu următorul Tarbain, aplicându-i o lovitură în genunchi. Cei doi bărbați se rostogoliră împreună, luptându-se corp la corp.

Cel lovit de Ess'yr în umăr fugi. Ea îi înfipse altă săgeată în spate. Rothe era deasupra ultimilor doi. Purta în spate toată greutatea sarcinii sale. Celălalt îngheță, la limita dintre curaj și fugă. Apoi Ess'yr îl reperă, dar îi plesni coarda arcului. Săgeata căzu la pământ. Tarbainul o privi. Se uită direct la ea pentru o fracțiune de secundă și alese. Porni în sus spre ea și spre Orisian, cu sulița ridicată. Ess'yr lăsă jos arcul și se aplecă să-și ridice sulița. Tarbainul se apropia.

Orisian făcu un pas înapoi. Membrul tribului n-avea ochi pentru el; părea că e invizibil.

Ess'yr îl întâlni pe Tarbain cu o fandare care îl făcu să devieze într-o parte şi să alunece. Rapid ca o lovitură a unui şoim, capul suliței ei se răsuci şi îl lovi în şale. El grohăi, dar era puternic şi lovitura abia dacă-l zguduise. Simulă că o atacă pe Ess'yr şi ea se trase îndărăt. Tarbainul scotea un sunet ciudat, jumătate mârâit, jumătate geamăt. În păr avea curele de piele şi vârtejuri; se zgâlțâiau când mişca uşor capul încolo şi-ncoace. Orisian se repezi la el.

Veni din spate şi dintr-o parte, aproape nevăzut. Reacția Tarbainului întârzie. Sulița lui mătură în jur pe o suprafață plană. Orisian se strecură şi îl lovi în talie, făcându-l să se clatine. Nu căzu şi, cumva, Orisian nu reuşi să-şi aşeze cuțitul într-o poziție corectă pentru a-l înjunghia. Apoi se auzi o bufnitură solidă şi un strigăt ascuțit când sulița lui Ess'yr se înfipse adânc în coapsa membrului tribului.

Orisian nu mai văzuse atâta sânge curgând decât când fusese tăiat grumazul vreunei oi. Tarbainul încercă să se întoarcă şi se poticni. Orisian se aruncă asupra lui şi îşi înfise cuțitul în pieptul bărbatului cu fiecare fărâmă de putere pe care o mai avea. Impactul îi făcu mâna să alunece de pe mâner. Avea sânge peste tot, pe degete, pe cuțit şi pe haine. Lama rămase însă unde o implântase. Era un vuiet sau poate un strigăt în capul lui Orisian, care îi tulbura orice gând, purtând-l departe de el însuşi, pe coama unui val de furie şi de durere. Cuprinse cuțitul şi-l trase din carnea bărbatului, înjunghiindu-l din nou şi din nou.

Tarbainul nu se mişcă. Încă scotea sunete ciudate, dar erau moi şi şterse de-acum. Toată iarba din jur era de un roşu-închis, lichid. Ess'yr alergă spre cabină. Orisian nu voia să rămână singur cu un muribund şi se duse după ea.

Rothe îl ucisese pe bărbatul cu care se luptase. Varryn reuşise să-l înjunghie pe ultimul şi se aşezase pe pieptul lui. Când se apropiară ei, scoase o săgeată din tolba lui şi i-o înfipse în gât membrului tribului. Primul pe care Ess'yr îl străpunsese cu săgeata se târâse pe mâini şi genunchi înapoi în bordei. Vorbea foarte repede, în limba

lui de neînțeles. Chiar dacă toate cuvintele lui erau lipsite de sens, curentul de teroare care-l străbătea era cât se poate de clar. Rothe păși spre el și își ridică sabia deasupra cefei lui. Orisian se uită în altă parte.

Îi găsiră în bordei pe tatăl, mama și pe două surori ale băiatului. Erau toți morți.

După un timp, Orisian se așeză pe iarba puțină de lângă bordei. Stătea cu spatele la acesta și se uita spre pădure. Privind într-acolo, totul părea normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Copacii erau așa cum fuseseră întotdeauna. Lichenii de pe trunchiurile lor nu se schimbaseră.

Ținea cuțitul în mâini. Rothe i-l recuperase și îl spălase într-o găleată de apă pe care o găsise în bordei. Orisian se curăță cum putu mai bine. Deși se îndoia că petele vor mai ieși vreodată din jacheta lui.

Scutierul lui veni și i se așeză alături.

– Nu e ca la antrenament, nu? zise Orisian.

– Nu. V-ați descurcat bine, totuși. Nu ați arătat frică, ați rămas în viață; nu poți cere mai mult.

Ess'yr era la mică distanță, testându-și coarda de rezervă pe care o montase la arc. Orisian gesticulă spre ea.

– Ea chiar l-a ucis. Atât de mult sânge curgea din locul unde l-a înjunghiat, că în cel mai scurt timp a sângerat până la moarte.

Chiar în timp ce spunea asta, se minuna. Fie că era adevărat sau nu, asta nu-l scăpa de golul din stomac.

– Probabil. Totuși, ați vrut să vă asigurați că nu se mai ridică. Asta e important, Orisian. Dacă lași treaba doar pe jumătate făcută, într-o zi vei ajunge tu în locul lui pe moarte.

– M-am gândit că m-aș putea simți mai bine, zise Orisian.

– Mai bine?

– M-am gândit că aș putea echilibra balanța un pic. Pentru sărbătoarea Nașterii Iernii. Pentru tatăl meu.

– Dar nu s-a întâmplat așa.

– Nu.

– E un început. Doar un început. Aceşti bărbaţi pe care i-am ucis erau duşmanii neamului nostru Blood.

Orisian nu mai era sigur că, oricât ar ucide, ar putea echilibra balanţa cu sărbătoarea Naşterii Iernii. Simţea că ceea ce tocmai se întâmplase n-avea nimic de-a face cu Kolglasul. Şi nici dacă s-ar fi întâmplat de o mie de ori nu i-ar fi dat lui Orisian şansa dorită de a-i spune tatălui său că, în ciuda a tot, îl iubise.

Ess'yr slobozi o săgeată într-un trunchi de mesteacăn. Aceasta se înfipse în lemn şi vibră acolo.

– Totuşi, ştie cum să utilizeze un arc, nu? zise Orisian.

– Ştie. Fără îndoială.

Îi lăsară pe Tarbaini devoratorilor de stârvuri. Ei îl luară pe băiat şi îl aşezară într-un mormânt superficial, alături de restul familiei sale, în faţa casei lor. Era o soluţie nepotrivită pentru a le marca sfârşitul, împotriva tradiţiilor Blood, dar nu se punea problema de a face un rug. Cine ştie cine ar fi putut vedea fumul. Mâncară bine şi luară cu ei alimente câte puteau căra cu uşurinţă. Asta îl făcu pe Orisian să nu se simtă bine.

– Ar fi hrană pentru şobolani dacă le-am lăsa, zise Rothe. Am făcut tot ce-am putut pentru ei. Nu ne-ar purta pică.

Merseră în tăcere, până după-amiaza. Când se arătară primele semne ale serii, ajunseră la marginea pădurii, unde valea râului Glas li se întindea înainte: câteva pante împădurite şi apoi câmpiile plate ale văii. Era un mare teren plan, ca o pătură făcută din petice verzi. Peste el erau împrăştiate fermele şi câteva vite putea fi văzute ici-colo, dar era o privelişte lipsită de viaţă. Nu se vedea nimeni şi nu ieşea fum de la niciuna dintre clădiri. Orisian avu un sentiment trecător de reţinere. Acum pădurea îl făcea să se simtă în siguranţă şi protejat, în comparaţie cu acel teren deschis, expus.

Anduranul se afla în centrul văii, aşezat într-o meandră a râului Glas, ceva mai la est de locul în care erau ei. Râul încă mai sclipea puţin, deşi soarele aproape că asfinţise. Castelul se înălţa chiar pe

mal. Orașul pe care îl străjuia se întindea la sud, o pată întunecată pe fundalul văii. Orisian nu simți ușurarea la care se așteptase.

Rothe stătea în picioare alături de el.

– Ce crezi? întrebă Orisian.

Rothe se încruntă, concentrându-se, în timp ce mijea ochii cercetând peisajul.

– O tabără, zise Ess'yr. Acolo.

Rothe și Orisian se uitară. Orisian crezu că vede ce-i arătase ea: o formă indistinctă, o umbră palidă în jurul unui punct mai întunecat din centru, nu departe de Anduran. Putea fi o tabără de corturi care radiau de la o fermă mare. Desigur, orice ar fi fost nu fusese acolo când el și Rothe plecaseră din Anduran în zilele din urmă.

– Acolo ce-o mai fi? murmură Rothe.

– Dușmanul, zise Ess'yr.

– Bufnițe Albe, zise fratele ei și de data asta era o emoție clară în glasul lui.

Rostise cuvintele de parcă acestea ar fi avut un gust scârbos.

Rothe aproape râse.

– Bufnițe Albe? Atâtea sute, într-o astfel de tabără și în mijlocul văii, chiar lângă Anduran? Ești nebun.

– Nu, zise tot Ess'yr.

– Imposibil, insistă Rothe. Cu Inkallimi la Kolglas și Tarbaini aici e și-așa destul de ciudat, dar Bufnițe Albe la Anduran?

Orisian se încruntă.

– Părea imposibil pentru Inkallimi să ajungă la Kolglas, dar au făcut-o. Bufnițele Albe i-au ajutat. Și In'hynyr a spus asta, la vo'an.

Varryn se ghemui. Nu mai era atent la discuție. Se uita fix în tabăra din vale.

Orisian se întoarse către Ess'yr.

– Ești sigură?

– Da, zise ea.

Rothe pufni exasperat. Orisian îl ignoră.

– Cât de mulți? o întrebă el pe Ess'yr.

– Mulți.

– Păi, n-o să mă întorc acum. Vom merge cu grijă și vedem noi ce găsim.

– Așteptați întunericul, zise Ess'yr. Mergem și noi. Trebuie să știm ce face inamicul. Acolo unde voi sunteți orbi putem vedea noi.

VIII

Brațul catapultei se avântă înainte și un arc de foc se bolti peste zidul castelului Anduran.

Butoiul de ulei și păcură ardea prin aer. Trosnetul impactului său undeva în cetate fu auzit de către asediatori. Asta dezlănțui bucuria războinicilor ascunși printre mașinăriile de asediu din fața castelului. Strigau, îndemnând la o nouă încărcare a brațului de aruncare. Cele trei catapulte, câte erau în total, erau active de ceva timp. Mirosul de fum se răspândise pretutindeni. O vreme, apărătorii castelului trăseseră săgeți în direcția celor care manevrau mașinăria, dar distanța era prea mare pentru a avea precizie și mai erau acolo, permanent de pază, și purtători de scut. Acum, butoaiele arzânde, pietrele, cele câteva capete retezate nu mai primiseră răspuns, în timp ce ziua se cufunda în amurg.

Pe străzile și în casele care erau în fața castelului era o ușoară forfotă.

Mici grupuri de războinici, cu picioarele înfășurate în cârpe, se mișcau pe alei, adunându-se în casele și tavernele abandonate. Căpitanii lor reduceau la tăcere cu priviri ucigașe orice murmur de conversație. Nu aveau torțe și întunericul profund ascundea piedici și căderi și blesteme înfundate.

Paharele cu alcool de cereale treceau de la unul la altul, doar câte o înghițitură pentru fiecare. Unii dintre războinici dormiseră, alții nu. Unii murmurau în umbră:

– Picioarele mele sunt pe Drum. Picioarele mele sunt pe Drumul Negru.

Iar catapultele își mențineau în noapte ritmul sacadat și aruncau cu panglici aurii de foc pe cerul negru.

În ultimele câteva ore dinainte de ivirea zorilor, temperatura scăzu. Primii zori ai zilei aduseră un frig aprig. Norii se îngrămădeau în jurul vârfurilor Car Criagar din nord. Bărbații din vârful crenelurilor tremurau și priveau peste oraș cum iese din întuneric. Catapultele erau nemișcate și niciun semn de mișcare nu se vedea în jurul lor. Ici-colo, în Anduran lumina licărea ciudat.

Undeva, un lemn slăbit de foc crăpă cu un sunet răsunător.

Era o scenă liniștită, până te uitai mai de-aproape. Printre baricadele și micile terasamente adunate sub ziduri, numeroșii membri ai tribului Tarbain se înghesuiau mai mult ca până atunci. Se îmbulzeau unii într-alții, apăsându-se și luptându-se pentru o cât de mică protecție. Câteva săgeți zburară de pe ziduri, până când comenzi grăbite fură strigate pentru a-i salva. Siluete se mișcau printre casele care străjuiau castelul; nu multe, dar se mișcau în grabă și cu scop. Santinelele se uitară mai atent și văzură sulițe și arme de mână. Văzură mai multe siluete la adăpostul streșinilor. Drumul Negru își adunase întreaga putere.

Vestea străbătu castelul cu viteza focului sălbatic.

– Au luat zidurile cu asalt! țipă cineva.

– Vor forța poarta! ziseră alții.

Cele mai multe dintre strigăte erau doar:

– La arme, la arme!

Războinici și fermieri, scutieri și orășeni luau orice armă aveau la îndemână și urcau pe ziduri. Erau înfometați și înfrigurați. Erau obosiți, căci bombardamentul îi împiedicase mult timp să doarmă. Dar merseră pe ziduri și își promiseră unii altora că azi vor îneca în sânge Drumul Negru.

Croesan și Naradin, contele și moștenitorul Blood, stăteau împreună deasupra porții. Nu riscară mai mult de o scurtă privire peste sumbra scenă.

– Și-au pierdut răbdarea, murmură Naradin. Păcat!

Croesan mormăi. Purta cămaşă de zale lustruită, iar un scut de argint strălucitor îi atârna pe braţ.

– Nu o să le vină uşor cu noi, zise contele.

Naradin se uită în jur şi în spate, în curtea castelului. Cele mai multe dintre anexele din lemn ale donjonului – grajdurile, forja, magazia cu fân – erau năruite, arse în timpul bombardamentului incendiar din timpul nopţii. Un foc nou fusese aprins chiar acum: un rug pe care fuseseră îngrămădite hoituri de oameni şi de cai, împreună cu capetele aruncate de catapulte în castel. Donjonul în sine era intact, deşi purta cicatricile mai multor impacturi. La unul dintre etajele superioare se declanşă un foc în noapte, dar fu repede stins. Naradin aruncă o privire de-a lungul zidurilor care flancau porţile. Mai mult de jumătate dintre cei care se adunaseră acum pentru a le apăra nu erau războinici de meserie. Erau locuitori ai oraşului prinşi aici şi care n-aveau de-ales, ci trebuiau să pună mâna pe arme: temători, epuizaţi.

– Dacă am mai fi avut doar vreo două sute de lăncieri instruiţi, eram inexpugnabili, reflectă moştenitorul Blood.

– Ei bine, nu-i avem, zise Croesan ferm. Aşa că ne încredem în curajul celor pe care îi avem.

Dacă nu reuşim, ne vor răzbuna alţii: Lheanor, Kennet dacă trăieşte. Taim Narran. Dar să încercăm să ne asigurăm mai întâi că răzbunarea lor nu va fi necesară. Neamul nostru Blood încă are viaţă în el.

Naradin dădu din cap.

– Du-te în donjon, zise Croesan. Stai acolo cu scutul tău şi cu cei pe care-i mai găseşti acolo. Pune-i pe Eilan şi pe copil în siguranţă. Lasă pe mine curtea şi zidurile. Ne vom întâlni din nou când totul se va încheia.

Naradin îşi îmbrăţişă tatăl. Rămaseră astfel pentru câteva momente, agăţându-se de ceva, apoi se despărţiră şi porniră pe drumuri separate.

Traseră încet înapoi braţele catapultelor. Coşurile fură umplute cu pietre şi moloz. Kanin nan Horin-Gyre stătea în gura unui pasaj,

cu vedere către poarta castelului Anduran, dar ferit de săgeți de către streașină. Un bărbat stătea în picioare lângă cea mai apropiată catapultă, la douăzeci de pași, privindu-l cu atenție pe moștenitorul Blood. Kanin dădu din cap și cele trei mașinării prinseră încă o dată viață, cu un zgomot asurzitor.

Kanin se întoarse către silueta subțire, știrbă, de lângă el.

– Du-te, atunci, îi zise el căpeteniei Tarbaine.

Ochii bărbatului erau ostili, buza strâmbă, de parcă se pregătea să răspundă furios. Dar își lăsă în jos capul cărunt și făcu un singur pas mare afară, în aer liber. Respiră adânc, nervos, depărtând brațele și urlând cu toată puterea pe care bătrânii lui plămâni o puteau aduna. Era un strigăt fără cuvinte, fără formă.

Sute de războinici Tarbaini ascunși printre mașinăriile de asediu se ridicară deodată, urlând la rândul lor, savurând eliberarea bruscă de energie. Într-o colcăială clocotitoare, purtând scări uriașe ce se clătinau ca niște crengi pe un pârâu rapid, se revărsară spre zidurile castelului. Mulți căzură, călcați în picioare sau îmbrânciți de camarazii lor. De pe metereze începură să cadă săgeți și bolovani. Pietrele masive azvârlite de catapulte se izbiră de ziduri, prăbușindu-se peste ei. Și totuși, scările ajunseră la castel și fură ridicate.

În timp ce Tarbainii se cățărau ca niște furnici pe un bolovan mare, un alt grup de peste treizeci de bărbați – cei mai puternici dintre propriii războinici ai lui Kanin – dădură buzna prin mulțime și spre poartă. Împingeau un berbece masiv, pe roți, confecționat dintr-un singur stejar drept și căptușit cu fier. Înainte de a ajunge să împingă cu el în poarta mare de lemn, o cascadă de pietre și săgeți pusese la pământ o duzină dintre ei. Alții fugiseră din urmă să le ia locul.

Pe metereze se împărțeau deja lovituri și se vărsa sânge. Tarbainii cădeau țipând de pe scări, strivindu-i pe ai lor de jos. Unii se răsturnară de pe creneluri. Împotriva lor, femei, bătrâni și băieți luptau alături de războinicii castelului, ciopârțind și balansând bastoane și ciomege, topoare și cuțite de bucătărie. Ucideau și erau uciși.

Contele Croesan năvăli de-a lungul zidului, cu tot Scutul după el. Ei trecură în prim-plan şi îşi răsuciră săbiile cu lamă lungă. Tarbainii n-aveau nicio protecţie, cu excepţia tunicilor de jder şi a blănii de râs.

Numărul morţilor creştea. Răniţii gemeau, se zvârcoleau şi erau călcaţi în picioare. Croesan veni în capul scării şi strigă furios în timp ce-l tăia pe cel care o urca. Scutierii săi împinseră cu prăjinile scara departe de perete, iar aceasta se răsturnă. Jos, berbecele izbea în poartă.

Contele îşi şterse picăturile de sânge de pe pleoape. Privi în stânga şi-n dreapta. Încă erau lupte, dar apărătorii castelului deţineau controlul. Nicăieri Tarbainii nu câştigaseră vreun cap de pod. Un bolovan mare lovi crenelurile din apropiere, se roti şi căzu în curte.

Croesan se uită la asediatorii lui şi văzu că n-aveau pic de răgaz. O serie de războinici Horin-Gyre se aliniară în partea deschisă, cu suliţele în faţă şi cu săbiile şi topoarele în spate. O salvă discontinuă de săgeţi se abătu asupra unei porţiuni din zidurile castelului care nu fusese încă asaltată. O fisură în lemnul porţii castelului anunţă că aceasta e gata să cedeze. Armata de la Drumul Negru roia la baza zidurilor; mai multe scări fură aşezate pe acestea. O mulţime de săgeţi de arbaletă îi şuierară pe deasupra capului când Croesan se întoarse cu spatele. Unul dintre scutieri căzu lângă conte, cu coiful găurit de o săgeată.

Când poarta principala fu dărâmată, războinicii Horin-Gyre pătrunseră prin breşa formată, împingând în spate lemnul spart şi revărsându-se prin acel pasaj. Drumul le era blocat de poarta interioară şi acolo, în întuneric, sub marea masă a porţii, muriră cu zecile în timp ce proiectilele erau aruncate prin găuri şi nişe. Berbecele trecu, măcinând morţi şi răniţi sub roţile sale.

Puterea Tarbainilor de pe ziduri era epuizată. Ei mureau sau cădeau de sus. Totuşi, îşi împliniseră rostul. Războinicii în cămăşi de zale de la Drumul Negru, care mişunaseră până acum pe lângă ziduri ca să le ia locul, găsiră mai puţini apărători, şi aceia obosiţi. Croesan îşi alinie în curte Scutul şi pe toţi luptătorii pe care îi putuse

aduna, pentru a apăra poarta interioră. Când își ridică ochii spre ziduri, înțelese care avea să fie deznodământul acelei zile. Drumul Negru plătea un preț greu pentru castelul Anduran, dar urma să îl ocupe. Erau prea mulți. Oricât de mult curaj și hotărâre ardeau în inimile Lannis, nu era suficient pentru a compensa numărul inamicilor. Poarta interioară se zgudui, transformată în așchii și praf de berbecele care o mai lovi o dată.

– Lannis! strigă Contele.

Ținea sabia și scutul deasupra capului.

– Lannis! strigă el și oamenii din jurul lui îi preluară strigătul.

Apoi poarta interioară cedă. Croesan înaintă ca să întâlnească Drumul Negru.

În umbra porții, în jurul berbecelui abandonat, în pasaj, lupta se transformă în haos. Sulițele se loviră de scuturi, fură parate, rupte, înfipte în carne. Urmă lupta corp la corp. Fură scoase cuțitele, care înjunghiară și tăiară în îmbulzeală, cu furie, picioare și trupuri. Atacatorii erau împinși înainte de cei care veneau în spatele lor și lupta începu să se fragmenteze, pe măsură ce apărătorii Lannis-Haig erau copleșiți. Grupuri încurcate de combatanți se revărsară în curte.

Naradin, moștenitorul Blood, se repezi din donjon cu douăzeci de oameni. Tăiară o fâșie prin rândurile inamicului și își croiră drum până aproape de conte. Un vârf de suliță îi făcuse lui Croesan o rană sângerândă pe obraz. El o împinsese la o parte, răpunând-o pe femeia care făcuse asta. Naradin, dezechilibrat, primi o sălbatică lovitură de topor în scut și brațul i se rupse în spatele acestuia, dar îi tăie din încheietură mâina agresorului și aceasta, cu tot cu topor, se rostogoli jos. Atacul Horin-Gyre șovăi și fu respins. Pavajul era alunecos de sânge; morții formau grămezi asemenea frunzelor suflate de vânt. Luptătorii își pierdură siguranța pe picioare și fură țintuiți jos și uciși. Războinicii Lannis-Haig presau.

– La mine! La mine! striga Croesan în inima luptei. Își îngropă sabia adânc în partea laterală a unui dușman. Lama îi pătrunse printre coaste și, când bărbatul căzu, pentru moment contele nu putu să se elibereze de el. El blestemă și îl cără cu el, dar în acest

moment o sabie coborî asupra umărului său, rupându-i oasele şi pătrunzând cu zigzagurile marginii sale metalice în carnea lui. Croesan căzut în genunchi şi îşi luă mâna de pe sabie ca să se mobilizeze. Scutierii lui veniră lângă el, păzindu-l cât putură mai bine.

Naradin încercă să-l ridice cu singurul lui braţ bun. O săgeată căzu de pe creneluri şi-l lovi pe fiul contelui în gât. El duse mâna la gât. Se clătină şi apoi se prăbuşi.

Ceilalţi îl ajutară pe Croesan să se ridice în picioare. Nu-şi putuse elibera sabia şi smulse alta din mâinile unuia dintre ajutoarele lui, lăsând să cadă scutul de pe braţul lui infirm. Îşi căută fiul, dar nu reuşi să-l vadă.

Veneau atacatori noi. Printre ei se aflau Inkallimi şi Wain, şi Kanin, şi Scutul lui. Curtea se umplu din nou de conflictul zbuciumat. Un inel de scutieri se adună în jurul lui Croesan. Marea de invadatori se izbea de ei. Una câte una, gărzile lui fură tăiate şi Croesan, conte de Lannis-Haig, fu înconjurat de o duzină de pedestraşi Horin-Gyre Blood. Îl doborâră cu mai multe lovituri.

Armata de la Drumul Negru trecu prin castelul Anduran ca o hoardă de câini sălbatici. În casa scărilor şi în pasaje silenţioase se dădură lupte disperate. În bucătării şi pe holuri, bărbaţi, femei şi copii fură răpuşi de sabie. Uşa către donjonul principal fu deschisă cu violenţă. Sus, în donjon, cuceritorii îi vânau pe cei care se ascundeau prin colţuri. În final, Wain nan Horin-Gyre, care conducea un grup de războinici, sparse o uşiţă de la capul scării în spirală a donjonului.

Găsiră o cameră doar cu pereţi şi pardoseală de piatră. Într-un scaun de lemn simplu, alături de un pat, stătea Eilan nan Lannis-Haig, legănându-l în braţe pe Croesan, fiul ei, şi uitându-se la cei care dăduseră năvală peste ei. Când ei se opriră, ea puse copilul pe pat. O făcu uşor, fără grabă.

– Tu eşti soţia moştenitorului Blood? întrebă Wain.

Eilan nu răspunse. Wain îşi ridică sabia deja pătată de sânge şi înaintă în cameră. Eilan ridică o sabie scurtă, care se odihnea pe scaun şi aşteptă s-o întâlnească.

După aceea Wain nan Horin-Gyre își curăță lama pe așternuturile albe.

Moștenitorul Blood stătea în mijlocul curții castelului Anduran. Se temea că mâinile i-ar putea tremura, atât de puternice erau emoțiile. Luptele se încheiaseră de aproape o oră, dar sabia îi rămăsese scoasă din teacă și scutul pe braț. Sudoarea continua să-i curgă pe spate. Trebui să clipească pentru a-și curăța ochii de lacrimi, de sânge sau de orice altceva îi estompa vederea. Avea ascuns în centură un mic flacon de sticlă. Conținea praf: praf de la castelul Anduran, adunat și sigilat pentru a-i fi trimis în nord drept cadou tatălui său.

Wain i se alătură.

Kanin întinse o mână, cu palma în jos, către ea.

– Uite. E liniștită, nu? Eu nu pot spune. Simți și tu la fel?

Wain îi zâmbi. El aproape voi să se agațe de ea, pentru a-i lua greutatea din picioare și a se sprijini pe umeri puternici. Toată tensiunea, speranța feroce din ultimele săptămâni îl străbătură ca un mare val la reflux. Îi luase puterea, lăsându-i un fel de epuizare entuziasmată. Leșurile erau risipite pe pământ. Blocaseră poarta castelului. Din lemnul carbonizat încă ieșea fum. Apărătorii castelului fuseseră mai slabi decât se așteptau, dar costul pentru armata lui Kanin fusese mare. Cel puțin o treime din armata lui zăcea moartă în jurul lui. Era un fel de glorie în asta.

– E mai mult decât am fi putut spera, zise Wain. Soarta are un scop grozav în vedere, să ne acorde astfel de victorii.

Kanin dădu din cap. Gândurile sale fuseseră astăzi mai puțin la Drumul Negru, cât la tatăl lui. Angain visa la această zi de ani de zile. Kanin și Wain îi împliniseră visurile. Pentru moment, orice s-ar mai fi întâmplat nu mai conta.

– În seara asta putem sărbători în sălile dușmanilor noștri, zise Wain.

– Da. Și trimite mesageri în nord. Tatăl nostru se va bucura. Ragnor oc Gyre va vedea că se poate. Acum trebuie să ne trimită ajutor, nu poate refuza șansa de a deține ceea ce am luat noi pentru el.

– Poate. Ar trebui să trimitem la Tanwrye capetele lui Croesan şi al fiului său. Să vadă garnizoana că i-a fost înfrânt contele. Asta le va tăia un pic din speranţă. Şi l-am ucis în donjon pe ambasadorul lui Gryvan; se ascundea cu familia lui în bucătării. Şi capul lui ar fi un cadou bun.

– Îl pun pe Igris să se ocupe de asta.

Kanin îşi puse în sfârşit sabia în teacă. Lăsă scutul jos, sprijinindu-l de picioare. Îşi strânse degetele pe mânerul sabiei.

– S-o aducem aici în seara asta, pentru sărbătoare, pe fata din Kolglas, Anyara. Îi va face bine să vadă ruina neamului ei Blood.

El privi la donjon.

– Ar trebui să luăm pentru noi unele camere de-acolo, zise el. Apoi, aproape ca o concluzie: Să-l aducem şi pe na'kyrimul lui Kennet aici, în seara asta. Aeglyss pare a fi îndrăgostit nebuneşte de el. Cred că e un motiv suficient pentru a termina cu el.

* * *

Lunga cacofonie a căderii castelului ajunse până în celula sumbră a Anyarei. Ea nu-i ştia semnificaţia exactă, dar sunetul o înfricoşa. Sări jos şi se aşeză cu spatele apăsat puternic de peretele închisorii. Îşi acoperi urechile. Odată sunetul blocat, imaginaţia mai rău umplu golul lăsat. Ea oftă şi îşi retrase mâinile. Strigătele acopereau de-acum briza, voci ale durerii şi morţii. Dură o lungă perioadă, dar, în cele din urmă, zgomotul se stinse şi lăsă loc unei linişti care, în felul ei, era mai sumbră. Bătălia se încheiase, ştiu ea.

Cei care veniră la Anyara câteva ore mai târziu nu erau războinici obişnuiţi. Erau de-o mare aroganţă înnăscută, iar tunicile lor grele din piele erau cusute cu un lanţ delicat care părea mai potrivit pentru ceremonie decât pentru luptă. Scuturile lor rotunde erau legate pe spate. O parte din garda de onoare a moştenitorului Blood Horin-Gyre, poate, sau Scutul său, îmbrăcat pentru spectacol.

O ridicară din celulă, ducând-o de-a lungul pasajului și în curtea închisorii. Era aproape întuneric. Ea avu doar un moment pentru a savura senzația de cer liber deasupra capului înainte de a fi împinsă mai departe. Curtea era plină de lume care se grăbea încolo și-ncoace. Printre aceștia, Anyara crezu că zărește prizonieri; fețele speriate din mijlocul mulțimilor de războinici de la Drumul Negru. Celulele erau pline. Atunci îl văzu pe Inurian, care era adus spre ea. El se strâmbă.

– N-avem cele mai bune gazde pe care le-am cunoscut vreodată, zise el.

Bărbații îi împinseră între ei și Anyara n-avu nicio șansă să-i răspundă înainte de a fi scoși în grabă din închisoare și duși pe străzile din Anduran. Se întoarseră îndată spre castel. Inima Anyarei tremură la sunetul de petrecere care îi asaltă urechile. Ultima ei fărâmă de speranță se topi. Un grup de războinici gălăgioși din cauza entuziasmului trecură în grabă. Unul trăgea după el o bucată lungă de material, o perdea fină smulsă de la locul ei. Un lanț ornamental, emblema oficială a unor castele, spânzura la gâtul altuia. Gardienii care îi escortau pe Anyara și Inurian îi dădură la o parte ca să-i lase pe petrecăreți să treacă.

O altă explozie de strigăte veni de undeva de departe și Anyara văzu niște bărbați trăgând în jos pe stradă o servitoare care se tânguia. Privi în altă parte. Unul dintre cei din escortă o împinse și își reluară marșul pe strada Meșteșugarilor. Casele cândva elegante se aliniau acum devastate și murdare ca un șir de bocitoare sărmane. Anyara simți cum frica începe să crească în ea. Curând, aveau să ajungă pe terenul deschis din fața castelului, iar ea n-avea nici cea mai mică dorință să vadă ce-i așteaptă acolo.

Mai mulți războinici se revărsară în jos pe stradă, ținând în mâini făclii și zbenguindu-se nebunește. Erau diferiți de cei văzuți mai devreme: Tarbaini, care arătau ca ieșiți din peșteri sau din colibe de nuiele. Unii dintre ei erau goi până-n talie, cu torsurile brăzdate de cenușă și murdărie. Membrii tribului strigară la războinicii

Horin-Gyre în timp ce treceau, dar nu primiră niciun răspuns. Erau beţi, ameţiţi de o combinaţie de tărie, pradă şi evitare a morţii.

Din neatenţie, Anyara întâlni privirea înceţoşată a unuia dintre Tarbaini. Îşi coborâse ochii, dar prea târziu. Simţi o gheară care o prinse de braţ, târând-o într-o parte. Războinicii Horin-Gyre se întoarseră spre Tarbaini. Unul îl lovi cu latul sabiei pe cel care o luase pe Anyara.

Între cele două grupuri se declanşă conflictul. Se ciocniră unul cu altul, iar membrii tribului trecură de la entuziasmul răguşit la revoltă. Un războinic păşi în faţa Anyarei pentru a o proteja în continuare de atac. Erau oameni ce se rostogoleau pe jos încleştaţi în luptă. Alţii se grăbiră să-i despartă. Anyara aproape se răsturnă.

Unii dintre Tarbaini scoseseră de-acum măciuci sau cuţite; se auzi un strigăt ascuţit când unul dintre ei lovi.

Războinicii Horin-Gyre rupseră rândurile şi începu o sălbatică luptă corp la corp.

Anyara se întoarse, privind spre Inurian. Na'kyrimul stătea la câţiva paşi de un războinic femeie a cărei atenţie era fixată pe lupta camarazilor ei. Chiar când Anyara se întorsese să se uite, Inurian scotea un cuţit din teaca de la brâul femeii. Atenţia Anyarei o alertă pe războinică, aceasta se întoarse, înhăţându-l pe Inurian. Na'kyrimul fu mai rapid. O înjunghie în gât, iar ea căzu, trăgându-i cuţitul din mână.

Anyara sări peste femeia căzută. Inurian o trase prin uşa unei case arse.

– Fugi, spuse el, apoi săriră peste lemnele înnegrite din hol şi se împiedicară trecând de scările distruse.

În spatele lor se auziră strigate de alarmă. Inurian împinse o uşă care spânzura într-o parte şi apoi ajunseră într-un gang întunecat, îngust. Inurian o prinse de încheietura mâinii, iar ea nu putu decât să-l urmeze spre dreapta şi să se grăbească să avanseze puţin de-a lungul aleii pietruite, înainte de a trece prin altă uşă. Auzeau vocile imediat în spatele lor. Trecând printr-o fereastră deschisă, ajunseră într-un alt pasaj.

O duhoare scârboasă le spunea că undeva în apropiere era un abator abandonat. Trecură niște umbre mici, șobolani care se împrăștiau.

Inurian își puse mâna peste gura Anyarei și o trase în jos, în întunericul din locul unde se întâlneau colțul pereților și solul. Ea se simți inconfortabil, dar el îi șopti la ureche:

– Liniște!

Ea îi putea auzi respirația adâncă, uniformă. Sunetul urmăritorilor crescu mai tare. Picioarele duduiau ca niște ciocănele pe alee; se murmurau blesteme și porunci. Unii dintre urmăritori alergau. Alții se apropiau cu zgomot moale de pași și se auzea zgomotul înfiorător făcut de ușile care erau date de perete pentru ca ei să poată privi în interiorul clădirilor aliniate în pasaj.

Ea își închise strâns ochii, ca și cum în felul acesta i-ar fi făcut să dispară pe cei care îi căutau.

În spatele ei, Inurian era la fel de liniștit ca un cadavru. Cineva din apropiere strigă ceva. Apoi ei se îndepărtară, vocile se reduseră, pașii dispărură în noapte. Inurian expiră și Anyara deschise ochii. Inurian se ghemui, aruncând o privire în susul și-n josul gangului.

– Repede, șopti el. O vreme vor crede că suntem în fața lor. Trebuie să încercăm să ieșim din oraș. Nu știu dacă e și Vânătoarea Inkallimă aici, dar, dacă e, nu vom putea să ne ascundem de ei sau de câinii lor. Trebuie să trecem dincolo de ziduri.

Fugiră mâncând pământul de-a lungul străzilor lăturalnice ale Anduranului, repezindu-se din ușă în ușă și din umbră în umbră, căutând mereu cel mai adânc întuneric. Găsiră adăpost în colțurile și crăpăturile ruinelor clădirilor arse pe care le escaladară. De două ori trecură prin apropiere grupuri de războinici și de fiecare dată ei se făcuseră cât de mici putuseră, ținându-și respirația în timp ce treceau urmăritorii lor.

Minutele se lungeau pe măsură ce ei se apropiau de marginea de vest a Anduranului. La un moment dat, când aproape ajunseseră, auziră lătrat de câini și se uitară unul la altul. Putea să nu însemne nimic, dar amândoi avură același gând în minte: Vânătoarea

era cel puțin la fel de temută ca Bătălia Inkallă. Asasini și torționari, vânători și copoi, Inkallimii care serveau în cadrul acesteia erau cunoscuți ca o elită a elitei. Odată luată în vizor de Vânătoarea Inkallă, o viață nu mai avea o valoare mai mare decât promisiunea unui Whreinin.

– Trebuie să trecem râul, zise Inurian. Dacă ajungem în pădure, vom găsi urme de-ale Kyrininilor pe care le știu. Am putea să ne pierdem urma pentru un timp.

Anyara dădu tăcută din cap. Ea cunoștea Anduranul bine, dar pe întuneric, cu inamicul pe urmele lor și cu un oraș atât de desfigurat de foc și de luptă, nu prea avea idee unde se află. Inurian părea sigur de traseul lui, totuși. Ea îl urmă fără ezitare, încrezându-se în instinctele lui.

Ajunseră într-un loc unde zidul orașului era dărâmat pe jumătate. Pentru câteva secunde încordate, se ghemuiră pe pragul unei uși, ciulindu-și urechile și scrutând cu privirea după urmăritori. Din spate nu se auzea decât un murmur îndepărtat de voci. Se cățărară pe o grămadă de moloz, agățându-se de iedera crescută pe fortificațiile orașului, reușind să treacă prin spărtură și lăsându-se să cadă în șanțul de lângă zid. Anyarei aproape că-i veni să râdă, îmbătată de gândul libertății. Inurian se ridică în picioare imediat, scrutând cu privirea prin noapte.

– Stai aproape, îi zise el și se opri înainte ca ea să poată răspunde, sărind peste șanț și ajungând în câmpurile de dincolo.

Lumina lunii era mai puternică aici, fără clădiri care să arunce umbre. Făceau asta doar tufișurile și copacii, hambarele și fermele îndepărtate, în forme sinistre, cumva amenințătoare. Trecură de-a lungul unui canal de scurgere. Când ieșiră în sfârșit din acesta, picioarele Anyarei erau amorțite până la os. Fusta răvășită i se lipise de piele. Fu cât pe ce să întrebe dacă ar putea să se odihnească o clipă, când Inurian se chirci și-i făcu semn să-i urmeze exemplul.

– Vezi? întrebă el, arătând spre câmpiile întinse.

La început, Anyara nu înțelese ce voia să spună, apoi zări în întuneric licăririle focurilor.

– Focuri Kyrinine, aș spune, murmură Inurian. O ceată de războinici Bufnițe Albe, una mare. Se întoarse spre Anyara și îi șopti cu o intensitate de oțel:

– Lumea s-a întors cu susul în jos dacă sunt aici în număr atât de mare. Aeglyss are de dat socoteală pentru multe. El ar putea fi o amenințare la fel de mare ca Drumul Negru, Anyara: cu atât mai mult cu cât e instabil, imprevizibil. Amintește-ți asta.

– Așa o să fac, șopti ea, luată prin surprindere.

– Și încă ceva, zise Inurian.

Îi așeză ceva în mână.

– E ceva prostesc, dar ți-aș fi recunoscător. Ia asta.

Ea închise degetele peste dantela cu noduri.

– Dacă se întâmplă ceva cu mine și ai ocazia după aceea, îngropă asta undeva în pământ umed și plantează o salcie peste ea, zise na'kyrimul. Poți face asta?

Anyara dădu din cap. Ar fi vrut să-l întrebe ce însemna asta, dar nu părea o întrebare potrivită.

– Ce facem acum? întrebă ea.

– Trecem râul. Cred că... O, aș vrea să fiu sigur. Nu pot fi sigur. Ar putea fi cineva dincolo de râu care ne poate ajuta. Mi se pare că o simt... parcă.

Era o melancolie, aproape o durere în vocea na'kyrimului.

– Nu sunt sigur. Dar trebuie să mergem repede, oricum. Dacă vor trimite Bufnițele Albe pe urmele noastre, va trebui să punem o distanță serioasă între noi și ei pentru a avea vreo speranță să scăpăm.

– Atunci, cel mai bine ar fi să continuăm să ne mișcăm, zise Anyara cu o hotărâre pe care n-o simțea.

Inurian o strânse de umăr.

– Așa ar trebui, zise el. Stai aproape și nu scoate niciun sunet.

Acel Inurian care o conducea peste terenurile agricole era unul pe care Anyara nu-l știa. Probabil că latura lui Kyrinină fusese ascunsă în toți acei ani petrecuți la castelul Kolglas. Pașii lui erau atenți, dar rapizi, mișcările sale tăcute. El găsea șanțuri și garduri vii

ascunse, chiar mici ondulaţii ale pământului aparent plat pe care Anyara nu le vedea. Când se oprea, devenind atât de liniştit încât se confunda cu nuanţele gri şi negre ale nopţii, ea putea crede că e singură acolo. Se luptă să-şi calmeze bătăile inimii şi vocea din capul ei, care îi cerea să fugă sălbatic, uitând de orice. Nu putea decât să-l urmărească pe Inurian şi să-i urmeze exemplul.

Undeva, în întuneric, se auzi un lătrat ascuţit. Anyara ştia că era doar o vulpe, dar în acea noapte sunetul o făcu să îngheţe. Solul noroios i se lipi de picioare când ocoliră un mic pâlc de copaci şi se împiedică, iar mâinile i se cufundară adânc în pământul ud. În timp ce se lupta să se ridicie în picioare, câţiva porumbei zburară de pe ramurile de deasupra. Inurian o prinse de braţ.

– Trebuie să mergem către râu, şuieră el, iar graba lui o sugrumă.

– De ce? fu ea uimită. Din cauza păsărilor?

Dar deja el se răsucise şi înainta impetuos în întuneric. Ea fugi după el, iar gândul că s-ar putea pierde de el o umplu de groază.

Fu un sprint disperat şi înfricoşător. Fiecare movilă şi fiecare gaură în pământ, fiecare şanţ nevăzut şi fiecare nod de arbuşti sau de spini se transformau într-o capcană. Anyara îşi pierduse orice simţ al direcţiei şi al distanţei. Fugea înainte, cu suflarea din ce în ce mai întretăiată şi cu inima bătând să-i sară din piept.

Se aventurară printr-o tufă de urzici. Iarba era mai înaltă acum şi li se agăţa de glezne. Graţie indiciului inconştient dat de vreun sunet sau miros, Anyara îşi dădu seama că au ajuns la Glas înainte ca acesta să fie vizibil.

Malul era împânzit de mici arbuşti şi franjurat de o fâşie îngustă de stuf şi papură înaltă.

Dincolo de acestea, apa se mişca vâscoasă în lumina lunii. Se opriră şi se uitară înapoi, ascultând pentru o clipă. Noaptea era tăcută.

– Înotăm, zise Inurian cu sufletul la gură.

Anyara se întoarse şi privi cu ceva emoţii râul negru, tăcut. Dar nu era timp de îndoieli. Inurian deja o trăgea în apă.

– Înoată la vale, în sensul curentului, zise el şi se îndepărtă de mal.

Ea îl urmă. Îmbrățișarea rece a râului îi apăsa pieptul, făcând-o să-și simtă pielea întărită. Curentul o trăgea.

Inurian părea să se îndepărteze de ea și fu nevoită să se lupte din nou cu un val de panică. Se concentră asupra mișcărilor, străduindu-se să păstreze un ritm care să echilibreze greutatea hainelor ei și curentul nemilos al râului.

Într-un final, din întuneric apăru mai mult stuf, și o mână palidă se întinse spre ea. Inurian o scoase din apă și ea alunecă și se târî prin noroi, până pe iarbă. Se întinse acolo, gâfâind.

– Nu e timp de odihnă, o zori Inurian, trăgând-o în picioare.

Ea riscă o privire înapoi, dar nu văzu nimic.

– Trebuie să ne grăbim, insistă Inurian. Trebuie să alergăm.

– Vin? întrebă Anyara în timp ce se repezi după el, departe de malul râului.

– Cred că e aici. Cred că o pot găsi.

Nu făcură mai mult de cincizeci de pași. Anyara căzu. Inurian o ajută să se ridice. Nu auzi dinspre Inurian decât un zgomot surd și un mic sunet, apoi na'kyrimul căzu în genunchi, mâna lui îi alunecă de pe umăr și se prelinse de-a lungul brațului ei.

– Îmi pare rău, murmură el în timp ce se ducea.

Ea îl înhăță, încercând să-l țină în sus, și se uită în jur. Tot nu văzu nimic. Bâjbâind să-l prindă de tunică, Anyara simți săgeata înfiptă adânc în spatele lui Inurian. Ar fi vrut să plângă de frustrare. Era prea greu pentru ca ea să-l poată ridica.

– Ridică-te! îi strigă ea. Ridică-te, Inurian! Trebuie să mergem mai departe.

Auzi ceva: părea că cineva intră în apă.

El se ridică, sprijinindu-se pe ea. Capul îi atârna. Ea reuși să-l miște înainte și începură să avanseze anevoios peste câmp. Ea n-avea nicio idee încotro se îndreptau, dar știa că trebuie să se miște. Dacă nu se mișcau, erau morți. Nimic altceva nu mai conta.

– E aproape, zise Inurian slab și șopti un nume pe care Anyara nu-l prinse.

– Continuă să te miști, îl rugă ea. Devenea din ce în ce mai greu. Nu era sigură cât o să-l mai poată susține.

Suci gâtul să se uite înapoi și îi văzu. Veneau: Kyrininii veneau prin noapte. Mai făcu un pas. „Nu te opri", își spuse ea în gând.

Aproape strigă atunci când, fără un sunet, două forme apărură la câțiva pași în fața ei: un bărbat și o femeie. Kyrinini, nu oameni. Bufnițe Albe, care îi depășiseră cumva și îi așteptau aici, crezu ea. O mulțime de impresii îi spuneau totuși că greșea undeva. Croiala și forma hainele lor era diferită de ce văzuse la Bufnițele Albe în Anlane; ochii lor, când ridicară arcurile cu săgeți deja amplasate în corzi, nu erau fixați pe Anyara și Inurian, ci pe urmăritorii acestora.

– Jos, zise femeia.

Anyara se lăsă în jos, trăgându-l pe Inurian cu ea, în timp ce săgeți începură să șuiere din ambele direcții. Cei doi Kyrinini săriră înainte, ieșind în întâmpinarea urmăritorilor. Ea auzi pe cineva apropiindu-se.

– Anyara? spunea cineva.

Ei nu-i veni să creadă de cine îi amintea vocea. Ridică privirea.

Un bărbat uriaș venea grăbit cu sabia goală în mână, iar în urma lui venea o siluetă mai mică. Strigă într-un amestec puternic de eliberare și ușurare și se ridică să-l îmbrățișeze pe Orisian.

IX

Mâinile lui Kanin nan Horin-Gyre, care de curând tremuraseră de uimirea victoriei obținute, se zguduiau acum cu furie. Se străduia să le stăpânească. În acest moment, ar fi trebuit să fie în sala castelului Anduran: cu toții ar fi trebuit să fie acolo, bucurându-se de distrugerea dușmanilor cultului său, marcând ziua în care Drumul Negru era, în sfârșit, restaurat pe teritoriile care fuseseră odată ale lui Avann oc Gyre. Sărbătorirea în sălile Anduranului ar fi însemnat realizarea speranțelor lui Tegric și ale sutei acestuia, de

când se jertfiseră, în marşul spre exil; speranţelor a generaţii de credincioşi; mai presus de toate, speranţelor tatălui lui Kanin.

Pe bazele acestei zile, noi şi mari speranţe ar fi putut fi clădite. Poate nu era sfârşitul călătoriei lor spre Kall, dar făcuseră un pas mare pe drumul care ducea la stăpânirea cultului şi la distrugerea lumii.

În loc de asta... În loc de asta, Kanin stătea şi se uita fix la războinica agitată din faţa lui. Era una dintre cei mai buni din scutul său şi fusese însărcinată cu aducerea Anyarei şi a na'kyrimului de la închisoare la castel. Nu era departe: doar la câteva minute distanţă.

– I-aţi oprit pe Tarbaini? întrebă Kanin.

Cuvintele îşi croiră cu greu drum prin rigiditatea maxilarului său.

– Am ucis doi. Îi avem pe ceilalţi.

Vorbise liniştită, cu ochii în pământ.

– Le vreau capetele în ţepe deasupra închisorii, până în zori, şuieră Kanin. Dar alţii să aibă grijă de asta. Tu... tu nu mai faci parte din scutul meu, din armata mea. Vei merge înapoi la Hakkan şi vei îngenunchea în faţa mamei mele şi-i vei spune că ţi-am poruncit să-i fii cameristă şi spălătoreasă.

Femeia nu avu nevoie să i se spună să plece. Ieşi în tăcere din cameră.

Kanin se trânti într-un scaun. Această cameră, una mică în inima donjonului castelului Anduran, mai avea foarte puţină mobilă în ea. În mare parte, aceasta fusese aruncată. Rămăseseră numai un scaun şi o masă. Moştenitorul Blood lovi cu pumnul în masă. Era prea puţin pentru a-i risipi furia. Agitat, sări din nou în picioare. Îi promisese tatălui său că va distruge Lannis Bloodul sau va muri încercând s-o facă. Acum, o fată şi imbecilitatea propriilor oameni făcuseră din asta o minciună.

– Unde e Cannek? îl întrebă el pe Igris, care stătea discret într-un colţ.

Femeia care îi greşise lui Kanin atât de grav era responsabilitatea lui şi Igris ştia asta la fel de bine precum Kanin.

Vânătorul Inkallim intră chiar când numele lui era rostit. Dacă Igris se simţea eliberat fiindcă avea posibilitatea să rămână tăcut, n-o arătă.

– Aţi vrut să mă vedeţi? zise Cannek.

El se uită repede în jurul camerei şi, văzând că e doar un scaun şi că moştenitorul Blood se plimbă în sus şi-n jos, rămase unde era.

– Fiecare urmăritor pe care îl ai, fiecare câine trebuie să fie pe traseu. Găseşte-mi-i!

– Da. E ca şi rezolvată, moştenitorule Blood. Nu vor ajunge departe: o fată şi un na'kyrim nu prea au cum să scape de Vânătoare.

– Shraeve mi-a spus la Kolglas că nimeni nu scapă de Bătălie, dar unul a făcut-o. Se spune că băiatul a fost rănit mortal, dar nu-mi poate arăta nimeni cadavrul, nu? Vezi ca Vânătoarea să facă treabă mai bună, Cannek. Vreau să văd cadavrul fetei aceleia.

Inkallimul nu fu mişcat de acreala din vocea lui Kanin. El zâmbi: un gest slab, echilibrat.

– Dacă soarta ne surâde, murmură. Aţi fi poate interesat să ştiţi că au pornit şi alţii deja în urmărire. Oamenii pădurii şi-au părăsit tabăra: zeci dintre ei au trecut râul. De ce-or fi atât de agitaţi, nu ştiu. Ei sunt buni urmăritori, totuşi. Ne pot ajuta.

Kanin încetă să se mai plimbe şi se uită la Inkallim.

– Oamenii pădurii! scuipă. Nu vreau să am nimic de-a face cu ei. Asta n-are legătură cu ei.

Cannek îşi deschise braţele într-un gest de neputinţă. Cuţitele care se întindeau de-a lungul antebraţelor sale făcură un unghi.

– Nu sunt sigur că puteţi preveni aşa ceva. Doar dacă doriţi să faceţi asta prin forţă. Aşa cum am spus, ei sunt deja în mişcare. Şi... Ei bine, nu-mi place să aduc veşti neplăcute, dar na'kyrimul Domniei Voastre, cel care s-a dat în spectacol în sală, e cu ei.

– Aeglyss nu-i al meu, i-o tăie Kanin. Credeam că zace pe patul de suferinţă.

– O fi zăcut, fu de acord Cannek. Cred că oamenii pădurii aveau grijă de el. Oricum, pare că s-a recuperat. Cel puţin atât cât să poată merge cu ei în urmărire.

Kanin lovi scaunul și-l trimise cu un șut prin cameră. Cannek îi urmări traiectoria cu o expresie neutră.

– Îl vrea pe celălalt na'kyrim, zise Kanin. Eu vreau fata. Dacă Aeglyss îți stă în cale, omoară-l și pe el.

* * *

Orisian se rezemă de trunchiul unui stejar mare. Se lupta cu senzația de greață. Rana din coaste pulsa și se temea că se rupsese din nou carnea acolo. Durerea și amețeala obositoare pe care le simțea îi provocau valuri de greață. Niciodată în viața lui nu alergase atât de mult și atât de repede.

Fuga lor de la râu fusese istovitoare. Varryn stabilise un ritm sever. Pe fața lui nu se vedea, dar Orisian știa că Kyrininul era frustrat de lentoarea lor. Nu era nimic de făcut în legătură cu asta. Chiar și în cele mai bune momente, niciun om nu se putea compara la vederea de noapte cu un Kyrinin și nici la viteza cu care se mișca prin întuneric. Iar acum Orisian era stingherit de rana nevindecată complet din coaste, Anyara era deja obosit și, mai presus de toate, mai era și faptul că Rothe îl căra pe Inurian în brațe.

Lupta de la râu se încheiase repede. Ess'yr și Varryn, cu Rothe în spatele lor, țâșniseră în întuneric.

Orisian o ținuse pe Anyara. Chiar când văzuse silueta lui Inurian căzută la picioarele lui, ajunseră la el sunetele neclare de luptă. Erau impacturi violente, strigăte înăbușite și mormăieli, apoi o tăcere înfricoșătoare, de plumb. Rothe reapăru primul. Se mișca încolo și-ncoace cu sabia nepătată de sânge pregătită.

– Nu i-am găsit, murmură el. E prea întuneric pentru mine.

Ess'yr și fratele ei se întoarseră. Șușotiră unul cu altul, apoi Ess'yr dădu scurt din cap.

– Spre pădure, zise ea.

Era distrasă într-un fel în care Orisian n-o mai văzuse înainte, ca și cum gândurile ei erau în altă parte.

– Unul a scăpat. Mulți sulițași vor veni în curând.

– Noi trebuie să ajungem la Anduran... începu Rothe să spună.

– Veți muri, zise Varryn.

– N-a mai rămas nimic din Anduran, zise Anyara și cu asta încheie discuția.

Rothe păși înainte să-l care pe Inurian, căci era evident că el nu putea sta, ce să mai vorbim să alerge. Ess'yr rupse coada săgeții din spatele na'kyrimului. Inurian gemu. Orisian simți un gol groaznic în stomac la auzul sunetului.

– N-ar trebui să scoatem săgeata din el? întrebă Anyara.

– Nu acum, zise Varryn înainte ca Orisian să poată răspunde.

Și cu asta încheie, cufundându-se în noapte.

Orisian se ținu cât putu mai aproape de Anyara. Dorea să vorbească neapărat cu sora lui, s-o întrebe ce s-a mai întâmplat din acea noapte teribilă de la Kolglas, dar nu era niciun moment de respiro. Putea doar să stea lângă ea, asigurându-se că ea știe că el e acolo.

Acum, între primii copaci din pădure, gâfâind și cu dureri, îi venea greu și să stea pe picioare.

Varryn și Ess'yr stăteau împreună, privind în urma lor. Anyara se aruncă jos, la rădăcina celui mai apropiat copac, sprijinindu-și capul de coaja acestuia, inspirând și expirând gâfâit. Rothe îl lăsă pe Inurian jos, pe iarbă, și se așeză lângă na'kyrim. Trupul uriaș al scutierului era cocoșat și micșorat, cu brațele atârnând moi. Orisian se poticni și îngenunche lângă el.

– Ești bine? reuși el să întrebe.

Rothe dădu din cap. Chiar și pe întuneric, Orisian îi putea vedea umerii împovărați, în timp ce uriașul se lupta să-și recapete respirația.

– Inurian? întrebă Orisian.

– Trăiește încă, zise Rothe. Dar e grav rănit. Îmi pare rău.

Un zgomot brusc de aripi și o formă țopăind spre el îl făcură pe Orisian să strige. O umbră neagră planase printre copaci și se prăvălise zgomotos spre sol. Și Rothe porni într-acolo, dar apoi se auzi un croncănit ascuțit și scutierul râse cu durere.

– E blestemata aia de cioară, murmură el.

Veni și Anyara.

– Idrin. E Idrin! Ne-a urmat tot drumul.

Și apoi, în timp ce primele pete de lumină apărură pe cer, ea le spuse ce s-a întâmplat.

Rothe, Orisian și cei doi Kyrinini veniră și se ghemuiră acolo pentru a asculta, fără să spună un cuvânt, în timp ce ea vorbea despre Inkallimi și Bufnițele Albe, despre na'kyrimul Aeglyss și Kanin, moștenitorul Blood. Când ea termină, Orisian își spuse și el povestea.

Tăcură o vreme. Ess'yr se lăsă în jos lângă Inurian. Îi puse o mână pe obraz. Cu toții puteau vedea că fața na'kyrimului era trasă și golită de culoare. Avea o respirație gâjâită.

Ess'yr îl atinse cu nemaipomenită tandrețe pe față, cu o expresie ciudat de liniștită întipărită pe chip. Din anumite motive, pe care Orisian nu le putu identifica, scena aceea – femeia Kyrinin și na'kyrimul suferind, copacii desfrunziți care-i înconjurau și cioara neagră ca miezul nopții care stătea aproape de stăpânul ei, toate luminate de lumina slabă a dimineții triste – îi produse o durere acută în inimă. Se întoarse.

Varryn se ridică și el. Aproape ascunsă în spatele țesăturii dese de tatuaje, fața Kyrininului avea un aspect grav în timp ce își privea sora.

– Trebuie să ne mișcăm, zise el. Ne pierdem timpul.

– Poate că nu ne urmăresc, zise Orisian, poftind fie și câteva clipe în plus de odihnă.

Îi răspunse Ess'yr, deși fără să-și ridice ochii de pe fața palidă a lui Inurian.

– Am ucis trei, zise ea. Vor veni.

– Mergem în sus, zise Varryn. Apoi urmăm soarele. Înapoi la vo'an.

– Stai, îl întrerupse Orisian.

Simți cum o creștere bruscă a furiei îi colorează obrajii. Era obosit și cel puțin în acest moment nu voia să îi poruncească Varryn.

– Trebuie să ne gândim. Rothe, noi trebuie să mergem acum la Glasbridge, nu?

– N-avem unde în altă parte dacă Anduranul e luat.

– Am putea încerca să ieșim pe drum, să-l urmăm.

– Am putea, dar nu încă. Mai bine rămânem sub copaci până ne îndepărtam de sud. Dacă ne apropiem destul de Stăvilarul lui Sirian, am putea face asta, să ieșim în drum acolo. N-au luat Stăvilarul încă? o privi el întrebător pe Anyara.

Ea ridică din umeri.

– Bine, zise Orisian.

El evită privirea lui Varryn acum, de teamă că, dacă ar întâlni ochii Kyrininului, s-ar putea să șovăie.

– Așa vom face. Rămânem împreună până atunci. Și Inurian? Putem să-i scoatem săgeata?

– Las-o, zise Ess'yr și vocea ei, deși calmă, era fermă. Moare dacă o mișcăm.

Asta îi secătui lui Orisian orice urmă de încredere în sine. Se uită la Ess'yr și văzu cum își pune mâna pe pieptul lui Inurian, ca o mamă pe copilul ei bolnav.

– Rothe, îl poți căra mai departe? întrebă el liniștit și scutierul dădu din cap.

Varryn și Ess'yr erau în față, ca de obicei. Uneori, fugeau, alteori, mergeau doar cu pași mari. Mare parte din timp, mergeau în susul dealului. Orisian observă asta și știu că se adăuga la distanța până la Stăvilarul lui Sirian, dar nu zise nimic. Avea nevoie de toată energia pentru a se menține în mișcare. În orice caz, vedea că puneau tot mai mult distanță între ei și orice urmăritori. Putea să nu fie nicio diferență – scutierii tatălui său obișnuiau să spună că o Bufniță Albă putea lua și urma unei frunze zburate de vânt –, dar orice șansă era mai bună decât niciuna.

Picioarele lui Orisian nu mai aveau vlagă în ele și el văzu că Anyara trecuse într-un loc unde ar fi avut de ce să se țină dacă ar fi căzut. Respirația lui Rothe era tot mai sacadată, ca și cum fiecare pas îl golea de aer. Dar mergeau, în ciuda a toate.

Uneori, după prânz, începeau să o taie mai direct peste fața versanților. Era mai puțin chinuitor pentru mușchi, dar epuizarea era atât de mare, că fiecare pas îi trăda.

Iarba alunecoasă, rădăcinile nevăzute și unghiul de înclinare a solului păcăleau ochiul obosit, trădau picioarele grele. Orisian și Anyara aproape căzură de câteva ori, după ce alunecaseră. Chiar Rothe, împovărat cu forma insensibilă a lui Inurian, se clătinase mai mult decât o dată, șovăielnic ca un om beat, dar păstrându-și întotdeauna echilibrul.

În cele din urmă, când Orisian, Anyara și Rothe încetiniseră atât de mult că nu se mai înainta decât foarte greu, cei doi Kyrinini făcură un popas la baza unui copac înclinat. Cei trei oameni se prăbușiră și se întinseră. Orisian nu era sigur că va mai fi vreodată în stare să se ridice. Cum se uita în sus, o văzu pe Idrin zburând în raza lui de vizibilitate și așezându-se pe o ramură care atârna deasupra. Marea pasăre neagră își înclină capul, uitându-se în jos la jalnicele siluete care zăceau pe pământ, sub ea. Orisian închise ochii.

– O oră. Nu mai mult, îl auzi spunând pe Varryn.

Nu somnul veni peste Orisian atunci, ci un fel de uluire. Mintea lui se înnegură și el crezu că plutește pe un râu care îl leagănă ușor încoace și-ncolo. Timpul se oprise în loc. O auzi pe Idrin croncănind și în starea lui de așa-zis vis sunetul se transformă în chemarea de la distanță a unui om. Crezu că-și aude tatăl, undeva departe.

Îl treziră gemetele lui Inurian. Privi în jur. Anyara era întinsă pe iarbă, într-un somn adânc. Chiar Rothe cedase, pieptul lui ca un butoi ridicându-se și lăsându-se în tempoul unic al somnului.

Inurian nu se mișcase de unde fusese lăsat. Printre buze îi ieșeau sunete vagi, incoerente. Vederea lui Ess'yr îi atrase atenția lui Orisian și i-o reținu.

Stătea tot lângă Inurian. Îi privea fața de sus și-i mângâia fruntea. Îi șoptea ceva. Cum privea Orisian, ea își ridică ochii și îi întâlni pe-ai lui. Fluxul murmurului ei nu se opri. Nu era nicio învinovățire sau acuzație în privirea ei, dar Orisian simțit brusc cum roșește de jenă, aproape de rușine. Închise ochii din nou. Între Inurian și Ess'yr era ceva care cerea intimitate.

Când Orisian se trezi, amețit și înghețat, fu confuz un moment, întrebându-se de ce îl întâmpina cerul întunecat, și nu piatra de la

Kolglas, şi de ce simţea pământul tare sub el, şi nu patul lui. Cu durere, se ridică şi-şi aminti.

Anyara, Rothe şi Ess'yr erau treji, stând lângă Inurian. Sus, Idrin sălta din creangă-n creangă. Aproape înainte ca Orisian să-i observe absenţa, Varryn apăru de sus, din pădure. El îi făcu cel mai uşor semn din cap cu putinţă surorii lui, care se mlădie în picioare şi îşi ridică arcul.

– Ne întoarcem, le zise Varryn celorlalţi. Inamicii sunt jos şi în faţă. Suntem prea lenţi.

– Ne întoarcem? se minună Anyara neîncrezătoare.

Varryn o ignoră.

– Mergem mai sus.

Rothe gemu.

– Asta e o nebunie, zise el. Nu putem urca întruna. Trebuie să existe o cale spre Glasbridge.

Pentru prima dată în viaţa lui, Orisian auzi asperităţi în vocea scutierului său. Nu putea decât ghici cât trebuie să-l fi costat pe om transportarea deja îndelungată a lui Inurian.

Era un moment ascuţit, încordat, în care războinicii Kyrinin şi Huanin se uitară unul la altul, niciunul nefiind dispus să coboare privirea. Acesta fu întrerupt de un cârâit brusc al lui Idrin, cioara coborând de pe craca ei şi aterizând pe iarbă, lângă stăpânul său. Inurian se agită, iar un murmur îi apăru pe buze. Ess'yr ajunse prima la el şi Orisian se uită îngrijorat peste umărul ei, în timp ce ea îi lua pulsul na'kyrimului la încheietura maxilarului. Ochii lui delicaţi se deschiseră. Aruncă o privire ca şi cum nu ştia unde e. Apoi aceasta trecu de la Ess'yr la Orisian şi un zâmbet slab îi apăru pe buzele lipsite de culoare.

– Mi-e frig, şopti Inurian.

– N-avem blănuri, zise Ess'yr, luându-şi mâna de pe gâtul lui.

– Vi se iartă, murmură Inurian.

Idrin sări şi ciuguli mâneca tunicii lui Inurian.

– Ah, zise Inurian. Tot vagaboandă eşti.

Netezi penele lucioase de pe spatele ciorii.

– Du-te acasă, prietene. Înapoi la fraţii tăi, Idrin.

Pasărea mare şi neagră îl privi întrebător pe na'kyrim, înclinându-şi capul într-o parte şi-n alta. Apoi, fără avertisment, Idrin ţâşni în aer şi, din câteva bătăi puternice de aripi, zbură printre copaci şi dispăru pe cerul cenuşiu de la miazăzi. Ess'yr şopti ceva în limba sa, iar Inurian clătină uşor din cap drept răspuns. Îşi închise ochii. Îl luă prin surprindere pe Orisian când vorbi:

– Eram sigur că încă trăieşti, Orisian. Mă bucur să am dreptate încă o dată.

– Tu ai întotdeauna dreptate, zise Orisian, temându-se că vocea lui s-ar putea sparge.

Asta aduse înapoi zâmbetul pe faţa na'kyrimului, dar el tot nu deschise ochii.

– Anyara e aici? întrebă el.

– Sunt, răspunse ea.

– Bine.

Orisian văzu că Ess'yr îşi pune mâna peste a lui Inurian. Nu o strângea, doar îşi odihnea pielea pe a lui. Era imposibil de spus dacă el simţea atingerea.

– Spuneţi-mi unde suntem, zise Inurian.

Orisian se aştepta ca unul dintre Kyrinini să răspundă, dar Ess'yr abia părea să respire şi Varryn se păstra la o anumită distanţă. Privea spre pădurea tăcută. Nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit pe Inurian.

– Suntem pe marginea de sud a Car Criagarului, zise Orisian. E şi Rothe aici. El te-a cărat.

– Mulţumeşte-i din partea mea, şopti Inurian.

Orisian se uită la scutierul lui şi uriaşul înclină capul a confirmare.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă Inurian.

Orisian ezită să răspundă. Nici Varryn, nici Ess'yr nu dădeau vreun semn că ar vrea să răspundă la întrebările lui Inurian.

– Mergem în jos, spre Glasbridge. Bufniţele Albe ne urmăresc, dar acum Varryn spune că ei...

Inurian îşi ridică încet capul de pe pământ. Ochii îi sclipiră din nou.

– Varryn? zise el.

– Da, zise Orisian. Fratele lui Ess'yr.

El văzu că Inurian nu mai asculta. Na'kyrimul se uita în jur, iar privirea i se opri pe falnicul războinic Kyrinin care stătea în picioare, cu spatele la ei. Era clar că ştia cine e Varryn, dar expresia lui era imposibil de citit. Cu o crispare, Inurian îşi lăsă capul la loc.

– Sunteţi pe mâini bune, murmură el, deşi vocea lui era ternă şi plată.

– El spune că Bufniţele Albe sunt în faţa noastră acum. Vrea să urcăm departe de vale, continuă Orisian.

El crezu la început că Inurian nu-l auzise sau căzuse din nou în stare de inconştienţă. O clipă mai târziu, acei ochi cenuşii îi întâlniră pe-ai lui. Era o încărcătură de sensuri în privirea din care Orisian nu putea înţelege destul, dar asta dură mai puţin de o secundă, şi Ess'yr îi vorbi lui Inurian. El îi spuse ceva în limba Vulpii. Ess'yr se încordă la auzul vorbelor sale. Mâna îi tresări când o puse pe-a lui Inurian. Varryn se întoarse cu faţa la el. Orisian îşi dădu seama că au fost luate unele decizii; indiferent ce vorbe spusese Inurian, acestea le schimbaseră viitorul Kyrininilor.

– Urmaţi-i, îi zise Inurian lui Orisian. Ei ştiu unde să meargă.

Într-un minut, se puseră din nou în mişcare.

* * *

Urcară şi mai sus, iar aerul devenea din ce în ce mai rece cu fiecare oră care trecea. Nu mai alergau; puterea lui Rothe ajunsese la capăt. Măcar de data asta, Kyrininul nu arătase niciun semn de grabă, astfel că viteza nu mai conta.

Ajunseră la un râu, mult mai mare decât oricare dintre cursurile de apă pe lângă care trecuseră, şi o luară în sus pe firul lui. Orisian începu să aibă o sâcâitoare senzaţie de familiaritate. Pentru prima dată de când începuseră fuga, simţea că ştie unde se află.

– Acesta trebuie să fie Râul Zăpezii, zise Anyara.

Avea dreptate. În aceste părți nu mai era niciun alt curs de apă de această dimensiune care să curgă de pe Car Criagar.

– Probabil, fu el de acord. Totuși, nu-mi dau seama de ce îl urmăm.

Discuția lor îl trezi pe Rothe din transa în care îl trimisese epuizarea. El săltă capul și se uită în jur fără a se opri din mers.

– Este Zăpada, zise el. Nu putem ajunge decât într-o capcană dacă vom continua să mergem.

Orisian realiză pe dată ce vrea să spună. El nu văzuse niciodată cu propriii ochi, dar vânătorii unchiului său vorbeau despre canionul prin care trecea cursul superior al Zăpezii. La capul acestuia, cotea brusc într-o parte și se îngusta, terminându-se într-o cascadă înaltă, de unde Zăpada se prăvălea de pe piscuri. Vânătorii numeau asta Pasul Pietrei și spuneau că e blestemat. Puțini se duceau în acele locuri. Când ajungeai acolo, n-aveai unde să te mai duci, ci trebuia să te întorci tot pe unde ai venit. De fiecare parte a sa se înălțau creste stâncoase, între care erai prins ca într-o capcană.

– Ess'yr, strigă Orisian. Pe aici nu există niciun fel pe drum. Nu vom putea trece de cascadă.

Ea îl ignoră.

Inurian murmură ceva. Rothe încetini și se uită la na'kyrimul pe care-l căra de parcă ar fi fost surprins că era încă în viață.

– Aveți încredere în ea, spunea Inurian.

* * *

Când se opriră, stâncile se înălțau deasupra lor. Râul Zăpezii curgea înconjurat de un făgaș uriaș de piatră. Se odihniră lângă el și băură. Sunetul Sărituri lui Sarn venea de undeva din față, un șuierat continuu de apă căzând în cascadă. Era ascuns după cotitură, în defileu.

– Acum ce mai e? întrebă Rothe.

Orisian se holba la pâlcul dens de sălcii care se afla între ei și cascadă. Copacii se înghesuiau pe fundul defileului. Nu se vedea niciun drum pe-acolo. El știa unde se aflau.

– Noi mergem înainte, îi zise Ess'yr lui Rothe. Ei nu ne vor urmări.

– N-ai unde să te duci, murmură Rothe. E un loc blestemat. Sarn n-a avut noroc aici. Nimeni n-a avut. De ce nu ne-ar urmări şi să ne prindă la cascadă?

Ess'yr îi întoarse spatele.

– E un dyn hane, explică Orisian. Un cimitir. Probabil că e unul vechi, abandonat. Kyrininii morţi sunt în copaci.

Scutierul părea neîncrezător.

– Şi aşa ceva va ţine Bufniţele Albe departe de noi? Bine, dar ce ne facem odată ajunşi la cascadă? Zburăm? Ei nu vor trebui decât să aştepte. Nu e nicio cale de ieşire de aici, Orisian.

– Ba este, zise Varryn.

Orisian simţi brusc premoniţia a ceva îngrozitor. Vocea Kyrininului avea în ea un zvon de moarte. Decizia fusese luată cu ceva timp în urmă. Aceasta era esenţa sa.

Inurian era întins pe pământ. Se ridică într-un cot şi-i făcu semn lui Orisian.

– Ascultă la mine, Orisian. În munţii de deasupra noastră e un oraş în ruine. Ştii asta?

– Criagar Vyne? Am auzit de el.

– Ess'yr vă poate arăta drumul. E cineva acolo: Yvane, o femeie na'kyrim. Ea vă poate oferi adapost. Nu cred că Bufniţele Albe vor merge atât de departe în teritoriile Vulpii. Poate că nici Drumul Negru.

Îşi duse mâna la gură pentru a înăbuşi o tuse chinuitoare. Când o coborî din nou, avea pete de sânge pe palmă.

– Dar noi trebuie să ajungem la Glasbridge sau la Kolglas. Trebuie să...

Orisian tăcu când Inurian îl strânse puternic de braţ.

– Nu, Orisian, zise na'kyrimul cu asprime. Gândeşte-te. Bufniţelor Albe nu le va lua mai mult de câteva ore pentru a vă prinde. Acum nu mai eşti în vale. Eşti în pădure şi acesta este teritoriu Kyrinin.

Ochii cenușii ai lui Inurian îi fixară pe cei ai lui Orisian. Ardeau cu o intensitate pe care Orisian n-o mai văzuse niciodată.

– Anduranul s-a dus, probabil că și Tanwrye. Glasbridge urmează. Du-o pe Anyara în siguranță, Orisian. Yvane vă poate duce la Koldihrve, cu o barcă. Pe amândoi.

Orisian descoperi că are lacrimi în ochi. Abia dacă mai asculta ce-i spunea Inurian.

– Vei veni cu noi, zise el sfidător, deși nu-și putuse stăpâni tremurul din voce.

Inurian închise ochii.

– Nu, zise el.

Puterea îl părăsi. Îi căzu mâna de pe brațul lui Orisian.

– Ba da! strigă Orisian, îmbrățișându-l pe Inurian.

Ceilalți se întoarseră la izbucnirea bruscă. Ess'yr veni lângă el. Inurian îi șopti ceva în limba Vulpii. Ea se lăsă în jos și îi luă mâinile lui Orisian de pe na'kyrim.

– El nu poate veni, zise ea pe un ton uniform.

Orisian o împinse departe.

– Ba vine cu noi! strigă el.

Se uită de la unul la celălalt.

– Vine cu noi, insistă încă o dată.

Anyara plângea fără zgomot, lacrimile lăsând dâre prin praful de pe obrajii ei. Ess'yr și Varryn nu ziseră nimic. Ochii lor îi întâlniră pe ai lui cu o privire fermă. Numai Rothe se uita în altă parte. Scutierul înclină capul.

– Rothe, zise Orisian. Tu l-ai cărat până aici.

Rothe își drese glasul și se mișcă tulburat, ca și când s-ar fi scuturat de gânduri.

– El rămâne, zise Varryn. Nu-l putem transporta. Urcarea...

– Urcarea? strigă Orisian, împins de dorința profundă de a-și vărsa mânia pe Ess'yr. De ce am venit aici dacă ai știut că nu-l putem lua cu noi? Ar fi trebuit să mergem pe alt drum.

Pe fața delicată, de obicei impasibilă, a femeii Kyrinin se vedea durerea mai mult decât s-ar fi așteptat el. Profunzimea acesteia îl făcu să se calmeze. Ea nu zise nimic.

– El ştia, zise Varryn. A fost ideea lui. Nu exista altă cale.

Orisian îşi lăsă capul în jos. Era în el o neputinţă pe care o mai simţise o singură dată înainte, cu cinci ani în urmă, când privise corabia îndoliată navigând de la Kolglas la Cimitir, având la bord corpurile înfăşurate în cearşafuri albe.

– Trebuia să-mi fi spus, zise el cu o voce spartă.

În acel moment, simţi o atingere pe mână. Degetele lungi ale lui Inurian îi mângâiau pielea.

– Stai liniştit, Orisian, murmură na'kyrimul.

Pleoapele îi vibrau.

– Stai liniştit, repetă el. Fii tare. Eu mă voi odihni aici o vreme. Tu trebuie să mergi mai departe.

– Eu nu te las aici, gemu Orisian.

– Ba da, pentru că te rog eu. Mereu ai avut încredere în mine şi trebuie să ai încredere în mine şi acum. Aeglyss vine după mine. Pot să-l aud, în capul meu. Acesta este motivul pentru care am venit cu voi atât de departe, să-l atrag în acest loc, de unde nu se poate merge mai departe. Kyrininii lui nu vor merge de bunăvoie dincolo de dyn hane şi nici Aeglyss, dacă mă va avea pe mine. Dar voi trebuie să mergeţi mai departe. Ar putea să vină alţii: Horin-Gyre sau mai rău.

Asta doar îi va întârzia. Nu puteţi zăbovi.

Orisian clătină din cap.

– Unde-i Ess'yr? întrebă Inurian, iar ea veni în faţă şi îngenunche.

Orisian nu vedea nimic din ceea ce se petrecea între ei. Şuşoteau în fluida limbă a Vulpii, dar mintea lui era oricum amorţită şi nu-şi putea rupe privirea de la eleganta mână a lui Inurian care era aşezată încă lângă a lui. Simţi din tonul lui Inurian că el îi pusese o întrebare lui Ess'yr. Ea nu răspunse pe dată. Varryn făcu câţiva paşi rapizi şi spuse repede ceva. Era furios. Ess'yr îi răspunse şi fratele ei se întoarse şi porni cu paşi mari spre dyn hane. Inurian zâmbi. Ess'yr se aplecă şi-l sărută pe buze.

– Pleacă, şopti Inurian.

După o clipă, Orisian îşi dădu seama că ordinul îi era adresat lui. Clătină din cap din nou.

– Ia-l, Rothe, zise Inurian.

Ess'yr se ridică și plecă. Umerii îi erau rigizi ca și cum numai puterea lor ar fi ajutat-o să ascundă ceva în ea.

Rothe îi apucă brațul lui Orisian.

– Veniți, zise el.

Anyara îngenunche și-l îmbrățișă pe na'kyrim.

– La revedere! șopti ea, ridicându-se și plecând după Kyrinini.

– Orisian... zise Rothe, dar Orisian își smulse brațul și îl îmbrățișă pe Inurian, cum făcuse și sora lui. Încercă să-i înconjoare tot trupul și să-l strângă la piept. Putea simți cum coșul pieptului lui Inurian se ridica și se lăsa, îi auzea respirația tremurătoare.

– Du-te, îi zise Inurian la ureche. El se apropie. Du-te, Orisian. Nu te voi uita!

– Ne vom revedea, zise Orisian și îl lăsă pe Rothe să-l tragă de picioare și să-l ia de-acolo.

X

Respirația pădurii era moale, egală. Crengile se mișcau la cea mai slabă briză. O bufniță care se adăpostise pe trunchiul unui stejar clipi și privi în jos, în timp ce pași sprinteni treceau pe dedesubt.

Pe un dâmb stâncos, un urs negru care amușina după insecte în crăpăturile de sub stratul de frunze uscate și paie își săltă capul și îl clătină, mirosind un parfum din aer. Pufni iritat, escaladând stâncile și pășind mai departe. Siluete în mișcare trecură peste movilă, venind dinspre pădure și dispărând tot acolo, în doar câteva momente. Șoarecii se făcuseră mici în mijlocul gazonului elastic atunci când pașii în trecere le zgâlțâiseră domeniul. O singură frunză moartă, unul dintre ultimele vestigii ale toamnei, căzu în spirală și desenă în aer mai multe figuri înainte de-a coborî.

Inurian stătea lângă râu. Dyn hane era în spatele lui. Sunetul cascadei îi umplea urechile.

Soarele de iarnă trecuse de stânci și lumina cele mai înalte piscuri. Abia se mai vedea. Era foarte frumos, gândi el. Aceasta fusese întotdeauna perioada sa favorită din an.

O față plutea înaintea ochiului său lăuntric, cea a lui Ess'yr. Ducea cu ea prea mai multă durere, după părerea lui.

O dădu deoparte și se uită spre pădurea liniștită din aval. Aștepta. Pentru cât timp, n-ar fi putut spune. „Cât de ciudat e să ajungi la un astfel de final, se gândi el. N-am terminat cu viața. Se putea termina într-adevăr totul atât de ușor? Sigur că se putea", își spuse. Fusese o cale țesută cu o mie de mici întâmplări, intersecția a nenumărate alte vieți: un na'kyrim rătăcitor se întâmplase să dea peste un om bun într-un castel de la mare; un altul era consumat de mânie și amărăciune; o femeie febrilă, cu mult timp în urmă, aruncase semințele unui cult, iar cuvintele ei deformate ajunseseră ca peste toți acești ani să asmută conte contra conte; o săgeată în întuneric. O singură săgeată.

Zări forme mișcându-se printre copaci. Nu se auzea niciun sunet care să le vestească venirea. Știa ce erau. Ieșiră pe rând, apoi în ceață. Un arc larg de Kyrinini se afla în fața lui. Și totuși, singurul sunet care se auzea era cel făcut de apa învolburată.

Inurian se legănă un pic. Fu o zbatere teribilă să se ridice în picioare. Deși durerea dispăruse de-acum, lui i se păru că efortul rupsese ceva adânc în interiorul lui. Avu sentimentul că gândurile sale încearcă să se ridice și sunt purtate de vânt în sus. Trebui să se lupte să le țină la el. Aruncă o privire în sus. Cerul era un câmp de un albastru pur. Lumina părea să aibă o asemenea claritate, că el ar fi putut vedea până la capătul lumii dacă pereții de stâncă n-ar fi înconjurat atât de îndeaproape acest loc. Pentru un moment, se înălță, plutind spre întinderea albastră. Se reținu și își îndreptă privirea înapoi la luminiș.

Aeglyss era acolo acum, călare pe un cal murg. Trecu de șirul de Kyrinini și se uită la Inurian. Calul respira greu și se răsucea pe loc, frământând pământul moale, umed.

Aeglyss îi trecu frâul unuia dintre Kyrinini și coborî din șa. Bătu calul pe gât, în timp ce păși înainte. Veni lângă Inurian.

– Arăți slăbit, zise el, înclinând capul un pic într-o parte.

– Sunt obosit, fu de acord Inurian.

În mintea lui cuvintele erau clare, dar sunau grele și bălmăjite în aerul friguros.

Aeglyss își scoase mănușile de călărie, pliindu-le la centură, și își flexă degetele. Calul din spatele lui încă se frământa, scuturând din cap.

– Ești pe moarte? întrebă el.

Inurian închise ochii pentru o clipă.

– Da, zise el.

– Vino înapoi cu mine. Bufnițele Albe au vindecători buni. Poate te putem ține în viață.

Inurian clătină din cap cu grijă, de teama amețelii.

– Nu, zise el.

– Dar e o nebunie! zise Aeglyss. De ce să mori fără rost? Vino înapoi cu mine. Învață-mă ce știi. Stai cu mine.

Inurian era tăcut. Simțea o gaură în stomac ce-i avansa spre piept. Picioarele, pe care nu cu mult timp înainte le simțise atât de grele, nu mai aveau acum greutate. Își putea auzi bătăile slabe ale inimii.

– Nu mă părăsi. Am nevoie de tine, zise Aeglyss încet. Te rog!

Îl implora, aproape dărâmat de durere.

Lui Inurian îi fu milă de celălalt bărbat în acel moment.

– Nu pot să stau, zise Inurian.

Se lupta să se concentreze la fața dinaintea lui. O rețea fină de firișoare roșii îi împăienjenea ochii lui Aeglyss. Pielea îi era lividă, ca de cadavru. Furia îi strâmba buza de jos. Mai erau și alte semne, mai profunde, pe care numai Inurian le simțea.

– Ai mers prea departe, nu? zise el. Ai încercat ceva ce te-a depășit.

Aeglyss flutură o mână în semn că a încheiat discuția, deși Inurian simțise și iritarea din acel gest.

– O femeie, iscodind, trăgând cu urechea. Am alungat-o.

Se uită peste umărul lui Inurian.

– Inteligent să pui un dyn hane pe traseu. A cui a fost ideea asta? Bufnițele Albe sunt însetate de sângele Vulpii, dar asta le va ține deoparte. Deocamdată. Nu contează, desigur. Eu pentru tine am venit.

– Chiar dacă eu sunt pe moarte, boala ta e mai gravă, Aeglyss, zise Inurian. Asta te va distruge. Trebuie să știi asta.

Tuși și simți lichidul sărat din fundul gurii. Îl ardea gâtul.

– Te rog, șopti Aeglyss din nou și de această dată vocea lui era o mângâiere.

Inurian simți cum celălalt își așază degetele întunecate asupra gândurilor sale. Era dornic să facă ce-i cerea Aeglyss: să se elibereze de suferința lui, să se agațe de prețioasa viață. „Așa se întâmplă", se gândi el. Clătină din cap.

– N-ai forța să mă supui voinței tale. N-ai talentul, cu siguranță.

Pentru momente lungi, Aeglyss rămase acolo, la fel de imobil ca și Kyrininii care se uitau la el. Inurian clipi. O pânză i se puse pe ochi, însângerându-i marginile vederii ca o ceață și nu mai văzu mare lucru în afară de fața lui Aeglyss. Crezu că vede multe acolo: furie veche și foame, dar și ceva în ochi și cutele frunții, care trădau nedumerire și durere, asemenea celor ale unui copil care nu înțelege de ce a fost pedepsit.

– Ultima șansă, zise Aeglyss. Te iert pentru toate insultele dacă te întorci cu mine. Învață-mă!

– Nu.

Aeglyss se întoarse pe călcâie și plecă. Inurian simți un ciudat val de eliberare.

– Aeglyss, așteaptă, zise el.

Aeglyss se uită înapoi.

– Mai devreme sau mai târziu te vor ucide, zise Inurian. Bufnițele Albe sau Drumul Negru, sau neamurile Blood Haig. Crezi că poți să le joci jocurile, să fii de-al lor. Dar nu poți, Aeglyss. Ei nu te vor iubi, fiindcă încerci să fii unul dintre ei.

Aeglyss înhață o suliță din mâna celui mai apropiat dintre Bufnițele Albe. Dinții i se dezgoliră într-o grimasă de furie. Merse cu

paşi mari până la Inurian şi implântă sulița în el, străpungându-l până la mâner.

– Gata cu joaca, micuțule, şuieră Aeglyss.

Inurian căzu. Aeglyss îl ridică.

– Ai zis odată că sunt un câine care se crede lup. Spune-mi acum, Inurian. Cum sunt acum? Câine sau lup?

– Ai o inimă de câine.

– Foarte bine. Dar bate mai tare decât a ta.

– Eu am ales, murmură Inurian şi simți cum îl părăsesc şi ultimele puteri.

Fusese mai simplu decât se aşteptase să-i dea drumul.

Aeglyss îl scuipă în obraz şi lăsă sulița jos. Inurian căzu într-o parte. Aeglyss păşi înapoi.

– Îmi pare rău, murmură Inurian.

– Terminați cu el, zise Aeglyss în limba Bufnițelor Albe.

Comuna se simțea în cuvinte, punea în ele un miez de comandă şi insistență care nu puteau fi negate. Kyrininii porniră hotărâți înainte. Se înghesuiră în jurul lui Inurian şi el se stinse sub o ploaie frenetică de înjunghieri cu sulița şi şuturi.

Aeglyss stătu şi privi un timp, apoi se întoarse la calul lui. Scoase un strigăt ascuțit, cu un soi de durere sau furie, în timp ce se aruncă în şa.

Îndepărtându-se călare, Aeglyss se aplecă pe coama calului. Nu privi înapoi. Kyrininii veniră în spatele lui şi în curând fură înghițiți de pădure. Cadavrul însângerat al na'kyrimului de la castelul Kolglas zăcea singur pe iarba umedă, în aşteptarea păsărilor necrofage. Se auzea sunetul cascadei.

Capitolul 4

Car Criagar

Din înălțimile uriașe ale Tan Dihrinului – Munții Lumii – se revarsă lanțuri de vârfuri mai mici, ca niște brațe care îmbrățișează pământul. Dintre acestea, cel mai lung este Car Criagarul. Mai puțin semeț decât Car Dine-ul din nordul său, totuși sălbatic și destul de colțuros, Car Criagarul este un mare zid de vârfuri muntoase întinse între văile râurilor Dihrve și Glas. Pantele sale mai mici sunt îmbrăcate de pădure, iar mărăcinișurile bătute de vânt și terenurile stâncoase îi decorează vârfurile. Zăpada rezistă toată vara prin povârnișuri și pe pantele care nu văd soarele. Când se schimbă anotimpul și nopțile se lungesc, Tan Dihrinul își trimite suflarea în jos de pe acoperișul lumii și Car Criagarul se pierde sub zăpezi și viscole. Totuși, în inima acestuia – un loc distrugător de suflet, fără dragoste de viață – se află ruine de orașe și vechi cetăți. Se spune că în aceste locuri a sălășluit un neam care a trăit și a domnit cu mult înainte ca zeii să fi plecat din această lume.

Trebuie să fi fost un popor puternic, cu mai multă voință și putință decât avem noi astăzi, de a construit atât de grandios în astfel de locuri. Cei care vizitează acum ruinele – Kyrininii sau oamenii liberi, sau vânătorii de pe valea râului Glas – sunt asemenea necrofagilor, vagabonzilor. Ei n-au încredere în aceste locuri părăsite și spun povești cu fantome și cu fiare care le bântuie. Totuși, poate că neliniștea lor are rădăcini mai adânci. Poate că ei nu-și doresc să li se aducă aminte cât de înapoiați sunt față de acești strămoși care trăiseră în lumina zeilor.

din Ședereа lui Hallantyr

I

Dun Aygllul era un oraș al amintirilor de piatră și marmură. Așezat la marginea pajiștilor înalte și a mărăcinișurilor din nordul teritoriilor Ayth-Haig, a fost sediul regilor începând cu Aygll din Abban și încheind cu Lerr, regele-copil ucis la In'Vay. Palatele încă se văd în oraș – supraviețuitoare ale focului și ruinei care au contribuit la căderea regatului și ale Anilor Furtunoși care au urmat –, dar acestea s-au degradat odată cu declinul bogăției și puterii conților Ayth care conduc acum. Memorabila splendoare a acelor reședințe regale, implicit în ceea ce privește arhitectura ruinată și mozaicurile și frescele care pot fi zărite printre buruienile care cresc înalte, bântuie orașul și-i conferă un aer de neglijență și degradare. Haite de câini sălbatici cutreieră curțile și grădinile în care și-au petrecut zilele regii care au domnit de la Valea Lacrimilor la Golful de Aur. Cerșetorii și hoții, săracii și disperații sunt singurii care mai găsesc acum adăpost sub acoperișurile care au răsunat cu mult timp în urmă de pompa ceremoniilor.

Un singur palat a rămas intact: o reședință lungă, mai puțin fortificată de la marginea nordică a orașului, în care trăia într-o izolare udată cu alcool Ranal oc Ayth-Haig. Numele propriu-zis al acestuia era Bann Ilin, dar mulți îl numeau Palatul Beținvanului. Ayth Blood decăzuse mult față de zilele sale de influență și grandoare. O succesiune de conducători destrăbălați și risipitori îl aduseseră în starea actuală de ascultare lingușitoare față de conții Haig. Chiar și autoritatea lui Ranal asupra teritoriilor sale era slabă. Fie că era vorba despre lorzii din Asger Tan și Ist Norr de pe coasta îndepărtată, despre așezări de bandiți și despre tabere de căutători de aur de pe dealurile dezgolite ale Far Dyne-ului sau de companii de soldați Haig care patrulau de drumurile importante de pe teritoriul său, erau mulți pe domeniul lui a căror loialitate față de el era doar o vorbă.

Taim Narran dar Lannis-Haig intră călare în acest oraș ofilit în capul unei coloane de oameni epuizați. Compania lui este mai puțin numeroasă ca la început. Cei mai slăbiți din trupă fuseseră

lăsați în Vaymouth, sub supravegherea atentă a unuia dintre puținii negustori din oraș ale cărui rădăcini se aflau în valea râului Glas. Nu mai muriseră pe drumul vestic care ducea de-a lungul coastei Nar Vay și în sus, prin Dramain până la Dun Aygll, dar călătoria își spusese cuvântul. Aproape toată hrana se terminase și trăiseră cu ceea ce putuseră cumpăra sau lua la schimb de-a lungul drumului de la fermieri și negustori. Taim era bucuros să lase în urmă teritoriile Haig, și chiar Dun Aygll, cu aspectul lui sumbru, rece; era o priveliște plăcută. Neamul Blood Ayth-Haig era doar puțin mai prietenos cu ai lui chiar decât Haig însuși, dar sosirea lor aici însemna că se apropiau de regiunile mai primitoare: încă vreo câteva zile și urma să ajungă la Kilvale, pe granița de sud a Kilkry-Haig. Acolo, ei puteau fi, în sfârșit, siguri că vor găsi aliați adevărați. Totuși, înainte de toate era odihna. În cele trei sau mai multe secole de existență, în Dun Aygll se ținuse în fiecare an un mare târg. Grajdurile și șoproanele stăteau goale mare parte din timp și ofereau acum un cămin temporar pentru războinici și animale deopotrivă, odată ce Taim căzuse de acord asupra prețului cu dregătorul pieței, un mic funcționar al Breslei Fierarilor. Doar două dintre meserii – fierarii și lânarii – își mai aveau bresle organizate la Dun Aygll, restul migrând de-a lungul anilor mai întâi la Kolkyre – când Kilkry stăpânea peste neamurile Blood –, apoi la Vaymouth, atunci când Haig preluase conducerea. Meșteșugarii se orientau mereu după putere, asemenea vulturilor care își aruncau umbrele asupra unei armate în retragere. Cele două bresle care rămăseseră în Dun Aygll erau, cel puțin în aceeași măsură precum contele, conducătoarele orașului. Cu Breasla Lânarilor luă legătura Taim după ce oamenii săi se aranjaseră. Tatăl lui fusese membru al acesteia, și asta, credea el, ar fi trebuit să fie suficient pentru ca Breasla Lânarilor să-i ofere informațiile mult râvnite.

Clădirea era una mare, amplasată în dosul străzii din spatele intrării cu coloane. O cerșetoare cu fața schilodită de boala Putregaiul Regelui – pe care unii o considerau un blestem rămas de la ultimul monarh Aygll, care a și murit din cauza ei – întinse o mână rugătoare spre Taim de la locul de ei de pe trepte.

Taim se uită la fațada clădirii. Probabil că fusese cândva strălucitoare, cu un curcubeu de culori pe plăcile minuțios lucrate de mozaic cu model curbat și care se întindeau printre lucrările în piatră. Nuanțele acestora ofereau acum doar un indiciu al fostei lor glorii. Chipurile cioplite se uitau în jos la el, în timp ce trecea printre coloane și prin ușa deschisă. Era acolo un culoar scurt, apoi o poartă de fier forjat îi bloca drumul. Dincolo de aceasta, putu vedea o grădină care se întindea în jurul unei fântâni prăbușite.

Un paznic suspicios îi dădu drumul înăuntru și îi zise să aștepte până e chemat cineva. Și funcționarul care veni fu mai mult decât neprimitor. Se duse să găsească un ofițer superior cu care să vorbească Taim, numai după ce dădu un adevărat spectacol cu reticența lui.

Taim se așeză pe o bancă spartă de piatră pe lângă fântână, holbându-se la firul subțire de apă care curgea din gura unui pește contorsionat. Talentul zidarului care sculptase fântâna fusese copleșit de timp. Peștele era ciobit și exfoliat. Privind în jur, Taim putea vedea că grădinile încă erau bine îngrijite, dar iarna le văduvise de frumusețe. Pământul gol, tulpinile brune, grămezile de frunze căzute și o întindere de arbuști veșnic verzi era tot ce se putea vedea. Grădinile umpleau centrul unui patrulater mare, în jurul căruia era o pasarelă cu portic. Nu se vedea niciun semn de viață. Locul avea un aer somnolent.

În final, îl trimiseră pe secretarul Breslei să vorbească cu el. Era un bărbat din Drandar, corpolent, cu fața rotundă, care părea să dea dovadă de bunăvoință reală pentru Lannis-Haig. Spuse că a vizitat de mai multe ori Anduranul.

– Contele tău, toți conții voștri au fost prieteni buni cu Breasla noastră din valea râului Glas.

– Comerțul cu lână face parte din viața neamului meu Blood. Așa a fost mereu.

– Sunt vremuri grele pentru noi toți, murmură secretarul. Niciun bine nu poate veni dintr-o asemenea tulburare.

– Știi cumva ce s-a întâmplat? N-am auzit prea multe pe drumul de la Vaymouth.

Secretarul se foi incomodat. Își încreți buzele și șterse praful de pe bancă.

– Nu se obișnuiește ca veștile colectate prin canalele Breslei să fie împărtășite cu ușurință, zise el, dar continuă grăbit când văzu dezamăgirea de pe fața lui Taim: Dar tatăl tău a fost, așa cum spui, membru și ai putea obține, fără îndoială, aceleași informații în altă parte. Nu știm nimic care să nu fie cunoscut în afara acestor ziduri, cred.

– Aș fi recunoscător pentru orice vești, zise Taim.

– Desigur, desigur. Înțeleg. Cu regret, nu pot să-ți spun nimic care să-ți alunge grijile. Ultimele vești pe care le avem sunt despre o bătălie, undeva între Anduran și Glasbridge. Gerain nan Kilkry-Haig și mulți alții au căzut acolo. Drumul Negru a fost victorios. Anduranul este asediat.

Umerii lui Taim căzură ușor.

– Moartea lui Gerain e o veste proastă. A fost un om bun, iar pierderea lui are să-i rupă inima tatălui său. Cum se poate ca toate acestea să se fi întâmplat atât de repede? Anduranul asediat?

Secretarul ridică din umeri nervos.

– E dificil, de fapt, să cerni știrea de zvon. Multe povești senzaționale vin din ținuturile tale. Povești cu oameni sălbatici de dincolo de Tan Dihrin care au drept hrană carne de om, povești despre o armată Kyrinină care jefuiește valea. Mi s-a spus, deși cred că se exagerează, că oamenii pădurii și Inkallimii au atacat împreună Kolglasul. Un grup de Bufnițe Albe a atacat orașul, în timp ce corbii au intrat în castel.

Taim Narran se uită trist la mâini. Ar trebui să fie acolo, alături de Croesan.

– Îmi pare rău, zise secretarul. Știi cum astfel de vremuri aduc frică și închipuiri. Poate că lucrurile nu sunt chiar atât de grave cum par.

– Și dacă sunt doar pe jumătate adevărate...

Taim nu-și încheie gândul. Până la urmă, nu era mare lucru de spus. Breslașul își drese glasul. Se apropie un pic de Taim.

– A fost trimisă vorbă de la Vaymouth să vină în ajutor noi armate. Se vor aduna aici și în Drandar. Cei mai puternici vor triumfa în final, iar aceștia sunt Haig, nu Gyre.

– Căminul meu va fi pustiit până atunci. Dacă Marele Conte ar fi stat de la început alături de neamul meu Blood și de Kilkry-Haig – în loc să se îngrijească doar să-și întindă umbra în sud –, așa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Își regretă cuvintele de îndată ce-i ieșiră pe gură. Breslele aveau aici puteri mai mari decât în ținuturile sale, țesute în pânza domniei și-a influenței. Deși Lânarii nu erau cunoscuți ca mari prieteni de-ai Haig Blood, era imprudent să-l vorbești de rău pe Contele Conților, fiindcă nu știai când și cine putea repeta cuvintele.

Secretarul se uită la Taim cu o expresie indescifrabilă pe față.

– E adevărat că Marele Conte a pus să fie orbit Igryn? întrebă el încet.

– Adevărat. Mila Regilor.

Secretarul dădu din cap încet. După ce medită câteva momente, respiră adânc.

– Gryvan oc Haig nu se aliază cu nimeni în afară de Mâna din Umbră. Dar o astfel de prietenie nu reprezintă mai nimic în vremuri ca acestea. Armatele au fost convocate, dar nu există mari companii pe drum. De ce crezi? Am auzit ce spunea un om – un căpitan de arcași Haig – pe care l-a luat gura pe dinainte într-o tavernă din apropiere de aici. Zicea că nu va fi nicio mișcare spre nord până când neamul tău Blood nu va fi distrus. Nu va mai fi nici urmă de conți Lannis în valea râului Glas, zicea el. Secretarul se scutură și se uită în jur. Doar un zvon, sunt sigur, dar nu unul pe care să-l auzi în asemenea împrejurări.

– Nu, murmură Taim.

– Eu trebuie să mă întorc la treaba mea. Am o întâlnire cu proprietarul azilului nostru de binefacere. Activitatea Breslei nu se oprește niciodată.

– Nu, zise Taim din nou. Mulțumesc. Îți sunt recunoscător.

Taim merse înapoi pe străzile din Dun Aygll, pierdut în gânduri. Când plecase spre sud cu luni în urmă, îi promisese soţiei sale că se va întoarce la ea. Acum asta făcea, dar poate prea târziu pentru ea, pentru toţi. Se temea că îşi va duce oamenii să moară pe câmpurile din valea râului Glas. Măcar era un loc mai potrivit pentru a găsi Înunericul Adormit decât munţii de la Dargannan-Haig, unde îşi lăsaseră atât de mulţi dintre camarazi, iar neamurile Blood de la Drumul Negru erau un duşman care merita sacrificiul. Dar, dacă era adevăr ce-i spusese secretarul Breslei – şi era, îi spunea instinctul lui Taim –, trebuia să existe cumva o răfuială şi cu Haig Blood. Taim avu sentimentul clar că orice s-ar fi întâmplat în săptămânile şi lunile care vor urma, el n-avea să mai cunoască niciodată liniştea sau odihna. Timpul care îi mai fusese lăsat urma să fie sângeros.

II

Dyn hane-ul îi înghiţi. Sufocată de sălcii, lumina zilei fusese înlocuită de întuneric şi umbră. Orisian se lupta cu uluirea care îl cuprinsese. Vru să strige, să-i oprească şi să-i facă să se întoarcă. Nu era corect. Nu aşa trebuia să fie. Dar Rothe era imediat în spatele lui şi nu se putu opri. Şi, până la urmă, aşa fusese.

Ramurile subţiri îi atingeau faţa. Copacii erau apropiaţi. Nu era nicio potecă prin acest loc al morţii. Orisian simţi ceva pe obraz şi îndepărtă ceea ce luase drept o insectă, dar era, de fapt, doar o lacrimă.

Ieşiră brusc dintre copaci. În faţa lor se ridica o stâncă. În apropiere, Săritura lui Sarn cădea de la înălţime într-un bazin ca un putinei, aruncând o perdea de stropi. Orisian se uită în sus şi simţi pe piele atingerea rece a o mie de picături de apă.

– Ar trebui să ne întoarcem, şopti el.

Numai Rothe îl auzi în zgomotul făcut de căderea de apă.

– Era o rană gravă, Orisian. Nu se mai putea face nimic. Poate că îl vor îngriji ei.

Orisian se holbă la stâncă. Era un zid de piatră fisurată și spartă. Mușchi și ferigi creșteau cufundate în respirația saturată a cascadei. În altă parte, stânca era goală. La poalele ei se îngrămădeau bolovani.

Ess'yr începu să urce, urmând o crevasă care mergea în unghi înclinat pe lângă cascadă. Varryn o urmă, făcându-le semn oamenilor să vină după ei.

Orisian și Anyara ezitară, dar Rothe zise încet:

– Trebuie să mergem. Nu ne putem întoarce acum. N-avem ce face în cazul de față decât să ne încredem în ei.

În clipa în care piciorul îi părăsi pământul, Orisian se simți iremediabil singur. Era la fel de mic precum un gândac de pe peretele unui turn. Mintea lui se umplu de textura pietrei de sub degetele sale și de vâjâitul Săriturii lui Sarn. Nici nu mai conta dacă ar fi căzut; lumea deja se retrăsese din el. Nu erau acolo decât suprafețe – a pielii subțiri pe cea a rocii de care se agăța, cea a acoperișului transparent al cerului de deasupra – și nimic dincolo de ele, doar un gol. El îi putu auzi vocea nedeslușită în minte. Poate că era tunetul cascadei, poate nu.

Crevasa se termină. El privi în sus și îi văzu pe Varryn și pe Ess'yr cățărându-se deasupra lui. Îi urmă, pentru simplul motiv că trupul lui încă se putea mișca. Kyrininii ajunseră la o margine subțire, periculoasă, o fractură pe fața stâncii. Cum Orisian se târî și el pe ea, se strânseră într-o parte, mergând tot mai aproape de masa de apă care se prăbușea. Ceața cascadei îi învălui și îi făcu să nu se mai vadă. El se ridică să se ducă după ei și pentru prima dată se uită peste umăr. Văzu acoperișurile dyn hane-ului blestemat care se întindea jos, în defileu. Cascada arunca pe deasupra copacilor nori de vapori, care străluceau în soarele tomnatic. Corpul lui ezită pe măsură ce spațiul din spatele lui se îngusta. Se strecură pe urmele Kyrininilor.

Ess'yr și Varryn intrară într-o fisură îngustă, verticală, din stâncă, jumătate din înălțimea unui bărbat. Râul Zăpezii se prăbușea prin aer la o lungime de braț de ei.

– Vino, îl chemă o voce din interior și Orisian se subție și trecu prin fața stâncii.

Kyrininii așteptau în interior. În lumina chioară, Orisian descoperi o încăpere îngustă, apăsătoare. Sus, în munte, se auzi fuga unor pași. O respirație răuvoitoare părea să coboare din strâmtoarea scării. Îi atingea fața cu degete reci și îi trimitea ramificații umede în plămâni. Mirosul stătut, vechi de o sută de ani, îl apăsa.

Intrară Anyara și Rothe. Varryn îi conduse până la scări. Îi urmă Ess'yr și apoi Orisian. El descoperi ce înseamnă cu adevărat întunericul. Merseră pe un singur rând. Orisian mergea într-un ritm amorțit, oboseala din picioare sporindu-i fără să-l tulbure. Simțea că piatra de sub picioarele sale era tocită. Trecerea secolelor șterse pașii. Îi auzea pe ceilalți înaintea și în spatele lui. În tunelul lipsit de lumină, negru ca o esență a nopții, văzu modele de turbulențe care i se zvârcoleau în interiorul ochilor. Nu le putea prinde, pentru că se stingeau când încerca să-și focalizeze privirea asupra lor. Și, în starea lui ciudată, de pierdere a minții, se întrebă dacă nu cumva într-una dintre aceste imagini fugare vedea Întunericul Adormit. Poate că asta avea să găsească dincolo de peretele prin care trecea. Pașii i se poticniră. Aproape călcă greșit și se opri.

– Orisian, strigă Rothe în spatele lui. Nu vă opriți, nu vă opriți!

Mai făcu un pas în întuneric și formele dispărură.

– Nu te opri! îi strigă Ess'yr în spate, de mai sus.

„Nu te opri", gândi Orisian și își reveni cu o rapiditate ametitoare. Simți o agitație în piept, o înflorire bruscă a fricii. Ajunse afară și șterse în trecere peretele. Se mai liniști când își dădu seama că lumea era încă acolo, chiar dacă el era orb. Începu să urce din nou. Minutele treceau. Picioarele lui Orisian erau ca niște vreascuri fragile, o masă dureroasă. Se gândi la tatăl său, la frate, la mamă, fără să-și amintească de la un moment la altul la ce se gândise. De la o vreme, îl simți pe Inurian mergând alături de el. Senzația dispăru. Inurian era în spatele lui, știa el. Cu toții erau, în afară de Anyara și Rothe. Se detașă de tot ce cunoscuse, ca o barcă îndepărtată de mal și călărind curentul într-o mare nețărmurită.

Veni un moment când știu sigur și cu limpezime că nu mai putea merge mai departe. Trebui să se oprească, să-și lase picioarele epuizate și plămânii să se potolească. Apoi, fără niciun avertisment, se termină. Nu mai erau pași de făcut și el se poticni într-un pasaj plat. Ess'yr și fratele ei stăteau împreună în picioare, așteptându-i pe Orisian și pe ceilalți. El nu-i vedea. Înainte, se zărea o fantă de lumină albă, care strălucea în ochii lui ca o lamă de foc alb. Lipsit de ritmul mecanic ce-l susținuse, căzu lângă perete, alunecând pe pardoseala rece. Anyara veni și se așeză alături de el. Rothe rămase în picioare, dar își prinse coapsele și se aplecă în față, opintindu-se din piept.

Ess'yr se uită în jos, către groapa neagră din care urcaseră.

– Ei nu ne urmăresc, zise ea.

– Credeam că asta era și ideea, făcu Rothe uimit.

Varryn se mișcă. Silueta lui se văzu o clipă în deschizătură, apoi păși în exterior.

– Ieșiți afară! strigă el.

Ess'yr fu prima. Cu ultimele urme de putere, se ridică și Orisian și el, Anyara și Rothe îi urmară pe Kyrinini afară. Lumina zilei era aspră. Vântul trecu brusc, rece peste fețele lor. Priviră în tăcere peisajul din fața lor. Ieșiseră la suprafață într-o aglomerare de bolovani care ascundeau intrarea în scară. O vale dezolantă se vedea în fața lor, apărând treptat dintre crestele de piatră din inima lanțului muntos. Nu se vedea niciun copac, căci terenul ridicat stătea pavăză în fața culmilor semețe ale Car Criagar. Piscurile erau pierdute în nori. Cursul îngust, rapid al Râului Zăpezii își croia drum la vale printre bolovani și smocuri de iarbă ascuțită, grăbindu-se către cascada care cădea undeva, dincolo de vederea lor.

– Ce loc, murmură Anyara.

Vântul era tăios și aducea cu el o senzație de iarnă, dar îi umplu pieptul lui Orisian și îl spălă de aerul stătut mort, de pe scara de pe care venise. Capul i se învârti, iar pielea îl furnică de parcă sângele lui abia reîncepuse să curgă.

Varryn privi în jur.

– Odihniți-vă, zise el, arătând spre o mică pantă din apropiere. Pentru scurt timp.

Se așezară pe pământ. Orisian trase de iarba aspră. Varryn îi șopti ceva lui Ess'yr, cu gura aproape de urechea ei. Ea îl lăsă și merse încet spre râu. Îngenunche lângă apă o lungă perioadă de timp.

Orisian nu-și putea lua ochii de la ea. Ea își scoase cureaua care-i ținea hainele și își trase tunica peste cap. Spatele ei gol era alb și fără cusur, dezvăluind sub piele fiecare mișcare suplă a mușchilor și oaselor. Ridică apă în căușul palmelor și și-o vărsă pe față și pe cap. Își cufundă spatele și își strânse părul.

El o văzu pe Ess'yr aplecându-se și înmuindu-și fața, apoi tot capul în râu. Zări curba palidă a pieptului ei mic frecându-se de suprafața apei. Când ea se îndreptă din nou, o făcu violent, scuturându-și capul și împrăștiind o ploaie de picături. Își ținea mâinile pe față. Totul exprima mâhnire.

– A fost iubita lui, o auzi pe Anyara spunând lângă el.

– Am văzut și eu, i-o reteză el. Nu sunt prost.

Imediat își puse brațul în jurul surorii sale, rușinat de vehemența lui.

Ea își lăsă capul pe umărul lui.

Când Ess'yr veni înapoi de la râu, avea pleoapele roșii, dar era de un calm straniu.

– Trebuie să ne mișcăm, zise ea.

– Eu nu pot, zise Anyara.

– Nu contează, șopti Ess'yr.

Se aplecă să-și ia micul bagaj, arcul și sulița și o porni spre nord, în pustie.

Orisian rămase pe loc. Varryn își urmă sora. Orisian îl privi câteva clipe.

– Anyara, Rothe, zise el. Ascultați-mă. Orice s-ar întâmpla de-acum înainte, nimeni nu rămâne în urmă.

Se uită pe rând la fiecare dintre ei.

– Ați înțeles? Am pierdut destul. E lupta noastră, nu a lor, făcu el semn spre Varryn. Noi trebuie să facem alegerile. Și nu voi mai lăsa pe nimeni altcineva în urmă.

Mai întâi Anyara, apoi Rothe dădură din cap. Orisian văzu o urmă de surpriză în ochii surorii sale. „Nu sunt chiar fratele pe care îl știa ea, se gândi el. Nu sunt chiar persoana pe care o cunosc eu."

– Să mergem, atunci, zise el.

– Mai întâi umpleți-vă ploștile, zise Rothe.

Apa Zăpezii era rece ca gheața.

Urcară constant, târșâindu-și pașii peste smocuri de iarbă și buruieni. Urmau râul cât de aproape puteau. Uneori, pe distanțe scurte, erau forțați să-și schimbe drumul, ocolind peticele de teren mlăștinos, dar de fiecare dată reveneau în grabă pe malul apei. Plouă un pic. Temperatura scăzu rapid și picăturile de ploaie se transformară în lapoviță. Pe haine le apărură pete albe, dar se topiră cât ai clipi din ochi. Laturile văii erau abrupte și de-abia acoperite cu gazon și iarbă, abundând în bolovani și straturi de rocă. Soarele era ascuns în spatele unui cer plat, cenușiu, care amortiza sunetul și lumina. Chiar și puțina vegetație de-acolo preluase nuanțele discrete ale stâncilor și norilor.

Fiecare dintre ei era pierdut în propriile gânduri. Picioarele lui Orisian făceau pașii din reflex. Se simți pe el însuși înghesuit într-un colț al minții lui, dorind să uite pentru un timp tot ce se întâmplase. Acesta era un loc pe care-l știa, cel în care se refugiase când Febra Inimii îi dăduse viața peste cap, dar nu-i era mai ușor doar pentru că mai fusese acolo înainte. Își spuse din nou și din nou că era posibil ca Inurian să nu fie mort. Își ridică scurt ochii din pământ. Ess'yr, un pic în fața lui, tremura în timp ce mergea. Probabil că îi era extrem de frig, după baia ciudată, ritualică, în râu, se gândi el. Știa mai bine decât să sugereze să se oprească.

Ajunseră la o mare întindere de mușchi și de papură – izvorul Zăpezii – de unde nu puteau merge mai departe fără a urca pe un teren mai înalt, mai expus. Așa cum mergeau în sus, vântul le strepezea dinții și lapovița cădea aproape orizontal asupra pantei. Fură nevoiți să se aplece pentru a se ține pe picioare. Aflorimentele de roci mari de pe deal semănau cu niște capete de creaturi gigantice, încremenite în momentul ruperii lor de pământ.

Când, în sfârşit, ajunseră pe creastă, îi întâmpină o pală de vânt. Orisian ridică un braţ pentru a-şi proteja ochii. Ceea ce văzu fu aproape la fel de tulburător ca loviturile vântului: adevăratul Car Criagar. În măsura în care se vedea prin lapoviţă şi prin stolul de nori joşi, erau acolo pante goale şi vârfuri înghesuite unul într-altul, care ajungeau până la cer. Cele mai înalte erau aproape albe de zăpadă şi gheaţă. Varryn porni în acea direcţie, spre inima stearpă a Car Criagarului.

Se păstrară cât mai mult posibil pe partea adăpostită a crestei, dar, cu cât urcau mai sus, cu atât devenea tot mai dificil să-şi facă drum printre rocile provenite din erupţii, distruse de frig, şi de mai multe ori trebuiră să treacă pe faţa expusă. Acolo, vântul îi zgâlţâia şi alunecară şi se împiedicară, zdrelindu-şi mâinile de pietrele ascuţite. Terenul plonjă brusc în pante mari cu grohotiş. Norii se revărsau pe vârfurile următoare, fierbând în vastele spaţii ale cerului. Ei n-aveau nici hainele, nici forţa necesară pentru o astfel de luptă cu stihiile, însă Varryn îi conducea fără scrupule în sus şi înainte.

În final, creasta se extinse şi se deschise spre umărul unui munte. Pe pământ, într-o mare curbă frântă, erau numai făgaşuri şi bolovani de granit. Pe pante se aşternuseră dungi de zăpadă şi vântul le împrăştia de pe fiecare deluşor. Făcură o scurtă pauză, apoi Varryn se întoarse cu spatele la furtună şi porni să înconjoare flancul muntelui.

Lumina începu să se estompeze. Varryn se opri lângă un bolovan masiv, care zăcea pe munte ca jucăria aruncată de copilul unui uriaş. O fisură pe diagonală despicase piatra, ruptura făcând să se desprindă cele două treimi inferioare ale corpului său. Kyrininul făcu semn spre aceasta fără niciun cuvânt.

– Doar nu vrei să spui că ne petrecem noaptea aici? zise Rothe. Frigul ne va ucide.

– Vântul ucide în primul rând, răspunse Ess'yr pentru fratele ei. Acesta este adăpost. Stăm aproape, împărţim căldura.

– Fără foc? întrebă Anyara.

Singurul răspuns al lui Varryn fu să scoată tubul de coaja în care ținea jarul. Nu găsi decât cenușă rece.

– Oricum cred că n-avem nimic de ars, murmură Anyara.

Se înghesuiră în culcușul lor dur. Deși fisura era mai profundă și mai largă decât părea din afară, tot era un spațiu opresiv. Nu era loc să se întindă și nu putură decât să se lipească de piatră. Greutatea stâncii de deasupra și din jurul lor îl umplu pe Orisian de gândul sumbru că va fi strivit în somn, dar apoi găsi un moment de somn chiar și într-un astfel de loc, în care odihna părea imposibilă. Trupurile tovarășilor săi blocau cea mai mare parte din lumină. Când Varryn, ultimul dintre ei, li se alătură, Anyara murmură:

– E un coșmar.

Fu cea mai lungă noapte din viața lui Orisian. Cei cinci stăteau prinși în centrul greu al pietrei, cu trupurile zguduite de fiorii ocazionali ai atingerii nopții, în orele sale cele mai reci.

Deși Ess'yr avea dreptate. Căldura pe care o împărțeau nu-i lăsa expuși frigului fatal. În timpul orelor lungi, simțise trupul ei lipit de-al lui, pe umărul lui, de-a lungul coapsei ei întinse alături de a lui.

De vreo două ori el crezu că simte căldura respirației ei tăcute pe obraz și, deși nu putea vedea nimic, își imagină fața ei acolo, atât de aproape, încât o înclinare a capului ar fi fost suficientă pentru a o atinge.

Păru să treacă o veșnicie până ce o lumină difuză străpunse norii. Clătinându-se afară, în aer liber, Orisian gemu de durere și din cauza rigidității articulațiilor sale. Vântul se oprise. Valurile fără formă de nori plați, cenușii, se ascunseseră acum după culmile înalte, dar el le putea simți masa brutală ascunsă în spatele vălului. Își scoase picioarele și le frecă cu mâinile amorțite, rebegit ca un moș. Ceilalți arătau la fel de epuizați și de ponosiți ca el, cu excepția lui Varryn: el părea alert și odihnit ca și cum ar fi dormit cât se poate de confortabil.

– Cât mai e? întrebă Orisian.

– Ore, zise Varryn.

Vremea fu un pic mai blândă cu ei în ziua a doua. Nu adia niciun vânt, în schimb, trebuiră să se lupte cu valurile reci de nori care pluteau în derivă de-a lungul pantelor. În astfel de momente, nu vedeau în față la mai mult de douăzeci sau treizeci de pași.

Închiși într-o lume îngustă, cu vederea și auzul înăbușite, amenințarea peisajului ascuns se simțea mai iminentă decât înainte. Puțini dintre cei din neamul Blood al lui Orisian veniseră aici. Numai un temerar ar fi încercat să urce atât de sus pe Car Criagar la acest moment din an. Marele lanț muntos avea o reputație sinistră prin locuitorii săi – Kyrininii care îi colindau pădurile, urșii mari care stăteau la pândă în colțurile sale cele mai sălbatice –, precum și în sine. Și mai erau și ruinele: resturi ale orașelor construite pe vremea când zeii încă vegheau peste lume. Existau povești cu aventurieri care veniseră să caute relicve din acele zile îndepărtate și își găsiseră doar moartea, într-un fel sau altul. Uneori, îi ucisese muntele, alteori, gropile sau pereții dezagregați ai ruinelor, iar alteori fiarele sălbatice.

Orisian nu putea spune cât de mult călătoriseră în acea zi. După-amiază, vremea le deveni potrivnică. Vântul se întoarse și ceea ce începu ca o ninsoare ușoară căpătă forță până ajunse o furtună în toată regula, gata să-i înghită. Se duseră către o ridicătură și făcură o pauză pe creastă. Vântul îi zgâria prin haine și le tăia respirația. Zăpada zbura spre ei. Orisian își lăsă capul în jos și se crispă.

– Acolo, țipă Ess'yr peste suflul vântului.

Sub ei, pe un vast teren plat, era un oraș. Un gigantic colț de stâncă se ridica într-o parte, cel mai înalt ajungând să se piardă în furtună și avea la poalele sale o întinsă rețea de ziduri dărâmate, de străzi și case mărunțite: Criagar Vyne. În starea sa de degradare și părăsire, în posesia totală a munților și a cerului turbulent, arăta ca și cum piatra pământului s-ar fi rupt haotic de-a lungul suprafeței sale, pentru a exprima amintirea a ceea ce fusese odată în acest loc. Era o priveliște atât de stearpă, că Orisian simți o vagă groază de a intra în el.

– Cine ar putea trăi într-un astfel de loc? strigă Rothe.

– Huaninii, odinioară, răspunse Ess'yr. O femeie na'kyrim, acum.

Varryn deja cobora spre ruine cu pași mari. Ess'yr îl urmă. Anyara se uită neliniștită la Orisian.

– Am venit atât de departe, zise Orisian, protejându-și ochii cu mâna de mușcătura zăpezii. Măcar vom fi la adăpost.

* * *

Highfast: ghemuit în vârful unui masiv pisc de piatră, apărat atât de abruptele stânci de dedesubt, cât și de către propriile ziduri groase, a fost cel mai de necucerit dintre toate edificiile pe care neamul Blood Kilkry le-a moștenit de la regatul Aygll. Arhitectul Marain l-a construit și numai acest fapt a făcut ca numele său să fie mai memorabil decât al monarhului care i-a poruncit. Scopul său, nevoia care a făcut să moară mai mult de o sută de muncitori pe piscurile și căile înguste ale Munților Karkyre în deceniul în care s-a construit, a fost apărarea unui vechi drum. De atunci, istoria și-a schimbat cursul. Drumul nu a mai fost folosit în timpul Anilor Furtunoși care au urmat căderii regatului. Highfast a devenit o cetate uitată, cufundată adânc în singurătatea feroce a munților. Sub zidurile sale a fost de multe ori vărsare de sânge în viața sa lungă, lentă, dar era un loc de pace pentru cei care îl locuiau acum.

Vârful stâncos pe care era cocoțat Highfast nu era doar o temelie pentru ziduri și turnuri. Armatele de lucrători ale lui Marain au săpat în oasele muntelui, înșirând o droaie de camere și tuneluri prin piatră. În locurile unde stâncile erau abrupte și invulnerabile la asalt, aceste tuneluri rupseseră pielea muntelui. Ferestrele și platformele se deschideau către vertiginoasa vedere peste defileu. Lăsau să pătrundă un pic de lumină, dar și vânturile neîncetate care suflau printre vârfurile munților. Uneori, rețeaua de tuneluri reverbera sub aerul grăbit, ca și cum ar fi fost plămânii unui uriaș.

Acel sunet, aproape imperceptibil chiar și urechilor de na'kyrim, i-a oferit, de obicei, confort Alesei Cerys. Ea trăia între zidurile Highfast de cincizeci de ani și îi cunoscuse toate stările. Permanența

și familiaritatea lui o ancorau de el. Ea se simțea în siguranță în propriul corp.

Acum stătea pe un balcon mare, uitându-se la cavernoasa Sală a Scribilor. Sub lumina ce se revărsa prin marile și îngustele ferestre, o duzină de na'kyrimi, aplecați peste manuscrise și cărți, transcriau, copiau, conservau. Nu se auzea niciun sunet, în afară de hodorogitul vântului pe stâncă, freamătul de pene și suspinul ocazional al unei fragile pagini întoarse. Amestecul perfect de liniște și sârguință era o scenă care, în anii de demult, i-ar fi alungat orice neliniște lui Cerys.

Astăzi, gândurile îi erau ușor neliniștite. Și nu era singura. O văzuse și pe fețele altora, a celor în care curgea cel mai puternic Comuna. Incertitudinea îndurerată pe care o simțea în suflet era reflectată în ochii lor. Sămânța acelei incertitudini fusese semănată ieri: ajunsese la ea, destul de brusc și de sigur, că unul dintre ei – unul dintre veghetori – nu mai era prezent în Comună, ci era numai amintit acolo. Și, deși nu putea fi încă sigură, ea crezu că știe cine e.

Netezi penele ciorii negre, mari, cocoțate pe balustrada balconului.

– Poți să-mi spui că nu e adevărat, draga mea? îi șopti ea păsării.

Aceasta își ațintì ochii ca mărgelele asupra ei și ea zâmbi.

– Nu, nu-mi vei fi de ajutor, pene vechi.

Mesagerul, un na'kyrim înalt și subțire, care-și freca mâinile de parcă încerca să scape de vreo pată ce nu se lua, o găsise acolo, pierdută în gânduri, deasupra scribilor ce trudeau.

– Aleaso, șopti el, temându-se să nu cumva să perturbe concentrarea celor care trudeau mai jos. Vorbește Visătorul.

De treizeci de ani, Tyn Kilvale, Visătorul, zăcea într-o cameră din înaltul Marelui Donjon de la Highfast.

Tineri na'kyrimi se duceau la el, spălându-i rănile, întorcându-l și-l curățându-l. Adesea, aceasta era prima sarcină încredințată celor noi care ajungeau la Highfast. Așa învățau răbdarea și pasivitatea. Și veneratia cuvenită Comunei, căci somnul lui Tyn îl purta departe de lume, în oceanul infinit al acelui spațiu de neînțeles. Visătorul visa, dar nu așa cum o făceau alții.

Mai erau și alții care se îngrijeau de el. Datoria lor era mult mai neobișnuită. Unul după altul, vegheau asupra somnului na'kyrimului, așteptând. Într-un somn și mai profund, Tyn călătorea pe căi necunoscute celor care sălășluiesc în lumea tangibilă și uneori ceea ce găsea el acolo apărea, pe jumătate format, pe buzele lui crăpate, exfoliate. Acestea erau cuvintele pe care cei de lângă el le așteptau, care erau pescuite din cele mai adânci și mai îndepărtate locuri ale Comunei; comoara nelumească aruncată pe plaja din dormitorul lui.

Pe măsură ce anii treceau, el vorbea tot mai puțin și mai rar. Rareori se mai ridica acum Visătorul destul de aproape de starea de veghe pentru a se mai consemna vreo frântură.

Pentru Cerys nu era o surpriză prea mare că acesta era unul dintre acele momente rare. Inurian își petrecuse multe ore la patul Visătorului în anii tinereții sale. Ea îl urmă pe mesager până la scările sinuoase din fața camerei lui Tyn, cu teama răscolindu-i stomacul. Dacă i se confirmau temerile, asta avea să-i provoace o mare durere.

Spre ușurarea ei, Cerys îl găsi pe Tyn dormind mai profund ca niciodată. Slujitorii lui îi păstraseră un aspect cât putuseră de sănătos. Cine dădea ochii cu el pentru prima dată și nu-i cunoștea trecutul sau viitorul își putea imagina că era un bătrân care adormise cu doar câteva momente mai înainte. Pentru cei care știau mai bine erau semne care trădau ruperea lui îndelungată, lentă de starea de veghe. Pielea lui devenise un fin voal de culoarea fildeșului. Se întindea slabă peste oasele feței lui. Părul argintiu și rar atârna pe pernă asemenea unei pânze rupte de păianjen mort. Ondulațiile patului sugerau acolo prezența unei forme vlăguite.

Nu vârsta preschimbase astfel trupul visătorului. El trăise 70 de ani; nu foarte mult pentru un na'kyrim. Comuna îl trăgea tot mai departe de găoacea trupului și zi de zi acesta se descuama ca pielea veche a unui șarpe. La câteva luni, Amonyn venea și își punea mâinile pe pieptul lui Tyn, în efortul de a opri degradarea lentă a cărnii acestuia. De fiecare dată, ședințele îl lăsau pe vindecător secătuit și rareori aveau mare efect. Numai în Dyrkyrnon sau undeva în inima întunecată a Adravane mai puteau fi na'kyrimi care ar fi

putut depăşi competenţele tămăduitoare ale lui Amonyn, dar ce îl consuma pe Tyn era dincolo de puterea lui de a stăvili. Celei mai importante părţi din Tyn încetaseră să-i mai pese de lumea în care trupul său dormea şi fără existenţa interesului din partea lui nici chiar Amonyn nu putea face mare lucru.

Un scrib şedea pe o parte a patului. Bărbatul frunzărea prin documente. Se ridică atunci când intră Aleasa.

Arăta ca şi cum şi-ar fi dorit să fie altcineva în locul lui.

– Aleaso, şopti el. Cred că am prins totul, dar a vorbit doar pe scurt... şi foarte repede.

– Despre ce a vorbit? întrebă Cerys.

Ea se aplecă asupra fragilei siluete de pe pat. Sub pleoapele aproape translucide, ochii lui Tyn se mişcau încolo şi-ncoace, asemenea unor gândaci care se luptă sub o pânză de mătase. „Oare ce vede acolo? îşi spuse în sinea ei. Şi-o fi mai amintind că noi, ceilalţi, încă suntem aici, în acest loc?"

– M-mai mult confuz, Aleaso, zise scribul. Poate înţelegi tu mai clar ca mine...

Îi întinse foile de pergament. Cerys le luă, fără a le examina.

– Esenţa? insistă ea, cu blândeţe.

– L-a menţionat pe Inurian, cred. Poate... Cred că, probabil, moarte, Aleaso. Moartea lui. Dar şi altceva, pe altcineva. Un bărbat, deşi Visătorul a vorbit ca şi cum ar fi o fiară: o fiară cu sufletul negru, rătăcită în Comună.

Cerys dădu din cap. Era aşa cum anticipase ea. Înţelesul cuvintelor lui Tyn era rareori evident – cum ar fi putut fi altfel, din moment ce călătoreau atât de departe şi printr-un teritoriu ciudat!? –, dar acest mesaj era suficient de clar şi se potrivea cu ceea ce Comuna şoptise în mintea ei. Deci, Inurian se dusese. Nu era singura din Highfast care avea să-i simtă pierderea în mod acut. Dar ce era cu cealaltă parte? Ce era cu celălalt bărbat? Cerys simţi profund, instinctiv că schimbarea plutea în aer. Un na'kyrim veghetor rareori ignora astfel de instincte, iar acum acestea îi şopteau că, dacă venea schimbarea, n-avea să fie una blândă.

Cu fruntea încreţită de griji, ea plecă să-l găsească pe Olyn. Îngrijitorul ciorilor era cel cu care Aleasa se consulta întotdeauna legat de profunzimile Comunei, de când plecase Inurian de la Highfast.

* * *

Când Orisian şi ceilalţi se mai apropiară, deveniră vizibile mai multe detalii din aglomeraţia de ruine. Cele mai multe dintre ele nu erau mai înalte de un stat de bărbat. Piaţa oraşului nu era decât un talmeş-balmeş de pietre şi roci, în crăpăturile cărora se aduna zăpada, dar ici-colo apăreau din moloz siluete de ziduri, uşi şi camere. Se apropiară de primul perete dărâmat şi trecură printr-o breşă către străzile moarte de dincolo. De îndată, forţa vântului scăzu un pic. Orisian îşi umflă obrajii şi-şi frecă faţa. Nu-şi simţea deloc pielea. Rothe puse mâna pe un bloc masiv de piatră. Pe suprafaţa de culoare închisă, veche a acestuia se formase o crustă stratificată de licheni.

– Pesemne că au fost clădiri grozave odată, zise el, întorcându-se şi aruncându-i o privire lui Orisian.

Îşi continuară drumul printre osemintele oraşului, cu precauţie, de parcă ar fi călcat pe oasele vechilor locuitori. Ess'yr şi Varryn erau tensionaţi, mişcându-se asemenea unor căprioare care simt, dar nu-l văd pe vânător. Instinctiv, se ghemuiseră cu toţii un pic, pentru a-şi menţine capetele sub linia orizontului. Vântul urla deasupra lor. Lumina zilei avea să dispară curând şi gândul că noaptea avea să-şi arunce mantia asupra acestor ruine era tulburător.

Un spaţiu se deschise în faţa lor, unde zăpada se îngrămădise în galerii. Se opriră în prag.

Privind de aproape, Orisian se simţi un pic mai confortabil văzând că nu e singurul neliniştit. Până şi Ess'yr şi Varryn erau agitaţi aici, departe de pădurile lor protectoare. Cei doi şuşotiră unul cu altul în propoziţii ciuntite.

– Am putea rătăci pe-aici ore întregi, zise Rothe. Ar trebui să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea.

– De acord, zise Varryn.

Găsiră un loc în colțul a ceea ce fusese cândva o casă mică, unde nu ajungeau vântul și zăpada. Împărțiră între ei câteva felii de carne uscată și luară câteva înghițituri de apă din ploștile aproape goale. Se înghesuiră unul într-altul, cu excepția lui Varryn. El rămase în picioare, cu spatele la perete.

– Stau eu de veghe în prima parte a nopții, îi spuse Rothe.

La început, Kyrininul nu păru să fi auzit, dar apoi dădu încet din cap.

Orisian, lipit de sora lui, simți cum aceasta îl ia de mână. Nu știa dacă pentru confortul lui sau al ei, dar o ținu strâns. Foamea îi rodea stomacul. Când închise ochii, somnul îi apăru ca o speranță îndepărtată.

Pe neașteptate, imaginea lui Ess'yr, cu spatele alb, gol, îi veni în minte. Se neliniști. Fu urmată de imaginea lui Inurian, singur în luminișul unde îl lăsaseră. Orisian își văzuse mama murind. Îi văzuse buzele deschise și respirația ieșindu-i din piept pentru ultima dată și ochii pierzându-și într-o singură clipă luciul nedefinit de viață. Își imagină cum lumina părăsise ochii cenușii, de ardezie ai lui Inurian. Inconștient, înăspri strânsoarea mâinii surorii sale.

– Dormi, șopti Anyara.

Ar fi vrut să poată.

În întunericul din acea noapte vântul gemu neîncetat peste orașul scheletic și prin acesta. După un timp, ninsoarea încetă. Temperatura scăzu din ce în ce mai mult. Orisian îl auzi pe Varryn ridicându-se și înlocuindu-l pe Rothe în postul de veghe. Cei doi nu-și spuseră nimic unul altuia.

Zorii apăruți în mijlocul ceții și al norilor erau muți. Lumina lor era apoasă și lipsită de viață.

Deși nu mai bătea vântul, cerul era un ocean de cenușiu, contopindu-se cu vârfurile și pantele prăfuite cu zăpadă. Stâncile dinspre vest se înălțau deasupra orașului, veghind asupra cadavrului său cum trebuie s-o fi făcut și când acesta era în viață. Cei cinci puteau fi singuri în toată lumea.

Anyara își flexă mâinile și picioarele.

– Nu cred că o să mă mai încălzesc vreodată, zise ea.

Ess'yr întinse un pumn mic de alune. Pe când ceilalți le sparseră pe pietre, Varryn adună niște zăpadă și și-o aruncă pe față, apăsând-o pe ochi. Se așezară într-un cerc mic, mâncând în tăcere.

– Și-acum ce facem? întrebă Anyara în cele din urmă.

– Așa cum a zis Inurian. O căutăm pe femeia na'kyrim, zise Orisian.

– Dacă e aici, zise Rothe dezolat.

– E aici, zise Varryn.

– Dar cuvântul unui muribund...

Rothe se opri și se uită la Orisian.

– Iertați-mă, zise el.

Orisian zâmbi slab.

– Inurian era sigur că o s-o găsim aici.

– Vom căuta semne. Vor fi urme, zise Ess'yr.

– De ce n-o strigăm pur și simplu? Ne va auzi de la câteva mile aici, sugeră Anyara.

– Și la fel și alții, zise Varryn cu un ușor dispreț în glas.

Kyrininul își îndreptă atenția spre una dintre legăturile cizmelor lui de piele, care se dezlegase.

Ess'yr deschise desaga de la centură și scoase câteva rămășițe dintr-un fel de mâncare. Le trecu câte una lui Orisian, Anyara și Rothe și puse restul la loc în pungă.

– Mestecați, nu înghițiți, zise ea. E rădăcină de huuryn.

Rothe privi neatrăgătoarea bucată de rădăcină uscată din palma lui. Anyara deja o băgase în gură și mesteca viguros, și după numai un moment de ezitare o urmă și Orisian. Scutierul făcu și el la fel, fără nicio tragere de inimă. Un gust amar îi inundă gura lui Orisian imediat ce o îmbucă. Îi amintea de băutura pe care o primise în cortul lui In'hynyr, dar nu putea fi sigur dacă era vorba despre același lucru. La început, nu simți niciun efect, apoi o senzație ciudată, neclară i se dezvoltă în spatele ochilor. Frigul păru să se diminueze un pic pe la mâini, brațe și picioare, iar oboseala i se toci.

Împinse rădăcina într-o parte a gurii și o ținu acolo, între maxilar și buze. Sucurile ei ascuțite îi trimiseră fiori prin gingii.

Se mișcară cu migală printre ruine. Cei doi Kyrinini își țineau ochii în pământ și se aplecau din când în când, examinând unele fragmente de zăpadă, rocă sau pământ. De fiecare dată încheiau rapid. În lumina plată, cu soarele invizibil în spatele valurilor de nori, Orisian își pierdu orice reper, cu excepția falnicelor stânci abrupte care se înălțau deasupra orașului. Zăpada purtată de vânt cădea din înălțimi. Odată, Orisian zări o pereche de păsări negre mari trecând prin fața stâncilor. Le pierdu pe fundalul rocilor întunecate. Nu se vedea niciun alt semn de viață.

Pe măsură ce timpul trecea și ochiul se obișnuia cu formele de piatră, începu să se dezvăluie o parte a orașului care fusese odată aici. Ei descoperiră ceea ce trebuie să fi fost o brutărie. Zidurile acesteia erau aproape distruse, dar încă exista acolo un cuptor crăpat și spart. Ei văzură o porțiune de drum, câteva dale perfecte de pavaj care arătau atât de noi, de parcă nu simțiseră niciodată urma vreunui picior. În altă zonă, clădirile se reduceau la un talmeș-balmeș de cărămizi și pietre, mare parte înnegrite de un foc vechi. Varryn cântări un mic fragment de os îngropat în crăpătura dintre două stânci.

– Craniu, zise el. Huanin.

Acoperiră aproape jumătate din oraș fără să găsească nimic care să sugereze că nu erau singuri. Efectele revigorante ale huurynului se stinseră după câteva ore și frigul puse din nou stăpânire pe corpurile lor. Forța le secă; ochii și spiritele se moleșiră. Chiar și Ess'yr și Varryn deveniră din ce în ce mai abătuți și mai lenți. Găsiră un loc de odihnă. Câteva înghițituri de biscuiți fu tot ce mâncară, iar Ess'yr nu le mai oferi huuryn. Lui Orisian îi era îngrozitor de sete și bău dintr-o ploscă până când Ess'yr i-o trase ușor departe de la gură.

– Încet. Și puțin, zise ea.

– Scuze, murmură Orisian, deși nu existase nicio mustrare în tonul ei.

Rothe își masă gamba stângă, frământând carnea cu degetele lui mari.

– Cât o mai ținem așa? întrebă el fără să se adreseze cuiva anume. Am putea răscoli locul toată viața fără să găsim nimic. Ar trebui să aprindem focuri și să strigăm din toți rărunchii, cum a zis Anyara, pentru a o aduce pe femeie la noi.

Varryn, care se așezase un pic mai departe de ceilalți, scoase un sunet moale și își trecu o mână prin păr, dar nu zise nimic.

– Varryn spune adevărul, zise Ess'yr. Dușmanul ar putea fi încă pe urmele noastre. Și, dacă am face zgomot, probabil că această femeie ar dispărea. Vulpea spune că e nebună. Ea nu vrea musafiri.

– Nici nu mai contează dacă fuge să se ascundă, zise Rothe. Oricum, în ritmul ăsta vom îngheța cu toții înainte de-a o găsi.

– Băiatul și fata nu mor aici. Am jurat.

– Ați jurat? i-o tăie Rothe cu scepticism. Ați jurat? Viața mea este în slujba lui Orisian. Nici el, nici Anyara n-au nevoie de protecția oamenilor pădurii să...

– Destul, destul, zise Orisian deschizându-și brațele. Sunt sigur că Ess'yr n-a intenționat să te insulte, Rothe. Și, Ess'yr, nu știu ce credeți că aveți...

Observă că niciunul dintre Kyrinini nu-i dădea nicio atenție. Ca unul, capetele lor se ridicară și fețele lor deveniră măștile imobile ale concentrării.

– Ce este? întrebă Anyara, dar Varryn o reduse la tăcere cu o privire feroce.

Sub rețeaua fină de tatuaje era o expresie sumbră, intensă. Ess'yr puse o mână pe brațul fratelui ei.

– Sunet, șopti ea.

Rothe se ghemui, apucând mânerul sabiei. Orisian scotoci greu după lama de la centură, cu degete amorțite și stângace.

– Unde? șuieră Rothe.

– Vine, fu răspunsul șuierat al lui Ess'yr.

Anyara se foi pe loc. Varryn se întoarse pe jumătate și îi trimise cu degetele un mesaj concis surorii lui. Ess'yr mormăi o confirmare și luă o suliță. Varryn începu să se ridice. De îndată ce ajunse în picioare, se chirci din nou, șuierând printre dinți.

O siluetă apăru din spatele rămăşiţelor peretelui. Era o femeie acoperită cu o pelerină de piei, cu toată faţa ascunsă de o glugă de blană. Ea se opri şi-şi aruncă ochii spre ei.

– Sunteţi zgomotoşi, zise ea.

Vocea era dură şi aspră, ca şi cum îngheţurile de munte intraseră în ea şi o spărseseră aşa cum făcuseră cu pietrele din acest oraş pierdut. Totuşi, de îndată ce o auzi vorbind, Orisian detectă urme din cadenţa tonului lui Inurian. „Femeie na'kyrim", se gândi el.

Ess'yr zise, cu precauţie, ceva în limba ei. Femeia îi răspunse concis.

– Yvane, zise Ess'yr şi vocea ei, de obicei plată, oferi un indiciu de uşurare.

– Zgomotoşi şi proşti, să campaţi aici pe vremea asta, zise Yvane, abandonând limba Kyrinină cu multă uşurinţă.

– Inurian ne-a zis să venim aici, spuse Orisian. A zis c-o să ne ajuţi.

Bătrâna na'kyrim îl fixă cu o privire care-l făcu să se teamă pentru o clipă că făcuse o greşeală teribilă venind aici. Apoi se întoarse pe călcâie şi merse cu paşi mari mai departe.

– Hai, atunci, i-o tăie ea, plecând. Pot să vă dau mâncare şi foc. Dar să nu consideraţi că e altceva decât o ofertă de adăpost de scurtă durată pentru cineva aflat la ananghie.

III

Nyve, Primul Bătăliei Inkalle, avea doar o ureche. Unde ar fi trebuit să fie cealaltă se întindea o cicatrice cu un orificiu în centru. Fiecare Inkallim ştia povestea. Când Nyve era tânăr, proaspăt admis în cele mai de jos funcţii din cadrul Bătăliei, fusese unul dintre cei cinci însărcinaţi cu paza unui grup al Învăţăturii Inkallime, care mergea pe jos de la Kan Dredar la Effen, un oraş îndepărtat din teritoriile Wyn-Gyre. Adânc în ţinuturile de est ale Effenului, au dat peste un grup numeros de vânători Tarbain: Tarbaini sălbatici,

dintr-un trib pe-atunci nesubjugat de neamurile Blood Gyre, neîntors la dreapta-credință. Neștiind, probabil, cu ce fel de războinici se confruntă, Tarbainii au atacat. Aveau cu ei mai mulți câini de vânătoare și din cauza unuia dintre aceștia își pierduse Nyve urechea, înainte de a-i rupe spinarea. Doar Nyve și doi din Învățații Inkallimi au supraviețuit, înghesuiți între cadavrele a mai bine de douăzeci de Tarbaini.

Ei au mers spre Effen, iar acolo Nyve a adunat cincizeci de bărbați din oraș. Era tânăr, dar era unul dintre Copiii Sutei și ochii îi ardeau; nimeni n-a îndrăznit să-l refuze. El i-a adus la scena de luptă și a luat urmele vânătorilor Tarbain până la sălașul lor. În a doua seară, au găsit un sat. L-au ars și Nyve însuși a decapitat căpetenia trimițând craniul încoronat la Effen. Apoi s-a întors singur la Kan Dredar.

Nyve avea acum 55 de ani și umbla încovoiat. Degetele îi deveniseră, odată cu vârsta, noduroase, cu articulații tumefiate și înțepenite. Erau câțiva ani de când nu mai ținuse o sabie, dar, cu toate astea, nimeni nu încercase să-l detroneze din poziția de Prim. Mintea adăpostită în acest trup nevolnic nu era șovăielnică. Theor, Primul Învățăturii, îl plăcea pe Nyve. Avea încredere în el. Ei crescuseră împreună în rândurile Inkallelor respective și fuseseră instalați ca Primi la doar câteva luni distanță.

Împărțeau un bol cu lapte fermentat în camerele lui Nyve. Era narqan, o băutură Tarbain adoptată cu mult timp în urmă de către unele dintre neamurile Blood de nord; era băutura tradițională a Bătăliei Inkalle de sute de ani. Primul Bătăliei trebuia să țină cupa între degetele-i infirme. O așeză cu precizie și apoi își linse buzele în timp ce-l urmărea pe Theor golindu-și cupa.

– E bine făcut, zise Nyve când Theor luă ultima înghițitură. Ai băut ca unul din Bătălie. Mai bine ca înainte, cel puțin.

Theor făcu o grimasă prietenoasă. Nu-i prea plăcea narqanul, dar fusese invitat aici și era dispus să respecte obiceiurile gazdei sale.

– E bine să te înveți și cu ce nu-ți place, chicoti Nyve.

– Sunt recunoscător, ca întotdeauna, pentru șansa de a mă perfecționa. Ce-ți fac articulațiile?

Nyve își privi mâinile ca și cum ar fi fost ale altcuiva.

– Nu sunt în cea mai bună formă la acest moment al anului. Cred că umezeala și frigul intră în ele, deși nimeni nu pare să mă creadă; de parcă nu eu sunt cel mai în măsură să judec asta. Cine poate să spună mai bine decât mine ce-mi fac oasele?

Un slujitor veni să ia de pe masă vasele goale. Nyve îl privi îndepărtându-se.

– E văr de-al doilea cu Lakkan oc Gaven-Gyre. Sau de-al treilea, parcă? Îl cheamă Calum. Cred că există o anumită asemănare de familie, nu-i așa?

– Ambiția otrăvitoare și aroganța nu sunt de multe ori vizibile cu ochiul liber. Ei cred întotdeauna că le face bine să aibă pe cineva infiltrat, zâmbi Theor. Le place să creadă că există anumite legături pe care nici noi nu le putem tăia.

– Într-adevăr. Cred că părinții lui au rămas șocați când le-a zis că vrea să intre în formare. Lakkan a insistat să-l lase să-și urmeze visul, pentru că voia ochi și urechi aici, desigur, mai degrabă decât fiindcă îi pasă de dorințele băiatului. Pare promițător. S-ar putea chiar să trăiască să se alăture Bătăliei.

– Sunt sigur că l-ai ținut aproape.

– Desigur. Nu l-aș lăsa pe Lakkan să-și facă griji. Și eu dorm un pic mai ușor dacă știu pe unde este. Pentru orice eventualitate, mă-nțelegi.

De afară se auzi crescând zgomot de ciocnire de arme: candidații se antrenau în curte. Nyve își lăsă capul în jos ca să asculte, mulțumirea trecându-i pe față ca urma unei amintiri.

– A venit vreo veste din sud? întrebă Theor.

– Nimic nou de la victoria de la Grive. Mă gândeam că au ajuns la un deznodământ până acum. Cartea a fost mult mai blândă cu Kanin decât m-aș fi gândit.

– Credința lui îi dă putere.

– Asta și Bufnițele Albe. Cu tot ajutorul lui Shraeve, toți ar fi probabil morți dacă corcitura n-ar fi venit cu sute de oameni ai pădurii în spate. Te face să te întrebi dacă n-ar fi trebuit să-i aruncăm o privire mai atentă na'kyrimului când a fost în Hakkan, în timp ce toate astea erau planificate.

Theor dădu din cap. Și el fusese de aceeași părere când auzise ultimele rapoarte de pe valea râului Glas.

– Am crezut că am văzut tot ce era de văzut. Vânătoarea l-a urmărit îndeaproape. Vorbea în somn și de unul singur; concluzia lor a fost că nu e mare lucru de capul lui, doar amărăciunea și dorințele unui copil. Dacă a putut să-și aducă Bufnițele Albe la cheremul lui și să le cheme la apel, poate că l-au subestimat, totuși.

– Se poate. Soarta pare să-i surâdă aventurii lui Kanin în numeroase feluri. Cred că Shraeve începe să creadă că se pot obține multe.

– Da. Așa am înțeles și din ultimul ei mesaj.

Theor își lăsase tonul vocii să transmită înțelesul.

– Te îndoiești de judecata ei? întrebă Nyve.

– Dar tu?

Primul Bătăliei zâmbi. Dinții lui erau îngălbeniți și stricați.

– Poate că ar trebui să mai trimit după narqan, bătrâne prieten, dacă vrei să vorbim despre afacerile Bătăliei.

Theor ridică mâinile, prefăcându-se îngrozit.

– Nu e nevoie de amenințări, zise el.

– Shraeve ne-a slujit bine de când a venit la noi, zise Nyve. Aș fi avut nevoie de mult mai multă putere decât a rămas în trupul ăsta bătrân ca s-o mai opresc după ce a auzit planul Horin-Gyre. N-a ales niciodată calea cea mai simplă, dar și-a dovedit curajul. Drumul ei este pavat cu efort și conflicte. Așa să fie.

– Așa să fie, repetă Theor cu o înclinare de cap.

Știa că Nyve s-ar fi putut opune cu un singur cuvânt, moale, ideii lui Shraeve de a merge în sud și a lua Kolglasul. Dar au existat motive bune pentru a-i da frâu liber: trecuseră mulți ani de când Bătălia Inkallă își pusese la încercare vechii dușmani de dincolo de Valea Pietrelor și Nyve își dorise o pereche de ochi loiali care să-i

raporteze despre evenimente şi despre ciudata alianţă încheiată de Horin-Gyre cu Bufniţele Albe.

– Cu toate astea, oftă Nyve, chiar dacă până acum norocul i-a clipocit la glezne lui Kanin, va avea nevoie de-un adevărat potop ca să forţeze şi mai mult înaintarea.

– Şi Marele Conte crede asta, cu siguranţă. Am vorbit cu el la înmormântarea lui Angain. N-a fost mai deschis ca de obicei, dar a fost destul cât să spună că nu se va da peste cap să sară în sprijinul lui Horin-Gyre.

Nyve îşi scărpină cicatricea de pe partea laterală a capului.

– Încă mă mănâncă, murmură el. Ai crede că până acum...

Îşi lăsă în derivă gândul neexprimat şi îl privi pe Theor aşteptând. Amândoi ştiau, ca vechi colegi, că venise timpul pentru discuţia crucială.

– Mă preocupă, zise Theor aproape la întâmplare, că toate eforturile noastre blânde de a reafirma legăturile dintre Gyre Blood şi Inkallimi nu au dat roade în ultimii câţiva ani.

Un zgomot la uşă trădă revenirea lui Calum, slujitorul, care purta o tavă cu mâncare.

– Nu acum, zise Nyve fără să se uite în jur.

Cum se văzură din nou singuri, îşi strânse buzele.

– Să înţeleg că tu simţi că sunt necesare eforturi mai puţin blânde? întrebă el moale.

Theor ridică uşor din umeri.

– Poate că devin eu suspicios şi descurajat acum, spre sfârşitul vieţii. Sau prea îndrăgostit de trecut; când domnea tatăl lui Ragnor, nu cuteza să hotărască nici măcar în ce culoare să-şi vopsească dormitoarele fără să ne consulte.

– Asta e adevărat. Într-adevăr, era obositor, dar era mai bine pentru toată lumea.

– Desigur, zise Theor, vorbind un pic mai ferm acum. Cultul are nevoie de o mână zdravănă care să-l sprijine, un pilon puternic pentru a susţine acoperişul sub care toţi trebuie să se adăpostească.

E nevoie de Gyre Blood. Poate că Ragnor uită, așa cum tatăl lui n-a făcut niciodată, că și Gyre Blood are nevoie de cult.

– Te îndoiești de fervoarea lui, zise Nyve.

– Mă tem de posibilitatea ca... să-i fie distrasă atenția. Oricât de mult ar fi urât tatăl său Horin-Gyre, ar fi fost mult mai mult interesat de realizările lui Kanin decât pare să fie Ragnor. El e mult mai preocupat să jongleze cu loialitatea celorlalte neamuri Blood și să-și asigurare puterea proprie și controlul. Nu e prima dată când se întâmplă. E în firea conducătorilor să considere domnia drept țel în sine; uită-te la Gryvan oc Haig. Dar pentru noi trebuie să fie diferit. Marele Conte de Gyre nu poate exista doar pentru a fi pur și simplu Marele Conte de Gyre. El trebuie să fie atât războinic, cât și străjer al Drumului Negru, mai presus de toate.

– Încă este aprig, chiar și spre sfârșitul vieții, zâmbi Nyve.

– Eu sunt Maestrul Învățăturii. Nu pot fi altfel.

Nyve dădu din cap.

– Detectez o propunere care se profilează la orizont, zise el.

– Inactivitatea lui Ragnor mă nedumerește. Rău. Toate semnele arată că el e mai preocupat să vadă neamul Blood Horin-Gyre stingându-se decât de întoarcerea propriul neam Blood la locul său de drept, în Kan Avor. Imaginează-ți: pentru prima dată în mai mult de o sută de ani o armată de-a Drumului Negru câștigă la sud de Valea Pietrelor și Marele Conte de Gyre e cât se poate de indiferent. Nu contează cât de sceptic a fost la început; succesele lui Kanin ar trebui cel puțin să-i stârnească interesul lui Ragnor.

– Ciudate vremuri, sunt de acord.

– Prea ciudate pentru a fi așa cum par. Mi-aș dori să știu ce e în mintea marelui nostru conte și să descopăr poate o crăpătură în armura lui de reticență. N-a fost singurul cu care am vorbit când Angain a fost depus în catacombe. Când eram singuri, în picioare lângă cadavrul soțului ei, Vana mi-a zis că are un prizonier: unul dintre mesagerii Marelui Conte, prins când încerca să traverseze teritoriile Horin-Gyre.

Nyve ridică din sprâncenele cărunte. Chiar dacă îl cunoștea de mult pe Theor, era evident că Păstrătorul Învățăturii încă îl putea surprinde.

– Neamul Blood Horin-Gyre îi sechestrează pe mesagerii Marelui Conte?

– Numai pe acesta. I-a făcut suspicioși. Unde se ducea el? se întreabă ei. Și eu. Ce nevoie are Ragnor să trimită vești dincolo de hotarele Drumului Negru? Bărbatul n-a vrut să spună și mesajul pe care îl purta era încifrat, așa că supușii Vanei nu l-au putut citi.

– Este mai mult decât ciudat și periculos ca unul dintre neamurile Blood să încarcereze curieri Gyre, zise Primul Bătăliei. Și pentru noi să știm de așa ceva și să nu-i spunem lui Ragnor. Fiindcă presupun că asta vei propune.

– Suntem Inkallimi. Cultul e mereu pe primul loc. Înainte de orice alte considerații. Când cultul e amenințat, trebuie să știm. Vana are aceleași preocupări, dar nu poate ajunge la adevăr. Ea s-a oferit să ne dea nouă mesagerul și mesajul. Vânătorilor.

– Ai vorbit cu Avenn despre asta? întrebă Nyve.

Părea neîncrezător. Niciunul dintre ei nu simțea nevoia să spună că, indiferent care ar fi fost misiunea lui, mesagerul nu ar supraviețui atenției Vânătorii Inkalle.

Theor clătină din cap.

– Nu voi face așa ceva fără acordul tău. Știi asta.

– Am nevoie de ceva mai mult narqan, zise Nyve.

Începu să bată în masă.

– Unde e băiatul ăla când am nevoie de el?

Se uită gânditor la Theor.

– Dă-mi voie să mă gândesc la asta, zise el.

– Oricât dorești, răspunse Theor.

Lui Nyve îi reveni zâmbetul. În afara cicatricii lui urâte, arăta ca un bătrân jovial care ducea o viață de huzur.

– E mult de când n-au mai fost astfel de evenimente înlănțuite. Aproape că e suficient ca să facă un om să se simtă tânăr din nou.

Theor plecă pe o ușă laterală discretă, ascunsă vederii celor de pe terenurile de formare și din fierării. El urmă o pasarelă din spatele clădirilor Bătăliei și trecu printr-o poartă din zidul exterior.

Purtătorii lui de litieră îl așteptau acolo; cât timp iarna era aspră, drumul peste deal, spre chiliile Învățăturii, rămânea înnoroiat și nepotrivit pentru picioarele Primului.

Puțina zăpadă care căzuse peste noapte aproape dispăruse, dar în aerul greu se simțea că avea să mai vină alta. În timp ce era zguduit în timpul drumului, Theor putea vedea Kan Dredarul peste copacii de pe pantele mici. Orașul lui Ragnor oc Gyre era o întindere maronie cu negru, pe teren plat, un talmeș-balmeș aproape fără formă de barăci din lemn așezate în jurul a câteva clădiri de piatră: cazarma străjerilor orașului, hala pieței, cetatea Marelui Conte. Scena era una pașnică. Orașele arată întotdeauna mai bine privite de la distanță, știa Theor din experiență; la o privire mai atentă, începeai să descoperi murdăria și lăcomia. Vulturii și uliii patrulau în oraș, ca întotdeauna. Theor remarcă modul în care păsările își împărțiseră Kan Dredarul între ele, fiecare desenând deasupra străzilor sale cercuri domoale.

O formă palidă pe traseu îi atrase privirea. Era un pachețel înfășurat într-o pânză. Theor văzu o bucățică de piele cenușie, pătată; un copil, atunci. Când se năștea un copil slab sau schilod, unele familii îl puneau, ca pe acesta, în pădure sau pe dealuri, pentru a-i testa soarta. Era o practică pe care marii conți de Gyre o scoseseră în afara legii cu mult timp în urmă – fiecare potențial războinic era prea prețios pentru a fi riscat, atunci când doar zece mii făcuseră călătoria în nord –, dar pentru unii dintre oamenii de rând era o reflectare încăpățânată a credinței lor. Cel mai probabil, mama se va întoarce într-o zi sau două și, dacă în Cartea Ultimului Zeu era trecut că va fi cruțat, copilul era luat înapoi în familie și îngrijit cât mai bine cu putință.

Deși Drumul acestui copil ajunsese la capăt.

Theor continuă să meargă în litiera lui. Trebuia să aibă grijă în timp ce verifica îndoielile sale cu privire la Ragnor oc Gyre.

Mai presus de toate, trebuie să-i ia cu el pe Nyve şi Avenn. Învăţătura era mai veche şi superioară Bătăliei şi Vânătorii, dar asta nu însemna că ei ar fi urmat-o orbeşte; unitatea printre Inkallimi conta dacă Gyre Blood îşi pierdea din forţa voinţei. În astfel de momente – şi au existat vreo două într-un secol şi jumătate de exil al Drumului Negru dincolo de Tan Dihrin – Inkallimii au fost cei care au trebuit să ţină lucrurile împreună.

Acoperiseră două treimi din drumul spre sălile Învăţăturii, când escorta sa încetini. Se auzi zgomot de paşi alergând prin noroi în spatele lor.

– Ce e? întrebă Theor cu un aer dezinteresat.

– Se apropie un băiat, zise unul dintre purtătorii săi de litieră. Un candidat de-al Bătăliei, după cum arată.

Theor aşteptă, strângându-şi mâinile la subsuori din pricina frigului.

Îl recunoscu imediat pe purtătorul de mesaj: era vărul lui Lakkan oc Gaven-Gyre, Calum.

Atunci mesajul era direct din odăile lui Nyve. Băiatul avea respiraţia tăiată, obrajii îi luceau şi hainele îi erau stropite cu noroi. Entuziasmul lui era evident.

– Primule, zise el. Primule, m-a trimis stăpânul Nyve. Mi-a poruncit să vă prind pe drum, dacă pot.

– Atunci ai triumfat, tinere.

– Zice că Domnia Voastră ar trebui să fiţi cel care duce veştile la Învăţătură.

– Aşa zice?

– O pasăre-mesager a venit imediat după ce aţi plecat. Anduranul a căzut, Primule. Oraşul şi castelul sunt în mâinile Horin-Gyre.

Theor îşi suprimă cu grijă orice semn de surpriză.

– Şi stăpânul Nyve zice că ar trebui să vă spun...

Calum se încruntă, încercând a-şi găsi cuvintele.

– Ar trebui să vă spun că acum se va gândi la probleme mult mai rapid.

Păru mulţumit că şi-a amintit cu exactitate fraza.

– E o zi mare, nu, Primule? Cartea Ultimului Zeu ne zâmbește.

– Într-adevăr, replică Theor. Spune-i stăpânului tău că îi împărtășesc bucuria. Vezi de fă drumul înapoi chiar mai rapid decât pe cel încoace.

Calum făcu o mică temenea și plecă înapoi. Theor se uită după el. Îl văzu pe băiat alunecând și căzând. Noroiul zăbovi leneș în aer. Calum sări în sus, văzându-și de drum, și își scutură noroiul din păr în timp ce se îndepărta. O luă din loc și Theor, nedumerit de știrile neașteptate. Evenimentele se derulaseră mai repede și mai dramatic decât își imaginase el. Nyve avea dreptate: ar trebui luată o decizie în curând. Și va trebui să-și amintească să-l complimenteze pe Nyve pentru încă ascuțitul simț al umorului. Era o plăcere să trimiți în grabă, prin pădure, pe cineva din elita Gaven-Gyre, pentru a oferi vești despre gloria Horin-Gyre. Lakkan și-ar scuipa fierea în caseta cu bijuterii, dacă ar ști.

* * *

Amurgul cădea pe valea râului Glas, luminând pământul în nuanțe de cenușiu și albastru. În donjonul castelului Anduran, Kanin nan Horin-Gyre privea sfârșitul zilei. Sub el se afla orașul și, dincolo de acesta, drumul spre sud își tăia calea peste terenurile agricole. Bufnițele Albe aprinseseră focurile și vetrele cu sclipiri portocalii de pe câmp îi atraseră privirea. Prezența în continuare a Kyrininilor pe terenurile care acum aparțineau neamurilor Blood Gyre era o dezamăgire amară pentru Kanin, dar nu putea alunga singur atâția războinici, cât timp ei rămăseseră, dispuși să lupte pentru interesele Drumului Negru.

De la întoarcerea sa de la cascada de pe Râul Zăpezii, Aeglyss stătuse ascuns în tabăra Bufnițelor Albe. Una dintre santinelele lui Kanin, care văzuse trupa corciturii revenind pe podul de peste Glas, raportase că Aeglyss se clătina pe cal de parcă ar fi fost rănit, deși nu se vedea nicio urmă de sânge.

Din gură îi ieșeau sunete ciudate, ca ale cuiva în delir moarte–somn, și capul îi spânzura înainte, astfel că fața îi era ascunsă vederii.

Kanin trimisese soli în tabără de îndată ce auzise de sosirea lui Aeglyss. Cu toţii se întorseseră cu mâna goală, respinşi de Bufniţele Albe. Singura veste pe care o aduseseră venise de la unul dintre luptătorii Kyrinini, care abia dacă le vorbea limba. El le spusese, iar ei îi spuseseră lui Kanin, că na'kyrimul din Kolglas era mort, dar alţii – trei Huanini şi două Vulpi – trecuseră în sus, în munţii înalţi. Vestea îi provocase lui Kanin o criză de furie şi frustrare. Nu-i păsa dacă o corcitură trăia sau murea; că fata Lannis, probabil ultima din neamul ei, îi scăpase din mână era altceva. Angajamentul făcut tatălui său – de a se întoarce doar după ce toată familia pe care o ura va fi fost aruncată în întuneric – era un jurământ dat unui om pe care Kanin nu se aştepta să-l mai vadă de această parte a Kallului. Fusese un jurământ de onoare, acceptat indiferent de ce ar fi spus soarta Drumului Negru despre cel care făcea o astfel de promisiune îndrăzneaţă. Şi acum fata dispăruse. Aeglyss fusese interesat de la bun început doar de celălalt na'kyrim şi lăsase fata să-i scape prin degete – şi, astfel, scăpase şi printre cele ale lui Kanin.

Instinctul îl făcu pe moştenitorul Blood să se întoarcă de la fereastră. Shraeve stătea în picioare în uşă. Igris era în spatele ei, aşteptând un semn de la stăpânul lui. Kanin îl concedie pe scutier cu o mişcare a capului. Arătă fără cuvinte spre unul dintre scaunele de la o masă lungă, dar Shraeve ignoră oferta.

– Sora ta mi-a zis că eşti aici, zise femeia Inkallim.

– Admiram noile noastre domenii, zise Kanin cu un sforăit ciudat. Se aşeză într-un scaun. Tatăl lui îi spusese întotdeauna că, dacă te aşezi pe când celălalt stă în picioare, te pui într-o poziţie dominantă. Kanin nu-şi făcea iluzii că cineva ca Shraeve ar fi fost în încurcătură.

Ea aruncă o privire prin cameră. Dreptunghiuri mari, galbene se vedeau pe pereţi în locurile în care fuseseră atârnate lucruri peste piatră şi ea zăbovi o clipă asupra lor.

– Tapiseriile erau inadecvate, murmură Kanin. A trebuit să le ardem.

Femeia Inkallim se apropie de el și se opri unde stătuse el cu câteva momente înainte, privind cum se întunecă. Săbiile încrucișate pe spatele ei făceau ca silueta să arate puternică.

– O veritabilă armată, după standardele Kyrinine, murmură ea. Am numărat sulițele...

– Trei sute și ceva, o întrerupse Kanin. La fel am făcut și eu. Și ce? O armată în viziunea lor e doar un pic mai mult decât un grup de raid de-al nostru.

– Sau de-al lui Kilkry. Sau de-al lui Haig, zise ea, întorcându-se să se uite la el.

Kanin ridică dintr-o sprânceană. Starea lui era deja proastă înainte ca Shraeve să-i tulbure reveria.

– Te temi de puterea dușmanilor noștri? întrebă el.

Speranța lui abjectă că o va ofensa fu înșelată.

– Numai copiii și necredincioșii se tem. Nu e nicio teamă în a adormi...

– ...când știi că te vei trezi din nou. Știu, Shraeve.

– Ai numărat sulițele Bufnițelor Albe, zise ea. Te-ai interesat și de însoțitorii fetei lui Lannis?

Pe Kanin întrebarea îl prinse cu garda jos. Era evident ce venise să-l întrebe și era cu totul neașteptat pentru el.

– Au scăpat cinci, urcând în munți, continuă Shraeve. Fata și alți doi oameni și doi Kyrinini. O combinație ciudată, nu crezi?

Kanin ridică din umeri, iritat.

– Sunt vremuri ciudate. Am alte aspecte, mai presante, în minte. Deși aș fi curios să știu cum ai obținut informațiile. Eu le-am aflat doar ieri. Ai urechi bune sau mai mulți ochi.

Shraeve se răsuci înapoi la fereastră și vorbi în aerul serii:

– Oamenii pădurii sunt buni urmăritori; aproape la fel de buni ca Vânătorii. Cannek l-a întrebat pe unul dintre ei despre traseu.

Kanin mormăi.

– Și cel întrebat a supraviețuit experienței? Dacă Vânătoarea îi va întoarce pe oamenii pădurii împotriva noastră, aș vrea să știu din timp.

Shraeve ignoră întrebarea.

– Doi Kyrinini: un bărbat și o femeie, bărbatul mai înalt și mai solid decât cei de felul lui. Trei oameni. Unul, desigur, fata pe care o vrei. Un altul – un bărbat foarte greu, foarte puternic. Un războinic, probabil. Dar al treilea e un bărbat mult mai mic. Tânăr, ieșit de curând din copilărie și care atârnă într-o parte când fuge.

Kanin înțelese cu o clipă înainte ca ea să fi rostit cuvintele:

– Fiul lui Kennet a evadat din Kolglas cu un cuțit de-al nostru în coaste și a fost cărat de un scutier.

– Înțeleg, zise Kanin printre dinți.

Simțea furia crescând din nou în el, năvălind chiar dacă el se străduia s-o rețină. Se întreba dacă Shraeve vedea cum i se încinsese fața.

– Atunci e timpul să vorbesc cu na'kyrimul, indiferent dacă vrea sau nu vizitatori.

– Așa m-am gândit și eu, zise femeia Inkallim liniștită. Mâine-dimineață?

Kanin plecase călare de la castel, cu Igris de-o parte și cu Shraeve de cealaltă și cu zece din scutieri în spate. Câinii mușcau din copitele cailor. Haitele de corcituri abandonate, pe jumătate sălbatice, care populau acum orașul deveniseră iritante pentru ocupanții acestuia. Hoinăreau prin zonele pustii și arse, cu fiecare noapte care trecea apropiindu-se cu mai multă nerușinare de războinicii care supravegheau focurile, furau alimente prețioase și răniseră un bolnav, în somn. Kanin dăduse ordin ca animalele să fie ucise, dar interzisese escortei lui să execute comanda acum. Nu voia să-i fie distrasă atenția în această dimineață.

Trecură pe lângă închisoare. Deasupra porții atârna o jumătate de duzină de capete. Păsările își făceau de lucru cu ele. Erau Tarbainii beți a căror intervenție înlesniseră evadarea fetei Lannis-Haig. Cei mai mulți dintre membrii tribului pe care îi adusese în sud se împrăștiaseră acum în întreaga vale și lui nu-i păsa ce ravagii făceau cât timp nu se intersectau cu grupurile lui de căutători

de hrană și de iscoade. În Anduran, normele erau diferite și de la evadarea Anyarei cei câțiva Tarbaini rămași în oraș învățaseră că indisciplina nu va mai fi tolerată.

Mica trupă de călăreți traversă piața mare. Fierăria care supraviețuise acolo era centrul unei agitații nemaipomenite. Caii se adunaseră în grupuri în fața acesteia. Fuseseră aduse din toată țara toate animalele potrivite pentru război și multe dintre ele aveau nevoie de potcoave noi. Erau acolo și unii cai de tracțiune uriași de-ai neamului Lannis. Nu erau buni pentru călărit sau pentru luptă – nu tolerau călărețul –, dar erau buni să muncească mai mult decât oricare alții la tractarea materialului pentru lucrările de reparații la zidurile orașului.

Ei merseră înainte, traversând o porțiune a orașului care fusese distrusă de foc. Kanin zări un șobolan sărind printre lemnele înnegrite. Orice s-ar mai fi întâmplat de-acum înainte, neamul Blood Lannis-Haig fusese umilit, se gândi el cu o mică satisfacție. Șobolanii treceau peste cadavrul mândriei lor. Totuși, asta nu era suficient. Îi promisese tatălui său și sieși mai mult.

La marginea orașului, un grup dezordonat de muncitori – locuitori ai orașului recrutați în slujba cuceritorilor lor – lucrau pe un tronson de zid, supravegheați de paznici Horin-Gyre. În tot perimetrul Anduranului, grupuri similare trudeau să repare neglijența din ultimii ani. Asta putea să facă diferența, dacă s-ar fi trezit asediat aici de neamurile Blood Haig; ar putea câștiga chiar și timp suficient ca să-i vină ajutoare. În orele de la căderea castelului, el trimisese vești în nord, la Hakkan. Știa că și Shraeve trimisese atât păsări, cât și călăreți cu aceeași veste la sediul Inkallimilor din Kan Dredar. Într-un fel sau altul, Ragnor oc Gyre avea să afle că neamul Blood Horin-Gyre reușise imposibilul. Ar fi trebuit să fie de-ajuns să-l miște pe Marele Conte din trândăvia sa.

Cum străbătea călare șantierul, câteva fețe tuciurii se ridicară spre el. Știau, probabil, cine e. Lui i se păru că prinde o scânteie de ură, de aroganță neînfrântă pe unele dintre acele fețe ursuze.

Perversitatea sfidării lor tăcute de acum, după ce arătaseră un apetit atât de redus pentru apărarea propriului oraș, îl deranjă pe Kanin. Dacă n-ar fi avut altă treabă, s-ar fi oprit și ar fi dispus pedepsirea celor care se uitau la el atât de direct. Apoi unul dintre gardieni lătră o comandă și lucrătorii se întoarseră la munca lor.

Ieșiră în câmp. Cu cât se apropiau de desfășurarea de corturi din piele de căprioară ridicate de Bufnițele Albe, cu atât Kanin observa că erau mai mult de trei sute de astfel de războinici, câți raportaseră iscoadele sale. Era un gând neplăcut că Aeglyss adunase atât de mulți.

Ochii cenușii îi urmăriră tot drumul spre centrul taberei. Acolo, în curtea unei ferme mari, îl găsiră pe Aeglyss. Parțial fortificată în stilul ales de unele familii de fermieri bogați din Anduran, clădirea era nucleul în jurul căruia se dispusese comunitatea Kyrinină. Animalele fugiseră sau fuseseră adunate de grupurile de căutători ale lui Kanin. Totuși, cel puțin unul trebuie să mai fi rămas, căci îl găsiră pe Aeglyss așezat alături de un grup de Kyrinini în jurul unei carcase eviscerate și jupuite de vacă, așezată pe un cadru de lemn. Oriîncotro se uita Kanin, câte un Kyrinin ședea în tăcere, pe când ceilalți îi înțepau fața cu spini lungi, fini cu vopsea. Pe pielea a zeci de fețe, dungile albastru-închis erau în curs de realizare, printre broboane mici de sânge. Când se apropiară, Aeglyss se ridică în picioare.

– Ce fac? întrebă Kanin, privind în jur plin de dezgust.

Aeglyss îi urmări privirea.

– Kin'thyn. Nu mai pot da înapoi acum.

Un zâmbet lipsit de veselie se ivi în colțul buzelor lui Aeglyss.

– Desigur că nu înțelegeți. Ei bine, moștenitorule Blood, cu asta ne-am ales în această deplasare. Va fi război cu Vulpea, cum n-a mai fost de generații.

Kanin se holbă la na'kyrim cu neîncredere.

– Război cu Vulpea? strigă el.

Aeglyss păru a nu băga în seamă starea de spirit a moștenitorului Blood.

– Sunteți martor la făurirea unei istorii cumplite. Acești războinici au fost onorați fără a-și fi câștigat încă onoarea. Niciunul dintre cei pe care îi vedeți însemnați nu se poate întoarce de pe teritoriile Vulpii fără a vărsa sângele dușmanului. Atât de mulți nu s-au dus la război încă dinainte de apariția neamurilor Blood și fiecare dintre ei trebuie să omoare. Am declanșat o furtună.

Kanin se răsuci rigid din șa. Fu nevoie de un efort de voință pentru a-și debloca degetele de pe frâie și a face un pas spre Aeglyss. Ceva în modul lui de a se mișca fu de-ajuns pentru a trimite cel puțin o umbră de îndoială pe fruntea na'kyrimului.

– Trei Bufnițe Albe au fost ucise la râu de Vulpea, zise Aeglyss. Trebuie să fie o plată pentru asta. Eu i-am... convins că trebuie să profite de moment, acum, când atât de multe sulițe sunt adunate laolaltă, pentru a da Vulpii o lovitură pe care n-o va uita niciodată.

– Și crezi că îmi pasă de toate astea? șuieră Kanin.

– Păi... Bufnițele Albe n-ar fi fost aici într-un număr așa de mare dacă n-ați fi cucerit Anduranul. Ei...

Kanin mai făcu un pas mare în față. Aeglyss tăcu. Moștenitorul Blood deveni conștient de faptul că în jurul lor se făcuse liniște; capetele Kyrininilor se întoarseră cu privirile pe ei.

– Ființele astea ale tale ar trebui să fie în drum spre sud, zise el. Trebuia să fie în Anlane, apărându-ne împotriva oricui ne-ar fi atacat din flanc, nu dispărute în Car Criagar pentru a regla conturi vechi cu Vulpea.

– Nu se cuvine ca un vlăstar al neamurilor Blood Gyre să desconsidere plata polițelor vechi, murmură Aeglyss, dar incertitudinea din vocea lui discredita cuvintele ascuțite.

Fără a-și lua ochii de la na'kyrim, Kanin făcut un gest larg cu brațul. Drept răspuns, auzi caii deplasându-se. Scutierii lui se răspândiră, făcând un arc în jurul lui.

– Ce s-a întâmplat la cascadă? întrebă el.

Aeglyss se uită imediat în altă parte, cu o scurtă săgetare a ochilor în pământ și înapoi. Era de-ajuns pentru a-l convinge pe Kanin

că urma să spună o minciună sau, în cel mai bun caz, doar o jumătate de adevăr.

– Inurian a murit. Ceilalți, nu știu. L-am găsit pe Inurian singur. Ceilalți au urcat în munți.

– Care ceilalți? presă Kanin.

Mai făcu un pas spre corcitură. Unii dintre cei mai apropiați dintre Bufnițele Albe stăteau în picioare. Păreau observatori relaxați, detașați, dar Kanin nu putea fi sigur.

Aeglyss se îndepărtă ușor de moștenitorul Blood. Aproape se sprijinea de carcasa de vacă.

– Ai încetat urmărirea de îndată ce ai găsit corcitura? zise Kanin. Băiatul era acolo? Fiul lui Kennet de la Kolglas?

Aeglyss își dădu mâinile-n lături.

– Nu știu.

Vocea lui îl prinse pe Kanin pentru un moment. În acea fracțiune de secundă, în interiorul capului moștenitorului Blood se stinseră toate focurile care ardeau acolo; o șoaptă de răcire.

– Au fost și alții, dar nu pot spune dacă băiatul a fost printre ei. Eu m-aș fi dus dacă aș fi putut, dar Bufnițele Albe nu.

Și Kanin nu se putea mișca. Mintea lui plutea în derivă, învârtindu-se în cercuri inactive. Uitase toată furia din el și nu-și spunea în gând decât: Da. Desigur.

– Mă îndoiesc că Bufnițele Albe s-ar fi întors dacă tu ai fi dorit altceva, veni vocea lui Shraeve, ascuțită, precisă și rece.

Trecu prin Kanin, perforând norii care-l înconjurau. El îl lovi pe Aeglyss cu dosul mâinii peste față și toată furia lui renăscu în lovitură. Na'kyrimul se duse peste cadavrul măcelărit de vacă și apoi se prăvăli într-o parte. Căzuse rău și se rostogolise pe spate. Ridică mâinile pe jumătate pentru a preveni alte lovituri. Avea sânge pe buze.

Kanin pipăi după sabie.

– Domnule, zise Igris încet, dar insistent.

Kanin se uită și văzu mulțimea de Bufnițe Albe din jurul lor. Kyrininii înaintau în tăcere. Jumătate dintre ei purtau pe fețe

tatuaje proaspăt inscripționate, sânge și vopsea amestecate pe pielea lor palidă.

– Nu cred că-i cazul să-i pui la încercare pe oamenii pădurii, sugeră Shraeve. Nu știm cum îl privesc.

Femeia Inkallim rămase liniștită pe calul ei, cu mâinile odihnindu-se ușor pe gâtul animalului. Îi zâmbi lui Kanin ușor, crispat.

Moștenitorul Blood lăsă sabia, cu un blestem. Se îndreptă de spate și strigă în curte:

– Am terminat cu asta. Nu mai am nicio legătură cu el acum și nici cu toate promisiunile pe care vi le-a făcut. Dacă le-a făcut în numele meu, a mințit.

La picioarele lui, Aeglyss gemea, cuvintele deformate zbătându-i-se în gura însângerată.

– E un câine, strigă Kanin. Mai puțin decât un câine. Ați înțeles? Cine vorbește limba mea aici? Cine vorbește pentru voi?

Kyrininii nu se amestecară. Ochii lor cenușii erau fixați pe Kanin, dar niciunul nu răspunse. Nu era nicio pâlpâire de înțelegere sau de interes, doar acei ochi pasivi, inumani.

– Câini! strigă Kanin și sări în șa.

Reveniră la Anduran în tăcere. Cerul greu atârna până aproape de pământ. Kanin simțea starea de spirit întunecată care se stabilise printre războinicii care-l însoțeau. Regretă că-și pierduse cumpătul cum o făcuse, mai ales cu unul ca Aeglyss. Dar pierderea Anyarei, iar acum părea că și a fratelui ei îl afectase. Și corcitura îndrăznise să se joace cu gândurile lui... ceea ce era intolerabil.

În cele din urmă, în ciuda propriei voințe, îi zise lui Shraeve:

– Trebuia să scap de el de mult.

– Poate, zise ea.

Indiferența ei aparentă reaprinse pe loc tăciunii furiei lui.

– Nu s-ar fi ajuns aici dacă voi, corbii, v-ați fi făcut treaba așa cum trebuie, la Kolglas în primul rând.

– Nici dacă grozavii tăi războinici ar fi reușit să însoțească fără incidente o tânără de la închisoare la castel.

Kanin dădu să riposteze, dar se abţinu. Oricât de mult l-ar fi răcorit, nu ar fi obţinut mare lucru dintr-un schimb de jigniri cu Shraeve. Era el fiu de conte, dar nici chiar asta nu-l punea dincolo de raza de acţiune a unei lame Inkallime. Ei uciseseră destui dintre cei puternici de-a lungul anilor.

De fiecare dată în numele cultului, desigur.

Kanin îl găsi pe Cannek în grajdurile de la castelul Anduran. Vânătoarea Inkallimă considerase oportun să-şi instaleze câinii acolo. Cannek şi doi dintre camarazii săi se ghemuiseră între paie, hrănind cu carne uriaşele fiare. Kanin se văzu silit să-şi suprime circumspecţia instinctivă faţă de aceste creaturi. Câinii Vânătorii erau aproape la fel de nemilos instruiţi ca înşişi Inkallimii să urmărească şi să ucidă persoane. Kanin însuşi văzuse o duzină de Vânători şi haita lor de câini făcând un raid într-un sat Tarbain din ţinuturile familiei sale, ca să-i pedepsească pe hoţii de vite. Fusese un spectacol care l-ar fi impresionat chiar şi pe cel mai călit războinic.

Cannek ridică privirea la moştenitorul Blood care se apropia. Scărpină gâtul gros al celui mai apropiat câine, vârându-şi degetele sub zgardă. Animalul îl fixă pe Kanin cu ochi lipsiţi de suflet şi în gâtul lui se auzi un huruit scăzut.

– Vrea să spună că n-aveţi intenţii rele, zise Inkallimul.

– Vreau să ştiu unde s-a dus fata Lannis, zise Kanin.

Cannek se ridică în picioare. Genunchii îi trosniră pe rând când făcu asta. Îşi scutură de paie pantalonii din piele.

– N-am auzit nimic. Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Doi dintre cei mai buni de-ai noştri sunt pe traseu. Ei nu vor renunţa atât de uşor ca Bufniţele Albe.

Kanin mormăi.

– Am început să nu mai am încredere în promisiunile altora cu privire la Lannis-Haig Blood, zise el ţeapăn.

– Într-adevăr. Tratativele Domniei Voastre în tabăra Kyrinină n-au mers bine?

– Sunt sigur că Shraeve îți va oferi detalii dacă i le vei cere. Încotro duce traseul de la cascada de pe Râul Zăpezii?

Cannek ridică din umeri. El chiar făcuse această simplă mișcare care părea considerabilă și precisă.

– În sus și în Car Criagar. Asta e tot ce știu, moștenitorule Blood, și e mai mult decât am nevoie. Așa cum v-am spus, cei mai buni dintre noi merg după miros. Ei nu se întorc până când prada nu e moartă.

Doi dintre câini începură brusc să se muște, declanșând o salvă de schelălăieli. Fălcile lor lucrau cu clămpănit de dinți. Kanin nu se putu abține să nu se tragă o jumătate de pas la o parte.

– Vă mai pot fi de ajutor cu ceva, moștenitorule Blood? întrebă Cannek.

Kanin se îndepărtă cu un scuturat mut din cap. Luase o decizie și nu exista niciun motiv să-i întârzie consecințele. Era obosit, după atâtea zile de somn puțin și tensiune constantă, dar el știa că nu se putea aștepta la odihnă. Dacă urmașii lui Kennet ajungeau la Koldihrve – și, cu siguranță, asta voiau să facă, cu Vânătoarea Inkallimă în spatele lor și cu Bufnițele Albe intenționând să inunde pădurile de pe Car Criagar cu lupte –, acel oraș era cheia. Kanin nu știa nimic despre loc, exceptând unde se află – gura Văii Lacrimilor – și faptul că era sălașul oamenilor liberi și al oamenilor pădurii. Dar era pe mal și, prin urmare, ar fi avut nevoie de bărci. Era singurul mod posibil pe care-l vedea el în care șobolanii Lannis-Haig ar fi putut scăpa din această capcană. Kanin avea de gând să ajungă acolo înaintea lor.

Știa că e o decizie pripită, dar simțea că e corectă, cum fuseseră puține dintre deciziile sale în ultimele zile. În ciuda tuturor triumfurilor de când mărșăluiseră spre sud, în ciuda victoriilor de la Kolglas, Grive și Anduran, simțea că evenimentele se îndepărtau de el în spirală. Aeglyss și Bufnițele lui Albe îi ieșiseră, cu siguranță, de sub control, dacă fuseseră vreodată astfel; Inkallimii păreau mai mult niște spectatori amuzați; și tot ce el și Wain câștigaseră încă

nu putea fi păstrat dacă neamurile Blood de la Drumul Negru nu le veneau în ajutor.

Singurul aspect clar şi sigur pe care îl vedea în faţa lui, singurul de care el ar fi putut răspunde direct era că existau treburi neterminate cu familia lui Croesan oc Lannis-Haig. Dacă el ar fi pus capăt liniei Lannis, nimic din ce ar fi urmat nu i-ar fi putut lua asta. Şi ar fi reuşit unde Inkallimii dăduseră greş. Ei, în vanitatea lor, lăsaseră un biet tinerel să le scape printre degete la Kolglas. Dacă ar fi îndreptat el această greşeală, ar fi fost o mică răzbunare pentru trădarea lor faţă de Horin-Gyre Blood în lupta din Valea Pietrelor în toţi aceşti ani din urmă.

Wain veni în timp ce el stătea cu căpitanii săi, făcând aranjamentele finale pentru livrările de care compania sa avea nevoie. Ceva de pe faţa ei îl făcu să-i concedieze pe ceilalţi înainte chiar ca ea să vorbească.

Se aşeză pe un scaun lângă el.

– Au venit mesagerii, zise ea, privind în jos, la suprafaţa mesei. Tanwrye încă rezistă, dar teritoriul între aici şi acolo este supus. Ei ne pot ajuta cu o parte din forţele lor: o sută de cai vor fi aici într-o zi, de două ori mai multe sulițe în alte două sau trei zile. Majoritatea ale noastre, câteva ale Gyre.

– Astea sunt veşti bune...

– Mesagerii au mai adus şi alte veşti, i-o tăie ea. Tatăl nostru... a murit în prima zi de iarnă.

Kanin lăsă capul în jos. Ştia că acest moment trebuia să vină – îşi luase deja adio –, dar tot fu prins uşor nepregătit, aşa cum era în natura unor astfel de lucruri. Urma acum o lungă perioadă înainte să-şi vadă tatăl din nou. Lumea însăşi va trebui să moară şi să renască înainte ca asta să se întâmple.

Şi ce-ar fi greşit să vezi un semn în asta? Vieţile bărbaţilor şi femeilor nu sunt nimic în marea mişcare a sorţii, cu toate că în interacţiunea lor pot fi modelul, înţelesul. Nimic nu e întâmplător. Vestea despre moartea tatălui său venea în ajunul unei călătorii făcute pentru a termina ceea ce fusese început în numele lui.

Ar fi putut fi o semnificație în asta.

Wain se uită la el.

– Ești conte acum, șopti ea. Nu te duce în Car Criagar. Locul tău este aici.

– Nu, Wain. Vrei să mă faci mincinos al tatălui nostru? Când îl voi întâlni din nou în lumea reînnoită, nu vreau ca primul lucru pe care i-l spun la început de a doua viață să fie că n-am reușit să țin promisiunea noastră față de el. Fără moartea lor, tot ceea ce avem acum ne va fi luat din nou. Alții ar putea uita, dar, cât timp chiar și unul din linia lor rămâne, el nu se va opri în încercarea de a recupera acest teren. Conte este Blood. Știi asta.

– Tu ar trebui să fii proclamat conte, zise ea. Noi trebuie să...

– Când mă întorc. Nu până atunci.

În sfârșit, era mai ferm.

– Nu voi sta mult timp departe. Și tu știi la fel de bine ca mine că nu sunt chiar dorit aici. Armata poți s-o conduci și tu la fel de bine ca mine. Eu și cei cincizeci de războinici ai mei n-am face nicio diferență în vreo confruntare care ar avea loc în lipsa mea: am știut întotdeauna că toate acestea nu înseamnă nimic dacă celelalte neamuri Blood nu mărșăluiesc în final în ajutorul nostru, spuse el. Dacă nu ne îndreptăm spre nimic, atunci așa să fie, dar nu voi merge acolo fără ca măcar să fi încercat să termin cu Lannis-Haig.

Luă de pe masă flaconul fragil cu praf de la Anduran și i-l dădu ei.

– Aveam de gând să trimit asta tatălui nostru. Trimite-i-l în loc lui Ragnor oc Gyre. Spune-i că Horin-Gyre Blood a luat valea râului Glas pentru el și că-i așteaptă întoarcerea ca să revendice ce-i al lui.

Ea zâmbi slab și el o sărută ușor pe frunte.

IV

– Atunci Inurian e mort, zise Yvane după ce i se spusese tot ce s-a întâmplat.

– Nu suntem siguri, zise Orisian.

– Cred că ştii şi tu al fel de bine ca mine, zise femeia na'kyrim. Iar eu ştiu.

Se uita în foc, răscolindu-l cu un băţ. Tăciunii dansară sărind.

Camera se afla la capătul unui scurt pasaj; era caldă şi comodă. Fără să-i călăuzească Yvane, ei n-ar fi găsit-o. Ea îi duse la baza stâncilor care se ridicau deasupra ruinelor, îi conduse căţărându-se pe o masă de bolovani mari până pe o platformă aflată adânc în umbra stâncii şi în deschiderea îngustă a tunelului care-i adusese aici.

Femeia na'kyrim prepară o infuzie de plante în timp ce ei îi spuneau poveştile lor. O trecură de la unul la altul şi fiecare luă câteva înghiţituri revigorante. Focul trosnea între ei şi intrare. Siluete naive erau pictate pe pereţi. Forme abstracte de animale şi persoane erau realizate pe piatră, prinzând viaţă în pâlpâirile focului. Vântul gemea în gura peşterii.

Când crezu că poate face asta fără să fie văzut, Orisian o examină pe gazda lor. Yvane avea aceleaşi trăsături parţial Kyrinine pe care el ajunsese să le recunoască în Inurian, deşi ochii ei nu erau la fel de umani ca ai lui. Mâinile şi degetele păreau la fel de subţiri şi de lungi ca ale lui Ess'yr. Cu bătături ici-colo, amprenta anilor grei petrecuţi printre stâncile de la Car Criagar. Acest timp îşi lăsase amprenta şi pe faţa ei. Pielea ei era atinsă de vreme, cu o textură mai înăsprită decât s-ar fi aşteptat el la o femeie na'kyrim. Părul ei scurt avea o strălucire de Kyrinin, dar era de un maro-roşcat: o nuanţă care ar fi putut veni numai de la strămoşii ei Huanini. Dacă ar fi fost umană, Orisian ar fi spus că e în al cincilea deceniu de viaţă; fiindcă era na'kyrim, ştia că trebuie să fie mai în vârstă.

– Staţi pe partea stâncoasă a focului, zise ea. Fumul e tras afară prin pasaj. Şi cel mai bine e să ţii flăcările între tine şi orice vizitatori.

– Ce fel de vizitatori? întrebă Rothe.

– Huanini, Kyrinini, animale. Urşi, fulgeră ea spre scutier un zâmbet dur, care abia i se formă pe buze, că dispăru. Iarna vin urşii la prădat pe-aici, iar vara oamenii voştri din vale. Vânători de comori şi băieţi care se cred bărbaţi doar fiindcă le-a crescut ceva păr pe picioare. Ei se sperie mult mai uşor ca animalele.

– Nu toți ne speriem așa ușor, murmură Rothe.

Yvane nu dădu niciun semn că a auzit, continuând să studieze focul.

– Inurian a zis că ne vei ajuta să plecăm în siguranță de aici, zise Anyara.

Femeia na'kyrim scoase un râs moale.

– Voi, Huaninii, sunteți atât de grăbiți, zise ea.

Flutură bățul care mocnea către Ess'yr și Varryn.

– Vezi, prietenii voștri Kyrinini sunt vizitatorii perfecți. Ei sunt liniștiți și tăcuți, amânând discuția până când gazda și vizitatorii se cântăresc reciproc.

– N-am vrut să te ofensez, zise Anyara, amestecând căință și iritare în tonul ei.

Yvane ridică din umeri.

– N-a luat-o nimeni așa, zise ea. Și unii Kyrinin sunt oaspeți incomozi. Pentru niște copii ai Zeului care a Râs, pot fi destul de ursuzi.

Nicio pâlpâire de răspuns nu străbătu fețele lui Ess'yr și Varryn.

– Îmi imaginez că prietenii voștri Vulpi nu se simt prea confortabil aici, medită Yvane. Ei spun povești prostești despre mine în taberele lor. Că vorbesc cu morții și altele asemenea.

Orisian nu putea spune dacă erau sau nu bine-veniți aici. Toate cuvintele erau rostite de Yvane pe un ton lejer, dar era ceva tăios în ele.

– Aici locuiești? În peștera asta, vreau să spun, întrebă el.

Yvane aruncă o privire în jur de parcă ar fi examinat împrejurimile pentru prima dată.

– N-am mai folosit acest loc de ceva timp. Oricum vă îndreptați încoace, așa că l-ați fi găsit și singuri.

– Erai cu ochii pe noi, zise Orisian.

– Mai mult sau mai puțin, zise Yvane. Când am simțit că Inurian a murit, am bănuit eu că tihna mea nu va dura mult. Intuiția, dacă vreți; Comuna, dacă preferați. Recunosc că sunteți un grup puțin mai neobișnuit decât mă așteptam. Nu vezi prea des Lannis-Haig și

Vulpi călătorind împreună. Aş zice chiar că mai degrabă ai parte de acalmie la Capul Naufragiului, de fapt.

Se cufundă în tăcere, iar după câteva momente liniştea se stabili atât de deplin în grup, încât le venea greu s-o mai rupă. Orisian găsi tăcerea mai puţin incomodă decât dialogul dinainte. Focul şuieră şi fâsâi. Vântul dudui.

Capul lui Orisian se clătină. Devenea prea dificil să rămână treaz. Tresări, privind în jur cu ochii deschişi pe jumătate. Anyara căzuse pe umărul lui Rothe şi adormise. Ess'yr şi Varryn aţipiseră acolo unde stăteau, cu spatele lipit de zidul de piatră. Numai Rothe rămase cu încăpăţânare în alertă, cu ochii epuizaţi fixaţi pe femeia na'kyrim care, ignorând sarcastic privirea lui, se întindea lângă foc. Orisian nu mai văzu nimic, dar se întrebă, în timp ce mintea îi plutea, cât de mult va sta de veghe Rothe.

Când Orisian se trezi, focul era aproape stins. Un fir de lumină a zilei ajunse din lumea de-afară. El îşi umezi buzele. Se uscaseră şi crăpaseră peste noapte. Pe podea, la dreapta sa, erau două forme întunecate ondulate: Rothe şi Anyara. Se uită după Kyrinini, dar nu văzu niciun semn.

Şi Yvane plecase de la locul ei de lângă foc. În acele prime momente de veghe, fu frământat de gândul că lipsea ceva. De cum se ridică în picioare, îşi dădu seama că vocea monotonă, constantă a vântului tăcuse. Mergând, un pic stângaci, fiindcă amorţeala îi cuprinsese picioarele de sub el, ieşi în aer liber.

Chiar şi fără pic de vânt, aerul rece îi aduse lacrimi în ochii somnoroşi. Era dimineaţa devreme şi el fu uimit că dormise atât de profund pentru atât de mult timp. Oraşul ruinat se întindea în faţa lui ca o puternică reţea de rocă aruncată în zăpada încă albă care căzuse peste noapte.

El tresări când Ess'yr apăru sub marginea platformei, sărind printre bolovani. Îi întinse mâna şi o trase în sus. Se simţea uşoară cu mâna moale în mâna lui.

– Ai dormit bine? întrebă ea şi el dădu din cap.

– Unde e Yvane? zise el.

Ess'yr adulmecă.

– A plecat la prima rază de lumină, zise ea.

– Şi Varryn?

– Vânătoare. Sunt urme de iepure în zăpadă.

– Atunci presupun că îi vom aştepta pe el şi pe Yvane să se întoarcă, zise Orisian.

Şi au aşteptat. Rothe şi Anyara se treziră înghețați, morocănoşi şi înfometați. Era nişte lemn uscat sub nişte saci într-un colț al camerei şi Rothe reuşi să reaprindă focul. Se strânseră în jurul acestuia.

Ess'yr n-avea stare. Se tot ridica şi ieşea afară pentru câteva momente. Când venea înapoi, mai degrabă decât să stea lângă foc, îi dădea târcoale, examinând picturile naive de pe pereți. Când Orisian o întrebă care-i problema, ea murmură ceva ce el nu înțelese. Această mică peşteră era cât se poate de departe de pădure şi de cerul deschis atât de dragi Kyrininilor, presupuse el.

După vreo două ore, Varryn reapăru, ținând într-o mână un iepure alb. Se strâmbă când aruncă jos însângerata captură. Se uită în jur, apoi se întoarse şi ieşi din nou.

– Nu e suficient curent pentru a trage fumul, zise Rothe.

Acum, că-i atrăsese atenția, pe Orisian începu să-l ardă ochii şi să lăcrimeze. După câteva momente, el se duse afară pe stâncile largi şi se aşeză cu picioarele încrucişate, ghemuindu-se pentru a încerca să păstreze ceva căldură în corp. Nu era nici urmă de Varryn. Rothe îl urmă afară şi se aşeză alături de el. Era clar că uriaşul voia să-i spună ceva, dar nu îndrăznea să deschidă el discuția.

– Mă întreb unde a plecat Yvane, zise Orisian.

– Nu e bine să te amesteci prea adânc în ceea ce fac cei de felul ei, zise Rothe. Asta e mai mult om al pădurii decât umană.

– Ne e prietenă, cred, zise Orisian blând. Inurian aşa credea.

– Veți merge la Koldihrve, atunci? întrebă Rothe.

– Asta a zis Inurian că trebuie să facem.

– Ştiu că l-ați iubit, Orisian, şi e normal să puneți preț pe cuvintele lui, dar sunteți sigur? Nu e vorba că eu n-am încredere în el sau

că mă îndoiesc de înţelepciunea lui. Ştiu că el a înţeles lucruri pe care oameni ca noi doi nu le înţeleg.

Bătrânul războinic îl privi în ochi şi Orisian văzu acolo destul de clar dragoste şi grijă. Văzu şi că în barba omului apăruseră fire sure care nu fuseseră acolo cu câteva săptămâni în urmă.

– Orisian... începu Rothe, apoi trebui să se oprească pentru a-şi drege vocea. Orisian, e posibil să fiţi conte acum. Cred că e foarte probabil.

Acesta era un gând pe care Orisian îl ignorase cu statornicie, de când Anyara îi zisese ce s-a întâmplat la Anduran. Ştia că se putea ajunge şi aici, dar sperase că nu atât de curând.

– Sper că nu, murmură el, lăsând ochii în jos. Îi veni în minte Fariel. Fratele lui ar fi fost un conte bun. Dar nu; îşi scoase din minte acest gând. Nu-i folosea la nimic acum. N-avea rost să-şi imagineze o lume care nu mai putea exista niciodată.

– Desigur, desigur, zise Rothe în grabă. Poate că Croesan sau Naradin, sau chiar copilul încă mai trăiesc. Dar poate că nu.

– Ştiu asta la fel de bine ca şi tine, Rothe.

– Da. Iertaţi-mă, zise scutierul.

Orisian puse o mână pe braţul lui Rothe.

– Pur şi simplu nu-mi doresc să fiu conte.

– E normal. Prost e cine crede că e mai uşor să faci cuiva un jurământ decât să primeşti tu unul.

Poate, se gândi Orisian. Dar a cui a fost cu adevărat treaba mai grea: a lui Kylane, care a făcut un jurământ care l-a costat viaţa, sau a mea, care am fost obiectul acestuia?

Îi zâmbi scutierului.

– Înainte ca toate astea să se întâmple, îmi trecuse prin gând că eşti aproape să pui deoparte sabia. Greşeam?

Rothe îl privi stingherit, ca un bărbat în toată firea căruia i se aminteşte vreo trăsnaie făcută în copilărie.

– Am avut acest gând, zise el. Sau jumătate de gând. Poate o fermă, precum cea la care am crescut; undeva unde să mă odihnesc, să-mi petrec în linişte ultimii ani.

Vocea lui plină de forță deveni rigidă la menționarea liniștii:

– Gândul a dispărut acum, Orisian. Să nu vă îndoiți niciodată de asta. N-aș pleca de lângă Domnia Voastră acum nici dacă m-ați alunga cu pietre. Nu cât timp aș mai putea să ridic o sabie.

Orisian zâmbi.

– O, știu asta destul de bine, Rothe.

Nu mai spuseră nimic o vreme. Mirosul de carne gătită se prelinse afară și le făcu poftă.

– Spune-mi ce crezi tu că ar trebui să fac, zise în cele din urmă Orisian.

– Vă voi urma oriunde veți merge, dar, dacă ar fi să aleg, eu aș spune că trebuie să mergem la Glasbridge. Dacă sunteți contele lor, oamenii trebuie să se adune în jurul Domniei Voastre. Sunteți conducătorul lor și trebuie să fiți printre ei. Iar dacă Anyara are dreptate că Horin-Gyre se află în fruntea vrăjmașilor noștri, ei acolo vor merge. Rădăcinile lor acolo sunt; trebuie că vor încerca să lupte pentru asta.

Orisian își lăsă capul în jos. Știa că Rothe l-ar urma, într-adevăr, oriunde s-ar duce și și-ar da viața pentru orice cauză ar alege Orisian. Cum Kylane făcuse deja. Cum – ce gând înfricoșător – mult mai mulți ar face de bunăvoie dacă el ar fi acum cu adevărat conte Blood.

– Și mie îmi spune inima la fel, zise el încet. Dar Inurian părea atât de sigur că asta e singura noastră șansă. Nu cred că Ess'yr și Varryn ar fi fost de acord să urmeze acest drum, dacă...

Un sunet brusc îl distrase. Apăru Yvane, purtând un pachet mare de blănuri legat cu sfoară. Orisian și Rothe se ridicară. Pe fața femeii na'kyrim era o umbră care îl intimidă chiar și pe Rothe înainte ca ea să zică ceva.

– Am simțit fum, zise ea tăios.

– Am aprins un foc, zise Orisian.

El și Rothe făcură un pas înapoi când ea aruncă blănurile la pământ și veni călcând apăsat spre ei.

– N-aveți pic de imaginație? întrebă ea. Nu vă trece prim minte că lemnul de foc poate fi un pic mai greu de obținut pe-aici decât în castelele voastre confortabile?

Arătă cu o rotire extravagantă de braț întreaga panoramă înzăpezită, stâncoasă din fața lor.

– Vedeți voi vreun copac? întrebă ea.

Orisian se uită în jur. La fel și Rothe. Yvane scoase un geamăt de profundă exasperare și dădu buzna în pasaj. Rothe și Orisian se uitară unul la altul, cu sprâncenele ridicate. Auziră cum femeia na'kyrim le salută iritată pe Ess'yr și Anyara.

– Nu merită s-o vezi supărată pe tine, oftă Rothe, pufnind.

Orisian dădu din cap gânditor, dar atenția lui deja era în altă parte. Privi la grămada de blănuri abandonată într-o parte de Yvane. Își frecă energic brațele împotriva frigului.

– Crezi că blănurile astea sunt pentru noi? întrebă el.

– Îndrăznesc să sper că da, zise Rothe. Dar să așteptăm până ne spune ea.

Imediat ce Yvane se calmă un pic, recunoscu, cu toată grația și umorul unui catâr înțepat de albine, că blănurile erau pentru vizitatorii ei. Orisian și ceilalți le puseră pe ei. Cum stătea și se uita la iepurele care se frigea pe foc, Orisian începu să simtă, pentru prima dată de câteva zile, o oarecare căldură reală în piele. Yvane fu de acord, fără tragere de inimă, ca focul să rămână aprins, de vreme ce animalul era deja pus la proțap atunci când se întorsese ea. Ei mâncară cu entuziasm, fără a ține seama de grăsimea care le aluneca pe bărbie și de fumul care le înțepa ochii. Ess'yr sparse un os de la picior în două și supse măduva. Ulterior, Ess'yr plecă să-și caute fratele. Orisian nu-și putea imagina că era îngrijorată pentru el; bănuia că avea de-a face mai mult cu dorința de a fi din nou sub cerul liber. Rothe insistă să stea de pază afară și plecă lăsându-i pe Orisian și Anyara singuri cu femeia na'kyrim. Scutierul ajunsese la concluzia evidentă că, oricât de abrazivă ar fi fost Yvane, ea nu era o amenințare gravă la siguranța celor pe care-i păzea.

Orisian ezită la început, temându-se de ascuțimea limbii lui Yvane, dacă ar fi fost încă într-o dispoziție proastă, dar se îndoia că era momentul să fie prea atent cu temperamentul ei.

– Inurian ne-a zis că o să ne ajuți. Voia ca noi să mergem la Koldihrve, spunea că tu ne-ai putea duce acolo, zise el încet.

Yvane își șterse buzele cu mâneca de la jachetă, la început părând să nu fi auzit. Apoi, proptindu-se cu spatele de peretele încăperii, își întinse picioarele și îl fixă atentă cu privirea.

– Și de ce vrei să mergi la Koldihrve? întrebă ea. Știi că acolo nu sunt prea mulți prieteni de-ai neamului tău Blood.

– Pentru a găsi o barcă. Orium, asta a fost ideea lui Inurian...

Se opri.

– Dar nu și a ta, după cum se pare, murmură Yvane.

Orisian ridică ușor, incert, din umeri. Simțea că era aproape să-i devină neloial lui Inurian, punându-i la îndoială instrucțiunile.

– Nu sunt... sigur, zise el. La început, am crezut că ne-am putea îndrepta direct spre Glasbridge sau către Stăvilarul lui Sirian, în vale. Dar Inurian și Ess'yr, și Varryn păreau siguri că nu vom ajunge acolo.

Yvane zgândări cu un băț focul pâlpâind, aducând jarul înapoi la viața lui strălucitoare.

– Nici eu nu cred că ajungeți. Dacă și o Vulpe cu trei kin'thyn simte că e mai înțelept să fugă încoace, șansele sunt destul de mari să mori dacă n-o urmezi. Nu sunt mulți ca ei printre Vulpi, să știți, purtători de triple modele vreau să spun. Desigur, Vulpea n-a fost niciodată un clan mare...

– Păi, nu putem sta aici, o întrerupse Anyara.

Femeia na'kyrim o fixă cu o privire ageră, arcuindu-și una din sprâncene într-un gest de evidentă neplăcere.

– Vreau să spun, insistă Anyara, că, dacă nu ne putem întoarce la Glasbridge pe uscat, mie mi se pare că n-avem de-ales decât să forțăm spre Koldihrve și să încercăm să găsim o barcă.

– Ce minte ascuțită ca un ac, murmură Yvane pentru sine și își întoarse atenția către foc.

Anyara se uită urât la gazda lor. Orisian și-ar fi dorit s-o vadă că-și ține gura.

– Inurian a mai încercat să mă implice o dată, zise Yvane în mod neașteptat.

Părea că vorbește singură.

– Voia să... fac ceva cu acest Aeglyss. Poate de-asta v-a trimis aici. La urma urmelor, n-ați avea nevoie de ajutorul meu pentru a ajunge la Koldihrve, când aveți două Vulpi să vă poarte de grijă.

– Aeglyss!? exclamă Anyara surprinsă. Ai vorbit cu Inurian despre el?

Yvane dădu din cap.

– În timp ce era în Anduran. I-am aruncat o privire lui Aeglyss. N-a fost cea mai bună idee; dacă ar avea abilitatea de a-și ține sub control puterea lui brut... oricum, încă nu pot scăpa de durerea de cap.

– Păi, Aeglyss ne urmărește. Sau el e unul dintre ei, cel puțin, zise Orisian. Chiar dacă el nu l-a ucis pe Inurian cu propriile mâini, parțial a fost vina lui.

Yvane scoase un mormăit evaziv.

– Inurian nu mi-a zis că va trebui să am grijă de copiii nimănui. Voia doar să-i anunț pe cei din Highfast, asta-i tot. Să li-l dau pe Aeglyss în grijă.

– Credeam că Highfast e o cetate, zise Anyara.

– Este, răspunse Yvane. S-a spus întotdeauna că n-a fost niciodată cucerită în luptă și îmi imaginez că e adevărat. Kyrininii au asediat-o în timpul Războiului Viciaților și ai voștri în Anii Furtunoși și apoi, din nou, în războaiele cu Drumul Negru. A trecut destul de bine peste toate. Deși s-au întâmplat cu ea mai multe de-atât; războinicii rămași acolo sunt mai mult de ochii lumii. Primul conte Kilkry le-a dat adăpost unor na'kyrimi care erau în căutarea unei ascunzători și ei încă se ascund acolo. Ei sau succesorii lor, cel puțin. Nu e vreun secret, dar probabil că sunt acolo mai multe neștiute decât știute.

Oftă puternic.

– Sunt acolo unele persoane de calitate, dar nu atâtea răspunsuri câte le place lor să creadă. Au ajuns la fel de prăfuiți precum cărțile pe care le păzesc și jumătate din pălăvrăgeala lor n-are mai mult sens decât croncănitul ciorilor lor. Trebuie să ai un anumit temperament ca să te închizi cu atât de multe cuvinte și să înveți atât de mult. Nici

Inurian, nici eu n-am avut destul entuziasm pentru așa ceva. Păcat, într-un fel. Pentru cei care se pot stabili acolo este foarte... liniștitor.

– Și Inurian credea că ei trebuie să se ocupe de Aeglyss? întrebă Orisian.

– Inurian a avut întotdeauna tendința să vadă partea bună din fiecare: bănuiesc că el a crezut că cei de la Highfast vor ajuta cumva la oprirea răului făcut de Aeglyss doar pentru că el e na'kyrim ca ei. El credea în mod evident că acest Aeglyss este sau ar putea fi un tânăr remarcabil, dotat cu talente excepționale.

Anyara mormăi un comentariu la asta, dar o făcu suficient de încet pentru a nu-i atrage atenția lui Yvane.

– Dacă Inurian are dreptate, continuă Yvane, atunci poate că numai na'kyrimii din Highfast sunt în stare să-i stea împotrivă.

Ochii ei deveniră sticloși, vocea îi pluti în derivă, urmându-i gândurile într-o altă direcție.

– Sau Dyrkyrnon... El zicea că e posibil să fi trăit acolo, nu?

Ea lăsă capul în jos.

– Dyrkynon? întrebă Orisian.

Yvane ridică privirea, părând surprinsă de faptul că nu era singură.

– Dyrkyrnon, îl corectă ea. Da. O altă ascunzătoare pentru cei de felul meu. Nu e de același tip ca Highfast, totuși. Sunt na'kyrimi și na'kyrimi. Cei de la Dyrkyrnon pot fi mai neprietenoși decât un urs cu un ghimpe în picior când îi lovește proasta dispoziție.

Se lăsă un moment de liniște. Fața Anyarei îi trăda nerăbdarea.

– Și dacă ne indici doar direcția corectă... începu ea, fiind imediat întreruptă de Yvane, care își drese vocea.

– Scuze, zise femeia na'kyrim. Umezeala și frigul de aici îmi apasă greu pe piept uneori. Mai ales când mă gândesc.

Căzură într-o tăcere tensionată. Orisian și Anyara se uitară neliniștiți unul la altul.

– Mai avea cioara? Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Yvane.

– Idrin, zise Orisian. A alungat-o. I-a zis să se ducă acasă, cred.

Yvane dădu din cap ca și cum Orisian îi confirma ceva ce deja știa.

– Atunci ei ştiu de-acum, la Highfast, că el e mort.

Se adânci în gânduri pentru momente lungi şi nici Orisian, nici Anyara nu îndrăzniră s-o deranjeze.

Privirea lui Orisian rătăci în derivă pe suprafaţa neregulată a pereţilor. Se uită la siluetele pictate acolo: animale şi personaje schiţate în linii simple, mari. Era muncă brută, dar potrivită pentru acest loc luminat de foc. Puteau proveni dintr-o lume veche, neformată.

– Ştii ceva despre Pelerinii Cerului? îl întrebă Yvane.

– N-am auzit niciodată despre ei, zise Orisian.

– A, eşti cel mai bun exemplu de cap pătrat din rasa ta. Ştii, cel puţin, că se spune că una dintre crimele Primelor Rase împotriva zeilor era că voiau să fure focul de pe acoperişul lumii? Ei bine, în primii ani ai Regatelor, unii au crezut că, prin repetarea în penitenţă a acelei călătorii, i-ar putea convinge pe zei să se întoarcă. Ei sunt Pelerinii Cerului. Zeci dintre ei au mărşăluit pe aici în drumul lor spre Tan Dihrin. Credinţa nu a prins; deloc surprinzător dat fiind că majoritatea adepţilor au avut parte de morţi vrednice de milă.

– Şi ei au făcut aceste desene în drumul lor, zise Orisian.

– Cred că da. Eu nu le văd sensul, dar sensul nu era cea mai proeminentă calitate a Pelerinilor Cerului.

– N-ar trebui să vorbeşti atât de urât despre morţi, murmură Anyara. Sunt sigură că au făcut doar ceea ce au crezut că e bine.

Spre surpriza lui Orisian, asta o făcu pe Yvane să ezite.

– Poate că da, zise ea. Văd că te-ai molipsit de la Inurian. El mă certa de multe ori că nu prea am răbdătore cu defectele Huaninilor. Şi Kyrininilor. Îmi spunea că ar trebui să aştept până scap eu de orice defect înainte de a le căuta pe-ale altora.

Zâmbi distantă, parcă îmbunată de amintiri.

Atunci Rothe dădu buzna în încăpere. Aducea cu el fulgi de zăpadă şi frigul lumii de afară, care Orisian aproape uitase că există. Scutierul avea o expresie gravă.

– Veniţi, zise el. Cred că am văzut pe cineva. Nişte ochi tineri ar putea fi mai buni decât ai mei.

Orisian şi Anyara îl urmară. Yvane nu se mişcă de la locul ei de lângă foc, zgândărind în tăcere cenuşa focului care începuse să se

stingă. Fiecare pas prin pasajul scurt aducea mai aproape sunetul vântului. Când ajunseră pe podiumul de pe stânca de afară, găsiră un cer acoperit cu nori cenușii, plați și fără formă, aerul plin cu zăpadă spulberată de vânt. Negura se lăsase peste crestele de sud și vest.

Orisian ridică o mână pentru a-și proteja fața.

– Unde i-ai văzut? îl întrebă el pe Rothe.

Scutierul făcu un gest către locul de unde fugiseră ei dinspre Săritura lui Sarn.

– Acolo, în zare, strigă el. Mi s-a părut că văd pe cineva urcând pe creastă și venind chiar pe unde am venit noi.

Orisian și Anyara priviră într-acolo, către dinții printre care respira biciuitor Car Criagarul. Era un efort zadarnic: norii înghițiseră peisajul.

– N-are rost, zise Rothe.

Orisian clătină din cap a aprobare.

În timp ce se retrăgeau în spatele stâncii, el se uită la Rothe.

– I-ai văzut pe Ess'yr și Varryn? întrebă el.

Rothe clătină doar din cap.

Așteptarea era grea pentru Orisian. Într-un fel sau altul, el le datora, probabil, viața lui Ess'yr și fratelui ei. Dar nu numai din recunoștință își dorea el întoarcerea în siguranță, în special a lui Ess'yr: știa, cu acuitatea unuia învățat deja cu pierderile, că, dacă ar fi pierdut-o acum, l-ar fi costat o parte prețioasă din puterea care-i mai rămăsese. Anyara și Rothe se cufundaseră în propriile tăceri, fiecare din ei uitându-se lung la tăciunii din foc gata să se stingă. Yvane părea să fi adormit acolo unde stătea.

Ess'yr și Varryn intrară aproape nepăsători, cu urme de zăpadă pe umeri și în păr. Un val de ușurare îl ridică pe Orisian în picioare.

– Am crezut că ați pățit ceva, zise el. Rothe a văzut pe cineva pe creasta de dincolo de ruine.

Varryn se uită la scutier în timp ce-și lăsa jos sulița și arcul. Se ghemui în tăcere și începu să-și aranjeze săgețile în tolbă, netezindu-le cozile și testându-le vârfurile.

– Huanini, zise Ess'yr scuturându-şi zăpada topită de pe frunte.

– I-aţi văzut? întrebă Rothe.

Ess'yr înclină aproape imperceptibil din cap.

– Văzut, la distanţă. Poate doar doi. Ei au câini.

– Câini, zise Orisian ca un ecou. Vânători, atunci?

Anyara se foi neliniştită lângă vatră.

– Poate, murmură ea. Dar poate nu doar vânători, ci Vânătoarea. Inurian era îngrijorat din cauza lor când am evadat de la Anduran. Poate că nu doar Bătălia Inkallimă a venit în sud cu Horin-Gyre.

Rothe gemu. Orisian ştia că propria faţă probabil că dezvăluise alarma pe care cuvintele Anyarei o declanşaseră.

– Chiar ar veni Vânătoarea după noi? Adică să ne urmărească până aici?

– Uitaţi, îl întrerupse Rothe, că e posibil să fiţi contele neamului nostru Blood. Şi numai asta şi e suficient ca Vânătoarea Inkallă să ne urmărească până la capătul lumii, dacă le-a intrat în cap s-o facă. Chiar dacă nu ştiu că vă urmăresc pe Domnia Voastră, ştiu că Anyara e aici. Poate că ei cred că ea e ultima din familia unchiului său în viaţă. Amintiţi-vă, Orisian, poporul nostru s-ar putea să se fi înmuiat de-a lungul anilor; neamurile Blood Gyre, nu. Ei vor duce asta până la capăt, indiferent care ar fi capătul.

– Păi, oricine ar fi, nu se va simţi prea bine acolo, la cum se aude vântul, zise Yvane.

Orisian se uită la femeia na'kyrim. Arăta perfect trează şi relaxată.

– Oricine ar fi, nu putem sta degeaba, zise Orisian liniştit. De îndată ce vremea se îmbunătăţeşte, va trebui să o luăm din loc. Indiferent dacă vii sau nu cu noi.

Yvane îşi întoarse privirea pentru câteva momente, apoi ridică din umeri.

– Am găsit puţină mâncare, zise Ess'yr.

Desfăcu o pungă de piele pentru a descoperi o mână de fructe uscate de pădure şi un mănunchi de verdeaţă deloc apetisantă. Le puse pe o piatră şi cei trei oameni le priviră încruntaţi. Stomacul Anyarei ghiorăi. Yvane scoase nişte alune de pădure şi ciuperci

uscate din buzunarul ei și le adăugă aranjamentului sărăcăcios. Nu erau multe; doar cât să le amorțească foamea. Tot timpul cât mâncară, sunetul viforului de afară crescu.

Apoi Varryn se ridică și-și adună din nou armele.

– Cineva trebuie să vegheze, zise el categoric, dispărând din cercul de lumină al focului.

V

Gryvan oc Haig avu un acces de furie cum nu se mai văzuse de multe luni în Palatul Lunii.

Pornise furtunos pe coridoarele de piatră, azvârlind ocări către fiecare servitor suficient de ghinionist cât să-i iasă în cale. Kale mergea cu pași mari după marele lui conte și în spatele lui venea cancelarul Mordyn Jerain și Aewult, fiul lui Gryvan. Mordyn observă, cât timp merse alături de el moștenitorul Blood, că exista un fel de satisfacție pe fața lui Aewult. Tânărul se bucura de astfel de momente, atunci când izbucneau pasiuni și Gryvan arăta că îi putea face în continuare pe ceilalți să se teamă de el. Când avea să vină ziua ca Aewult să-i ia locul tatălui său, puțină lume avea să-l iubească măcar cât pe Gryvan, reflectă Mordyn. Dar mulți vor ajunge să se teamă de el.

Marele Conte dădu de perete ușile camerelor sale private și intră. Cei dinăuntru, speriați că îl deranjează pe Gryvan la întâlnirea sa iminentă cu ambasadorul din Dornach, fugiră urmăriți de o ploaie de înjurături. Gryvan trânti ușile în spatele lor.

– Explică-mi atunci ce se întâmplă! strigă Contele Conților, cu fața roșie. Explică-mi, cancelarule!

Mordyn se mobiliză și își împietri trăsăturile într-o expresie calmă, deschisă. Îl cunoștea pe Gryvan de suficient de mult timp pentru a fi sigur că această furtună se va stinge la fel de rapid cum apăruse. Kale, imun ca de obicei la emoțiile negative din jurul lui,

se duse spre fereastră pentru a se asigura că nimeni nu dă târcoale pe sub balcoane.

– Care ar fi prima întrebare pe care vreți să mi-o adresați, domnule? întrebă Mordyn.

El spera și se aștepta ca Gryvan să fie mai îngrijorat din cauza veștilor pe care Mordyn însuși i le dăduse decât de cele pe care un mesager de-al ambasadorului la Kolkyre i le livrase, din păcate, aproape în același moment.

La primele, cancelarul avea răspuns; cu celelalte era mai problematic.

– Aurarii, aurarii, mârâi Gryvan.

Se lăsă să cadă cu putere într-un scaun încăpător. Aewult se așeză la o măsuță. Slujitorii lui Gryvan puseseră acolo niște mâncare pentru el. Moștenitorul Blood inspectă alene un bol cu mere și struguri.

– Prea bine, murmură Mordyn. Își încrucișă cu grijă mâinile pe burtă, în cea mai pasivă postură pe care o putea afișa.

– M-am preocupat de această chestiune de ceva vreme și suntem, prin urmare, în situația de a putea răspunde evenimentelor recente. Cum v-am spus înainte să vină mesajul lui Lagair Haldyn, Gann nan Dargannan-Haig și-a ucis fratele vitreg. A făcut-o într-o ambuscadă. Toate aceste conflicte între membrii familiei Dargannan Blood ne servesc nouă, pentru că îi slăbesc, dar a trecut, probabil, vremea când puteam să stăm deoparte și să-i urmărim măcelărindu-se unul pe altul. Pare din ce în ce mai posibil ca Gann să se ridice în vârf, dacă e lăsat să facă ce vrea.

– Da, da, zise Gryvan.

Fierbințeala mâniei sale pălise deja oarecum. Fruntea îi rămăsese încrețită, dar mâna îi era îndeajuns de sigură cât să-și toarne singur vin dintr-o carafă de lângă el.

– Dar acum îmi spui că Aurarii îl au la mână pe Gann. Se pare că știi asta de ceva timp, dar n-ai considerat oportun să-mi împărtășești și mie informațiile.

– Gann e un laș, zise Aewult în trecere, mușcând dintr-un măr. În timpul rebeliunii lui Igryn, Gann s-a ascuns departe, pe una dintre insule.

– E nedemn să fie conte, fu Mordyn de acord. Chiar dacă n-ar fi omul uneia dintre Bresle.

– Dar e, îl întrerupse Gryvan. Asta mă îngrijorează. Nu-mi pasă cine conduce Dargannan Blood, cât timp își știe locul. Mie îmi pasă că Aurarii cred că au dreptul să încerce să pună ei înșiși conte.

– Într-adevăr, zise cancelarul. Breslele au avut întotdeauna interes în treburile conților și nu s-au ferit să dea bani în sprijinul intereselor lor. Acum au mers și mai departe. Conform informațiilor mele sigure, anumiți aurari nu numai că l-au îmbogățit pe Gann însuși, dar i-au dat și zestre surorii sale la căsătorie, făcându-i cadou una dintre casele lor pentru copilul său mic și mituindu-i – îmi pare rău să spun – pe colectorii noștri fiscali pentru a trece cu vederea anumite relații private pe care Gann le-a avut cu negustori Tal Dyreeni. Eu cred – nu cu siguranță, dar probabil – că au plătit și pentru angajarea bandiților de pe Coasta Liberă pe care Gann i-a adus să-i ucidă fratele vitreg. Gann le e atât de dator, că e puțin probabil că va mai fi vreodată altceva decât lacheul lor.

Gryvan luă o înghițitură zgomotoasă de vin, apoi lăsă cupa pe masă atât de pripit, că aceasta se vărsă.

Își scutură mâna și împrăștie picăturile roșii.

– Le-am îmbogățit pe toate, toate Breslele. De când Haig le-a preluat de la Kilkry, n-a existat niciodată atâta bogăție și au acumulat mai mult decât li s-ar fi cuvenit.

– Sunt nerecunoscători, fu de acord moștenitorul Blood.

Mordyn evită în mod deliberat să se uite la el. Aewult mirosea perspectiva vărsării de sânge și a intrigilor, iar asta îl întărâta întotdeauna. Cel puțin Gryvan era capabil să se abțină; pentru Aewult, exercitarea sângeroasă a puterii părea de prea multe ori un scop în sine.

– Dacă ar fi vorba doar despre nerecunoștință, ar mai fi cum ar mai fi, bombăni Marele Conte. Însă acum chiar au sărit calul.

Trebuie să avem un Blood Dargannan sigur, supus şi obedient. Nu putem obţine nimic din ceea ce ne dorim – Coasta Liberă, Tal Dyre, Dornach – fără să ne asigurăm întâi de poziţia Dargannanului. Indiferent cine va fi noul Conte, acesta va răspunde în faţa mea, nu a Aurarilor.

– Am o sugestie, zise Mordyn.

Marele Conte dădu din cap scurt. Acum era suficient de calm ca să asculte.

– Echilibrul e important în acest caz. Nu e nevoie să forţăm o confruntare cu Aurarii. E mai avantajos pentru noi să rămânem în termeni buni cu ei şi cu toate Breslele, dar e nevoie să-şi înveţe limitele puterii în acest joc. Eu pot, prin urmare, să le elimin piesa de pe tablă. Dacă facem în aşa fel încât să nu se simtă că e mâna noastră, ei ne vor suspecta implicarea, dar nu vor fi siguri. Planul meu duce aproape întotdeauna la cel mai bun rezultat. Incertitudinea constrânge acţiunile fără a provoca ostilitate.

Îl auzi pe Aewult sforăind depreciativ. Îl ignoră; acum şi, cu puţin noroc, şi în anii care vor veni, Gryvan va lua deciziile. Marele Conte se uită la fiul său.

– Du-te şi găseşte-l pe Alem T'anarch, zise el cu asprime. Spune-i că audienţa lui va fi oarecum întârziată. Şi spune-i că această întârziere nu reflectă în niciun fel vreo lipsă de respect pentru slăvitul regat Dornach.

– Nu va crede asta, zise Aewult.

– Normal că nu, i-o tăie Gryvan. Acum, du-te.

Moştenitorul Blood se îndepărtă, aruncând mărul pe jumătate mâncat înapoi în vas în timp ce pleca. Rată şi acesta sări, murdărind podeaua.

– Prea bine, zise Gryvan. Foloseşte orice e nevoie pentru a face asta. Scapă-ne de Gann şi voi avea încredere în judecata ta că Aurarii vor înţelege mesajul.

– Vă asigur că o vor face, zise Mordyn cu o uşoară plecăciune.

– Şi Lannis-Haig? întrebă Gryvan.

Acesta era al doilea motiv de iritare care îl condusese pe Marele Conte la criza de furie. Pentru Mordyn Jerain era o sursă de uimire și de îngrijorare mult mai mare decât intrigile meschine ale Aurarilor. El clătină din cap, gest fin calculat pentru a transmite atât regretul, cât și o ușoară incertitudine. N-ar fi fost înțelept să apară din cale afară de încrezător în acest domeniu, știa el.

– E remarcabil faptul că Anduranul a căzut atât de repede, domnule. Dacă rapoartele lui Lagair Haldyn sunt adevărate, desigur. Pare puțin probabil ca el să se poată înșela în legătură cu ceva atât de... substanțial.

– Remarcabil. Crezi că este remarcabil?

Încă se mai simțea primejdia în vocea lui Gryvan. Furia nu se disipase în întregime.

– Eu cred că e chiar mai mult decât remarcabil. N-aș fi acceptat corespondența cu Ragnor oc Gyre în toate aceste luni dacă aș fi știut că vrea să ne invadeze teritoriile. Oricât de greu ar fi cu Lannis-Haig, valea râului Glas este încă parte din domeniul meu. Aceasta nu va trece la neamurile Blood Gyre.

– Nu, zise Mordyn categoric. Oricât de neclar ar fi fost cursul evenimentelor din nord, de atâta lucru era și el sigur. Să fiu sincer, Mare Conte, nu știu dacă Ragnor ne-a tras pe sfoară sau dacă Horin-Gyre a fost doar extrem de norocos. În orice caz, indiferent de mesajele schimbate până acum de Ragnor cu noi, a venit, cu siguranță, momentul de a acționa ferm. Drumul Negru trebuie împins înapoi dincolo de Valea Pietrelor, înainte de a pune mâna ferm pe valea râului Glas.

– Desigur. Armatele noastre sunt adunate. Îl voi trimite pe Aewult în capul lor.

Mordyn își înăbuși o tresărire de neliniște. El n-ar fi recomandat trimiterea în nord a moștenitorului Blood în capul unei armate; niciunul dintre celelalte neamuri Blood nu-l îndrăgeau nespus pe Aewult nan Haig, dar Kilkry și Lannis îl plăceau cel mai puțin dintre toate. Totuși, nu era momentul să-l provoace pe Marele Conte. Cancelarul știa că întinsese coarda așteptând atât de mult

să-l informeze pe Gryvan despre mașinațiunile Aurarilor și neprezicând căderea neamului Blood Lannis-Haig.

Făcu un pas înapoi, fixându-și ochii pe gresia din camera Marelui Conte. Își amintea când fuseseră puse aceste plăci, cu vreo doisprezece ani în urmă. Gryvan adusese cei mai buni muncitori de la Taral-Haig, cumpărase cele mai scumpe plăci pe care le aveau de vânzare olarii din Vaymouth. Un cioban ar fi avut nevoie de trei vieți ca să câștige cât costa acest etaj.

– Mă voi duce să văd ce fac cu Gann nan Dargannan-Haig în această seară, dacă nu mai aveți nevoie de mine, murmură Mordyn.

– Du-te, încuviință Gryvan. Măcar el e o muscă pe care o putem strivi cu ușurință.

Puțini erau cei din Vaymouth pentru care Mâna din Umbră s-ar fi aventurat pe străzile orașului pe timp de noapte. În mod normal, n-ar fi fost nevoie: veneau ei la el, într-un palat sau în altul. Dar cu Torquentine lucrurile stăteau diferit. Pentru el, cancelarul neamurilor Blood Haig și-a fi pus pe el mantia grea cu glugă și ar fi făcut el însuși o escapadă. Nimic din ce dorea să-i spună lui Torquentine nu putea fi încredințat unui intermediar și Torquentine n-ar fi putut veni la el.

Drumul cancelarului trecea pe străzi rău famate, spre inima Gropii Cenușii, probabil cel mai puțin plăcut dintre toate cartierele Vaymouthului. Rămase vigilent și împrumută mersul legănat al cuiva bătrân și bolnav, pentru a nu le atrage atenția pungașilor orașului. Aproape în afara vederii, doi oameni de încredere – propriii mercenari, nu gardienii care-i erau atribuiți unui cancelar – îl urmau. Aceștia ar fi intervenit dacă apăreau probleme, dar, chiar și așa, exista un anumit risc în a merge pe jos pe aceste străzi după lăsarea întunericului. El o făcuse doar de câteva ori.

Ajunse la o intersecție îngustă și se opri. Făcu un semn cu mâna și escorta lui se cufundă în umbră. Cancelarul traversă strada. Clădirea pentru care făcuse drumul era complet anonimă: o casă prost construită înghesuită pe o stradă lungă cu altele asemenea. Cu toate

acestea, când bătu în ușă, Mordyn îi simți sub degete tăria și soliditatea. Un bordei oarecare n-ar avea o ușă grea din lemn de stejar, ranforsată cu fier pe spate și blocată cu un drug gros.

Torquentine își prețuia intimitatea.

Mordyn știa, așa cum aștepta cu răbdare să i se răspundă din interior, că fusese văzut; santinelele ascunse îl urmăriseră din momentul în care se apropiase la o sută de pași de acest loc. Se îndoia că știau cine e, dar precis nu-l credeau doar un alt cerșetor decrepit. Conta prea puțin că n-aveau încredere în deghizarea lui. Mulți dintre cei care veneau să-l vadă pe Torquentine preferau să-și ascundă fețele.

Deschise ușa o femeie cu aspect buimac. Fața ei palidă, bolnăvicioasă, fusese desfigurată de semnele Putregaiului Regelui. O parte din nas îi fusese mâncată și pete violacee îi stricaseră obrazul. Mordyn crezuse întotdeauna că Torquentine trăda o notă de eleganță angajând un astfel de portar. Superstiția sau dezgustul pur la vederea ei putea fi suficient pentru a-i respinge pe unii musafiri nepoftiți.

– E acasă stăpânul tău, Magrayn? întrebă cancelarul.

Era mai mult un ritual decât o întrebare reală: stăpânul lui Magrayn nu părăsea niciodată acest loc.

Femeia se trase la o parte și îi făcu semn să intre. El știa regulile și nu se duse mai departe de un pas dincolo de prag, în timp ce ea închidea ușa după el. Oricum, ar fi urmat să treacă prin încă o ușă blocată și numai Magrayn îi putea da permisiunea să înainteze.

– Arată-ți fața, zise ea.

Vocea îi era îngălată, spartă. Avea Putregai în gât.

Cancelarul își dădu pe spate gluga și o privi în ochi.

– Fața se potrivește cu vocea, nădăjduiesc, zâmbi el.

Magrayn mormăi și bătu de trei ori în ușa interioară.

– Deschide! strigă ea și Mordyn primi permisiunea de a intra în vizuina lui Torquentine.

Bărbați cu fața dură îl percheziționară și-i luară cuțitul, apoi fu dus jos, în beciuri.

Omul pe care venise Mordyn să-l vadă putea fi considerat de unii o monstruozitate, dar pentru Mâna din Umbră o astfel de viziune ar fi însemnat o distragere a atenţiei. Torquentine era mai presus şi dincolo de orice altceva util.

În rândul neamurilor Blood Haig erau mai multe reţele de putere şi Torquentine se afla în centrul aceluia care evita lumina zilei şi ochii curioşi. Un cuvânt şoptit într-o tavernă de pe cheiul din Kolkyre sau murmurat cu voce epuizată de poftă într-o ureche de târfă din Dun Aygll îşi putea găsi calea până la Torquentine. O parte considerabilă din câştigurile ilicite ale contrabandiştilor, hoţilor, cămătarilor şi asasinilor de pe teritoriile Haig curgeau prin canale clandestine în buzunarul lui. El era păianjenul din centrul vastei, aproape invizibilei pânze. Dar, dacă era un păianjen, atunci era unul îngrăşat cu carnea prăzii lui.

Cancelarul intră singur în camera în care Torquentine era aşezat pe un morman mare de perne.

Omul era gigantic. Hainele voluminoase ascundeau un organism care cântărea probabil mai mult decât trei bărbaţi obişnuiţi la un loc. Pielea feţei lui se încovoia şi se plia în jos. Nu mai avea un ochi, o cicatrice zdrenţuită traversându-i orbita goală de la tâmplă către nas. Ochiul bun, cu care se uita la cancelar, strălucea inteligent. Mordyn se gândise de multe ori că dimensiunea lui Torquentine servea cel puţin unui scop. Era prea uşor să judeci un om după circumferinţa lui, presupunând că o astfel de umflare putea fi doar a cuiva slab de minte sau neputincios, sau prost. Să pleci de la astfel de ipoteze ar fi fost o eroare gravă în ceea ce priveşte pe cineva ca Torquentine. După cunoştinţele cancelarului, puţini erau atât de periculoşi ca el în Vaymouth.

– Cancelarule, zise Torquentine răguşit. O plăcere neaşteptată. A trecut ceva timp de când Mâna din Umbră nu m-a mai onorat cu prezenţa.

– Mai mult de-un an, fu de acord Mordyn, în timp ce se aşeza pe o imaculată canapea tapiţată, singura piesă de mobilier din cameră.

Mici boluri cu ierburi aromatice şi petale se odihneau alături de el. Mirosul lor era amestecat cu aroma de fum scos de fitilul

lămpilor cu petrol. Sub toate, Mordyn putea prinde un iz din aerul urât mirositor pe care erau destinate a-l masca. Cancelarul privi zeflemitor la materialul care acoperea canapeaua.

– Ai tapițerie nouă, remarcă el.

– Într-adevăr, zise gazda cu iritare. Mă plictisisem de vechiul model. Și se rosese din cauza dosurilor atâtor persoane venite să-mi ceară favoruri.

– Persoanele care cereau favoruri se aciuaseră prin temple; am scăpat de ei cu mult timp în urmă, zise Mordyn.

– Petiționari, dacă preferi, zâmbi Torquentine. Dar oamenii trebuie să găsească pe cineva căruia să i se închine odată ce zeii i-au abandonat. E în natura noastră să facem temple în cele mai ciudate locuri, chiar dacă nu sunt zei care să le locuiască.

– Simplu muritor cum ești, nu se poate spune totuși că oamenii n-au în fața cui se închina, constată Mordyn. Cu toate astea, îndrăznesc să sper că pentru mine ai mai multă afecțiune decât pentru un simplu petiționar la un altar.

– Ah, afecțiune. Cum nu reușește un om să se dispenseze de prețioasele lui stocuri din această marfă prea liberă. În orice caz, ce nevoie ai avea de umila mea afecțiune, onorate cancelar? Ai dragostea celui mare și nobil pentru a-ți încălzi inima gata să se răcească. Oricum ar fi, că-ți place sau nu, cu aurul tău am plătit pentru tapițeria cea nouă a canapelei mele. Poți s-o iei ca impolitețe, dacă vrei.

– Nu pot zăbovi prea mult, zise Mordyn. Un singur aspect aș vrea să discutăm.

Torquentine ridică un braț cu grăsime, exagerând primejdia.

– Atâta concizie și eu n-am avut încă șansa să-ți ofer ceva răcoritor.

Mordyn își suprimă un zâmbet. Lui Torquentine îi plăcea sunetul propriei voci și lăsa astfel impresia de bufon.

– Am o mică sarcină pentru tine, Torquentine. Nu prea greu pentru cineva cu capacitățile tale.

– Sunt înțepenit de curiozitate, zise Torquentine cu un ton de dezinteres studiat.

– Gann nan Dargannan-Haig. Vărul lui Igryn. Îl cunoşti?

– O, da. Da. Un vas gol, ca marea parte a celor din familia lui. Un şoarece împovărat cu ambiţie de şobolan; mare iubitor de băutură şi de târfe şi bolnav de variolă, în plus. Crede că are şanse să ajungă conte. Şi lipsit de bunul-simţ de a se recunoaşte drept instrument al Aurarilor, desigur. Dar tu deja ştii toate astea, cancelarule.

– Într-adevăr, dădu Mordyn din cap. L-ai rezumat. Ei bine, deşi lipsit de valoare în timpul vieţii sale, am hotărât că ar trebui să-i acord şansa de a se răscumpăra printr-o moarte utilă. Nu te învăţ eu să-ţi faci treaba, dar m-am gândit, poate o încăierare în tavernă? Sau epuizare după consum excesiv de plăceri într-un bordel?

Ochiul lui Torquentine se mişti uşor. Fu un gest mic, dar care îi atrase satisfacţia lui Mordyn pentru faptul că îşi surprinsese gazda. O singură dată înainte îi mai ceruse lui Torquentine moartea cuiva şi atunci pe a unei umile matroane de bordel care încercase să-l şantajeze pe unul dintre grefierii lui Mordyn. Gann nan Dargannan-Haig era un alt gen de victimă.

Radierea unuia care era atât membru al unei familii domnitoare – chiar dacă dezonorată –, cât şi omul uneia dintre cele mai puternice Bresle era o mişcare îndrăzneaţă, dar cancelarul credea că merită riscul. Chiar dacă vor considera pierderea doar un mare ghinion, aceasta ar fi un pas înapoi pentru Aurari; câteva cuvinte la locurile potrivite le vor confirma suspiciunile, dar nu vor putea dovedi că în spatele faptei se află mâna Palatului Lunii. Dacă Lammain, capul Breslei, are pe jumătate simţul cu care îl credita Mordyn, el va recunoaşte în asta avertismentul.

– Nu prea greu, spui, medită Torquentine. Totuşi, ceri mult, cancelarule.

Mordyn nu zise nimic. Torquentine n-ar fi refuzat acest comision.

Beneficiile patronajului cancelarului erau mari şi raza de acţiune a lui Torquentine era suficient de lungă şi de discretă pentru a îndeplini fapta fără niciun risc pentru sine însuşi.

– Prea bine, zise Torquentine. Mă ocup eu de nefericitul Gann. Lumea va suferi din greu pentru pierderea lui. Imaginează-ţi: în

acest moment se află, foarte probabil, îndestulat în brațele unei femei, doar cu vise de plăcere și ușurință, și aici noi stăm și decidem să le punem capăt.

Vocea bărbatului păli și singurul lui ochi tremură și se închise pe jumătate. După o clipă, oftă și își veni în fire.

– Astea sunt capriciile sorții, suflă el. Totuși, pot să îndrăznesc să sper la o favoare în schimb? Cererea pe care mi-ai făcut-o nu e nesemnificativă, așa că poate ceva în plus față de plata obișnuită?

Cancelarul ridică din sprâncene zeflemitor. Regulile după care el și Torquentine jucau erau bine stabilite. Prefera să evite orice abatere de la acestea.

– Gann nu e un arici de pe stradă, la urma urmelor, zâmbi Torquentine. Ca să-i sufli în lumânare e nevoie de grijă, de planificare. Va fi un efort complicat.

– Ce vrei, Torquentine? întrebă Mordyn, pe un ton care trăda iritare.

Uriașul de pe perne își ridică sprâncenele, la rândul său. Astfel, cicatricea de pe față i se întinse alarmant.

– Păi, chiar n-aș putea spune. Poate am putea întârzia soluționarea acestei întrebări până în momentul în care răspunsul va fi mult mai evident. Îmi imaginez că nu după mult timp o soluție va apărea de la sine. Așa se întâmplă de obicei.

– Vrei să mă scoți dator, Torquentine, zise cancelarul pe ton egal.

– O, haide, să nu vorbim despre datorii. Noi doi facem o afacere. Doar că jumătatea ta rămâne, pentru moment, un pic... prost definită.

– Bine, zise Mordyn și se ridică în picioare.

Îi displăcea profund ideea de a face promisiuni deschise celor ca Torquentine, dar acum nu era timp pentru fleacuri. El era Mâna din Umbră, la urma urmelor, și promisiunile erau ceva ușor de încălcat.

– Trebuie să mă întorc. Soția mea m-o fi așteptând.

– A, divina Tara. E atât de faimoasă pentru perfecțiunea ei! Nu-ți poți imagina cât mă doare că trebuie să mă bazez doar pe zvonurile despre frumusețea ei și să n-o văd niciodată cu ochii mei.

Torquentine oftă și își aruncă ochiul încruntat pe pereții camerei, în timp ce-și mângâia pântecul oceanic.

– Când te gândești că am fost închis în această pivniță atât de mult timp. Și totul din iubire necontrolată pentru mâncare.

Auzind cum unul ca Torquentine vorbește despre iubita lui soție, lui Mordyn îi trecu pe șira spinării un ușor fior de repulsie, în timp ce se pregătea să plece. În ușă îl reținu un gând.

– Ai vreo veste despre Lannis-Haig?

– Lannis-Haig, Lannis-Haig. Barbari, știi. Nicio apreciere pentru lucrurile cele mai bune din viață. Dar ce veste aștepți?

– Orice ți-a ajuns la urechile alea imense, murmură Mordyn.

De obicei nu întreba despre astfel de chestiuni în asemenea locuri și deja regreta pe jumătate întrebarea. Expertiza lui Torquentine se afla în zvonuri de pe piețe și despre faptele hoților și tâlharilor. Mordyn avea alte mijloace să urmărească desfășurarea evenimentelor grandioase, deși acestea nu-l serviseră cum și-ar fi dorit. Se săturase să fie surprins de știrile de pe valea râului Glas.

– Ei, am puține de oferit dintre cele care îmi imaginez că n-au ajuns deja la urechile tale încăpătoare, zise Torquentine. Și pe jumătate de spectaculoase, desigur. Drumul Negru a câștigat din nou în vale; numai până când stimatul nostru Mare Conte o să binevoiască să-și încordeze mușchii, după cum ar spune toți oamenii de rând cu gândire dreaptă.

Lheanor se ascunde în turnulețul lui din Kolkyre, jelindu-și fiul mort. Croesan a murit și el, spun unii, sau, după alții, a fost capturat.

– Iar restul familiei lui Croesan? Morți?

Torquentine ridică din umeri. Fu un gest vizibil, care-i trimise valuri prin fălci.

– Tot ce se poate. Deci, ce am auzit? Kennet, senilul de la Kolglas: i-au găsit corpul după ce oamenii pădurii și corbii au încheiat cu castelul lui, dar nu și pe ale copiilor lui. Am uitat numele lor.

– Orisian și Anyara, zise Mordyn absent.

– Așa. Nici urmă de ei, deși, din câte am auzit, jumătate dintre cadavre au fost bine prăjite, deci cine poate fi sigur?

După ce cancelarul plecă, Torquentine rămase calm și liniștit pentru câteva minute, cu broboane de sudoare sclipindu-i în sprâncene. În cele din urmă, el trase de un cordon de mătase care atârna din tavan. Un clopot sună în clădirea de mai sus. Acesta o aduse pe Magrayn jos, la postul ei. El îi făcu semn să se apropie și, când ea îi ajunse la îndemână, puse o mână pe chipul ei devastat de boală.

– Magrayn dulce, zâmbi el, în timp ce un deget gras se apropie periculos de rana care-i erodase mare parte din nas.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Șoptește la niște urechi pentru mine, iubito, zise Torquentine. Pregătește niște momeală. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu fiecare membru al liniei Lannis-Haig. Cancelarul pare interesat de acest subiect și unde conduce curiozitatea unui cancelar poate fi găsit adesea un profit.

Pe drumul de întoarcere, pe poteci și alei umbrite, cu paznicii săi pe urme, cancelarul era preocupat.

Un instinct din adâncul rărunchilor, născut în lungii ani de citire a semnelor, îi șoptea că se adună furtunile. Evenimentele luaseră o întorsătură haotică, imprevizibilă. Unele vremuri puteau fi creuzete de șanse, și astfel bine-venite, dar rareori erau ușoare pentru nervii cuiva. Lannis-Haig n-avea cum să se fi prăbușit atât de repede. Și copiii lui Kennet nan Lannis-Haig: ce se întâmplase cu ei, dacă nu erau morți cu tatăl lor, la Kolglas? S-ar putea complica lucrurile, dacă va exista vreun prăpădit de orfan care să se zbată în încercarea de a salva ceva din rămășițele Lannis Blood. Era exact genul de situație de care și-ar bate joc Aewult, așezându-se în capul prețioasei lui armate.

VI

Dimineața în Car Criagar era strălucitoare, proaspătă și clară, atât de îndrăzneață de parcă nicio altă zi de-acolo nu începuse vreodată diferit. Toată noaptea vânturile se dezlănțuiseră în jurul vârfurilor

de munte, zăpada şi lapovița biciuind stâncile. Furtuna se oprise înainte de ivirea zorilor, calmată de soarele care se apropia.

Stând pe platforma largă de la intrarea în refugiul lui Yvane, Orisian privi la ruinele mucegăite care formau peisajul din fața lui. În zile ca aceasta, culcuşit în măreția munților, dispus sub un cer larg, albastru, oraşul trebuie să fi fost o privelişte glorioasă atunci când trăia. Oricine ar fi fost locuitorii săi, probabil că erau cuceriți de minunata conspirație dintre cer şi stâncile care îi înconjurau.

Rothe stătea aplecat lângă Orisian, încercând să-şi ascută sabia cu o gresie pe care i-o găsise Yvane. Eforturile lui erau punctate cu ocazionale, aproape mute blesteme care aveau legătură cu nepotrivirea micii pietre. Varryn şi Ess'yr erau mai jos, inspectând cu prudență cele mai apropiate ruine. Nu fusese niciun semn sau sunet de-al intruşilor în lungile ore petrecute în peşteră, dar niciunul dintre Kyrinini nu părea liniştit. În ciuda reticenței şi reținerii lor, Orisian îi suspectă că ar fi fost la fel de bucuroşi ca oricine să părăsească acest loc. Singura întrebare rămăsese dacă Yvane avea să-i însoțească. Femeia na'kyrim plecase cu ceva timp în urmă, promițând că va reveni cu provizii pentru călătoria lor.

Anyara veni să stea alături de Orisian.

– Ciudat loc, zise ea.

– Aşa e, fu el de acord. E uimitor. Mi-ar plăcea ca Inurian să fi fost aici să-l vadă. Sunt sigur că ne-ar fi putut povesti mai multe despre el.

– Da, zise Anyara moale. Ea se uită în jos la mâinile vag strânse în față. Mi-e tare dor de el. Ştiu că n-am petrecut la fel de mult timp cu el ca tine, dar, după sărbătoarea Naşterii Iernii... a făcut totul ca să-mi poarte de grijă.

– Aşa a făcut mereu, zise Orisian. Tu, tata, eu; a avut grijă de noi în moduri diferite. Crezi că ştii cât de important este cineva pentru tine, dar nu ştii cu adevărat până nu pleacă.

Clătină din cap neconsolat.

– Am crezut că-l cunosc bine, ştii. Dar cu Ess'yr, Highfast, Yvane... simt că ştiu mai puține despre el acum decât ştiam acum o lună.

– Ştii ce contează: că ținea la tine. Că ținea la noi toți.

Orisian îngustă ochii, uitându-se în depărtare.

– Mi-a zis să nu-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea, dar cum aș putea să n-o fac? Aș schimba totul dacă aș putea. Totul, până la... Vreau să-l văd pe tata din nou. Să-l văd așa cum era când trăiau cu toții. Chiar este rău să-mi doresc așa ceva?

Anyara îi puse un braț după umeri. Durerea era un teritoriu periculos de împărtășit pentru ei doi.

Orisian mereu se temea că, dacă el sau Anyara l-ar fi lăsat pe celălalt să vadă o fracțiune prea mult din durerile lor, nu vor mai fi capabili să rețină restul.

– Mi-e frică, Orisian.

Nu-și amintea ca ea să mai fi spus asta înainte. Febra o dusese pe marginea Întunericului Adormit; odată fusese cât pe ce să se înece în portul Kolglas; cu și mai mult timp în urmă Orisian își amintea cum o văzuse căzând dintr-un copac din afara orașului, lovind și zdrobind crengile de jos în timpul căderii. Cu toate acestea, ea nu vorbise niciodată de frică. El învățase devreme că toamna copacii își pierd frunzele și că frica nu se atinge de Anyara. Acum acele informații păreau, la fel ca multe alte lucruri, gânduri evident puerile, bune de dat deoparte.

– Frică de ce? întrebă el.

Anyara aproape râse.

– Alege tu, zise ea. Apoi continuă: De moarte. De a nu rămâne singură. Tu, eu, Rothe... acum ne avem doar unul pe altul.

– Și nu ne vom pierde. Oricum, încă mai pot fi și alții. Trebuie să ne păstrăm această speranță.

– Vorbești ca un conte adevărat, zise Anyara.

El se uită la ea brusc și-i văzu zâmbetul trist de pe față.

– Păi, ești, nu? Trebuie să fii.

– O, Anyara, sper că nu.

El își strânse din nou în brațe, tare, dintr-odată, sora mai mare.

– Dacă e să fii, vei fi unul bun, zise ea, eliberându-se din îmbrățișarea lui.

El se uită la ea.

– Bun sau rău, va trebui să încerc, nu? Toate dorințele mele sunt doar dorințe. Eu n-am ales nimic din toate astea – niciunul dintre noi n-a făcut-o –, și totuși iată-ne aici. Dacă nu mai e nimeni altcineva, va trebui să încerc.

Ea îi luă mâna într-a ei și rămaseră împreună așa pentru un timp, fratele și sora, unul lângă altul, privind peste pustiul unde ruinele stăteau tăcute sub soarele de iarnă.

Când Yvane se întoarse, aduse pachețele din piele de căprioară cu alimente, toiege și fâșii de blană de legat în jurul cizmelor.

– Mai bine decât nimic, zise ea aruncând totul într-o grămadă la picioarele ei.

– Vii cu noi? o întrebă Orisian.

– Da, da. Măcar o bucată de drum. Poate tot drumul până la Koldihrve.

– Mă bucur.

Femeia na'kyrim râse ușor și îi aruncă o privire ascuțită.

– N-ar trebui zise ea. E semn rău, dacă știi să-l citești.

El așteptă răbdător ca ea să-i explice.

– Nu știu ce-au găsit Vulpile astea, zise Yvane cu un gest vag în direcția lui Ess'yr și Varryn, care încă mai căutau printre dărâmăturile de mai jos, dar eu am văzut destul ca să știu că aș face bine să-mi petrec un pic de timp departe de aici. În zăpada proaspătă sunt urme de câini – și din cei mari – și de bărbați. Categoric a dat cineva târcoale azi-noapte. Și, ca să facă asta în ciuda furtunii, trebuie să se priceapă nemaipomenit la meseria lor.

Orisian se uită neliniștit peste orașul distrus. Nimic nu se mișcase. Zidurile sparte și ruinele de piatră zăceau tăcute sub mantia lor de zăpadă.

– Dacă rămân eu în spate, oricine ar fi se poate lua după urmele voastre sau nu. Și, chiar dacă o fac, probabil că mai întâi vor scormoni după mine într-una dintre ascunzătorile mele, înainte de a pleca. Oricât de mult îmi place singurătatea mea, nu sunt proastă. Îmi voi încerca norocul cu voi.

Orisian dădu din cap.

– Desigur, adăugă Yvane brusc, dacă nu veți considera oportun să vă întoarceți, tot nepoftiți, mă voi bucura apoi de frumoasa mea viață liniștită.

– Oaspeții nepoftiți care au venit la casa mea m-au costat mai mult decât te-am costat noi pe tine, i-o tăie Orisian și sări de pe platformă.

Zăpada proaspătă scârțâi sub picioarele lui în timp ce se ducea să i se alăture lui Ess'yr. Fata Kyrinin stătea ghemuită lângă un morman de pietre de construcție, lăsând degetele ei delicate să treacă aproape la întâmplare peste întreaga lor suprafață presărată cu găuri și licheni. Orisian stătea în spatele ei și prinse un moment de strălucire a soarelui de iarnă în părul ei.

– Câine, murmură ea.

Întorse capul și se uită la el cu ochii aceia cenușii. Îi arătă un deget pe care el putu vedea doar un fir scurt, gros, de păr.

– Yvane spune că au fost în ruine în timpul nopții. Ea vine cu noi.

– Cel mai bine dacă mergem acum, zise Ess'yr.

Se ridică în picioare cu o mișcare fluidă.

– Nu ne putem ascunde de ei, deci cel mai bine e în aer liber. Așa, îi vedem venind.

O urmară pe Yvane spre nord, de-a lungul bazei stâncilor. Toți erau tensionați, prudenți. Chiar și Yvane părea neliniștită printre ruine. Pentru prima dată în viața lui, Orisian își dori să fi avut o sabie la șold sau orice armă mai bună decât cuțitașul pe care îl purta la centură.

Ieșiră din Criagar Vyne, unde nimic nu perturba liniștea, în afară de croncănitul corbilor de pe înălțimile stâncoase de deasupra lor. De data aceasta, cu blănurile date de Yvane și cu bastoanele ei, în care să se sprijine, erau mai bine echipați să înfrunte ținuturile sumbre de dincolo. Era de-ajuns să-i facă să se simtă aproape confortabil chiar și atunci când ieșeau de la adăpostul stâncilor și vântul creștea.

În zile ca aceasta – luminoase și lungi –, se zărea mult din munte. Orisian își imagina că Car Criagarul adormise, odihnindu-se

într-un moment de acalmie, înainte ca următoarea furtună să lovească dinspre Tan Dihrin.

Vârfuri mari îl înconjurau, împânzite de culmi şi de turnuri de piatră. Liniştea era atât de profundă, încât puteau crede că erau singurele făpturi care călcaseră pe acest drum în ultimii nenumăraţi ani.

Odată ruinele lăsate bine în spatele lor, cel puţin Kyrininii se relaxară. Pantele deschise ofereau puţine şanse de ambuscadă. Chiar şi aşa, Varryn se uita din când în când înapoi pe drumul pe care mergeau.

Se odihniră o vreme la începutul după-amiezii, făcând schimb în linişte de alimente şi apă. Soarele era aproape fierbinte pe feţele lor, dar nu dură. Fuioare subţiri de nori apărură în întinderea albastră a cerului şi, în timp ce căutau un loc potrivit de dormit, Car Criagarul se cufundă din nou în lumina cenuşie, aproape râvnită. Măcar nu era ploaie sau zăpadă şi, în timp ce Yvane îi conducea cu un semn spre deal, ei puteau spera la o noapte mai confortabilă decât unele dintre cele pe care le cunoscuseră recent.

Yvane ştia ce face alegând acea văgăună pentru noapte: întinzând mâna într-o crăpătură de sub un bolovan găurit, scoase de-acolo un sac cu surcele şi lemn de foc.

– Mai bine fără foc, zise Varryn.

Yvane goli sacul şi începu sortarea lemnului.

– Voi puteţi să staţi fără foc, dacă vreţi, zise ea, dar mie nu-mi place frigul. Dacă cineva ne urmăreşte, va şti destul de bine unde suntem, cu sau fără foc.

Nu se mai spuseră multe după aceea. Toţi erau preocupaţi de propriile gânduri, în timp ce se uitau la foc şi noaptea închidea lumea din jurul lor într-un săculeţ de lumină.

Se aşezaseră să doarmă, când sunetul veni surprinzător ca spargerea unui geam în întuneric: un urlet scurt. Câteva momente mai târziu, un al doilea îi răspunse. Păreau departe, dar era greu de spus.

– S-ar putea să ne bucurăm că avem foc, dacă se ajunge la asta, fu tot ce spuse Yvane, în timp ce sunetul se stinse departe şi o tăcere deprimantă se aşternu.

Ultima imagine pe care Orisian o văzu înainte de a cădea într-un somn neliniștit fu Varryn stând drept și în alertă, scăldat în lumina focului, cu fața întoarsă în noapte și cu mâinile pe arc și pe suliță.

Dimineață, Varryn era încă așezat unde îl văzuse Orisian ultima dată, de parcă nu trecuse mai mult de-o clipă. Vremea se schimbase. Yvane schimbă câteva cuvinte cu Varryn în limba Vulpii, dar nu le spuse nimic celorlalți. În alte vremuri, Orisian ar fi vrut să știe ce au discutat; acum nu părea să aibă rost. Nu era, la urma urmelor, nimic de făcut în afară de a merge mai departe, chiar dacă un grup de douăzeci de Inkallimi erau pe urmele lor.

Drumul lor mergea acum în jos și dincolo de cele mai înalte culmi, dar Car Criagarul n-avea să-i lase să plece fără un ultim memento al adevăratei sale naturi. Norii joși, un vânt tare și ninsoarea umedă îi însoțeau. Cu cât avansau spre nord și cu cât se îndepărtau de inima lanțului muntos, cu atât deveneau pantele mai puțin distincte. Stâncile dramatice și grohotișurile de pe înălțimi erau înlocuite cu câmpuri mari, fără formă, de zăpadă.

Orisian se trezi mergând cu pași mari lângă Yvane.

– Cât mai e până la Koldihrve? o întrebă el.

Lupta cu zăpada adâncă era istovitoare și el rămăsese fără respirație, iar tăcerea implacabilă a munților începu să-l apese.

– Nu mult, zise femeia na'kyrim.

– Ăsta e un răspuns de Kyrinin, observă Orisian.

– Totuși, unde vrei să mergi? Nu la Koldihrve. Vreau să spun, după aceea. Ce-ai de gând să faci?

– La Glasbridge sau la Kolglas, dacă putem găsi la Koldihrve barca de care avem nevoie. Trebuie să lupt cu Drumul Negru; trebuie să-mi restaurez neamul Blood. M-am săturat să tot fug și să mă ascund, zise Orisian. Și să-i pierd pe cei dragi, se gândi el.

– Ai grijă să nu îmbraci răzbunarea în haine mai bune decât merită. Nu poți lua înapoi întotdeauna ce ai pierdut. Eu n-aș încerca, dacă aș fi în locul tău; dezamăgirea poate avea efecte ciudate asupra cuiva.

– Tu nu înțelegi. Drumul Negru mi-a distrus casa, familia. Ne-a luat pământurile. Sunt obligat prin jurământ să-mi apăr neamul Blood de dușmani.

– Cine crezi că e cu ochii pe tine? zise Yvane iritată. Acum nu mai sunt nici zei, dacă au fost vreodată, așa că ei n-o să te judece. Morții? Mai bine lasă asta Kyrininilor. Ce vei face când îi vei fi omorât pe toți cei care i-au ucis pe morții tăi? Stai și-i aștepți pe copiii victimelor tale să vină cu un cuțit în mână la patul tău într-o noapte? Sânge pentru sânge, viață pentru viață în toate generațiile. Ăsta e genul de viitor pe care îl planifici pentru tine și pentru neamul tău. Gândește-te cu cât mai fericită ar fi lumea dacă pentru ceea ce fac ar cere cu toții aprobare de la copiii lor în loc să ceară de la strămoși.

– Ce-ai vrea să fac? ceru Orisian. Să fug? Să mă ascund undeva într-o peșteră?

El lăsă furia să i se audă în voce.

– Într-adevăr, oftă Yvane. Chiar nu-mi pasă. Toți conții și lorzii au crezut întotdeauna că ei sunt cei care fac lucrurile să se întâmple, că ei iau deciziile. De obicei, planurile lor dădeau greș. Viața are propriile modele, șansele sale și norocul: acestea îi însoțesc pe marii domni la fel ca și pe oamenii de rând. Orice planuri ai probabil ți se vor răsuci și răsturna din mâini. Doar să fii sigur de ceea ce faci. M-am săturat de mult de cei care-și petrec tot timpul săpând după ura veche și lustruind-o, ca s-o reutilizeze. Trecutul e ca un vierme în inima prezentului; îl murdărește.

Orisian privi în jos, la picioarele care măturau prin zăpadă pentru încă vreo câțiva pași.

– Nu răzbunare vreau, zise el.

Gustase un pic de răzbunare când sângele Tarbainului îi stropise mâinile. Asta nu-i alinase durerea și nici nu-l adusese înapoi pe niciunul dintre cei care muriseră. Asta nu salvase nici familia tăietorului de lemne.

– Vreau... să se termine. Vreau să văd schimbat viitorul, nu trecutul. Dacă poți să-mi spui cum pot să opresc ceea ce se întâmplă...

Dacă poți să-mi spui cum să opresc asta fără a ridica sabia împotriva Drumului Negru, voi asculta. Dar eu nu cred că poți.

Și eu știu la fel de bine ca tine că nimic nu va învia morții, dar asta nu înseamnă că nu-ți dorești să nu fi murit. Cum aș putea să nu-mi doresc asta când e vorba despre oameni pe care i-am iubit?

Yvane zâmbi cu tristețe.

– Nu ai putea. Nimeni n-ar putea să-ți ceară asta. Își ridică privirea spre cerul nepăsător. Trebuie să ne iertăm pe noi înșine pentru momentele în care i-am dezamăgit pe cei morți. Și să-i iertăm pe ei pentru poverile pe care le lasă pe umerii noștri; momentele în care ne-au dezamăgit ei. Și mai ales pentru că au murit.

Orisian simți că i se strânge gâtul și trebui să închidă ochii pentru o clipă.

Merseră cu pași mari fără a vorbi.

Părea că merg de câteva ore, când Rothe se opri. Orisian urmări privirea scutierului său și văzu de ce. Deasupra și în spatele lor, vântul viscolea zăpada în perdele răsucite care dansau de-a lungul unei creste joase pe care trecuseră cu mai puțin de o oră în urmă. Prin aceste voaluri, putea fi văzută o siluetă vagă. Apărea și dispărea din vedere, în funcție de norul și de zăpada din jur. Orisian își mijii ochii. Putea fi un afloriment de piatră, dar nu... se mișcă ușor, separându-se. Acolo sus, pe creastă, stătea un bărbat înalt, cu un câine mare lângă el.

– E Vânătoarea, murmură Rothe. Mai mult ca sigur.

Yvane grăbi și mai mult pasul prin zăpada până la gleznă.

– Continuați să mergeți, strigă ea peste umăr. Nu mai e mult până la șirul de copaci. N-are niciun rost să încercăm să ne ascundem aici.

Ei veniră în spatele ei, tăind în diagonală panta. Rothe scoase sabia. Nori joși veniră de peste deal, cufundându-i într-o ceață umedă. Erau singuri din nou, luptându-se să treacă de câmpul de zăpadă în mijlocul unui cer cenușiu. Era mai rău, într-un fel, să știe ce era în spatele lor, dar să nu aibă posibilitatea de a-și vedea vânătorii.

Îşi regăsiră un pic ritmul. Privirile înapoi erau mai frecvente, mai stăruitoare, dar nu le spuneau nimic.

– Aveţi grijă, aveţi grijă, murmură Rothe, la fel de mult pentru sine cât pentru oricine altcineva. Ceaţa îi amortiza glasul.

– Mai repede! strigă Yvane şi întinse pasul.

Zăpada le îngreuna mersul, agăţându-se de picioarele lor, ca şi cum n-ar fi vrut să-i lase să-i părăsească domeniul. Orisian se întrebă cât de mult vor putea s-o ţină aşa. Ar fi vrut să fugă, dar ştia că asta nu i-ar fi adus decât epuizare. Fără să se gândească, scoase cuţitul din teacă.

– Ne-au ajuns! ţipă Ess'yr.

Ea şi Varryn se întoarseră în acelaşi moment, trăgând afară şi ridicând suliţele.

– Norul se subţiază, zise Rothe şi în acelaşi moment fiara fu acolo.

Orisian avu doar o jumătate de secundă să-şi dea seama ce văzuse: un câine mare, masiv şi sălbatic ca un porc mistreţ.

Acesta erupse într-o rafală de zăpadă din ceaţa care-l ascunsese. Ess'yr era cel mai aproape şi se repezi direct la ea. Ea se lăsă un pic din şolduri, cu coapsele încordate. Varryn nu făcu nicio mişcare pentru a-şi ajuta sora: el fixa cu privirea panta, în direcţia din care apăruse câinele.

Câinele se năpusti. Ess'yr se balansă într-o parte şi împunse către el cu coada suliţei. Animalul făcu o brazdă mare prin zăpadă, alunecând în jos pe pantă.

– La o parte! îi strigă Orisian Anyarei.

Rothe făcu un salt mare înainte, împingând-o pe Anyara cu umărul lui şi aruncând-o departe de câinele care se rostogolise la picioarele ei. Fusese foarte agil, foarte rapid, pentru mărimea lui, se gândi Orisian. Rothe lovi cu sabia. Câinele se feri de lamă, mobilizându-se şi sărind pe Rothe cât ai clipi din ochi.

Varryn strigă ceva în limba Vulpii. Orisian se uită la el, la timp pentru a-l vedea pe Kyrinin înclinând uşor capul, pentru a evita o săgeată de arbaletă, care fulgeră din vaporii de ceaţă şi la fel de rapid

dispăru înapoi în ei. Varryn lăsă jos sulița și se răsuci după arcul de pe umăr.

Rothe țipă de furie sau de durere. Era trântit la pământ, cu maxilarul câinelui ținându-l strâns de încheietura brațului. Scăpase sabia, în frenezia agitației. Striga și Anyara, în timp ce lovea câinele cu toiagul. Se auziră sunetele loviturii lemnului pe os, semn că ea își nimerise ținta de mai multe ori, dar fiara ignora loviturile care pentru el erau ca niște înțepături de țânțar pentru un taur. Orisian se aruncă în spatele câinelui. Simți puterea imensă a gâtului lui, când acesta își scutură capul înainte și înapoi, mirosindu-i blana groasă, ca de mosc. Îl înjunghie în piept din nou și din nou, până când acesta se lăsă moale.

Se uită cu un fel de surprindere amorțită și îl văzu, chiar cu o clipă înaintea Kyrininilor, pe Vânătorul Inkallim venind. Bărbatul părea să se fi materializat din nori, dar făcuse asta cu viteză maximă, alergând cu picioare ușoare prin zăpadă direct către Ess'yr și fluturând un băț cu lame la ambele capete.

Un avertisment se formă pe buzele Orisian, dar gânditul și vocea nu puteau spera să țină pasul cu un conflict între Kyrinini și Vânătoarea Inkallimă. Chiar luată prin surprindere, Ess'yr găsi timp să ridice sulița. Fără a încetini, Inkallimul viră lateral.

Vârful suliței se îndreptă spre coastele lui, trecu prin vesta din piele de căprioară și o spintecă. El sări, rotindu-se, și bățul său descrise un arc mare, prea rapid ca ochii să-l urmărească.

Ess'yr fu mai rapidă decât orice om. Totuși, asta nu se dovedi suficient; primi o lovitură sub stern, care o aruncă prin aer ca pe o păpușă de copil, căzând cu o bufnitură în zăpadă câțiva metri mai departe. Rămase nemișcată.

Rothe se ridică în picioare, răsturnându-i într-o parte atât pe Orisian, cât și cadavrul câinelui. Scutierul își strânse mâna peste încheietura plină de sânge și făcu un pas șovăielnic spre Inkallim.

Varryn șuieră: un sunet inuman, ascuțit. Inkallimul răsuci capul. Varryn stătea nemișcat. Era perfect echilibrat în poziția liniștită căutată de un vânător: fără să respire, cu picioarele ferm plantate în

pământ, cu coarda arcului întinsă, cu penele săgeții periindu-i fața. Inkallimul porni să se mişte. Săgeata fu lansată. Într-o clipă, traversă spațiul dintre Kyrinin şi om şi îl plesni pe Inkallim în obraz. În momentul în care coarda arcului plesni în mâna lui, Varryn se grăbi spre Ess'yr.

– Sabia mea! strigă Rothe.

– N-o văd, o auzi Orisian pe Anyara strigând.

Vânătorul Inkallim, nesigur, se întoarse spre scutier. Săgeata lui Varryn stătea înfiptă rigid în fața lui, înrădăcinată într-un cuib de sânge şi oase. Un zâmbet nebun, disperat traversă fața bărbatului. Sângele i se împrăştie pe buze. Orisian azvârli cuțitul: chiar dacă nu se pricepea la asta, cuțitul era făcut pentru aruncare şi îşi găsi locul în pieptul Inkallimului.

Rothe întinse mâna zdravănă spre Anyara.

– Toiagul Domniei Voastre, zise el.

Ea i-l trecu în tăcere. Inkallimul dădu să-şi ridice propria armă, dar toată forța şi grația îi dispăruseră. Se legăna pe picioare. Îl privi fără vlagă pe Rothe, care veni şi-l lovi în tâmplă. Inkallimul căzu. Picioarele i se înmuiară şi căzu cu fața în jos în zăpadă.

– Lasă-l, lasă-l! strigă Yvane.

Ea se îndrepta deja direct spre pantă.

– Nu e singur.

Varryn îşi puse arcul surorii lui peste umăr, alături de al lui, şi o ridică pe Ess'yr. Brațele şi picioarele ei atârnau fără vlagă. Cărând-o atât pe ea, cât şi sulița lui, Varryn începu să alerge după Yvane.

Rothe începu să scurme cu stângăcie în zăpadă. Sângele care-i curgea din răni lăsa puncte roşii pe alb.

– Unde mi-e sabia? țipă el, cu o nuanță de durere în glas.

– Las-o! strigă Orisian, trăgând de brațul scutierului.

Rothe se opuse o clipă.

– Rothe! Fă cum îți zic. Las-o!

Chiar şi în urechile lui Orisian, vocea lui avea ton poruncitor.

Yvane țipă peste umăr:

– Trebuie să mergem!

Făceau sărituri mari prin zăpadă. Rothe rămase la urmă, chiar dacă acum nu mai avea decât un cuțit cu care să-i apere pe Orisian și Anyara.

Fuga lor era sălbatică, necontrolată, dar atacul de care se temeau nu veni. Scăpară din îmbrățișarea norului în timp ce se grăbeau spre un șir întunecat de copaci din depărtare. Zăpada se subțiase pe terenul mai puțin accidentat.

Deși cu greu își putea ridica ochii de la următorul său pas, Orisian era conștient de existența unei perspective largi în fața lor. Ieșiră pe flancul nordic al Car Criagarului și aveau înainte, la picioarele lor, valea râului Dihrve. Dincolo de această deschidere, ca o magnifică reflectare a munților din spatele lor, se ridicau înălțimile imense ale Car Dineului.

În sfârșit, ajunși la primii copaci sfrijiți, Yvane le permise să facă o pauză. Chiar și Varryn rămăsese fără suflu când îngenunche și o puse jos pe Ess'yr. Un aspect preocupat apăru printre tatuajele feroce de pe fața lui când se aplecă peste sora lui și îi ascultă respirația. Își plimbă degetele delicat pe coastele ei, ca să simtă leziunile. Apoi se așeză și-și perie ușor firele de păr de pe frunte.

– Cum e? palpită Orisian.

– Ruptă, zise Varryn.

Arătă spre propria cutie toracică.

– Aici.

– Rădăcina de lamman ar fi bună, zise Yvane distrasă.

Se uită înapoi spre pantă, cu ochii mijiți.

– Dar n-avem timp să căutăm acum.

Rothe stătea alături de ea, supraveghind pantele cele mai mari, la fel ca ea. Valurile îndepărtate ale norului, care încă învăluiau munții, formau un perete alb, impenetrabil. Nu se vedea niciun semn de mișcare.

– Poate că vor renunța la urmărire acum, că i-am însângerat, zise el.

– Poate, murmură Yvane. Lași un na'kyrim să-ți îngrijească încheietura?

Rothe încuviinţă. El se întoarse şi îl privi pe Varryn, în timp ce Yvane începu să scotocească după bandaje pe sub mantia ei.

– Ai ţintit bine, zise el.

– Ţintit Kyrinin, fu răspunsul brusc al lui Varryn, dar după o clipă el păru să-şi reconsidere concizia şi se uită la scutier.

– Nu atât de bine. Ochisem ochii.

– Bună încercare totuşi răspunse Rothe. Săgeata aia ne-a scutit de o mulţime de probleme.

Varryn ridică din umeri; nu mai era un gest la fel de rece cum fusese odată între cei doi.

Se odihniră numai vreo două minute şi reluară coborârea mult mai precaut.

Ess'yr se trezi, făcând grimase de durere, mai albă la faţă de cum fusese vreodată. Varryn o susţinu când se poticni prin pădure.

Aceste păduri erau diferite de cele din valea râului Glas. Dominau pinii. Cea mai mare parte a acestora erau mici, loviţi de frig şi de vânt, dar pe alocuri se aglomerau atât de mult, că împreună aruncau o umbră neagră.

Pământul era acoperit cu un covor de ace maronii şi de iarbă sârmoasă. Ici-colo, rădăcinile copacilor fuseseră nevoite să crească la suprafaţă, din cauza rocilor ascunse sau a feţelor pietrelor. Locul îţi crea o senzaţie stranie, potrivită pentru vechile poveşti despre sălbaticii Kyrinini, vigilenţii Anaini sau chiar cruzii Whreinini.

Trecură într-o teritoriu străbătut numai de oamenii liberi, unde legămintele de sânge sau preocupările lui Lannis şi Horin nu însemnau nimic. Acum, mai mult decât oricând, se gândi Orisian, erau în mâinile tovarăşilor lor neumani. Erau pe teritoriul lor.

Când se lăsă amurgul, făcură tabără între copaci. Varryn aprinse un foc la baza unei stânci înclinate şi, după ce Ess'yr se aşeză lângă flăcări, dispăru în pădure, fără vreun cuvânt. Orisian ghici că plecase să caute rădăcina de care avea nevoie pentru a uşura durerile surorii lui.

La câțiva metri de locul lor de odihnă, era un mușuroi mare de furnici, pe o grămadă de ace de pin care ieșea din pământ. Yvane se ghemui lângă el, sondând cu o crenguță subțire. Lui Orisian imaginea îi era ciudat de familiară. Trecu ceva timp înainte să-și amintească de ce: ultima dată când fusese singur cu Inurian, na'kyrimul căutase cu un băț lung arici-de-mare, lângă castelul Kolglas.

– Ce faci? o întrebă el, ca și pe Inurian atunci.

– Îmi distrage atenția de la problemele noastre. Furnicile sunt bune de mâncat dacă ți-e suficient de foame.

Ea zâmbi la grimasa lui involuntară.

– Deși cred că încă nu ți-e chiar atât de foame.

Lăsă deoparte crenguța și se ridică un pic rigid în picioare.

– N-am mai tras atâta de picioarele mele de multă vreme, murmură ea.

Era o notă de iritare în vocea ei. Îi displăceau propriile slăbiciuni.

– Ale mele sunt obișnuite cu fuga, zise el.

– Păi, s-ar putea să fi scăpat de probleme acum, zise Yvane îndreptându-se spre foc. Să sperăm că putem merge restul drumului spre Koldihrve.

Rothe stătea pe o piatră, cu cuțitul scos din teacă odihnindu-i-se pe coapsă, și se uita în foc. Orisian simți un junghi de simpatie pentru scutierul lui. Era un chin pentru Rothe să fie fără sabia lui; se vedea incapabil să-l protejeze corespunzător pe Orisian. Și Orisian își lăsase în urmă propriul cuțit cu lamă Inkallimă în pieptul urmăritorului lor, reflectă el cu un aer posomorât.

Anyara deja moțăia, sprijinită de un trunchi de copac, învelită cu jacheta ei din petice de blană, ca o pătură. Capul îl căzuse în piept și din când în când scotea câte un murmur moale.

– Toți avem nevoie de odihnă, zise Yvane încet.

Orisian se întinse aproape de foc. Știa că ar fi trebuit să se teamă de ceea ce ar fi putut veni peste noapte. Se pare însă că era prea obosit să-i mai fie frică, din moment ce alunecă în cel mai scurt timp în somn, cu trosnituri moi de flăcări în urechi.

În scurt timp, reveni în stare de veghe, trezit în tăria nopţii de un sunet. Focul încă ardea şi el nu vedea nimic dincolo de strălucirea acestuia. De undeva din întuneric veneau voci mute. Teama somnoroasă tocmai începea să-i crească în piept, când le recunoscu: Rothe şi Varryn, afundaţi în conversaţie. Cu câteva momente înainte de a adormi din nou, Orisian catalogă asta drept o mică minune.

Îi trezi ploaia. Era o dimineaţă mizerabilă. Focul se stinse rapid. Varryn lovi cu piciorul şi răspândi jarul. Ploaia crescu în intensitate pe măsură ce ei coborau prin pădure, totuşi era mai bună decât zăpada şi vântul muşcător. Descoperiră un pârâu printre stânci şi băură din el.

Ess'yr nu se putu apleca pentru a bea şi Varryn îi ridică apa la buze în palmele făcute căuş. Orisian îşi putea imagina foarte bine durerea pe care o simţea ea cu fiecare pas. Rana din coastele lui încă îl mai deranja din când în când, nu chiar o durere, ci mai mult o sensibilitate acută. Văzând-o pe Ess'yr cum se luptă cu propria rană, îşi aminti cât de graţioasă era înainte. Rămăsese aproape interzis observându-i echilibrul şi precizia; acum, că fusese privată de ele, absenţa acestora era evidentă, ca o pasăre care nu putea zbura.

Ploaia se mai domoli spre prânz şi mersul fu mai uşor pe măsură ce panta deveni mai lină. În sfârşit, veni şi momentul când înclinarea dispăru cu totul şi pentru prima dată după ceea ce părea o veşnicie nu mai aveau decât teren plat sub picioare şi înaintea ochilor. Anyara scoase din inimă un oftat de uşurare şi nici chiar Rothe nu-şi putu reprima un uşor zâmbet.

– Bine aţi venit în valea râului Dihrve, zise Yvane. Unii o numesc Valea Plângerii, dar putem spera să avem parte de o şedere mai fericită, totuşi.

Varryn schimbă câteva cuvinte cu Ess'yr. Păreau să se pună de acord în legătură cu ceva.

– Există vo'anuri, zise Ess'yr. Una sau două ore. Ne putem odihni acolo.

Nimeni nu se opuse, deși Orisian surprinse o expresie uimită, poate chiar șocată, pe fața Anyarei. Uitase ușor că ea nu fusese unde fusese el.

– Va fi bine, îi zise el și încercă să pună încredere în zâmbetul lui.

Sălcii bătrâne acopereau solul umed. Copacii erau prea de aceeași vârstă și prea apropiați pentru a fi un dyn hane, dar tot simțeai locul bântuit, sălbatic ca și cum ar fi avut o viață proprie, în care Orisian și ceilalți erau intruși. Pretutindeni zăceau trunchiurile căzute, fiind lent absorbite în pământ de pături de mușchi și ciuperci.

Se opriră într-un luminiș și se așezară pe un delușor care era cât de cât uscat.

– Suntem aproape, zise Ess'yr.

Cuvintele ei erau sufocate, fiecare dintre ele costând-o ceva durere. Îl făcu pe Orisian să tresară empatic.

– Vom merge înainte, vom cere să vă lase pe voi să veniți. Așteptați aici.

– Asigură-te, zise Orisian încet. Fără discuții despre trimisul la salcie de data asta.

– Nu, fu de acord Ess'yr.

– Lasă-ne măcar o suliță, îi zise Rothe lui Varryn. N-avem alte arme în afară de cuțitul meu și de toiege.

Cuvintele părură să treacă direct peste Kyrinin. El și Ess'yr dispărură spre nord, lăsându-i pe ceilalți să stea și să privească norii care pluteau deasupra capetelor lor. Mici păsări cafenii țopăiau în jur, prin tufișuri.

– Suntem siguri că nu riscăm nimic? întrebă Anyara.

– Nu în întregime, răspunse Rothe înainte ca Orisian să-și poată trage răsuflarea.

– Nu ne-ar fi adus aici dacă nu eram în siguranță, zise Orisian.

– Asta e destul de adevărat, zise Yvane liniștită. Ei cred ca am scăpat de vânători, cel puțin pentru moment, altfel nu ne-ar fi părăsit. Ess'yr cu siguranță n-ar face nimic riscant pentru voi. Ea se uită de la Orisian la Anyara.

– Ai înţeles ce e cu ra'tynul? Angajamentul pe care şi l-a luat ea?

Orisian se încruntă, neînţelegând. Cuvântul ra'tyn îi era vag familiar, dar la început nu putu spune unde l-a mai auzit. Apoi îşi aminti că îl rostise Inurian când se opriseră la cascada lui Sarn. Era o parte din ceea ce-i zisese lui Ess'yr; şi Ess'yr zisese ceva în momentele dinainte ca Yvane să-i găsească la Criagar Vyne despre un anume legământ pe care îl făcuseră. Uitase.

– Mda, mă gândeam eu, medită Yvane. Ea una n-o să-ţi spună, asta e sigur. I-am auzit vorbind mult mai precis, cred, despre asta atunci, între ruine. În orice caz, puteţi să vă odihniţi liniştiţi, că ea nu vă va pune în pericol.

– Dar ei nu pot să garanteze pentru oamenii pădurii din această tabără, murmură Rothe.

– Lucrurile merg un pic diferit în valea râului Dihrve, zise Yvane. Huaninii şi Kyrininii împart mare parte a teritoriului de aici. E un fel de pace dură, dar tot pace e, aşa că vă dau un sfat; două, de fapt. Nu vorbiţi prea liber aici de „oamenii pădurii". Altfel eşti considerat inamic şi, cum am spus, lucrurile merg un pic diferit aici. În al doilea rând, niciun Kyrinin nu se desparte de bunăvoie de suliţă sau de arc, cât timp e în afara taberei. Ca să i-o ceară un Huanin... Varryn poartă kin'thynul complet şi nu l-a primit, fiindcă e timid când vine vorba de vărsare de sânge. Cred că te place, altfel ţi-ar fi dat-o cu vârful înainte.

Rothe căzu într-o tăcere încruntată după aceea. Altădată scutierul ar fi avut ceva de spus despre mândria Kyrininului, se gândi Orisian.

Timpul trecu. Mâncară şi băură. Orisian şi Anyara aţipiră. Se auzi un foşnet printre copaci, la vest de ei, la care Rothe sări în picioare, cu pumnalul în mână. Tăcură cu toţii câteva momente, ascultând cu atenţie după orice alt sunet. Apoi se auzi un lătrat ascuţit, grohăit şi zgomotul făcut de nişte animale în afara pădurii.

– Cerbi de mlaştină, zise Yvane.

Varryn se întoarse singur. Nu fusese plecat mai mult de câteva ore.

– Veniţi, fu tot ce zise el.

Era un vo'an foarte diferit de cel pe care Orisian îl văzuse înainte. Ieșind din pădurea deasă, ajunseră pe marginea unui lac franjurat, cu întinderi mari de stuf și papură. Tabăra de iarnă se întindea peste mlaștină și apă pe platforme construite de mâna cuiva și pe debarcadere din lemn. Erau mai multe colibe din piei de animale întinse pe cadre din lemn, mai multe structuri permanente decât corturile rotunjite pe care el le văzuse în tabăra lui In'hynyr. La marginea platformei erau legate plute de bușteni care susțineau și mai multe adăposturi. Venea un miros puternic dinspre grajduri, unde grătare cu pește erau atârnate la afumat. Locul întreg sugera stabilitate, faptul că era aici de mulți ani; erau, probabil, de două ori mai mulți Kyrinini aici decât în vo'anul de pe flancul sudic al Car Criagarului. Câțiva copii se opriră din ce făceau pentru a urmări din priviri ciudatul grup pe care Varryn îl conducea spre una dintre platforme, dar mare parte dintre adulți îi ignorau.

Varryn îi duse la o colibă de peste apă.

– Dormiți aici, zise el. Eu vorbesc cu vo'an'tyrul.

– Unde e Ess'yr? întrebă Orisian. E bine?

Varryn dădu din cap.

– Ea se va odihni. Odihniți-vă și voi.

– Și mâine?

– Mâine e mâine, zise Varryn cu o ridicare din umeri aproape imperceptibilă. Nicio problemă nu vine aici.

VII

Drumul Negru ocupase vechiul han de la Stăvilarul lui Sirian. Oamenii de la han fuseseră omorâți sau fugiseră, la fel ca toți sătenii. Inkallimii lui Shraeve puseseră un paznic la depozitele de bere și vin, dar o parte din stocurile de alimente fusese împărțită. În sala caldă, aglomerată, unde călătorii obosiți se odihniseră și își ostoiseră setea, se certau acum războinicii pentru spațiu, într-un vacarm constant de vorbe răstite și strigăte. Starea de spirit era bună, chiar fără

încurajarea băuturii; aproape toți fuseseră prezenți la căderea castelului Anduran și victoria continua să-i îmbete.

Înaintarea lor pe vale nu cunoscuse opoziție până ajunseseră la Digul lui Sirian. Doar în afara satului întâlniseră o forță pestriță de două sute de oameni Lannis – războinici și oameni de rând, amestecați – și o biruiră doar cu puterea armelor lor. Oamenii pădurii se topiseră, plecați la propriul război, împotriva Vulpii; aproape toți Tarbainii se împrăștiaseră să jefuiască gospodării și cătune; nimeni nu-l mai văzuse pe na'kyrimul Aeglyss de când Kanin se confruntase cu el în tabăra Bufnițelor Albe din afara Anduranului. Era o luptă mai pură acum, Blood contra Blood, și o gustau mai mult.

În ciuda înghesuielii din cameră, în jurul unei mese exista spațiu destul: la masa cea mai bună, aproape de foc. Wain, Shraeve și Cannek stăteau acolo, mâncând în tăcere. În zilele de când Kanin plecase spre Car Criagar, Wain și Shraeve ajunseseră în centrul întregii atenții, concentrarea puterii armatei, izvorul credinței acesteia. Astfel, toată lumea păstra o distanță respectuoasă de sora noului conte Horin-Gyre și de căpetenia Bătăliei. Cannek de la Vânătoare trecea aproape neobservat, ceea ce își și dorea.

Shraeve mânca din pâinea și carnea din fața ei metodic, fără entuziasm. Unul dintre Inkallimii ei veni și puse pe masă o carafă cu vin.

– M-am gândit că putem să ne permitem să sărbătorim un pic, zise Shraeve ca răspuns la atitudinea întrebătoare a lui Wain. Merită și ei.

Inkallimi ieșeau din bucătării, distribuind carafe la fel în toată încăperea. Ei erau întâmpinați cu răcnete și urale care ar fi putut zgudui căprioriii acoperișului. Cannek se crispă la erupția de bucurie.

– Parcă ne înțeleseserăm să-l ținem sub cheie, zise Wain.

Shraeve zâmbi rece.

– N-ar fi fost suficient pentru a evita orice probleme, iar ei au luptat destul de greu ca să merite asta, nu?

Wain privi în jur, observând că niciunul dintre Inkallimi nu împărțea recompensa oferită de căpetenia lor. Shraeve era mult mai

directă de când plecase Kanin. Înainte, ea se mulțumise să-și exercite puterea absolută asupra Inkallimilor ei; acum găsise mici tertipuri pentru a-și lărgi și mai mult rețeaua, de parcă ar fi vrut să-i pună la încercare răbdarea lui Wain. Situația se putea agrava, dar în seara asta nu era momentul.

Cannek își împinse farfuria deoparte, lăsând neconsumate jumătate dintre alimente. Goli un pahar cu vin și se ridică.

– Vă las, doamnelor, cu amabilitățile Domniilor Voastre, zâmbi el. Eu am de lucru în seara asta. Vom arunca o privire pe drumul spre Glasbridge.

– Am o duzină de iscoade care spionează deja drumul, murmură Wain.

Cannek ridică din umeri.

– Nouă, celor de la Vânătoare, ne place să ne simțim utili, zise el ușor. N-ai vrea să ne vezi vagabondând pe-aici, nu?

În timp ce colegul ei Inkallim plecă, Shraeve lăsă jos un copan de pui cu care se chinuia. Apăsă o cârpă pe buze, lăsând pe material mici pete de grăsime.

– E mai bine să lași Vânătoarea să facă asta cu propriile dispozitive, murmură ea. Oricât de bune sunt iscoadele tale, ale lui Cannek sunt mai bune. Dacă există un singur șoarece într-un câmp de ovăz, Vânătoarea îl găsește.

– Cu toate astea, ei nu-mi pot spune ce s-a întâmplat cu Aeglyss, nu? Sau nici nu-mi vor spune?

Shraeve ridică dezinteresată din umeri. Nu se uita la Wain; privirea ei plutea peste mulțimea care umpluse hanul. Fețele deveniseră roșii acum că vinul și berea curgeau, iar vocile se ridicară mai tare.

– Ne-a scăpat tuturor, zise femeia Inkallim. Oamenii pădurii sunt destul de vicleni pentru a testa chiar și aptitudinile Vânătorii. Oricum, contează? Fratele tău i-a lăsat clar de înțeles că nu-i mai e de niciun folos nici el, nici Bufnițele Albe.

– Contează prea puțin, răspunse Wain.

Fu atentă să păstreze un ton plat, care să nu dezvăluie nimic. Într-adevăr, îi fusese greu de când na'kyrimul dispăruse și cu el

alianța – deși iluzorie – pe care el o încheiase în numele Horin-Gyre cu Bufnițele Albe. Tatăl ei nu văzuse niciodată în Aeglyss mai mult decât o cheie care putea descuia ușa Lannis Haig și care putea fi eliminată odată utilitatea ei epuizată. Acum, că intervenise însă ruperea relațiilor, Wain suspecta că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi ucis. Așa, rătăcea pe undeva în jur, în afara vederii lor și în afara puterii lor. Totuși, el se dovedise util, se dovedise, de asemenea, imprevizibil, poate chiar periculos.

– Nu regret decât că nu știm unde este, zise ea. Și ce face. N-aș vrea să dea din nou totul peste cap în mod neașteptat, amestecându-se.

Shraeve zâmbi deodată, sumbru.

– În Drumul Negru, nimic nu e greșit sau corect, e numai desfășurarea inevitabilei sorți. Știi la fel de bine ca mine.

Apoi ea nu mai zise nimic.

La scurt timp după aceea, Wain se duse în camera ei. Seara îi lăsase un gust acru, tulburător în gânduri. Dar n-o preocupa excesiv. Drumul Negru fusese întotdeauna propriul drum; distrugea mereu așteptările celor care umblau pe el. Învățarea și acceptarea erau la rădăcina cultului. Dar... având în vedere succesul lor uimitor din ultimele câteva săptămâni, era ciudat că în mintea ei nu era un pic de loc pentru bucurie, pentru exaltare. Prea erau multe micile umbre pentru a permite asta: Kanin își urma soarta lui proprie, personală, în Car Criagar; Aeglyss și Bufnițele Albe scăpaseră din hățuri; Inkallimii priveau totul cu ochii lor reci. Wain nu mai era sigură că acesta era același război cu cel pe care îl pornise tatăl ei mort.

* * *

Adânc în inima pădurii pe care Huaninii o numesc Anlane, dar ei o știu ca Văile Antyryn Hyr (Acoperite de Mii de Copaci), micul grup de Kyrinini Bufnițe Albe se opri într-o poiană. Mergeau pe jos de două zile și două nopți, urmând una dintre Primele Căi făcute în zorii celor cinci rase de către Zeul care a Râs. De când plecaseră din oraș spre vale nu se opriseră: fără somn, mâncând în mers, fără nicio slăbire a ritmului, fără scrupule, spre sud, prin pădurile care fuseseră casa lor.

Doar una dintre necredincioşii Huanini reuşise să-i urmărească de la plecarea lor din vale. O uciseseră, pe ea şi pe copoiul ei, de-a doua zi. Nu era potrivit ca un Huanin să-i urmeze unde mergeau. O dezbrăcaseră şi o lăsaseră pe teren deschis, unde necrofagii ar fi găsit-o repede.

În tot acest timp, na'kyrimul rămăsese legat. Stătea cu braţele legate la spate şi cu căluş, pentru că ei ştiau că are o voce înşelătoare. Minciunile pe care le spunea aveau puterea să sminteaască mintea ascultătorului; promisiunile pe care le făcea puteau stârni dorinţa în inimă, dar nu aveau mai multă substanţă ca roua care strălucea pe o pânză de păianjen. Faptul că îl luaseră cu ei pe acest drum era răspunsul la promisiunile încălcate, la speranţele neîmplinite, în timp ce fraţii şi surorile lor vânau inamicul în munţii de dincolo de vale. Fiecare dintre ei ar fi preferat să fie printre cei care participă la războiul cu Vulpea, fiindcă ştiau că va fi un război cum nu mai fusese altul. Urâţii Huanini ocupaseră valea de sute de ani, punând o barieră între Vulpe şi Bufniţele Albe, astfel că doar mici grupuri mai făcuseră raiduri; acum, cu lupta dintre triburile Huanine, poarta fusese deschisă.

Huaninii de la Drumul Negru se puteau dovedi la fel de mincinoşi, la fel de nedemni de încredere ca toţi ceilalţi de felul lor, dar ei cel puţin le permiseseră sutelor de Bufniţe Albe să pătrundă în întreaga vale şi pe teritorii inamice. O baie de suliţe avea să rupă inimile Vulpii.

Totuşi, toate promisiunile de prietenie, de alianţă şi de avantaje pe care le făcuse acest na'kyrim Bufniţelor Albe cu multe luni în urmă se topiseră ca zăpada în sezonul de înmugurire. Aceşti războinici văzuseră cu ochii lor cum seniorul Huanin îl lovise pe na'kyrim, îl blestemase şi-i retrăsese atribuţiile şi încrederea. Unde erau vitele şi fierul pe care le promisese? De ce încă erau acolo sate de Huanini şi colibe în picioare pe terenul gol în care fuseseră săpate flancurile de nord ale Antyryn Hyr? De ce seniorii Huanini se întorseseră împotriva Bufniţelor Albe, după tot ajutorul primit de la acestea? La toate acestea trebuia să existe un răspuns. Na'kyrimul era copilul

unei mame Bufniță Albă. Ei încheiaseră un acord sincer cu el și îl ținuseră ca și cum ar fi fost făcut cu unul de-al lor. El trebuia să răspundă de eșecul acestor înțelegeri.

Acum erau la o zi de destinație. Prima Cale pe care o urmaseră mergea dreaptă și adevărată – și invizibilă pentru ochii tuturor, în afară de cei ai Kyrininilor – spre o vale cu copaci, de-a lungul unui teren umed, jos, de sub bolta acestora și în adevărata inimă a clanului lor, cel mai vechi și mai mare vo'an al Bufnițelor Albe. Tabăra era la mică adâncime, pe panta de sud a văii cu stejari și frasini. În fiecare iarnă, de mai multe generații, se adunau acolo cu sutele pentru a petrece lunile reci. Corturile lor erau împrăștiate pe laturile văii, pe jumătate ascunse de copacii venerabili care le protejau și le păzeau.

Vocea Bufnițelor Albe fusese, ca întotdeauna, printre primii care ajunseseră la acest loc de iernare. Cortul mare, cu cupolă din mai multe straturi de piele de căprioară, care era coliba de iarnă a Vocii, era așezat și amenajat în centrul comunității care creștea cu fiecare zi și cu fiecare săptămână. Ea dormea acolo și mânca acolo, și lua hotărâri. Ea asculta cântecele care erau cântate pe terenul gol dinaintea colibei sale și-i privea pe kakyrini prelucrând oase și țesând anhyne din alun și salcie. Când visa, înaintașii ei îi șopteau în minte, căci ei știau unde s-o găsească. Uneori, plină de înțelepciunea lor, se îmbrăca în pelerina cu pene albe, își punea masca și umbla printre ai ei ca și când ar fi fost altcineva. La sfârșitul iernii, când înmugurea frasinul negru, era aleasă o nouă Voce pentru clan, dar nimic nu se schimba. Anul următor, Vocea, fie ea veche sau nouă, venea din nou în vale, în același cort, pe aceeași bucată de pământ.

Și Vocii hotărâseră ei să i-l dea pe na'kyrim. Cu ea vorbise el când venise în numele Huaninilor de la Drumul Negru, ei îi făcuse false promisiuni. Ea trebuia să-l judece.

* * *

Wain deschise fereastra și se aplecă în afară, în zorii plictisitori, reci. Aerul proaspăt pătrunse în atmosfera închisă a camerei și îi dădu fiori. Dormise prost, deranjată la fel de mult de propriile gânduri și de zgomotul în creștere de la hanul de jos.

Alți numeroși războinici erau în curte, curățându-și armele, îngrijind de caii lor, păzind cazanele cu supă de carne aburindă, moțăind. Unii stăteau în grupuri liniștite, cu brațele și picioarele îndoite, ca să se apere de frig.

Câțiva purtau scurte sau mantouri jefuite de la Anduran. Asta îi făcea să arate ca o colecție de zdrențe.

Shraeve și o mână de corbi veniră cu pași mari spre adunare. Din locul înalt în care se afla, Wain putea vedea ocheadele neprietenoase, privirile tăioase care o urmăreau pe femeia Inkallim.

Conversațiile fuseseră întrerupte când se apropiară ei, fiind reluate după ce trecură.

Shraeve se uită în sus și dădu din cap la Wain. „Sunt sora contelui, și totuși Copiii Sutei se cred egalii mei; sau mai buni ca mine, se gândi Wain." Se retrase de la fereastră. Un vas cu apă rece ca gheața se afla pe masă, la picioarele patului. Își vârî fața în el. Alungă astfel și ultimele rămășițe de somn.

Shraeve o aștepta jos, alimentând cu bușteni focul care arsese toată noaptea. Wain se uită după căpitanii ei, dar văzu doar doi, care se rupseră în tăcere de la locurile lor, din fața castroanelor cu terci de ovăz.

– Cannek a trimis vorbă înainte de ivirea zorilor, zise Shraeve.

Lovi cu gheata focul, trimițând scântei în sus, pe horn și pe dale.

– Așa? zise Wain, căutând nervoasă ceva de mâncare.

Negăsind nimic, le porunci războinicilor Horin-Gyre care stăteau jos:

– Aduceți-mi niște pâine.

Unul dintre bărbați se ridică și dispăru în direcția bucătăriilor.

– Așa, zise Shraeve. O altă companie s-a adunat în afara Glasbridge. Ce-a mai rămas din puterea de luptă a Lannis-Haig și jumătate dintre bărbații valizi din oraș, de pe canal. Probabil suficienți pentru a ne testa.

Wain îi aruncă o privire iritată căpitanului care apăruse din bucătărie cu un platou cu pâine și brânză. I-l smulse din mâini.

– Unde sunt iscoadele mele? îl întrebă ea pe bărbatul speriat. De ce n-am primit niciun raport? Du-te și găsește pe cineva care poate să-mi spună unde sunt.

Războinicul plecă fără ezitare, lăsându-și tovarășul un pic mai aplecat peste castronul cu terci de ovăz și sperând să evite mânia surorii contelui.

– Îți vor spune ce mi-a spus mie Cannek, zise Shraeve.

– Și de ce nu mi-a zis mie direct? întrebă Wain.

– Am venit să-ți zic eu. Ce contează cine aduce mesajul?

Wain se așeză și începu să rupă din pâine. Nu-i plăcea pâinea de pe valea râului Glas; nu era ca aceea bogată, groasă, făcută la nord de Valea Pietrelor. Shraeve se așeză în fața ei fără a mai aștepta vreo invitație. Sabiile înfrățite legate în spatele ei apărură în raza vederii lui Wain ca niște pumni ridicați.

– Foarte bine, zise Wain. Cât de mulți?

– Nu știm sigur, dar Cannek crede că sunt o mie de luptători Lannis și cel puțin la fel de mulți orășeni. Și câteva sute de luptători Kilkry-Haig: supraviețuitorii de la Grive și câțiva nou-sosiți derutați.

Wain începu să răsucească banda groasă de aur de pe degetul al doilea al mâinii stângi. Se încruntă concentrată, uitând de mâncare.

– Mai puțini decât am întâlnit la Grive, meditä ea. Dar și noi suntem mult mai puțini acum.

Ea avea la îndemână probabil o mie de războinici până la Stăvilarul lui Sirian și gata să cucerească teritoriul. Încă vreo trei sute erau la Anduran și trebuia să rămână acolo pentru a păzi orașul și castelul. Mai mult de o mie asediau încă Tanwrye, împreună cu câteva sute ale altor neamuri Blood de la Drumul Negru. Ei nu-i puteau veni în ajutor până când încăpățânații apărători ai orașul nu erau înfrânți. Deci, pentru a se confrunta cu orice amenințare, ar fi putut veni de pe drumul dinspre Glasbridge, avea cel mult o mie de săbii și circa cincizeci de luptători din Bătălia Inkallimă a lui Shraeve, care rămăseseră în viață și erau capabili să mânuiască o armă. Dacă Ragnor oc Gyre ar fi răspuns la apelurile lor de ajutor,

dacă ar fi trimis măcar o părticică din forțele lui din sud... Dar Drumul Negru nu își rezolva treburile cu dacă.

– Putem lupta aici, la fel de bine ca oriunde în altă parte, zise ea. Dacă ne refugiem în interiorul Anduranului, nu vom face decât să întârziem un pic treburile, până când vor strânge forțe suficiente pentru a ne zdrobi acolo.

– Într-adevăr, fu Shraeve de acord.

Ea se aplecă înainte, coborându-și vocea:

– Poate că putem spera totuși la mai mult decât să le ținem piept. Oare inima ta nu tânjește după Glasbridge? E ultimul mare oraș al Lannis-Haig. Dacă l-am cuceri, i-am trimite înapoi pe drumul spre Kolglas; am deține întreaga vale, de la Valea Pietrelor la mare.

– Normal că-mi tânjește. A fost căminul strămoșilor mei.

Shraeve se cufundă în scaunul ei.

– Dorința îți va fi satisfăcută, chiar cu jertfa a câteva vieți.

Wain oftă.

– Spune-mi la ce te gândești, Shraeve. Stomacul meu e prea gol pentru a ne învârti în cerc.

Inkallimii conduseră cei patru cai mari spre han. Animalele erau masive, dar murdare și îndobitocite de loviturile corbilor. Wain nu privi animalele, ci pe războinicii ei, care stăteau în tăcere urmărind această stranie procesiune. Ori de câte ori corbii găseau cai din aceștia de muncă – la fermele de dincolo de Digul lui Sirian, fără îndoială –, știau cum să facă spectacol cu ei. Îi mânau direct prin sat, prin mijlocul armatei Drumului Negru și toți ochii curioși le urmăreau înaintarea. Lanțuri luate de la fierăria de han erau târâte în spatele cailor, tăind brazde în noroiul drumului.

Mulțimea îi urma pe Inkallimi și caii lor până la marginea satului. Inkallimii continuau să meargă prin mlaștinile de la baza Stăvilarului însuși. Shraeve stătea lângă Wain.

– Oamenii noștri își vor aminti de asta până în ultima lor zi, murmură Shraeve.

Wain nu răspunse. Știa că ceea ce voia Shraeve era ca toți acești războinici din public să-și amintească faptul că Inkallimii făcuseră asta. Ceea ce era pe cale să se întâmple era un simbol bogat și hrănitor pentru credincioși, o altă poveste de adăugat la legendele Copiilor Sutei.

Dincolo de câmpurile ude, unde ecluzele și țevile primeau apă din barajul imens și din renăscutul Glas de mai jos, unii dintre Inkallimi se întoarseră. Doar șase rămăseseră cu caii agitați, despletiți. Unul dintre ei se urcă în vârful barajului și rămase acolo câteva clipe, căutând nordul. Briza îi răscoli părul negru. Wain își putea imagina ce vedea el de-acolo: o mare întindere de apă liniștită și, probabil, departe, la orizont, în această zi înnorată, resturile rămase din Kan Avor, stând mândre în lac. Satisfăcut, se întoarse la cai și marea misiune începu.

Inkallimii îndepărtară pământul și gazonul de pe fața barajului; legară lanțurile de trunchiurile mari care trecuseră prin acesta; biciuiră caii până când își puseră toată uriașa forță în efortul de a trage afară structura. Pe măsură ce timpul trecea, mulți dintre observatori se îndepărtară. Caii lucrau, iar Inkallimii nu se întrerupeau nicio clipă. Lemne și pietre fură împrăștiate la baza barajului. Apa se prelingea printre ele până ajunse la genunchii corbilor. Trecu o oră, apoi încă una.

La început, sunetul fu moale. Un huruit viu, șuierat, clocotitor, întins pe durata a lungi secunde. Lui Wain i se păru că seamănă cu sunetul și senzația de avalanșă la apus pe pantele îndepărtate de la munte. Pietricele și smocuri de pământ se scuturară și căzură din peretele înclinat al barajului. Asemenea sângelui care țâșnește dintr-o multitudine de răni mici, apa curgea prin dig. Cei patru cai mari începură să necheze de frică. Se luptau cu lanțurile de care erau legați; unul se eliberă și țâșni cu putere peste mlaștini.

Cei șase Inkallim rămaseră, uitându-se fix la Stăvilarul lui Sirian. Unul se întoarse spre Wain, Shraeve și cei circa douăzeci de privitori rămași și ridică brațul, salutând tăcut.

Și atunci toate gândurile, toate simțurile se cufundară sub un vuiet mare, când structura Stăvilarului lui Sirian începu să se rupă. Crăpătura în baraj era profundă și joasă și pornea de la baza sa, aruncând pietre în aer și eliberând jeturi și cascade de apă. Tălăzuirea norilor de ceață crescu și se auzi un tunet când centrul Stăvilarului se dezintegră și râul, eliberat pentru prima dată în mai mult de un secol, izbucni într-o revărsare deplină, tumultuoasă, spre Glasbridge și mare, luând cu el într-o clipă Inkallimii și caii.

Capitolul 5

Valea Plângerii

Puține povești mai sunt spuse acum din vremea de dinainte ca Huaninii și Kyrininii, Whreininii și Saolinii să umble în lume; din timpul când doar O Rasă era pe fața pământului, înainte de a pleca la război cu zeii și a fi distrusă. O poveste amintită în unele locuri este cea care spune cum a ajuns valea râului Dihrve să fie numită Valea Plângerii.

Harigaig păstra o mare cireadă de vite la gura râului Dihrve. Într-o zi, o fiică de-a sa avea grijă de vitele care pășteau pe malul apei. S-a culcat ea, să se odihnească, sub privirea Soarelui, și glasul apei a tras-o la somn. Atunci Dunkane, un dușman din nord de-al lui Harigaig, s-a ridicat din râu. Venise de-a lungul albiei, de la izvoare, din munții înalți, și a ajuns astfel în secret în inima teritoriilor Harigaig. A lui era vocea adormitoare a râului.

Dunkane a furat vitele și le-a condus departe, în nord. Când Harigaig a descoperit furtul, și-a luat buzduganul și toiagul și l-a urmărit pe hoț. Dunkane și-a șters urmele, dar Harigaig știa multe cuvinte fermecate, de când era copil și mergea cu Vânătoarea Sălbatică. A vorbit cu pietrele și cu copacii, și cu apa, iar aceștia i-au spus încotro a luat-o inamicul lui. Astfel, Harigaig și-a găsit vitele într-o vale din Tan Dihrin și pe Dunkane ospătându-se acolo din ele. Cei doi s-au confruntat și s-au transformat în uriași ale căror picioare sfărâmau stâncile și despicau bolovanii. O zi și-o noapte s-au luptat, înainte și-napoi peste munți, până când, în zorii celei de-a doua zile Harigaig i-a zdrobit capul lui Dunkane cu buzduganul și l-a omorât. Și-a eliberat vitele și a pornit din nou spre sud, dar căpătase răni grave și în timpul drumului viața începu să i se scurgă din trup.

Atunci, familia sa – soția și cele trei fiice care într-o bună zi aveau să devină miresele Paznicului Porții – a plecat după el și l-a adus pe sus în sud, prin

munți și prin văi. Și cum mergeau, plângeau, fiindcă vedeau că abia se mai ținea viața în el. Când ajunseră la mare, Harigaig era deja mort. Ele i-au dus trupul la un promontoriu și l-au aruncat în valuri, iar el s-a transformat în stană de piatră și a devenit insula numită Il Dromnone, ceea ce, într-o limbă de mult uitată de toți, în afară de câțiva povestitori, înseamnă Insula Doliului. Iar lacrimile vărsate pe drum de soția și fiicele lui Harigaig fuseseră atât de abundente, că valea pe care le-au vărsat s-a umplut de ele, formându-se lacuri și bazine mari care încă se află acolo. Astfel și-a găsit valea râului Dihrve adevăratul nume.

după transcrierea Primul basm
de Quenquane cel Simplu

I

În inima Kolkyre, în vârful unei movile înconjurate de un zid crenelat, se ridica Turnul Tronurilor. Un sumbru vârf cenușiu de piatră, acesta domina orașul ce îl înconjura. De două sute cincizeci de ani, aici era sediul conților Kilkry și din camerele și sălile de consiliu pe care le aveau ei domniseră peste toate neamurile Blood o mare parte din această perioadă. O mai mare putere se afla acum în Vaymouth, dar orașul își păstrase numele și conții încă locuiau aici. Turnul Tronurilor exista de mult când Grey Kulkain, care avea să devină primul conte Kilkry, îl făcuse reședință și fortăreață în mijlocul haosului din Anii Furtunoși. Era cu puțin înainte să se nască regatul Aygll; înainte chiar ca ultimii Whreinin, cei asemenea lupilor, să fie uciși și zeii să plece. Sub străzile pline de viață ale Kolkyre se află un loc mai vechi, care ici-colo iese la suprafață, sub forma unui perete sau a unui segment de drum abandonat, ciudat pavat.

Turnul Tronurilor era singura dintre toate lucrările constructorilor acestui prim oraș care supraviețuise intactă. Unii erau de părere că perfecțiunea sa sumbră purta marca unor făuritori neumani și îl numiseră, pe șușotite, Turnul Primei Rase. Alții credeau că fusese reședința unui rege nenumit de-al oamenilor, care trăise mult înaintea liniei Aygll și ale cărui domnie și împărăție fuseseră uitate.

Alții încă mai șopteau despre un senior na'kyrim uitat, care îl ridicase doar cu puterea Comunei.

De la o mică fereastră cu zăbrele de la înălțimea flancului turnului de vest, Taim Narran privea peste oraș până la marea înspumată de dincolo. Vântul stârnea valuri în Golful lui Anaron, aruncându-le asupra docurilor și cheiurilor din Kolkyre. Pescărușii, curbe cenușii cu alb deasupra apei întunecate, erau bătuți de vânt. Ei erau departe, mult sub locul său înalt de observație. E o pace ciudată să fii la această distanță, reflectă Taim, care era departe de fluxul evenimentelor. Fusese de mai multe ori înainte la Kolkyre și până acum agitația și vigoarea acestuia – cumva mai umane și mai familiare decât haosul de la Vaymouth – fuseseră o plăcere. De data aceasta, cea mai mare dorință era să fie liniștit și singur, și rupt de toate. Respiră adânc, savurând mirosul mării, care plutea în aer.

O tuse groasă îl îndemnă să se întoarcă de la marea scenă. Lheanor, bătrânul conte Kilkry, stătea și-l privea. Părul lung și sur îi încadra fața contelui. Își tampona buzele cu o cârpă.

– Iartă-mă, zise Lheanor. N-am vrut să-ți tulbur reveria. E mult de urcat până aici și bătrânul meu trup protestează.

Taim zâmbi și clătină din cap. Făcu semn spre fereastră.

– Frumoasă privelițte!

– Da. Tatăl meu își petrecea multe ore aici. Îl făcea să devină ursuz; prea mult timp pentru amintiri, cred. Îi reamintea ce pierduserăm.

– Da, oftă Taim. Trecutul probabil că a fost greu aici.

– E undeva mai ușor? murmură Lheanor.

– Nu zilele astea.

– Poți spune multe despre cineva în funcție de ce simte când se uită de la o înălțime mare, zise Contele. Ce simți?

– Nimic bun. Nu astăzi. Este totuși o vedere frumoasă.

Se așeză pe un scăunel lângă Lheanor. O vreme nu vorbiră. Taim închise ochii și se odihni. De mult nu se mai odihnise.

– Îmi pare rău că reîntâlnirea noastră nu s-a întâmplat în vremuri mai bune, îl auzi pe Lheanor spunând și se uită la bătrân.

– A fost un spectacol destul de trist să te văd trecând spre sud la solicitarea lui Gryvan. Am crezut că întoarcerea ta și a lui Roaric va fi un prilej de bucurie.

– Și eu la fel, zise Taim. Totuși, Roaric nu poate fi cu mult în urma mea. Or fi vremurile întunecate, dar cel puțin va fi acasă.

– Va reveni într-o casă mai săracă decât cea din care a plecat. Atunci avea și un frate înainte de a pleca spre sud.

Taim îi evită privirea. Suferința lui Lheanor era prea dureros de privit. Se scurgea în voce, sub cuvinte.

– Și la tine acasă ce e, Taim? Eu și neamul meu Blood i-am înșelat așteptările stăpânului tău și pe-ale tale.

– Nu, protestă Taim. Domniile Voastre sunteți singurii prieteni adevărați pe care-i avem. Eșecul nu e al Domniei Voastre. Vina se află în altă parte.

Fruntea lui Lheanor se încreți.

– Vina, da, ar trebui găsiți vinovați. Pentru această plagă a înfrângerii. Dar, dacă dai vina pe cineva nu înseamnă că învii morții. Anduranul e pierdut, jumătate din Kolglas ars, Glasbridge amenințat. Inamicii sunt pe zidurile de la Tanwrye de săptămâni de-acum; chiar dacă apărătorii lor încă rezistă, sunt departe de posibilitatea noastră de a-i ajuta. Cum probabil că sunt și contele tău, și toată familia lui.

Taim își încreți buzele și își lăsă capul în jos.

– Știu. Am venit prea târziu.

– Prostii, murmură Lheanor. Tu și oamenii tăi v-ați epuizat venind aici acum. Și oricum, dacă ați fi ajuns mai devreme, n-ați fi făcut decât să vă alăturați celor care au hrănit ciorile. Iartă-mă. Vorbesc prostii. Știu că familia ta încă e undeva în vale.

– Nu trebuie să vă cereți iertare de la mine, răspunse Taim. Fiul Domniei Voastre și-a dat viața la Grive. Ați plătit deja un preț teribil pentru prietenia cu neamul meu Blood. Dar... Când am plecat spre sud, Jaen, soția mea, s-a dus să stea cu familia fiicei noastre. În Glasbridge.

Contele oftă.

– N-am știut. O, mai bine n-aș mai fi trăit să văd vremuri ca astea!

E atâta deznădejde în spatele acestor ochi obosiți, se gândi Taim. Așa vom ajunge toți acum? Goliți; văduviți.

– Am încercat să păstrez speranța că unul dintre ei poate încă mai trăiește, zise Lheanor. Măcar Naradin, dacă nu Croesan. Chiar pruncul, poate. Dar inima îmi spune că e o speranță prostească. Câinii de la Drumul Negru și-au făcut bine treaba. Știu că țineai la Croesan ca la ochii din cap.

– Mai mult. El a fost un om mai bun decât mine.

– Unul dintre cei mai buni. Îmi va fi dor de el. De multe ori am stat aici de vorbă împreună.

– Despre ce?

– Despre ce vorbesc mereu oamenii bătrâni? Despre familiile noastre. Recoltele noastre, câinii noștri de vânătoare, despre prețul la blănuri și la lână. El nu era chiar atât de bătrân ca mine, așa că, atunci când vorbeam despre junghiuri și dureri, el doar asculta. Și știa s-o facă.

Lheanor zâmbi cu un zâmbet strâmb.

– Dar am vorbit și despre probleme mai grele. Am crezut că vom lupta împotriva mândriei lui Gryvan și a Mâinii din Umbră; că zeciuielile și ambițiile lor erau, probabil, amenințări mai mari decât un război în nord, cel puțin în următorii câțiva ani. Am sperat să murim în paturile noastre.

– Ambițiile Marelui Conte pot fi cel mai mare pericol, până la urmă, zise Taim. Am auzit zvonuri pe drum.

Contele de Kilkry nu dădu niciun semn că ar fi surprins de o astfel de sugestie. Își privi mâinile din poală. Timpul le făcuse pielea să pălească și să slăbească și le umpluse de pete. Lheanor le trecu gânditor una peste alta.

– E periculos să te încrezi prea mult în zvonuri, zise fără să-și ridice privirea. Dar tot aș crede mai mult în ele decât în Haig Blood. În aceste ultime câteva zile, Lagair, ambasadorul lui Gryvan aici, pare să stea lipit de umărul meu. Cuvintele lui de condoleanțe și de

îngrijorare sunt la fel de goale ca un stejar mort. Ajutorul care trebuia să vină din sud a tot fost amânat; nici chiar acum aici nu sunt mai mulți de o sută sau două. Se spune că o mare companie s-a adunat, în sfârșit, în Vaymouth, dar unde erau când fiul meu se confrunta cu Drumul Negru? Ar fi trebuit să trimit toate săbiile de sub comanda mea cu Gerain. Poate că acum ar trebui să mă duc chiar eu în fruntea lor.

Abia acum ridică privirea și întâlni ochii sumbri ai lui Taim.

– Stăpânul meu din Vaymouth îmi interzice, însă. Îmi interzice să răzbun moartea fiului meu. Am poruncă să aștept armatele lui. Și mă tem, Taim. Un conte n-ar trebui să recunoască asta, dar eu recunosc. Cumva, dușmanii noștri i-au adus pe oamenii pădurii de partea lor și, dacă mă duc la Anduran, cum îmi cere inima, ce se va întâmpla cu satele mele, cu poporul de la frontierele mele? Cum de s-a întâmplat, Taim, ca Drumul Negru și oamenii pădurii să se alieze împotriva noastră? N-am crezut că voi vedea așa ceva întâmplându-se vreodată.

– Nici eu, zise Taim. Dar nu m-am gândit niciodată nici că voi vedea orice din ce s-a întâmplat. Scutură din cap o singură dată, hotărât, ca și când ar fi fost surprins de ceea ce își amintea.

– Am crezut că lupta de la Dargannan va fi ultima pentru mine. Am crezut că mă voi duce acasă și nu-mi voi mai părăsi soția niciodată.

Ușa îngustă scârțâi deschizându-se și Ilessa, soția lui Lheanor, intră ducând o tavă cu prăjiturele. I-o întinse lui Taim. Războinicul se uită la ea cu un zâmbet slab. Își ducea anii cu eleganță, posedând acel gen total diferit de frumusețe pe care unele femei îl capătă cu vârsta.

– Nu sunt obișnuit să mă servească o soție de conte, spuse el luând una dintre prăjituri.

Ea zâmbi. În ochii ei era compasiune și o blândețe minunate pe fața ei trecută. Taim îi știa pe Lheanor și Ilessa de ani buni și știa că sentimentele lor pentru el și pentru Croesan și ceilalți erau reale și profunde; suficient de puternice pentru a-și lăsa deoparte propriile necazuri.

– Nici eu nu sunt obişnuită să fac pe hangiţa, zise Ilessa. Dar m-am gândit că e mai bine să vă deranjez eu decât altcineva. Sunteţi căutaţi. Ambasadorul Marelui Conte a întrebat de tine. Pare că are multe de vorbit cu tine.

Taim făcu o grimasă.

– Lagair poate să aştepte. Nu mai am forţa să înfrunt vreo trompetă de-a lui Gryvan în clipa asta. S-ar putea să zic ceva care mai bine ar rămâne nespus.

– I-am spus că nu ştiu unde eşti, zise Ilessa.

Lăsă tava jos şi îşi netezi partea din faţă a rochiei.

– Chiar aşa, abia dacă ştiu eu unde sunt, murmură Taim.

– Cât timp mai stai cu noi? Am fost şi ţi-am vizitat oamenii în această dimineaţă. Sunt obosiţi.

O parte din Taim ar fi vrut bucuroasă să rămână aici, în această cameră mare, având drept companie doar cerul şi vântul, şi pescăruşii, săptămâni întregi. Această parte din el fusese de mult subjugată totuşi de sentimentul de datorie al războinicului.

– Numai o zi sau două, doamnă, zise cu un zâmbet, aproape scuzându-se. Ştiţi că trebuie să merg mai departe, la Glasbridge. Orice s-ar întâmpla cu mine şi cu oamenii mei, nu ne putem odihni. Nu încă.

II

Anyara scoase capul din colibă şi descoperi un grup care aştepta. Un grup de copii Kyrinini se uitau la ea. Păreau palizi şi inofensivi. Unul sau doi dintre cei mai mici se ascunseseră în spatele camarazilor lor mai mari, scoţându-şi capetele ciufulite printre aceştia. Când Anyara ieşi din locuinţa de lemn şi îşi întinse membrele după somn, copiii se îndepărtară câţiva metri, înainte de a se regrupa. Dincolo de ei, o femeie vâslea într-o bărcuţă din piei de animale întinse. Anyara o privi cum înaintează cu greu de-a lungul marginii de stuf. Un stol de păsări mici izbucniră din stuf şi se îndepărtară,

agitându-se și ciripind. Lacul era o oglindă calmă. Urme de ceață pluteau deasupra apei, ascunzând țărmurile îndepărtate, și întreaga scenă era straniu de frumoasă și de liniștită.

Anyara nu știa la ce să se aștepte de la un vo'an. Nici acum, după un somn de noapte neliniștit, nu era sigură. Ca toată lumea, auzise și ea povești despre modul în care uriașele focuri Kyrinine ardeau zi și noapte sau despre cum copiii lor nu se jucau niciodată, ci doar exersau arta uciderii cu arcul și sulița. Sau despre cum bătrânele lor mâncau morți. Era tentată să rămână în coliba care li se dăduse și să se țină departe de atracțiile nefamiliare și de sunetele și mirosurile de afară. Aceștia erau, la urma urmelor, Kyrinini și ai ei uciseseră mai mulți dintre ei de-a lungul timpului. Dar în ea era adânc înrădăcinată convingerea că frica – cum ar fi cea de durere fizică sau psihică – trebuie să fie stăpânită, ca nu cumva să-ți devină stăpân. Nu voia ca Orisian și mai ales Yvane să creadă că era tulburată de acest loc. Deci, o porni pe jos prin vo'an și se forță să țină capul sus și să se uite în jur. Cârdul de copii o urmă în tăcere, cu atenție.

Văzu o femeie tânără, probabil de vârsta ei, deși era greu de spus, scoțând cu îndemânare mațele unui pește cu un cuțit de os. Doi bărbați, desculți și sprijinindu-se în sulițe, o urmăriră trecând din spatele turbulențelor albastre ale tatuajelor lor. Ea auzi undeva voci cântând ritmat și undeva mai departe cunoscuta răpăială a unei tobe. Simți miros de fum de la micile focuri, de carne gătită și mirosul bogat al pieilor întinse pe atât de multe colibe.

Puțină lume îi dădu mai multă atenție decât grupul de copii curioși.

Nu se simțea în pericol, dar nici prea confortabil sau complet în siguranță. Nu putea citi acest loc cum ar fi făcut cu unul de care aparținea prin naștere, cum citise Kolglasul, Anduranul sau chiar Kolkyreul, pe care le vizitase doar de câteva ori.

Kyrininii știau că nu se simțea în largul ei. Nu ziseseră nimic atunci când fusese destul de aproape pentru a-i auzi, ignorând că ea era interesată de ce spuneau. Simțea lipsa lor de interes față de ea la fel de deliberată și conștientă ca o uitătură ascuțită.

Cu o oarecare ușurare, ajunse la marginea așezării, în locul unde platforma întâlnea malul.

Păși pe pământ și merse un pic de-a lungul malului apei. Copiii n-o urmară. Stuful înalt se înghesuia aproape de suprafață și când ea luă o curbă ușoară pe mal, vo'anul îi dispăru din vedere. Dacă n-ar fi văzut urmele de fum pe fundalul cerului palid, ar fi putut crede că e complet singură într-un pustiu. Găsi un loc unde stuful se rărea și se așeză pe o stâncă acolo, admirând suprafața fără cusur a lacului.

Cum privea, ceața subțire a dimineții se risipi și ea zări piscurile falnice ale Car Dine, la nord. Avea senzația că se află pe un tărâm suspendat între două lumi. Dincolo de Car Criagar, de unde venea ea, era lumea reală, cu orașe și piețe, și oameni. În direcția opusă, dincolo de Car Dine, era cu totul altceva: temutul Mare Urs Kyrinin; Din Sive, cea mai bătrână pădure din lume, plină de umbre, și apoi Tan Dihrin, care atingea plafonul cerului. Între acest lac liniștit și Capul Naufragiului, care era la nenumărate zile de drum, la nord, era posibil să nu existe niciun singur sat uman și nicio fermă. Se simți cumplit de mică și de fragilă, cu pământul și cerul teribil de nesfârșite.

Simțise ceva asemănător cu cinci ani în urmă, când ieșise din ghearele Febrei într-o lume fără mama și fratele ei mai mare. Se simțise incredibil de vulnerabilă luni de-a rândul, între tortura somnului Febrei și un viitor pe care abia îl recunoștea. Își însușise acest sentiment, într-un final, împreună cu durerea care ar fi putut s-o lase infirmă. Acum forța îi era testată din nou. Avea nevoie să se țină tare și nu doar pentru ea. Nu era prima dată când nu era doar pentru ea. Chiar și atunci, scăpată de Febră, o parte din ea era pentru Orisian.

Se ridică repede în picioare. Dintr-un impuls, luă o pietricică și o aruncă peste apă. Urmări câteva secunde cum se răspândesc valurile după ce aceasta căzu, apoi se îndreptă spre vo'an.

Îi găsi pe Orisian și Rothe stând pe marginea platformei, în afara colibei, cu picioarele goale atârnând deasupra apei. Vederea era atât de nelalocul ei – posibilul conte al unuia dintre Adevărații

Blood stătea cu scutierul lui în mijlocul unei tabere Kyrinine de parcă ar fi stat pe marginea portului din Kolglas –, că Anyara aproape râse.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Nimic, zise Orisian. Varryn a venit să ne verifice, dar a plecat înapoi la Ess'yr, oriunde ar fi ea.

Aşteptăm veşti.

Anyara se lăsă în jos, aşezându-se alături de ei.

– Unde e Yvane?

– A plecat, mormăi Rothe. Pe cont propriu. N-a zis unde.

Orisian piguli o aşchie din scândura groasă.

– Se întoarce în curând, sunt sigur, zise el.

– Avem mare încredere în ea, la cât de puţin o cunoaştem, zise Anyara.

– Aşa e, conveni Rothe. Şi la fel şi în Kyrinini.

În urechile ascuţite ale Anyarei, asta sună ca o plângere născută mai mult din obişnuinţă decât din convingere. Şi el nu-i numise oamenii pădurii.

Orisian nu era tulburat.

– Păi, Inurian ne-a trimis la ea. Întotdeauna am avut încredere în ceea ce mi-a zis el; nu voi înceta acum.

Se uită la sora lui.

– În orice caz, ce alternativă avem? Avem nevoie de ajutor. Dacă am fi fost singuri, am fi fost morţi toţi trei până acum.

Rămaseră tăcuţi. Anyara avea încredere în judecata fratelui ei; de cele mai multe ori. Crescând printre bărbaţi, în mijlocul războinicilor, o fată putea învăţa foarte multe dacă avea ochi să vadă, şi Anyara avea. Se întrebă dacă Orisian era conştient de modul în care se uită uneori la Ess'yr. Poate că el nici nu ştia că ochii lui o urmăresc cu o atenţie aparte, pe care Anyara o recunoscuse instantaneu. În ultimii doi sau trei ani, văzuse bărbaţi uitându-se la ea în acest fel. Deşi nu era o privire pe care s-o mai fi văzut până atunci la fratele ei. Interesul lui pentru Jienna, fiica comerciantului din Kolglas, fusese stânjenitor de vizibil, dar era genul de fascinaţie

nefocalizată, intimidată. În modul în care se uita la Ess'yr nu mai era aproape nimic copilăresc. O îngrijora. Orice astfel de combinație era de neconceput pentru cea mai mare parte din rasa ei, dar nu atât faptul că Ess'yr nu era umană o deranja cel mai mult pe Anyara. Mai degrabă o neliniștea sentimentele lui Orisian. Ess'yr era prea greu de atins, prea departe de ceea ce știa el, pentru a fi obiectul sigur al afecțiunii fratelui ei mai mic. Și fusese iubita lui Inurian. Ăsta era un râu cu curenți periculoși, se gândi Anyara: unul în care Orisian ar trebui să aibă istețimea să nu înoate. Putea vedea semnele unei schimbări în fratele ei. El era întotdeauna un gânditor, întotdeauna capabil să vadă sau să-și imagineze ceea ce ea nu putea. Dar ea fusese cea puternică, cel puțin aparent, din momentul în care mama și fratele lor muriseră. Înainte de asta, Fariel strălucea cel mai puternic în așa ceva. Acum evenimentele cereau ceva nou de la Orisian și, ca răspuns la chemare, el începea probabil să descopere în sine părți mult timp umbrite. Ar putea fi un bun conte, dacă ar trăi suficient.

Chiar și așa, Anyara încă vedea în el băiețelul pe care îl urmărea în sus și-n jos pe scările de la Kolglas, iar ea nu era deloc sigură că acel băiețel ar putea-o integra pe Ess'yr în haosul ce pusese stăpânire pe viața lui.

Cam peste o oră veni Varryn după ei. Fără cuvinte, le făcu semn să-l urmeze în inima vo'anului. Acolo, într-un spațiu deschis înconjurat de stâlpi împodobiți cu cranii, Ess'yr stătea în genunchi. Într-o parte era o față mare, bizar țesută din ramuri de salcie.

– E o capcană de suflete, murmură Orisian când o văzu pe Anyara uitându-se la ea. Ei cred că îi protejează de morți. Se presupune că e un Anain.

Asta o descumpăni pe Anyara. Faptul că Kyrininii invocau niște creaturi sinistre precum Anainii era un indiciu pentru prăpastia care se afla între ea și ei.

– Stați aici, îi instrui Varryn.

Fără nicio explicație, se duse și îngenunche alături de sora lui. Luă un vas din piele de căprioară care conținea un lichid închis la culoare, vâscos. Ess'yr închise ochii. Fața ei era liniștită, aproape ca și cum ar fi dormit. Varryn scufundă în lichid vârful unui ac lung, subțire. Roti instrumentul în jurul vasului, înmuindu-l.

Anyara se încruntă, bulversată.

– Kin'thyn, zise Orisian. Ea a ucis primul ei dușman.

Anyara se strâmbă când Varryn așeză jos vasul și se mută mai aproape de sora lui, cu acul colorant pregătit.

– O tatuează? zise ea, aproape neîncrezătoare.

Nu se văzu mai mult decât un tic nervos pe fața lui Ess'yr când pielea obrazului îi fu străpunsă. Varryn înțepa în linii ondulate, lăsând în urmă mărgele de sânge și de vopsea. Încet, modelul prinse formă. Era ceva fascinant de oribil în acest proces. Asemenea cicatrici pe o femeie n-ar fi fost niciodată permise printre neamurile Blood Haig, chiar dacă aici erau adoptate ca un semn de respect. Anyara se întrebă ce simțea Orisian văzând distrusă pielea perfectă a lui Ess'yr. Când îl privi, expresia lui era atât de absorbită, că ea nu fu sigură că el se gândea la asta ca la o pocire.

Dură aproape o oră. Varryn nu se poticni nicio clipă; Ess'yr nu deschise ochii niciodată și nu scoase niciun sunet. Sângele curgea și kin'thynul își urma drumul repezit și răsucit pe pielea ei. Kyrininii care treceau se mai opreau uneori pentru a privi, dar rareori zăboveau prea mult. Deși copiii erau mai interesați, numărul lor se diminua pe măsură ce minutele treceau. În cele din urmă, Varryn se retrase și așeză deoparte acul și vasul. Luă o cârpă și tamponă cu grijă fața lui Ess'yr.

Ochii lui Ess'yr tremurară deschizându-se. Înclină simplu capul spre fratele ei și se ridică în picioare. Se uită spre locul unde stăteau Orisian, Anyara și Rothe.

– Îți mulțumesc, zise ea.

– Pentru ce? o întrebă Orisian.

– Pentru că m-ai ajutat să ajung la kin'thyn.

Sângele curgea încă din nenumăratele mici răni de pe fața ei. Arăta de parcă ar fi fost rănită într-o luptă teribilă. Anyara fu cât pe ce să se uite în altă parte. În schimb, se întoarse spre Ess'yr și merse cu pași mari, cu Varryn pe urmele ei. Orisian îi urmări cu privirea.

– Norocoșilor! zise Yvane în spatele lor, un pic mai tare decât era necesar.

Toți trei tresăriră.

– De când ești acolo? întrebă Anyara, iar Yvane zâmbi cu o satisfacție prost ascunsă.

– O, nu de mult. Norocoșilor, așa cum am spus. Rareori în zilele noastre Huaninilor li se permite să asiste la kin'thyn. Trebuie să spun că e o onoare.

Anyara își dădu seama că mâna ei caută în buzunar după ceva. Pipăi pentru câteva momente și apoi, scuturată de un fior brusc de vinovăție, realiză ce era. Retrase cu atenție scurta sfoară înnodată și o ținu în palmă.

Orisian nu observă, dar Yvane da.

– Cum ai dat peste asta? întrebă femeia na'kyrim.

Orisian privi la ceea ce arăta Anyara.

– Am uitat, zise ea. Inurian mi-a dat-o după ce am ieșit din Anduran. A zis...

– ...a zis că ar trebui îngropată, termină Orisian pentru ea.

– Îmi pare rău, zise Anyara și repetă: Am uitat.

Orisian clătină ușor din cap și apucă sfoara între două degete. Era un fel de goliciune pe fața lui când răsuci în mână unul dintre noduri.

– Asta e ceea ce... ceea ce fac Kyrininii atunci când se tem că trupul lor nu va fi înmormântat în mod corespunzător, zise el.

O ridică și întâlni ochii Anyarei.

– E viața lui. Fiecare nod e o bucată din viața lui.

– De unde știi tu asta? întrebă Anyara liniștită.

– Ess'yr și fratele ei și le-au făcut înainte de a pleca din tabăra lor.

– Ar trebui s-o îngropăm, atunci?

Orisian nu răspunse imediat. Ținea sfoara ca și cum ar fi fost o bijuterie delicată. Ea nu putea spune de ce, dar expresia lui o făcu pe Anyara să se gândească la tatăl lor.

– Ar trebui să i-o dăm lui Ess'yr, zise Orisian liniștit. Cred că e pentru ea. Ea va ști ce să facă cu ea.

– El s-a gândit la tine când a făcut unele dintre noduri, îi zise Yvane.

Măcar de data asta tonul ei era blând, atent.

– Aceste noduri pot fi evenimente sau sentimente. Sau persoane. V-a pus și pe voi în unele dintre ele, sunt sigură.

– Poate. Mi-aș dori să știu ce reprezintă toate; la ce s-a gândit atunci când le-a făcut.

Apucă sfoara de un capăt, lăsând-o să atârne lejer.

– Chiar dacă ar fi trăit, nu ți-ar fi spus ce reprezintă nodurile, zise Yvane. Este ceva personal, o conversație cu moartea.

– I-o voi duce lui Ess'yr, zise Orisian.

– Nu.

Vocea lui Yvane era încă măsurată, dar fermă acum.

– I-a dat-o Anyarei. Asta e important în mersul lucrurilor. Ea trebuie să i-o dea lui Ess'yr pentru înmormântare, dacă ea crede că asta e cel mai bine să facă.

Orisian ținu sfoara înnodată și Anyara o luă. O încolăci cu grijă în mână.

– Vrei să-mi arăți unde e Ess'yr? o întrebă ea pe Yvane și femeia na'kyrim dădu din cap.

Merseră în tăcere prin vo'an. Nu era departe. Varryn stătea în fața unei mici colibe. Le privi apropiindu-se, fără să se dea la o parte din fața intrării.

– Fii politicoasă, murmură Yvane, ascunzându-și mișcarea buzelor în spatele unui scărpinat al nasului.

– Varryn, Ess'yr e aici? întrebă Anyara.

– Se odihnește, zise războinicul.

– Putem să vorbim cu ea? Am ceva să-i dau.

– Nu acum. Se odihnește.

– E important, zise Anyara. Cred că ar vrea să mă vadă.

Varryn nu se clinti. Îi amintea Anyarei de scutierul contelui în timpul unor ceremoniale, rigid din cauza importanței rolului său. Ea n-ar fi vrut să-i arate sfoara – credea că Inurian ar fi vrut să i-o dea doar lui Ess'yr –, dar părea singura cale prin care îl putea convinge s-o lase să treacă. Deschise degetele, expunând-o în palmă.

– E a lui Inurian, zise ea. Ar trebui să ajungă la Ess'yr.

Și atunci ea văzu o reacție, extrem de efemeră, pe fața lui Varryn. Fusese atât de scurtă, iar trăsăturile lui atât de subtil inumane, încât ea nu era sigură de natura acesteia. Poate iritare, poate durere. El se holbă la sfoară vreo câteva clipe, apoi se uită în altă parte. Când ea își trase suflarea ca să-l întrebe din nou, el se dădu la o parte. O ușoară lovitură în spate cu toiagul a lui Yvane îi sugeră să nu mai aștepte altă invitație. Ea se strecură în interiorul colibei.

Înăuntru era întuneric. Blănuri închise la culoare și piei de animale acopereau podeaua. Pene cenușii spânzurau de scheletul de lemn al colibei. Ess'yr era culcată. Anyara se ghemui lângă ea. Deși lumina slabă ascundea pagubele făcute feței fetei Kyrinin, urmele spiralate lăsate de ac erau vizibile, ca și reacția furioasă a pielii ei. Ochii cenușii ai lui Ess'yr o priviră de pe fața rănită.

Anyara îi oferi sfoara.

– E a lui Inurian, zise ea. Orisian crede... Eu cred că trebuia să vin la tine. Pentru ca tu s-o... îngropi.

Ess'yr se ridică cu grijă, protejându-și coastele rănite. Luă sfoara. Abia dacă se uită la ea, dar o închise în pumn.

– Mulțumesc, zise ea atât de încet, că Anyara aproape n-o auzi.

Simți că ar mai fi fost de spus ceva. Anyara nu văzu nicio emoție pe fața lui Ess'yr, dar încheietura îi era albă, iar unghiile palide se înfipseseră în palmă. Timp de câteva bătăi de inimă, Anyara ezită și își dori ca această femeie să-i fie mai puțin străină; ar fi dorit să împărtășească împreună ceva mai mult decât pierderea. Se ridică și se întoarse să plece. Când ajunse la clapeta ușii, îi veni un gând:

– Ar putea să vină și Orisian cu tine? Când o îngropi, vreau să spun. Inurian a însemnat mult și pentru el. I-ar face bine.

Ess'yr o privi. Ochii de Kyrinin și Huanin se întâlniră, iar o pâlpâire de înțelegere licări în acea privire. Dură numai o fracțiune de moment.

– Nu, zise Ess'yr. Nu e pentru Huanin de văzut. Nu e... permis.

Anyara dădu din cap și ieși la lumina zilei.

– Îmi pare rău, i se păru ei că o aude pe Ess'yr spunând în spatele ei.

– Îți mulțumesc că ai întrebat, fu tot ce zise Orisian când ea îi spuse.

Nu părea surprins sau rănit de refuzul lui Ess'yr. Poate că știa la ce să se aștepte, după ce apucase să-i cunoască pe Kyrinini mai bine decât ea.

Yvane rămăsese cu ei. Se așezase în afara colibei, cu picioarele încrucișate, întărindu-și cusăturile jachetei cu ac și ață împrumutate de la gazdele lor. Era absorbită de sarcină și arăta un interes scăzut pentru ce făceau Anyara și ceilalți. Orisian era preocupat și Anyara consideră că cel mai bine e să-l lase cu gândurile lui. Ea ațipi în colibă. Când se trezi, simțindu-se mai bine decât se simțise de zile întregi, Orisian și Rothe se antrenau cu bețele pe platforma exterioară. Copiii Kyrinini se adunaseră din nou pentru a asista la acest spectacol ciudat.

Yvane privea și ea, cu expresia ușor batjocoritoare care credea Anyara că apare un pic prea des pe fața femeii na'kyrim.

Orisian se străduia din greu. Sudoarea îi scălda fruntea. Anyara știa ce efort depunea fratele ei pentru a face așa ceva. Acum în activitatea lui exista o concentrare care nu fusese acolo înainte de sărbătoarea Nașterii Iernii.

Lupta simulată se încheie și Rothe își bătu adversarul pe umăr.

– Bine, zise scutierul. Mai bine, cel puțin. Ce vă fac coastele?

– Nu prea mi-am dat seama.

– Eu da, totuși. V-ați ferit un pic partea aceea. Vă dezechilibrează. Dar trece.

– Și brațul tău? întrebă Orisian, făcând semn către bandajele din jurul încheieturii lui Rothe.

– Doare. Dar nu mă stinghereşte.

– Ai putea să mă înveți? întrebă Anyara.

Se aştepta ca Rothe să respingă ideea. Războinicii de Lannis-Haig nu le învățau pe femei să lupte, chiar dacă – sau mai ales dacă – era vorba despre sora contelui. În schimb, scutierul zâmbi, aproape trist.

– Poate. E totuși greu pentru o doamnă să lupte.

– Am avut de-a face cu vreo doi care au vrut să mă omoare în aceste ultime câteva săptămâni. N-aș vrea să le fie ușor, dacă e să mă întâlnesc din nou cu ei.

Rothe dădu din cap.

– Un cuțit ar fi mai bun pentru Domnia Voastră decât o sabie. Sau o lamă scurtă Dornach, poate. Poate după ce plecăm de-aici, dacă tot mai vreți.

Anyara observă că scutierul se uitase la Orisian la aceste ultime cuvinte. Vrea aprobarea lui, se gândi ea. A fratelui meu, contele. Era o idee cu care avea să se obișnuiască doar cu timpul.

– Toate săbiile sunt foarte bune, dar nu sunt soluția la orice problemă, zise Yvane.

Ea reîncepu să coasă, forțând acul de os să treacă prin pielea de animal.

– Nu la toate, dar la unele, răspunse Rothe.

– Lamele erau puțin folosite împotriva unor na'kyrimi care au trăit cu mult timp în urmă.

– O săgeată bine țintită întotdeauna își are rostul, murmură Rothe.

Yvane pufni.

– Lui Wolfsbane Dorthyn i-a sucit gâtul la loc ultimul Whreinin din tribul Redjaw. A pus mâna pe rană și a presat-o până s-a închis și l-a făcut întreg din nou. Apoi l-a despicat pe cel asemenea lupilor de la burtă la gât. Nu e doar o poveste. E adevărat. La ce-ți mai folosește săgeata atunci?

– Și când am fost în Highfast, am citit odată o poveste de-a lui Minon Torționarul. Dacă e adevărată – iar eu nu pretind că e –, el era un nimeni până când unii i-au rupt oasele și i-au luat cuțitele. Durerea lui cea mare i-a deblocat cele mai adânci puțuri ale puterii. La ce e bună o lamă dacă îți transformă inamicul în ceva rău?

Rothe o fulgeră pe femeia na'kyrim cu o privire întunecată și dispăru în colibă.

– Nu face față unui argument corect, observă Yvane.

– Doar nu crezi că Aeglyss e precum Dorthyn sau Minon, nu? întrebă Anyara. Nu l-am văzut făcând nimic... puternic.

– Nu, admise Yvane fără să-și ia ochii de la munca ei. N-ar trebui să cred că e ca ei. Dar ai face bine să nu uiți că nu e nici ca tine. Inurian a văzut în el suficient pentru a-mi face griji. Cred că voi, Huaninii, ați uitat cum era să ai un na'kyrim cu adevărat mare printre voi. Singura putere pe care o recunoașteți acum e cea care trăiește în săbii și în conți, și în banii bogătașilor. Chiar ați uitat ce era lumea cu adevărat înainte de Războiul Viciaților?

– Știu că pe-atunci na'kyrimii erau foarte puternici, dacă asta vrei să spui, răspunse Anyara brusc.

– Jumătate dintre seniorii Regatului Aygll erau na'kyrimi odinioară. O, e mult de-atunci, de când Regatul era încă tânăr și existau sute și sute ca mine, dar e totuși adevărat. Armatele mărșăluiau în spatele căpitanilor na'kyrimi. Ei puteau mânui Comuna în orice scop; modelau lumea după propriul plac.

– Dar nu și acum, zise Orisian încet. Yvane își ridică privirea, dar Orisian se uita la lac.

– Nu, înțelese femeia na'kyrim. Acum nu. Suntem puțini și secretele din acele zile s-au pierdut.

O femeie Kyrinin le aduse mâncare. Ea așeză jos vasele cu tocană de pește și plecă fără vreun cuvânt.

Copiii o luară din loc, mult mai puțin interesați de cum mănâncă vizitatorii lor decât erau de jocul cu bețe.

Cum venise amurgul, se retraseră în interiorul colibei. Orisian deveni din ce în ce mai agitat.

– Nu mai putem întârzia aici, îi spuse lui Yvane. Trebuie să plecăm mai departe.

– Mâine, conveni Yvane.

– Ess'yr vine cu noi? întrebă Anyara.

Vedea pe fața lui Orisian că el nu lua în considerare alternativa. Era evident că Yvane o lua, totuși.

– Nu sunt sigură. Probabil. Cred că se simte obligată să te vadă în siguranță la Koldihrve, cel puțin. Varryn, nu știu. El n-ar fi ajuns atât de departe dacă Ess'yr nu i-ar fi făcut promisiunea lui Inurian.

– Ra'tynul? zise Orisian și Yvane dădu din cap.

– Ess'yr i-a promis lui Inurian că vă va duce pe tine și pe sora ta în siguranță. El i-a cerut să promită, și așa a făcut, știind că era pe moarte; asta e o problemă serioasă, în modul de gândire Kyrinin. Ess'yr e legată cu asta, Varryn, nu; el e destul de dezamăgit că ea și-a dat cuvântul, cred. Dar probabil că va dori să rămână cu sora lui.

Orisian arăta îngrijorat. Anyara se întrebă cum avea să se simtă la final, când, inevitabil, se va despărți de Ess'yr. Poate că se întreba și el.

– Va trebui să vorbim cu ei mâine-dimineață, zise el. Să le spunem că noi plecăm. Treaba lor ce fac.

În dimineața următoare, mâncarea îi aștepta în fața colibei. În afară de Ess'yr și Varryn, nimeni nu le vorbise în tot acest timp de când erau aici, realiză Anyara. Coliba era asigurată, mâncarea apărea și resturile erau luate, dar niciun cuvânt – cu greu vreo privire – nu le era acordat. Copiii fuseseră singurii care le recunoscuseră deschis prezența în vo'an.

De îndată ce terminară de mâncat, Yvane se ridică în picioare.

– Mă duc să văd dacă pot găsi ceva de mâncare pentru călătorie. Și s-o caut pe Ess'yr.

– Vin și eu, zise Orisian.

Rothe nu-l lăsă pe Orisian să meargă fără el și Anyara nu voi să stea cu mâinile în sân. Merseră toți.

Vo'anul era liniștit. Era o dimineață plictisitoare, cu o senzație de letargie în aer, ca și cum valea era în așteptarea unei schimbări a vremii înainte să se trezească la viață. Făcură drumul spre centrul

taberei și ajunseră în locul unde stâlpii de care erau spânzurate craniile stăteau lângă capcana de suflete. Erau câțiva Kyrinini în jur, dar niciunul nu ridică privirea de la treburile lui când Anyara și ceilalți ajunseră aproape.

Calmul fu spart de o rafală de activitate. Printre colibe venea Varryn. Alți războinici Kyrinini mergeau cu pași mari în spatele lui, iar alături îi era Ess'yr, șchiopătând incomod. Anyara prinse sclipirea de empatie care îi traversă vizibil trăsăturile lui Orisian.

– Oho, nu prea arată a grup vesel, șopti Yvane.

Varryn veni spre ei.

– Noi plecăm acum, zise el.

Ess'yr se opri ceva mai mult, cu o expresie indescifrabilă.

– Încă suntem vânați, zise ea. Un alt om, cu un câine.

Arătă înapoi, spre înălțimea Car Criagarului.

– Să-i vânăm atunci, zise Rothe cu înverșunare. Probabil că sunt o sută de războinici în tabără. Putem...

Ess'yr doar scutură din cap și își urmă fratele.

Anyara se uită la grupul de Kyrinini care acum îi înfruntau în tăcere. Ea simți, pentru prima dată, o senzație de amenințare.

– Să mergem, atunci, zise Yvane și se întoarse pe drumul pe care veniseră.

Anyara și Orisian se grăbiră să-o prindă din urmă, Rothe mai zăbovi un moment, ca să se asigure că Vulpea nu vine după ei.

– N-are sens să le ceri să facă altceva decât au în minte, zise Yvane. Nu vor să se implice în disputele Huaninilor. Probabil, ne învinuiesc și că le-am adus străini la ușă. Una peste alta, mi se pare că am abuzat de ospitalitatea lor.

III

Lui Orisian Valea Plângerii i se păru un loc foarte diferit de propria patrie. Valea era presărată cu gospodării șubrede. Erau mai mici și mai grosolane decât cele construite în valea râului Glas

şi se aflau pe terenuri neîngrijite. Solul era greu şi umed; existau multe mlaştini mici şi tufe de papură. Vitele care păşteau în luncă păreau apatice şi ursuze.

Când şi când, coborând spre mare, treceau printre ruinele abandonate ale fermelor. Majoritatea erau mai mult moloz, dar uneori treceau pe lângă câte o casă cu scheletul întreg, pe care crescuseră muşchi şi plante cătărătoare. „Aici au fost cândva mulţi oameni, se gândi Orisian. Mult mai mulţi."

Ocazional, zăreau câte un păstor singuratic, care-şi mâna vitele lovindu-le cu o nuia peste spate. La un moment dat, le tăie calea un vânător care conducea un ponei ce purta cadavrul spintecat al unui cerb. Se apropiase la circa o sută de paşi în faţă şi se oprise să privească pentru un moment în direcţia lor.

Era o figură stranie, corpolentă, care aproape se pierdea sub blănurile pe care le purta. Rothe ridică o mână în semn de salut, dar bărbatul nu răspunse şi îşi continuă drumul spre o baracă îndepărtată de pe râu.

Făcură tabără într-o livadă cu pomişori. Varryn găsi ceva surcele şi în curând avură un foc aprins.

Ess'yr se aşeză cu grijă pe pământ. În primele câteva ore după plecarea din vo'an se mişcase bine, aproape recăpătându-şi supleţea dinainte de a fi rănită. Paşii i se scurtară şi deveniră mai rigizi pe măsură ce ziua avansa.

Yvane ieşi dintre copaci ţinând în mâinile murdare un obiect ciudat, în formă de glob. Zâmbi, la expresia de nedumerire de pe feţele lui Orisian şi Anyara.

– Baia-pământului, zise ea. N-aţi mai văzut până acum?

Orisian şi Anyara clătinară din cap, dar mormăi încet Rothe.

– Ciuperci de sub pământ. Erau mult mai căutate când eram eu copil, în Targlas, zise el. Tata mă lua cu el să căutăm. În zilele noastre, nu cred că le mai vânează cineva, totuşi.

– Ei bine, sunt încă mâncare bună în părţile astea, zise Yvane. Vulpea le consideră o delicatesă. Ar trebui să vă consideraţi norocoşi că sunteţi serviţi cu aşa ceva.

Ea și Varryn tăiară ciupercile în fâșii subțiri, întorcând-o pe fiecare scurt prin foc înainte de-a o da mai departe. Gustul era bun, cu un iz cărnos pe lângă cel de pământ.

Coborând spre Koldihrve, Orisian o întrebă pe Yvane despre fermele ruinate presărate în peisaj.

– Era mai multă populație aici odată și un trai mai bun pentru aceste domenii, zise ea.

– Asta aș fi ghicit și eu, zise Orisian sarcastic.

Femeia na'kyrim îl fulgeră cu o privire ciudată.

– Începi să-ți pierzi un pic din marea ta blândețe? întrebă ea. Nu-i rău, cât timp nu te lași dus de val. Deci, acesta a fost teritoriu Aygll înainte de Războiul Viciaților. S-a sălbăticit în Anii Furtunoși, după ce a căzut regatul, și nu și-a mai revenit de atunci.

Se întâlniră cu o duzină de Kyrinini care se îndreptau probabil spre vo'anul de pe malul lacului. Varryn schimbă câteva cuvinte moi cu ei. După direcția privirilor lor, se părea că Ess'yr făcea obiectul discuției. Unul dintre călători scoase un pachețel din interiorul tunicii și un mănunchi de nuiele. Varryn le acceptă cu un semn din cap și ceilalți Kyrinini își văzură de drum.

Când se odihniră un timp, la începutul după-amiazii, Varryn încălzi puțină apă la un foc mic. Luă nuielele și le tocă. Un miros ascuțit, aproape usturător, se ridică din oală. Ess'yr bău un pic din infuzie și după aceea paloarea din obrajii îi dispăru, și ea merse cu un pas mai sigur.

În seara aceea, când se culcară la mică distanță de drum, Orisian veni și se așeză lângă ea. Nimeni altcineva nu părea să le acorde atenție. Vorbi cu ea în liniște:

– Ce-ți fac coastele?

Ea făcu un gest de desconsiderare cu mâna.

– Nimic, zise ea. Eu încă trăiesc.

Tatuajele ei erau încă livide, încă nu i se fixaseră în piele. Erau mult mai puțin dense decât cele de pe fața fratelui ei. O spirală pivota în jurul pomeților; la colțurile ochilor erau frunze de vopsea.

Era aproape frumos. Numai primul kin'thyn, presupuse Orisian. Mai mult va veni dacă ea va ucide din nou.

– Inurian părea să aibă întotdeauna un remediu pentru orice bolnav, zise Orisian. Aceleaşi medicamente pe care le utilizaţi şi voi, cred. Le-a învăţat de la voi? De la Vulpea, vreau să spun?

Ess'yr doar dădu din cap la asta. Ea se uita acum la el cu ochii aceia liniştiţi, puternici.

– Ai trimis-o pe sora ta la mine, zise ea. Bine ai făcut.

Orisian ştiu ce vrea să spună: sfoara vieţii lui Inurian.

– Simţi mai bine decât majoritatea celor de felul tău, zise ea şi pe buzele delicate îi apăru cel mai mic, mai blând zâmbet.

Orisian simţi un suflu de căldură care îi încinse faţa. Pentru prima dată în mai multe zile, o întrezărea pe acea Ess'yr pe care o văzuse înainte de a ajunge la Anduran: cea care se uita la el ca şi cum el era Orisian, nu doar un Huanin. Mâna ei mai avea puţin şi o atingea pe-a lui, degetele ei apăsau uşor pe muşchiul elastic.

– Ai îngropat-o într-un dyn hane? întrebă Orisian.

Fu doar o pauză scurtă. Oricine ar fi privit-o mai puţin atent decât Orisian ar fi pierdut strângerea fugară din colţul ochilor ei. Vru s-o atingă în acel moment, pentru a o alina, dar n-o făcu.

– Nu, zise ea. El era na'kyrim. Doar jumătate din el era din adevăratul popor. Dar am găsit un loc. Am tăiat un băţ de salcie. Acesta va face frunze când iarna se va încheia.

– Ai făcut... De când îl cunoşti? o întrebă Orisian.

Ea se gândi o clipă şi el se temu că n-are de gând să răspundă; adesea, când nu voia să răspundă la o întrebare, ea se făcea că nu aude. O făcu, totuşi.

– Cu cinci veri în urmă. A vizitat a'anul meu. L-am văzut, dar n-am vorbit cu el până vara viitoare. El a venit înapoi.

– Şi...

Orisian îşi suprimă nevoia de a tuşi.

– L-ai iubit atunci?

– Destul de mult, zise Ess'yr de parcă el ar fi întrebat-o dacă îi place tabăra lor.

Orisian nu putea spune dacă întrebarea lui a jignit-o.

– A fost foarte bun cu mine, zise el. Întotdeauna. M-aș fi simțit foarte singur dacă n-ar fi fost acolo... după Febră. Era mereu acolo, ca să vorbesc cu el despre orice. O să-mi fie dor de el.

Și, spre surprinderea lui, ea zâmbi din nou, iar liniile de pe față i se flexară grațios.

– Te-a iubit, zise ea.

Vocea ei era atât de blândă, atât de atentă la sentimentele lui, că îi dădu curajul de a mai face un pas.

– Ce ți-a spus la cascadă? Când s-a înfuriat Varryn. Am auzit „ra'tyn" și părea important. Avea ceva de-a face cu mine?

Ea coborî privirea și el știu că mersese prea departe. Ea nu dădu niciun semn de mânie și nu se sfii de el, dar el simți distanța care se căscase dintr-odată între ei. Ea nu mai era Ess'yr pe care o cunoștea el un pic; devenise fata Kyrinin pe care abia dacă o știa.

– Despre asta nu se vorbește, zise ea și îi întoarse spatele cu o rigiditate ușoară în mișcare, singurul indiciu al suferinței sale fizice. El știu că s-a încheiat conversația.

Mai rămase acolo un timp, luptându-se cu frustrarea. Ea îl făcuse să se simtă ca un copil. Știa că nu avusese această intenție, dar tot îl afecta profund. Propriile deficiențe îl deranjau mai mult, totuși. Ar fi fost nevoie de vreo cheie, vreo întorsătură de frază sau vreun mod de-a fi. Nu prea putea scăpa de lipsuri. Și totuși, dacă îl întrebai, n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să explice exact de ce era important pentru el; de ce vrusese atât de mult să reducă această distanță între el și Ess'yr.

Dimineața, când se treziră, o găsiră pe Yvane încă în patul ei, respirând superficial și cu vibrații. Rothe, care fusese ultimul de veghe, spunea că era așa de mai bine de o jumătate de oră. Nu se trezi nici chiar când Orisian o scutură de umăr. Petrecură minute lungi de indecizie.

– Ar trebui să aducem niște apă de la izvor... zise Rothe, când Yvane se întoarse în cele din urmă, se ridică și se uită la ei.

– La ce vă uitați? întrebă ea, un pic amețită.

Ei îşi făcură de lucru cu strângerea taberei lor simple şi cu împărţirea a câte ceva de mâncare.

Numai după ce se puseră în mişcare, urmându-şi drumul de-a lungul unei întinderi îmbibate cu apă, unde papura stufoasă copleşise cărarea, îşi făcu Orisian curaj s-o întrebe pe Yvane ce se întâmplase.

– Am vizitat Koldihrve, aşa cum l-am vizitat pe Inurian la Anduran, zise ea. Aşa e cel mai bine, pentru a fi siguri că suntem bine-veniţi. Locul ne oferă prea puţin confort, dar măcar Hammarn ne va da un acoperiş deasupra capetelor. Cred că l-am speriat de moarte. E mult de când nu m-a mai văzut aşa; cred că uitase. Mintea lui are mai multe găuri în ea decât o plasă ruptă.

Era clar că văzuse sau simţise urme de îndoială la Orisian, fiindcă îi zâmbi.

– Nu-ţi face griji. Hammarn e doar un na'kyrim bătrân, buimac. Poate că e un pic... neobişnuit, dar are o inimă bună. Mi-e prieten şi va fi încântat să aibă atât de mulţi oaspeţi. Nu poţi spune asta despre prea mulţi în Koldihrve.

Orisian nu savura perspectiva de a ajunge într-un oraş de oameni liberi. Presupunea că nu vor avea parte de o primire călduroasă acolo. Drept contraargument avea faptul că erau pe cale să vadă un loc unde Huaninii şi Kyrininii trăiau în pace unii lângă alţii. El ştia că în niciun alt loc nu se întâmpla aşa ceva în aceste zile. Nu se mai gândise la asta înainte, dar era evident că aveau să fie şi na'kyrimi aici şi această informaţie îi mări un pic pulsul. Inurian şi Yvane erau singurii na'kyrimi pe care el îi cunoscuse vreodată. Singurul altul îl văzuse – doar pentru o clipă – la Kolglas, în noaptea de sărbătoare a Naşterii Iernii: Aeglyss.

– Yvane, întrebă el. Ştii cumva... Inurian era din Koldihrve? Ştiu că tatăl lui era din clanul Vulpea, dar n-am ştiut niciodată unde a crescut.

– Nu, zise Yvane încet. Inurian s-a născut într-un a'an de vară în Car Anagais. Mama lui...

Se opri şi se uită la el.

– Mai bine să lăsăm asta, zise ea. Nu e cea mai fericită poveste. Nu crezi că, dacă ar fi vrut s-o ştii, ţi-ar fi spus-o chiar el?

Orisian se uită la pământul noroios de sub picioarele lui.

– Poate, spus el. Poate că ar fi vrut să-mi spună mai multe într-o bună zi. Voia să mă ia cu el în pădure, cred. Poate chiar vara viitoare.

– Poate că ar fi făcut-o, zise Yvane. Nu cred că ar fi luat vreun alt Huanin, dar pe tine... da, poate.

Ea tăcu atunci şi merseră mai departe. Fulgi de zăpadă începură să cadă din norii plaţi, nesfârşiţi. Un cârd de raţe în zbor le vâjâiră pe deasupra capetelor, asemenea unor săgeţi grase scăpate din arbaletă. Sus, în pădurile de pe marginea Car Criagarului, un cerb strigă. Era un sunet trist. Unele poveşti spun că toate creaturile din lume au plâns când au plecat zeii, în afară de Huanini şi Kyrinini, care au fost cauza plecării.

Altceva murise de data asta, se gândi Orisian. Fie noaptea asta o amintire caldă; fie o sămânţă de viaţă. Acestea erau cuvintele rostite de tatăl său în ajun de sărbătoarea Naşterii Iernii, aşa cum făcea în fiecare an de când îşi amintea Orisian. Dar de data asta amintirile de la această sărbătoare a Naşterii Iernii nu aveau pic de căldură. Nicio sămânţă – cel puţin nu una cu ceva bun în ea – nu fusese plantată la castelul Kolglas. Când primăvara avea să vină, urma să găsească o lume de nerecunoscut.

Ajunseră la un hambar abandonat şi acolo se odihniră un pic. Ninsoarea se transformase în lapoviţă. Acoperişul clădirii era scheletic, cu grinzile putrede expuse asemenea coastelor dintr-o carcasă pe jumătate putrezită depusă pe mal de apele potopului.

Yvane moţăia, înfofolită în mantia ei. Rothe împărţi cu Anyara ceva de mâncare. Cei doi Kyrinini şuşoteau împreună, în timp ce Varryn aplica balsam pe tatuajele încă nevindecate de pe faţa surorii lui. Orisian n-avea stare şi rătăci în jurul hambarului. Nu era niciun semn de foc sau de furtună, sau de alte evenimente neprevăzute. La fel ca toate celelalte gospodării abandonate pe lângă care trecuseră

în drumul lor spre vale, şi aceasta fusese distrusă tot de paragină, nu de vreo catastrofă apărută brusc.

Se căţără într-o nişă din perete. Pietrele erau acoperite de o carapace gri-verde de licheni.

Degetele lui Orisian alunecară pe ei, descoperindu-le minuţioasa textură complicată. O rafală de vânt îi aruncă în faţă un val de lapoviţă, iar el se strâmbă, întorcând capul.

– Staţi la adăpost, zise Rothe. Nu se ştie cine e cu ochii pe noi.

Orisian se dădu înapoi din deschizătură. Ceva îl făcu să se mai uite o dată afară. Văzu un grup de siluete în picioare, la circa douăzeci de paşi distanţă: războinici Kyrinini, care se uitau în tăcere la el. Feţele lor erau pline de tatuajele kin'thyn. Pentru câteva secunde, şi el, şi ei rămaseră nemişcaţi, în bătaia lapoviţei. Apoi veni Varryn, fără zgomot, şi trecu pe lângă el. Orisian privi cum Varryn discută cu nou-veniţii.

– Ce se întâmplă? întrebă Rothe din spatele lui Orisian.

În replică, el nu putu decât să ridice din umeri.

După câteva minute, trupa de războinici dispăru în tufişurile dimprejur şi Varryn veni înapoi cu paşi mari. Mersul lui era hotărât, aproape pripit.

– Ce veşti? întrebă Orisian, dar Kyrininul îl ignoră şi se duse să vorbească cu Ess'yr. Limba era de neînţeles, dar de data asta expresiile de pe feţele lor erau aproape elocvente. Ochii lor aveau o anumită intensitate, când fratele şi sora vorbeau. Era ceva grăbit în tonul lor. Şi Yvane se arătă interesată, şi în timp ce ea asculta discuţia Orisian o văzu cum începe să se încrunte.

Varryn şi Ess'yr ajunseră la o concluzie şi începură să se pregătească rapid de plecare.

– Nu mai aşteptăm să se îmbunătăţească vremea? întrebă Anyara, pe un ton nevinovat şi întrebător.

– Nu, zise Ess'yr. Mergem rapid acum.

– Ce s-a întâmplat? zise Orisian.

– Inamicul se apropie.

Yvane avu grijă să se grăbească să țină pasul cu cei doi Kyrinini, care se îndepărtau în ritm grăbit de hambar.

– Inkallimi? întrebă Orisian, dar Yvane clătină din cap.

– Se pare că e război în munți. Nu doar un raid: sute de Bufnițe Albe au venit în nord când au auzit de asta. N-am mai auzit ca atât de mulți să vină pe teritoriile Vulpii. Nu așa își poartă Kyrininii bătăliile, cel puțin nu acești Kyrinini. Ei preferă să stea ascunși în grupuri mici.

– Vin acum, pe drumul ăsta?

– Probabil. Lângă Koldihrve e cel mai mare vo'an al Vulpii. Bufnițele Albe îl vor vrea dacă se gândesc la sânge și trebuie să aibă o sete puternică de așa ceva pentru ca atât de mulți să vină atât de departe. Mie nu-mi miroase a bine. Ca nimic altceva. Dacă nu ajungeți repede pe o barcă spre sud, s-ar putea să nu mai plecați nicăieri.

O scenă ciudată îi întâmpină când ocoliră un pâlc de arini negri și ajunseră în cele din urmă să vadă marea. Două așezări foarte diferite flancau gura largă a râului Dihrve. Pe malul nordic al acestuia se amestecau haotic case și barăci, adăpostind în spate un șanț nou și digul: orașul oamenilor liberi Koldihrve. La sud de râu era un vo'an, o întindere de corturi și cabane cu mult mai mari decât s-ar fi așteptat Orisian. Un drum lung, de lemn, era ridicat pe stâlpii care legau cele două așezări de peste râu. Părea a fi o viziune din trecutul îndepărtat, din timpul dinainte de Războiul Viciaților, când cele două rase aveau mai multe în comun decât neîncrederea și amărăciunea.

Și dincolo de acoperișurile șubrede ale Koldihrve era o priveliște mai primitoare și totuși mai neașteptată: de pilonii înalți era ancorată în estuar o corabie.

* * *

Cerys, Aleasa de la Highfast, își trecu un deget peste tivul hainei ei simple, cafenii. Era rupt. Trebuia să-l repare din nou, cum mai făcuse de multe ori înainte. Puțini dintre na'kyrimii din Highfast ar fi invidiat rochia cea nouă a Alesei lor, dar Cerys prefera să dea un exemplu. Contele de Kilkry-Haig încă trimitea cu generozitate bani, dar era de așteptat, ca de obicei, ca de la Kennet nan Haig

Lannis al lui Inurian să vină cadouri mai puține și vreo două de la Seniorii-hotarelor de la frontiera nordică a Taral-Haigului. Oricum, totul se ducea pe alimente și pe materialele necesare pentru sarcinile importante de scriere a cronicii și de copiere.

Prea puțin mai rămânea pentru un lux cum ar fi hainele noi. Când Kilkry era mai mare printre toate neamurile Blood, lucrurile erau mai simple. Acum, Lheanor oc Kilkry-Haig trebuia să trimită o zeciuială în continuă creștere în sud, la Vaymouth; el avea prea puțin disponibil pentru lucrările secrete de la Highfast.

Aleasa lăsă să-i cadă tivul dintre degete. Rămase nemișcată, lăsând meditațiile să-i distragă atenția de la cerințele prezentului. Ușor, ajunse în Comună, permițând fluxului acesteia să i se scurgă în simțuri. Ea simți prezența celor pe care îi căuta: Conclavul era adunat în camera alăturată propriilor camere, aici, în donjonul castelului.

Nu savura perspectiva acestei reuniuni. Îngrijorarea se răspândise prin Highfast și îi făcuse pe toți să fie nervoși și pușI pe ceartă.

Prea multe zvonuri circulaseră în ultimele zile; poate cel puțin li s-ar putea pune capăt prin această adunare.

Ea își puse lanțul de pe birou în jurul gâtului. Era foarte simplu făcut – nimic altceva decât verigi neînfrumusețate de fier –, fiind conceput drept simbol de servitute, mai degrabă decât de elevație. Alegerea drept cap al Conclavului îl ridica pe candidat deasupra celorlalți numai pentru ca povara conservării Highfast și a înțelepciunii acumulate să apese mult mai greu pe umerii săi. Greutatea lanțului o obosea pe Cerys, care nu-l purta decât la ocazii oficiale, cum era aceasta.

Conversațiile șoptite încetară când intră în camera de întâlnire. Toți ochii se întoarseră spre ea. Zâmbi mai sigură de sine decât se simțea. Mai erau de față cinci na'kyrimi. Pe mulți dintre ei îi putea considera prieteni, dar asta nu atenua deloc tensiunea care umplea camera. Cerys se așeză pe scaunul din capul mesei și își turnă un pahar de apă. Un platou cu pâine cu crustă groasă îi fu înmânat și ea rupse o bucată și o înghiți. Un mic ritual vechi de două secole și jumătate, din primele zile ale Conclavului de la Highfast: foamea

și setea trebuiau potolite, ca nu cumva chinurile lor să le distragă atenția de la deliberările care urmau. Cerys nu prea avusese apetit în aceste zile, dar tradițiile trebuiau respectate.

– A luat toată lumea mâncare și băutură? întrebă ea și, când toți confirmară dând din cap sau murmurând, ea zise: Să începem, atunci.

Se întoarse către un bătrân firav așezat lângă ea. Părul lui lung era alb ca norii, iar ochii lui aproape în întregime încețoșați. Pielea feței părea străbătută de o mie de linii fine. Olyn trecuse de 100 de ani – vârstnic chiar și după standardele longevivilor na'kyrimi – și Cerys ezitase dacă să-i dea sau nu veștile rele. Însă, chiar dacă trupul îi era nevolnic, mintea și voința lui erau la fel de puternice ca întotdeauna. Fusese dorința lui să repete pentru Conclav ceea ce îi șoptise la ureche Alesei cu două zile în urmă.

– Olyn are știri pe care am considerat că ar trebui să le auziți, zise Cerys. Te rog, Olyn!

Olyn se îndreptă în scaun și își trecu rapid limba peste buze, pentru a le umezi.

– Ciorile au fost neliniștite în ultima vreme, spuse cu o voce ezitantă, care nu se potrivea cu claritatea gândurilor sale. Am petrecut mult timp la culcușul lor, pentru a le calma. Am dormit acolo în unele nopți, când erau deosebit de agitate. Acum patru nopți am fost trezit de o mare zarvă. Când am căutat cauza, am descoperit că una dintre ciorile plecate de mult se întorsese. Idrin. Tovarășa lui Inurian.

Niciun sunet nu se auzea mai tare în cameră decât respirațiile, dar Cerys simți umbra de regret. Cu toții înțeleseseră de ce se întorsese cioara. Era stinsă, irevocabil, orice speranță, cât de slabă, că Inurian ar putea fi încă în viață.

– E o mare pierdere pentru noi, murmură Alian, o femeie frumoasă, fragilă.

Își aplecase capul în timp ce vorbea. E prea tânără ca să-l fi văzut prea mult când Inurian locuia aici, dar simte că viața ei e redusă prin moartea lui, se gândi Cerys. Toată lumea simte asta. Și pe bună dreptate.

– Nu știm ce s-a întâmplat, dar nu există nicio îndoială că Inurian s-a dus, zise Cerys. Am încercat să iau legătura cu el – știu că și alții au făcut la fel – și nu există niciun semn. Este, cum a spus și Alian, o mare pierdere. El a ales să părăsească acest loc, dar și-a lăsat amprenta asupra lui, la fel cum acesta a făcut-o asupra sa.

Ea se uită către paznicul ciorilor.

– Totuși, Olyn are mai multe de spus din ce am dorit să împărtășească cu voi.

– Lăsăm în urmă certitudinea, croncăni bătrânul orb. Eu cred că... am prins momentul morții lui Inurian. A fost o clipă, cu câteva zile în urmă – eram scufundat în Comună –, când cred că i-am simțit moartea. A încetat să mai fie o prezență în Comună, a devenit o parte din memoria acesteia.

– Trebuie să fi fost dureros, zise un bărbat înalt, al cărui păr deschis la culoare era legat la spate cu un șiret.

– A fost, Mon Dyvain. A fost. Dar a fost acolo mai mult de atât: o altă prezență, slabă și obscură. Nu cred că Inurian era singur când a murit. Unul dintre noi era acolo. Un na'kyrim.

Avură nevoie de câteva clipe să înțeleagă. Eshenna rupse tăcerea contemplativă. Ea era cea mai tânără din Conclav și ajunsese la acest rang după numai patru ani la Highfast. Viteza ei de gândire și talentul în utilizarea Comunei contaseră foarte mult în ascensiunea ei rapidă, dar la fel și originea: Eshenna venise la Highfast de la Dyrkyrnon. Acest sanctuar na'kyrim aflat adânc în mlaștinile Kyrininilor Bâtlani era o lume diferită de atmosfera austeră și disciplinată de la Highfast. Numai ascunsa Curte Interioară a Regatului Adravane deținea o concentrație mai mare de na'kyrimi talentați decât Dyrkyrnon.

Eshenna era cea care, dintre toți membrii consiliului, îi dădea lui Cerys cel mai mare motiv de îngrijorare. Femeia avea în ea un foc pe care Highfast încă nu i-l focalizase pe deplin spre propriile scopuri. Ea era la fel de pasionată de studiile și cercetările sale ca toți ceilalți, dar lumea de afară încă o chema mai puternic decât s-ar fi cuvenit pentru cineva din Conclav.

– Iartă-mi lentoarea, Aleaso, dar ar trebui să ne fie clar despre ce vorbim, zise Eshenna. Să înțelegem că Inurian a fost ucis de către unul de-ai noștri?

Cerys oftă.

– Cum a spus Olyn, am lăsat în urmă certitudinea. Dar pare... posibil.

– Greu de crezut, zise Eshenna. De mult un na'kyrim n-a mai ucis un na'kyrim.

– S-a întâmplat în Koldihrve, cu ani în urmă, zise Olyn. Înainte de asta, din câte știu eu s-a mai întâmplat cu peste două secole în urmă, la începutul Anilor Furtunoși. Hyrungyr a ucis cel puțin doi na'kyrimi în numele lui Amgadan Rotarul, care deținea castelul de la Asger Tan. Desigur, nu era ceva neobișnuit înainte, în timpul celor Trei Regate și al Războiului Viciaților.

Mon Dyvain bătea distras în lemnul vechi al mesei.

– Atunci istoria veche revine la viață, murmură el.

– Cred că da, conveni Cerys. Unii dintre voi știți deja, dar alții poate nu: când Visătorul a vorbit despre moartea lui Inurian, s-a referit, de asemenea, și la altcineva. La un bărbat, a cărui prezență în Comuna Tyn pare s-o găsească... tulburătoare.

– Atunci probabil că e adevărat, zise Eshenna dintr-odată. Desigur, e clar că acest bărbat – acest na'kyrim – despre care a vorbit Visătorul e răspunzător de moartea lui Inurian.

Cerys o privi pe tânără în tăcere. Nu mai erau multe de spus.

– Ce e de făcut atunci? întrebă Eshenna.

– Nu mai e nimic de făcut decât să privim și să învățăm, și să încercăm să înțelegem, așa cum datoria noastră de aici ne-o cere, zise Alian.

Era bine ascunsă și, probabil, alții n-o observaseră, dar Cerys prinse mica contracție de pe fața Eshennei când tânăra na'kyrim ascunse o opinie instinctivă, separată.

– Cel mai probabil ai dreptate, Alian, dar sunt niște complicații aici, zise Mon Dyvain. Știm că Anduranul a căzut în fața forțelor de la Drumul Negru. Știm că Inurian – pacea fie cu el – e mort. Cele două n-au cum să n-aibă nicio legătură.

Se uită în jur, la ceilalți membri ai Conclavului.

– Păi, cam așa trebuie să fie, nu? Există un na'kyrim, un ucigaș, în serviciul Drumului Negru.

– Așa trebuie să fie, conveni Eshenna.

Cu coada ochiului, Cerys îl vedea pe Olyn dând din cap posomorât.

– Dar de ce ar servi un na'kyrim Drumul Negru? continuă Mon Dyvain. Ei nu sunt renumiți pentru afecțiunea lor față de noi.

– Cine este? întrebă Alian liniștită.

Cerys ridică o mână împăciuitoare.

– Haideți să nu ne grăbim prea mult cu presupunerile, zise ea. Vă împărtășesc instinctele în această privință, dar adevărata înțelegere poate fi împiedicată de judecata grăbită.

Mon Dyvain înclină capul, acceptând mustrarea moale.

Privirea Alesei zăbovi asupra unuia dintre cei care stăteau în jurul mesei: Amonyn. Bărbatul musculos și elegant nu zisese nimic până atunci. Ăsta era felul lui. El asculta și se gândea și nu era niciodată altfel decât calm. El era, de asemenea, față de marjele fine ale unei astfel de judecăți, probabil mai puternic îmbibat cu Comuna decât oricine altcineva din Highfast. Cerys îl văzuse oprind plânsul unui copil cu o singură atingere liniștitoare și aducând înapoi din pragul morții un războinic Kilkry-Haig strivit de pietrele căzute de pe unul dintre traseele montane. Ea îl iubise o lungă perioadă de timp, în felul îndepărtat, vag definit care le e la îndemână na'kyrimilor lipsiți pentru totdeauna de copii, și ei își găsiseră ocazional alinarea unul în brațele altuia.

Fu stârnit de privirea ei întrebătoare.

– A vorbit Visătorul din nou? întrebă el.

– Șoptește și bolborosește. Odihna lui pare în mod sigur deranjată, dar cărturarii au prins puțin din ce a spus. Nimic important.

Amonyn îi acordă un zâmbet mai degrabă trist.

– Atunci eu cred că nu putem face prea multe. Cel mai bine e să ne ținem de singurătatea și tăcerea noastră. Cu o singură excepție: poate că Lheanor oc Kilkry-Haig ar trebui să afle de suspiciunile noastre.

Cerys zâmbi. Ea și Amonyn gândeau la fel.

– Cu acordul Conclavului, am avea un mesaj gata să-i fie dus contelui, zise ea. Îi spunem că noi credem că un na'kyrim necunoscut ar putea fi în valea râului Glas și că e posibil – doar posibil – ca el sau ea să fie în serviciul Drumului Negru. Îi datorăm lui Kilkry Blood atât de mult pentru menținerea siguranței Highfast în toți acești ani! La ce o să-l ajute avertizarea pe Lheanor, nu știu.

– Și asta e tot ce facem? întrebă Eshenna.

– Asta va decide Conclavul, dar aș propune ca de acum să-l urmărim mai îndeaproape pe Visător și să-i studiem mai atent cuvintele; să rămânem în alertă față de orice perturbare din Comună.

Astfel, în conformitate cu scopul pentru care Highfast le-a fost dat inițial na'kyrimilor de către Kulkain oc Kilkry, așteptăm și observăm, și învățăm.

Aleasa văzu îndoiala din ochii Eshennei. Nu un dezacord direct, dar cel puțin o îndoială. Se întoarse la dreapta ei.

– Alian? întrebă ea.

– Așteaptă și privește, zise Alian fără ezitare.

– Așteaptă și privește, conveniră Dyvain și Olyn, și Amonyn.

Și, după numai o extrem de mică pauză, Eshenna.

După ce Conclavul se dispersă, Cerys se retrase din nou în camerele ei austere. Era obosită.

Cu atenție, își scoase lanțul din jurul gâtului și îl puse în caseta de stejar. Ea era a noua persoană care deținea funcția de Ales în Highfast; se întreba adesea dacă toți vrednicii săi predecesori se simțiseră tot atât de incapabili pentru această sarcină cum se simțea ea uneori.

Reveria Alesei fu deranjată de un ușor ciocănit în ușă. Îl aștepta pe jumătate.

– Intră, Eshenna, strigă ea.

Cea mai tânără membră a Conclavului intră cu un aer adecvat de umilință.

– Iartă-mă că te deranjez, Aleaso, zise ea.

Cerys îi respinse scuzele cu o mișcare de mână și-i făcu semn Eshennei să ia loc.

– Nu e niciun deranj, Eshenna. Să fiu singură cu gândurile mele nu mai e atât de odihnitor ca odinioară. Mă tem că asta e valabil pentru mulți dintre noi în acest moment.

Eshenna își netezi rochia simplă pe genunchi. Tulburarea ei era la fel de vizibilă precum cicatricea de pe pielea palidă a feței sale.

– Despre ce-ai vrea să vorbești cu mine? întrebă Cerys.

– Despre nimic, cred, din ce nu știi deja, Aleaso. Nu vreau să pun la îndoială deciziile Conclavului, dar...

– Dar te mânii la gândul inacțiunii. Al răbdării, termină Cerys pentru ea.

– Așa cum am spus, nimic din ce nu știi deja.

– Știu și că ai intenții bune și că îndoielile tale sunt cinstite. Dar ce-ai fi vrut să facem, mai exact?

– Nu sunt sigură, Aleaso. Totuși, inima îmi spune că putem face mai mult decât să stăm, pur și simplu, și să așteptăm. Știu că Inurian a plecat înainte să vin eu aici, dar de când am venit n-am auzit nimic rău despre el. Nu merită moartea lui ceva mai mult decât răspunsul ăsta? N-ar putea unul dintre noi să meargă în nord și să încerce să descopere ce s-a întâmplat cu adevărat?

– Unul dintre noi, cum ai fi tu? întrebă Cerys cu sprâncenele arcuite.

Eshenna îi întâlni privirea fără nicio urmă de jenă.

– Nu mă pot ascunde destul de bine pentru a trece neobservată de către un alt na'kyrim, când nu sunt așteptată sau căutată. Nu mi-ar fi teamă să fac încercarea, Aleaso.

– Nu, sunt sigură că nu. Când Grey Kulkain i-a poruncit lui Lorryn să vină la Highfast și să înființeze biblioteca și un loc de studiu, a spus că își dorește să adune și să conserve cunoștințele, înțelegerea, memoria. El a văzut cum de fiecare dată tumultul mătura întreaga lume – sfârșitul Whreininilor, căderea Regatelor –, cum mare parte din ceea ce era dispăruse înainte de a i se purta de grijă și se pierduse. El și Lorryn sperau că acest loc va fi un depozit și un refugiu pentru cunoștințe, astfel încât orice s-ar fi întâmplat cu popoarele lumii să nu fie totul uitat. Ei erau oameni mari și asta era

o speranță frumoasă. Pe mine încă mă susține și pe noi toți cei de aici. Și pe tine, cred, nu?

– Desigur, Aleaso.

– Deci, ne ascundem în spatele acestor ziduri groase, zise Cerys. Ne ferim de privirile Huaninilor în ținuturile cărora locuim. Iartă-mă dacă întrebarea sună prostesc, Eshenna, dar de ce?

Nu fu decât o umbră de ezitare înainte ca Eshenna să răspundă moale:

– Pentru că se tem și n-au încredere în na'kyrimi, Aleaso. Fiindcă nu toți împărtășesc toleranța pe care ne-a arătat-o contele de Kilkry.

– Într-adevăr. Highfast nu e doar un loc de învățare. Este și un refugiu pentru cei ca noi. Un refugiu din fața... asprimii cu care atât Huaninii, cât și Kyrininii au obiceiul să ne trateze. La fel cum e și Dyrkyrnon. Puține locuri mai sunt unde cei ca mine și ca tine pot trăi în pace. Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că înțeleg de ce stau lucrurile astfel? Că uneori pot să simpatizez cu cei care au nevoie de atât de puțină încurajare pentru a se întoarce împotriva na'kyrimilor din mijlocul lor?

Ea văzu și simți surpriza pe care declarația ei o provocase.

– Cumplite lucruri au pățit mulți, mulți na'kyrimi după Războiul Viciaților, în Anii Furtunoși și de atunci încoace. Știi la fel de bine ca mine, Eshenna. Știi, dar poate nu bagi în seamă atât de mult faptul că lucruri groaznice au fost făcute și de na'kyrimi înainte de asta. Orlane, luând sub stăpânire mintea unui rege și făcându-l să-și trădeze propriul popor. Cu mult înainte de el, a fost Minon Torționarul; Dorthyn, care și-a pus toată voința și puterea în slujba distrugerii totale a celor asemenea lupilor, o întreagă rasă. Mulți dintre ei, Eshenna. Mulți ale căror daruri au devenit arme îngrozitoare. Huaninii și-l amintesc cel mai clar pe Orlane și îi blestemă numele, dar el n-a fost singurul și nici măcar cel mai rău.

– Nu prea înțeleg, Aleaso, murmură Eshenna.

– Dacă există cu adevărat un na'kyrim acolo, printre cei care au masacrat Lannis-Haigul, servind Drumului Negru, nu e momentul acum să riscăm tradiția discreției Highfast. Războinicii Kilkry de pe

creneluri jură să păstreze secretul, dar n-ai cum să ții tăcute atât de multe limbi. Deja sunt mult mai mulți decât îți poți imagina cei care știu că suntem aici și ce anume facem. Dacă se află că un na'kyrim este complicele Drumului Negru, cine poate garanta că furia care va urma, și va urma, nu se va întoarce împotriva noastră? Ar fi mai bine să nu-și amintească lumea de existența noastră.

– Cu toate astea, zise Eshenna, dacă e adevărat că unul dintre na'kyrimi repetă greșelile din trecut, nu e treaba noastră, chiar mai mult decât a neamurilor Blood, să ne opunem și să reparăm greșeala?

Cerys râse scurt.

– Ești agilă, Eshenna. Dar nu suficient de agilă ca să mă convingi. Secole de înțelepciune sunt înregistrate aici, în cărțile noastre și în manuscrise, și în sulurile de pergament. Nu le-aș risca de dragul de a corecta greșeala altuia. Nu înainte de a găsi o modalitate mai bună decât ce facem în prezent.

– Scuză-mi încăpățânarea, Aleaso. Totuși, aș fi crezut că moartea unuia de-ai noștri cere mai mult decât un răspuns.

– Eshenna, zise Cerys egal, am plâns pentru Inurian. Dar aici avem de-a face cu manuscrise. Cu studiu și memorie. Nu cu judecăți; nu cu execuții. Sfatul meu și al Conclavului e să ai răbdare. Vom aștepta și vom vedea. Dacă vom constata că e mai drept și mai bine pentru noi să facem ceva mai mult, fără îndoială că vom face. Nu te pot ține aici dacă inima îți spune să pleci. Highfast nu e închisoare. Dar trebuie să te rog ca, atâta timp cât vei dori să rămâi aici, să ai încredere în înțelepciunea Conclavului și să-i respecți deciziile.

Eshenna își lăsă capul în jos.

– Desigur, Aleaso, zise ea, ridicându-se să plece.

Ușa aproape se închisese în urma ei, când Cerys spuse:

– Aș regreta, Eshenna, dacă ai alege să părăsești Highfast. Uneori, avem nevoie și de... alte puncte de vedere, pentru a ne dospi tradițiile.

– Mulțumesc, Aleaso, o auzi ea pe Eshenna spunând și apoi auzi sunetul ușii închizându-se.

Cerys oftă și-și trecu degetele prin păr. Cât de dulci ar fi câteva zile de pace și câteva nopți de somn fără vise! Știa că era puțin probabil să și le permită. Totuși, mici răgazuri mai puteau fi găsite. Deschise un scrin și scoase lumânările parfumate pe care le ardea rareori și doar în nopțile foarte speciale. Amonyn urma să vină la ea în acea seară. Nu vorbiseră despre asta, dar ea știa că avea să vină. În seara asta își vor oferi unul altuia ce alinare puteau împotriva zarvei din lumea de afară.

IV

Între zidurile Palatului Lunii al lui Gryvan oc Haig erau depozitate bogății mai presus de visurile oricui, în afară de ale celor mai avare dintre suflete. Erau pietre prețioase din Adâncurile Karkyre și din Dealurile Îndepărtatului Dyne, lingouri de argint solid Kilkry-Haig, baloturi peste baloturi din cele mai bune blănuri pe care pădurile nordice le puteau oferi și flacoane cu coloranți de Nar Vay, mai valoroase ca aurul. Și mai erau acolo și comori de departe: cele mai delicate și mai detaliate monede de aramă de la Tal Dyre, mătăsuri și catifele de contrabandă din sudul îndepărtat, perle de mărimea ouălor de pasăre din scoicile de pe domeniile regatului Dornach. Era suficient ca cineva să fie cuprins de stupoarea uimirii și dorinței. În timp ce Mordyn Jerain își vedea de treabă, catalogând prada jefuită din orașele Dargannan-Haig, el nu vedea acolo pietre prețioase sau bijuterii, sau monede de aur. Vedea putere și influență asupra voinței celorlalți.

Mordyn își păstra tezaurele închise în spatele ușilor grele și a zidurilor groase din Palatul Pietrei Roșii și armata personală sechestrată în barăcile acestuia. Cancelarul își dăduse seama cu mult timp în urmă că mulți dintre cei din Vaymouth gândeau la fel: deciziile lor, în orice situație, erau influențate de întrebarea simplă legată de ce era cel mai profitabil pentru ei. Nu era el cel care să deplângă astfel de slăbiciuni. Toată lumea trebuia să-și prețuiască acțiunile; unii

aleseseră s-o facă în bani, iar asta îi dăduse Mâinii din Umbră mijloacele de a-i influența.

Tal Dyrean plecă și își lăsă oamenii la treabă. Urcă prin complicatele scări și pasaje ale palatului. Chiar ca tânăr proaspăt ajuns pe corabia tatălui său, de la Tal Dyre, era evident pentru el că familia de Haig stătea pe pragul unei puteri enorme. Acum, în ciuda tuturor incertitudinilor, el putea mirosi noi posibilități. Dargannan-Haig Blood, un copil neascultător încă de când fusese creat de către bunicul lui Gryvan, era la pământ și în curând urma să fie îmblânzit. Lannis, cel mai mic dintre toate neamurile Blood, dar, cu toate acestea, un lung prilej de iritare, fusese alungat. Chiar și Lheanor oc Kilkry-Haig fusese slăbit și silit acum, la ceas de război, să-și amintească al cui supus e. Nu mai rămăsese decât să meargă împotriva nebunilor de la Drumul Negru și apoi Gryvan putea, în sfârșit, să-și îndrepte întreaga atenție asupra capturilor din sud: orașele oamenilor liberi din Golful Aurului, Tal Dyre și însuși regatul Dornach. Marele Conte încă putea să formeze în timpul vieții lui, cu posibilitățile pe care le avea, cel mai mare regat din lume văzut vreodată, iar Mordyn ar fi fost acolo, lângă el, ca întotdeauna.

Îl găsi pe Gryvan oc Haig pe una dintre terasele camerelor de pe latura de sud a palatului. Marele Conte citea pe hârtii de un anumit fel, asistat de un cârd de scribi în așteptare. O pasăre ciripea într-o cușcă înaltă, făcută din fire fine de metal prețios. O carafă cu vin părea uitată pe o masă, lângă Marele Conte.

Mordyn își drese glasul de la o distanță respectuoasă. Gryvan își ridică privirea, lăsând zâmbind documentul deoparte și își concedie însoțitorii. Cancelarul făcu o plecăciune.

– Ce bine că ai venit, Mordyn, zise Marele Conte. Aveam de gând să trimit după tine.

Cancelarul dădu să răspundă, dar fu distras de o mișcare de la una dintre ferestrele mari, deschise, care dădeau pe terasă. Simți un junghi de iritare când își dădu seama că era Kale, scutierul contelui, care era ascuns acolo nevăzut. Era ca un câine bătrân, care nu voia să fie despărțit nici măcar o secundă de stăpânul lui. Mordyn se detașă de asta și îi zâmbi lui Gryvan.

– Sunt la dispoziția Domniei Voastre, zise el. Contabilizarea câștigurilor recente este aproape gata și nu mai necesită atenția mea.

– Prada asta e cea mai mică dintre câștigurile mele, spuse Gryvan. Ideea că Igryn e încuiat în siguranță, în temniță, mi se pare mai dulce decât orice grămadă de pietre prețioase. Dar nu asta vreau de la tine în această după-amiază. Ce vești avem din nord?

– Nimic nou. Cea mai mare parte din vale rămâne în mâinile Drumului Negru. Lheanor a reușit, se pare, să se abțină și așteaptă răbdător armatele noastre. Dacă ceea ce ne spune Lagair este adevărat, contele pare să-și mai fi pierdut din încăpățânare de la moartea fiului său.

– Încă mai susții că Horin-Gyre Blood a ocupat de unul singur teritoriul?

– Împreună cu Kyrininii Bufnițe Albe. Nu există niciun raport despre vreo altă forță, în afară de o mână de Inkallimi. Și corbii sunt acolo cel mai probabil mai mult pentru a fi cu ochii pe Horin-Gyre decât pentru altceva.

– Foarte bine. Aewult pleacă spre Kolkyre mâine, cu zece mii de oameni. Cât timp se va confrunta doar cu Horin-Gyre, cred că putem fi siguri de un rezultat rapid.

– Așa cred și eu, murmură Mordyn.

Îndoielile lui cu privire la moștenitorul Blood nu erau legate de priceperea acestuia pe câmpul de luptă, ci de cum va gestiona consecințele și relația cu Lheanor oc Kilkry-Haig.

– Dar de Croesan și odraslele lui ce se mai aude?

Mordyn își plasă, studiat, o expresie de tulburare pe față.

– Nicio vorbă. Toate semnele sugerează că nimeni din familia lui Croesan n-a supraviețuit. Totuși, încă nu putem fi siguri de asta.

Spre deosebire de cancelarul lui, Marele Conte nu putu să nu păstreze un zâmbet pe buze. Pasărea cânta în colivia sa, melodia revărsându-se printre gratiile de aur.

– Suntem norocoși, nu? zise Gryvan. Dargannan și Lannis au căzut într-un singur sezon. Trebuie să ne gândim un pic la viitorul văii râului Glas, odată ce actuala situație e rezolvată. Poate nici nu

mai avem nevoie de conți în Anduran, mai ales acum, când se pare că nu există nimeni care să revendice funcția.

Cancelarul aprobă din cap cu grație, ascunzându-și neliniștea. Cu greu ar fi putut face altfel, din moment ce el însuși plantase, cu mult timp în urmă, în mintea lui Gryvan ideea că un Blood putea fi și desființat, la fel de bine cum fusese înființat. Regatele Aygll, din vremurile de demult, avuseseră propriii Străjeri, care erau reprezentanții autorității monarhului în părțile cele mai îndepărtate ale Regatului. De ce n-ar fi putut un Mare Conte să-și folosească ambasadorii în același mod? Dar asta mai târziu, după ce Orașele Libere din Golful Aurului și Tal Dyre ar fi fost adăugate la domeniile Gryvan. Taral și Ayth puteau fi supuse și servile, dar, până când Dargannan, Lannis și Kilkry nu erau în siguranță și stabilizate în timp, n-ar fi fost potrivit să dărâmi edificiul neamurilor Blood.

– Și poate nici de conți în Dargannan, cugetă Marele Conte.

– Trebuie să fim atenți să nu exagerăm, zise Mordyn.

– O, sigur, fu de acord Gryvan cu o mișcare nonșalantă a mâinii, ca și cum precauția cancelarului era o muscă ce trebuia alungată. Nu încă, știu. Nu încă. Dar trebuie să gândim întotdeauna în perspectivă, nu? Tu mi-ai zis mereu că gloriile noastre viitoare depind de acțiunile noastre de azi, de mâine.

– E adevărat.

– E important că evenimentele de la Kolkyre și de pe valea râului Glas merg bine. Că oricum se vor desfășura lucrurile după ce alungăm Drumul Negru, asta e în favoarea noastră.

Mordyn aștepta cu răbdare ce avea să urmeze. Era evident că Marele Conte, în felul lui stângaci, pregătea terenul pentru o sugestie – un ordin, cel mai probabil – care Mâinii din Umbră n-avea să-i placă.

– Mă gândesc așa, zise Gryvan, aplecându-se înainte cu un aer aproape conspirativ. Tu ar trebui să mergi cu Aewult la Kolkyre. Vei fi valoros pentru el. Un îndrumător.

Cineva mai puțin disciplinat decât cancelarul poate că ar fi lăsat un pic să i se vadă deznădejdea. Moștenitorul Blood era ultima

persoană în compania căreia și-ar fi dorit să-și petreacă mai mult timp. Și ar fi fost obositor să stea pe lângă el și să încerce să-i tempereze deciziile proaste. Mintea cancelarului cernu într-o clipă opțiunile. Erau doar două și toate instinctele îi spuneau că prima – să încerce să schimbe decizia Marelui Conte – n-avea să funcționeze.

Deci, medită el cu inima grea, trebuia să fie a doua.

– Prea bine, zise el. Îi voi oferi moștenitorului Blood orice ajutor voi putea.

– Bine.

Contele Conților părea cu adevărat mulțumit, poate chiar plăcut surprins, de încuviințarea lui Mordyn.

– Știu, Mordyn, că ai disputele tale cu Aewult. Nu te condamn. Poate fi impulsiv, lipsit de griji. Un pic dur, poate. Dar el va fi conte după mine, la fel de sigur cum după împerechere urmează fătatul. Mai are multe de învățat și nu mă pot gândi la vreun dascăl mai bun ca tine.

– Am nevoie de un pic de timp să-mi pun lucrurile în ordine, zise Mâna din Umbră, cu o foarte mică plecăciune. Și să-mi împac soția. Tara nu va fi încântată, iar nemulțumirea ei poate fi înfricoșătoare.

Ea n-avea să-l însoțească; era prea atașată de confort pentru a-l da pe iarna de la Kolkyre, chiar dacă absențele lui o făceau să sufere mai mult cu fiecare an ce trecea. Și el suferea. Când era tânăr, lua în derâdere probabilitatea ca o căsătorie să fie condusă, cel puțin parțial, de interesul comun, dar practic pe neobservate, legăturile crescuseră puternic între ei doi. Ea fusese aproape de moarte când pierduse, pentru a doua oară, un copil aproape de termen. Teama pe care o simțise atunci, când zărise viitorul fără ea, fusese suficientă pentru a-i scoate din minte dorința de a avea un fiu. Nu voia să riște din nou s-o piardă pe cea care era cea mai prețioasă pentru el.

Marele Conte perie cu un deget barele coliviei păsării. Prizoniera sări un pic mai aproape pe stinghie și se aplecă în față, deschizându-și pe jumătate aripile. Când constată că nu primește nimic de mâncare, începu să cânte din nou.

– Proaste, păsările astea, murmură Gryvan, apoi zâmbi şi ridică din umeri.

– Soţia mea le place. Ce să-i fac? Toţi suntem robii celor pe care-i iubim.

În ajunul plecării sale, un tânăr servitor veni să-l caute pe Mordyn. Era în camera sa de lectură, studiind rapoartele de la iscoadele sale de la curtea lui Ranal oc Ayth-Haig din Dun Aygll.

– Ce-i? întrebă Mordyn nervos.

– A venit o mesageră, domnule, zise tânărul cu o plecăciune. Nu este una oficială: n-a mai văzut-o nimeni până acum. Insistă că vrea să vorbească doar cu Domnia Voastră şi că nu va pleca. Am dus-o în camera de gardă. E cam... necurată.

– N-am chef de mesaje. Trimite-o de-aici.

– Da, domnule. Ea zice... ea zice că o să vreţi s-o ascultaţi. Zise că a adus veştile solicitate.

Mordyn îşi lăsă capul să spânzure în timp ce se gândi un moment.

– Ai spus necurată. Cum aşa?

– Cu Putregaiul Regelui, domnule. Scârboasă...

– Foarte bine. A fost percheziţionată?

– Străjerii spun că nu e înarmată, domnule.

Mordyn se duse în camera de gardă mai mult din curiozitate decât de altceva.

Probabil că era un mesaj important, dacă Torquentine îşi trimisese preţiosul uşier în persoană.

Când ajunse în camera de gardă, îi trimise pe toţi de-acolo şi se aşeză singur în faţa lui Magrayn.

– N-am crezut să ajung să te primesc în casa mea, uşier, zise el.

Ea îşi purta gluga trasă pe ochi, păstrându-şi în umbră o mare parte din chip. „Cât trebuie să mai fi blestemat gardienii când îi dăduseră gluga pe spate", se gândi Mordyn.

– Nu stau mult, i-o tăie ea. Cred că oamenii Domniei Voastre consideră prezenţa mea tulburătoare.

– Probabil. Atunci spune-mi mesajul de la stăpânul tău.

– Exact cuvintele lui: Am auzit că pleci spre Kolkyre, nobile cancelar! În orașul lui Lheanor există un om despre care am auzit. Un nenorocit; mai rău, o lipitoare. Ochan pe numele lui, cămătar de fel. Și negustor de bunuri furate, contrabandist, un escroc josnic. Ar fi spre binele neamurilor Blood și al tuturor comercianților onești dacă ar fi adus în fața justiției, dar se pare că se află sub aripa unui protector. N-ar mai fi nicio datorie între noi dacă prezența ta în Kolkyre ar coincide cu dispariția acestui Ochan.

Mordyn râse.

– Deci, eu o să fiu brațul lung al răzbunării lui Torquentine pe măruntul lui rival, nu?

Magrayn rămase destul de liniștită și destul de tăcută.

– Păi, du-te și spune-i stăpânului tău că voi lua asta în considerare. Dar nu promit; să fie clar, Magrayn. Fără promisiuni. Și felicită-l din partea mea pentru abilitățile de ascultător pe la uși. La urma urmelor, n-a trecut decât o zi de când am decis să plec la Kolkyre.

După ce ușierul lui Torquentine plecă, Mordyn rămase câteva minute singur în camera de gardă, cu un zâmbet slab jucându-i pe buze. Era de admirat tupeul lui Torquentine. Era nevoie de multă încredere în sine pentru a încerca să te folosești astfel de cancelarul neamurilor Blood Haig. Totuși, Mordyn se gândea la asta. Putea fi un avantaj în exercitarea autorității Marelui Conte în Kolkyre; doborârea unuia căruia oamenii lui Lheanor îi permiseseră să prospere ar fi fost o demonstrație elegantă a întâietății Haig Blood.

V

Koldihrve – nu se putu Orisian împiedica să constate – putea. A pește și a carne proaspătă, a fum și a bazine stătute, a mizerie: mirosul îl știa destul de bine de la Kolglas, dar aici avea o intensitate diferită. Și era și zgomotos. Străzile noroioase, pline de băltoace, se umplură de strigăte și țipete.

Urechile le fură agresate de o cântare când trecură pe lângă o tavernă pe jumătate abandonată.

Bărbaţi cu aspect sălbatic mânau catâri încărcaţi cu blănuri, carcase şi coşuri cu napi; femei bătrâne, ridate vorbeau pline de vioiciune în faţa uşilor sau la ferestre. Câini sfrijiţi se fâţâiau în sus şi-n jos, cu nasul în pământ şi privind nervos în toate părţile, ca şi cum ar fi fost alungaţi toată viaţa cu pietre. Casele erau rudimentare şi finalizate, multe dintre ele doar ceva mai răsărite decât o baracă făcută cu orice lemn îţi vine la îndemână.

Varryn şi Ess'yr se despărţiseră de ei înainte de a intra în oraş, ducându-se la vo'anul de pe partea cealaltă a râului. Ess'yr promise să se întâlnească mai târziu. Orisian băgă de seamă curiozitatea cu care locuitorii oraşului îi urmăreau trecând, chiar şi fără Kyrinini alături de ei. Mai mulţi se încruntară şi murmurară ceva în spatele mâinilor.

– Bătrânul Hammarn locuieşte pe malul apei, zise Yvane.

Ea porni pe străzile din Koldihrve ignorând total distracţiile neplăcute cu care erau asaltaţi şi privirile interogatoare, neprietenoase, care erau aruncate după ei.

Trecură pe lângă hoitul putrezit al unui câine, pe jumătate ascuns sub o podişcă de lemn. Un mic grup de copii, cu hainele zdrenţuite şi cu feţele pline de noroi, strigă după ei şi fugi cu o furtună de râsete când Rothe trimise într-acolo o privire întunecată.

Chiar şi marea, când ajunseră la ea, era o chestie cenuşie şi apăsătoare în comparaţie cu întinderea în continuă schimbare care spăla marginile patriei lui Orisian. Apa pălmuia dezolant malul noroios.

Ambarcaţiuni de mici dimensiuni atârnau în unghiuri ciudate, ici-colo, remorcate afară din apă şi legate la mal.

Koldihrve era aşezat pe cel mai lung şi şerpuitor estuar care îl proteja de furtunile oceanelor deschise, astfel încât nu era nevoie de diguri de protecţie precum la Kolglas şi Glasbridge. Era acolo doar o mână de debarcadere din lemn brut. Colibele, aliniate în partea de sus a plajei, erau chestii şubrede, jumătate dintre ele fiind făcute din lemne aduse de apă.

Mai mult decât de toate acestea, atenția lui Orisian fu atrasă însă de corabia care se balansa ușor, ancorată la două sau trei sute de pași în larg. Era, fu el sigur pe dată, una pe care o mai văzuse: corabia comercială din Tal Dyreen care fusese ancorată la Glasbridge înaintea sărbătorii Nașterii Iernii. Părea complet ruptă din peisaj în această gârlă mizerabilă.

Casa bătrânului Hammarn era una dintre cele mai respectabile de pe țărm. Un gard tencuit de nuiele o proteja de briza mării și de stropi, iar clădirea în sine era o construcție solidă, de lemn greu, chiar dacă erodat.

Hammarn însuși era un bărbat nepieptănat, aproape scorojit, cu părul ciufulit de un alb strălucitor. Fața lui arăta vârsta într-un mod care îi punea în prim-plan originea Huanină: era adânc ridată și crăpată. Cu toți anii săi mulți, evidenți, el se foia de colo-colo cu energia unui tânăr.

Îi primi în căsuța lui cu un entuziasm vesel și, aproape înainte ca ei să se înghesuie în singura cameră, încărcată haotic, se răsuci printre o grămadă de bețe ciudate și lemne aduse de apă. Ieși ținând în brațe o bucată scurtă și groasă de lemn și, cu o mișcare largă a brațului, i-o aruncă Anyarei.

– Sfoară de lemn, exclamă el cu o voce spartă. Isprăvită săptămâna trecută. Una dintre cele mai bune ale mele, cred, cred.

Anyara, un pic luată prin surprindere, o răsuci încet în mâini. Orisian o privi și putu vedea figurile delicate, sculptate în spirala din jurul axului.

– Saolin, înțelegi, zise Hammarn, în timp ce lovea ușor obiectul cu un deget strâmb. Transformarea se face în jurul lemnului. Începe cu foca, încheie cu calul.

– Eu... Eu înțeleg, zise Anyara.

– Meșteșug vechi, sfoara de lemn. Practicat mai mult de pescarii din aceste părți pe vremea regatelor. Saolinii o temă comună, dar aceasta este o bucată de sfoară, nu o poveste de sfoară. E nevoie de mai mult lemn pentru o poveste de sfoară, dar numai dacă n-ai o

atingere bună. Lucru bun ăsta, totuși, cred. Cel mai bun vine din Kolkyre, desigur. În zilele de demult, asta este.

– Hammarn, zise Yvane încet.

Bătrânul se uită în jur ca și cum n-ar fi fost sigur cine vorbise. Zâmbetul său dezvălui dinți lipsă sau cu pete maronii neregulate, așteptându-se să fie oricare dintre ei. Arăta ca un copil care aștepta să fie felicitat.

– Stai liniștit o clipă, Hammarn, zise Yvane. Oaspeții tăi vin de departe.

– A, zise Hammarn, intimidat. Da, da. N-am des vizitatori aici. Mult prea interesant.

Își târșâi picioarele și se uită mai ezitant la Anyara.

– Nicio problemă, zise ea.

Zâmbi, întinzându-i sculptura în lemn. El o luă înapoi cu o aplecare politicoasă a capului.

Orisian privi în jur. Cabana era plină cu lemn și cu îmbrăcăminte, cu pietre și cu tot felul de mărunțișuri adunate de pe plajă. Un strung zăcea lângă un perete, aproape ascuns sub un morman de haine marinărești murdare. O plasă de pescuit ponosită, care arăta ca și când n-ar fi fost utilizată în ultimii ani, îmbrăca alt perete. El își putea imagina cu greu că ar fi loc pentru ei toți să se culce pe jos, dacă asta avea Yvane de gând.

După ce căută o grămadă, Hammarn găsi niște pâine. Era doar un pic veche. Ei mestecară în tăcere o vreme. Hammarn nu mâncă nimic, dar privindu-i, maxilarul i se deplasa fără zgomot, imitându-i. Orisian aruncă o privire mai atentă în jur, în timp ce se străduia să rupă pâinea tare. Ascunse ici-colo, în haos, erau lucruri care îi stârneau amintiri și îl făcea să simtă locul neașteptat de familiar. Un sac de plasă agățat într-un colț, umplut cu borcane și vase de lut, toate închise ermetic: aceleași plante ciudate și pulberi pe care Inurian le colecta atât de asiduu? În spatele strungului era o grămadă de cărți groase, legate în piele, mucegăite și învechite, arătând de parcă nu mai fuseseră deschise de ani. Locul era aproape o versiune cariată,

dezintegrată a fundului camerei de la Kolglas a lui Inurian. Poate Hammarn avusese odată aceeași curiozitate ascuțită pe care o posedase Inurian. Semnele unui astfel de trecut erau aici, ca și cum Hammarn adusese cu el în ultimii ani ai vieții sale tot bagajul unei cu totul alte persoane.

Yvane urmări traiectoria privirii lui Orisian.

– Vârsta le aduce înțelepciune unora; pentru alții, rodește alte fructe, zise ea.

Cuvintele fură rostite ușor și na'kyrimul mai în vârstă chicoti la ei.

– Bătrânul Hammarn, da. Sau Hammarn cel Liniștit.

Îi făcu cu ochiul lui Orisian.

– Liniștit, vezi, eu sunt. Pot să miros Comuna, dar n-o ating, niciodată. Cinci tăcuți în Comună, cinci treji. În Koldihrve, vreau să spun. Și bătrân, cu siguranță, sunt; bătrân cu adevărat liniștit.

Ultimele cuvinte se stinseră în tăcere, gândurile lui pornind să vagabondeze.

– Am crezut că erau unsprezece aici? zise Yvane și vocea ei îl aduse pe Hammarn înapoi.

– A, într-adevăr, zise el trist. Brenna a adormit chiar la ora Nașterii Iernii, acum doi ani. Nicio trezire dintr-un așa somn de rău augur.

Yvane dădu din cap.

– E mult de când n-am mai fost aici. Cine e Prim Paznic, Hammarn? Ar trebui să vorbim cu el, cred. Străinii provocă întotdeauna agitație.

– O, tot Tomas, zise Hammarn și dezgustul era evident în tonul lui. Josnicul Tomas, șopti conspirativ. Dar nu spune că am zis-o.

Se uită la ei cu sinceritate și Orisian se trezi că-l aprobă din cap.

– El va ști destul de bine că sunteți aici, medită Hammarn.

Yvane mormăi și se uită la Orisian și Anyara.

– În afară de cazul în care Tomas s-a schimbat cumva, ar fi probabil mai bine dacă v-ați feri din calea lui. Koldihrve e un loc dur și

e puțin probabil să fie cineva blând, dacă știe că îi au pe cei din familia domnitoare Lannis-Haig printre ei.

– Nu s-a schimbat niciun pic, zise Hammarn. Tot josnic. Nu-i prieten al celor din valea râului Glas, asta e sigur. Îi aruncă o privire nervoasă lui Yvane și ezită înainte să continue: Un prost, dar nici ție nu ți-este prieten, doamnă dragă. Nu sunt sigur că s-ar bucura să te vadă.

Yvane se încruntă, dar, înțelegând repede, rosti:

– Încă furios? De când? De patru ani?

Hammarn ridică din umeri și zâmbi.

– Am avut o dispută cu acest Tomas ultima dată când am fost aici, explică Yvane. Una dintre femeile-pescar născuse un copil na'kyrim și se făcuse o grămadă de zarvă ca să se afle tatăl. El era, și, fără îndoială, încă e beat de mireasma puterii, și i-am spus asta. N-a primit-o cu amabilitate. Ei bine, n-ar fi nicio pagubă pentru mine dacă nu l-aș mai vedea din nou pe acest tip detestabil.

Își mută privirea de la Orisian la Anyara, cu un zâmbet aproape răutăcios.

– Și, dacă ar fi să dați peste el, puteți pretinde că sunteți copiii unui pădurar din Anlane sau de undeva asemenea. N-ar trebui să fie o minciună dificilă: ați colectat suficientă mizerie și zgârieturi pentru a trece drept cerșetori.

Anyara și Orisian se uitară la mâini și la haine. Era destul de adevărat, desigur. Jegul le acoperea pielea, hainele le erau murdare și pline de rupturi. Călătoriile lor de după sărbătoarea Nașterii Iernii lăsaseră urme în afară, așa cum făcuseră și înăuntru.

Când ceru să se spele undeva, Orisian fu direcționat spre o cadă cu apă rece de afară, de lângă peretele dinspre mare al colibei. În drum spre aceasta, remarcă pe drum doi bărbați voinici care se sprijineau pe bețe de luptă. Îl priviră destul de fățiș când el dispăru în spatele barăcii. Își trase tunica și își scufundă capul în butoi. Apa îi produse un șoc revigorant și îl făcu să simtă furnicături pe față. Scutură din cap, împrăștiind picăturile, în timp ce umerii și spatele

i se cutremurară. Aruncă pumni de apă pe piept și pe gât și se frecă de murdăria care-i intrase în piele. Privind peste gardul brut, văzu corabia Tal Dyreană legănându-se ușor, ancorată. Niciuna dintre celelalte corăbii aflate de-a lungul țărmului nu se compara cu ea. Vreo două dintre ele puteau face față unei călătorii în jurul Dol Harigaig, la Kolglas sau Glasbridge, dar în acest moment al anului, când vânturile reci loveau din greu coasta, venite dinspre oceanele occidentale, niciuna nu putea fi rapidă sau cu adevărat sigură.

Corabia Tal Dyreană era cu totul altceva. Putea merge spre sud cu ușurință și chiar într-acolo se și îndrepta, probabil. Spre nord nu era nimic, în afară de clanuri Kyrinine. Porturile mult mai îndepărtate ale neamurile Blood de la Drumul Negru erau păzite de furtună, gheață și de Capul Naufragiului și nici chiar marinarii din Tal Dyre nu îndrăzneau să urmeze acel traseu.

Cum privea într-acolo, un șoim-pescar se îndreptă ca o săgeată spre apă, între pământ și corabie. Acesta dispăru pentru o clipă într-un nor de stropi, apoi aripile sale mari se basculară pentru a se îndrepta spre cer din nou. Bătu din aripi cu ghearele goale, scuturându-se și răspândind o ploaie de apă de mare.

– Fără noroc, zise Hammarn în spatele lui. Biata pasăre!

Na'kyrimul îi oferi lui Orisian o cârpă să se șteargă.

– Am găsit, zise el, ca și cum s-ar fi justificat pentru ceva.

– Niște bărbați îți supraveghează casa, zise Orisian frecându-și părul cu cârpa.

– Da, da. Văzut. Trimiși de Tomas. Oameni din Straja lui, măciucarii lui. Ți-am spus, nu, că el știe că sunteți aici.

Scoase un râs exagerat.

– Sigur nu sunt aici să se uite la mine.

Orisian își mângâie brațele și pieptul uscat. Cum Hammarn nu părea excesiv de preocupat de măciucari, nu vedea niciun motiv să-și facă el griji pentru asta. Dădu din cap în direcția corabiei.

– Știi cumva unde e căpitanul?

– Căpitanul! O, da, foarte mare. Ei sunt din Tal Dyre, știi. Umblă după blănuri, le caută prin magaziile noastre.

Aruncă o privire peste fiecare umăr și se aplecă o idee mai aproape de Orisian.

– Eu nu prea cu ei. Cu Tal Dyreenii, vreau să spun. Ei mereu monedă, niciodată valoare. Ei nu vor sfoara mea de lemn. Nu monedă pe ea.

– Lasă, zise Orisian. Doar nu vrei să le vinzi cuiva care nu le apreciază, nu?

Hammarn zâmbi.

– Drept îi, zise na'kyrimul. Destul de drept.

– Știi unde e căpitanul? întrebă Orisian din nou, în timp ce-și dădea cu cârpa umedă pe spate. La bord sau pe uscat?

Hammarn ridică din umeri.

– Nu pot să știu. Păi, pe uscat aș spune, dacă l-am văzut aici ieri. Dar acum? Cine știe? Berărie, pesemne.

– Atunci îl vom căuta acolo.

– Da, fu Hammarn de acord cu emfază. Nu vei... nu vei lăsa pe draga doamnă să întâlnească pe Tomas, nu?

Îngrijorarea de pe fața bătrânului na'kyrim era acută.

– Pe Yvane? Păi, nu cred că vrea nici ea, nu? Nu pare o idee bună.

– Nu, adevărat. Ea este o doamnă bună, dar... o doamnă bună. O bună prietenă, fără îndoială, dar nu destul de blândă. Poate fi dură. Are cârcoteli pe limbă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Înțeleg, zâmbi Orisian.

– Bine, bine. Nu vrem probleme. Îmi place liniștea.

Îi aruncă lui Orisian o privire bruscă, curioasă.

– Nu vor fi probleme, nu?

– Sper că nu, zise Orisian.

– A. Bine. Dar am auzit chestii, știi tu. Se vorbește. Vulpile nu sunt fericite deloc.

– Am auzit că sunt Bufnițe Albe în Car Criagar.

– O, da. Da, ei, dar mai rău de-atât. Cămăși de zale și arbalete, cai. Probabil că sunt probleme, nu? Atunci când Drumul mărșăluiește.

Orisian simți o răsucire în intestine și o clipă vru să pună mâna pe na'kyrim.

– Vrei să spui Drumul Negru? întrebă el. Vrei să spui că și ei sunt în munți?

Hammarn dădu din cap cu un aer posomorât.

– Drumul Negru, da. Probabil că sunt probleme, nu?

După mai multe insistențe, Yvane îi permise lui Hammarn s-o ia în vizită la unii dintre ceilalți na'kyrimi din Koldihrve. Orisian merse cu Rothe și Anyara să-l găsească pe căpitanul Tal Dyrean. Cu toții observaseră, fără a-și spune nimic unul altuia, îndesații bărbați înarmați cu bețe care îi urmăreau fățiș pe drumul spre centrul orașului.

Aerul cald aducea mirosuri stătute din interiorul sumbru al cârciumii. Mai erau locuri ca acesta și în cartierele sărace din Glasbridge sau Anduran, dar nici Orisian, nici Anyara nu intraseră vreodată într-unul. Nu era de demnitatea familiei unui conte să le frecventeze. Se opriră pe trotuarul din față. Rothe păși înainte fără ezitare.

– Încercați să nu lăsați pe nimeni să vi se uite în ochi, murmură el peste umăr.

– Dar nu o faceți ostentativ.

Anyara își roti ochii către Orisian.

Nu erau decât câțiva clienți și o parte dintre aceștia erau căzuți în amorțeală sau adormiți cu capetele pe mese. O chelneriță cu aspect obosit, slabă și cu pielea gălbejită, îi urmări intrând, dar nu făcu nicio mișcare pentru a-i saluta sau a le oferi ceva. Podeaua scârțâi sub pasul lui Orisian.

Edryn Delyne era acum mai puțin opulent îmbrăcat decât atunci când Orisian îl văzuse ultima dată, în casa comandantului portului Glasbridge. Atunci, în noaptea cu parfum de pin și vin cald dinainte de sărbătoarea Nașterii Iernii, Tal Dyreanul era o imagine a eleganței; acum el purta haine marinărești de lucru. Totuși, părul îi era curat și luminos și barba cât se poate de îngrijită și de subțire tăiată.

Stătea la masă cu doi dintre membrii echipajului său, purtând de grijă unui urcior cu bere spumoasă. O pâlpâire de surpriză îi apăru doar pentru o clipă pe față când îl recunoscu pe Orisian.

– O întâlnire neașteptată, zise comerciantul.

Tonurile tăiate din Tal Dyre se simțeau în vorba lui.

– Și, dacă ochii mei citesc bine asemănarea, aceasta poate fi sora despre care am auzit? Aici era ultimul loc unde să găsești casa Lannis-Haig.

Orisian se uită grăbit în jur, dar nimeni nu le dădea nicio atenție. Cei doi localnici care ar fi putut să audă nu erau în stare să tragă cu urechea. Cu toate acestea, el văzu că Rothe îi supraveghea discret pe ceilalți clienți ai hanului.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai păstra pentru tine numele nostru, murmură el. Nu e cunoscut aici și cel mai bine ar fi dacă ar rămâne așa.

Una din sprâncenele deschise la culoare ale lui Delyne se smuci a amuzament.

– Nu vă simțiți în largul vostru printre acești oameni liberi, nu? Aveți dreptate. Puțini prieteni aici pentru fugarii Lannis-Haig.

– Poate, zise Orisian. Dar noi sperăm că nu vom mai sta mult. Și eu am fost surprins să-ți văd corabia aici. Credeam că ai plecat de mult înapoi, în sud.

– A, ar fi trebuit, zise Delyne cu un oftat elaborat. Muzica și briza caldă din Tal Dyre sunt gânduri dulci, dar comerțul e un stăpân neiertător. Pic de odihnă, nimic ușor pentru mine și ai mei până când tot ce trebuie făcut e încheiat. De când ne-am întâlnit ultima oară, am acostat în Kolkyre. Și ce am găsit în acel nobil oraș? O mare cerere de blană fină de vulpe; cojocari disperați de lipsa de material. Iar eu știam că în înghețatul Koldihrve pot găsi blănuri la un preț pe care nimeni nu l-ar lepăda. Așa că am zis să fac un ultim drum aici, în chiar dinții iernii, înainte de a o lua spre casă.

– Atunci, în curând te îndrepți spre sud, zise Orisian, încercând să sune nepăsător.

– Înapoi la Kolkyre, aprobă Tal Dyreanul din cap. Unii spun că nu mai e ce era odată, dar eu cred că încă e un oraș frumos.

– Și aveți cumva loc pentru pasageri? întrebă Anyara.

Orisian se lăsă pe spate în scaun și privi cum căpitanul din Tal Dyre își mută privirea directă, evaluativă către fața Anyarei.

– Am o încărcătură de blănuri și piei în cala mea, meditä el. Prea puțin confort pentru cineva ca Domnia Voastră, doamnă.

– N-am mai avut parte de confort de la sărbătoarea Nașterii Iernii, căpitane, mai putem sta fără el încă o vreme.

Delyne zâmbi scurt. Orisian observă pentru prima dată cât de albi erau dinții lui.

– Da, fără îndoială. Am auzit niște mici șușoteli înainte de a pleca din Kolkyre: vremuri grele s-au abătut peste ținuturile Domniilor Voastre. Zile triste. Totuși, spațiul ocupat de Domniile Voastre este spațiu pentru care n-am profit de bani. Oricât de drăguță mascotă pentru o cursă ați fi, nimic nu egalează frumusețea monedei.

Orisian aproape se crispă, asaltat de o imagine premonitorie a Anyarei, golindu-i urciorul în cap Tal Dyreanului, dar zâmbetul ei cald abia miji.

– Înțelegem, desigur, zise ea. Trebuie să plătim pentru cazare și masă. Așa e corect. Vom transforma recunoștința noastră în monedă forte odată ajunși în siguranță în port.

Delyne se uită în jur, ca și când ar fi văzut pentru prima oară zidurile înnegrite de fum și podeaua crăpată și ruptă.

Dădu din cap gânditor.

– Da, ăsta e un port neprimitor pentru persoane de calitate. Și înghesuit. Vântul îmi spune că se apropie săbii și sulițe. Un colț într-adevăr destul de înghesuit, când nu există aici nicio corabie potrivită să tragă tare în jurul promontoriului. Nicio corabie, în afară de una, cel puțin.

Anyara îi luă mâna căpitanului de mare într-a ei, ținând-o strâns.

– Adevărat, suntem în mâinile tale, căpitane.

Delyne se eliberă ușor.

– Păi, încotro vă îndreptați?

– Kolglas sau Glasbridge, zise Orisian. Contează mai mult să plecăm repede decât în ce direcție.

Tal Dyreanul bău o înghițitură lungă de bere și linse spuma rămasă pe buze. Luă o față sumbră.

– În afara traseului meu, astea sunt. Nu pe traseul meu planificat.

– Adu urciorul cu tine, zise Orisian. Ți-l vom umple cu argint după ce ne lași pe uscat.

După o clipă, Delyne ridică ușor din umeri.

– Sigur că o să găsesc o cușetă pentru Lannis-Haig. Dar nu pot aștepta după Domniile Voastre, să știți. Deja am stat aici cu o zi mai mult decât voiam, așteptând bunurile promise. Ar trebui să fie aici mâine sau poate poimâine și atunci vom porni imediat.

– Și noi ne grăbim, zise Orisian. Aur în loc de argint în urcior dacă plecăm în seara asta.

Tal Dyreanul îi aruncă o privire plină de regret.

– Am oameni pe uscat pe care trebuie să-i iau. Și pasajul de ieșire în larg e unul îngust aici pentru mărimea corabiei mele. Aș prefera să n-o scot pe întuneric. Totuși, pentru aurul ăla o voi scoate mâine, fie că am magaziile pline sau nu. Mareele vor fi prietenoase după-amiază.

Orisian simți un val de frustrare la gândul întârzierii cu încă o noapte. Dar, dacă un Tal Dyrean zicea că se teme să navigheze prin aceste ape pe întuneric, trebuia ascultat.

– Prea bine, zise el. Trimite după noi. Vom fi la casa unui na'kyrim numit Hammarn.

– E, într-adevăr, remarcabilă compania aleasă de Lannis-Haig în aceste vremuri, zâmbi Delyne. Încă un aspect al înțelegerii: vă las pe uscat oriunde doriți, dar numai în siguranță totală pentru mine. Cel mai mic semn de necaz adus de briză și nu voi risca nicicând corabia sau vreun fir de păr din capul oamenilor mei. Nici pentru o sută de căni pline cu monede. Veți merge cu noi tot drumul până la Kolkyre, dacă așa voi hotărî.

Acordul fu încheiat și Edryn Delyne plecă împreună cu membrii echipajului.

– Mi-l aminteam mai favorabil de la Glasbridge, zise Orisian.

– Probabil că atunci nu avea așa o șansă clară să facă profit, zise Anyara. Știi ce se spune: un Tal Dyrean adulmecă aurul așa cum un

urs simte mierea. Mai bine să n-ai de-a face cu ei. În orice caz, pare de încredere, nu?

– Eu am încredere mai degrabă în altceva decât în lăcomie, oftă Orisian. Dar e o afacere destul de sigură. Tal Dyreanul n-ar mai face prea mult comerț profitabil în Glasbridge sau Kolkyre dacă s-ar afla că ne-a abandonat aici. Fie și numai din acest motiv, ne va fi un prieten loial.

– Se spune și că singurele femei în siguranță lângă un Tal Dyrean sunt cele moarte sau, uneori, doar pe moarte, observă Rothe.

Anyara ridică din umeri la asta.

– Pot să-mi port de grijă.

Orisian zâmbi la încrederea din vocea ei. Starea de spirit a Anyarei era mai bună acum, că erau gata să se pună în siguranță. Umbra sub care trudiseră chiar s-ar fi putut ridica un pic și pentru prima dată de săptămâni speranța nu mai părea ceva chiar atât de nerezonabil.

* * *

La nu mai mult de o jumătate de zi de mers de la Koldihrve, pe coastele nordice ale Car Criagarului, un mic deal se ridica din pădurea rară. Era presărat cu câțiva copaci subțiri. Kanin își stabilise tabăra pe gazonul scurt de sub aceste santinele zdrențuite.

Mersul peste munți fusese greu și rapid, deși îi afectase mai mult frigul și zăpada decât săgețile oamenilor pădurii. Nu fusese niciun semn dinspre Vulpi, de care Kanin se temuse că ar fi putut să le împiedice înaintarea. Asta, știa el, era din cauza sutelor de Bufnițe Albe ce tălăzuiau prin Car Criagar.

Găsiseră cadavre în pădure – dovezi ale luptei dintre clanuri –, iar valul în creștere de sălbăticie era întotdeauna undeva înaintea companiei Horin-Gyre. Unii dintre Kyrininii morți erau mutilați sau dezmembrați. Bărbați, femei și copii erau spânzurați în copaci sau trași în țeapă pe pământ. O parte din Kanin era dezgustată la gândul de a pași pe urmele însetaților de sânge oameni ai pădurii. Doar o mare nevoie îl ținea pe acest drum: până când copiii lui

Kennet nan Lannis-Haig nu erau prinși, sarcina pe care promisese s-o întreprindă nu se încheia. Măcelul pe care Bufnițele Albe îl răspândiseră prin pădure servea acelei promisiuni, accelerându-i coborârea spre Koldihrve.

Pe o înălțime fără copaci de pe Car Criagar fură loviți de un viscol. O cădere de pietre și zăpadă făcuse câteva victime. Nu putuse fi vorba despre odihnă pe acele pante ostile, așa că acum, cu vârfurile în spate, el poruncise o scurtă pauză pe această colină singuratică. Nu voia să-și mai conducă orbește războinicii obosiți pe teritorii necunoscute. Trimisese înainte soli și iscoade călare și aștepta să vadă ce vești aveau să aducă.

Contele – el încă nu era obișnuit să se gândească astfel la sine însuși – stătea pe un covor maro-închis, hrănindu-se cu aceiași biscuiți și terci pe care îi mâncau și războinicii săi, când un bărbat cu privire obosită veni la deal și căzu în genunchi în fața lui. Era una dintre santinelele postate pe marginea taberei. Kanin lăsă, calm, jos bolul și își șterse buzele cu mâneca. Așteptă ca omul să vorbească.

– A venit un Inkallim, stăpâne. Unul din Vânătoare. Vrea să vă vorbească.

Asta îi atrase atenția lui Kanin.

– Atunci adu-l la mine.

Bărbatul care venea cu pași mari din pădure era însoțit de un câine mare, cu maxilar puternic. Fiara mergea în salturi puternice pe lângă picioarele stăpânului. Nu pun niciodată în lesă aceste creaturi, se gândi Kanin. Oricât de nemilos erau instruiți, câinii Vânătorii aveau întotdeauna un aer sălbatic, periculos. Desigur, dacă ar fi fost puși în lesă, lumea ar fi fost mai puțin intimidată de ei și nu asta dorea Vânătoarea.

Inkallimul era relaxat și natural, dar nu putea ascunde semnele unei călătorii grele. Era palid și slab, de parcă avusese parte de prea puțină odihnă sau mâncare de mai multe zile. Oprindu-se înaintea lui Kanin cu câinele așezat alături de el, își fixă ochii negri pe conte. Kanin nu se ridică de pe covorul lui și, după un moment de pauză, Inkallimul se lăsă pe vine.

– Eşti unul de-ai lui Cannek?

– Din Vânătoare, da. Doi dintre noi am mers pe urmele fetei Lannis-Haig, de-a lungul vârfurilor de la cascada unde a fost ucisă corcitura.

– Şi?

– Sunt şase. Doi oameni ai pădurii, un na'kyrim, un războinic Lannis, fata şi un tânăr: cel mai probabil, fratele ei.

Kanin făcu o grimasă şi se frecă la ochi de frustrare.

– Deci, n-aţi reuşit să-i omorâţi, bombăni el.

– Camaradul meu a încercat, când coborau din munţi. Fără succes. Am considerat că cel mai bine e să mă ţin la distanţă, ca să nu risc să mor şi eu şi să le pierdem urma.

– Firește. Unde sunt acum?

– Au intrat în Koldihrve în această dimineaţă. Dacă nu v-aş fi văzut apropiindu-vă, i-aş fi urmărit şi aş fi făcut o nouă încercare în oraş.

– Igris! strigă Kanin, ridicându-se în picioare.

Castronul lui cu terci se răsturnă, iar conţinutul se vărsă pe covor. Câinele Inkallimului sări în picioare şi mârâi.

Scutierul lui Kanin veni grăbit de la postul lui din apropiere.

– Găseşte un călăreţ cu un cal rapid, zise contele repede. Sunt la Koldihrve. Vreau să trimit un mesaj oricui trece într-acolo: Drumul Negru se apropie, iar dacă copiii Lannis-Haig nu-mi sunt livraţi, voi rade oraşul de pe faţa pământului, le voi distruge rezervele şi le voi îneca toţi copiii în râu.

Igris dădu din cap şi se întoarse.

– Şi ridică tabăra, strigă Kanin după el. Toată lumea să încalece şi să fie gata cât timp solul e pe drum! Vreau să vedem Koldihrve mâine, la prima oră.

VI

Pereţii Sanctuarului Învăţăturii Inkalle de la Kan Dredar cuprindeau între ei şi o pădure. Sute de pini erau între aceştia, acoperind pământul de sub ei cu ace vechi de peste un secol. Aceştia

umpleau uriașa incintă cu mirosul sevei lor și aerul nu putea fi perturbat decât de cele mai puternice vânturi. Rareori se auzea vreun sunet sub bolta lor verde-închis, în afară de ciripitul păsărelelor, care veneau să se adăpostească în timpul iernii, sau de dangătul unui clopot care marca desfășurarea vreunui ritual. Orașul din vale – întinsa cetate a Gyre Bloodului – rar își făcea simțită prezența. Chiar și cei mai îndrăzneți copii din Kan Dredar știau că nu e bine să se aventureze dincolo de zidul de granit al Sanctuarului.

Acesta era domeniul lui Theor și fusese casa lui din fragedă pruncie. Părinții lui erau o amintire distantă, aproape ștearsă de trecerea timpului. Avea doar cinci sau șase ani – nu mai știa exact cât, de vreme ce nu se consemnase nicăieri – când îl dăduseră Inkallimilor pentru câțiva arginți. Mulți intrau astfel în rândurile Inkallelor. Theor, atunci când se gândea la părinții săi, le era recunoscător pentru decizia luată.

Astăzi, mai multă lume ca de obicei trecea de la clădire la clădire printre copacii Sanctuarului. Așa cum era acolo Theor, îmbrăcat în roba Învățăturii Inkalle, erau și războinicii Bătăliei, și sumbrii vânători, și urmăritori ai Vânătorii. O astfel de activitate era declanșată doar de ceremoniile formale ale anului sau, ca acum, de adunarea Primilor în Amfiteatru. Theor știa că asta era doar un ecou palid a ceea ce se întâmpla dincolo de zidurile sale: Kan Dredar era în fierbere, lumea auzise zvonurile despre victorii mari obținute în sud. Pe străzi și în piețe nu se mai discuta despre nimic altceva.

Theor mergea singur spre Amfiteatru. Când aveau loc aceste întâlniri, Primii veneau și plecau fără slujitorii lor. Ușile de stejar de la sală stăteau deschise, așteptându-l. Un singur slujitor măturа gresia din încăperea mare, circulară. La sosirea lui Theor, bărbatul plecă în liniște, ferindu-și ochii. Sala era simplă, nedecorată. O mare de lumină gălbuie cădea din lumânările aprinse pe un suport central. Trei scaune erau aranjate în jurul acestuia. Theor se așează și așteptă.

Nyve de la Bătălie fu următorul care intră. Prietenul lui Theor merse în tăcere la scaunul lui. Nu se uitară unul la altul. Avenn veni ultima. Primul Vânătorii era o femeie slabă, înaltă, cu câțiva ani

mai tânără decât cei doi bărbați. Fața ei, încadrată de un păr negru, drept, era marcată de cicatrici de la o boală din copilărie. Când își ocupă și ea scaunul, ușile se închiseră, și Primii rămaseră singuri în lumina lumânărilor.

– Sub ochii redeschiși ai Ultimului Zeu totul este văzut, zise Theor dintr-o răsuflare.

– Pentru că ochii lui sunt soarele și luna, ziseră ceilalți la unison.

– Și el îmi vede inima și voința.

– Există doar Drumul Negru.

– Doar Drumul Negru.

– Doar Drumul Negru, repetară Nyve și Avenn.

Micile ecouri din pereții sălii de piatră goală le completau vocile.

– Zece bărbați au fost descoperiți străbătând Valea Pietrelor, zise Theor. Erau Horin-Gyre. Războinici bătrâni, stabiliți de mult la fermele din valea râului Olon; ferme pe care le-au abandonat pentru a merge la război.

– Au fost și alții, chiar de la garnizoana lui Ragnor de aici, zise Nyve. Trei dezertori au fost prinși în această săptămână. Susțineau că voiau să meargă spre sud. Căderea Anduranului i-a făcut pe mulți să viseze la patrie. Și la Kall.

– Învățătura trebuie să spună când vine Kall, nu oamenii de rând. Nu asta este reînnoirea promisă.

– Cum spui tu. Nimeni nu pune sub semnul întrebării întâietatea Învățăturii într-o astfel de chestiune.

Theor se întoarse spre Avenn.

– Ai răspunsurile pe care ți le-am cerut, Primo?

– În parte, cred.

Accentul ei era precis, concis: o relicvă a educației precare din munții Fane-Gyre.

– Mesajul pe care supușii Vanei oc Horin-Gyre l-au găsit asupra curierului Marelui Conte e scris într-un cifru pe care nu l-am mai văzut. Nu-l putem citi.

Ea văzu dezamăgirea din ochii lui Theor și continuă înainte să aibă el șansa să vorbească:

– Dar forma şi structura cifrului ne sunt familiare. Niciunul dintre Horin-Gyre nu l-ar recunoaşte ca atare; noroc că Vana a fost de acord să-l predea Vânătorii. Mi s-a spus că cel mai probabil este o diversiune pe care Mâna din Umbră a lui Gryvan a introdus-o în Vaymouth.

– Şi mesagerul? întrebă Theor întunecat. El ce-a avut de spus?

– Ne-a zis tot ce ştia înainte de a muri. N-a fost uşor de convins, dar i-am găsit limitele. Deşi n-a trăit suficient de mult ca să-l testăm în mod repetat, suntem încrezători că ne-a zis tot ce-a ştiut. El era trimis la Dun Aygll în chip de păstor. Ştia doar că acolo trebuia să-i transmită mesajul unui proprietar de prăvălie dintr-una dintre pieţe.

– Nu e prea mult, murmură Nyve.

– E de-ajuns, zise Theor.

Avenn dădu din cap.

– Ne ocupăm de speculaţii, de posibilităţi. Dar hotărârea Vânătorii e clară: Ragnor oc Gyre corespondează cu cancelarul lui Haig. Poate cu Gryvan oc Haig însuşi.

– Gryvan şi Mâna lui din Umbră sunt unul şi acelaşi, afirmă Theor.

– Cancelarul ţine frâiele neamurilor Blood Haig în aceeaşi măsură ca Marele Conte.

– În cele mai multe cazuri, asta e adevărat, fu Primul Vânătorii de acord.

– Păi, atunci a venit timpul pentru noi să luăm unele decizii, oftă Theor. Gheaţa ni se rupe sub picioare; trebuie să ne grăbim înainte sau înapoi.

– De acord, hurui Nyve. Marele nostru conte încearcă să asmută neamurile Blood unul împotriva altuia. Teritoriile Horin le-au fost promise atât lui Gaven, cât şi lui Wyn, în cazul în care Kanin dă greş, astfel că ei nu l-ar refuza dacă Ragnor le-ar cere ajutorul. Neamurile noastre Blood şi-au pierdut vigoarea; şi-au uitat moştenirea. Bogăţia şi puterea din această lume le mulţumeşte mai mult decât perspectiva celei viitoare, iar Ragnor se teme că bogăţia şi puterea sa vor fi în pericol dacă îşi încearcă forţele împotriva lui Gryvan oc

Haig. Doar Horin, dintre toate, și-a păstrat cultul în inimă, iar acum Angain e mort și fiul său va fi abandonat.

Clătină din cap, nedumerit.

– E surprinzător faptul că contele Gyre a uitat în așa măsură de el însuși.

– Nu e atât de mult timp de când Inkallele l-au ajutat pe contele Gyre să-i umilească pe Horin-Gyre, sublinie Avenn moale.

– Acum sunt vremuri diferite, zise Theor, Și tatăl lui Ragnor era un om diferit. El n-avea niciun secret față de noi. Nici n-avea nevoie de vreunul, căci voința lui curgea în albia aceluiași râu ca a noastră. Ce s-a făcut apoi în Valea Pietrelor a consolidat Gyre, și în acele zile asta însemna că a întărit cultul. Loialitatea noastră e mai întâi față de cult, apoi față de Gyre Blood și abia în al treilea rând față de Marele Conte – omul – însuși. Dacă nevoile primelor două dictează acum, ultimul poate fi lăsat la o parte.

– Știm de mult că Ragnor ne tratează cu ușurință, zise Nyve.

Privirea lui rătăcea pe gresie, ca a cuiva care scăpase niște monede și le pierduse în model.

– Era clar de mult că ar putea veni un moment ca ăsta, când trebuie să decidem dacă e cazul să punem mâna mai ferm pe braț. Mi se pare că suntem de acord că ceva e greșit... putred... când victorii ca acelea ale lui Kanin nan Horin-Gyre nu obțin niciun răspuns de la Marele Conte?

Theor și Avenn aprobară amândoi din cap.

Nyve își lăsă capul într-o parte. Totuși, nu privi în sus.

– Vana oc Horin-Gyre nu e degeaba văduva lui Angain. Deja strânge forțe proaspete. Le poate trimite în ajutorul fiului ei, chiar dacă Ragnor îi interzice.

Vocea lui Avenn trădă o dorință când vorbi:

– Având în vedere încurajarea, sunt mulți care vor mărșălui într-acolo, indiferent dacă Ragnor și-o dorește sau nu.

Pentru prima dată, Theor crezu că știe ce era sortit să urmeze la această reuniune, rolul pe care urma să-l joace în desfășurarea modelului sorții. El nu-i punea la îndoială instinctele lui Avenn:

Vânătoarea se afla întotdeauna printre capii celor mai dramatice răsuciri și transformări ale Drumului Negru. De Nyve nu era atât de sigur. Vechiul lui prieten era mai greu de citit, nu se deda la acțiuni pripite sau abrupte.

– Câte săbii poate aduce Vana? întrebă Theor.

Nyve se uită la Avenn, recunoscând în tăcere că ea știa mai multe ca el. Vânătoarea avea un ochi și o ureche în fiecare colț din fiecare Blood.

– Nu mai mult de încă o mie, zise Avenn. Sunt ultimii, cu excepția cazului în care ar lăsa Hakkan nepăzit.

– Nu prea mulți, zise Theor. Orice s-ar întâmpla, ar trebui cel puțin să depună eforturi pentru a păstra Horin-Gyre Blood. Trebuie protejat pentru cazul în care cultul o să iasă mai degrabă întărit decât slăbit din toate astea. El e un far la care se pot uita altele, mai ales acum, că a obținut imposibilul.

– Este, fu Nyve de acord. Totul va depinde de poporul de rând. Pune foc suficient în pieptul poporului său și nici chiar Marele Conte nu-l va putea ignora. Vânătoarea ce spune, Avenn?

– Putem asmuți satele. Zeci au plecat deja peste Valea Pietrelor. Există o fervoare nemaivăzută de mulți ani: ospăț și foc de tabără, și povești de luptă. Luptătorii mei ar putea vorbi despre gloria pierdută în fiecare sală de întruniri, în fiecare fermă; un foc pe care conții nu-l pot stinge.

– Chiar și cu fiecare sabie Horin-Gyre și cu o armată de poporani alături de ele, Kanin nu poate sta împotriva întregii forțe a lui Haig, observă Nyve.

Își masa metodic degetele strâmbe.

– Va fi mistuit. Așa cum se pare că-și dorește Ragnor.

– Totul s-ar putea schimba dacă Bătălia ar mărșălui într-acolo, sugeră Avenn.

Nici Theor, nici Nyve nu răspunseră pe dată. Nyve nu se opri din frământarea degetelor, ca și cum nici măcar n-ar fi auzit ce-a zis Avenn. Theor se uită gânditor la Prima Vânătorii. Era nerăbdătoare, mereu dornică să treacă mai departe. Poate așa era cel

mai bine. Ei toți știau că asta era crucial pentru decizia pe care trebuia s-o ia.

– Asta ar elimina toate reținerile, observă Nyve în liniște.

– Poate că asta se cere, zise Theor.

Tonul lui era blând, de conversație. El n-avea să-și oblige vechiul prieten la nimic. În vremuri ca acestea, unanimitatea era importantă.

– Dacă Ragnor oc Gyre a făcut înțelegeri cu contele Haig; dacă el ar vrea mai degrabă să-l vadă învins pe Horin-Gyre Blood decât să riște un război deschis cu Haig; dacă preferă jocurile puterii lumești și siguranța caldă a scaunul lui de domnie, căutând dreapta stăpânire a cultului asupra tuturor; dacă toate astea sunt adevărate, atunci, probabil, timpul cumpătării a trecut. Războiul forjează un popor cum face un cuptor cu o sabie. Asta va restabili duritatea poporului nostru. Și, dacă Bătălia mărșăluiește, Ragnor nu va putea face nimic să oprească focul aprins de noi. Mii – zeci de mii de persoane – vor urma.

– Asta e adevărat, zise Nyve liniștit. E adevărat.

Tăcu.

Theor crezu că e mai bine să-l lase pe Primul Bătăliei cu gândurile lui. Se întoarse spre Avenn.

– Spune-mi, îți aduci aminte de discuția noastră de acum trei ani? Cred că era la nunta moștenitorului Blood Gaven-Gyre. Ai pomenit de o femeie pe care o aveai în Kolkyre. O lamă atârnată peste inima inamicului nostru, cum ai numit-o.

Ea zâmbi. Era o expresie specifică unui lup, se gândi Theor.

– Îmi amintesc bine. Sunt surprinsă că îți amintești și tu, Păstrător al Înțelepciunii!

– O, mi se pare că, cu cât îmbătrânesc, îmi amintesc o mulțime de lucruri. E nedrept, dar asta e. Dacă vrem să ne abandonăm sorții, să dăm deoparte toate reținerile, mă întreb dacă n-a venit vremea să lăsăm acea lamă să cadă?

– Cu bucurie, dacă e dorința noastră comună, zise Avenn cu o privire piezișă la Nyve. Asta e o moarte care-i va umple de credință

pe oamenii noştri. După ce va cădea acest cap, e puţin probabil ca cineva să mai împiedice conflictul: nici noi, nici Ragnor, nici Gryvan oc Haig.

– Noi alegem cum să ne întâlnim soarta, nu cum va fi soarta, zise Theor. Dacă e scris să reuşim, aşa vom face, indiferent de pericolele sau obstacolele care pot părea să blocheze drumul. Nu fac nimic fără acordul unanim, dar eu spun că a venit timpul.

Nyve îşi lăsă mâinile ca pe o cârpă mototolită în poală.

– Bătălia va mărşălui.

„Deci, s-a stabilit, se gândi Theor. La bine şi la rău, ne punem soarta în balanţă; ne aşteaptă un viitor zbuciumat."

– Atunci suntem de acord. Bătălia mărşăluieşte, un Conte va muri, iar poporul se va ridica. Să fie cum e scris.

– Cum e scris.

– Cum e scris.

Plecară cum veniseră: unul câte unul, singur. Avenn ieşi prima, cu paşi mari, în lumina albă a zilei.

Theor şi Nyve nu vorbiră în timp ce o aşteptau să dispară din raza vizuală, dar înainte ca Primul Bătăliei s-o urmeze afară din Amfiteatru, Theor îi puse o mână pe umăr şi o lăsă acolo o vreme.

În acea noapte, Theor se retrase devreme în camerele sale private. Îşi trimise de-acolo slujitorii şi se îmbrăcă singur în hainele de noapte. Deschise cutia sculptată de lângă el şi luă o rămăşiţă de floarea-profetului. Planta îi înnegrise buzele de-a lungul anilor şi acestea îl mâncau vag şi acum, în anticipare. Se întinse şi aruncă floarea în gură. O mestecă atent cu dinţii: o zdrobea şi o storcea fără s-o scape afară. Sucurile întunecate ţâşniră şi amorţeala aceea familiară, confortabilă începu să i se răspândească pe limbă şi pe buze. Încet-încet, se răspândi prin falcă şi spre scalp şi, în cele din urmă, i se infiltră în minte. Apoi veniră viziunile. Uneori, era vorba despre sentimentul preţios al modelelor ce ieşeau din haosul de evenimente şi vieţi.

Nimănui în afară de Învăţătura Inkallimă nu-i era permis să utilizeze floarea-profetului. Lipsiţi de disciplina învăţării o viaţă întreagă a crezului Drumului, alţii ar fi putut fi induşi în eroare de

călătoriile oferite de floare. Cheia era să înțeleagă că în aceste viziuni trecătoare, fără formă, nu era viitorul, ci trecutul și prezentul. Când Theor visa visele florii-profetului, el vedea toate miile de căi urmate pentru a se ajunge în acest prezent, vedea, în toată multitudinea lor, nenumărate povești – încheiate sau neîncheiate – pe care Ultimul Zeu le citise din Cartea Vieților. Dar el nu vedea totuși ce avea să se întâmple cu cei care străbat acest vast, întortocheat Drum Negru.

În timp ce aștepta ca floarea-profetului să-și facă efectul, Primul Învățăturii urmărea flacăra lumânării de lângă patul său. Simțea un vag disconfort. Următoarele săptămâni și luni urmau să aducă un război mai mare decât oricare altul de mai bine de un secol.

Asta nu-l preocupa în sine. Kall va veni numai când toată omenirea se va alătura cultului Drumului Negru; o astfel de unitate putea fi realizată numai prin război și cucerire. Kall în sine era inevitabil și la fel și o eventuală victorie, indiferent de rezultatul actualului conflict.

Rădăcinile neliniștii lui Theor erau mai degrabă un regret. El crezuse, atunci când Ragnor urcase pe tron, în Kan Dredar, că va fi un bun Mare Conte. În acei primi ani, el păruse asemenea răposatului său tată: supus, fidel cultului și promovării supremației acestuia. Cumva, Ragnor devenise între timp un conducător preocupat doar de treburile de zi cu zi ale puterii. Și ei – toți Inkallimii, dar mai presus de toți, Theor însuși – eșuaseră în responsabilitățile lor. Permiseseră putregaiului să se instaleze. Odată, acesta ar fi putut fi tăiat doar cu cuțitul pentru lemn al unui copil, acum era nevoie de o sabie. Cum de lăsase vigilența Învățăturii să adoarmă? Poate el să condamne desfășurarea extremă a evenimentelor? Până la urmă, nu conta.

Așa era predestinat să se întâmple. Totuși, nu strica să se asigure că nimeni nu avea nicio scuză să uite că tot cultul era lumina care conduce totul. Când Bătălia avea să mărșăluiască spre sud, ar fi fost potrivit ca o parte a Învățăturii Inkallime s-o însoțească.

Furnicăturile date de floarea-profetului ajunseră în spatele urechilor, acționând asupra oaselor craniului lui. Își puse capul pe pernă și închise ochii. Siluete începură să se miște pe interiorul pleoapelor

sale. Se liniști singur, alungând toate gândurile din mintea lui. Aștepta să vadă ce avea să vină.

* * *

Taim Narran nu putea fi sigur ce fusese distrus de cealaltă parte a ușii. Judecând după sunetele care treceau prin stejarul greu, era ceva substanțial. Din respect pentru sentimentele lui Roaric nan Kilkry-Haig – și, probabil, ca să fie cinstit, pentru a ține emoțiile departe – așteptă până când zgomotul se diminuă, înainte de a intra.

Singurul fiu al lui Lheanor rămas în viață – moștenitor Blood de-acum – stătea în mijlocul micii odăi. Fragmente de lemn erau împrăștiate în jurul lui pe pardoseala de piatră. Un picior de scaun încă îi spânzura, uitat, în mâna moale.

Roaric stătea cu capul plecat, cu ochii închiși, cu umerii căzuți. Fiul contelui se întorsese din sud abia în această dimineață. Adusese cu el de pe teritoriile Dargannan-Haig chiar mai puțini oameni în viață decât Taim. „Să fie întâmpinat la Grive cu vestea morții fratelui său ar fi fost prea mult chiar și pentru cineva cu un temperament mai puțin furtunos7, se gândi Taim.

Roaric nu observă prezența lui Taim. Stătea tăcut, pierdut în ceața amorțită a durerii. Taim ezită. Nu era sigur că putea face ceva pentru tânăr; sau dacă acel ceva ar fi fost bine-venit, chiar dacă ar fi putut să-l facă. Fuseseră totuși camarazi în războiul lui Gryvan; prieteni în mijlocul unei furtuni de ostilitate.

– Roaric, zise el încet, iar apoi, când nu primi niciun răspuns, din nou, mai tare: Roaric.

Bărbatul mai tânăr își ridică ochii sălbatici și încețoșați. Îndreptă o privire derutată spre Taim, întorcându-i de la fereastră.

– Îmi pare rău, murmură Taim. Ai fi meritat o întoarcere acasă mai bună ca asta. Cu toții am fi meritat.

Roaric lăsă piciorul scaunului să-i alunece din mână. Acesta căzu cu zgomot pe podea. Se îndreptă spre fereastră, lovindu-se inconștient în mers de o parte din rămășițele furiei lui.

– Drumul Negru va plăti cu râuri de sânge ca răspuns la asta, zise el gros.

Își puse mâinile de o parte și de alta a ferestrei, uitându-se afară, peste orașul tatălui său.

– Ar fi trebuit să fiu aici.

– Amândoi ar fi trebuit să fim aici.

– Am fost mândru când tatăl meu mi-a dat sarcina să duc armatele noastre spre sud. Mândru! Și uită-te acum. Câteva sute de bărbați care au mers cu mine sunt morți. Fratele meu e mort. Nu mai suntem decât umbrele a ceea ce am fost odată, Kilkry și Lannis. Suntem ca niște copii bolnăvicioși, tăria noastră se scurge printr-o mie de mici răni.

– Încă nu s-a terminat, zise Taim.

– Nu? i-o tăie Roaric.

Plecă de la fereastră și se uită înverșunat la Taim. Emoția dură însă numai o clipă. De îndată ce-i văzu fața lui Taim, mânia lui Roaric slăbi. Doar clătină din cap.

– Avem posibilitatea să răspundem la ceea ce s-a întâmplat, zise Taim egal.

– Poate, murmură moștenitorul Blood Kilkry-Haig. Poate.

– Mâine plec la Glasbridge. Am vrut să te văd, să-ți transmit condoleanțele și urările mele de bine înainte de a pleca.

– Îmi pare rău că vă deranjez.

Vocea moale din ușă îi luă prin surprindere pe amândoi. Ilessa, mama lui Roaric, stătea acolo. Taim văzu durerea îngrozitoare de pe fața ei atunci când își privea fiul. „Se teme pentru el", se gândi el.

– E cineva aici pe care cred că vrei să-l vezi, Taim Narran, zise Ilessa. Hai cu mine!

Taim se uită la Roaric, dar bărbatul mai tânăr se întorsese, ca și cum s-ar fi rușinat să întâlnească privirea mamei lui. Cu inima grea, el o urmă pe Ilessa afară și în jos pe scara în spirală care constituia coloana vertebrală a Orașului Tronurilor.

– Vin corăbii în port, zise Ilessa în timp ce mergeau. Fug de la Glasbridge; a căzut, Taim. E distrus.

Un geamăt scăpă pe buzele lui Taim, înainte de a-l putea înăbuși.

– N-avem doar veşti proaste astăzi totuşi, zise Ilessa repede. Vino aici, înăuntru!

Îl conduse spre o uşă, dar nu-l urmă. El se întrebă o clipă de ce, apoi ochii îi căzură pe singura prezenţă din încăpere: o femeie plăpândă aşezată la o masă. La vederea ei, lui Taim i se tăie respiraţia şi mintea lui se curăţă de toate problemele. Îi apărură lacrimi în ochi, în timp ce ea se ridica de la masă şi se duse să-şi îmbrăţişeze soţia.

– M-am temut pentru tine, zise el în timp ce-o strângea la piept şi îi simţea braţele în jurul taliei lui. Era lumină şi speranţă în mijlocul întregului întuneric şi el nu putea face nimic mai mult decât să se agaţe de ea.

– Şi eu pentru tine, răspunse Jaen cu o voce tremurată. Ai fost plecat prea mult de data asta.

– Da, mult prea mult.

Asta fu tot ce mai putu spune o vreme.

Mai târziu, ea îi povesti cum căzuse Glasbridge; era o dimineaţă liniştită, ceţoasă, când sălbaticul potop venise din nord. Râul Glas devenise un zid de apă rostogolindu-se la vale. Măturase tabăra războinicilor de dincolo de poarta de nord a oraşului, aducând cu sine o încărcătură de hoituri de bărbaţi şi de cai. Se urcaseră pe palisade şi pe poduri lovite de copaci şi bolovani şi cadavre duse de val. Apa se umflase şi spumegase până când pusese la pământ uriaşa construcţie din lemn a estacadei din Glasbridge.

Zidul din lemn de stejar care apăra coastele de nord ale oraşului fusese rupt şi cărat de ape până în mare. Inundaţiile trecuseră rapid peste centrul oraşului. Şi, în cele din urmă, aproape de prânz, podul de piatră care străjuia gura râului încă din zilele regatului Aygll cedase şi se prăbuşise cu un huruit învins în apele înspumare.

Fuseseră ore de haos, de zgomot, de teamă şi furie. În amurg, armata Drumului Negru venise în urma inundaţiilor, apoi nu mai fusese nimic altceva decât frica.

Soţia lui Taim, fiica lui şi soţul acesteia se refugiaseră spre docuri şi, în tumultul nebun din luncă, cumpăraseră un mic vas de

pescuit. Acesta, având la bord mai multe familii speriate, reușise să iasă din estuar. Privind înapoi în timp ce se îndreptau spre Kolglas, văzuseră cerul nopții luminat de o difuză strălucire portocalie și știuseră că ardea Glasbridgeul.

În ciuda grozăviei acestei povești, Taim simți doar ușurare și eliberare de o mare povară. Soția și fiica lui ajunseseră la el, scăpate din masacrele care îi afectaseră țara. Lipsit de speranță, întunericul îi permisese această unică rază de lumină.

Când se așezară în noapte unul în brațele celuilalt, pentru prima dată după atât de mult timp, el constată că încă avea capacitatea, pentru o vreme, să creadă în sanctuar și să-l accepte.

VII

Orisian și Yvane stăteau pe malul din spatele colibei lui Hammarn. Femeia na'kyrim își scotea cu o crenguță mizeria de sub unghii. Orisian se uita la corabia lui Edryn Delyne. Când se lăsă amurgul, la prova și la pupa se aprinseseră torțe. Când și când, lumina licărea, ca și cum cineva trecea prin fața lor. Undeva în întuneric o pasăre țipă. Strigătul nu era unul pe care Orisian să-l fi auzit la Kolglas. Părea vocea pustiului. Ambarcațiuni de mici dimensiuni care stăteau în noroi și erau legate la mici debarcadere părăginite dădeau senzația de abandonare.

– Nici urmă de Ess'yr, zise Orisian. Sau de Varryn. Credeam că vor veni să ne găsească până acum.

– S-ar putea să aibă problemele lor, acum că Bufnițele Albe – poate chiar Drumul Negru – umblă prin ținuturile lor. Oricum, va fi suficient timp și dimineață, dacă nu cumva vin până atunci. Ai spus că vasul pleacă după-amiază?

Orisian dădu din cap. Yvane săpa în unghii cu mai mare vigoare. Era evident că avea multe de spus și nu trebui ca el să aștepte mult pentru a auzi.

– Înțelegi ceva despre importanța pe care Kyrininii o acordă morții și celor morți?

– Da, ceva-ceva.

– Ei simt ochii morților asupra lor. Pun mâncare pentru a ține la distanță morții care nu odihnesc în pace și au capcane de suflete pentru a le prinde pe cele de care nu pot să scape. Acest ra'tyn pe care Ess'yr și l-a asumat e un jurământ care nu poate fi rupt, căci e dat cuiva aflat în pragul morții. Dacă nu reușește să-și țină promisiunea, eșecul nu-l va lăsa pe mort să se odihnească și îl va înfuria atât de mult, că niciun fel de mâncare sau cântare, sau sunet de tobe nu-l va ține departe de ea. Nu contează cât de mult a iubit-o cât a trăit. E o chestiune serioasă.

– Cu care Varryn n-a fost de acord, murmură Orisian.

– Nu. Mai întâi că el nu l-a plăcut niciodată pe Inurian, presupun. Cei mai mulți Kyrinini au despre na'kyrimi o părere doar un pic mai bună decât despre Huanini; probabil că Varryn a fost... întristat de relația surorii lui cu unul dintre ei.

– Cu toate acestea, a ajutat-o să-și țină promisiunea.

– O iubește. Și ea probabil că l-a iubit pe Inurian ca să facă asta de la bun început.

Aruncă deoparte bățul și se scărpină pe braț.

– Deci, ai înțeles. Ess'yr va muri pentru tine, dacă va fi nevoie, din cauza acestei promisiuni. Nu pentru alt motiv. Cu asta încep și se sfârșesc motivele pentru care ea a ajuns atât de departe cu tine, pentru care a rămas aproape.

Orisian se uită atent la femeia na'kyrim. Ea se prefăcu a nu-i observa privirea.

– Nu din alt motiv, zise el și Yvane făcu un semn rapid, emfatic.

– Niciunul, zise ea. E de-ajuns, nu?

– E de-ajuns.

– Bine. Mâine, atunci. De dimineață îți poți lua adio.

Orisian știa perfect că era posibil să n-o mai vadă niciodată pe Ess'yr, odată ce lăsa Koldihrve în urmă, și s-ar fi mințit singur dacă ar fi pretins că acest gând nu conta. Prezența ei – oricât de distantă fusese uneori – trezise, iar acum hrănea ceva din adâncul lui.

– Nu le va fi bine, nu? Dacă Bufnițele Albe au ajuns atât de departe, și Drumul Negru? zise el.

Yvane își strânse mâinile în poală.

– S-ar putea să nu. Vulpea n-a fost niciodată un clan mare. Cu mulți luptători. S-ar putea să-i ajute locuitorii orașului, dar nu poți fi niciodată sigur cu cei din Koldihrve. Ei nu sunt, de obicei, genul de persoane care să riște pentru alții. Dar cine știe!? Doar brutele astea de la Drumul Negru cred că viitorul e cioplit în piatră.

– E o nebunie, murmură Orisian cu amărăciune bruscă. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-am fi venit aici.

Mâna lui Yvane se smuci ca și cum ar fi vrut să alunge gândul lui, dar rămase în poală.

– Ai grijă, zise ea. Vina e ceva periculos. Oricine ar fi greșit, nu e vina ta sau a surorii tale.

Vulpile și Bufnițele Albe, Adevărații Blood și Drumul Negru: astea sunt bătălii vechi. Începute cu mult înainte să te fi născut tu. Cel mai probabil, vor continua să facă ravagii mult timp după ce noi toți vom fi dispărut.

Un strigăt slab de pe corabia Tal Dyreană îi atrase privirea, dar nu era nimic de văzut. Se întunecase de tot; torțele de la bordul corabiei se vedeau mai puternic decât oricând. O clipă, el își dori să fie înapoi la Kolglas sau Glasbridge, dornic să aibă șansa de a face ceva mai mult decât să fugă de dușmanii lui; apoi se temu de ceea ce ar găsi acolo, de ceea ce înseamnă să fii conte la vreme de război. Ar fi putut fi Fariel; dar din cauza Febrei Inimii nu s-a putut ca Fariel s-o facă.

Asta ar fi fost mai bine pentru Blood.

Oftă. Nu voia să se gândească la asemenea lucruri.

– Vii cu noi, atunci. Pe corabie? întrebă el.

Yvane își încreți nasul. Era un gest ascuțit, necaracteristic.

– Pare cel mai înțelept. Oricât mi-ar plăcea singurătatea mea, nu sunt proastă. Nici Valea Plângerii și nici Car Criagarul nu par cele mai atrăgătoare locuri în momentul ăsta. Nu pot să spun că sunt nespus de fericită de perspectivă. N-am mai cunoscut niciun Tal Dyrean, dar, din ce am auzit, mă îndoiesc că-i voi considera o companie plăcută.

– Ce vei face după aceea?

– Voi mulțumi cerului că am terminat cu toate astea, zise ea cu o ridicare din umeri. Îl voi blestema pe Inurian că v-a trimis la mine. Poate mă duc la Highfast, unde el voia să mă duc de mult. Inurian a reușit de multe ori să obțină ce și-a propus, din câte îmi amintesc.

– N-ai putea totuși doar să-i... vizitezi, cum ai făcut cu Hammarn? întrebă Orisian. Dacă tot ce voia Inurian era să le spui despre Aeglyss, despre ce se întâmplă, n-o poți face în felul ăsta?

Yvane râse. Privi dincolo de orizont.

– Dacă m-aș duce așa în camerele Alesei, aș fi pălmuită și aruncată afară chiar înainte de a se deranja să afle cine sunt. N-am de gând să repet experiența de când am încercat să trag cu urechea la Aeglyss. Viața privată de la Highfast e destul de bine protejată: musafirii nepoftiți, chiar alți na'kyrimi, n-au parte de o primire călduroasă. Sunt speriați, Orisian. Toți suntem, în adâncul nostru. Ai tăi, pursânge, s-au asigurat de asta, de-a lungul secolelor.

Oricum, chiar dacă mi s-ar da șansa să mă anunț, simpla menționare a numelui meu... bine, hai să spunem doar că n-am plecat de-acolo în cei mai buni termeni. O, ei l-au iubit pe Inurian, desigur. Când a plecat, el au spus doar cuvinte frumoase, reticenți la despărțire. Când am plecat eu, doar certuri și urări de rău.

– Nu l-ai prea plăcut pe Inuarian, nu?

– Ha! Câtă inocență tinerească! Să-ți imaginezi asta e la fel de simplu cu a-ți plăcea sau a-ți displăcea; iubire sau ură. Inurian și cu mine nu ne-am decis niciodată de care parte a liniei stăm.

Zgomotul neașteptat venit dinspre coliba lui Hammarn îi făcu pe amândoi să se ridice brusc și să se întoarcă. Se auziră strigăte, bătăi cu pumnul în lemn. Orisian ajunse primul, ocolind baraca pentru a ajunge în față. Trei bărbați stăteau în drum: doi dintre ei erau purtători de torțe, al treilea, un om cu fața roșie, avea un coif de fier pe cap și o suliță în mână. Cu acest al treilea se confrunta Hammarn, care se lupta să blocheze ușa cu trupul lui fragil. Bătrânul na'kyrim era agitat, țopăind de pe un picior pe altul.

– Nu așa se tratează oaspeții, sporovăia Hammarn. Chiar deloc. Să spargi uși pe întuneric.

Privirea lui aruncată într-o parte, ca răspuns la apariția lui Orisian, îl făcu pe roșcovan să se întoarcă. Pe bărbia janghinoasă avea o barbă neuniformă, rară. Privirea cu care îl fixă pe Orisian era aproape disprețuitoare.

– Ăsta? întrebă el.

– Un oaspete, zise Hammarn nervos, înainte ca oricine altcineva să poată răspunde. El e Ame, îi zise el lui Orisian.

Altădată, încruntarea apăsătoare pe care o pusese în cuvinte, ca și cum ar fi anunțat sosirea unei boli neplăcute, l-ar fi făcut pe Orisian să zâmbească, dar acum el era obosit și avea inima grea.

– Al Doilea Străjer, spuse Ame grav.

Dacă sperase să-l impresioneze pe Orisian, avea să fie dezamăgit.

– Ce s-a întâmplat? zise Rothe repede peste umărul lui Hammarn.

Apariția abruptă și voluminoasă din umbra colibei a scutierului îi făcu pe cei doi purtători de torțe să dea nervoși un pas înapoi. Chiar și Ame se uită o clipă alarmat, înainte de a-și focaliza din nou atenția pe Orisian. El împunse în aer cu un deget bont.

– Ești chemat la Turn, zise el.

– La Turn?

– La curtea lui Tomas, murmură Yvane.

– El e chemat, nu și tu, mârâi Ame la ea. Tu te vei ține în afara vederii, dacă știi ce-i bine pentru tine.

– Plăcerea mea, zise Yvane acid.

Rothe îl împinse deoparte pe Hammarn și ieși în drum. Era cu un cap mai înalt decât Ame și se aplecă incomod de mult spre Al Doilea Străjer.

– Nu e o idee deșteaptă să arunci în jur cu ordine fără să știi cu cine vorbești, zise el.

– E-n regulă, Rothe, zise Orisian repede. Nu e momentul să ne certăm. Nu acum. Noi doi vom merge cu ei.

Se temu o clipă că vor insista să vină și Anyara – știau, probabil, că ea era înăuntru, din moment ce îi urmăriseră îndeaproape –, dar

Ame părea mulţumit. Încerca să se întindă, pentru a reduce un pic decalajul de înălţime faţă de Rothe, observă Orisian.

Merseră în tăcere prin oraşul întunecat. Nu mai rămăsese nimic din zi de-acum; singura lumină era cea care se prelingea printre obloanele de la ferestre. Koldihrve era liniştit. În aer plutea un miros slab de carne gătită la foc.

Arne mergea înaintea lor, cu un indiciu dizgraţios de fudulie în mers. Locuinţa Primului Străjer era singura structură de piatră din tot oraşul: toate cele trei etaje ale turnului rotund aveau un aspect vechi, fragil. O sală de lemn şi casa fuseseră construite cam în acelaşi timp, închizând în mijlocul lor turnul de piatră, ca pe un deget bont.

Orisian şi Rothe fură lăsaţi să aştepte într-o cameră mică, plină de mucegai. Din sala alăturată se auzeau voci; Straja din Koldihrve mânca şi bea bine, după sunet. Rothe arăta ca şi cum mai avea doar o mică rezervă de răbdare.

– Voi vorbi cu acest Tomas şi apoi ne vom întoarce la ceilalţi, zise Orisian. N-ar trebui să ne ia mult timp.

Scutierul său se scărpină distras în barbă.

– Nu e drept ca oamenii liberi să tragă de noi încolo şi-ncoace, cum le place, murmură el.

– Nu trebuie decât să le facem pe plac până mâine. Nimic altceva nu mai contează, în afară de a ajunge în siguranţă pe corabia asta.

Ame se întoarse. Îşi lepădase coiful şi suliţa în schimbul unei bucăţi de pâine unse cu grăsime. Făcu un gest spre Orisian cu ea.

– Primul Străjer te primeşte.

Rothe se ridică şi el, dar Ame îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Câinele de pază poate sta aici, aş spune.

– Eu nu prea cred, zise Rothe.

– Voi vorbi eu cu el, îi zise Orisian.

Era surprins de cât de calm era. Simţea toate astea ca lipsite de importanţă, mici detalii faţă de călătoria spre corabia lui Delyne; ceva menit să creeze confuzie, pentru a le şterge urmele.

– Aşteaptă-mă aici.

Rothe arăta neîncrezător, dar se aşeză la loc pe bancă.

Camera Primului Străjer era simplă și mobilată sărăcăcios.

Tomas însuși era un om aspru, încruntat, care stătea jos pe scaun și îl examina pe Orisian cu un ochi ager. O blană de lup era întinsă pe peretele din spatele lui. Tomas arătă către un scaun.

– Aud că sunt probleme în munți, zise Tomas, în timp ce Orisian se așeza.

Respirația îi era inegală, aerul bolborosind când era împins afară din plămâni.

– Bufnițele Albe și Vulpea se încaieră ca nevăstuicile. Nu e mare surpriză, dar am auzit că de data asta e altceva. Și oamenii, de asemenea. Vulpile poate că nu știu prea multe despre astfel de lucruri, dar eu sunt Primul Străjer și știu câte ceva. Așa că atunci când mi-au spus că sunt niște Huanini acolo, cu femei mărșăluind alături de bărbați, m-am gândit la Drumul Negru. Ciudate vremuri, mi se pare, ca seniorii de la Kan Dredar să rătăcească în Car Criagar.

– Am fugit de ei, zise Orisian, nevoind să spună mai mult decât era nevoie. Numai norocul și șansa ne-au adus aici. Ne-au ghidat niște Kyrinini Vulpi. Am fi fost terminați fără ei.

Ultima frază o spusese ca o concluzie, în speranța că îi va da o oarecare greutate aici, unde Huaninii și Kyrininii trăiau cu doar un râu între ei. Primul Străjer ignoră asta.

– Ai vocea unui băiat Lannis.

– Numele meu este Orisian. Sunt de la Kolglas.

Tomas dădu din cap încet, ca și cum ar fi știut deja. E o cacealma, decise Orisian; un gest fudul. Părea prea puțin probabil ca Tomas să știe numele nepotului lui Croesan.

– Nu doar cu Kyrininii călătoriți, continuă Primul Străjer.

– Yvane, mi-a spus Straja.

– Am întâlnit-o în munți, zise Orisian.

– Neplăcută tovărășie mai aveți! Dar eu am spus mereu că cei legați prin legământ au judecata scurtă.

Orisian dădu să răspundă, dar Tomas îl ignoră și continuă:

– Cine altcineva? Vulpi, na'kyrimi; ceilalți? O fată, am auzit, și un om suficient de mare pentru a fi pe jumătate urs.

– Sora mea, zise Orisian. Şi omul e un tăietor de lemne. Lucra pentru tatăl meu.

Cu fiecare clipă care trecea, era din ce în ce mai puțin înclinat să-i spună lui Tomas exact cine era; cea mai rea parte din ostilitatea bărbatului nu era fățișă, dar Orisian vedea mai mult decât era cazul ca să se păstreze prudent.

– A, da? Păi, dacă aşa spui tu. Noi pe-aici nu ne amestecăm în treburile altora. Nu vă va face nimeni probleme dacă nu ne dați motive.

Tuşi şi se şterse la gură cu dosul palmei.

– Toți conții voştri, când sunt proaspeți la domnie, trimit soli care încearcă să ne convingă să facem legământ. Noi nu-i prea băgăm în seamă şi ei nu stau mult. Unul a trimis cadouri cu ceva vreme în urmă; Tavan, dacă îmi amintesc bine. Încă am sabia pe care străunchiul meu a primit-o de la oamenii lui. Destul de drăguță pe perete, deşi mie mi-ar fi prins mai bine o capcană de urşi, ca să fiu sincer. Omul care a adus-o a plecat cu un țiuit în urechi. Fratele bunicului meu nu era un om care să se joace frumos cu cuvintele.

Tomas chicoti, apoi îşi drese glasul şi scuipă într-o oală de cositor de la picioarele lui. Mizeria acumulată acolo sugera că nu fusese curățată niciodată.

– Eu cred că legămintele fac sclavi din bărbați, zise Tomas. Nu e loc pentru aşa ceva aici.

– S-ar putea să găseşti o utilizare pentru sabie totuşi, dacă Drumul Negru vine încoace, zise Orisian.

Tomas ridică din umeri şi bătu darabana cu degetele pe masă.

– Ne putem îndoi în vânt, zise el. Drumul Negru sau voi, pentru noi nu e mare diferență. Legământul şi ceea ce vine cu el iau libertatea unui om. Ce diferență e către cine îl faci? Sunteți toți la fel în adâncul sufletului. Legăminte ca ale voastre duc doar la ucidere într-un fel sau altul.

Orisian îşi muşcă buza în loc să răspundă.

– Deci, e război, nu? întrebă Tomas. Pe Glas? Trebuie să fie, dacă Drumul Negru e pe dealuri.

– Lupte, da. Nu vor dura.

– Dacă spui tu, zise Tomas, cu un zâmbet strâmb.

Îi lipseau cel puțin doi dinți.

– Mai devreme sau mai târziu, nu veți mai avea oameni de omorât, presupun. Nu vreau problemele voastre în Koldihrve, totuși.

– Nu va fi nicio problemă, zise ferm Orisian. Am aranjat cu Tal Dyreenii să plecăm mâine și nu ne vei mai vedea niciodată.

– Nu duceți lipsă de bănuți dacă l-ați ispitit pe ăsta să vă ia cu el. Luați și femeia na'kyrim cu voi?

Vocea lui era groasă tot timpul, iar cuvintele îi zăngăneau în gât.

– Yvane? Da, vine cu noi.

– Bine, zise Tomas. Dacă vă găsesc pe voi sau pe ea tot aici după ce corabia pleacă, o să vreau să știu de ce, fii atent. Am grijă de orașul ăsta și mă ajută o grămadă de bărbați. Nu vrem oameni Lannis aici deloc, cu atât mai mult dacă Drumul Negru se învârte pe-aici.

– Mâine plecăm. Nu-ți face griji pentru asta.

Tomas dădu din cap. Fu zguduit de o tuse lichidă chiar când îi făcu semn lui Orisian să plece.

Orisian se retrase, ca și cum sunetul în sine l-ar fi putut îmbolnăvi. De îndată ce ajunse afară, respirând aerul rece al nopții, își propuse să uite conversația. Nu conta că Tomas părea ușor mai amenințător – poate chiar mai periculos – decât se aștepta. În curând, în curând aveau să fie departe de acest oraș și Orisian era încrezător că nu se va mai întoarce niciodată.

Dormiră în coliba lui Hammarn, înghesuiți toți pe podea, cu blănuri și haine aruncate peste ei.

Plăcile se simțeau dure pentru spate, dar Orisian dormi bine. Chiar și atunci când Rothe începu să sforăie – un sunet hodorogit, iritant, îndeajuns de viguros ca să trezească jumătate din oraș – Orisian nu se trezi mai mult decât era necesar ca să-l bată pe scutier pe umăr. Rothe se foi cu un mormăit iritat și sforăitul încetă.

De vreo două ori, Orisian se apropie de starea de veghe. Suspinul micilor valuri de pe plajă i se infiltră în somn, iar mai târziu răpăitul ploii pe acoperiș. Auzea scârțâitul bărcilor de lemn și auzea

respiraţia tovarăşilor săi şi, înghesuit în această colibă mică, se încălzi. Se odihni şi, chiar dacă visele sale erau tulburătoare, nu-l deranjară, iar dimineaţa acestea dispărură şi le uită.

* * *

În zorii abia mijiţi, Kanin putea vedea luminile din Koldihrve. Licăreau în înceţoşarea cenuşie a pământului, mării şi norilor, o grămadă neclară şi fragilă sub ploaia care începuse să cadă. Contele Horin-Gyre se uită în sus. Un grup imens de nori negri şi groşi se adună acolo. Venea o ploaie torenţială.

O luase înaintea companiei împreună cu cinci Scutieri. Cu oraşul în faţă, îi aşteptau acum pe ceilalţi. „Ar trebui să fie aici", se gândi Kanin, mânios. Tot mai aveau două ore până la Koldihrve. Ritmul fusese mai anevoios decât sperase, prin acest ţinut pustiu şi îmbibat de apă. Fiecare clipă de întârziere îl agasa, adâncindu-l tot mai mult într-o stare nenorocită.

Calul lui îi simţea starea de spirit şi scutura coama neliniştit. Un pârâu mocirlos era la câţiva paşi distanţă; Kanin îşi înghionti calul spre acesta şi slăbi frâiele pentru a-i permite să bea. Îl mângâie pe grumaz. Nu mai era acelaşi animal ales de el din grajduri cu nişte luni în urmă. De atunci, niciunul dintre ei nu mai putea fi la fel, după o astfel de călătorie: prin Anlane, la Anduran, peste Car Criagar. Blana sa îşi pierduse strălucirea, definirea muşchilor lui dispăruse. Şi-l aminti mişcându-şi capul şi bătând din picior în dimineaţa când ieşise pe poarta din Hakkan, cu Wain alături. Acea aroganţă fusese magnifică, dar dispăruse acum.

– Nu mai suntem ce eram, nu? îi şopti el.

Igris îşi aduse propriul cal alături de conte.

– Ceilalţi sunt aici, domnule, zise scutierul.

Kanin privi în jur. Ceilalţi patruzeci de războinici ai săi soseau, într-adevăr, unul câte unul. Veneau în şir întins, toţi căutând ceva de băut şi odihnă. Caii lor erau epuizaţi.

– Niciun semn de la solul pe care l-am trimis înainte? întrebă Kanin.

– Nu încă. Dar nu poate fi cu mai mult de o oră-două înaintea noastră.

– Foarte bine. Vom face un popas aici, dar numai cât să ne hrănim și să ne adăpăm caii. Ne putem odihni după ce obținem ceea ce vrem.

Igris dădu scurt din cap.

Kanin descălecă și își conduse ușor calul către un petic luxuriant de iarbă. Cu o zi înainte, rămăseseră fără ovăzul pe care îl aduseseră cu ei ca hrană pentru animale, așa cum aproape se epuizaseră și propriile provizii.

Indiferent ce se întâmpla în ziua care începea acum, Koldihrve trebuia să le ofere tot ce era necesar pentru întoarcerea peste Car Criagar. Dar ce-aveau să găsească atunci când ar fi ajuns înapoi la Anduran? se întrebă Kanin. Își îngădui doar acel moment ca să se gândească la Wain. Avea s-o vadă destul de repede.

Calul mușcă din iarbă. Ploaia cădea tot mai grea; picături mari veneau asupra lor. Kanin tremura. Prefera zăpada curată și uscată a patriei lui în loc de această iarnă jilavă.

– Stăpâne, strigă cineva. Oamenii pădurii.

Kanin se strecură în spatele calului și urmări brațul cu care arăta războinicul.

Erau Kyrinini în mișcare, grăbindu-se prin pădure, pe câmpurile plate și prin mlaștinile din vale. Zeci, apoi sute. Se revărsau într-un val mare prin papură și prin tufișuri spre marele fluviu Dihrve. Spre gura acestuia și spre Koldihrve.

– Bufnițe Albe sau Vulpi? întrebă Kanin.

Nimeni nu răspunse. De la această distanță nu puteau să-și dea seama.

– Oamenii pădurii! strigă Kanin, frustrat. Chiar și acum, când crezuse că a scăpat de ei, acțiunile meschine declanșate de Aeglyss și de sălbaticii lui îi dădeau de furcă.

– Probabil că Bufnițe Albe, sugeră Igris, scrutând cu privirea prin perdeaua de ploaie care se prăbușea acum. Se duc spre tabăra Vulpii de la gura râului.

Kanin se aruncă în șa. Ploaia îi uda capul și spatele. Toată lumea se grăbea, umplând aerul cu strigăte și cu clinchet de arme. El nu-i auzea. Își întoarse calul în direcția Koldihrve. Acolo era viitorul,

aşteptându-l şi el nu putea face altceva decât să se îndrepte spre el. Avea sabia scoasă în mână.

– Abatorul ne cheamă, strigă el. Să mergem!

VIII

În spatele cortului unde stătea Vocea Bufniţelor Albe, într-o groapă căptuşită cu piatră, de sub un acoperiş de grinzi de stejar, care cu timpul deveniseră tari ca piatra, cu fum şi căldură, ardea torkyrul. Zi şi noapte, în ninsoare şi vânt, focul clanului ardea cât era iarna de lungă, întreţinut de către străjeri aleşi care îl alimentau şi îl vegheau. Când venea primăvara şi Vocea descânta peste flăcări, iar lumea începea să se împrăştie, fiecare a'an lua câte un tăciune înroşit, astfel că în toate focurile din taberele de vară, răspândite în cele mai îndepărtate colţuri din Anlane, exista o parte din sufletul luminos al clanului.

La cortul Vocii îl adusese trupa de războinici pe na'kyrimul Aeglyss, legat cu chingi de piele şi purtând căluş. Îl legară de un jalon care se ridica în afara cortului Vocii şi se aşezară cu picioarele încrucişate să aştepte. Aşteptară mai multe ore. Soarele urca pe cer. Norii, veşminte împrăştiate ale Zeului Plimbăreţ, treceau pe deasupra. Na'kyrimul gemea, iar încheieturile şi colţurile gurii, unde căluşul îi tăiase pielea, îi sângerau. În cele din urmă, o copilă cu părul vopsit roşu-zmeuriu şi cu găuri făcute în obraji ieşi din cort şi îi făcu semn unuia dintre războinici să vină înăuntru. După o oră, el reapăru şi făcu încet un semn cu capul. Na'kyrimul fu dezlegat, i se scoase căluşul şi fu adus în faţa Vocii.

Era o femeie bătrână, cu pielea încreţită şi încovoiată de ani şi cu părul de culoarea lunii în apă. Mai erau şi alţii acolo – înţelepţii, căpeteniile din vara trecută al a'anurilor, cântăreţi şi corişti, şi groparii morţilor, şi kakyrinii cu colierele lor de oase –, dar numai Vocea vorbi cu na'kyrimul.

Vorbiră o lungă perioadă de timp bătrâna şi corcitura, despre multe. Vorbiră despre istoria clanului şi a luptelor acestuia împotriva

Huaninilor, în Războiul Viciaților, și despre secolele de atunci încoace. Vorbiră de răul făcut de către cei care conduseseră orașul din vale, despre topoarele lor și despre focul care mistuise arborii din ținuturile Bufnițelor Albe și despre cirezile lor de vite care ajunseseră mai departe ca niciodată în Anlane; despre viața na'kyrimului, despre cum fugise de Bufnițele Albe când era copil și cum se întorsese apoi, aducând cadouri și promisiuni din partea oamenilor reci din nord. Prin toate acestea, hotărârea se formă, plămădită din firele trecutului care ajungeau până în prezent. Abia la sfârșit vorbiră despre aliațele create din necesitate și despre speranțe și așteptări trădate.

Vocea îl întrebă, moale, de ce seniorul a cărui armată trecuse prin pădurea Bufnițelor Albe își părăsise prietenii și-i uitase. De ce promisiunile de prietenie făcute de na'kyrim în numele seniorului se făcuseră praf. Na'kyrimul n-avu niciun răspuns la asta, în schimb, vorbi în felul lui rău. Vorbi, așa cum Bufnițele Albe înțeleseseră de-acum că făcuse de atâtea ori înainte, cu o limbă care făcea adevăr din minciuni, care corupea puterea minții și răsucea judecățile.

Dacă nu ar fi fost atât de mulți dintre ei acolo, în cortul Vocii, ar fi putut fi înșelați, dar ei se pregătiseră pentru pericolele acestui na'kyrim. Unii strigau și cântau, pentru a-i acoperi cuvintele otrăvite; alții îl loveau zdravăn cu bețele.

El implora și pledă, dar, în final, trebuia să existe o socoteală.

Cu toată îndelungata lui absență, el fusese odată unul dintre ai lor, așa că puteau face tot ce voiau cu el. Vocea își pronunță hotărârea și el fu târât din fața ei.

* * *

Na'kyrimul se luptă și strigă în timp ce-l duceau departe de vo'an și vorbi într-un mod care amenința să le încețoșeze gândurile războinicilor. Ei îl bătură cu cozile sulițelor până când se liniști și tăcu. Apoi îl duseră mai sus de vale. Urcară și urcară, până când întâlniră copaci care crescuseră îndoiți de vânt și iarba de sub picioarele lor deveni aspră și tare. Urcară până după-amiaza, până când străpunseră acoperișul Anlane și ieșiră în mărăcinișul care forma un hotar între pădure și cer. Și tot se duseră printre creste

stâncoase şi râpe. După o vreme, începură să coboare din nou, spre un promontoriu de stâncă ce era mărginit îndeaproape de copaci şi ajunseră la Piatra Spartă.

Marele bolovan – de înălţimea a doi bărbaţi – stătea singur, odihnindu-se unde îl lăsase Zeul Plimbăreţ. Piatra Spartă era îmbrăcată în modele de licheni mai bătrâni decât clanul, mai bătrâni decât Kyrininii. Peste şi printre nenumărate nuanţe de verde pal şi gri erau şi pete mai întunecate. Dungi negre, care n-aveau de-acum să mai fie spălate vreodată, zgâriau uriaşa stâncă, coborând asemenea urmelor lacrimilor de la miezul nopţii în două cărări ordonate, netede, din orbitele din partea de sus a feţei sale.

Războinicii îl întinseră pe na'kyrim pe pământ şi-l despuiară de haine. În lumina aceea mută a serii, pielea lui părea fragilă, cenuşie. Se agită, însă ei îl ţinură ferm. Îi puseră un căluş făcut dintr-o piatră învelită într-o fâşie de pânză. Unul dintre ei scoase două crengi de salcie ascuţite, zdravene, de lungimea unui braţ şi grosimea degetului mare al unui bărbat. Na'kyrimul se zvârcolea. Kyrininii lucrau repede, ca nu cumva el să încerce vreun truc, folosindu-şi abilităţile secrete. Îi ridicară braţele şi le ţinură strâns, în timp ce beţele, răsucite şi întoarse ca să forţeze intrarea, îi erau înfipte în încheieturi. Na'kyrimul ţipă în căluş şi leşină.

Doi războinici se urcară pe Piatra Spartă şi, cu ajutorul funiilor împletite de iarbă legate în jurul pieptului lui, îl ridicară de-a lungul acesteia. Îl ţinură acolo până când un al treilea ajunse mai jos şi manevră beţele de salcie până reuşi să le înfigă în crăpături din stâncă. Ele alunecară, piatra primindu-le ca şi cum mai fuseseră zeci ca ele înainte, şi na'kyrimul rămase să atârne acolo, răstignit pe Piatra Spartă.

IX

Aplecându-se ca să se ferească de ploaie, Orisian şi ceilalţi traversară lunga faleză de pe malul fluviului Dihrve. Buruienile şi lipitorile acopereau picioarele pasarelei sub linia de plutire; putregaiul îşi

făcea treaba cu partea de deasupra. Părea destul de sigură – Dihrve era lent, neamenințător, aici, la gura sa –, dar Orisian se întrebă cât va mai rezista.

Se treziseră sub un cer întunecat și o ploaie mizerabilă își înmulțea puterile cu fiecare minut. Când Orisian zisese că are de gând să-i găsească pe Ess'yr și Varryn, spera pe jumătate că va merge singur; dar Yvane, Anyara și Rothe l-au însoțit toți. Simțea că nu poate să-i refuze.

Cum făceau drumul de-a lungul țărmului râului, el o întrebă pe Yvane dacă o vizită neanunțată ar putea fi o problemă. Femeia na'kyrim respinse ideea.

– Nu sunt chiar atât de rigizi cu astfel de lucruri aici, zise ea. N-ar fi atât de mulți na'kyrimi în jur dacă ar fi.

– Zece a zis Hammarn, își aminti Orisian. Noi n-am văzut niciunul. Se ascund?

– Nu se poate să-ți fi scăpat că toată lumea se ține departe de toată lumea pe-aici. Acum toate sunt pe muchie de cuțit: toată lumea e nervoasă, adulmecă probleme în vânt.

Ea avu dreptate cu privire la ușurința de a intra în vo'an. Nimeni nu încercă să-i oprească, așa cum veniseră pe puntea șubredă și umblau printre corturi. Nu era, de fapt, un loc atât de deconcertant în care să intri, cum fusese Koldihrve o zi înainte. Nu era nici noroiul ce-ți înghițea încălțările, care îl întâmpina pe vizitatorul așezării umane – pe poteca principală erau puse rogojini de stuf – și nici priviri încruntate sau șoapte bombănite. Părea mai sigur decât orașul uman, cel puțin așa simțea Orisian. Sentimentul nu dură mult.

O mulțime era adunată în centrul vo'anului, într-un spațiu în care pământul gol era călcat de nenumărați ani, căpătând consistență de stâncă. Cum se apropiau din spatele mulțimii, Yvane îl împunse pe Orisian cu cotul și îi indică discret un stâlp înfipt la câțiva pași distanță. Era împodobit cu coarne, șiruri de dinți filetați și cranii de animale. Oasele păreau proaspete și neroase de vreme.

– E de rău, șopti Yvane. Stâlpul războiului. Înseamnă că se așteaptă să moară cineva.

Mulțimea de Kyrinini se agită ușor la sosirea lor. Era acolo un miros neplăcut, realiză Orisian, suficient de neplăcut ca să-i provoace greață. Mulțimea se răsfiră un pic în fața lor; lăsându-i să vadă ce se afla în centrul său.

Era acolo un cadru de lemn, în genul celor folosite pentru a suspenda o carcasă în timp ce e măcelărită. De cadru era legat un Kyrinin gol, lipsit de viață. Capul îi spânzura înainte și părul alb îi căzuse pe față ca un giulgiu. De la umăr la șold, benzi lungi și subțiri de piele fuseseră jupuite, înfășurate pe bețe. Pe partea jupuită rămăseseră expuse dâre livide, însângerate, de carne crudă. Fusese spintecat, astfel că măruntaiele îi alunecaseră pe pământul de sub el. Pântecele lui era un talmeș-balmeș însângerat. O duhoare de excremente sufoca aerul și Orisian își simți fierea în gură, iar stomacul i se întoarse pe dos. O auzi pe Anyara gemând scârbită, chiar când se întoarse spre ea. Trei copii mici de-ai Vulpilor erau în picioare în apropiere. Îl priveau cu o curiozitate binevoitoare. Unul avea în mâinile mici și delicate un arc și o tolbă, ceva mai mult decât jucării.

Apoi veni Ess'yr pe la marginea mulțimii. Fratele ei era un pic în spate.

– Ar trebui să plecați, zise Ess'yr.

– Plecăm, zise Orisian. Cu corabia. Am vrut să-mi iau la revedere.

– Noi venim la tine.

– Trebuie s-o faceți curând. Plecăm azi.

El simți o bruscă strângere de inimă. Nu putea s-o lase în urmă fără să vorbească cu ea. Pentru el, dacă nu și pentru ea, era o despărțire care trebuia marcată. Văzu că Varryn îl scrutează cu o privire indescifrabilă.

– Curând, zise Ess'yr și el auzi o promisiune în glasul ei blând. Dar nu acum.

– Mai bine mergem, zise Rothe liniștit. Nu cred că e cel mai bun loc în care să fim acum.

Fără tragere de inimă, Orisian încuviință. Ess'yr plecase deja, iar el se temu brusc că era posibil să nu mai vadă niciodată acele trăsături frumoase. Ar fi putut să încerce s-o cheme înapoi, dar n-o făcu.

Yvane vorbise liniştită cu o femeie Vulpe, iar acum, alăturându-li-se din nou, avea o faţă îngrijorată.

– Să mergem, zise ea.

Cei patru părăsiră împreună tabăra şi trecură podul în Koldihrve. Ploaia nu încetase. Tulbura apa de la suprafaţa râului.

– Chiar sunt sălbatici, murmură Anyara.

– Sunt, fu de acord Rothe şi apoi, spre marea surprindere a lui Orisian, adăugă încet: Dar am văzut lucruri mai rele făcute de oameni.

– Au prins acea Bufniţă Albă nu departe de aici, zise Yvane, în timp ce se îndreptau spre aşezarea umană de pe malul râului. Din câte şi-au putut da seama, sunt mult mai mulţi acolo de unde vine el. Foarte aproape. Va fi o mare vărsare de sânge.

– Azi? întrebă Rothe.

– Probabil. Ei spun că sunt zeci de Bufniţe Albe. Şi prieteni de-ai tăi de la Horin-Gyre.

– Stai, stai, şuieră Orisian, încetinind brusc.

Ceilalţi se uitară întrebător la el, iar el dădu din cap în mijlocul drumului. Patru sau cinci bărbaţi stăteau în picioare la adăpost de ploaie. Erau siluete neclare, cu pelerine fără formă care ascundeau orice detaliu, dar nimic în ceea ce-i privea nu sugera bunăvoinţă. Yvane îi privi pe furiş, scuturându-şi apa de ploaie de pe frunte.

– Credeam că ai spus că nu l-ai supărat pe Tomas ieri, zise ea.

– Eu nu, murmură Orisian. Ne-am despărţit în cele mai bune condiţii cu putinţă.

Încercă să găsească un alt drum pe care s-o ia. Fiecare instinct îi spunea că asta era ceva mai mult decât simpla supraveghere sub care îi ţinuse Tomas de când ajunseseră în Koldihrve. Bărbaţii deja se puseseră în mişcare, venind spre ei. Le vedea armele: bete şi ciomege.

– Mă ocup eu de ei, mârâi Rothe.

Aproape că se simţea încântarea în vocea lui.

– Nu, zise Orisian. Ne batem doar dacă n-avem de ales. Îi ocolim, ca să ajungem la corabie.

În interior, se născu gândul că ar fi trebuit s-o cheme pe Ess'yr înapoi, când plecase de lângă el. Dar era prea târziu pentru asta.

– Pe-aici în jos, zise el şi-i conduse pe o stradă lăturalnică.

– Yvane, poţi să găseşti drumul spre casa lui Hammarn?

– Eu aşa zic.

Se şterse de el, trecând în frunte.

Aleea se îngustă, astfel că fură siliţi să alerge în şir. Trecură prin spatele unor case mici şi al unor barăci. N-aveau uşi, iar cele câteva ferestre erau închise. Apa cădea de pe acoperişuri, făcându-i ciuciulete. Pământul era noroios şi alunecos, constant trădător şi presărat cu bucăţi de lemn, butoaie goale şi oale aruncate.

– Drept înainte e o stradă care urcă, strigă Yvane. De-acolo e uşor.

O luară la fugă pe drum, împroşcând prin băltoace. Noroiul era vâscos şi lipicios. Rothe alunecă şi căzu într-un genunchi, şi Orisian îl ajută să se ridice.

– Aoleu! zise Yvane.

Tomas stătea în faţa lor, la nu mai mult de o duzină de paşi. Ame şi alţi trei bărbaţi din Straja sa erau cu el. Primul Străjer purta o haină groasă de lână şi ţinea o sabie lungă.

– Exact persoanele pe care le căutam, zise Tomas tăios.

– Văd că ţi-ai dat sabia jos de la perete, zise Orisian. De ce?

Rothe păşi înainte, dar Orisian îi puse o mână pe braţ, fără a-şi lua ochii de la Tomas.

– Pentru că s-ar putea să mă fi luat de prost, de-asta, mârâi Tomas.

– Nouă nu ne place să fim luaţi de proşti de unii care se cred mai buni ca noi, adăugă Ame din spatele lui Tomas.

Stătea cu ochii pe Orisian cu un fel de râvnă răuvoitoare. Orisian era perfect conştient de faptul că nu era înarmat. Momentul se simţea pregnant încărcat de violenţă, iar ploaia care şuiera îl umplea cu o presiune care era pe cale să-şi ceară eliberarea. El şi Tomas se studiau reciproc.

– Drumul Negru a trimis vorbă că vânează doi fugari. Un băiat şi o fată, zise Primul Străjer, mutându-şi privirea de la Orisian la

Anyara și înapoi. Care probabil călătoresc cu Kyrinini Vulpi, poate cu un războinic. Și nu pe oricine: rudele însuși contelui. Au trimis vorbă că dau recompensă oricui pune mâna pe ei și că oricine îi ajută va avea parte doar de necazuri.

– Mi-ai spus că nu ne va face nimeni probleme dacă nu dăm motiv, zise Orisian.

Scuipă apa de ploaie de pe buze. Părea că însuși aerul se transformase în apă și că respirația n-avea să mai fie posibilă în curând.

– Motiv, nu? i-o tăie Tomas. Păi, am destule motive. Am un oraș de păstrat în siguranță. Nu vrem să ne implicăm în certurile dintre seniorii Blood, dar voi ne-ați silit s-o facem. Și asta pentru că nu ne-ați spus cine sunteți cu adevărat.

– Nu dinadins, zise Orisian cât putu de calm. Lasă-ne să ne vedem de drum, și problemele vor dispărea.

– Așa crezi? îl luă Tomas în derâdere. N-aș prea crede.

– Nu-ți închipui că ești mai important decât ești, Tomas, murmură Yvane.

Primul Străjer îi aruncă o privire atât de sălbatic disprețitoare, că o sperie chiar și pe femeia na'kyrim. Orisian gemu în sinea lui, simțind cum se îndepărtează orice șansă de a cădea la pace.

– Nu mă pune la-ncercare, o repezi Tomas pe Yvane. Veți veni toți la Turn și vom vedea atunci ce e cel mai bine de făcut.

– Nu, zise Orisian puternic. Nu putem face asta.

Văzu buza lui Ame cum începe să se zbată într-un mârâit. Văzu ochii lui Tomas îngustându-se.

Atunci, undeva în furtună, spre marginea dinspre uscat a orașului, se auzi un troncănit stăruitor. Suna de parcă mai multe vase erau lovite cu ciocanul sau ca și cum era bătut un scut. Suna ca o alarmă.

– Tomas! Tomas!

Vocea slabă și venind de departe aproape se pierdea în ploaia torențială.

– Sunt aici! Călăreți! Bufnițe Albe!

Orisian văzu șocul care trecu fulgerător pe fața Primului Străjer. Pentru o clipă, îi păru rău pentru bărbat. Îi păru rău pentru ei toți,

că alegerea şi şansa luaseră această turnură care i-ar fi putut ucide pe toţi. Se auziră şi alte zgomote prin vuietul furtunii: tobe, strigăte de dincolo de râu.

– Astea sunt Vulpile, zise Yvane. Începe.

Orisian se uită o clipă la femeia na'kyrim.

– Atunci e timpul ca noi să mergem, zise el.

Îi aruncă o privire lui Rothe, străduindu-se să-i pună o întrebare din ochi. Crezu că vede răspunsul pe care îl aştepta. Orisian se mişcă primul, cu scutierul la un pas în spatele lui. Tomas şi toţi bărbaţii lui se uitau la Yvane, cu agresivitatea momentan înăbuşită de confuzie şi alarmă. Erau lenţi.

Orisian îl lovi pe Tomas în burtă, în interiorul arcului sabiei Primului Străjer, înainte chiar ca el să-şi dea seama ce se întâmplă.

Căzură împreună în noroi. Orisian auzi sunetul scos de Rothe, care ajunsese la Ame în aproape aceeaşi clipă, dar abia îl înregistră. Lumea lui întreagă se reducea la un vârtej de noroi şi apă şi la membrele în zbatere cu care se lupta. O parte detaşată a minţii sale zicea că avea să moară, cu siguranţă, aici, dar trupul lui era furios, frenetic de viaţă şi îl lovea cu pumnii şi îl strângea pe Tomas ca un animal sălbatic.

Primul Străjer ameninţa să se ridice la loc, dar mâna îi era prinsă sub el. Orisian se lăsă cu toată greutatea pe braţul lui Tomas cu sabia, ţintuindu-l şi vârându-i acestuia degetele încovoiate în gât. O lovitură teribilă de ciomag în coastele lui Orisian nimeri peste vechea lui rană de cuţit. Durerea îl orbi, dar chiar când fu lovit în lateral, degetele i se încleştară reflex în gâtul Primului Străjer şi auzi un strigăt sugrumat.

Apoi Orisian se eliberă. Se ridică într-un genunchi, luptând împotriva durerii, a noroiului şi a greutăţii ploii.

Capul unui băţ îi trecu prin faţă atât de aproape, că îl simţi. Anyara se aruncă asupra agresorului, strigând cu furie. Bărbatul alunecă într-o parte, răsucindu-se prea târziu pentru a para. Orisian se târî înapoi la Tomas.

Primul Străjer se zvârcolea în noroi, ținându-se de gât. Orisian îi confiscă sabia și, uitând tot ce-l învățase Rothe vreodată, îl tăie sălbatic pe cel cu bățul. Lama găsi articulația genunchiului și acesta se prăbuși, luând-o și pe Anyara cu el. Orisian se ridică în picioare, cu sabia atârnând în noroi și apa șiroind pe el. Respira convulsiv, încercând să-l găsească pe Rothe. Întâlni ochiul mort, plin de noroi, al lui Ame. Al Doilea Străjer zăcea pe-o parte, cu gâtul rupt și cu coifu-i ponosit căzut în drum, colectând apă de ploaie.

Rothe hohoti, urlând ca o fiară însetată de sânge. Cei doi paznici cu care se confruntase dădeau îndărăt cu spatele, uitându-se nervoși unul la altul.

– Lannis! Lannis! strigă Rothe către ei și către cerul cuprins de ploaie, și ei fugiră.

Orisian ridică sabia cu ambele mâini. Ultimul dintre oamenii lui Tomas o aruncă pe Anyara de pe el; ea se întinse neputincioasă în drum, în timp ce el se ridică în picioare, sprijinindu-se tare în toiag.

– Fugi! strigă Orisian și lovi cu sabia înainte.

Rothe venea și el, clătinându-se ca și cum ar fi fost beat, dar încă răcnind. Străjerul ezită o clipă, văzându-se singur, și plecă șchiopătând.

Rothe o ajută pe Anyara să se ridice; își folosi doar mâna dreaptă; brațul stâng îi atârna fără vlagă într-o parte.

– Ești rănit? întrebă Orisian.

– Îmi revin eu, mormăi Rothe. Nu cred că e rupt. Noroc că n-a avut câinele Inkallim dinți mai lungi, că nu l-aș mai fi folosit deloc.

Dădu din cap către sabia lui Orisian și întinse mâna bună. Fără ezitare, Orisian îi înmână sabia cu mânerul înainte. Chiar și cu un singur braț, Rothe o putea mânui mai bine. Scutierul zâmbi aspru când apucă arma.

– Mă simt bine să am din nou o sabie în mână, zise el. Se strâmbă uitându-se la lamă. Chiar dacă nu e îngrijită cum ar trebui.

Alarma sună din nou, mai furioasă chiar decât înainte. Suna mai aproape, dar în tot tumultul ploii era greu să fii sigur. Oricum, se întrerupse brusc. Tomas încă zăcea întins pe drum, chinuindu-se

să respire. Avea dinţii rânjiţi. Ochii lui păreau că rătăcesc orbeşte. Orisian, mai calm acum, se simţi o clipă îngrozit de ce-i făcuse omului. Îl văzu pe Rothe privind-l atent pe Primul Străjer.

– Lasă-l, murmură el.

– Ar trebui să mergem, zise Yvane. Acum.

Ploaia cădea pe acoperişurile din jurul lor, făcând spume pe drum. Se ridicară şi alte sunete, concurând furtuna. Erau ţipete: voci panicate amortizate de sunetul ploii. Poate chiar şi sunet de luptă. Era imposibil de spus dincotro venea zgomotul, dar nu era departe.

Rothe le spuse să meargă pe mijlocul străzii, de teamă că uşile sau aleile le puteau rezerva vreo surpriză.

Fiecare muşchi din corpul lui Orisian ardea de dorinţa de a alerga, dar rana lui îl durea nespus, iar Rothe era nespus de precaut. Merseră cu prudenţă către un colţ şi o luară pe un drum care cobora spre mare.

– Am auzit cai, zise Yvane.

Orisian încercă şi el să asculte, dar nu putu deslusi prin haosul de sunete care îi asaltau urechile. Poate că erau copite îngropate în hărmălaie.

– Nu-mi dau seama, strigă Rothe.

El era în coadă, întorcându-se tot timpul încolo şi-ncoace, căutând tot timpul primejdia. Apoi...

– Aici e problema, strigă.

Se uitară toţi şi văzură doi locuitori din Koldihrve clătinându-se la o răscruce. Ploaia îi crea scenei o iluzie de distanţă, înăbuşind orice sunet. Bărbaţii se opriseră ca şi cum nu erau siguri încotro s-o apuce. Unul din ei se uită lung la Orisian şi la ceilalţi. Apoi, trei cai mari veniră prin ploaie şi noroi, cu călăreţii lor învârtind săbiile. Trecură pe lângă locuitorii Koldihrve, trântind-i jos. Caii alunecară. Copitele lor săpară făgaşuri în pământul ud. Călăreţii se aplecară şi-i tăiară pe bărbaţii căzuţi. Niciun plânset, niciun ţipăt nu ajunse la Orisian. El văzu totuşi călăreţii îndreptându-se,

strunindu-şi caii şi venind. Caii îşi întinseră picioarele şi se grăbiră prin perdeaua de stropi.

– Drumul Negru! strigă Anyara.

Rothe avea acum ambele mâini pe mânerul vechii săbii. Călăreţii se lăsară asupra lui; de cealaltă parte, înconjurat de ploaia cenuşie, Orisian vedea şi mai mulţi cai apărând.

– Intraţi într-o casă, zise repede Rothe, printre dinţi.

Orisian se întoarse şi descoperi încă doi războinici galopând spre ei dinspre celălalt capăt al drumului. În frunte era o femeie cu părul sălbatic, aplecată peste gâtul calului, cu sabia într-o parte, de parcă se pregătea să ia un cap în prima şarjă.

– Sunt în spatele nostru, ţipă el.

Chiar când cuvintele îi ieşiră din gură, o siluetă slabă, cu păr deschis la culoare, sări dintre două case, înfigând o suliţă în gâtul primului cal care trecu. Animalul se răsuci în plină fugă. Se prăbuşi cu o erupţie de noroi şi apă, azvârlindu-şi călăreţul. Suliţa se frânse. Orisian o porni înainte, dar Ess'yr era înaintea lui, scoţând un cuţit de la brâu. Ea se aruncă asupra femeii, înjunghiind-o cu precizie în gât. Calul căzut se zvîrcolea, incapabil să se ridice. Al doilea călăreţ veni şi se opri lângă ea. Varryn veni rapid şi silenţios de pe aceeaşi alee ca Ess'yr şi înfipse suliţa în spatele bărbatului. El îl doborî pe călăreţul de la Drumul Negru din şa şi îl aruncă jos, tras în ţeapă.

Orisian se răsuci. Ceilalţi trei călăreţi erau aproape de Rothe. Scutierul stătea cu picioarele bine fixate în pământ, cu sabia dinainte.

– Trebuie să iau o sabie, zise Orisian, ducându-se să ia una de la cei două războinici căzuţi.

Atunci Anyara îl împinse din partea cealaltă, ţipându-i direct în ureche:

– Mişcă, mişcă!

Yvane dădu buzna peste ei şi îi răsturnă. Un călăreţ de la Drumul Negru trecu vijelios, măturând cu lama şi tăind doar aer îmbibat cu apă în locul unde Anyara stătuse în picioare. Ei porniră pe brânci spre siguranţa aleii. Drumul din spatele lor se umplu brusc de cai, spărgând perdelele de ploaie.

– Rothe! ţipă Orisian.

Nu-şi vedea scutierul în tot haosul. Varryn fugi înainte, repezindu-se între doi cai cabraţi.

– Îl aduc eu, zise repede Kyrininul peste umăr, în timp ce se ducea.

Lui Orisian i se păru că-l aude pe Rothe strigând:

– Duceţi-vă pe corabie, Orisian!

Anyara îl trase pe cărarea îngustă. Yvane şi Ess'yr erau deja înainte.

– Nu las pe nimeni în urmă, îi strigă surorii lui.

– Ne vor găsi, răspunse ea, fără să se uite în jur. Nu vrei să mori aici, nu?

Auziră jelanii într-una dintre casele pe lângă care treceau grăbiţi. Se îndepărtau de mare, de siguranţa corabiei lui Delyne, dar aleea nu oferea posibilitatea unor rute secundare. O parcurseră pe toată lungimea şi la capăt dădură într-o altă stradă.

O femeie ţipa în timp ce fugea pe drum. Trăgea după ea o fetiţă, târând-o prin noroi. Copilul plângea. Bătălia se revărsă pe drum, dincolo de ele: o jumătate de duzină de Străjeri din Koldihrve erau implicaţi într-o luptă sortită eşecului cu trei călăreţi Horin-Gyre. Unul dintre cai se cabră şi stârni panică. Călăreţul fu aruncat din şa. Ceilalţi doi tăbărâră pe ei cu săbiile. Orisian zări o ploaie de sânge; părea neagră de la distanţă, prin ploaie.

Ess'yr îi duse departe de luptă, ţinându-se aproape de casele de la stradă ca şi cum acestea ar fi putut oferi vreun adăpost în faţa grozăviilor ce se petreceau în Koldihrve.

– Staţi, oftă Yvane. Ea arătă la casa sărăcăcioasă de lângă ei. Mi se pare că mai are o ieşire pe partea cealaltă. Putem tăia pe-acolo drumul spre mare.

Împinse destul de uşor în uşă. Se deschise un pic şi apoi înţepeni. Orisian se forţă în ea şi aceasta se deschise cu o pocnitură. Păşiră înăuntru. Era o singură cameră: un pat cu pături uzate, o masă, un scaun şi un şemineu plin cu cenuşă. Ocupanţii ei fugiseră sau se

luptau, sau muriseră undeva. Ploaia zguduia acoperișul subțire. Apa li se scurgea din păr, de pe haine.

– Nu-l putem lăsa pe Rothe, zise Orisian.

– Știe unde ne ducem, zise Yvane. Va veni după noi.

Se lupta cu ivărul unei ferestre închise din cealaltă parte a camerei. Orisian se duse s-o ajute. Obloanele se deschiseră. Yvane se aplecă în afară. Ess'yr se uită spre ușă.

– Ți-ai lăsat propriul neam ca să vii la noi, îi zise Orisian fetei Kyrinin.

Părul îi atârna pe față. Apa de ploaie se scurgea pe pielea ei în râulețe fine. Clipi, iar pe gene avea picături: mărgele argintii de ploaie.

– Trebuie să vă văd în siguranță, zise ea.

– Trebuie să mergem, insistă Anyara.

– Bine, zise Yvane. Nu văd nicio problemă pe partea asta. Casa lui Hammarn e aproape. Haideți după mine!

Ea se cățără de pe fereastră pe o pasarelă de lemn, care trecea prin spatele caselor.

Anyara o urmă și apoi Ess'yr. Orisian își puse mâinile pe rama ferestrei pentru a se trage afară. Ridică un picior și îl trecu peste, dar apoi se opri. O licărire palidă din șemineu îi atrase privirea: lama unui cuțit subțire agățat de un cârlig. Se trase înapoi în interior. Traversă camera și luă cuțitul în mână. Era un instrument simplu, dar puternic.

– Orisian.

Se întoarse și crezu că inima i se va opri. Un bărbat zvelt, puternic stătea în ușă. Era pe jumătate aplecat în cadrul prea mic pentru el. Ținea o sabie; sânge și apă picurau amestecate de pe lama acesteia.

– Așa te cheamă, nu? zise bărbatul liniștit. Pe mine Kanin oc Horin-Gyre.

Căderea ploii se reduse; vederea lui Orisian se focaliză pe bărbatul care stătea în picioare în fața lui.

Kanin făcu un singur pas lung în cameră. Se îndreptă, ridică vârful sabiei până când ajunse la același nivel cu pieptul lui Orisian.

Orisian se trase spre fereastră. Kanin se năpusti înainte. Orisian se aruncă de la fereastră, lansându-se afară, în furtună. Părăsi pasarela şi o luă de-a buşilea pe drum. Noroiul îi umplea gura şi nasul. Se răsuci înapoi, scuipând, la timp pentru a-l vedea pe Kanin oc Horin-Gyre punând un picior pe pervazul ferestrei şi trăgându-se în deschizătură. Ess'yr stătea într-o parte şi, cum apăru contele, îşi balansă arcul ca pe un ciomag şi-i zdrobi faţa. Sângele ţâşni şi Kanin căzu înapoi în casă, cu un strigăt de durere şi de şoc. Impactul rupse spatele arcului şi Ess'yr îl aruncă, coborând în drum.

– Nu-i vreme de stat, murmură Yvane, trăgându-l pe Orisian în picioare.

Fugiră în jos pe stradă şi după un colţ ascuţit. Tăiară drumul printre case şi ieşiră la vederea mării. Orisian recunoscu unde erau. Coliba lui Hammarn era acolo, cu uşa deschisă şi cu Hammarn însuşi scrutând cu privirea, cu ochii mari şi înspăimântaţi.

– Voi sunteţi? Voi sunteţi? strigă el în timp ce ei se grăbeau.

– Da, zise Yvane. E timpul să vii cu noi, prietene.

Bătrânul na'kyrim se uită speriat.

– Mă auzi? îl întrebă Yvane. Oraşul ăsta nu mai e sigur.

Hammarn îşi înălţă capul. Strigătele şi ţipetele erau încă în creştere, prin ploaie.

– Poate, mormăi Hammarn. S-ar putea. Mai bine mă duc să-mi adun lucrurile.

Se strecură înăuntru.

– Hammarn... dădu Yvane să spună.

– Lasă-l să ia ce vrea, zise Orisian. Îl vom aştepta pe Rothe cât timp putem. Şi pe Varryn.

Yvane se uită înapoi spre drumul de unde veniseră.

– N-ar fi înţelept, zise ea.

Orisian o înfruntă, fără să ezite vreo clipă.

– Înţelept sau nu, le voi da şansa.

Se repezi spre o latură a casei, cu umerii încovoiaţi zadarnic în ploaia torenţială. Marea era un uriaş fior de valuri şi ciocniri sub asaltul ploii. Corabia lui Edryn Delyne îşi ridicase velele.

Siluete se mișcau pe punte. Orisian le făcu cu mâna și strigă, dar nu fu niciun semn că cineva îl văzuse. Aruncă o privire de-a lungul țărmului bântuit de furtună și plin de noroi uscat. O barcă lungă, cu vâsle, era legată la cel mai apropiat dintre debarcaderele rudimentare. Se întoarse la ceilalți. Se adunaseră înăuntru, chiar lângă ușă. Hammarn scotocea adânc într-o grămadă de lemne, mormăind încet.

– E acolo o barcă pe care o putem lua, le zise Orisian. Dar n-avem prea mult timp. Delyne e gata de drum.

Se uită la Ess'yr. O strălucire se răspândi în ochii ei. Luciul apei de ploaie suprapus peste tatuajele ei le estompă, făcându-le să pară deteriorate, neputincioase.

– Ce e cu vo'anul? o întrebă el.

Ea scutură foarte ușor din cap.

– Dușmanii au venit. Mulți dintre ei.

– Îmi pare rău.

Orisian simți o mână pe brațul lui. Anyara era lângă el. Fața ei era tristă. El încercă să zâmbească pentru ea.

– Știu, zise el. Nu mai e timp. Nu putem aștepta.

Hammarn nu luă nimic, în afară de Lemnul de sfoară. Înfășurase resturi de pânză în jurul pachețelului cu sculpturi și îl ținea la piept ca pe un copil.

– L-am luat, zise el către nimeni.

Orisian îi conduse spre țărm. Nu făcu decât câțiva pași, când îi văzu pe Rothe și Varryn ieșind de pe o stradă laterală și venind în fugă spre ei. Kyrininul șchiopăta puțin. Brațul stâng al lui Rothe spânzura cu o moliciune de rău augur.

De data asta nu primise doar o simplă lovitură amorțitoare: sângele țâșnea în ploaie.

Orisian se simți străbătut de un val imens de ușurare.

– E rău? întrebă el în timp ce scutierul venea spre el.

– Nu atât de rău cum ar fi putut să fie, zise Rothe, cu un zâmbet strâmb. Noroc că există o mulțime de locuri prea înguste pentru cai în orașul ăsta sumbru.

Când ajunseră pe ţărm, apa care se scurgea din oraş săpase ea însăşi canale pe plajă. Scoicile şi pietrele ieşiseră la iveală, erodate de noroiul ploii grele.

Alunecau şi se târau pe chei şi-i traversau în fugă lungimea inegală. Scândurile păreau să le fugă de sub picioare.

Două frânghii ţineau barca. Yvane se duse la una, Orisian la cealaltă. Nodul umflat se simţea mare şi solid sub degetele amorţite. Nu rezolvă nimic. El scoase cuţitul pe care îl ascunsese în centură şi începu să taie fibrele îmbibate cu apă. Aruncă o privire la corabie. Bărbaţii se adunaseră lângă balustradă şi gesticulau spre ei.

– Lăsaţi-mă pe mine să tai, zise Rothe, ridicând sabia. Lama nu e cea mai ascuţită, dar îşi va face treaba.

Orisian se trase deoparte. Prima lovitură a lui Rothe reteză parţial coarda.

– Mergem acum, zise Varryn liniştit.

Orisian se întoarse la el. Războinicul Kyrinin era impasibil, privind nu la Orisian, ci la Ess'yr. Ea nu-i răspunse imediat. Orisian căută cuvintele de care avea nevoie. De această dată, numai de această dată, el voia să-i spună ei ce trebuia.

– Kanin! ţipă Anyara. E Kanin.

Zece sau doisprezece călăreţi năvăliră de-a lungul ţărmului. Orisian îşi dădu ploaia din ochi.

Kanin se afla în frunte, mânându-şi calul cu energie sălbatică. Orisian auzi în spatele lui o altă spintecătură de sabie.

– E liberă, zise Rothe. O tai pe cealaltă.

Yvane renunţă la lupta ei inegală cu a doua frânghie. Se duse lângă Orisian. Războinicii Drumului Negru erau foarte aproape. Arteziene de noroi şi nisip izbucneau la picioarele cailor lor. Orisian le auzea tropăitul umed de copite.

– Repede, Rothe, zise el.

Îl privea pe Kanin venind. Îi vedea acum furia de pe faţă şi rana mare, sângerândă, pe care i-o făcuse Ess'yr, cu arcul ei. Orisian era ciudat de conştient de greutatea de plumb a hainelor sale înmuiate.

Strânse mânerul cuțitului. Sabia lui Rothe lovi coarda. Scutierul blestemă. Kanin trase de frâie. Calul se opri la baza debarcaderului.

Călărețiii se adunară în jurul lui. Arătau de parcă ar fi călărit direct prin cerul ploios, o expresie sălbatică a furtunii. Kanin îndreptă vârful sabiei către Orisian.

– Stai, strigă. Stai pe loc!

Războinicii descălecară. Orisian le putea vedea arbaletele pregătite.

– Rothe? întrebă Orisian fără să se uite în jur.

– Gata!

O săgeată de arbaletă plesni, sclipind întunecat în ploaie și trecu de ei, ajungând în mare. O săgeată de răspuns sări din arcul lui Varryn. Trecu de Kanin și se înfipse cu un zgomot surd în războinicul din spatele lui.

– Sus în barcă, zise Orisian. Toată lumea.

– Aoleu, aoleu! mormăia Hammarn iar și iar.

El și Yvane, apoi Anyara se urcară în barcă. O mulțime de săgeți șuierară de-a lungul digului. Orisian se aruncă în barca cu vasle. Rothe, acolo, alături de el, oftă când o săgeată de arbaletă îi găsi umărul. Barca se zgudui când scutierul căzu în ea. Orisian se luptă cu picioarele lui. Yvane dibui cu o vâslă; se zgâia, ca și cum ar fi fost o surpriză, la săgeata de arbaletă înfiptă în brațul ei.

Varryn, încă în picioare cu Ess'yr la capătul debarcaderului, slobozi încă o săgeată.

– Haideți, strigă Orisian la Kyrinini. Urcați!

– Trage, trage! țipa Anyara la Hammarn în timp ce ei doi trăgeau la vâsle.

Barca se îndepărtă de debarcader. Orisian se întinse către Ess'yr.

– Nu fi proastă, strigă. Nu poți rămâne aici!

Kanin se grăbi să coboare spre debarcader, cu războinicii în spatele lui ca un stol întunecat de ciori încovoiate sub un cer ploios. Orisian auzi strigătul nearticulat de furie al lui Kanin. Varryn și Ess'yr se priviră în tăcere pentru o clipă și apoi săriră de pe

debarcader. Aterizară împreună la pupa bărcii cu vâsle, atât de uşor şi de precis că de-abia se simţi.

Orisian se târî peste trupul răsturnat al lui Rothe. Războinicul gemea încet. Orisian văzu cămaşa înmuiată în sânge a scutierului, dar nu-şi permise să se uite. Nu încă. Erau patru vâsle. Hammarn şi Anyara trăgeau la două, Yvane se lupta cu a treia.

– Nu! strigă Kanin, în timp ce barca se îndepărta în salturi de ţărm.

Mai multe săgeţi de arbaletă: zburau tremurând întunecat spre barcă, spintecând ploaia.

– Jos! strigă Orisian şi se cocoşă peste vâsla lui.

Două săgeţi căzură cu zgomot surd în barcă, la pupa; alta zbură peste capetele lor.

Simţi vâsla vibrând şi văzu o săgeată înfiptă în ea, lângă mâna lui.

Apoi, nimic. Războinicii de la debarcader se grăbiră să reîncarce. Kanin stătea în cel mai îndepărtat punct, cu braţele şi sabia ridicate ca şi cum ameninţa însuşi cerul gros, cenuşiu.

Valurile ridicate de furtună loveau prova bărcii cu vâsle. Apa venea peste bord şi li se aduna la picioare. Ploaia le învăluia capetele.

Sufocat, scuipând apa sărată care-i intra în gură, Orisian trăgea la vâslă cu toată forţa care-i mai rămăsese. În timp ce se îndepărtau vizibil de Koldihrve, el văzu prin ploaia bogată silueta vagă a lui Kanin, stând neputincios şi întunecat în picioare peste apă, uitându-se după ei. Privirea contelui Horin-Gyre îi urmări tot drumul.

Călăriră valurile până la corabia Tal Dyreană. Marinarii, râzând şi strigând agitaţi, le aruncară scări pe laterale. În timp ce-l legau cu corzi pe Rothe, ca să poată fi tras la bord, imensul scutier îşi pierdu cunoştinţa.

Epilog

Am văzut cândva un fragment de manuscris, găsit în ruinele unuia dintre palatele din Dun Aygll. Acesta putea fi autentic sau nu, dar iată esența a ceea ce spunea: Minon, care avea să fie Torționar și să arunce o umbră întunecată asupra vremii lui, nu dăduse în copilărie niciun semn a ceea ce avea să devină.

El se trezise doar vag în Comună, nu avea talente să-i exploateze toată esența și trăia o viață liniștită și simplă în pădurile de pe dealurile din Far Dyne.

Tatăl lui era însă un bărbat cu apucături rele și de la coliba unde locuia cu soția lui Kyrinină și cu fiul său na'kyrim, acesta pleca noaptea să comită crime și furturi. Cu timpul, faptele lui aruncaseră un val de teamă asupra acestei regiuni și un senior oarecare își trimisese războinicii să scape țara de bandit. Aceștia ajunseseră pe seară la coliba tatălui lui Minon. Pe soție o uciseseră în fața vetrei, iar pe soț în grajdul calului. Minon reușise să înfigă un cuțit în inima unuia dintre atacatori înainte de a fi pus la pământ.

Atunci, furioși că unul dintre ei fusese ucis, războinicii se hotărâseră să-i rezerve lui Minon o moarte crudă. Ei supuseseră copilul unor torturi groaznice. Dar când suferința lui ajunsese la extrem, în Minon se trezise o putere nebănuită. Fugind de durerea și de oroarea simțurilor sale, el găsise cumva ușa către cele mai profunde straturi ale Comunei, care până în acel moment îi fuseseră străine, și dincolo de aceste adâncimi descoperi curgând un râu îngrozitor, puternic. Toate cruzimile răpitorilor săi se întorseseră asupra lor înzecit, când Minon își smulsese legăturile și dezvăluise o față cumplită.

El plecase singur de la colibă și nu lăsase în spate decât sânge. Mersese singur în lume, și frica și prevestirea răului îl precedaseră ca niște copoi fioroși.

din Poveștile secrete ale na'kyrimilor
strânse de A'var de la Highfast

I

În portul Kolkyre erau înghesuite bărci mari și mici. Întregul oraș, dar mai ales portul erau pline de războinici: nu doar Kilkry, ci și rămășițe ale armatei Lannis-Haig și companiile de avangardă ale Ayth, Taral și Haig. Erau, de asemenea, sute de refugiați din fața luptei din valea râului Glas. Niciodată, de când își amintea, actualul oraș nu fusese atât de plin de oameni.

Taim Narran își croi drum prin mulțimea de pe malul mării. Atât de tare era presat din toate părțile, că era în pericol să-l piardă pe Roaric nan Kilkry-Haig, care-i arăta drumul. În mijlocul tuturor zvonurilor sumbre care se roteau în jurul Kolkyre, astăzi Roaric aducea numai vești bune. Mesajul pe care i-l dusese lui Taim în apartamentele împrumutate în Turnul Tronurilor era atât de neașteptat, atât de vesel, că Taim îndrăzni cu greu să-i permită inimii sale obosite să-l creadă.

– Unde sunt? strigă Taim peste tot vacarmul.

– La casa comandantului portului, veni răspunsul. Au fost pe o corabie din Tal Dyre, care a venit acum o oră. Au încercat să ajungă la Kolglas, dar căpitanul a aflat de la niște pescari ce s-a întâmplat la Glasbridge și nu i-a mai dus prin estuar. Așa că i-a adus aici. Au vrut să se spele și să se primenească înainte de a se prezenta în fața tatălui meu.

Când ajunseră la casă, Taim nu se putu stăpâni și trecu pe lângă servitorul care păzea ușa. Aruncă o privire în jur, cu inima bubuind, în căutarea celor pe care nu mai crezuse că o să-i vadă vreodată. În sala de mese găsi un grup mai ciudat decât și-ar fi putut imagina. Anyara, nepoata contelui său mort, era la o masă cu doi na'kyrimi: un bătrân mic, ciufulit, care părea să fi adormit unde stătea, și, pe partea cealaltă, o femeie care se întorsese și-l fixa cu o privire pătrunzătoare. Dincolo de ei, lângă focul care urla în șemineu, se aflau doi Kyrinini înalți – un bărbat și o femeie – echipați pentru pădure. Ei îl priviră când intră și le întâlni ochii pietroși. Femeia își lăsă la loc privirea, dar bărbatul nu, și spiralele feroce din tatuajele de pe fața lui îi dădură privirii o strălucire sălbatică. Taim constată că-și pierduse vocea.

Se auziră paşi grei pe scara din spatele lui şi Taim se întoarse. Coborau două siluete. Pe Rothe Corlyn îl cunoscuse odată, totuşi camaradul lui războinic era schimbat: mai slab, cu barba şi părul încărunţite, cu un braţ legat într-un bandaj. Scutierul cobora nesigur pe scări, sprijinindu-se pe tovarăşul său.

Tovarăşul – un tânăr cu constituţie plăpândă şi chip obosit – îi atrase atenţia lui Taim. Un tânar ai cărui ochi îi întâlniră pe ai bătrânului războinic cu un amestec de tristeţe şi stăruinţă, în care se afla şi o scânteie de recunoaştere. Un tânăr în faţa căruia Taim nu putea decât să se lase într-un genunchi şi să-şi plece capul.

– Orisian, rosti el. Contele meu, Sabia şi viaţa mea vă aparţin.

II

Na'kyrimul stătuse pe Piatra Spartă toată noaptea. Doi războinici Bufniţe Albe stăteau pe deluşorul cu iarbă, supraveghindu-l. În timpul veghii lor nu mâncară, nu dormiră şi nici nu vorbiră, ci aşteptau pur şi simplu ca Piatra să-l termine pe bărbat. Îi priviseră şi pe alţii ajungând la acelaşi sfârşit. Rareori dura mult. Un biet corp nu putea rezista forţei acestui bolovan, acestei vechi colivii de suflete.

Aveau alături burdufurile cu apă, împreună cu hainele de blană necesare în puterea nopţii. Arcurile şi suliţele le odihneau pe umeri. Abia dacă se mişcară în toate acele ore lungi de întuneric. Bărbatul de pe Piatră se agită numai puţin în noapte, gemând în ciuda căluşului care-i rămăsese în gură.

Nori cenuşii se adunară, înăbuşind răsăritul soarelui. Vântul scăzu. Copacii se liniştiră şi o tăcere grea coborî. Sângele bărbatului se uscase în cruste, în pârâri negre, unde i se scursese din încheieturi. Capul îi spânzura înainte. Nu se mai mişcase de mai multe ore, dar Kyrininii încă îl vegheau, cu ochii agăţaţi de trupul său gol. Părea deja pe jumătate mort.

Un vultur plana pe cer. Aluneca uşor în cercuri din ce în ce mai mici. În cele din urmă, coborî spre Piatra Spartă. Unul dintre paznici întinse un picior şi luă arcul în mână. Încă nu era timpul pentru

necrofagi. Pasărea bătu de câteva ori din aripile largi şi se ridică din nou în aer. Mai făcu vreo câteva cercuri şi apoi se îndreptă spre întinderea largă a Antyryn Hyr, căutând o pradă nepăzită.

Timpul trecea. Na'kyrimul gemea, dar nu se trezea.

Ziua avansa anevoios spre noapte. Lumina cenuşie păli, până când copacii şi pietrele îşi pierdură forma şi detaliul. Undeva, departe, ţipă o bufniţă. Îi răspunse alta, şi mai îndepărtată, şi dialogul lor dură minute lungi. Norii începură să se spargă şi printre ei se ivi strălucirea stelelor. Apăru o Lună incompletă, răspândind o strălucire albă în jur.

Piatra Spartă fu scăldată într-o lumină incoloră. Paznicii Kyrinini îl văzură pe bărbatul de pe Piatră ridicând capul. Privirea lui era confuză, ca şi cum era fixată pe ceva aflat dincolo de ei.

O convulsie îi scutură pieptul şi partea de sus a corpului, trăgându-i braţele din ţăruşii în care erau fixate. Capul îi căzu din nou în faţă. Paznicii îşi desfăcură mantiile de blană, le aruncară peste umeri şi aşteptară.

În cel mai rece ceas dinainte de zori, ceas la care lumea e cel mai aproape de moarte, na'kyrimul începu să plângă. Cu vederea lor bună de noapte, Kyrininii puteau vedea lacrimile curgându-i pe faţă, tremurul febril al chipului. Saliva făcea spume în jurul pietrei înfăşurate în pânză care-i bloca gura. Bufniţele Albe se uitară unul la altul. N-avea să mai dureze mult de-acum.

Dar, când zorii aproape veniră, na'kyrimul încă trăia. Fluxul de lacrimi se opri. Îşi privi gărzile Kyrinine cu ochi sumbri şi disperaţi. Bufniţele Albe îi întoarseră privirea impasibili, neclintiţi.

Cum ziua se sfârşi, intrând din nou în noapte, na'kyrimul trăi mai mult decât oricare altă victimă a Pietrei Sparte din ultimii mulţi ani. Norii se împrăştiară pe seară şi o lumină galben-portocalie se lăsă peste uriaşul bolovan şi peste povara lui. Moartea veni aşezându-se pe iarbă şi suflă asupra na'kyrimului. Aerul îi zgudui plămânii năclăiţi, muşchii braţelor trase în ţeapă slăbiră, capul îi atârnă slab. Cei doi Kyrinini se ridicară şi păşiră înainte pentru a fi martori la sfârşit.

Dar sfârşitul care veni nu fu cel aşteptat de ei. Zgomotul din pieptul na'kyrimului se linişti. O tăcere imensă căzu şi, odată cu aceasta,

întunericul. Lacrimile începură să cadă din nou, dar de data asta erau de sânge, nu de apă. Capul sfrijit se ridică încet, ca și cum lupta cu o greutate groaznică. Când soarele dispăru și umbrele se strânseră în jur, na'kyrimul deschise ochii însângerați și-i fixă pe Kyrinini cu o privire care nu mai trăda disperare, ci o groază teribilă, revelatoare.

Din balconul de pe fața de vest a Highfast, Cerys și Amonyn puteau vedea siluetele rigide ale vârfurilor Munților Karkyre, în ultimele vestigii ale asfințitului roșu ca focul. Stăteau împreună, înfășurați într-o singură pătură de lână, cu ninsoarea rotindu-se ușor în jurul lor. Căldura pe care Amonyn o extrăsese din Comună îi apăra pe amândoi împotriva stihiilor. Tremurul acestei călduri, intruziunea bruscă a frigului iernii, fu cel care o avertiză pe Cerys. În clipa următoare, simți cum sensul lumii se îndepărtează de ea și fără brațele puternice ale lui Amonyn, care o țineau, ar fi căzut.

– Ah, respiră ea, aplecându-se asupra lui. Ce-a fost asta?

– Ceva... cineva... s-a schimbat, șopti el și ea simți în glasul lui o bruscă încordare.

Lacrimi mici îi atârnau ciorchine în colțurile ochilor.

– Atâta suferință. Atâta... mirare.

– Aleaso, strigă cineva dinăuntru. Aleaso, Visătorul...

Vocea bărbatului era grăbită, speriată.

– Visătorul... plânge.

Într-un dormitor mare din Orașul Tronurilor, Yvane, femeia na'kyrim, se trezi din somn cu un țipăt ascuțit. Asprele cearșafuri albe căzură de pe ea când se smuci în sus, cu fața leoarcă de sudoare. Rămase așa mult timp, sfâșiind cu unghiile lenjeria de pat. Respirația nu-i reveni și ea icni după aer.

Ușa se deschise și intră repede un străjer: unul dintre oamenii lui Taim, postat afară în ciuda protestelor ei. El veni la marginea patului. Ea se întoarse și se uită la el, neînțelegând, încă pierdută în negrul coșmar.

– Am visat întunecimea, zise ea cu o voce spartă, slăbită. Un bărbat. Un bărbat înspăimântător, zdrobit, cu nimic altceva în inimă decât furie.

MULŢUMIRI

Le sunt extrem de recunoscător celor ce și-au adus contribuția la crearea și publicarea acestei cărți.

I-aș include aici pe: agenta mea, Sacha Elliot, fără al cărei entuziasm toate astea nu s-ar fi putut petrece și colegelor ei Anne Dewe și Tina Betts;

Tim Holman, Darren Nash și Gabriella Nemeth de la Orbit, cu toții au făcut cartea asta să fie mai bună și Chartwell Illustrators pentru că au creat hărțile.

Steve Griffin și Criana Connal care mi-au împărtășit ideea că a fi scriitor este o ambiție care trebuie urmărită.

Părinții mei a căror contribuție nu poate fi descrisă pe deplin în câteva rânduri.

Și Fleur care nu se supără niciodată când tebuie să mă împartă cu computerul.

Se spune că lumea nu mai e ce a fost odată.

La început a fost o singură rasă. Dar i-a dezamăgit pe zeii care o făcuseră și aceștia au distrus-o. În locul ei au creat alte cinci, rasele celui de-Al Doilea Ev: Whreinină și Saolină, Huanină și Kyrinină și Anaină.

Acum, după veacuri întregi de vrajbă și trădări, urmașii rasei Anaine, împărțiți în clanuri Blood, se războiesc între ei cu aceeași sete neostoită de sânge. Armistițiul fragil dintre Adevărații Blood este pus în pericol când oștirile Drumului Negru se întorc din surghiunul în care au fost izgonite.

Însă, în timp ce vuietul bătăliei se înăsprește, un om își urmează calea, la capătul căreia o putere cumplită va prinde viață în el – iar moștenirea sa va rămâne scrisă în sânge.

editura rao

ISBN 978-606-609-513-6

9 786066 095136

www.rao.ro

www.raobooks.com